ABD-RU-SHIN

VE SVĚTLE PRAVDY

POSELSTVÍ GRÁLU

ABD-RU-SHIN

VE SVĚTLE PRAVDY

POSELSTVÍ GRÁLU

Translation © 2016 by Defensor pacis, Brno

ISBN 978-80-902380-9-1

OPROSTI SE ODE VŠEHO TEMNA!

KDO SE NESNAŽÍ,
ABY PÁNOVO SLOVO
TAKÉ SPRÁVNĚ POCHOPIL,
TEN SE PROVIŇUJE!

1. DÍL

K DOPROVODU!

ROUŠKA padá a víra se stává přesvědčením! Jen v přesvědčení je osvobození a spása!

Mluvím jen k těm, kdo opravdově hledají. Musí být schopni a ochotni zkoumat toto věcné věcně! Náboženští fanatici a kolísaví blouznivci ať se raději vzdálí, protože Pravdě škodí. Zlovolní a nevěcní však najdou v těchto slovech sami své odsouzení.

Poselství zasáhne jen ty, kteří ještě v sobě mají jiskru Pravdy a touhu být skutečně člověkem. Všem těm bude také světlem a oporou. Vyvede je bez oklik ze všeho chaosu dnešních zmatků.

Následující Slovo nepřináší nové náboženství, ale má být pochodní pro všechny vážné posluchače nebo čtenáře, aby tak našli pravou cestu, která je povede do vytoužených výšin.

Jen ten, kdo se sám pohybuje, se může duchovně dostat vpřed. Pošetilec, který k tomu používá cizí pomůcky ve formě hotových názorů, jde svou cestou jen jako o berlích a vlastní zdravé končetiny vyřazuje.

Jakmile ale všechny schopnosti, které v něm dřímají a čekají na jeho zavolání, směle použije jako výzbroj ke vzestupu, využije tak svěřenou mu hřivnu podle vůle svého Stvořitele a přemůže hravě všechny překážky, které mu chtějí zkřížit cestu, aby ho z ní odchýlily.

Proto se probuďte! Jen v přesvědčení je pravá víra a k přesvědčení se dospěje jedině nekompromisním uvažováním a zkoumáním! Buďte v divuplném stvoření svého Boha živí!

Abd-ru-shin

CO HLEDÁTE?

Co hledáte? Povězte, nač ten překotný shon? Jako hukot bouře to jde světem a všechny národy zaplavuje příval knih. Učenci pátrají ve starých spisech, bádají a hloubají až do duchovního zemdlení. Vynořují se proroci, aby varovali, zvěstovali… ze všech stran chce najednou kdekdo jako v horečce šířit nové světlo!

Tak to v této době bouří nad zmítanou duší lidstva. Neobčerstvuje to však a neosvěžuje, ale spaluje, stravuje a vysává poslední sílu, která této rozervané duši dosud zbyla v temnotách přítomnosti.

Tu a tam se ozývá šepot, tichý hovor o vzrůstajícím očekávání čehosi přicházejícího. Každý nerv je neklidný, napjat nevědomou touhou. Tak se to vlní a vzdouvá a nade vším chmurně spočívá jakési omámení. Těhotné neštěstím. Co *musí* zrodit? Zmatek, malomyslnost a zkázu, nebude-li mocnou silou roztržena temná vrstva, která nyní duchovně obklopuje zeměkouli a s měkkou přilnavostí špinavého bahna pohlcuje a dusí každou vznikající svobodnou a světlou myšlenku dříve, než zesílí. Vrstva, která s příšerným mlčením bažiny již v zárodku potlačuje, rozkládá a ničí každé dobré chtění dříve, než z něho může vzniknout čin.

Volání hledajících po Světle, které má v sobě sílu rozpoltit bahno, je ale sváděno jinam a doznívá pod neproniknutelnou klenbou, kterou pilně staví právě ti, kdo se domnívají, že pomáhají. *Nabízejí však kamení místo chleba!*

Podívejte se na ty nesčetné knihy:

Lidský duch se jimi jen unavuje, ale neoživuje! A to je důkaz neplodnosti všeho, co poskytují. To, co ducha unavuje, není totiž nikdy pravé.

Duchovní chléb osvěžuje bezprostředně, Pravda občerstvuje a Světlo oživuje!

Prostí lidé nutně klesají na mysli, když vidí, jaké zdi staví kolem posmrtného života takzvaná duchověda. Kdo z prostých lidí má chápat učené věty a cizí výrazy? Což je onen svět jen pro duchovědce?

Mluví se při tom o Bohu! Má se snad zřídit vysoká škola, na níž by se teprve získávaly schopnosti k poznávání pojmu Božství? Kam směřuje tato dychtivost, která má většinou kořeny jen ve ctižádosti?

Čtenáři a posluchači se jako opilí potácejí z místa na místo, nejistí, v sobě nesvobodní, jednostranní, protože byli svedeni z jednoduché cesty.

Slyšte, lidé, kteří klesáte na mysli! Vzhlédněte ti, kdo vážně hledáte: *Cesta k Nejvyššímu se otevírá před každým člověkem! Učenost není branou k ní!*

Zvolil si Ježíš Kristus, tento veliký vzor na pravé cestě ke Světlu, své učedníky mezi učenými farizeji? Mezi zákoníky? Vybral je z prostých a jednoduchých lidí, protože ti nemuseli bojovat s velkým omylem, že cestě ke Světlu je nutno se namáhavě učit a že musí být těžká.

Tato myšlenka je největším nepřítelem člověka, je to lež!

Proto pryč ode všeho vědátorství tam, kde jde o to nejposvátnější v člověku. To musí být *pochopeno plně!* Zde zanechte vědátorství, protože věda jako nedokonalý výtvor lidského mozku je kusé dílo a kusým dílem musí zůstat.

Uvažte, jak by mohla namáhavě naučená věda vést k Božství? *Co je vůbec vědění?* Vědění je to, co může pochopit mozek. Ale jak úzce je omezena chápavost mozku, který zůstává pevně vázán na prostor a čas! Již věčnost a smysl pro nekonečnost nedokáže lidský mozek pochopit. Tedy právě to, co je nerozlučně spojeno s Božstvím.

Mozek mlčky stojí před onou nepochopitelnou silou, která proudí vším, co existuje, a z níž sám čerpá pro své působení. Je to síla, kterou všichni cítí každý den, každou hodinu a v každém okamžiku jako něco samozřejmého. I věda vždy uznávala její existenci. Lidé se ji však marně snaží postihnout a pochopit mozkem, tedy věděním a rozumem.

Tak nedostatečná je činnost mozku, tohoto základního kamene a nástroje vědy. Toto omezení se přirozeně projevuje také v dílech, která mozek vytváří, tedy právě ve všech vědách. Věda je proto dobrá ke *sledování*, k lepšímu pochopení, rozdělení a utřídění všeho, co přijímá hotové od tvůrčí síly, která všemu předchází. Musí však zcela jistě selhat, chce-li si sama osobovat právo vést nebo kritizovat, pokud se bude jako dosud tak pevně poutat na rozum, tedy na chápavost mozku.

Z toho důvodu zůstávají učenost i lidé, kteří se podle ní řídí, stále lpět na jednotlivostech, zatímco každý člověk má ten veliký, nepochopitelný celek v sobě jako dar a je plně schopen dosáhnout nejvyššího a nejušlechtilejšího bez namáhavého učení!

Proto pryč se zbytečnými mukami duchovního otroctví! Veliký Mistr k nám nadarmo nevolá: »Buďte jako děti!«

Kdo má v sobě pevnou vůli k dobru a snaží se mít myšlenky čisté, *ten již našel cestu k Nejvyššímu!* Tomu pak bude vše ostatní přidáno. K tomu není třeba ani knih, ani duchovní námahy, ani askeze a osamělosti. Uzdraví se na těle i na duši a osvobodí se ode všeho tlaku chorobného hloubání, protože každé přepínání škodí. Máte být lidmi a ne skleníkovými rostlinami, které následkem jednostranného pěstování podlehnou prvnímu závanu větru!

Probuďte se! Rozhlédněte se! Naslouchejte v sobě! Jen to vám může otevřít cestu!

Nedbejte na spory církví. Veliký nositel Pravdy, Ježíš Kristus, ztělesněná Božská láska, se neptal na vyznání. Co jsou dnes vůbec náboženská vyznání? Jsou to pouta svazující svobodného lidského ducha, jsou zotročením Boží jiskry sídlící ve vás. Jsou to dogmata, která se snaží vtěsnat dílo Stvořitele i jeho velikou lásku do forem vytlačených lidským myšlením. To znamená snižování Božského a jeho systematické znehodnocování.

Každého, kdo vážně hledá, takový způsob odpuzuje, protože při tom nikdy nemůže v nitru prožít tuto velkou skutečnost, takže stále beznadějněji touží po Pravdě a nakonec zoufá nad sebou i nad světem!

Proto se probuďte! Zbořte v sobě dogmatické zdi, strhněte si pásku, aby k vám mohlo nezkaleně proniknout čisté světlo Nejvyššího. Váš duch se pak jásavě vznese do výše a s plesáním bude cítit celou tu velikou Otcovu lásku, která nezná hranice pozemského rozumu. Konečně poznáte, že jste její částí. Chopte se jí bez námahy a plně, spojte se s ní a získávejte tak denně, každou hodinu novou sílu jako dar, díky němuž bude váš vzestup ze zmatku samozřejmý!

VOLÁNÍ PO POMOCNÍKOVI

PODÍVEJME se jednou blíže na všechny lidi, kteří dnes zvlášť horlivě hledají duchovního pomocníka a očekávají ho s vnitřním povznesením. Podle svého mínění jsou sami již duchovně důkladně připraveni, aby ho poznali a uslyšeli jeho slovo!

Co vidíme při klidném pozorování, je velká roztříštěnost. Například Kristovo poslání zapůsobilo na mnoho lidí podivně. Utvořili si o něm chybnou představu. Jako obyčejně bylo příčinou toho nesprávné hodnocení sebe sama a vypínavost.

Místo dřívější úcty a zachovávání samozřejmého odstupu a ostrého ohraničení Boha od lidí začali lidé na jedné straně kňouravě žebrat a chtějí stále jen přijímat, ale za žádnou cenu při tom nechtějí sami něco dělat. »Modli se« sice přijali, ale že k tomu ještě patří »a pracuj«, »pracuj sám na sobě«, o tom nechtějí vědět.

Na druhé straně se domnívají, že jsou tak samostatní a nezávislí, že mohou vykonat všechno sami a s trochou úsilí se dokonce mohou stát božskými.

Je také mnoho lidí, kteří jen požadují a očekávají, že se o ně bude Bůh ucházet. Když už jednou vyslal svého Syna, podal tím přece důkaz, jak velice mu záleží na tom, aby se mu lidstvo přiblížilo. Možná, že je dokonce potřebuje!

Kamkoliv pohlédneme, všude nalézáme jen domýšlivost, ale žádnou pokoru. Chybí správné hodnocení sebe sama. –

Především je nutné, aby člověk sestoupil ze své umělé výšiny, aby mohl být *skutečně člověkem* a aby jako *takový* mohl začít se vzestupem.

Dnes sedí na úpatí hory duchovně nadutý na stromě, místo aby stál oběma nohama pevně a bezpečně na zemi. Proto také nebude

nikdy moci vystoupit na horu, jestliže ze stromu nesleze nebo z něho nespadne.

Zatím možná všichni, kteří klidně a rozumně kráčeli svou cestou po zemi pod jeho stromem a na něž pyšně shlížel, dojdou až vzhůru na vrchol.

Události mu však pomohou, protože strom velmi brzy *padne*. Snad si potom člověk ještě vzpomene na něco lepšího, až tak nešetrně spadne na zem z kymácející se výšiny. Ale pak pro něho bude nejvyšší čas a nezbude mu ani hodina k promeškání.

Dnes si mnozí myslí, že to může jít ve starém nepořádku dál tak, jak to chodilo po tisíciletí. Hoví si pohodlně ve svých křeslech a očekávají silného pomocníka.

Ale *jak* si představují tohoto pomocníka! Je to skutečně žalostné.

Především od něho očekávají, nebo lépe řečeno na něm *požadují*, aby *on* připravil každému jednotlivci jeho cestu vzhůru ke Světlu! *On* se má namáhat stavět mosty pro stoupence *každého* vyznání na cestě k Pravdě! *On* to má učinit tak snadným a srozumitelným, aby tomu mohl každý bez námahy porozumět. Jeho slova musí být volena tak, aby o jejich správnosti ihned přesvědčil všechny lidi bez rozdílu.

Jakmile se při tom člověk musí namáhat a sám přemýšlet, pak to není pravý pomocník. Neboť je-li povolán svým slovem vést a ukazovat pravou cestu, musí se samozřejmě také snažit lidi získat. Je přece *jeho* věcí, aby lidi přesvědčil a probudil! Vždyť Kristus za to dal svůj život.

Lidé, kteří dnes takto myslí, a je jich mnoho, se nemusí vůbec namáhat. Podobají se pošetilým pannám, o kterých se píše v evangeliu, a stejně jako ony jednou zjistí, že je pozdě!

Pomocník je zcela jistě *neprobudí*, ale klidně je nechá spát dál, až bude brána zavřená a oni nebudou moci najít vstup do Světla, protože se nedokázali včas vyprostit z dosahu hmotnosti, i když jim pomocníkovo slovo ukazovalo cestu.

Člověk totiž nemá tak velkou cenu, jak si myslí. Bůh nepotřebuje člověka, ale člověk potřebuje svého Boha!

Protože lidstvo při svém takzvaném pokroku dnes již neví, co vlastně *chce*, musí se konečně dozvědět, co *má* činit!

Lidé tohoto druhu přejdou hledajíce a povýšeně kritizujíce kolem pomocníka, stejně jako přešli již kdysi mnozí kolem *toho*, na jehož příchod bylo již vše připraveno zjeveními.

Jak je možné si *takto* představovat duchovního pomocníka!

Nebude činit lidstvu *sebemenší* ústupky a bude *požadovat* všude tam, kde se čeká, že bude dávat!

Ten, kdo umí vážně přemýšlet, však ihned pozná, že *právě v přísném, neúprosném požadavku* pozorného myšlení spočívá to nejlepší, co lidstvo, které se již hluboce zapletlo do duchovní lenosti, potřebuje ke své záchraně! Právě tím, že pomocník vyžaduje pro pochopení svých slov již předem duchovní čilost a *vážné* chtění a přičinění, odděluje hned na začátku hravě plevy od pšenice. Toto třídění probíhá samočinně, stejně jako působí samočinně Boží zákony. Lidem se i v tom děje přesně podle jejich skutečného chtění. –

Je však ještě jeden druh lidí, kteří si o sobě myslí, že jsou zvlášť bystří a čilí!

Tito lidé si ovšem utvořili o pomocníkovi úplně jiný obraz, jak se o tom můžeme dočíst v jejich spisech. Není ale méně groteskní, protože v něm očekávají… duchovního akrobata!

Tisíce lidí považují jasnovidectví, jasnoslyšení, jasnocítění a tak dále za velký pokrok, ve skutečnosti to však pokrok *není*. Něco takového, co se člověk naučil a vypěstoval, nebo co si již přinesl jako nadání, se nikdy nemůže povznést nad okruh této země. Pohybuje se to tedy jen v nízkých hranicích, které si nikdy nemohou činit nárok na to, že se posunou výš, a jsou proto do značné míry bezcenné.

Chce snad někdo pomoci lidstvu ke vzestupu *tím*, že mu ukazuje jemnohmotné věci stejného stupně, nebo je učí vidět je a slyšet?

To nemá nic společného se skutečným vzestupem ducha. Právě tak málo to má význam pro pozemské dění! Jsou to dovedné duchovní kousky a nic jiného, možná zajímavé pro jednotlivce, ale pro celé lidstvo *zcela bezcenné!*

Že si takoví lidé přejí stejnorodého pomocníka, který to konečně bude umět lépe než oni, lze snadno pochopit. –

Je však velký počet lidí, kteří v tom zacházejí ještě mnohem dál, až do směšnosti. Přesto to berou velmi vážně.

Pro ně platí za důkaz pomocnictví jako hlavní podmínka například i to, že se pomocník… nesmí nachladit! Kdo se může nachladit, ten je již vyřízen, protože to podle jejich názoru neodpovídá ideálu pomocníka. Silná osobnost přece musí být v každém případě a především svým duchem povznesena nad tyto maličkosti.

Zní to možná trochu strojeně a směšně, ale je to vzato ze skutečnosti. Znamená to tak trochu opakování někdejšího volání: »Jestliže jsi Syn Boží, pomoz si sám a sestup z kříže.« – To se dnes volá ještě dříve, než je takový pomocník vůbec v dohledu!

Ubozí, nevědomí lidé! Člověk, který cvičí své tělo tak *jednostranně*, že vlivem ducha dočasně ztrácí citlivost, není vůbec vynikající velikán. Ti, kdo ho obdivují, se podobají dětem minulých staletí, které s otevřenými ústy a lesknoucíma se očima sledovaly krkolomné kousky potulných artistů. Přitom se v nich probouzelo horoucí přání, aby mohly dělat také něco takového.

A velmi mnoho dnešních takzvaných hledačů ducha nebo Boha není v *duchovním* oboru o nic dál než tehdejší lidé v tomto zcela *pozemském* oboru!

Uvažujme ještě dále: Potulní lidé starých dob, o kterých jsem právě mluvil, se zdokonalovali stále více a stali se z nich akrobaté v cirkusech a varieté. Jejich dovednost nesmírně vzrostla a ještě dnes tisíce zhýčkaných lidí sledují každý den jejich vystoupení se stále novým úžasem a často s vnitřním mrazením.

Ale mají z toho *pro sebe užitek?* Co si odnášejí po takových hodinách? I když mnoho akrobatů při svých vystoupeních riskuje život, neodnášejí si lidé ani to nejmenší, protože všechny tyto věci budou muset i při nejvyšší dokonalosti zůstat *vždy* v rámci varieté a cirkusů. Budou vždy sloužit jen k zábavě, nikdy však lidstvu neprospějí.

Taková akrobacie v *duchovním* oboru se ale dnes hledá jako měřítko velkého pomocníka!

Ponechte těmto lidem duchovní klauny! Brzy se dožijí toho, kam to vede! Sami ani nevědí, *oč* tím vlastně usilují. Domnívají se, že velký je pouze ten člověk, jehož duch ovládá tělo tak, že již nikdy neonemocní!

Každý takový výcvik je jednostranný a jednostrannost způsobuje jen nezdravý stav a nemoc! Těmito věcmi *se neposiluje duch*, ale *pouze se oslabuje tělo!* Porušuje se tím rovnováha nutná pro zdravý soulad mezi tělem a duchem a končí to tak, že se takový duch mnohem dříve odpoutá od týraného těla, které mu již nemůže poskytovat silnou a zdravou odezvu pro pozemské prožívání. To však potom duchu *chybí* a přichází do záhrobí *nezralý*. Bude muset svůj pozemský život prožít *ještě jednou*.

Jsou to dovedné duchovní kousky a nic jiného. Škodí pozemskému tělu, které má ve skutečnosti duchu *pomáhat*. Tělo *patří* k určitému období vývoje ducha. Jestliže je však oslabeno a potlačeno, nemůže být duchu moc užitečné, protože jeho vyzařování jsou příliš slabá, než aby mu poskytla ve hmotnosti plnou sílu, kterou potřebuje.

Chce-li člověk potlačit nemoc, musí duchem provést na tělo nátlak a přivést je do vytržení, podobně jako v malém měřítku strach ze zubního lékaře potlačí bolesti zubů.

Takové stavy velkého vzrušení vydrží tělo bez újmy na zdraví snad jednou, možná i několikrát, ale ne trvale, aniž by bylo vážně poškozeno.

A jestliže pomocník *toto* dělá nebo k tomu radí, není hoden být pomocníkem, protože se tím prohřešuje proti přirozeným zákonům stvoření. Pozemský člověk má své tělo chránit jako svěřený mu majetek a snažit se udržovat zdravou harmonii mezi duchem a tělem. Je-li tato harmonie porušena jednostranným potlačováním, není to pokrok ani vzestup, ale vážná překážka bránící splnění jeho úkolu na zemi, ba vůbec *ve hmotnosti*. Člověk při tom ztrácí plnou sílu ducha, nutnou pro jeho působení *ve hmotnosti*, protože k němu v každém případě potřebuje sílu pozemského těla, které není potlačeno, ale je s duchem v souladu!

Člověk, jehož na základě takových věcí nazývají mistrem, je méně než žák, který vůbec nezná úkoly lidského ducha ani to, co je nutné pro jeho vývoj! Je dokonce škůdcem ducha.

Takoví lidé velmi brzy dojdou k bolestnému poznání své pošetilosti.

Každý nepravý pomocník však nutně učiní *trpkou* zkušenost! Jeho vzestup v záhrobí bude moci začít teprve *tehdy*, až dospěje k poznání i *poslední* ze všech lidí, které svými duchovními hříčkami zdržel nebo dokonce zavedl na nesprávnou cestu. Dokud zde na zemi ještě působí jeho knihy a spisy, bude v záhrobí zdržován, i když tam mezitím dojde k lepšímu poznání.

Kdo radí k okultnímu školení, dává lidem kamení místo chleba a dokazuje tím, že nemá ani potuchy o *skutečném* dění v záhrobí, tím méně o celém světovém soustrojí!

ANTIKRIST

LIDÉ! Až nadejde hodina, kdy podle Boží vůle musí na zemi proběhnout očista a roztřídění, dávejte pozor na vám zaslíbená, částečně nadpozemská znamení *na nebi!*

Nedejte se pak mýlit *těmi* lidmi a církvemi, kteří se již dávno oddali Antikristovi. Je smutné, že ani církve dosud nevěděly, *kde* mají hledat tohoto Antikrista, který přece již tak dlouho působí mezi všemi lidmi. Při troše bdělosti by to musely poznat! Kdo může jednat ještě více antikristovsky než ti, kteří *Krista samotného* tehdy potírali a nakonec i zavraždili! Kdo se mohl hůře a také zřetelněji projevit jako Kristův protivník!

Byli to představitelé a zástupci pozemského náboženství, jimž se *pravé* učení o Bohu, které přinesl a hlásal Syn Boží, nehodilo do jejich výstavby. Pravé Boží poselství se do ní přece nemohlo hodit, protože výstavba pozemských duchovních hodnostářů byla zaměřena na pozemský vliv, pozemskou moc a její rozšiřování.

Zcela jasně tím dokazovali, že jsou sluhy lidského rozumu, který směřuje jedině k pozemskému vědění a k pozemské moci a staví se nepřátelsky a jako překážka proti všemu, co je mimo pozemské chápání! Protože Bůh zůstává úplně mimo pozemské rozumové vědění a stejně tak i duchovno, je právě rozum jedinou skutečnou překážkou! Svým způsobem je tak i protivníkem všeho božského a duchovního! A spolu s ním tedy všichni lidé, kteří uznávají svůj rozum za nejvyšší a nejsvrchovanější a snaží se stavět pouze na *něm!*

Tehdejší představitelé náboženství se obávali, že učením Syna Božího, vnášejícím jasno do všech otázek, ztratí vliv na lid. *To* byl, jak dnes všichni vědí, hlavní důvod k pomluvám, které se snažili roztrušovat proti Kristu, a nakonec i k popravě Syna Božího. Jako rouhače Bohu přibili na kříž toho, který byl poslán k osvícení lidí týmž Bohem, za jehož služebníky se vydávali!

Tak málo ve skutečnosti znali *toho* Boha a jeho vůli, o němž chtěli lidem namluvit, že mu slouží. K jeho cti a na jeho pozemskou obranu však Syna Božího, Vyslance Božího… zavraždili!

Projevilo se to jako neblahý následek toho, že byli otroky svého pozemského rozumu, který tím bojoval jen o svůj vliv. Propůjčili se za katanské nástroje Antikristovi, jemuž v tichosti postavili ve svém nitru trůn. Uspokojili tím totiž své lidské slabosti: domýšlivost, pýchu a ješitnost.

Kdo očekává jasnější důkaz, tomu nelze pomoci, protože není nic, co by více odporovalo Kristu, Synu Božímu, a jeho slovům! A Antikrist přece znamená bojovník *proti* Kristu, proti spáse člověka, která je v Božím poselství. Dohnal je k tomu pozemský rozum! Právě pozemský rozum jako jedovatý *Luciferův* výpěstek je pro Lucifera nástrojem, který se stal lidstvu nejnebezpečnějším!

Proto kdysi nepřiměřeně velké pěstování lidského rozumu přerostlo pro člověka v dědičný hřích! Za tím však stojí sám Lucifer jako Antikrist ve vlastní osobě! *On* je to, kdo mohl prostřednictvím lidí pozvednout hlavu! On, jediný skutečný nepřítel Boha! Jméno Antikrist si získal nepřátelským bojem proti poslání Syna Božího. Nikdo jiný by neměl sílu a moc stát se Antikristem.

A Lucifer používá na zemi ke svému boji proti Boží vůli nejenom *jednotlivce*, ale téměř celé lidstvo, které tím také za projevů Božího hněvu vede do zkázy! Kdo nemůže pochopit *tuto* největší samozřejmost, že jen *sám Lucifer* může být *Antikristem*, který se opovažuje stavět se proti Bohu, nebude moci nikdy pochopit nic z toho všeho, co se odehrává mimo hrubohmotnost, tedy mimo čistě pozemské.

A jak tomu bylo tenkrát, *tak je tomu ještě i dnes!* Dokonce mnohem hůře. Také dnes bude chtít mnoho představitelů náboženství velmi rozhořčeně bojovat, aby udrželi v chrámech a církvích dosavadní řády pozemského rozumu.

Právě lidský rozum, omezující všechno ušlechtilejší cítění, je zároveň nejrafinovanější bylí, které mohl Lucifer roztrousit mezi lidi. Všichni otroci rozumu jsou ve skutečnosti *Luciferovými sluhy* a ma-

jí svůj podíl viny na nesmírném zhroucení, které nyní musí postihnout lidstvo!

Protože nikdo nehledal Antikrista v rozumu, bylo jeho obrovské rozšíření tím snadnější! Lucifer triumfoval, neboť tím lidstvu znemožnil jakékoliv pochopení všeho, co je mimo hrubohmotnost. Odloučil je od *skutečného života!* Od místa, na němž teprve začíná styk s duchovní oblastí, která vede do blízkosti Boha!

Tím vstoupil na tuto zemi jako její pán a vládce převážné většiny lidstva!

Pak ani nebylo divu, že mohl proniknout až k oltářům a že mu museli padnout za oběť představitelé náboženství na zemi, a to i křesťanských církví. Vždyť i oni očekávají Antikrista teprve před ohlášeným soudem. Veliké zjevení v bibli zůstalo v této věci stejně jako v mnoha jiných dosud nepochopeno.

Zjevení praví, že Antikrist před soudem *pozdvihne hlavu!* Nepraví, že teprve přijde! Jestliže bylo řečeno, že pozdvihne hlavu, pak to přece znamená, že zde již musí být, a ne že teprve přijde. Má se tím říci, že krátce před soudem *dosáhne vrcholu své moci!*

Vy, kteří jste ještě duchovně neohluchli a neoslepli, slyšte toto varovné volání! Vynaložte námahu, abyste *sami* jednou zcela vážně přemýšleli. Jestliže v tom zůstanete i nadále pohodlní, vydáte se sami na pospas záhubě!

Sejmete-li z úkrytu jedovatého hada ochranný příkrov a had pozná, že je náhle odkryt, bude se samozřejmě snažit vymrštit se za touto bezohlednou rukou, aby do ní kousl.

Nejinak je tomu zde. Antikrist, který pozná, že byl odhalen, bude rychle odporovat pomocí svých sluhů, bude při odhalení křičet a zkusí všechno možné, aby se udržel na trůnu, který mu lidstvo ochotně nabídlo. Ale to všechno může dělat jen prostřednictvím těch, kdo ho ve svém nitru uctívají.

Proto nyní, až boj začne, dávejte bedlivý pozor na své okolí! Právě podle jejich křiku je poznáte tím jistěji, každého, kdo k němu patří! Neboť budou *opět* jako již kdysi projevovat strach před čistou Pravdou a zaujmou nepřátelský postoj!

Antikrist se bude opět křečovitě snažit, aby si na zemi udržel svůj vliv. Dávejte pozor na jeho nevěcnost v obraně i útoku. Zase bude jen pomlouvat a podezřívat, protože jeho stoupenci nic jiného nedovedou. Aby předstoupili před Pravdu a vyvrátili ji, to není možné.

Tak budou Luciferovi sluhové chtít i tentokrát potírat Božího vyslance, právě tak jako kdysi potírali Syna Božího!

Kde bude učiněn pokus o to, tam dávejte pozor, protože takoví lidé tím chtějí Lucifera jen chránit, aby udrželi jeho vládu na zemi. Tam je ohnisko temna, i když tito lidé zevně nosí jasné pozemské roucho, i když jsou to služebníci některé církve.

Nezapomeňte na události za pozemského života Syna Božího a uvědomte si, že dnes ještě *tentýž* Antikrist s ještě větším počtem lidí, kteří jsou jeho stoupenci, usiluje o to, aby si udržel vládu nad zemí, unikl zničení a dále zatemňoval pravou vůli Boží.

Všímejte si proto pozorně všech znamení, která jsou zaslíbena! Jedná se o *poslední* rozhodnutí pro každého jednotlivce. O záchranu, nebo zkázu! Tentokrát totiž Bůh projevil vůli, aby zahynulo to, co se znovu odvažuje stavět se mu na odpor!

Každá nedbalost v tomto směru bude pro vás soudem! – Boží znamení nebudou stát nad žádnou církví, žádný duchovní hodnostář na zemi nebude mít osvědčení, že je Božím vyslancem! Bude je mít jen ten, kdo je s těmito znameními nerozlučně spojen, a nosí je proto živě zářící s sebou jako kdysi Syn Boží, když prodléval na této zemi. Je to kříž Pravdy, živě zářící v něm, a holubice nad ním! Budou viditelná všem, kteří jsou omilostněni k tomu, aby zřeli duchovno a vydali svědectví o něm všem lidem na zemi. Ve všech národech budou lidé, kteří tentokrát budou smět »vidět«. To je poslední milost Boží! – – –

Tato vznešená znamení svaté Pravdy není nikdy možné předstírat. Nedokáže to ani Lucifer, který před nimi musí prchat, tím méně člověk. Kdo se proto ještě chce stavět proti tomuto Božímu osvědčení, staví se nyní proti Bohu jako jeho nepřítel. Dokazuje tím, že není a ani nebyl Božím služebníkem, ať už se dosud na zemi vydával za kohokoliv.

Chraňte se, ať k nim nepatříte i vy!

MRAVNOST

JAKO temné bouřlivé mračno se to vznáší nad lidstevm. Ovzduší je dusné. Citová schopnost jednotlivců pracuje lenivě, pod tísnivým tlakem. Velmi napjaty jsou jen nervy, působící na pocitový a pudový život těl. Jsou uměle drážděny nesprávnou výchovou, nesprávným stanoviskem a sebeklamem, které vyplývají z mylných názorů.

Dnešní člověk není po této stránce normální, ale má v sobě chorobný, desateronásobně vystupňovaný pohlavní pud. Nesčetnými formami a způsoby se mu snaží vybudovat kult, který musí vést ke zkáze celého lidstva.

Nakažlivě jako morový dech to všechno časem působí i na ty, kdo se ještě snaží křečovitě přimknout k ideálu, který před nimi tane ve skrytu jejich polovědomí. Rozpínají po něm sice toužebně náruč, ale když se rozhlédnou kolem sebe, s povzdechem svěsí ruce v beznaději a zoufalství.

V tísnivé bezmocnosti s hrůzou pozorují, jak nesmírně rychle se kalí jasný pohled na mravnost a nemravnost, jak se ztrácí schopnost úsudku a chápání se v této oblasti mění tak, že mnohé, co by ještě nedávno vzbudilo odpor a opovržení, se velmi rychle přijímá jako něco zcela přirozeného a nikdo se nad tím ani nepozastaví.

Pohár se však brzy naplní až po okraj. Nutně nadejde strašlivé probuzení!

Již nyní se někdy tyto masy s vybičovanými smysly náhle bázlivě schoulí, zcela bezmyšlenkovitě a bezděčně. Na okamžik se mnoha srdcí zmocní nejistota, ale nedojde k probuzení a k jasnému vycítění nedůstojnosti jejich jednání. Dvojnásob horlivě se potom snaží setřást ze sebe takovou »slabost« nebo »poslední zbytek« zastaralých názorů a všechno přehlušit.

Pokrok má být za každou cenu. Pokračovat se však dá na dvě strany. Nahoru nebo dolů. Podle volby. A situace je dnes taková, že to velmi rychle spěje dolů. Náraz musí rozdrtit všechny, kteří se takto řítí dolů, až nadejde hodina, kdy narazí na silný odpor.

V této dusné atmosféře se bouřkové mračno stahuje stále více, je stále hustší a zkázonosnější. Každým okamžikem lze nyní očekávat první šlehnutí blesku. Protne temnotu a ozáří ji, jasně osvětlí i to nejskrytější s neúprosností a ostrostí přinášející osvobození pro ty, kteří usilují o Světlo a jas, ale zkázu těm, kdo netouží po Světle.

Čím déle se mračnu dopřává čas, aby zhoustla jeho temnota a tíha, tím oslnivější a děsivější bude i blesk, který z něho vyšlehne. Zmizí vlahý, uspávající vzduch, který v záhybech své lenosti skrývá plíživou chlípnost, neboť po prvním zablesknutí přirozeně zavane i svěží, ostrý proud vzduchu přinášející nový život. V chladném jasu světla se znenadání objeví před zraky zděšeného lidstva všechny výplody chmurné fantazie zbavené pokryteckých nepravd.

Probuzení zapůsobí v duších jako otřes při úderu mocného hromu, takže se živá pramenitá voda nezkalené Pravdy bude moci s hukotem rozlít po takto zkypřené půdě. Svítá den svobody. Osvobození z pout nemravnosti, která existuje již celá tisíciletí a nyní se rozvíjí do největšího rozkvětu.

Rozhlédněte se kolem sebe! Pozorujte četbu, tance a oblečení! Dnešní doba se více než kdy jindy snaží, aby stržením všech hradeb mezi oběma pohlavími plánovitě zkalila čistotu citu, aby ji tímto zkalením znetvořila, nasadila jí klamnou masku a pokud možno ji nakonec udusila.

Vznikající pochybnosti lidé přehlušují povznesenými řečmi. Když však tyto řeči přísně zkoumáme, zjišťujeme, že vycházejí pouze z pohlavního pudu, který se zachvívá v jejich nitru. Nesčetnými způsoby, dovedně i neobratně, skrytě i zjevně poskytují stále novou potravu žádostem.

Lidé mluví o vzniku svobodného, samostatného lidství, o rozvoji vnitřní pevnosti, o kultuře těla, o kráse nahoty, ušlechtilém sportu a výchově k uskutečnění slov: »Čistému je všechno čisté!« Mluví

zkrátka o povznesení lidského rodu tím, že se odloží všechen »přepjatý stud«, aby se tak vytvořil ušlechtilý, svobodný člověk, nositel budoucnosti! Běda tomu, kdo se odváží proti tomu něco namítnout! Takový odvážlivec je ihned za hlučného povyku kamenován výtkami. Lidé prohlašují, že jedině nečisté myšlenky ho mohly přimět k tomu, aby »na tom něco našel«!

Je to divoký vír zahnívající vody, z níž se šíří omamující, otravné ovzduší. Toto ovzduší jako při omámení morfiem vyvolává klamy, které matou smysly. Tisíce a tisíce lidí se do něho stále nechávají strhnout, až ochabnou a zahynou v něm.

Bratr se snaží poučit sestru, děti poučují rodiče. Jako bouřlivý příval se to žene přes všechny lidi a divoké vlnobití je vidět tam, kde ještě jako skály v moři stojí osaměle několik rozvážných, kterých se zmocnil hnus. K nim se přimykají mnozí, jimž v burácení hrozí, že jim dojde vlastní síla. Je radost pohledět na tyto malé skupiny, které jsou jako oázy v poušti. Stejně jako oázy osvěžují a zvou k odpočinku a zotavení poutníka, který se dokázal s námahou probojovat samumem, v němž mu hrozila zkáza.

Co se dnes hlásá pod všemi těmi líbivými pláštíky jako pokrok, není nic jiného než zastřené podporování velké nestoudnosti, otravování každého vyššího citu člověka. Je to největší mor, jaký kdy postihl lidstvo. A je to podivné: zdá se, jako by mnozí čekali jenom na nějakou věrohodnou záminku, aby se mohli snížit. Nesčetným lidem je to velmi vítáno!

Kdo však zná duchovní zákony, které působí ve vesmíru, s odporem se odvrátí od těchto dnešních snah. Vezměme si jen jednu z »nejnevinnějších« zábav: společné koupání.

»Čistému je všechno čisté!« To zní tak krásně, že si člověk pod ochranou tohoto příjemně znějícího rčení může ledacos dovolit. Pozorujme však jednou nejjednodušší jemnohmotné děje při takovém koupání. Dejme tomu, že je tam třicet osob obojího pohlaví a z nich je dvacet devět v každém ohledu skutečně čistých. Tento předpoklad je předem zcela vyloučen. Obráceně by to bylo správnější, a i to ještě zřídka. Ale připusťme to.

Jeden z nich, ten třicátý, má – podnícen podívanou – nečisté myšlenky, přestože se navenek možná chová úplně bezvadně. Tyto myšlenky se jemnohmotně ihned ztělesňují v živých myšlenkových formách, přesunou se k předmětu jeho dívání a ulpí na něm. Je to pošpinění a nezáleží na tom, zda dojde k nějakým řečem či skutkům, nebo ne!

Postižená osoba si tento nához nečistoty nese s sebou a ten je pak schopen přitahovat podobné myšlenkové formy bloudící kolem. Následkem toho jemnohmotné ovzduší kolem této osoby stále více houstne a může na ni nakonec zapůsobit tak, že ji uvede ve zmatek a otráví ji, podobně jako cizopasná popínavá rostlina často způsobí, že i ten nejzdravější strom odumře.

Takové jsou jemnohmotné děje při takzvaných »nevinných« společných koupelích, společenských hrách, tancích nebo jiných zábavách.

Je ale nutno uvážit, že na společné koupání a na zábavy chodí v každém případě právě všichni, kteří úmyslně něco hledají, aby takovou podívanou zvlášť podněcovali své myšlenky a pocity! Není těžké vysvětlit, jaká špína se tím takto pěstuje, aniž lze zevně hrubohmotně něco pozorovat.

Stejně tak je samozřejmé, že tato trvale se množící a houstnoucí mračna smyslných myšlenkových forem nutně ponenáhlu působí na nesčetné lidi, kteří sami o sobě takové věci nevyhledávají. V těchto lidech se nejprve slabě, potom silněji a živěji vynořují podobné myšlenky a jsou trvale živeny mnoha druhy takzvaného »pokroku« v jejich okolí. Tak jeden za druhým sklouzává do hustého, temného proudu, v němž se schopnost pochopit skutečnou čistotu a mravnost stále více kalí a nakonec se všechno řítí do hlubin úplné temnoty.

Především je nutné odstranit příležitosti a podněty k takovým bujícím výstřelkům! Není to nic jiného než pařeniště, do kterého lidská havěť zamořená nemravností může vrhat své myšlenky. Tyto myšlenky pak bujně vyrůstají a pustošivě zaplavují celé lidstvo. Tvoří stále nová pařeniště a nakonec je z nich jen obrovský lán od-

porného býlí, z něhož vychází jedovatý dech, který dusí zároveň i to, co je dobré.

Vytrhněte se z tohoto opojení, které podobně jako omamující prostředek jen předstírá, že posilňuje, ve skutečnosti však vyvolává ochablost a má zkázonosný vliv!

Je přirozené, i když je to zarmucující, že v prvé řadě právě ženské pohlaví opět překračuje všechny meze a ve svém odívání kleslo bez rozpaků až na úroveň nevěstek.

To jen dokazuje, že výklad o jemnohmotných dějích je správný. Právě žena svou od přírody silnější schopností vyciťování přijímá tento jed zamořeného jemnohmotného světa myšlenkových forem nejdříve a hlouběji, aniž si to sama jakkoliv uvědomuje. Je těmto nebezpečím více vystavena, z toho důvodu je také nejdříve stržena a nepochopitelně rychle a nápadně překračuje všechny meze.

Ne nadarmo se říká: »Když je žena špatná, je horší než muž!« To platí ve všem, ať už v krutosti, nenávisti nebo lásce! Jednání ženy bude vždy výsledkem jemnohmotného světa, který ji obklopuje! Samozřejmě že jsou v tom i výjimky. Žena tím není zbavena odpovědnosti, neboť je schopna pozorovat dojmy, které na ni doléhají, a řídit vlastní chtění a jednání podle své vůle, jestliže… chce! Že se tak žel u většiny žen neděje, je jejich chybou, za kterou mohou děkovat jenom naprosté nevědomosti v těchto věcech.

Pro nynější dobu je zlým úkazem, že žena má ve skutečnosti v rukou i budoucnost národa. Je její nositelkou, protože její duševní stav rozhoduje o potomstvu více než duševní stav muže. Jaký úpadek musí proto přinést budoucnost! Neodvratně! Nedá se to zadržet zbraněmi, penězi ani vynálezy. Ani dobrou nebo školenou politikou. Zde je nutno použít účinnější prostředky.

Tuto nesmírnou vinu ale nemá pouze žena samotná. Bude vždy jen věrným obrazem světa myšlenkových forem, který se vznáší nad jejím národem. Na to se nesmí zapomínat. *Ctěte* ženu a *vážte si* jí *jako takové*, a ona se zformuje podle toho. Stane se *tím, co v ní vidíte*, a tak povznesete celý svůj národ!

Předtím však musí u žen dojít k velké změně. Takové ženy, jaké

jsou dnes, se mohou uzdravit jen důkladným zásahem, násilným, neúprosným zákrokem, při němž budou ostrými noži odstraněny všechny nádory a hozeny do ohně! Jinak by ještě zničily všechny zdravé části.

K tomuto nutnému zásahu na celém lidstvu spěje dnešní doba nezadržitelně, stále rychleji a rychleji, až jej nakonec sama vyvolá! Bude to bolestné a hrozné, skončí to ale uzdravením. Teprve pak bude čas mluvit o mravnosti. Dnes by to zaniklo jako slova vyřčená v bouři.

Až však uplyne hodina, v níž musel zahynout hříšný babylon, protože se prohnilý zhroutil, pak si všímejte žen! Co učiní a co opomenou, vám vždy ukáže, *jací jste*, protože díky své jemnější schopnosti vyciťování prožívají to, co chtějí myšlenkové formy.

To nám také dává jistotu, že při čistém myšlení a cítění se ženy jako první povznesou na ten vzor, který považujeme za ideál ušlechtilého člověka. Pak se mravnost vrátí v plné záři své čistoty!

PROBUĎTE SE!

LIDÉ, probuďte se z olověného spánku! Poznejte to nedůstojné břemeno, které nesete a které nesmírně tvrdě tíží milióny lidí. Odhoďte je! Stojí za to, abyste je nesli? Ani jedinou vteřinu!

Co obsahuje? Prázdné plevy, které se plaše rozptýlí při závanu Pravdy. Vyplýtvali jste čas a sílu pro nic za nic. Rozlomte proto okovy, jež vás poutají, a konečně se osvoboďte!

Člověk, který je vnitřně spoután, zůstane věčně otrokem, i kdyby byl králem.

Spoutáváte se vším, čemu se snažíte naučit. Uvažujte: Učením se vnucujete do cizích forem, které vymysleli jiní, dobrovolně se připojujete k cizímu přesvědčení a osvojujete si jen to, co jiní prožili v sobě a *pro sebe*.

Přemýšlejte: Jedno a totéž není pro všechny! Co jednomu prospívá, může druhému škodit. Každý jednotlivec má jít svou vlastní cestou ke zdokonalení. Jeho výzbrojí k tomu jsou schopnosti, které má v sobě. Podle nich se má řídit, na nich má stavět! Jestliže to nečiní, zůstává sám sobě cizincem a bude stát vždy *vedle* naučeného, které v něm nemůže nikdy ožít. Nemá z toho proto užitek. Živoří a pokrok není možný.

Vy, kdo vážně usilujete o Světlo a Pravdu, dávejte pozor:

Cestu ke Světlu musí každý jednotlivec prožít ve svém nitru. Chce-li po ní bezpečně jít, musí ji *sám* objevit. Člověk plně pochopí jen to, co v sobě prožije a procítí ve všech obměnách!

Utrpení i radost neustále tlučou, aby povzbudily a vyburcovaly k duchovnímu probuzení. Za jedinou vteřinu se pak člověk velmi často osvobodí od veškeré nicotnosti všedního života a ve štěstí i v bolesti tušivě cítí spojení s Duchem, který proudí vším, co žije.

A *všechno* je přece živé, nic není mrtvé! Blaze tomu, kdo takové okamžiky spojení vnímá, uchová si je a nese se na nich vzhůru. Nesmí se přitom přidržovat strnulých forem, ale každý se má vyvíjet sám, z vlastního nitra.

Nedbejte na posměváčky, kterým je duchovní život dosud cizí. Jako opilí, jako nemocní stojí před velikým dílem stvoření, jež nám tolik poskytuje. Jako slepci, kteří se tápavě vlečou pozemským životem a nevidí všechnu tu nádheru kolem sebe!

Jsou zmateni, spí, protože jak může například člověk ještě tvrdit, že existuje jen to, co vidí? Že tam, kde nemůže svým zrakem nic pozorovat, není život? Že tím, když zemře jeho tělo, přestává být i on sám? Tvrdí to jen proto, že se ve své slepotě nemohl dosud svým zrakem přesvědčit o opaku? Což neví již teď podle mnoha věcí, jak úzce je omezena schopnost očí vidět? Neví snad dosud, že tato schopnost souvisí se schopnostmi jeho mozku, vázaného na prostor a čas? Že z tohoto důvodu *nemůže* svým zrakem poznat nic z toho, co je povzneseno *nad* prostor a čas? Nepochopil dosud žádný z těchto posměváčků takové logické rozumové zdůvodnění? Duchovní život, nazývejme jej také onen svět, je přece jen něco, co je úplně nad pozemským rozdělením prostoru a času, a k jeho poznání je proto nutné použít prostředky stejného druhu.

Svým zrakem však nevidíme ani to, co spadá do prostoru a času. Pomysleme na kapku vody, o které každý při pohledu na ni dosvědčí, že je úplně čistá. Jestliže ji ale pozorujeme zvětšovacím sklem, vidíme, že jsou v ní milióny živočichů, kteří se v ní nemilosrdně potírají a ničí. Cožpak nejsou mnohdy ve vodě a ve vzduchu bacily, které mají sílu zničit lidské tělo, a přece nejsou očím patrné? Stávají se však viditelnými pomocí zvětšovacích přístrojů.

Kdo se pak ještě odváží tvrdit, že neuvidíte nic nového, nyní dosud neznámého, jakmile zvětšíte rozlišovací schopnost těchto přístrojů? Zvětšete ji tisíckrát, miliónkrát, hledění přesto nebude mít konce, ale budou se před vámi otevírat stále nové světy, které jste předtím nemohli vidět ani je tušit, přesto však existovaly.

Logickým myšlením vyvodíme stejné závěry i ze všeho, co do-

sud mohly nashromáždit vědy. Je výhled na neustálý vývoj, ale nikdy nedohlédneme na konec.

Co je tedy onen svět? Mnohé lidi mate tento *výraz*. Onen svět nebo záhrobní svět je prostě všechno, co nelze poznat pozemskými prostředky. Pozemské prostředky jsou oči, mozek i ostatní tělesné orgány a rovněž přístroje, které jim pomáhají vykonávat jejich činnost ještě intenzivněji a precizněji a zvětšovat její rozsah.

Bylo by tedy možné říci: Onen svět je to, co je za poznávací schopností našeho tělesného zraku. *Tento a onen svět však nejsou odděleny!* Není mezi nimi ani propast! Všechno je jediný celek, stejně jako celé stvoření. Tímto i oním světem proudí *jedna* síla, všechno žije a působí z tohoto jediného proudu života, a je proto nerozlučně spojeno. Tak lze pochopit toto:

Onemocní-li jedna část tohoto celku, objeví se nutně účinek toho i v druhé části, tak jako je tomu v lidském těle. Chorobné látky druhé části pak následkem přitažlivosti stejnorodého proudí k onemocnělé části a zesilují tak nemoc ještě více. Jestliže se ale taková nemoc stane nevyléčitelnou, vyplyne z toho nutnost odstranit nemocnou část násilím, nemá-li celek trvale trpět.

Z toho důvodu zaujměte jiné stanovisko. Není tento a onen svět, ale jen jedno jediné bytí! Pojem jejich oddělení vytvořil pouze člověk, protože nemůže vidět všechno a považuje se za střed a hlavní bod jemu viditelného okolí. Okruh jeho působení je však větší. Následkem mylného přesvědčení o oddělení těchto dvou světů se ale člověk jenom násilně omezuje, brání svému pokroku a uvolňuje místo bezuzdné fantazii, která vyvolává zkreslené představy.

Může potom někoho překvapit, když proto mají mnozí lidé pro onen svět jen nevěřícný úsměv a jiní zase naopak chorobné zbožňování, které začne být otrocké nebo se zvrhne ve fanatismus? Kdo se pak může divit bázlivým obavám, ba dokonce strachu a hrůze, jimž mnozí propadají?

Pryč se vším! Nač ta muka? Zbořte tuto přehradu, kterou se lidé snažili postavit následkem svého omylu, která však nikdy neexistovala! Dosavadní nesprávné stanovisko vám také poskytuje nespráv-

ný základ, na němž se marně a donekonečna snažíte vystavět pravou víru, tedy vnitřní přesvědčení. Narážíte při tom na místa, na úskalí, která vás nutně zviklají a vyvolají ve vás pochybnosti, nebo vás donutí, abyste sami opět zbořili celou stavbu. Možná se potom pokleslí na mysli nebo rozhněvaní všeho vzdáte.

Škodu přitom máte jen vy sami, protože nemůžete postupovat vpřed, ale zůstáváte stát nebo jdete zpět. Cesta, kterou jednou budete muset přesto projít, se vám tím jen prodlužuje.

Pochopíte-li však konečně stvoření jako celek, jímž je, a nebudete oddělovat tento a onen svět, budete mít přímou cestu. Vlastní cíl se vám přiblíží a vzestup pro vás bude radostí a dá vám zadostiučinění. Pak také budete moci mnohem lépe vyciťovat a chápat zvratné působení, které tímto jednotným celkem proudí jako tep životního tepla, neboť všechno působení je poháněno a udržováno jedinou silou. Zasvitne vám tak světlo Pravdy!

Brzy poznáte, že u mnoha lidí je příčinou posměchu jen pohodlnost a lenost, protože by vyžadovalo námahu zbořit vše dosud naučené a vymyšlené a postavit něco nového. U jiných to zasahuje do obvyklého způsobu života, a je jim to proto nepohodlné.

Nechte takové lidi a nehádejte se s nimi. Zato nabízejte pomocně své vědění těm, kdo se nespokojují pomíjivými požitky a hledají v pozemském životě *víc*, než aby jenom naplňovali svá těla stejně jako zvířata. Dáváte-li jim poznání, jehož se dostává vám, nezakopáváte svou hřivnu, protože tím, že dáváte, se také zvratným působením obohacuje a zvětšuje vaše vědění.

Ve vesmíru působí věčný zákon: Jen když se dává, může se přijímat, jestliže se jedná o trvalé hodnoty! Tento zákon zasahuje tak hluboko, že proniká celým stvořením jako svatý odkaz jeho Stvořitele. Nezištně dávat, pomáhat, kde je třeba, a mít porozumění pro utrpení bližního i jeho slabosti znamená přijímat, neboť to je přímá, pravá cesta k Nejvyššímu!

A chcete-li to opravdově, přinese vám to ihned pomoc a sílu! Jediné poctivě a hluboce procítěné přání dělat všechno dobře – a jako plamenným mečem se z druhé, pro vás nyní ještě neviditelné strany

rozpoltí stěna, kterou dosud stavěly vaše myšlenky samy jako překážku. Pak jste totiž zajedno s oním světem, jehož se obáváte, popíráte jej nebo po něm toužíte, jste s ním úzce a nerozlučně spojeni.

Zkuste to. Vždyť vaše myšlenky jsou poslové, které vysíláte. Vracejí se zpět obtíženy tím, co jste mysleli, ať je to dobré nebo zlé. Tak se to děje! Uvědomte si, že vaše myšlenky jsou věci, které se duchovně formují a často se stávají útvary, které přetrvávají pozemský život vašeho těla. Pak se vám mnohé ujasní.

Proto se zcela správně říká: »Jejich skutky jdou za nimi!« Myšlenkové výtvory jsou skutky, které na vás budou jednou čekat! Tvoří kolem vás světlé nebo temné kruhy, jimiž musíte projít, abyste vnikli do duchovního světa. Zde nepomůže žádná ochrana, žádný cizí zásah, neboť máte možnost se sami rozhodnout. První krok ke všemu proto musíte učinit sami. Není těžký, spočívá jen ve chtění, které se projevuje myšlenkami. Tak nosíte sami v sobě nebe i peklo.

Můžete se rozhodovat, ale pak bezpodmínečně propadáte následkům svých myšlenek a svého chtění! Následky si tvoříte sami, a proto k vám volám:

»Udržujte krb svých myšlenek čistý, tím založíte mír a budete šťastní!«

Nezapomeňte, že každá myšlenka, kterou jste vytvořili a vyslali, přitahuje na své cestě všechno stejnorodé, nebo ulpí na jiných stejnorodých myšlenkách. Tím je stále silnější a silnější a nakonec najde i cíl, mozek člověka, který snad jen na vteřinu zapomene na sebe a umožní takovým vznášejícím se myšlenkovým útvarům, aby k němu pronikly a zapůsobily.

Uvědomte si, jaká odpovědnost pak na vás dopadne, až se jednou myšlenka stane skutkem prostřednictvím někoho, na koho mohla zapůsobit! Tato odpovědnost se projevuje již tím, že každá jednotlivá myšlenka je s vámi stále spojena neroztržitelným vláknem a vrátí se zpět se silou, kterou cestou získala, a vás samotné znovu obtíží nebo oblaží podle druhu, který jste vytvořili.

Tak stojíte v myšlenkovém světě a svým nynějším způsobem myšlení dopřáváte také místo myšlenkovým útvarům, které se podo-

bají vašemu myšlení. Neplýtvejte proto silou myšlení, ale soustřeďujte ji k obraně a k *bystrému* myšlení, které z vás vychází podobno kopím a na všechno působí. Vytvořte tak ze svých myšlenek *posvátné kopí*, které bojuje za dobro, hojí rány a podporuje celé stvoření!

Nařiďte proto své myšlení k činorodému postupu vpřed! Možná budete muset otřást mnohým sloupem, který podpírá tradiční názory. Bývá to často nějaký pojem, který – jsa špatně chápán – nedovolí najít správnou cestu. Člověk se musí vrátit k bodu, kde se pojem vytvořil. Záblesk světla zboří celou stavbu, kterou desetiletí pracně budoval. Po krátkém nebo delším omámení se pak znovu pustí do díla! *Musí*, protože ve vesmíru nedochází k zastavení. Vezměme například pojem času:

Čas plyne! Časy se mění! Tak slyšíme všude mluvit lidi a přitom se nám bezděčně vynoří v duchu obraz: *Vidíme kolem sebe míjet časy v neustálé změně!*

Tento obraz se stane zvykem a u mnoha lidí vytvoří pevný základ, na kterém staví dál a podle něhož řídí veškeré své bádání a hloubání. Netrvá však dlouho a tito lidé narazí na překážky, které si navzájem odporují. Při nejlepší vůli se již všechno neshoduje. Ztrácejí cestu a zanechávají mezery, které se přes všechno hloubání již nedají vyplnit.

Mnoho lidí se pak domnívá, že na místech, kde logické myšlení nenachází oporu, je nutno jako náhradu vzít *víru*. To je však nesprávné! Člověk nemá věřit věcem, které nemůže pochopit! Musí se snažit, aby jim porozuměl, protože jinak otvírá dokořán bránu omylům a omyly vždy znehodnocují Pravdu.

Věřit bez pochopení je pouze lenost myslet! To nevede ducha vzhůru, ale stlačuje ho dolů. Proto pohleďme vzhůru, máme zkoumat, pátrat. Touha po tom v nás není nadarmo.

Čas! Plyne skutečně? Proč u této věty narážíme na překážky, chceme-li pokračovat v přemýšlení o ní? Zcela prostě proto, že tato základní myšlenka je *nesprávná, neboť čas stojí!* My mu však spěcháme vstříc! My se ženeme do času, který je věčný, a hledáme v něm Pravdu.

Čas stojí. Zůstává týž, dnes, včera i za tisíc let! Jen formy se mění. Noříme se do času, abychom čerpali z lůna jeho záznamů, abychom obohatili své vědění ve sbírkách času! Neboť nic se mu neztratilo, všechno uchoval. Nezměnil se, protože je věčný.

I ty, člověče, jsi vždy týž, ať vypadáš mladě nebo jako stařec! Zůstáváš tím, kým jsi! Necítil jsi to již sám? Nepozoruješ zřetelně rozdíl mezi svým zevnějškem a svým »já«? Mezi tělem, které je podrobeno změnám, a tebou, duchem, který je věčný?

Hledáte Pravdu! Co je Pravda? To, co dnes ještě cítíte jako Pravdu, poznáte již zítra jako omyly a později v těchto omylech opět objevíte zrnka Pravdy! Vždyť i zjevení mění svou podobu. Tak to jde s vámi v neustálém hledání, při těchto změnách však dozráváte!

Pravda ale zůstává stále stejná, nemění se, neboť je věčná! A protože je věčná, nebude ji nikdy možné plně a skutečně pochopit pozemskými smysly, které znají jen změnu tvarů!

Proto zduchovněte! Zbavíte se všech pozemských myšlenek a *budete mít* Pravdu, budete v Pravdě, abyste se v ní koupali, trvale ozařováni jejím čistým světlem, neboť vás zcela obklopí. Budete jí zahaleni, jakmile zduchovníte.

Pak se již nebudete muset namáhavě učit vědám, nebudete se muset bát omylů, ale na každou otázku již budete mít odpověď v Pravdě samotné. Dokonce ještě více, potom již nebudete mít otázky, protože budete vědět všechno, pochopíte vše, aniž byste mysleli, neboť váš duch *bude žít* v čistém Světle, v Pravdě.

Proto se duchovně osvoboďte! Zpřetrhejte všechna pouta, která vás drží dole! Vyskytnou-li se při tom překážky, jásejte jim radostně vstříc, neboť pro vás znamenají cestu ke svobodě a síle! Považujte je za dar, z něhož budete mít užitek, a hravě je překonáte.

Buď se vám předkládají, abyste se na nich učili a vyvíjeli se, čímž rozmnožujete svou výzbroj ke vzestupu, nebo jsou to zpětné účinky viny, kterou tím odpykáváte a od níž se můžete osvobodit. V obou případech vás posunou vpřed. Proto jaře přes ně, je to k vaší spáse!

Je pošetilé mluvit o ranách osudu nebo zkouškách. Každý boj a každé utrpení je *pokrokem*. Lidem se tím poskytuje příležitost od-

stranit stíny dřívějších pochybení, protože z nich nemůže být nikomu prominut ani haléř. Koloběh věčných zákonů ve vesmíru, v nichž se projevuje tvůrčí vůle Boha Otce, který nám tím odpouští a smazává všechno temné, je totiž i v tomto ohledu nezměnitelný.

Nejmenší odchýlení od těchto zákonů – a svět by se rozpadl v trosky. Tak jasně a moudře je vše zařízeno.

Má-li toho však některý člověk z minulosti velmi mnoho vyrovnávat, nezmalomyslní snad, nezhrozí se odpykávání vin?

Může s tím začít s důvěrou a radostně, může být bez obav, jakmile *poctivě chce!* Neboť k *vyrovnání* může dojít protiproudem síly dobrého chtění, která se v duchovnu stává stejně jako jiné myšlenkové formy živou a je silnou zbraní, schopnou odstranit každé břemeno temnoty, každou tíhu a vlastní »já« přivést ke Světlu!

Síla chtění! Tato moc, o níž mnoho lidí nemá ani tušení, k sobě přitáhne jako nikdy neselhávající magnet stejné síly, vzroste tím jako lavina a spojena s jí duchovně podobnými silami působí zpětně, dorazí opět k východisku, zasáhne tedy počátek, lépe řečeno původce, a pozvedne ho vysoko ke Světlu, nebo zatlačí hlouběji do bahna a špíny! Vždy podle způsobu, jakým to původce dříve sám chtěl.

Kdo zná toto stálé, jistě se dostavující zvratné působení, které probíhá v celém stvoření a uvádí se v činnost a rozvíjí s naprostou jistotou, ten je umí využívat. Musí je milovat, ale i obávat se jej! Pro takového člověka ponenáhlu ožívá neviditelný svět kolem něho, protože cítí jeho působení tak zřetelně, že se rozptýlí jakákoliv pochybnost.

Musí vyciťovat, jakmile na to jen trochu dbá, silné vlny ustavičné činnosti, které na něho působí z velikého vesmíru. Konečně cítí, že je ohniskem silných proudů jako čočka, jež zachycuje sluneční paprsky, soustřeďuje je do jednoho bodu a vytváří tam sílu, která působí zápalně a může spalovat a ničit, ale i léčit, oživovat a přinášet požehnání. Dovede také rozdmýchat planoucí oheň!

A takovými čočkami jste i vy, protože jste schopni tyto neviditelné proudy sil, které vás zasahují, svým chtěním vysílat soustředěné v jedinou sílu k dobrým nebo zlým účelům. Můžete tak lidstvu při-

nést požehnání nebo i zkázu. Můžete a máte tím zapalovat planoucí oheň v duších, plamen nadšení pro dobro a ušlechtilost, pro zdokonalení!

K tomu je potřeba jen síly chtění, která v jistém smyslu činí člověka pánem stvoření a umožňuje mu určovat si vlastní osud. Jeho vlastní chtění mu přinese zničení nebo spásu! Samo mu s neúprosnou jistotou připraví odměnu nebo trest.

Nebojte se, že vás toto vědění odvede od Stvořitele a oslabí vaši dosavadní víru. Naopak! Znalost těchto věčných zákonů, které můžete využít, přispěje k tomu, že se vám celé dílo stvoření bude jevit ještě mnohem vznešenějším. Toto dílo svou velikostí nutí hlouběji zkoumajícího, aby zbožně poklekl!

Nikdy pak nebude člověk chtít něco zlého. S radostí se chopí nejlepší opory, která pro něho existuje: lásky! Lásky k celému podivuhodnému stvoření i lásky k bližnímu, aby i jeho přivedl k nádheře tohoto požitku, tohoto vědomí síly.

MLČENÍ

PROBLESKNE-LI ti hlavou myšlenka, zadrž ji a nevyslovuj ji ihned, ale živ ji, protože tím, že ji zadržíš a mlčíš, zhutní a získá sílu jako pára v přetlaku.

Tlakem a zhuštěním vznikne vlastnost magnetické přitažlivosti podle zákona, že všechno silnější k sobě přitahuje slabé. Vlastní, původní myšlenka tak přitahuje ze všech stran stejnorodé myšlenkové formy, zadržuje je a tyto formy stále více zvětšují její sílu. Přesto působí tak, že původně vytvořený myšlenkový útvar se jejich připojováním obrušuje a mění, až dozraje a získá konečnou podobu. To vše sice cítíš v sobě, ale stále si myslíš, že je to jen tvé vlastní chtění. *Do ničeho však nedáváš jen vlastní chtění, ale vždy se na tom podílí i cizí!*

Co ti říká tento postup?

Že jen sloučením mnoha jednotlivostí může být vytvořeno něco dokonalého! Vytvořeno? Je to správné? Ne, jenom zformováno! Neboť není nic, co by se mohlo skutečně nově vytvořit, při všem se jedná jen o nové formování, protože všechny jednotlivosti ve velikém stvoření již existují. Tyto jednotlivosti mají být pouze zapojeny do procesu zdokonalování a k tomu dochází slučováním.

Slučování! Nepřecházej přes to lehce, ale snaž se zahloubat do tohoto pojmu a uvědom si, že zralosti a dokonalosti se dosahuje jenom slučováním. Tato zásada spočívá v celém stvoření jako poklad, který má být vyzvednut! Je těsně spojena se zákonem, že jen když se dává, může se také přijímat! A co je potřeba ke správnému pochopení těchto vět? Tedy k jejich prožití? Lásky! Proto je v tajích velikého bytí láska nejvyšší silou, neomezenou mocí!

Jako se slučováním utváří, obrušuje a formuje jednotlivá myšlenka, tak je tomu i se samotným člověkem a s celým stvořením, které nikdy nekončícím slučováním jednotlivých existujících forem silou chtění nabývá nové podoby a tímto způsobem dospívá k dokonalosti.

Dokonalost ti nemůže poskytnout jednotlivec, ale jen celé lidstvo s rozmanitostí svých povah a vlastností! Každý jedinec má něco, co nutně patří k celku. Proto se také stává, že vysoce pokročilý člověk, který již nezná pozemské žádosti, miluje celé lidstvo, ne jednotlivce. Jedině celé lidstvo může rozeznívat struny jeho zralé duše, očistou obnažené, v akord nebeské harmonie. Tento člověk v sobě má harmonii, protože se zachvívají všechny struny!

Vraťme se k myšlence, která k sobě přitahovala cizí myšlenkové útvary, a tím byla stále silnější a silnější. Myšlenka z tebe nakonec vystoupí v semknutých vlnách síly, pronikne aurou tvé osoby a působí na širší okolí.

Lidé to nazývají osobním magnetismem. Nezasvěcení říkají: »Ty něco vyzařuješ!« Podle tvé osobitosti je to buď příjemné nebo nepříjemné, přitažlivé nebo odpuzující. Tak se to pociťuje!

Ty však nic nevyzařuješ! Příčinou vzniku tohoto pocitu u druhých lidí je, že k sobě magneticky přitahuješ všechno duchovně stejnorodé. A toto přitahování tvé nejbližší okolí pociťuje. Ale i při tom se uplatňuje zvratné působení. V tomto spojení pak druhý člověk zřetelně vycítí tvou sílu, a tím se probouzí »sympatie«.

Měj stále na paměti, že všechno duchovní je – vyjádřeno našimi pojmy – magnetické. Také je ti známo, že silnější vždy přemůže slabé tím, že je přitáhne a vstřebá. Tím je »chudému (slabému) vzato ještě i to málo, co má«. Stane se závislým.

V tom není bezpráví, ale děje se tak podle Božích zákonů. Člověk se pouze musí vzchopit, správně chtít, a bude před tím chráněn.

Teď zřejmě vyslovíš otázku: Co potom, až budou chtít být všichni silní? Když již nebude nikomu co vzít? Pak, milý příteli, *se bude uskutečňovat dobrovolná výměna*, jejímž základem je zákon, že přijímat lze jen tehdy, když se dává. Proto nedojde ke stagnaci, ale zmizí všechno méněcenné.

Tak se z lenosti mnozí stávají duchovně závislými a někdy nakonec již nejsou téměř schopni vytvářet vlastní myšlenky.

Je nutno zdůraznit, že se přitahuje pouze stejnorodé. Proto existuje přísloví: »Rovný rovného si hledá.« Tak se vždy spřátelí pijáci,

»sympatie« mají k sobě kuřáci, žvanilové, hráči a tak dále. Ale i ušlechtilí lidé se sdružují ke vznešenému cíli.

To však pokračuje dál: Co se přitáhne duchovně, se nakonec projeví i *fyzicky*, protože všechno duchovní proniká do hrubohmotného. Přitom musíme vzít v úvahu zákon zpětného působení, neboť myšlenka zůstává vždy spojena se svým původcem a tímto spojením vyvolává zpětné záření.

Mluvím zde stále jen o *skutečných* myšlenkách, které v sobě mají živou sílu duševního cítění. Nemluvím o plýtvání silou mozkové substance, která ti byla svěřena jako nástroj a která vytváří pouze prchavé myšlenky. Můžeme je sledovat jen jako nejasné páry v divokém zmatku a naštěstí se brzy rozplynou. Takové myšlenky tě stojí jen čas a sílu a promarňuješ jimi statek, který ti byl svěřen.

Když například o něčem vážně přemýšlíš, stane se tato myšlenka v tobě mocí mlčení silně magnetickou, přitahuje všechno podobné a tím se oplodňuje. Dozraje a překročí rámec obyčejnosti, pronikne dokonce i do jiných sfér a odtamtud se jí dostane přílivu vyšších myšlenek… inspirace! Proto při inspiraci musí na rozdíl od mediality vycházet základní myšlenka od tebe samotného. Musí vytvořit most k onomu světu, k duchovnímu světu, aby tam vědomě čerpala z pramene.

Inspirace proto nemá s medialitou nic společného.

Tím v tobě myšlenka dozraje. Přistupuješ k jejímu uskutečnění a *svou silou zhuštěno* realizuješ to, co se již dříve vznášelo v nesčetných jednotlivostech ve vesmíru jako myšlenkové formy.

Tímto způsobem vytváříš z toho, co duchovně dávno existovalo, slučováním a zhušťováním *novou formu!* Tak se v celém stvoření mění stále jen formy, protože vše ostatní je věčné a nezničitelné.

Chraň se zmatených myšlenek a veškeré povrchnosti při myšlení. Povrchnost se trpce vymstí, protože tě rychle sníží a učiní z tebe rejdiště cizích vlivů. Tím se velmi snadno staneš mrzutým, náladovým a nespravedlivým ke svému nejbližšímu okolí.

Máš-li opravdovou myšlenku a trváš na ní, musí tě nahromaděná síla nakonec také donutit, abys ji uskutečnil. Vznik a vývoj všeho

se totiž odehrává výhradně duchovně, protože *každá síla je jen duchovní!* Co se pak stane pro tebe viditelným, jsou vždy jen poslední účinky předchozího duchovně magnetického postupu, probíhajícího stále stejně podle pevného řádu.

Pozoruj, a když přemýšlíš a vyciťuješ, dostane se ti brzy důkazu, že všechen opravdový život může být ve skutečnosti *jen život duchovní* a že jedině v něm má všechno počátek a z něho se i vyvíjí. Musíš dospět k přesvědčení, že vše, co vidíš tělesným zrakem, jsou skutečně jen důsledky činnosti věčně pohánějícího ducha.

Každý čin, dokonce i ten nejmenší pohyb člověka, je totiž vždy předem duchovně chtěn. Těla jsou přitom jen duchovně oživenými nástroji a sama se teprve zformovala ve hmotě silou ducha. Tak je tomu i se stromy, horninami a s celou zemí. Všechno oživuje, vším proudí a vše pohání tvůrčí Duch.

Protože veškerá hmota, tedy všechno pozemsky viditelné, je jen výsledkem duchovního života, nebude ti zatěžko pochopit, že podle druhu nás *nejblíže* obklopujícího duchovního života se vytvářejí i *pozemské poměry*. Co z toho logicky vyplývá, je jasné: Tím, jak je to ve stvoření moudře zařízeno, je člověku dána síla, aby si sám vytvářel své poměry, a to silou samotného Stvořitele. Blaze člověku, používá-li tuto sílu jen k dobrému! Běda však, jestliže se dá svést, aby ji používal ke zlému!

Duch je v lidech jen obklopen a zatemněn pozemskými žádostmi, které na něm lpí jako strusky, zatěžují ho a táhnou dolů. Myšlenky člověka jsou činy vůle, v nichž spočívá síla ducha. *Člověk se může rozhodnout, zda bude myslet dobře nebo zle, a řídit tak Boží sílu k dobru nebo ke zlu!* V tom spočívá odpovědnost, kterou člověk má, protože ho za to nemine odměna nebo trest. Všechny následky myšlenek se totiž vracejí k východisku ustanoveným zvratným působením, jež nikdy neselže a je v tom zcela neochvějné a tedy neúprosné. Tím i neúplatné, přísné a spravedlivé! Neříká se totéž i o Bohu?

Nechtějí-li dnes mnozí protivníci víry již nic vědět o Božství, nemůže to pranic změnit na skutečnostech, které jsem uvedl. Lidem stačí jen vynechat slůvko »Bůh« a vážně se zabývat vědou, a na-

jdou *přesně totéž*, pouze vyjádřeno jinými slovy. Není směšné se pak o to ještě přít?

Nikdo nemůže obcházet přírodní zákony, nikdo nemůže plavat proti jejich proudu. Bůh je síla, která udržuje v činnosti přírodní zákony, síla, kterou dosud nikdo nepochopil, nikdo neviděl, ale jejíž *účinky* musí každý vidět, cítit a pozorovat denně, každou hodinu, ba ve zlomcích každé vteřiny, jen když *chce* vidět. Musí je vidět v sobě, v každém zvířeti, v každém stromě, v každé květině, v každé žilce listu, když se dere z pupenu na světlo.

Není to zaslepenost tvrdošíjně se tomu protivit, když přece každý, i sami zarputilí popírači, potvrzuje a uznává existenci této síly? Co jim tedy brání, aby tuto uznávanou sílu nazývali Bohem? Je to dětinský vzdor? Nebo určitý stud, když by museli přiznat, že se po celou tu dobu snažili tvrdošíjně popírat něco, o čem jim už dávno bylo jasné, že to existuje?

Snad nic z toho. Příčina je zřejmě v tom, že se lidstvu z mnoha stran předkládaly zkreslené obrazy velikého Božství, s nimiž při vážném zkoumání nemohlo souhlasit. Všeobsáhlá a vším pronikající Boží síla se při pokusu vtěsnat ji do obrazu nutně zmenší a zneuctí!

Při hlubokém přemýšlení s ní nelze žádný obraz uvést v soulad! Právě proto, že každý člověk v sobě chová myšlenku na Boha, brání se podvědomě proti omezení té veliké, nepochopitelné síly, která ho stvořila a vede ho.

Dogma má vinu na velké části těch, kdo se ve svém odporu snaží zacházet příliš daleko, velmi často i proti jistotě žijící v jejich nitru.

Není však daleko hodina, kdy nadejde duchovní probuzení! Kdy se budou správně vykládat Spasitelova slova a správně chápat jeho veliké vysvoboditelské dílo. Neboť Kristus přinesl vysvobození z temnot tím, že ukázal cestu k Pravdě, že jako člověk ukázal cestu ke světlým výšinám! A krví na kříži zpečetil své přesvědčení!

Pravda nebyla nikdy jiná, než jaká byla již tehdy a je dnes a bude ještě za desetitisíce let, neboť je věčná!

Poznejte proto zákony, jež jsou zapsány ve veliké knize celého stvoření. Podřídit se jim znamená milovat Boha! Pak již totiž ne-

vnášíš do harmonie nesouzvuk, ale přispíváš k tomu, aby plně zněl zvučný akord.

Jestliže tedy řekneš: Dobrovolně se podřizuji existujícím přírodním zákonům, protože je to k mému dobru, nebo když prohlásíš: Podrobuji se vůli Boží, projevující se v přírodních zákonech, anebo: podrobuji se oné nepochopitelné síle, která udržuje v činnosti přírodní zákony… je nějaký rozdíl v působení této vůle? Síla je zde a ty ji uznáváš, *musíš* ji uznávat, protože ti nic jiného nezbývá, jakmile jen trochu přemýšlíš… a tím uznáváš svého Boha, Stvořitele!

A tato síla v tobě působí i při myšlení! Nezneužívej ji proto ke zlému, ale mysli tak, aby tvoje myšlenky byly vždy jen dobré! Nikdy nezapomeň: Vytváříš-li myšlenky, používáš Boží sílu, jejíž pomocí jsi schopen dosáhnout nejčistšího a nejvyššího!

Při tom vždy pamatuj, že všechny následky tvého myšlení dopadají stále na tebe podle síly, velikosti a rozsahu *účinku* myšlenek v dobrém i zlém.

Protože je myšlenka duchovní, vracejí se následky také *duchovně.* Dostihnou tě a nezáleží na tom, jestli zde na zemi nebo pak v duchovnu po skončení tvého pozemského života. Protože jsou duchovního druhu, nejsou vázány na hmotu. Z toho vyplývá, že *rozkladem těla se nezbavíš odplaty!* Odplata se zpětným působením dostaví jistě, dříve nebo později, zde nebo tam.

Jsi duchovně spojen se všemi svými skutky, neboť i pozemské, hmotné činy mají duchovní původ v tvořivé myšlence a přetrvávají i po zániku všeho pozemského. Proto se správně říká: »Tvoje skutky na tebe čekají, pokud tě ve zpětném působení dosud nestihla odplata.«

Jestliže jsi při zpětném působení ještě zde na zemi, nebo když jsi opět zde, projeví se pak síla následků z duchovna *podle jejich druhu* buď jako dobré nebo zlé na poměrech, ve kterých žiješ, na tvém okolí nebo přímo na tobě samém, na tvém těle.

Zde je nutno ještě jednou důrazně připomenout: *Skutečný, opravdový život se odehrává v duchovnu!* A to nezná čas ani prostor, a proto ani oddělení. Přesahuje pozemské pojmy. Z toho důvodu tě

zastihnou následky, ať jsi kdekoliv, a to v době, kdy se podle věčného zákona vrací účinek k východisku. Nic se při tom neztratí, vše přijde jistě.

Tím se řeší již tak často položená otázka, jak je možné, že očividně dobří lidé musí někdy v pozemském životě těžce trpět, takže se to považuje za bezpráví. *To jsou odplaty, které je musí stihnout!*

Nyní znáš řešení této otázky, protože tvé nynější tělo při tom nehraje roli. Tvé tělo přece nejsi ty sám, není to celé tvé »já«, ale nástroj, který sis zvolil nebo který jsi byl nucen přijmout podle existujících zákonů duchovního života, jež můžeš nazývat i kosmickými zákony, jestliže se ti to takto zdá srozumitelnější. Nynější pozemský život je pouze krátkým úsekem tvého skutečného bytí.

Byla by to zdrcující myšlenka, kdyby tomu nebylo možné uniknout, kdyby neexistovala moc, která proti tomu působí jako ochrana. Jak mnohý člověk by musel klesnout na mysli, když se probudí k duchovnímu životu, a přát si, aby raději ještě spal v dřívějším navyklém, pohodlném způsobu života. Vždyť neví, *co* všechno na něho čeká, co ho ještě stihne při zpětném působení z dřívějška! Anebo, jak lidé říkají: »Co musí napravit.«

Ale buď bez obav! Ve velikém stvoření je to moudře zařízeno, takže s probuzením je ti také ukázáno, jakým způsobem máš postupovat. Máš využít *sílu dobrého chtění*, na kterou jsem již zvláště poukázal a která mírní nebo zcela odsunuje nebezpečí rozuzlující se karmy.

I to vložil Otcův Duch do tvých rukou. Síla dobrého chtění vytváří kolem tebe kruh, který je schopen rozložit hrnoucí se zlo, nebo je alespoň do značné míry oslabit právě tak, jako i zeměkouli chrání vrstva vzduchu.

Síla dobrého chtění, tato mocná ochrana, se však pěstuje a podporuje mocí mlčení.

Proto k vám, kteří hledáte, znovu naléhavě volám:

»Chcete-li se dostat vzhůru, udržujte krb svých myšlenek čistý a pak především vykonávejte velikou moc mlčení.«

Sílu ke všemu vložil již Otec do vás! Vy ji musíte jen využít!

VZESTUP

VY, KDO usilujete o poznání, nezaplétejte se do sítě, ale prohlédněte!

Podle věčného zákona na vás spočívá nezměnitelná nutnost odpykání, kterou nikdy nemůžete přesunout na jiné. Co na sebe uvalujete svými myšlenkami, slovy nebo činy, to z vás nemůže sejmout nikdo jiný než vy sami! Uvědomte si, že jinak by Boží spravedlnost byla jen prázdným zvukem a s ní by se rozpadlo v trosky i vše ostatní.

Osvoboďte se proto! Neotálejte ani hodinu a stanovte této nutnosti odpykání cíl! Poctivé chtění k dobrému, k lepšímu, jemuž se dostává větší síly hluboce procítěnou modlitbou, *přináší vysvobození!*

Bez poctivého, pevného chtění k dobrému nemůže nikdy dojít k odpykání. Nízké ve vás si pak bude neustále samo dodávat potravu ke své další existenci, a tím bude znovu a znovu, bez přestání vyžadovat nové odpykání, takže vám toto stále se obnovující odpykávání bude připadat jen jako *jediná* nepravost nebo utrpení! Je to však celý řetěz bez konce, který se stále znovu navazuje ještě dříve, než se mohly uvolnit předcházející články.

Nikdy pak nedojde k vysvobození, protože je nutno neustále odpykávat. Je to jako řetěz, který vás drží přikované k zemi. Přitom hrozí obrovské nebezpečí, že to půjde ještě hlouběji. Proto se vy, kdo jste dosud na tomto světě nebo podle vašich pojmů již na onom světě, konečně vzchopte k dobrému chtění! Při trvale dobrém chtění *musí* nastat konec všeho odpykávání, protože člověk, který chce dobro a činí jen dobro, již neposkytuje novou potravu pro opětovnou nutnost odpykání. A tím pak nastane vyproštění, vysvobození, které jediné dovoluje vzestup ke Světlu. *Dbejte této výstrahy! Není pro vás jiné cesty! Pro nikoho!*

Tím však každý nabývá jistoty, že nemůže být nikdy pozdě. Jednotlivý čin ovšem budete muset odpykat, odčinit, to je samozřejmé, ale v okamžiku, kdy začnete vážně usilovat o dobro, postavíte mezník označující konec vašeho odpykávání. Buďte si jisti, že tento konec jednou *bude muset* nadejít, a tím začne váš vzestup! Můžete radostně přikročit k odčinění všech provinění. Co vás pak ještě potká, bude se dít ve váš prospěch a přibližovat vás hodině spásy, osvobození.

Chápete nyní cenu mé rady, abyste s veškerou silou začali s dobrým chtěním a čistým myšlením? Abyste od toho neupustili, ale přilnuli k tomu s veškerou touhou a energií? Povznese vás to! Změní vás i vaše okolí!

Uvědomte si, že každá pozemská životní dráha je jen krátkou školou a že odložením těla nenastává pro vás samé konec. Budete trvale žít, nebo trvale umírat! Trvale užívat blaha, nebo trvale trpět!

Kdo se domnívá, že pozemským pohřbem je pro něho vše odbyto, všechno vyrovnáno, ať se obrátí a jde svou cestou, protože tím chce jen oklamat sám sebe. Celý zděšený bude pak stát před Pravdou a bude… *muset* nastoupit svou cestu utrpení! Jeho pravé já, zbavené ochrany těla, jehož hutnost je obklopovala jako zeď, pak bude přitaženo stejnorodým a to je obklopí a pevně sevře.

Vzchopit se k tomu, aby vážně chtěl něco lepšího, což by ho mohlo osvobodit a dovést výš, bude pro něho těžší, ba po dlouhou dobu nemožné, protože bude podléhat jen vlivu stejnorodého okolí, které v sobě nebude mít žádnou světlou myšlenku, jež by ho mohla probudit a podpořit. Bude muset dvojnásob trpět tím, co si vytvořil.

Z toho důvodu je pak vzestup mnohem těžší než v těle na zemi, kde putuje dobro vedle zla. To umožňuje jen ochrana pozemského těla, neboť… pozemský život je školou, kde se každému »já« poskytuje možnost vývoje podle jeho svobodné vůle.

Proto se konečně vzchopte! Ovoce každé vaší myšlenky dopadá zpět na vás, zde nebo tam, musíte je požívat! Této skutečnosti nemůže nikdo uniknout!

Co je vám platné, když se snažíte strkat před ní jako pštros hla-

vu bázlivě do písku? Dívejte se přece skutečnostem směle do tváře! Tím si vše jen ulehčíte, neboť zde je možné postupovat rychleji vpřed.

Začněte! Ale s vědomím, že všechno staré musí být vyrovnáno. Nečekejte jako mnozí pošetilí lidé, že vám štěstí hned nato spadne okny i dveřmi do klína. Možná musí nejeden z vás uvolnit ještě ohromný řetěz. Kdo však proto váhá, škodí jen sám sobě, protože toho nemůže být ušetřen a nemůže to být z něho sňato. Váháním si vše jen ztěžuje a snad na dlouhou dobu znemožňuje.

Mělo by ho to pobídnout, aby již nepromeškal ani hodinu. Vždyť tímto prvním krokem teprve začne žít! Blaze tomu, kdo se k tomu vzchopí, bude z něho pak spadávat článek za článkem. Může se řítit vpřed obrovskými skoky, zdolávat s jásotem a díky i poslední překážky. Vždyť se osvobozuje!

Kameny, které jeho dosavadní nesprávné působení před něho navršilo jako zeď, jež *musela* bránit jeho postupu vpřed, nejsou snad nyní odklízeny, ale naopak jsou před něho pečlivě pokládány, aby je poznával a překonával, protože musí vyrovnat všechny chyby. Brzy však s úžasem a obdivem pozná lásku, která při tom vládne kolem něho, jakmile projeví dobrou vůli.

Cesta je mu usnadňována s něžnou šetrností tak, jako ji dítěti při prvních krůčcích usnadňuje matka. Jsou-li v jeho dosavadním životě věci, které ho potají lekaly a které by raději nechal stále spát… je zcela neočekávaně postaven přímo před ně! Musí se rozhodnout a jednat. Je k tomu nápadně nucen navázanými články řetězu. Jestliže se pak odváží učinit první krok s důvěrou ve vítězství dobrého chtění, rozváže se osudný uzel, on jím projde a je ho zproštěn.

Ale sotva je usmířena jedna vina, již k němu přichází v nějaké formě jiná, jako by se dožadovala, aby byla rovněž usmířena.

Tak pukají jedna za druhou obruče, jež ho tísnily a nutně tlačily dolů. Je mu tak lehko! A tento pocit lehkosti, který mnohý z vás už jistě někdy zažil, není klam, ale účinek skutečnosti. Duch takto zbavený tlaku se stane lehčím a podle zákona duchovní tíže se vznese vzhůru do úrovně, do níž teď podle své lehkosti patří.

Tak to musí jít stále vzhůru, vstříc vytouženému Světlu. Zlé chtění stlačuje ducha dolů a činí ho těžkým, dobré chtění ho však nese vzhůru.

Ježíš vám již i v tom ukázal prostou cestu, vedoucí neomylně k cíli, neboť je hluboká pravda v prostých slovech: *»Miluj svého bližního jako sebe sama!«*

Tím dal klíč ke svobodě a ke vzestupu! Protože nedotknutelně platí: Co konáte pro bližního, konáte ve skutečnosti pro sebe! Pro vás samotné, neboť podle věčných zákonů všechno bezpodmínečně dopadá zpět na vás, dobré i zlé, ať již nyní zde nebo tam. Přijde to! Proto je vám tím ukázána nejprostší cesta, jak máte chápat krok k dobrému chtění.

Svému bližnímu máte dávat svým *způsobem chování*, svou povahou! Ne snad nutně penězi a majetkem. Pak by přece byli nemajetní vyloučeni z možnosti dávat. A v tomto způsobu, jakým se chováte, v »dávání sebe« ve styku s bližním, v ohledu a úctě, které mu dobrovolně nabízíte, spočívá »milování«, o němž nám říká Ježíš. Spočívá v něm i pomoc, kterou poskytujete svému bližnímu, protože tím nabývá schopnosti ke změně sebe sama nebo k dalšímu vzestupu a protože tím může zesílit.

Zpětná záření takového jednání vás však svým zvratným působením rychle nesou vzhůru. Jejich přispěním se vám dostává stále nové síly. Šumným letem pak můžete spět ke Světlu…

Ubozí pošetilci, kteří se ještě mohou ptát: »Co tím získám, když odložím mnoho zvyků a změním se?«

Je to snad obchod, který se má uzavřít? I kdyby získali jen jako lidé sami o sobě, jako takoví povznesením své bytosti, stálo by to již za to. Ale je to neskonale více! Opakuji: Počátkem dobrého chtění staví každý zároveň mezník označující konec nutnosti svého odpykání, kterou musí splnit a jíž nemůže nikdy uniknout. Po této stránce ho nemůže zastoupit nikdo jiný.

Svým rozhodnutím tedy stanovuje nutnosti odpykání dohledný konec. To je hodnota, kterou nemohou vyvážit všechny poklady tohoto světa. Odpoutává se tím od otrockých řetězů, které si sám

stále ukovával. A proto vzhůru z oslabujícího spánku! Už se konečně probuďte!

Vytrhněte se z opojení, které ochromuje a vytváří klamnou představu, že spasení Spasitelem znamenalo totéž co průvodní list k tomu, abyste směli po celý život bezstarostně holdovat svému »já«, jen když se nakonec stanete věřícími, obrátíte se od svých dosavadních názorů a odejdete z této země s vírou ve Spasitele a jeho dílo! Jste pošetilci, jestliže očekáváte od Božství takové ubohé a neúplné dílo! To by přece znamenalo pěstovat zlo! Mějte to na paměti a osvoboďte se!

KULT

KULT má být zformovaná snaha, aby něco, co nelze pozemsky postřehnout, bylo možné nějakým způsobem vnímat pozemskými smysly.

Má to být zformovaná snaha, ale žel tomu tak ještě není, protože jinak by mnohé muselo mít zcela jiné formy, kdyby tyto formy *vycházely* ze samotné snahy. *Pravá* cesta k tomu právě vyžaduje, aby vnější formy vycházely z nejhlubšího nitra. Ale všechno, co dnes vidíme, je *rozumová* výstavba, do níž mají být city teprve *dodatečně* vtěsnány. Postupuje se tedy při tom obrácenou cestou, kterou lze samozřejmě právě tak dobře nazvat opačnou nebo nesprávnou cestou a která nikdy nemůže být skutečně živá.

Tím vzniká mnoho těžkopádného nebo vtíravého, co by se v jiné formě mnohem více přiblížilo *skutečnému* chtění, takže by to teprve potom působilo přesvědčivě.

Mnohé, co je dobře míněno, musí odpuzovat, místo aby přesvědčovalo, protože se pro to dosud nenašla správná forma, kterou pro pozemsky nepostřehnutelné nemůže rozum nikdy vytvořit!

Tak je tomu i v církvích. Příliš zřetelně se zde tlačí do popředí rozumová výstavba, která je zaměřená na pozemský vliv, a mnoho dobrého nevyvolává patřičný dojem, protože to působí nepřirozeně.

Nepřirozeně může působit opět jen to, co neodpovídá zákonům stvoření. Právě takových věcí je však v dnešních kultech velmi mnoho. V nich se prostě všechno, co odporuje přirozeným zákonům stvoření, zahaluje do tajuplného šera.

Když se lidé vyjadřují o takových věcech, nevědomky nikdy nemluví o tajuplném světle, ale vždy jen o šeru. Právě tím vystihují to pravé, protože Světlo nezná zahalování, tedy ani mystiku, která by ve stvoření, jež vzniklo z dokonalé vůle Boží a funguje samo-

činně podle nezměnitelného rytmu, neměla mít místo. Není nic jasnějšího ve svém tkaní než právě stvoření, které je Božím dílem!

V tom spočívá tajemství úspěchu a trvání, nebo zhroucení. Kde se buduje na těchto živých zákonech stvoření, tam pomáhají, přinášejí úspěch a zajišťují také trvání. Kde se ale na tyto zákony nedbá, ať již z nevědomosti nebo svévole, tam musí po kratší nebo delší době nevyhnutelně dojít ke zhroucení. Nemůže se to trvale udržet, neboť to nestojí na pevném, neotřesitelném základě.

Proto je také tolik lidských děl pomíjivých, což by nemuselo být. Patří k nim různé kulty, které je nutno neustále měnit, jestliže se nemají úplně zhroutit.

Syn Boží dal pozemským lidem ve svém *Slově* nejjednodušším a nejjasnějším způsobem *pravou* cestu, po níž mají ve svém pozemském životě kráčet ve shodě s tkaním ve stvoření, aby jim zákony Boží, které se v tomto tkaní projevují, pomáhaly a vynesly je vzhůru do světlých výšin, a aby byl na zemi zachován mír a radost.

Církve se však žel nedržely cesty, vedoucí k vysvobození a povznesení lidí, kterou jim sám Syn Boží zcela přesně vysvětlil a dal, ale připojily k jeho učení ještě mnohé z vlastního myšlení. Tím přirozeně způsobily zmatek, který měl nutně za následek rozkoly, neboť to neodpovídalo zákonům stvoření. Proto je to také, i když to třeba zní divně, v rozporu s jasným učením Syna Božího, od něhož přece jako křesťané odvozují své jméno.

Tak je tomu například s mariánským kultem papežských křesťanů. Zmínil se Ježíš, který učil lidi *všemu:* jak mají myslet a jednat, ba dokonce i mluvit a modlit se, aby si počínali správně podle Boží vůle, někdy třeba jen jediným slovem o něčem takovém? *Ne, to neučinil!* A to je důkaz, že to ani nechtěl, že to nemělo být!

Jsou dokonce známy jeho výroky dokazující pravý opak toho, na čem se mariánský kult zakládá.

A křesťané se přece chtějí ve svém jednání poctivě řídit jen podle Krista, vždyť jinak by *nebyli* křesťany!

Jestliže k tomu lidé přidali ještě více a papežské církve jednají jinak, než jak Kristus učil, dokazuje to, že se tato církev opovážlivě

staví *nad* Syna Božího. Snaží se totiž opravovat jeho slova tím, že zavádí úkony, které Syn Boží *nechtěl*, protože jinak by je – podle všeho, co dal lidem – určitě poučil i v tomto směru.

Samozřejmě že *je* královna nebes, kterou by podle pozemských pojmů bylo také možné nazývat Pramátí, a přece je nejčistší pannou. Ta je ale od věčnosti v *nejvyšších výšinách* a nikdy se nezrodila v pozemském těle!

Ona je to také, jejíž *zářící obraz*, nikoli však skutečně ji samotnou, mohou někdy na tom či onom místě »spatřit« nebo »vycítit« hluboce rozechvělí lidé. Jejím prostřednictvím také často přicházejí urychlené pomoci, jež lidé nazývají zázraky.

Skutečně, *osobně* spatřit tuto Prakrálovnu ale nemůže nikdy ani ten nejzralejší lidský duch, neboť podle neochvějných zákonů stvoření je každý druh schopen vidět vždy jen stejný druh. Tak můžeme pozemskýma očima vidět jen pozemské věci, jemnohmotnýma očima jen jemnohmotné věci, duchovníma očima jen duchovní věci a tak dále.

A protože lidský *duch* může zřít jen duchovno, z něhož sám pochází, nemůže také skutečně spatřit Prakrálovnu, která je mnohem vyššího druhu. Je-li k tomu někdy omilostněn, vidí *pouze její zářící duchovní obraz*. Ten se však jeví jako živý a jeho záření již může být tak silné, že způsobí zázrak tam, kde k tomu najde připravenou půdu, kterou vytváří neochvějná víra nebo hluboké pohnutí způsobené žalem nebo radostí.

Spočívá to v působení stvoření, které vychází z dokonalé vůle Boží a je jí udržováno. V tomto působení jsou již od počátku a navěky obsaženy také všechny pomoci pro lidi, jestliže se sami od něho neodvrátí v domnění, že vědí všechno lépe.

Ve stvoření působí Bůh, neboť stvoření je jeho dokonalým dílem.

A právě následkem této dokonalosti muselo pozemskému zrození Syna Božího předcházet také pozemské zplození. Kdo tvrdí opak, pochybuje o dokonalosti Božího *díla* a tím také o dokonalosti samého Boha, z jehož vůle stvoření vzniklo.

Neposkvrněné početí je početí v nejčistší lásce a je opakem početí v hříšné smyslnosti! Není však pozemského zrození bez plození.

Kdyby pozemské početí, tedy pozemské plození, nemohlo být samo o sobě neposkvrněné, muselo by se přece na každé mateřství pohlížet jako na pošpinění!

Bůh promlouvá i prostřednictvím stvoření a zřetelně projevuje svou vůli.

Poznat tuto vůli je povinností člověka. A Syn Boží ukázal k tomu svým svatým Slovem pravou cestu, neboť lidé se o to nesnažili, a proto se stále více zaplétali do samočinných zákonů stvoření.

Toto neodchylné tkaní stvoření musí lidi, kteří je neznají a používají je nesprávně, časem zahubit, zatímco když lidé žijí správně podle vůle Boží, vysoko je pozvedá.

Odměna i trest pro člověka spočívají ve tkaní stvoření, které je trvale beze změny řízeno samotnou vůlí Boží. V něm je i zavržení, nebo spása! Je neúprosné a spravedlivé, vždy věcné a nezná libovůli.

Tkví v něm nevýslovná velikost Boha, jeho láska a spravedlnost. Tedy v *jeho díle*, které člověku kromě mnoha jiných bytostí přenechal jako obydlí a domov.

Nadešel čas, kdy lidé musí dojít k *vědění* o tom, aby s plným přesvědčením dospěli k poznání *Božího působení*, které se projevuje v jeho *díle!*

Pak bude každý pozemský člověk stát zde na zemi zcela neochvějně, pln nejradostnějšího chtění tvořit a s nejvděčnějším pohledem k Bohu, protože poznání získané díky *vědění* ho s ním navždy spojí!

Abych lidem zprostředkoval takové vědění, které jim umožní získat přehledné a srozumitelné přesvědčení o tom, jak Bůh působí ve své spravedlnosti a lásce, napsal jsem dílo »Ve světle Pravdy«. Toto dílo nezanechává mezery, obsahuje odpověď na *každou* otázku a objasňuje lidem, jak podivuhodné jsou cesty ve stvoření, které udržuje mnoho služebníků jeho Vůle.

Svatý je však jedině Bůh!

STRNULOST

VE STVOŘENÍ je všechno pohyb. Pohyb, zcela zákonitě vyvolaný tlakem Světla, vytváří teplo a způsobuje, že v něm vznikají formy. Bez Světla by tedy nemohl být pohyb, a člověk si proto může také představit, že v blízkosti Světla musí být pohyb ještě mnohem rychlejší a silnější než ve velké vzdálenosti od něho.

S rostoucí vzdáleností od Světla se pohyb skutečně stále zpomaluje a slábne a časem může dokonce vést až k ustrnutí všech forem, které se již vytvořily, když byl pohyb zpočátku ještě čilejší.

Výrazem »Světlo« není v tomto případě samozřejmě míněno světlo nějaké hvězdy, ale *Prasvětlo*, které je život sám, tedy Bůh!

V návaznosti na tento rámcový obraz dění ve stvoření chci dnes obrátit pozornost na zemi, která nyní krouží v mnohem větší vzdálenosti od Prasvětla než před mnoha milióny let. Stále více ji totiž zatěžovalo temno vinou lidí, kteří se ve směšné domýšlivosti vzdálili od Boha tím, že jednostranně příliš vypěstovali rozum, jenž je a vždy zůstane obrácen jen *dolů* ke hrubé hmotnosti, protože *k tomu* byl dán lidem, ovšem za předpokladu, že budou moci zcela nezkaleně přijímat všechna záření a dojmy shůry, ze světlých výšin.

Přednímu mozku je vyhrazena veškerá práce rozumu pro vnější činnost v nejhrubší hmotnosti, tedy ve hmotě. Zadní mozek má za úkol přijímat a předávat ke zpracování dojmy shůry, které jsou lehčí a světlejší než hrubá hmotnost.

Tato harmonická spolupráce obou mozků byla dána ku prospěchu lidí. Lidé se však jednostranně přiklonili jen k pozemskému, tedy hrubohmotnému působení, takže byla narušena a postupem času úplně znemožněna, doslova podvázána, protože přední mozek se příliš velkou činností nutně časem nadměrně vyvinul ve srovnání se zanedbávaným zadním mozkem, který stále více ztrácel schop-

nost přijímat a slábl. Tím během tisíciletí vzniklo při hrubohmotném rozmnožování lidí *dědičné zlo*, neboť děti si již při narození přinášely v poměru k zadnímu mozku mnohem lépe vyvinutý přední mozek. Tak byly vystaveny nebezpečí probuzení *dědičného hříchu*, který spočívá v tom, že myšlení je nutně již předem omezené a zaměřené jen na pozemské věci, je tedy odvrácené od Boha.

To všechno každý vážně zkoumající člověk snadno pochopí a kromě toho jsem to podrobně, z mnoha stran objasnil ve svém Poselství.

Všechno zlo na zemi vzniklo tím, že člověk měl následkem svého duchovního původu možnost vykonávat svým chtěním tlak na vše ostatní, co se nachází na zemi, přičemž právě vzhledem k tomuto duchovnímu původu mohl a také měl všechno *povznášet vzhůru.* To totiž byl a je jeho skutečný úkol v pozdějším stvoření, kde všechno duchovní samozřejmě zaujímá vůdčí postavení. Může vést vzhůru, což by bylo přirozené, ale stejně tak dolů, jestliže jeho chtění usiluje převážně jen o pozemské věci, jak je tomu u pozemských lidí.

Ve svém Poselství jsem podal vědění o stvoření a spolu s ním vysvětlení všech zákonů samočinně působících ve stvoření, které lze také nazývat přírodními zákony. Toto vědění ukazuje bez mezer celé tkaní ve stvoření a umožňuje jasně poznat všechny děje. S nedotknutelnou důsledností rozvíjí i účel celého lidského života, jeho »odkud« a »kam«, a dává proto odpověď na každou otázku, jestliže člověk vážně hledá.

Zde se musí zastavit dokonce i nejzlomyslnější odpůrci, neboť jejich chytráctví nestačí na to, aby mohli rušivě zasáhnout do tohoto dokonale sestaveného slovního celku a vzít tak lidem i tuto pomoc. – –

Řekl jsem, že pohyb ve stvoření musí být tím pomalejší, čím se něco nachází ve větší vzdálenosti od Prasvětla, východiska tlaku, který ve svém důsledku vyvolává pohyb.

Tak je tomu nyní se zemí. Vinou pozemských lidí kroužila ve stále větší vzdálenosti, její pohyb se tím zpomaloval a byl stále línější, a proto se již mnohé blíží stádiu začínající strnulosti.

Také strnulost má velmi mnoho stupňů; zpočátku ji nelze tak snadno rozpoznat. I během doby, kdy postupuje, není rozpoznání možné, ledaže by záblesk světla náhle podnítil k nejbystřejšímu pozorování.

Je to těžké již proto, že všechno, co žije v okruhu stále více se zpomalujících pohybů, je rovněž vtahováno do narůstajícího zhutnění, které vede ke strnulosti. Nejen tělo člověka, ale všechno, i jeho myšlení. Zasahuje to až do nejmenších maličkostí. Nepozorovatelně se mění a posunují také všechny pojmy, dokonce i ty, které se týkají vlastního smyslu řeči.

Člověk to nemůže pozorovat u svých bližních, protože je sám tažen stejnými línými záchvěvy, nesnaží-li se s vynaložením nejsilnějšího chtění a s houževnatostí probojovat se duchovně znovu vzhůru, aby se tak dostal opět trochu blíže ke Světlu. Díky tomu se jeho duch pozvolna stane pohyblivějším, a tím lehčím a světlejším, a ovlivní pozemské poznávání.

Pak ale s úlekem a nesmírným zděšením uvidí nebo alespoň vycítí, jak daleko se již na této zemi pokřivily všechny pojmy a jsou celé strnulé. Chybí široký přehled skutečnosti, neboť všechno je vtěsnáno do úzkých, nepřehledných hranic, jimiž už nelze proniknout a které jednou musí úplně zadusit vše, co zahrnují.

Již často jsem poukazoval na pokřivené pojmy; nyní však tyto pojmy tím, jak země klesá dolů a neustále se vzdaluje od Světla, dospívají pomalu ke strnulosti.

Není nutné dokládat to jednotlivými příklady. Na taková vysvětlení by lidé vůbec nedbali, nebo by je označovali za obtížné slovíčkářství. Jsou totiž příliš strnulí nebo líní, než aby o tom chtěli důkladně uvažovat.

Mluvil jsem již také dost o síle slova, o tajemství, že dokonce i *lidské slovo* může v okruhu země určitou dobu působit na činnost stvoření buď tvořivě nebo rozkladně, protože zněním, tónem a zařazením slova do věty se uvádějí do pohybu síly ve stvoření, které nepůsobí podle toho, co má na mysli ten, kdo mluví, ale podle smyslu *slova* v jeho významu.

Význam však byl kdysi dán silami, které slovo uvádí do pohybu.

Tyto síly proto přesně odpovídají *správnému* smyslu nebo naopak, neodpovídají ale chtění člověka, který mluví. Smysl a slovo vznikly z pohybu stejných sil, takže tvoří neoddělitelnou *jednotu!*

Myšlení člověka uvádí do pohybu opět *jiné* proudy sil, odpovídající smyslu myšlení. Proto by se člověk měl snažit volit k vyjádření svých myšlenek vhodná slova, a tak současně i správněji a jasněji vyciťovat.

Dejme tomu, že bychom se některého člověka zeptali na něco, o čem slyšel nebo co možná mohl částečně i vidět. V odpovědi na dotaz by bez okolků tvrdil, že to *ví!*

Podle názoru mnoha povrchních lidí by tato odpověď byla správná, a přece je ve skutečnosti *nesprávná* a zavrženíhodná, neboť »vědět« znamená moci podat *přesnou zprávu* o všem, od začátku až do konce, do všech podrobností, bez mezer a z vlastního prožití. Teprve *potom* může člověk říci, že to *ví*.

Ve výrazu »vědět« a v pojmu »vědění«, který je s ním spojen, spočívá velká odpovědnost!

Upozornil jsem již také na velký rozdíl mezi »věděním« a »tím, co se někdo naučil«. Učenost není ještě zdaleka skutečným *věděním*, které může být jen čistě osobní, kdežto naučené znamená přijetí něčeho mimoosobního.

Něco slyšet a částečně snad i vidět není ještě zdaleka skutečným *věděním!* Člověk nesmí tvrdit: *vím* to, ale nanejvýš by mohl říci: slyšel jsem o tom nebo viděl jsem to. Chce-li však jednat *správně*, je podle pravdy povinen říci: nevím to!

Takové jednání je pak po každé stránce správnější, než kdyby vyprávěl o něčem, s čím vůbec nepřišel do styku a co tedy ani nemůže být skutečným *věděním*. Neúplnými zprávami by jen uvaloval na druhé lidi podezření nebo by je zatěžoval, možná by je dokonce zbytečně uvrhoval do neštěstí, aniž by znal skutečné souvislosti. Odvažujte proto velmi pečlivě svým citem *každé* slovo, které chcete použít.

Kdo myslí hlouběji a nechce se spokojit již strnulými pojmy, aby tím omluvil sám sebe za žvanivé dělání se důležitým a za zlé

chtění, ten snadno porozumí těmto výkladům a naučí se při všem, co říká, svá slova tiše zkoumat a hledět dál.

Nesčíslně mnoho takových zúžených pojmů, které mají zkázonosné následky, se již u pozemských lidí stalo zvyklostí. Lačně se jich chápou a podporují je otroci rozumu jako nejochotnější přisluhovači luciferského působení nejtěžších temnot.

Naučte se bedlivě pozorovat a správně využívat proudy v tomto stvoření, které v sobě nesou vůli Boží a tím i Boží spravedlnost v čisté formě. Pak také opět naleznete skutečné lidství, jež vám bylo vyrváno.

Kolik utrpení by se tím odvrátilo a kolika zlovolným lidem by byla odňata možnost působit.

Tomuto zlu je také nutno přičíst, že vylíčení pozemského života Syna Božího Ježíše nesouhlasí ve všech bodech se skutečností. Z toho postupem času až do dneška vznikl vlivem lidského myšlení zcela nesprávný obraz. Stejně tak byla pokřivena slova, jež pronesl, jako se to stalo i se *všemi* učeními povýšenými na náboženství, která měla lidi povznést a přispět ke zdokonalení jejich ducha.

A to je také příčina velkého zmatku mezi lidmi, kteří si stále méně mohou navzájem doopravdy rozumět. Z toho vzniká a vzmáhá se nepokoj, nedůvěra, pomlouvání, nenávist a závist.

To všechno jsou neklamné příznaky postupující strnulosti na zemi!

Vytrhněte svého ducha vzhůru, začněte myslet a mluvit *s širokým rozhledem* a všeobsáhle! To samozřejmě také předpokládá, že budete pracovat nejen rozumem, který patří k nejhrubší hmotnosti, ale že poskytnete i svému duchu opět možnost vést váš rozum, který mu má sloužit podle určení vašeho Stvořitele, jehož vůlí jste zpočátku ještě nezkřiveni vznikli zde na zemi.

Mnohé je již ve stavu začínající strnulosti, zanedlouho jí už může být zasaženo celé vaše myšlení a bude muset probíhat neohebnými, tuhými kanálky, které vám samotným přinesou jen stísněnost a utrpení za utrpením a nakonec vás přinutí sestoupit ze stupně lidství na stupeň bezobsažného, jen temnu sloužícího stroje, daleko ode všeho Světla.

DĚTSKOST

SLOVO »dětský« je výraz, který lidé při svém lehkomyslném a neuváženém způsobu řeči používají většinou nesprávně.

Lenost ducha jim brání tento výraz dostatečně procítit, aby jej mohli také správně pochopit. Kdo jej však nepochopí v celém jeho rozsahu, nebude jej ani nikdy moci správně používat.

A přece je to právě dětskost, která lidem poskytuje silný most pro vzestup do světlých výšin, pro možnost zrání každého lidského ducha a pro zdokonalení, aby mohl věčně být v tomto stvoření, které je domem Boha Otce. On dává tento dům lidem k dispozici, jestliže… v něm zůstanou jemu *vítanými* hosty. Hosty, kteří nezpůsobí škody v prostorech, které jim byly milostivě přenechány jen k používání při stále bohatě prostřeném stole.

Ale jak nesmírně vzdálen je dnes člověk od této pro něho tak potřebné dětskosti!

Bez ní však nemůže pro svého ducha ničeho dosáhnout. Duch *musí* být dětský, neboť je a zůstane dítětem stvoření, i když dosáhne plné zralosti.

Dítě stvoření! V tom je hluboký smysl, protože k dítěti Božímu se musí vyvinout. Zda toho dosáhne, závisí jedině na stupni poznání, které je ochoten si osvojit na svém putování všemi hmotnostmi.

Tato ochota se však musí také projevit *činem*. V duchovních úrovních je vůle zároveň i činem. Vůle a čin jsou tam vždy *jedno*. Tak je tomu ovšem jen v *duchovních* úrovních, ne ve hmotnostech. Čím hutnější a těžší je některá úroveň hmotnosti, tím je čin od vůle vzdálenější.

Že hutnost překáží, vidíme již na zvuku, který se musí pohybem probojovat hmotností, jež ho podle stupně své hustoty brzdí. To lze zřetelně poznat už při kratších vzdálenostech.

Když člověk štípá dříví nebo zatlouká na stavbě hřebíky do trámů, můžeme sice ihned vidět úder jeho nástroje, ale zvuk úderu k nám doletí teprve za několik vteřin. To je tak nápadné, že to každý člověk určitě již někdy zažil.

Podobné, ale ještě mnohem těžší je to na zemi s lidskou vůlí a činem. Vůle vyšlehne v duchu, v duchu je ihned činem. Aby však duch mohl v hrubohmotnosti svou vůli viditelně uskutečnit, potřebuje ještě hrubohmotné tělo. Jen v impulsu jedná každé tělo již za několik vteřin po vyšlehnutí vůle. Při tom je vyřazena zdlouhavá práce předního mozku, který má jinak zprostředkovávat cestu vůle až k ovlivnění činnosti těla.

Obvyklá cesta trvá poněkud déle. Někdy dojde jen k nepatrnému činu, nebo k němu vůbec nedojde, protože chtění na delší cestě zeslábne, nebo je hloubavý rozum úplně zablokuje.

Při této úvaze bych chtěl poukázat, i když to sem vlastně nepatří, na účinky zákona přitažlivosti stejných druhů, působícího ve stvoření. Těchto účinků si nikdo nevšímá, a přesto je lze i v lidském jednání jasně vidět:

Pozemské zákony lidí vypracovává pozemský rozum a také je provádí. *Proto* se plány uvážené rozumem, tedy promyšlené činy, posuzují jako horší a trestají se přísněji než činy provedené v afektu, tedy neuváženě. Za tyto neuvážené činy se ve většině případů udělují mírnější tresty.

To ve skutečnosti souvisí, i když to lidé nemohou pozorovat, se stejnorodostí rozumového působení pod tlakem tohoto zákona stvoření, která je příznačná pro všechny, kdo se bezpodmínečně podřizují rozumu. Těm je to zcela srozumitelné.

Aniž o tom kdo ví, přisuzuje se tím při činu spáchaném v afektu větší část viny *duchovní úrovni*. Zákonodárci a soudci nic z toho netuší, protože vycházejí z úplně jiných, pouze rozumových zásad. Při hlubším přemýšlení a znalosti zákonů působících ve stvoření se ale všechno objeví ve zcela jiném světle.

Přesto i při jiných pozemských rozsudcích a posudcích působí živé Boží zákony činné ve stvoření zcela samostatně, neovlivněny

pozemskými lidskými zákony a pojmy. Žádného soudného člověka jistě nenapadne myslet si, že by skutečná vina, ne snad jen to, co lidé teprve označí za vinu, mohla být trestem, který nadiktoval pozemský rozum a jenž byl odpykán, odčiněna zároveň i před Božími zákony!

To jsou již po tisíciletí dva téměř oddělené světy. Byly odděleny lidským jednáním a myšlením, přestože to měl být jen *jeden* svět, v němž by působily pouze *Boží* zákony.

Takovým pozemským trestem může dojít k odčinění jenom tehdy, jestliže se zákony a tresty plně shodují s Božími zákony ve stvoření.

Jsou ale dvojí afekty. Jednak afekty, které jsem již vylíčil a které by se vlastně měly nazývat *impuls*, a kromě toho afekty, jež vyšlehují v předním mozku, tedy ne v duchu, a patří k rozumu. Jsou neuvážené, nemělo by se jim však dostávat stejných úlev jako impulsivním činům.

Ale přesně najít spravedlivý rozdíl mezi oběma druhy afektů budou moci jen *ti* lidé, kteří znají všechny Boží zákony ve stvoření a jsou poučeni o jejich účincích. To musí zůstat vyhrazeno teprve nadcházející době, kdy již lidé nebudou páchat svévolné činy, protože budou duchovně tak zralí, že se budou při všem svém jednání a myšlení zachvívat pouze v Božích zákonech.

Toto odbočení má jen povzbudit k přemýšlení a nepatřilo k vlastnímu tématu přednášky.

Je nutno si jen pamatovat, že vůle a čin jsou v duchovních úrovních *jedno*, ve hmotných úrovních jsou však druhem hmoty odděleny. Proto již Ježíš kdysi pravil lidem: *»Duch je sice hotov, ale tělo je slabé!«* Tělo, tedy zde míněná hrubohmotnost těla, neuskutečňuje všechno, co v duchu již bylo vůlí a činem.

Přesto by mohl duch i na zemi v hrubohmotném šatu prosadit, aby se jeho chtění vždy stalo hrubohmotným činem, jen kdyby k tomu nebyl příliš líný. Nemůže činit tělo odpovědným za tuto lenost, protože tělo bylo každému duchu dáno jen jako nástroj, který se musí naučit ovládat, aby s ním správně zacházel. –

Duch je tedy dítětem stvoření. A musí v něm zůstat *dětským*,

chce-li splnit účel, ke kterému je ve stvoření. Vyvyšování rozumu vzdálilo člověka od dětskosti, protože jí nemohl »rozumět« takové, jaká skutečně je. Tím však ztratil ve stvoření oporu a stvoření ho nyní musí vypudit jako cizince, rušitele míru a škůdce, aby samo mohlo zůstat zdravé.

Tak si lidé sami vykopou hrob svým nesprávným myšlením a jednáním. –

Jak je to zvláštní, že každý člověk, který chce jednou nechat na sebe opravdu působit vánoce, se musí pokusit přenést se nejdříve do dětství!

To lze přece považovat za dost zřetelné znamení, že jako dospělý již není vůbec schopen prožívat vánoce *citem*. Je to jasný důkaz, že ztratil něco, co měl jako dítě! Proč se nad tím lidé nezamyslí!

Je to opět duchovní lenost, která jim brání, aby se těmito věcmi vážně zabývali. »To je pro děti,« myslí si, »a dospělí na to nemají vůbec čas! Musí přemýšlet o *něčem důležitějším*.«

Něco důležitějšího! Tím myslí jen honbu za pozemskými věcmi, tedy práci rozumu! Když se někdy dá průchod citům, rozum rychle zažene vzpomínky daleko pryč, jen aby neztratil prvenství!

Ve všech těchto zdánlivě nepatrných skutečnostech by bylo možné poznat *největší* věci, jen kdyby k tomu rozum dopřál dost času. On však má převahu, a proto bojuje se vší lstivostí a zákeřností, aby si ji udržel. To znamená, že nebojuje on, ale ve skutečnosti bojuje to, co jej používá jako nástroj a co se za ním skrývá: temno!

Temno nechce připustit, aby člověk našel ve vzpomínkách Světlo. A *jak* duch touží najít Světlo a načerpat z něho novou sílu, poznáte podle toho, že se vzpomínkami na dětské vánoce se probouzí také neurčitá, téměř teskná touha, která je schopna mnoho lidí přechodně naladit na měkko.

Tato měkká nálada by se mohla stát nejlepší půdou k *probuzení*, kdyby byla využita, a to ihned a s veškerou silou! Dospělí se však žel pouze pohrouží do snění a při něm promarní vzrůstající sílu, připraví se o ni. A ve snění pomine i příležitost, aniž by přinesla užitek nebo byla využita.

I když mnohý člověk uroní několik slz, stydí se za ně, snaží se je skrýt a vzchopí se trhnutím těla, v němž je často patrný nevědomý vzdor.

Jak mnoho by se z toho lidé mohli naučit! Ne nadarmo se do vzpomínek na dětství vplétá tichý stesk. Je to nevědomé cítění, že se něco ztratilo a zbyla po tom prázdnota a neschopnost cítit ještě dětsky.

Určitě jste často pozorovali, jak povznášejícím a osvěžujícím dojmem působí bez jakýchkoliv řečí pouhou svojí přítomností každý člověk, jemuž občas *dětsky* zazáří oči.

Dospělí nesmí zapomínat, že dětské není dětinské. Vy ale nevíte, proč může dětskost tak působit a co to vlastně je! A proč Ježíš řekl: »Buďte jako děti!«

Abyste zjistili, co je dětské, musíte si nejdříve uvědomit, že dětskost vůbec nesouvisí s dítětem jako takovým. Jistě sami znáte děti, jimž chybí opravdu krásná dětskost! Jsou tedy děti bez dětskosti! Zlostné dítě nebude nikdy působit dětsky, stejně jako nezbedné, lépe řečeno nevychované dítě!

Z toho jasně vyplývá, že dětskost a dítě jsou dvě samostatné věci.

To, čemu se na zemi říká dětské, je částí působení *čistoty!* Čistoty ve vyšším, nejen v pozemsky lidském smyslu. Člověk, který žije v paprsku božské čistoty, který ve svém nitru dopřává místo paprsku čistoty, tím získal i dětskost, ať již v dětském věku nebo až jako dospělý.

Dětskost je projevem vnitřní čistoty nebo znamením, že se takový člověk oddal čistotě a slouží jí. To všechno jsou jen různé způsoby vyjádření, ve skutečnosti je to stále totéž.

Dětsky tedy může působit jen dítě, které je vnitřně čisté, a pak dospělý, který v sobě má čistotu. Proto působí *osvěžujícím* a oživujícím způsobem a vzbuzuje také důvěru!

A tam, kde je pravá čistota, může vejít i pravá láska, neboť Boží láska působí v paprsku čistoty. Paprsek čistoty je pro ni cestou, po níž kráčí. Jinou cestou by nemohla jít.

Kdo nepřijal do svého nitra paprsek čistoty, k tomu nemůže nikdy zavítat paprsek Boží lásky!

O dětskost se člověk připravil tím, že se odvrátil od Světla svým jednostranným rozumovým myšlením, jemuž obětoval vše, co ho mohlo povznést. Tak se tisícerými řetězy pevně přikoval k této zemi, tedy ke hrubé hmotnosti, a ta ho bude držet ve svém zajetí tak dlouho, dokud se z něho sám neosvobodí. To se však nemůže stát pozemskou smrtí, ale jedině *duchovním* probuzením.

CUDNOST

CUDNOST je pojem, který pozemští lidé tak neuvěřitelně zúžili, že z jeho skutečného významu nezůstalo vůbec nic. Strhli jej dokonce na nesprávnou dráhu, což muselo mít přirozeně za následek, že toto pokřivení přineslo mnoha lidem zbytečnou tíseň a dokonce velmi často i nevýslovné utrpení.

Ptejte se, kde chcete, co je cudnost, všude vám budou vysvětlovat, že je to pojem pro tělesnou nedotčenost. Ať to řeknou jakoukoliv formou, bude to v každém případě vrcholný názor pozemských lidí.

To zřetelně svědčí o omezeném způsobu myšlení lidí, kteří se podřizují rozumu, jenž sám vymezil hranice všeho pozemského, protože svými schopnostmi, zrozenými z pozemského, nemůže dospět dál.

Jak by to bylo pro člověka snadné, kdyby byl považován za cudného a získal takovou pověst, zatímco by se slunil v ješitném oslavování sebe sama. Takto se však nedostane ani o krok výš na cestě ke světlým zahradám, které jako ráj jsou blaženým cílem lidského ducha.

Pozemskému člověku není nic platné, udrží-li své hrubohmotné tělo nedotčené a poskvrní svého ducha. Ten pak nikdy nemůže překročit práh k vyššímu stupni ani další prahy na cestě vzhůru od jednoho stupně ke druhému.

Cudnost je jiná, než si lidé myslí. Je mnohem obsáhlejší, větší, nežádá zaujetí proti přírodě, protože by to bylo proviněním proti zákonům zachvívajícím se v Božím stvoření a nemohlo by to zůstat bez škodlivých následků.

Cudnost je *pozemský* pojem pro čistotu, která je *božská*. Být cudný znamená pro každého lidského ducha snažit se hrubohmotně

uskutečnit vytušený odlesk toho, co je v Božském samozřejmostí. Čistota je božská, cudnost je její napodobení lidským duchem, tedy duchovní zobrazení, které může a má být viditelné v pozemském jednání.

To by mělo každému *zralému* lidskému duchu stačit jako základní zákon, aby dosáhl cudnosti. Ale na této zemi má člověk sklon předstírat si pod tlakem mnoha vlastních přání něco, co v něm ve skutečnosti vůbec není, jen aby dosáhl splnění svých přání.

Do čela se jako vedoucí staví sobectví a ochromuje skutečně *čisté* chtění! Člověk si to sám nikdy nepřizná, ale klidně se jím nechá pohánět. A když již opravdu neví, co by si namluvil, nazývá své, často nepokryté usilování o splnění vlastních pochybných přání řízením osudu, jemuž je nutno se podrobit.

Proto potřebuje jako směrnici a oporu ještě i jiná vysvětlení, která by mu umožnila prožít a poznat, co cudnost skutečně *je*, jaká je podle Boží vůle, která si na zemi nepřeje oddělení od přírody.

V Božském je čistota úzce spojena s láskou! Proto se člověk nesmí ani na zemi snažit je oddělit, má-li mu z nich vzejít požehnání.

Ale i láska se na zemi stala jen ošklivou znetvořeninou toho, čím *skutečně* je. Proto se bez předchozí změny nemůže sjednotit s pojmem pravé čistoty.

Všem, kdo usilují o dosažení cudnosti, dávám pokyn, jenž jim poskytne oporu, kterou člověk na zemi potřebuje, aby žil *tak*, jak je to zakotveno v zákoně stvoření a jak je to proto i Bohu milé:

»Kdo při svém jednání myslí vždy i na to, aby bližním, kteří mu důvěřují, nezpůsobil škodu, a neučiní nic, co by je potom mohlo tísnit, ten bude vždy jednat *tak*, že zůstane duchovně neobtížen, a proto může být nazýván opravdu cudným!«

Tato prostá slova, správně pochopená, mohou člověka doprovázet jako dobrá ochrana celým stvořením a vést ho vzhůru do světlých zahrad, do jeho skutečného domova. Tato slova jsou klíčem ke správnému působení na zemi, neboť je v nich pravá cudnost.

Syn Boží Ježíš vyjádřil přesně totéž slovy:

»Miluj svého bližního jako sebe sama!«

Musíte se však chránit, abyste neupadli do starých lidských chyb, neupravili opět smysl těchto slov a částečně jej nepřekroutili, aby sloužila vašim vlastním cílům, uklidňovala vás, jednáte-li nesprávně, a pomáhala ukolébat vaše bližní do nevšímavosti nebo je dokonce oklamat.

Pochopte tato slova tak, jak je nutno je skutečně pochopit, ne tak, jak se vám to zdá pohodlné a jak to vyhovuje vašemu vlastnímu chtění. Pak budou nejostřejším mečem ve vašich rukou, kterým budete moci porazit všechno temné, budete-li chtít. Nechte je správným způsobem ožít ve svém nitru, abyste jako jásající vítězové mohli vděčně chápat život na zemi!

PRVNÍ KROK

DBEJTE, aby mé Slovo ve vás *ožilo*, neboť jedině *to* vám může přinést *takový* užitek, jaký potřebujete, abyste mohli umožnit svému duchu vystoupit do světlých výšin věčných zahrad Božích.

Neprospěje *vědět* o Slově! I kdybyste uměli celé mé Poselství odříkat zpaměti větu za větou, abyste jím poučovali sebe a své bližní… není vám to nic platné, jestliže podle něho *nejednáte*, jestliže ve smyslu mého Slova *nemyslíte* a nezařídíte si podle něho celý svůj pozemský život jako něco samozřejmého, co vám přešlo do masa a krve a co se nedá od vás oddělit. Jen pak můžete čerpat z mého Poselství věčné hodnoty, které jsou v něm pro vás uloženy.

»Poznáte je podle jejich *skutků!*« Tato Kristova slova platí v *prvé* řadě všem čtenářům mého Poselství! Podle jejich skutků znamená podle jejich *působení*, tedy myšlení a jednání během všedních dnů pozemského života! K jednání patří i vaše mluvení, nejen vaše činy, protože mluvení *je* jednáním, jehož účinky jste dosud podceňovali. Patří k němu dokonce již i *myšlenky*.

Lidé jsou zvyklí říkat, že na myšlenky »clo neplatí«. Tím chtějí naznačit, že za myšlenky nemohou být pozemsky voláni k odpovědnosti, neboť myšlenky jsou na stupni, který je pro lidské ruce nedosažitelný.

Proto si často nejlehkomyslnějším způsobem *zahrávají* s myšlenkami, nebo lépe řečeno zahrávají si *v* myšlenkách. Bývá to žel často velmi nebezpečná hra, při níž se lehkomyslně domnívají, že z ní mohou vyjít nedotčeni.

V tom se však mýlí, neboť i myšlenky patří ke *hrubohmotnosti* a v ní také musí být za všech okolností odčiněny. Teprve pak se duch může volně vznést vzhůru, jakmile přeruší spojení s pozemským tělem.

Snažte se proto, aby se již i vaše myšlenky stále zachvívaly ve smyslu mého Poselství tak, abyste chtěli jen to, co je *ušlechtilé*, a nesestupovali v nich do nížin v domnění, že to přece nemůže nikdo vidět ani slyšet.

Myšlenky, slova i viditelné činy – to všechno patří do hrubohmotné říše tohoto stvoření!

Myšlenky působí v *jemné* hrubohmotnosti, slova ve *střední* a viditelné jednání se formuje v *nejhrubší*, tedy *nejhutnější* hrubohmotnosti. Všechny tyto tři druhy vaší činnosti jsou *hrubohmotné!*

Formy těchto tří druhů jsou ale spolu úzce spojeny a jejich účinky zasahují do sebe. Co to pro vás znamená, jak pronikavě to často rozhodujícím způsobem zasahuje do průběhu vašeho bytí, nedokážete v první chvíli odhadnout.

To znamená, že i myšlenka, která podle svého druhu působí samočinně ještě dál, může posílit všechno stejnorodé ve *střední* hmotnosti a přispět tak k tomu, aby to nabylo forem, jež mají více síly. Takto zesílená myšlenka působí podobným způsobem dál, až z ní vznikne forma viditelně se projevující v *nejhrubší* hmotnosti, aniž byste se toho, jak se zdá, vy sami přímo zúčastnili.

Je zdrcující toto vědět, známe-li lehkomyslnost a bezstarostnost pozemských lidí, kterou projevují při myšlení.

Tím se, aniž to víte, *podílíte* na mnohém činu, který provedl některý z vašich bližních, a to jen proto, že se mu dostalo posily z vašeho myšlení způsobem, který jsem vám právě vysvětlil. Tato posila byla schopna dohnat ho k tomu, aby v nejhrubší hmotnosti provedl něco, co v něm dosud dřímalo a s čím si stále jen zahrával v myšlenkách.

Tak se mnohý pozemský člověk velmi často s nelibostí pozastavuje nad nějakým činem svého bližního a hněvivě jej zavrhuje a odsuzuje, přitom je však před věčnými Božími zákony za něj *spoluodpovědný!* Může se jednat o úplně cizího člověka a o čin, který by on sám v nejhrubší hrubohmotnosti nikdy neprovedl.

Jen se vmyslete do takových dějů. Pak teprve správně pochopíte, proč k vám ve svém Poselství volám: *»Udržujte krb svých myšlenek čistý, tím založíte mír a budete šťastní!«*

Stanete-li se však po této stránce díky své vlastní očistě dostatečně silnými, bude se na zemi páchat méně různých zločinů než dosud, na kterých mělo spoluvinu mnoho lidí, aniž o tom věděli.

Čas a místo takových činů, na nichž můžete mít spoluvinu, při tom nehraje roli. I kdyby se to stalo na opačném konci země od místa, kde se zdržujete, na místech, na která jste nikdy nevstoupili a o nichž nemáte ani potuchy. Útvary zesílené vlivem vašeho pohrávání si s myšlenkami zasahují *tam*, kde objeví stejnorodost, a to bez ohledu na vzdálenost, národnost či zemi.

Tak se mohou myšlenky nenávisti a závisti časem vrhnout na jednotlivé lidi, skupiny nebo celé národy, ve kterých najdou stejnorodost, a donutit je k činům, jejichž konečné formy se zcela liší od těch, které vznikly teprve tím, že jste si pohrávali s myšlenkami.

Výsledek je pak úměrný tomu, jak *člověk, který čin provádí*, v té době cítí. Tak můžete přispět ke spáchání činů, na jejichž hrůznost jste sami ve skutečnosti nikdy nepomysleli, a přece jste s nimi spojeni a část zpětného působení musí zatížit vašeho ducha. Až se váš duch odloučí od těla, bude na něm viset jako závaží.

Ale naopak můžete ještě mnohem více přispět k míru a štěstí lidí, můžete se čistým, radostným myšlením podílet na dobrých skutcích, které s vaším přispěním provádějí třeba úplně cizí lidé.

Z toho samozřejmě proudí zpět k vám současně i požehnání a vy nevíte, proč k vám přichází.

Kdybyste mohli jen jednou *vidět*, jak se neochvějná spravedlnost nejsvětější vůle Boží neustále naplňuje v samočinných zákonech tohoto stvoření pro každou jednotlivou myšlenku, jíž dáte vzniknout, pak byste se ze všech sil snažili udržet čistotu svého myšlení!

Teprve tím se pak stanete *takovými* lidmi, jaké chce Tvůrce milostivě přivést ve svém díle k vědění, které jim poskytne možnost věčně být a umožní jim stát se pomocníky ve stvoření. Pomocníky, kteří jsou hodni přijímat vznešené milosti, jež jsou určeny lidskému duchu, aby je při radostném a vděčném předávání poskytoval přeměněné *těm* tvorům, kteří je mohou přijímat jen takto člověkem

přetvořené a kteří jsou dnes od nich následkem úpadku lidského ducha násilně odříznuti, přestože již zažili doby, kdy bylo lidstvo lepší a zachvívalo se čistěji.

Tím však na této zemi pro sebe prožhavíte k životu teprve *jedinou* větu z mého Poselství!

Je pro vás *nejtěžší* větou, pak ale velmi ulehčí vše ostatní a její splnění již musí vyvolávat zázrak za zázrakem, které budou pozemsky *viditelně*, hmatatelně vznikat před vámi. –

Jestliže se *k tomu* odhodláte, bude vás na cestě čekat ještě jedno nebezpečí, vyplývající z pokřiveného lidského myšlení: Když budete dbát na čistotu svého myšlení, poznáte v tom sílu a tuto sílu byste až příliš rádi vtlačili do určitých forem, aby sloužila tomu nebo onomu zvláštnímu účelu sestávajícímu z vlastních přání!

Před tím vás chci již dnes *varovat*, neboť toto nebezpečí vás může pohltit a vy byste v něm zahynuli, i když jste již vstoupili na správnou cestu.

Chraňte se vynucovat si čistotu myšlenek *křečovitým bojem*. Tím byste je už tlačili na určité dráhy a vaše úsilí by se stalo pokrytectvím, zůstalo by jen *uměle* vynucenou věcí a nemohlo by nikdy mít tak velký účinek, jaký má mít. Vaše námaha by přinesla škodu místo užitku, protože by při ní chyběla pravost svobodného citu. Byla by to opět činnost vašeho *rozumového chtění*, nikdy však práce vašeho ducha! Před tím varuji.

Myslete na má slova v Poselství, která vám říkají, že opravdová velikost může být jen v *jednoduchosti*, protože opravdová velikost *je* jednoduchá! *Tu* jednoduchost, kterou zde míním, budete možná moci lépe pochopit, když na její místo dosadíte jako přechod pozemsky lidský pojem *prostoty*. To je snad vašemu chápání bližší a vystihnete tím to pravé.

Svým myšlenkám nemůžete dodat tu čistotu, kterou mám na mysli, myšlenkovým chtěním, ale čisté chtění musí ve vás vystoupit *prostě* a neomezeně z vašeho citu, nevtlačeno do slov, z nichž může vzniknout jen omezený pojem. To nesmí být. To pravé, co potřebujete, je všeobsáhlé usilování o dobro, které může zahalit

a prostoupit vaše vznikající myšlenky ještě dříve, než se shluknou ve formu.

Není to těžké, je to dokonce mnohem lehčí než ostatní pokusy, jakmile dáte průchod prostotě, při níž se nemůže projevit domýšlivost rozumu vychloubajícího se vlastními schopnostmi a vlastní silou. Zanechte dosavadního způsobu myšlení a osvoboďte v sobě touhu po ušlechtilém a dobrém, pak budete mít *ten* základ k myšlení, který pochází ze chtění vašeho *ducha*. Co *z toho* vznikne, můžete klidně přenechat práci rozumu, aby to provedl v nejhutnější hrubohmotnosti. Pak se nemůže zformovat nic nesprávného.

Odhoďte daleko od sebe všechny trýznivé myšlenky, zato důvěřujte svému *duchu*. Ten si již najde správnou cestu, jestliže mu ji sami nezazdíte. Buďte *svobodnými v duchu* neznamená nic jiného, než *nechte v sobě jít ducha vlastní cestou!* On pak *nemůže* vůbec jinak, než směřovat do výšin, neboť tam ho jeho druh přece sám s jistotou táhne. Vy jste ho dosud zadržovali, takže se již nemohl rozvíjet. Tím jste omezovali jeho rozlet, spoutávali jste jeho křídla.

Základ pro výstavbu nového lidstva, který nemůžete a nesmíte obejít, spočívá v této jediné větě: *Udržujte krb svých myšlenek čistý!*

A *tím* musí člověk začít! To je jeho *první* úkol, jenž ho učiní *tím*, čím *musí* být. *Vzorem* pro všechny, kteří usilují ke Světlu a Pravdě a kteří chtějí celým svým bytím vděčně sloužit Tvůrci. Kdo splní *toto*, nepotřebuje už jiné pokyny. *Je* takový, jaký má být, a proto se mu dostane nezkráceně pomocí, jež na něho ve stvoření čekají, aby ho bez přerušení vedly do výšin.

SVĚT

SVĚT! Používá-li člověk toto slovo, často je vyslovuje bezmyšlenkovitě, aniž si utvoří obraz o tom, *jaký* je vlastně tento svět, o němž hovoří.

Mnozí, kteří se snaží představit si pod tímto slovem něco určitého, vidí v duchu nesčetná světová tělesa nejrůznějších druhů a velikostí, uspořádaná ve sluneční soustavy, jak krouží vesmírem po svých drahách. Vědí, že je možné spatřit stále nová a nová světová tělesa, čím přesnější a výkonnější přístroje se vyrobí. Průměrný člověk se pak spokojí s výrazem »nekonečnost«, a tím u něho omylem vznikne *nesprávná* představa.

Svět není nekonečný. Je to hmotný výtvor, tedy *dílo* Stvořitele. Toto dílo se jako každé dílo nachází *vedle* Stvořitele a jako takové je ohraničené.

Takzvaní pokrokáři jsou často hrdí na své poznání, že Bůh je v celém stvoření, v každé květině i v každém kameni, a že hybné přírodní síly jsou Bohem, tedy že Bůh je všechno, co nelze vyzkoumat, co je možné vycítit, ale ne skutečně pochopit. Trvale působící Prasíla, věčně sám se obnovující zdroj síly, bezbytostné Prasvětlo. Považují se za nesmírně pokročilé díky vědomí, že všude nacházejí Boha, všude se s ním setkávají jako s hybnou silou, která stále působí k dokonalosti jako k jedinému cíli vývoje a proniká vším.

To je však správné jen v určitém smyslu. V celém stvoření se setkáváme jen s jeho vůlí a tím s jeho Duchem, s jeho silou. On sám stojí vysoko nad stvořením.

Hmotné stvoření se již od počátku muselo řídit nezměnitelnými zákony vzniku a rozkladu, protože to, co nazýváme přírodními zákony, je tvůrčí vůle Boha, která svým působením trvale tvoří světy

a opět je ruší. Tato tvůrčí vůle je *jednotná* v celém stvoření, k němuž patří jemnohmotný a hrubohmotný svět jako *jediný celek*.

Bezpodmínečná a nezměnitelná jednotnost prazákonů, tedy Pravůle, má za následek, že i při nejmenším ději na hrubohmotné zemi se všechno stále odehrává přesně tak, jak to musí probíhat při každém dění, tedy i při nejmocnějších událostech v celém stvoření, stejně jako při samotném tvoření.

Strohá forma Pravůle je prostá a jednoduchá. Jakmile ji jednou poznáme, najdeme ji pak snadno ve všem. Spletitost a nepochopitelnost mnoha dějů spočívá jen v tom, že do sebe mnohonásobně zasahují okliky a odbočky, které vytvořili lidé svým různým chtěním.

Dílo Boží, svět, je tedy jako stvoření podrobeno dokonalým Božím zákonům, které zůstávají ve všem stejné. Z nich také vzniklo, a je proto ohraničené.

Umělec je například také ve svém díle, splývá s ním, a přece stojí jako osobnost vedle něho. Dílo je ohraničené a pomíjivé, umělcova dovednost však proto ještě není ohraničená. Umělec, tedy tvůrce díla, může zničit své dílo, v němž spočívá jeho chtění, aniž se to jeho samého dotkne. Přesto stále ještě zůstává umělcem.

Umělce poznáváme a nacházíme v jeho díle a stává se nám blízkým, a přitom ho nemusíme spatřit osobně. Máme jeho díla, je v nich uloženo jeho chtění a působí na nás, umělec se nám v nich přibližuje, a přece sám může žít svým vlastním životem daleko od nás.

Samostatně tvořící umělec a jeho dílo podávají matný obraz toho, jaký je vztah stvoření ke Stvořiteli.

Věčný a bez konce, tedy nekonečný, je pouze *koloběh* stvoření s neustálým vznikáním, zanikáním a opětovným vytvářením.

V tomto dění se splňují také všechna zjevení a zaslíbení. Nakonec se v něm pro tuto zemi vyplní i »poslední soud«!

Poslední, to znamená *konečný* soud nadejde jednou pro *každé* hmotné světové těleso, ale neděje se tak v celém stvoření současně.

Je to nevyhnutelný proces v té části stvoření, která při svém koloběhu dospěje k bodu, na němž musí začít její rozklad, aby se na další cestě mohla opět vytvořit.

Tímto věčným koloběhem není míněn oběh Země a jiných planet kolem svých sluncí, nýbrž veliký, mocnější kruh, ve kterém musí obíhat všechny sluneční soustavy, jež přitom ještě vykonávají v sobě své vlastní pohyby.

Bod, na kterém má začít rozklad každého světového tělesa, je přesně stanoven, a to opět na základě důslednosti přírodních zákonů. Je to zcela určité místo, na němž *musí* začít proces rozkladu, a to nezávisle na stavu toho kterého světového tělesa a jeho obyvatel.

Nezadržitelně k tomu koloběh žene každé světové těleso, bez odkladu se naplní hodina rozpadu, který jako při všem ve stvoření ve skutečnosti znamená jen proměnu, příležitost k dalšímu vývoji. Pak pro každého člověka nastane hodina »buď – anebo«. Buď se povznese ke Světlu, jestliže usiloval o duchovno, nebo zůstane připoután ke hmotě, na níž lpí, když z přesvědčení považuje jen hmotné za cenné.

V takovém případě se v zákonitém důsledku vlastního chtění nemůže povznést nad hmotu a je potom na posledním úseku cesty spolu s ní vtažen do rozkladu. To je pak duchovní smrt! Znamená to vymazání z knihy života.

Tento ve své podstatě zcela přirozený děj se také označuje jako věčné zatracení, protože člověk takto vtažený do rozkladu »nutně přestává osobně existovat«. To je to nejstrašnější, co se může člověku stát. Platí za »zavržený kámen«, který nelze použít pro duchovní stavbu, a proto musí být rozemlet.

Toto odloučení ducha od hmoty, probíhající rovněž na základě zcela přirozených dějů a zákonů, je takzvaný »poslední soud«, který je spojen s velkými převraty a změnami.

Že tento rozklad nenastane za *jediný* pozemský den, může jistě každý snadno pochopit. Vždyť ve světovém dění je tisíc let jako jeden den.

Jsme právě na začátku tohoto období. Země se nyní blíží k bodu, na němž se odchýlí od dosavadní dráhy, což se musí velmi citelně projevit také hrubohmotně. Potom začne ostřejší rozlišování mezi

všemi lidmi, které se v poslední době již připravovalo, ale dosud se projevovalo jen v »názorech a přesvědčeních«.

Každá hodina pozemského života je proto drahocenná, a to víc než kdy jindy. Kdo opravdu hledá a chce se učit, ať se s vynaložením všech sil vytrhne z nízkých myšlenek, které ho nutně poutají k pozemskému. Jinak se vystavuje nebezpečí, že zůstane lpět na hmotě a že s ní bude vtažen do úplného rozkladu.

Ti, kdo usilují ke Světlu, se však budou od hmoty pozvolna uvolňovat a budou nakonec vyzdviženi do domova všeho duchovního.

Pak bude definitivně provedeno rozštěpení mezi Světlem a temnem a soud bude naplněn.

»Svět«, tedy celé stvoření, při tom nezanikne. Světová tělesa budou do rozkladného procesu vtažena teprve tehdy, až na své dráze dospějí k bodu, na němž má začít rozklad a tím i třídění, které mu bude předcházet.

Poslední soud proběhne přirozeným působením Božích zákonů, které od prapočátku stvoření v něm spočívají, stvoření samé způsobily a i dnes, stejně jako tomu bude v budoucnosti, neochvějně vykonávají Stvořitelovu vůli. Ve věčném koloběhu probíhá neustálé tvoření, rozsévání, uzrávání, sklizeň a rozklad, aby stvoření nabývalo – změnou spojení občerstveno a posíleno – opět jiných forem. Tyto formy pak spěchají vstříc dalšímu koloběhu.

Při tomto koloběhu stvoření si můžeme představit obrovskou nálevku nebo dutinu, z níž v nezadržitelném proudu trvale tryskají prasemena a v krouživých pohybech spějí k novému spojení a vývoji. Přesně tak, jak to již zná a správně zaznamenala věda.

Třením a shlukováním se utvářejí husté mlhoviny. Z nich se pak tvoří světová tělesa, která se působením neochvějných zákonů s naprostou důsledností seskupují ve sluneční soustavy a – kroužíce po svých drahách – takto seskupená nutně vykonávají velký koloběh, který je věčný.

Jako v dění, jež je viditelné pozemským zrakem, následuje u rostlinných, zvířecích a lidských těl ze semene vývoj, formování, zralost a sklizeň nebo zánik, který s sebou přináší proměnu, rozklad

k dalšímu vývoji, právě tak je tomu i ve velikém světovém dění. Hrubohmotně viditelná světová tělesa, která jsou obklopena mnohem větším jemnohmotným, tedy pozemskému zraku neviditelným okolím, jsou při svém věčném koloběhu podrobena stejnému dění, protože v nich působí tytéž zákony.

Existenci základního semene nemůže popřít ani ten nejfanatičtější pochybovač, a přece je nelze spatřit pozemským zrakem, neboť je z jiné látky, je »z onoho světa«. Klidně je opět nazývejme jemnohmotné.

Není také těžké pochopit, že svět, který se z něho vytvořil *nejdříve*, je přirozeně rovněž jemnohmotný a pozemským zrakem jej není možné poznat. Teprve *nejhrubší* sraženina, která z něho *později* dál vznikne, postupně vytváří – v závislosti na jemnohmotném světě – hrubohmotný svět s jeho hrubohmotnými tělesy. *Teprve to* lze pozorovat od nejmenších počátků pozemským zrakem a všemi jeho hrubohmotnými pomůckami.

Nejinak je tomu s obalem člověka. Vlastní člověk je totiž duchovního druhu a ještě o něm budu mluvit. Na jeho putování světy různého druhu musí jeho roucho, plášť, slupka, tělo nebo nástroj – nezáleží na tom, jak tento obal pojmenujeme – být vždy ze stejného druhu látky jako okolí, do něhož právě vstupuje, aby jej používal jako ochranu a nutnou pomůcku, chce-li mít možnost v tomto okolí *přímo* aktivně působit.

Protože hrubohmotný svět je závislý na jemnohmotném světě, vyplývá z toho, že všechno dění v hrubohmotném světě působí zpětně na svět jemnohmotný.

Toto velké jemnohmotné okolí bylo rovněž stvořeno ze základního semene, koná věčný koloběh společně s hrubohmotností a nakonec bude spolu s ní vsáno a vehnáno do zadního konce již zmíněné obrovské nálevky, kde probíhá rozklad. Na druhé straně bude jako základní semeno opět vypuzeno k novému koloběhu.

Jako při činnosti srdce a oběhu krve v lidském těle je tato nálevka jakoby srdcem hmotného stvoření. Rozkladný proces tedy postihuje celé stvoření, i jeho jemnohmotnou část, protože *všechno* hmot-

né se opět rozkládá v základní semeno, aby se znovu vytvořilo. Nikde není libovůle, ale všechno se vyvíjí ze samozřejmé důslednosti prazákonů, které nepřipouštějí jiný postup.

Na určitém bodě velikého koloběhu proto pro všechno stvořené, hrubohmotné i jemnohmotné, nadejde chvíle, kdy se začne samočinně připravovat rozkladný proces a nakonec propukne.

Tento jemnohmotný svět je místem přechodného pobytu pozemsky zesnulých, je to takzvaný onen svět nebo záhrobí. Je těsně spojen s hrubohmotným světem, který k němu patří a tvoří s ním jeden celek. Ve chvíli úmrtí vchází člověk se svým jemnohmotným tělem, které nosil spolu s hrubohmotným tělem, pokud byl na zemi, do stejnorodého jemnohmotného okolí hrubohmotného světa, zatímco hrubohmotné tělo zanechává zde.

Jemnohmotný svět, onen svět, který patří ke stvoření, je podroben stejným zákonům stálého vývoje a rozkladu. Jakmile začne rozklad, dojde rovněž zcela přirozeným způsobem k oddělení duchovna od hmoty. Podle svého duchovního stavu v hrubohmotném i v jemnohmotném světě se musí duchovní člověk, jeho vlastní »já«, buď pohybovat vzhůru, nebo zůstat připoután ke hmotě.

Vážná snaha o Pravdu a Světlo a s tím spojená změna učiní každého člověka duchovně čistším a tím světlejším. To ho přirozeně musí víc a více uvolňovat od hutné hmotnosti a podle jeho čistoty a lehkosti ho povznášet do výšin.

Kdo však věří jen ve hmotu, se na ni svým přesvědčením sám váže a zůstává k ní připoután, takže nemůže být nesen vzhůru. Dobrovolným rozhodnutím každého jednotlivce proto dochází ke třídění mezi těmi, kteří usilují ke Světlu, a těmi, kdo jsou poutáni temnotami. Toto třídění probíhá podle platného přirozeného zákona duchovní tíže.

Z toho je zřejmé, že také pro možnost vývoje pozemsky zesnulých v očistném procesu takzvaného onoho světa jednou nadejde *skutečný konec*. Poslední rozhodnutí! Lidé v obou světech jsou buď tak dalece zušlechtěni, že mohou být vyzdviženi do oblastí Světla, nebo zůstávají následkem svého nízkého smýšlení a chování po-

dle vlastního chtění spoutáni, a proto budou nakonec svrženi do »věčného zatracení«. To znamená, že budou se hmotou, od které se nemohou odpoutat, strženi do rozkladu, bolestně jej sami protrpí spolu s ostatními, a tak přestanou osobně existovat.

Budou rozváti jako plevy ve větru, rozprášeni, a tím budou vymazáni ze zlaté knihy života!

Tento takzvaný »poslední soud«, to znamená konečný soud, je tedy rovněž děj, který působením zákonů udržujících stvoření probíhá zcela přirozeně tak, že by to jinak nemohlo být. Člověku se i při něm dostává vždy jen ovoce toho, co sám chtěl, co si tedy přivodil svým přesvědčením.

Vědění, že vše, co se děje ve stvoření, se vyvíjí, rozuzluje a vyčerpává s nejpřísnější důsledností samo, že směr, jakým se bude ubírat jejich osud, určují lidé vždy jen sami svým přáním a chtěním, že Stvořitel zkoumavě nezasahuje, aby odměňoval nebo trestal, nezmenšuje jeho velikost, ale může jen dát podnět k tomu, abychom si ho představovali ještě mnohem vznešenějšího.

Velikost spočívá v *dokonalosti* jeho díla a ta nutí k úctyplnému pohledu vzhůru, protože v nejmocnějším stejně jako v nejmenším dění bez rozdílu spočívá největší láska a naprosto neúplatná spravedlnost.

Velký je i člověk, postavený jako takový do stvoření, jako pán svého osudu! Může se svou vůlí povznést vzhůru z tohoto díla a přitom přispět k jeho vyššímu rozvoji; nebo je naopak může strhnout dolů a zaplést se v něm, takže se již nevyprostí a půjde s ním vstříc rozkladu, ať již v hrubohmotném nebo jemnohmotném světě.

Rozbijte proto všechna pouta nízkých pocitů, neboť je nejvyšší čas! Blíží se hodina, kdy lhůta k tomu uplyne! Probuďte v sobě touhu po čistém, opravdovém a ušlechtilém! –

Vysoko nad věčným koloběhem stvoření se vznáší uprostřed jako koruna »modrý ostrov«, luhy blažených, očištěných duchů, kteří již smějí prodlévat v oblastech Světla! Tento ostrov je oddělen od světa. Neúčastní se proto ani koloběhu, ale i když se nachází vysoko nad kroužícím stvořením, je oporou a střediskem duchovních sil,

které odtud vycházejí. Je to ostrov, na jehož výšinách se rozprostírá proslavené město zlatých ulic. Zde už nic nepodléhá změně. Není již nutné obávat se »posledního soudu«. Ti, kdo tady mohou pobývat, jsou »doma«.

A na posledním, nejvyšším vrcholku tohoto modrého ostrova stojí, nepřístupný krokům nepovolaných… hrad Grálu, tak často uváděný v básních!

Opředen pověstmi, jako touha nesčíslných, stojí tam ve světle největší nádhery a skrývá posvátnou nádobu čisté lásky Všemohoucího, Grál!

Za strážce jsou ustanoveni nejčistší z duchů. Jsou nositeli Boží lásky v její nejčistší formě. Tato láska je podstatně jiná, než jak si ji představují lidé na zemi, přestože ji prožívají denně a každou hodinu.

Prostřednictvím zjevení sestupovala zvěst o hradu po mnoha stupních dalekou cestou z modrého ostrova jemnohmotným světem, až nakonec díky prohloubené inspiraci několika básníků pronikla i mezi lidi na hrubohmotné zemi. Jak byla zvěst předávána ze stupně na stupeň dál dolů, byl její pravdivý obsah nechtěně různě komolen, takže poslední podání mohlo být jen mnohonásobně zkaleným odleskem a ten zavdal podnět k mnoha omylům.

Stoupají-li z některé části velikého stvoření ve velké tísni vzhůru ke Stvořiteli bědování a horoucí prosby, je vyslán služebník této nádoby, aby jako nositel Boží lásky pomocně zasáhl do duchovní nouze. Co se vznáší v díle stvoření jen jako pověst a legenda, vstupuje pak živé do stvoření!

Taková vyslání se ale nedějí často. Pokaždé je provázejí pronikavé změny a velké převraty. Takoví vyslanci přinášejí Světlo a Pravdu zbloudilým, mír zoufajícím, svým poselstvím podávají ruku všem hledajícím, aby jim poskytli novou odvahu a novou sílu a vyvedli je veškerou temnotou vzhůru ke Světlu.

Přicházejí jen pro ty, kdo touží po pomoci ze Světla, ne však pro posměváčky ani pro ty, kteří se domnívají, že jen oni jsou spravedliví.

HVĚZDA BETLÉMSKÁ

ZDE NA zemi má být nyní Světlo, jak tomu mělo být již kdysi, když hvězda zaslíbení zářila nad chlévem v Betlémě.

Světlo však tehdy přijalo jen málo lidí. Jeho posluchači je velmi brzy pokřivili a překroutili způsobem obvyklým u pozemských lidí. To, co zapomněli, se snažili nahradit vlastními myšlenkami, a tím vytvořili jen zmatek, který má být dnes považován za nedotknutelnou pravdu.

Z obavy, že se vše zřítí, jestliže se i ten nejmenší sloup ukáže jako nepravý, je potírán a špiněn každý paprsek Světla, který může přinést poznání. A nejde-li to jinak, je alespoň zesměšňován se zlobou a potměšilostí, podle níž jasně myslící člověk zřetelně pozná, že je to ze strachu! Někdo jasně myslící se ale na této zemi najde jen zřídka.

Přesto *musí* konečně všem lidem vzejít světlo pravého poznání!

Nadešla doba, kdy bude ze stvoření vypuzeno všechno nezdravé, co vymyslel lidský mozek, aby to již dál nebránilo osvícení. To ukáže, že Pravda je *jiná* než neudržitelné výplody, které vytvořily vychloubačná domýšlivost a prospěchářství, chorobná obrazotvornost a pokrytectví z dusného bahna nízké omezenosti v touze po pozemské moci a obdivu.

Běda nyní těm, kteří bludným vedením zotročili milióny lidí tak, že se dnes již neodvažují pozvednout své zraky ke Světlu a zaslepeně tupí vše, co pronikne k jejich uším, jakmile to zní jinak, než jak to dosud slýchali, místo aby konečně naslouchali a zkoumali ve svém nitru, zda toto nové není jejich porozumění bližší než to, čemu se dosud učili.

Uši jsou zacpány a úzkostlivě se dbá, aby do nich nepronikl zá-

van svěžího vzduchu. Děje se tak skutečně jen z lenosti a ze strachu, že tento svěží vzduch a s ním spojené ozdravění podnítí *duchovní čilost*, která vyžaduje vlastní námahu a nutí k ní. To je v protikladu k dosavadnímu zdánlivě pohodlnému duchovnímu soumraku, jenž má za následek tupý, trvalý spánek a tím jen ponechává volné pole chytráctví pokřiveného, zkaženého rozumu!

Není vám ale nic platné, že si zacpáváte uši před novým Slovem, že zavíráte oči, aby vás Světlo neoslnilo a nepolekalo! *Násilím* budete nyní vyburcováni z tohoto politováníhodného omámení! Třesouce se mrazem budete nuceni stát před chladným Světlem, které vás neúprosně zbaví všech klamných pláštíků. Budete mrznout, protože duchovní jiskra *ve vás* se již nedá zažehnout, aby se z vašeho nitra spojila se Světlem a hřála vás.

Pro vás je přece tak *snadné věřit neuvěřitelnému*, neboť se při tom nemusíte namáhat sami myslet a zkoumat. Právě proto, že to při zkoumání podle Božích přirozených zákonů nemůže obstát, *musíte* prostě jen věřit, aniž byste se ptali »jak« nebo »proč«. Musíte *slepě* věřit a to považujete za *velké!* Vy, kteří jednáte tímto pohodlným způsobem a pokládáte se za obzvlášť věřící, se tím jednoduše povznášíte nad všechny pochybnosti a… cítíte se blažení, chránění, ušlechtilí, zbožní a jste si jisti, že budete spaseni!

Tím jste se však nepovznesli nad pochybnosti, ale jenom jste je zbaběle obešli! Byli jste příliš duchovně líní, než abyste sami při tom něco dělali, a dali jste přednost slepé víře před věděním o přirozeném dění podle zákonů Boží vůle. A k tomu vám pomáhaly výmysly lidského mozku. Neboť čím nemožnější a nepochopitelnější je to, čemu máte věřit, tím je pro vás také pohodlnější věřit tomu doslova *slepě*, protože v takových případech to vůbec nejde jinak. Zde *musí* být vědění a přesvědčení vyloučeno.

Jedině to, co není možné, vyžaduje slepou, ničím nepodepřenou víru, protože je-li něco možné, podněcuje to ihned k vlastnímu přemýšlení. Tam, kde je Pravda, která je vždy přirozená a logická, také samočinně nastupuje myšlení a prociťování. To přestává jen tam, kde již nenajde nic přirozeného, kde tedy Pravda není. A *pouze*

procítěním se něco může stát přesvědčením, které jediné přináší lidskému duchu hodnoty!

Tak se nyní uzavírá spolu se vším ostatním i kruh, který má začátek ve svaté noci v Betlémě! A uzavření tohoto kruhu nutně vymýtí všechno, co je v podáních a tradicích nesprávné, a zjedná vítězství Pravdě. Temno, které lidé vytvořili, bude pronikajícím Světlem rozptýleno!

Všechny legendy, jimiž byl během času obetkán Ježíšův život, musí padnout, aby se konečně ukázal takový, jaký byl, ve shodě s Božími zákony, tak, jak to v tomto stvoření nebylo ani jinak možné. Ve svých kultech, které jste si sami vytvořili, jste dosud s lehkomyslnou rouhavostí popírali dokonalost Stvořitele, svého Boha.

Úmyslně a vědomě si jej v nich představujete tak, jako by jeho vůle nebyla dokonalá! Mluvil jsem již o tom a můžete to kroutit a obracet, jak chcete, ani *jediná* výmluva vám nepomůže vyvrátit fakt, že jste byli příliš líní sami při tom myslet. Nectíte Boha tím, když slepě věříte věcem, které nelze uvést do souladu s prazákony stvoření! Naopak, věříte-li v dokonalost Stvořitele, pak jistě víte, že zde ve stvoření se nemůže stát nic, co také přesně neodpovídá důsledkům pevně stanovených zákonů Božích. Jedině tím můžete Boha skutečně uctívat.

Kdo si myslí něco jiného, pochybuje o *dokonalosti* Stvořitele, svého Boha! Kde je totiž možné něco změnit nebo ještě zlepšit, tam není a nebyla dokonalost! Vývoj je něco jiného. Ten je v tomto stvoření předvídán a zamýšlen. Musí se však bezpodmínečně projevovat *jako důsledek* působení již existujících zákonů. To vše ale nemůže způsobit takové události, které mnoho věřících považuje za zcela samozřejmé, zejména pokud se jedná o Kristův život!

Probuďte se konečně ze svých snů a staňte se vnitřně *opravdovými!* Pravím vám ještě jednou, že podle zákonů ve stvoření není možné, aby pozemské tělo člověka mohlo být zrozeno bez předchozího hrubohmotného plození. Právě tak není možné, aby hrubohmotné tělo bylo po své pozemské smrti vyzdviženo do jemno-

hmotné říše, tím méně do říše bytostné nebo dokonce duchovní! A protože Ježíš se musel narodit zde na zemi, podléhalo toto dění také hrubohmotnému Božímu zákonu předchozího plození.

Bůh by musel jednat proti svým vlastním zákonům, kdyby se to s Kristem událo tak, jak o tom informují dochované záznamy. To však Bůh nemůže, neboť je *od počátku dokonalý*, a proto je dokonalá i jeho vůle, která spočívá v zákonech stvoření. Kdo se ještě odvažuje myslet jinak, pochybuje o této dokonalosti a tím nakonec i o Bohu! Neboť Bůh bez dokonalosti by nebyl Bohem. Zde neexistuje žádná výmluva! Touto prostou jistotou nemůže lidský duch otřást, i kdyby se proto musely zachvět základy mnoha dosavadních názorů. Zde je jedině »buď – anebo«. Naprostá dokonalost, nebo žádná. Nelze tu postavit most, protože v Božství nemůže být nic polovičatého, nehotového! Ani v tom, co se týká Boha!

Ježíš byl zplozen *hrubohmotně*, jinak by pozemské zrození nebylo možné.

Jen několik lidí tehdy poznalo hvězdu jako splnění zaslíbení. Byla mezi nimi i samotná Maria i Josef, který rozechvěn zahalil svou tvář.

Tři králové nalezli cestu ke chlévu a odevzdali pozemské dary, pak ale zanechali dítě bez ochrany, i když mu měli svými poklady a svou mocí urovnávat pozemskou cestu, aby mu při plnění jeho úkolu nebylo ublíženo. Nepoznali zcela své vznešené poslání, přestože byli osvíceni, aby mohli dítě najít.

Neklid hnal Marii pryč z Nazaretu a Josef, který viděl její tiché utrpení a touhu, splnil její přání, jen aby jí udělal radost. Předal vedení svého tesařského závodu nejstaršímu tovaryši a odcestoval s Marií a s dítětem do daleké země. Ve shonu práce a v každodenních starostech vybledla zvolna u obou vzpomínka na zářící hvězdu, zvláště když Ježíš ve svých dětských letech neprojevoval nic nápadného, ale byl jako všechny děti naprosto přirozený.

Teprve když Josef, který byl Ježíšovi vždy nejlepším otcovským přítelem, po návratu do svého rodného města umíral, spatřil při odpoutávání své duše od těla v posledních pozemských okamžicích

nad Ježíšem, který jediný byl u jeho úmrtního lože, kříž a holubici. Rozechvěn pronesl poslední slova: »Tak jsi to přece ty!«

Ježíš sám o tom nic nevěděl, dokud ho to netáhlo k Janovi, o němž slyšel, že u Jordánu hlásá moudré učení a křtí.

V tomto hrubohmotném úkonu křtu byl pevně zakotven začátek jeho poslání v hrubohmotnosti. Páska spadla. Od tohoto okamžiku si byl Ježíš vědom toho, že má přinést pozemskému lidstvu Otcovo Slovo.

Rozvine se před vámi celý jeho život, takový, jaký skutečně byl, zbavený všech fantazií lidských mozků! S uzavřením kruhu dění během soudu se o tom všichni dozvědí, a tak zvítězí Pravda, která již nesmí být dlouho zatemňována!

Maria zápasila ve svém nitru s pochybnostmi, které byly zesíleny mateřskými starostmi o syna, až k těžké cestě na Golgatu. Čistě lidsky a ne nadpozemsky. Teprve tam ještě nakonec poznala jeho poslání, a tím uvěřila.

Ale nyní při návratu hvězdy mají být Boží milostí napraveny všechny omyly a také odčiněny všechny chyby těch, kteří tehdy ztěžovali Kristovi cestu, pokud tak nečinili z tvrdošíjnosti nebo zlé vůle a jestliže nyní při uzavření kruhu dospějí k poznání a budou se snažit napravit to, co zanedbali nebo v čem pochybili.

Jakmile projeví vůli k nápravě, nadejde pro ně s příchodem zářící hvězdy spása. Osvobozeni budou moci s jásotem děkovat Tomu, který v moudrosti a dobrotě vytvořil zákony, na nichž se tvorové musí soudit a také osvobozovat.

BOJ

DOSUD nemohlo být řeči o tom, že by proti sobě ostře stály dva světové názory. Boj je tedy nesprávně zvolený výraz pro to, co se vlastně děje mezi lidmi rozumu a lidmi opravdově hledajícími Pravdu.

Všechno, k čemu dosud docházelo, byly pouze jednostranné útoky rozumářů, které se musí každému klidnému pozorovateli jevit jako nápadně neodůvodněné a často směšné. Proti všem, kdo se čistě duchovně snaží vyvinout výš, je vždy připraven posměch, sočení nebo dokonce pronásledování nejtěžšího druhu, i když oni sami zachovávají tichou zdrženlivost. Najdou se vždy takoví lidé, kteří se snaží ty, kdo usilují vzhůru, posměchem nebo násilím zadržet a strhnout do tupého, mrákotného stavu nebo do pokrytectví davů.

Mnozí se tak stali skutečnými mučedníky, protože na straně rozumářů bylo nejen velké množství, ale spolu s tím i pozemská moc. Co mohou poskytnout rozumáři, je zřetelně vyjádřeno již ve slově »rozum«. Je to zúžení, omezení chápavosti na čistě pozemské, tedy na nejnepatrnější část skutečného bytí.

Lze snadno pochopit, že to nemůže přinést nic dokonalého a vůbec nic dobrého lidstvu, jež většinu svého bytí tráví v těch částech stvoření, které si rozumáři sami uzavřeli. Zvláště když vezmeme v úvahu, že právě nepatrný pozemský život se má stát významným bodem obratu pro celé bytí a že má za následek pronikavé zásahy do těch částí stvoření, které jsou rozumářům zcela nepochopitelné.

Odpovědnost rozumářů, beztak již hluboce pokleslých, tím nesmírně roste. Jako těžký tlak přispěje k tomu, že budou stále rychleji hnáni ke zvolenému cíli, aby konečně museli sklízet ovoce toho, co tvrdošíjně a domýšlivě prosazovali.

Rozumáři nazýváme ty, kdo se bezvýhradně podrobili vlastnímu

rozumu. Kupodivu se po tisíciletí domnívali, že mají plné právo vnucovat své omezené přesvědčení zákony a mocí i těm lidem, kteří chtěli žít podle jiného přesvědčení. Tato zcela nelogická domýšlivost pramení opět jen z úzké chápavosti rozumářů, která není schopna povznést se výš. Právě toto omezení jim přináší takzvaný vrchol chápání a z toho důvodu musí projevovat takovou domýšlivou nadutost; myslí si totiž, že stojí skutečně na nejvyšším stupni. Pro ně samotné tomu tak je, protože pak přichází hranice, kterou nemohou překročit.

Jejich útoky proti těm, kdo hledají Pravdu, však při bližším pozorování svědčí svou často nepochopitelnou nenávistí zřetelně o tom, že je za nimi napřažený bič temnoty. Zřídka se při tomto osočování lze setkat se známkou poctivého chtění, které by mohlo alespoň částečně omluvit často neslýchaný způsob jejich jednání. Ve většině případů je to slepé bití hlava nehlava postrádající jakoukoliv logiku. Podívejme se klidně na takové útoky. Jak zřídka se zde objeví článek, jehož obsah svědčí o snaze zabývat se přednáškami nebo články hledatele Pravdy skutečně *věcně*.

Bezobsažná méněcennost útoků se velmi nápadně projevuje vždy právě v tom, že nejsou *nikdy čistě věcné!* Vždy je to skryté nebo zjevné špinění *osoby* toho, kdo hledá Pravdu. *To dělá jenom ten, kdo nedovede namítnout nic věcného*. Ten, kdo hledá nebo přináší Pravdu, se přece nepodává *osobně*, ale přináší to, co *říká*.

Je nutno zkoumat slovo, ne *osobu!* Je zvykem rozumářů, že se vždy snaží nejdříve si posvítit na osobu a teprve potom uvažují, zda mohou naslouchat jejím slovům. Rozumáři se svým úzkým omezením chápavosti *potřebují* takovou zevní oporu, protože se musí chytat zevnějšku, aby neupadli do zmatku. To je právě ta dutá stavba, kterou budují, nedostatečná pro lidi a velká překážka pokroku.

Kdyby měli v nitru pevnou oporu, nechali by prostě mluvit věc proti věci a osoby by při tom vyloučili. To však nedokážou. Také se tomu úmyslně vyhýbají, protože cítí nebo částečně vědí, že by při řádném turnaji byli rychle vyhozeni ze sedla. V často používaném ironickém poukazování na »laické kazatele« nebo »laický výklad«

je něco tak směšně domýšlivého, že každý vážně smýšlející člověk ihned vycítí: »Zde se používá štít, aby se křečovitě zakryla bezobsažnost. Vlastní prázdnota se zakrývá laciným vývěsním štítem!«

Je to neobratná strategie, která se nemůže dlouho udržet. Jejím účelem je postavit hledatele Pravdy, kteří by se mohli stát nepohodlnými, již předem v očích ostatních lidí na »podřízený stupeň«, ne-li je dokonce zesměšnit nebo je alespoň zařadit do kategorie »fušerů«, aby je nikdo nebral vážně.

Tímto způsobem chtějí zabránit tomu, aby se vůbec někdo vážně zabýval jejich slovy. Podnětem k takovému jednání však není starost, aby bludné učení nezdržovalo lidi ve vnitřním vzestupu, ale je to neurčitá obava, že by rozumáři ztratili vliv, a tím by byli donuceni sami vniknout do všeho hlouběji než dosud a museli by změnit mnohé, co dosud mělo platit za nedotknutelné a co bylo pohodlné.

Právě toto častější poukazování na »laiky«, to zvláštní pohlížení spatra na ty, kteří svým zesíleným, méně ovlivněným cítěním jsou mnohem blíž Pravdě a kteří si strnulými formami rozumu nenastavěli kolem sebe zdi, odkrývá slabost, jejíž nebezpečí nemůže ujít žádnému myslícímu člověku. *Kdo zastává takové názory, je předem vyloučen z toho, aby byl neovlivněným učitelem a vůdcem*, neboť tím je od Boha a jeho působení mnohem vzdálenější než kdokoli jiný.

Vědění o vývoji náboženství se všemi omyly a chybami nepřivede lidi blíže k jejich Bohu, stejně jako je k němu nepřivede ani rozumový výklad bible nebo jiných hodnotných spisů různých náboženství.

Rozum je a zůstane vázán na prostor a čas, je tedy připoután k zemi, zatímco Božství, a proto i poznávání Boha a jeho vůle, je povzneseno nad prostor a čas i nade všechno pomíjivé, takže to nemůže být nikdy pochopeno úzce omezeným rozumem.

Z tohoto prostého důvodu není rozum ani povolán k tomu, aby podával vysvětlení o hodnotách věčnosti. Vždyť by si to odporovalo. Kdo se proto v *těchto* věcech ohání univerzitním diplomem

a shlíží na neovlivněné lidi spatra, projevuje tím sám svou neschopnost a omezenost. Myslící lidé ihned vycítí jednostrannost a budou opatrní vůči tomu, kdo takovým způsobem sám nabádá k opatrnosti!

Jen povolaní mohou být pravými učiteli. Povolaní jsou ti, kteří mají uschopnění v sobě. Toto uschopnění ale nesouvisí s vysokoškolským vzděláním, nýbrž se záchvěvy zjemnělé citové schopnosti, která se dokáže povznést nad prostor a čas, tedy nad hranici chápání pozemského rozumu.

Kromě toho bude každý v nitru svobodný člověk hodnotit věc nebo učení vždy podle toho, *co* přináší, ne podle toho, *kdo* ji přináší. Kdo se při zkoumání ptá napřed po osobě, dává si takové vysvědčení duševní chudoby, že nemůže být větší. Zlato je zlatem, ať je má v rukou kníže nebo žebrák.

Tento nezvratný fakt se ale mnozí snaží právě ve věcech, které jsou pro duchovního člověka nejcennější, tvrdošíjně přehlížet a změnit. Samozřejmě se stejně malým výsledkem jako u zlata. Ti, kteří skutečně vážně hledají, se totiž takovým odvracením nedají ovlivnit a zkoumají věc samu. Ti, kdo se ovlivnit dají, nejsou dosud zralí, aby přijali Pravdu, pro ně Pravda není.

Není však daleko hodina, kdy musí začít boj, který dosud chyběl. Skončí jednostrannost a dojde k ráznému vystoupení proti takovým rozumářům, při němž bude zničena veškerá nesprávná domýšlivost.

MODERNÍ DUCHOVĚDA

MODERNÍ duchověda! Co všechno se shromažďuje pod tímto praporem! Co všechno se zde sejde a co se také navzájem potírá! Je to rejdiště vážného hledání, nepatrného vědění, velkých plánů, ješitnosti a hlouposti, často i prázdné vychloubačnosti a ještě více nejbezohlednějšího kšeftaření. Z tohoto zmatku nezřídka vykvétá závist a bezmezná nenávist, která se konečně vybíjí v potměšilé pomstychtivosti nejnižšího druhu.

Za takových okolností není ovšem divu, že se mnoho lidí celému tomu bláznivému počínání vyhýbá z obavy, že by se otrávili, kdyby s ním přišli do styku. Nemají tak docela nepravdu, protože na chování nesčetných stoupenců duchovědy není opravdu nic vábivého, tím méně přitažlivého. Naopak, všechno u nich každého jiného člověka spíše nabádá k co největší opatrnosti.

Je zvláštní, že celý obor takzvané duchovědy, kterou zlovolní nebo nevědomí lidé často zaměňují s vědou zabývající se *duchy*, je ještě dnes považován za jakýsi druh *země nikoho*, v níž si smí každý bez překážky, ba dokonce bezuzdně a beztrestně dělat, co se mu zlíbí.

Za takovou je *považován.* Zkušenosti však již velmi často lidi poučily, že tomu tak *není!*

Nesčetní průkopníci v tomto oboru, kteří byli dost lehkomyslní a odvážili se v mylném domnění, že všechno vědí, postoupit při pátrání o několik kroků vpřed, se stali bezmocnými oběťmi své bezstarostnosti. Jenom je na tom smutné, že všechny tyto oběti byly podstoupeny, aniž se tím lidstvu mohlo cokoliv poskytnout!

Každý z těchto případů by měl být vlastně důkazem toho, že nastoupená cesta není správná, protože přináší jen škodu a dokonce zkázu, ale ne požehnání. Se zvláštní vytrvalostí se však setrvává na

těchto nesprávných cestách a přinášejí se stále nové oběti. Nad každým nalezeným práškem nově poznané skutečnosti, jež je v nesmírně velikém stvoření samozřejmá, se spouští hlučný pokřik a píší se nesčetná pojednání, která musí mnoho vážně hledajících lidí odstrašit, protože je v nich zřetelně patrné nejisté tápání.

Celé dosavadní bádání lze ve skutečnosti spíše nazvat nebezpečnou hříčkou prováděnou s dobrým úmyslem.

Do oblasti duchovědy považované za zemi nikoho nebudou lidé nikdy moci vstoupit beztrestně, pokud nebudou umět *předem* přihlížet k *duchovním* zákonům v jejich plném rozsahu. Každé vědomé nebo nevědomé postavení se proti nim, to je »nezachování« těchto zákonů, což je totéž co jejich přestoupení, musí ve svém nevyhnutelném zvratném účinku zasáhnout opovážlivého, nerozvážného nebo lehkomyslného člověka, který jich přesně nedbá nebo nedokáže dbát.

Jestliže někdo chce pozemskými prostředky a možnostmi proniknout do oblasti nacházející se mimo tuto zemi a probádat ji, není to nic jiného, než kdybychom nevyspělé dítě, které dosud není obeznámeno s pozemskými nebezpečími, postavili do pralesa a nechali je samotné tam, kde jen přiměřeně vyzbrojený člověk v plné síle a při veškeré opatrnosti může mít naději, že projde beze škody.

Moderním duchovědcům se při jejich dnešním způsobu práce nevede jinak, i když se sebevíc domnívají, že to myslí vážně, a odvažují se mnohého skutečně jen kvůli vědění, aby tím lidem pomohli dostat se vpřed přes hranici, u které již dávno čekají a klepou.

Jako děti stojí tito badatelé ještě dnes před ní. Jsou bezmocní, tápají a neznají nebezpečí, která se na ně valí každým okamžikem nebo která se skrze ně mohou rozlít na jiné lidi, když svými tápavými pokusy vytvoří v přirozeném ochranném valu průlom nebo otevřou dveře, jež by pro mnohé lidi bylo lépe nechat zavřené.

To vše lze nazvat pouze lehkomyslností a ne odvahou, pokud ti, kdo se takto snaží proniknout vpřed, přesně nevědí, že všechna případná nebezpečí budou schopni zcela určitě ihned zvládnout, nejen za sebe, ale i za druhé.

Nejméně odpovědně jednají »badatelé«, kteří se zabývají pokusy. Na zločin hypnózy jsem již několikrát poukázal.*

Badatelé, kteří dělají pokusy ještě i jiného druhu, se ve většině případů dopouštějí politováníhodné chyby, že z nevědomosti – jinak by to jistě nedělali – uvádějí jiné velmi citlivé nebo mediální lidi do magnetického nebo dokonce hypnotického spánku. Chtějí je tím přiblížit k tělesně nepostřehnutelným vlivům »záhrobního« světa v naději, že takto budou moci slyšet a pozorovat leccos, co by za plného denního vědomí pokusné osoby nebylo možné.

Nejméně v devadesáti pěti případech ze sta vystavují takové lidi velkým nebezpečím, kterým tito lidé dosud nedovedou čelit, protože *každý způsob* umělého napomáhání k prohloubení je spoutávání duše. Pomocí něho je tato duše vnucována do citlivosti, která jde dál, než by připustil její přirozený vývoj.

Následek toho je, že taková oběť pokusů se náhle ocitne duševně v oblasti, v níž je umělou nápomocí zbavena své přirozené ochrany nebo pro kterou nemá svou přirozenou ochranu, jež může vzniknout jen *vlastním*, zdravým vnitřním vývojem.

Takového politováníhodného člověka je nutno si obrazně představit tak, že stojí obnažený přivázán ke kůlu, posunut daleko vpřed do nebezpečného území jako vnadidlo, aby k sobě přilákal tamější dosud neznámý život a vlivy a aby je dokonce nechal na sebe působit proto, aby o nich mohl podat zprávu. Nebo má přispět k tomu, aby se jeho pomocí stala různá působení viditelnými i jiným lidem tím, že k tomu poskytne určité části svého pozemského těla.

Taková pokusná osoba může díky spojení, jež musí její vpřed posunutá duše udržovat s pozemským tělem, dočasně jako telefonem informovat o všem, co se děje, a tak to zprostředkovávat divákovi.

Jestliže je však na tuto hlídku, takto uměle posunutou vpřed, podniknut nějaký útok, nedokáže se mu pro nedostatek přirozené ochrany bránit a je bezmocně vydána všemu na pospas, protože byla za přispění druhých jen uměle posunuta do oblasti, kam podle svého

* Přednáška: »Zločin hypnózy«

vývoje dosud nepatří, nebo kam vůbec nepatří. Takzvaný badatel, který ji z vědychtivosti donutil se tam dostat, jí může právě tak málo pomoci, protože je tam, odkud přichází nebezpečí, sám cizí a nezkušený, takže nemůže podniknout nic k její ochraně.

Tak se z badatelů stávají zločinci, aniž to chtějí a aniž je pozemské soudy za to mohou stíhat. To ale nevylučuje, aby zde s plnou pronikavostí zvratně nezapůsobily *duchovní* zákony a nepřipoutaly badatele k jeho oběti.

Na nejednu pokusnou osobu jsou podniknuty jemnohmotné útoky. Tyto útoky se časem, mnohdy také rychle nebo ihned projeví i hrubohmotně tělesně, takže následuje pozemská nemoc nebo smrt. Tím se však ještě neodstraní duševní poškození.

Pozorovatelé, kteří si říkají badatelé a nutí své oběti do neznámých oblastí, jsou během takových nebezpečných pokusů ve většině případů dobře pozemsky kryti pod ochranou svého těla a denního vědomí.

Málokdy se stane, že jsou vystaveni nebezpečí současně s pokusnými osobami, a že tedy nebezpečí přejde ihned i na ně. Ale později po své pozemské smrti, když přejdou do jemnohmotného světa, se *musí* v důsledku toho, že jsou připoutáni ke svým obětem, s nimi v každém případě odebrat tam, kam byly tyto oběti možná strženy, a teprve společně s nimi mohou opět pomalu stoupat.

Umělé vnucování duše do jiné oblasti není nutno vždy chápat tak, že duše vystoupí z těla a vznese se až do jiné sféry. Ve *většině* případů zůstává klidně v těle. Pouze se magnetickým nebo hypnotickým spánkem stane nepřirozeně citlivou, takže reaguje na mnohem jemnější proudy a vlivy, než by mohla v přirozeném stavu.

Je samozřejmé, že v tomto nepřirozeném stavu není při plné síle, kterou by jinak měla, kdyby dospěla tak daleko sama svým vnitřním vývojem, a tím stála pevně a bezpečně na této nové, zjemnělé půdě a čelila tamním vlivům se stejnou silou.

Z nedostatku zdravé plné síly vzniká tímto umělým vnucováním duše do jiné oblasti nerovnost, která musí vyvolat poruchy. Následkem toho se nezbytně zkalí všechny city, a proto je vylíčení skutečnosti zkreslené.

Příčinu k mylným zprávám a nesčetným omylům zavdávají vždy jen badatelé sami svým škodlivým napomáháním. Proto u mnoha již »vyzkoumaných« věcí z okultního oboru leccos nesouhlasí s přísnou logikou. Vyskytuje se zde nespočet omylů, které dosud nemohly být poznány jako takové.

Na těchto očividně nesprávných cestách se nedosáhne ani toho nejmenšího, co by mohlo lidem přinést alespoň trochu užitku nebo požehnání.

Lidem může ve skutečnosti prospět jen to, co jim pomáhá *vzhůru*, nebo jim alespoň ukazuje k tomu cestu. Něco takového je však při těchto pokusech již předem a navždy zcela vyloučeno!

Umělou nápomocí dokáže badatel někdy přece nakonec některého citlivého nebo mediálního člověka vypudit z pozemského hrubohmotného těla do jemnohmotného světa, který je mu nejblíže, ale ani o vlásek *výš* než tam, kam tento člověk podle svého vnitřního uzpůsobení stejně patří. Naopak, umělou nápomocí ho není schopen dovést ani tam, ale vždy jen do okolí, které je všemu pozemskému nejblíže.

V tomto okolí, jež je zemi nejbližší, se však mohou vyskytovat jen ti obyvatelé onoho světa, kteří jsou dosud těsně připoutáni k zemi, kteří s ní zůstávají spojeni následkem své méněcennosti, neřestnosti a náruživosti.

Samozřejmě že se občas v tomto okolí přechodně zdržuje i někdo pokročilejší. To se ale nedá očekávat vždy. Vznešení se tam čistě z důvodů přírodních zákonů nemohou nalézat. Spíše by se svět vyvrátil ze stěžejí, nebo… by musela v člověku být půda k zakotvení Světla!

Lze však stěží předpokládat, že by se tato půda mohla hledat v pokusné osobě nebo v badateli tápajícím takovým způsobem. Všechny pokusy jsou tedy vždy nebezpečné a bezúčelné.

Je také jisté, že někdo skutečně vyšší se *nemůže* dostat do blízkosti média a tím méně mluvit jeho prostřednictvím, není-li přítomen vysoce vyvinutý člověk působící očistně na všechno hrubší. Materializace čili zhmotnění z *vyšších* úrovní nepřichází stejně vů-

bec v úvahu, tím méně pak při oblíbených žertovných hrách s klepáním, pohybováním předměty a tak dále. Je zde příliš velká propast, než aby se dala snadno překlenout.

Všechny tyto věci mohou provádět prostřednictvím média jen takoví obyvatelé onoho světa, kteří jsou dosud velmi těsně spojeni se hmotou. Kdyby to bylo možné jinak, tedy že by se vznešené osobnosti mohly snadno spojit s lidstvem, pak by se byl přece Kristus vůbec nemusel stát člověkem, ale byl by mohl své poslání splnit i bez této oběti.* Dnešní lidé však jistě nejsou duševně vyvinutí výš než za doby, kdy žil Ježíš na zemi, takže nelze předpokládat, že by bylo možné navázat spojení se Světlem snadněji než tehdy.

Duchovědci ovšem říkají, že si především kladou za cíl zjistit, zda existuje život v záhrobí, zejména zda lidé žijí dál i po pozemské smrti. Při dnešní všeobecně panující pochybovačnosti je prý třeba silné a hrubé střelby, tedy *pozemsky hmatatelných* důkazů, aby se prolomilo obranné postavení odpůrců.

Toto odůvodnění ale neomlouvá, že se lidské duše tak lehkomyslným způsobem vystavují stále znovu a znovu nebezpečí!

Kromě toho není naléhavě nutné chtít stůj co stůj přesvědčit zlovolné odpůrce! Je přece známo, že by nebyli ochotni uvěřit ani tehdy, kdyby přišel anděl přímo z nebe, aby jim zvěstoval Pravdu. Po jeho odchodu by stejně tvrdili, že to byl davový klam smyslů a ne anděl, nebo by použili jinou výmluvu. I kdyby sem bylo přineseno něco, co by zůstalo pozemským, tedy by opět nezmizelo nebo se nestalo neviditelným, našli by si lidé, kteří nechtějí věřit v onen svět, opět jiné vytáčky právě proto, že by to pro ně bylo zase příliš pozemské. Totéž by se stalo i někomu, kdo by sem přišel a zůstal by pozemským.

Neváhali by prohlásit takový důkaz za podvod a tohoto člověka za blouznivce, fanatika nebo za podvodníka. Ať by to bylo příliš pozemské či příliš nepozemské, nebo obojí dohromady, vždy by měli nějaké výhrady a pochybnosti. A když by si již nevěděli jinak

* Přednáška: »Spasitel«

rady, házeli by blátem, přešli by i k silnějším útokům a neštítili by se ani násilností.

Není tedy nutné přinášet oběti, aby byli *tito* lidé přesvědčováni! A ještě méně je třeba obětí pro mnoho takzvaných stoupenců. Ti se ve své zvláštní pýše domnívají, že když projevují víru v záhrobní život, která je ovšem ve většině případů poněkud nejasná a fantastická, mohou na něj klást určité požadavky spočívající v tom, že musí něco »uvidět« nebo »zažít«. Očekávají od svých vůdců nějaká znamení z onoho světa jako odměnu za to, že jsou hodní.

Přímo směšně často působí jejich samozřejmá očekávání, která mají, i mnoho naznačující, dobromyslně odpouštějící úsměv, jímž vlastně prozrazují svou nevědomost. Je na škodu, chtít těmto davům ještě dělat představení. Protože se domnívají, že toho tolik vědí, nejsou pro ně pokusy ničím víc než zaslouženými hodinami zábavy, při kterých mají obyvatelé záhrobí hrát úlohu varietních umělců.

Nezabývejme se nyní velkými pokusy a povšimněme si malých, jako jsou například pohyby stolků. Tyto malé pokusy nejsou tak docela neškodné, jak se myslí, ale vzhledem k možnosti nesmírně snadného rozšíření představují *velmi vážné nebezpečí!*

Každý by měl být před nimi varován! Vědoucí se samozřejmě s hrůzou odvracejí, když vidí, jak lehkomyslně se zachází s těmito věcmi. Mnoho stoupenců se snaží uplatnit v četných kroužcích své »vědění« tím, že navrhují provádět pokusy s pohyby stolků, nebo s úsměvem či tajemným šuškáním zavádějí do rodin téměř až hračkářský pokus s písmeny a sklenicí nebo jinou pomůckou. Jestliže se na ni položí zlehka ruka, je posunována nebo tažena nad různá písmena a tak se tvoří slova.

Nesmírně rychle se to vše vyvinulo až ve společenské hry a provádí se to za smíchu, žertování a někdy i příjemného mrazení.

V rodinách denně sedávají starší i mladší dámy u stolečku společně nebo i samy nad písmeny nakreslenými na lepence. Písmena musí být pokud možno nakreslena určitým způsobem, aby nechyběl hokus pokus podněcující fantazii. Je to zcela zbytečné, protože

by to šlo i bez něho, má-li k tomu dotyčná osoba jen trochu sklon. A takových je bezpočet!

Přívrženci moderní duchovědy a vedoucí okultních kroužků z toho mají radost, protože se zde tvoří skutečná slova a věty, aniž na ně člověk, který pokus provádí, vědomě nebo nevědomě myslí. Tím je snadno přesvědčen a rozmnoží počet stoupenců »okultismu«.

Pojednávají o tom spisy okultních směrů, doporučují to řečníci, vyrábějí a prodávají se pomůcky, které usnadňují tuto neplechu. Tak téměř celý okultní svět vystupuje jako *dobře fungující přisluhovač temna* v poctivém přesvědčení, že tím je knězem Světla!

Už jen tyto děje jsou důkazem naprosté nevědomosti, která panuje v okultních snahách tohoto druhu! Svědčí o tom, že nikdo ze všech těchto lidí není *skutečně vidoucí!* Nemůže být protidůkazem, jestliže se z těchto počátků někdy tu a tam vyvinulo nějaké dobré médium, nebo spíše – což je správnější – když do toho bylo dobré médium zpočátku přechodně zataženo.

Těch několik málo lidí, kteří jsou již předem určeni za média, má ve svém přirozeném vývoji zcela jinou ochranu, pečlivě střežící každý stupeň vývoje, kterou jiní lidé *nemají*. Tato ochrana však působí jen tehdy, když se vyvíjejí přirozeně, sami, *bez jakéhokoliv umělého napomáhání!* Právě jen ve všem přirozeném totiž spočívá ochrana jako něco samozřejmého.

Jakmile k tomu přistoupí sebemenší napomáhání, ať již tím, že dotyčná osoba sama provádí cvičení, nebo že je prostřednictvím jiných uváděna do magnetického spánku nebo hypnózy, stane se to nepřirozeným, takže to již plně nezapadá do přirozených zákonů, které jediné jsou schopny poskytnout ochranu. Přidruží-li se k tomu ještě nevědomost, která se dnes všude vyskytuje, je to osudné. Pouhé *chtění* nikdy nenahradí schopnosti, když dojde k činu. Nikdo však nemá překračovat meze svých schopností.

Není ovšem vyloučeno, že mezi statisíci lidí, kteří se zabývají těmito nebezpečnými hříčkami, vyvázne tu a tam některý člověk skutečně beztrestně, protože má dobrou ochranu. Rovněž tak jsou mnozí poškozeni jen natolik, že to pozemsky není dosud patrné, takže

teprve po odchodu z tohoto světa náhle poznají, jaké hlouposti vlastně prováděli. Je ale také mnoho takových, kteří si z toho odnesou již pozemsky viditelnou škodu, i když za svého pozemského života nikdy nedospějí k poznání skutečné příčiny.

Z toho důvodu je nutné, aby byl konečně vysvětlen jemnohmotný a duchovní děj probíhající při těchto hříčkách. Je právě tak jednoduchý jako všechno ve stvoření a není vůbec komplikovaný, i když je přece jen složitější, než si mnozí myslí.

Dnes to na zemi vypadá tak, že následkem chtění lidstva získalo převahu nade vším hmotným *temno*. Temno tedy stojí ve všem hmotném jako na vlastní, dobře mu známé půdě, a může v něm tak i plně působit. Je zde tedy ve svém živlu, bojuje na poli, které zná. Proto má v nynější době ve všem hmotném, tedy v hrubohmotnosti, nad Světlem převahu.

Následkem toho je ve všem hmotném síla temna větší než síla Světla. Při takových hříčkách, jako jsou pohyby stolku a tak dále, však nepřipadá Světlo, tedy to, co je vznešené, vůbec v úvahu. Můžeme nanejvýš mluvit o špatném, tedy temnu, a o lepším, tedy světlejším.

Používá-li člověk stolek, sklenici nebo vůbec nějaký hrubohmotný předmět, vstupuje tím na kolbiště, na němž je temno jako doma. Je to půda, kterou vše temné považuje za své vlastnictví. Člověk tak předem připouští, aby uplatnilo sílu, proti níž nemůže postavit přiměřenou ochranu.

Pozorujme jednou spiritistickou seanci nebo jen společenskou hru se stolečkem a sledujme při tom duchovní, nebo lépe řečeno jemnohmotné děje.

Přistoupí-li člověk nebo více lidí ke stolku s úmyslem, aby jeho prostřednictvím navázali spojení s obyvateli onoho světa, ať již tak, že by se ozývali klepáním, nebo – což je obvyklejší – pohybovali stolkem, aby bylo možné z těchto znamení tvořit slova, je zde následkem spojení se hmotou v prvé řadě přitaženo temno a převezme projevy.

Velmi obratně používají obyvatelé záhrobí často vznešeně znějící

slova, protože se tímto vítaným způsobem snaží odpovídat lidem na jejich myšlenky, které jsou pro ně snadno čitelné, ale ve vážných otázkách je pak vždy uvedou v omyl. Jestliže se tyto pokusy provádějí často, snaží se je postupně dostat pod svůj stále silnější vliv a tak je pomalu, ale jistě strhnout dolů. Přitom tyto pomýlené lidi ponechávají dovedně ve víře, že jdou vzhůru.

Dostane-li se možná hned na začátku nebo při nějaké příležitosti prostřednictvím stolku ke slovu zesnulý příbuzný nebo přítel, což se stává velmi často, je možné klam provést ještě snadněji. Lidé poznají, že je to skutečně určitý přítel, který se projevuje, a pak věří, že je to vždy on, když prostřednictvím stolku přicházejí nějaké projevy a je-li uváděno jméno známého jako jejich původce.

Tak tomu však není! Nejenže si stále číhající temno obratně vypůjčí jméno, aby svým klamům dodalo zdání co největší věrohodnosti a získalo si důvěru tazatelů, ale jde to dokonce tak daleko, že temný zasáhne do věty, kterou začal skutečný přítel, a úmyslně ji dokončí nesprávně. Pak nastane málo známá skutečnost, že na jedné plynule a souvisle sdělené větě byli zúčastněni *dva*. Nejdříve skutečný a možná úplně jasný, tedy čistší přítel a pak temný, zlovolný. Přitom tazatel nic z toho nepozoruje.

Následky si lze snadno domyslet. Důvěřivý se zklame a je ve své víře otřesen. Protivník použije tento případ k zesílení svého posměchu a svých pochybností, někdy i k prudkým útokům na celou věc. Ve skutečnosti se však oba mýlí. Příčinou toho je pouze fakt, že v celé této oblasti dosud panuje nevědomost.

Děj se odehrává úplně přirozeně: Jestliže je u stolku světlejší, skutečný přítel, aby vyhověl tazatelovu přání a projevil se, a začne se k němu tlačit někdo temný, musí tento světlejší od stolku ustoupit. Temnější totiž může pomocí zprostředkující hmoty stolku vyvinout větší sílu, protože všechno hmotné je dnes územím temna.

Chybu dělá člověk, který si zvolí hmotný předmět a vytvoří tak již předem nerovnou půdu. Hutné, těžké, a tedy temné je již svou hutností hrubohmotné látce blíže než světlé, čisté a lehčí a díky těsnějšímu spojení má i možnost vyvinout větší sílu.

Na druhé straně má ale i světlejší, které je ještě schopné projevovat se prostřednictvím hmoty, rovněž stále ještě hutnost, která je hmotě do jisté míry blízká, jinak by spojení s hmotností k nějakému projevení se již nebylo vůbec možné. To samo o sobě předpokládá, aby se světlejší přiblížilo ke hmotnosti, což má za následek možnost poskvrnit se, jakmile se prostřednictvím hmotnosti vytvoří spojení s temnem.

Aby světlejší unikl tomuto nebezpečí, nezbývá mu nic jiného, než se rychle vzdálit od hmoty, tedy od stolku nebo jiné pomůcky, jakmile po ní sáhne temný, a tímto způsobem vyřadit zprostředkující článek, který by tvořil most přes přirozenou, oddělující a tím chránící propast.

Z onoho světa pak nelze zabránit tomu, aby v takových případech nebyl člověk provádějící pokusy se stolkem vydán napospas nízkým vlivům. Svým jednáním ovšem ani nic jiného nechtěl, *neboť neznalost zákonů ho nemůže chránit ani zde*.

Díky výkladu těchto dějů se řadě lidí ujasní mnoho dosud nevysvětlitelného, rozřeší se četné záhadné rozpory a lze doufat, že mnoho lidí zanechá takových nebezpečných hříček!

Stejně podrobně by bylo možné vylíčit i nebezpečí všech ostatních pokusů, která jsou mnohem větší a intenzivnější. Zatím však postačí vysvětlení těchto nejobvyklejších a nejrozšířenějších věcí.

Uveďme ještě další nebezpečí. Tím, že lidé kladou otázky a dožadují se odpovědí a rad, se stávají velmi nesamostatnými a závislými. Je to opak toho, co je účelem pozemského života.

Tato cesta je nesprávná v každém směru! Přináší jen škodu a ne užitek. Je to lezení po zemi, kde hrozí nebezpečí, že se člověk bude stále znovu setkávat s odpornou havětí, vyplýtvá své síly a nakonec zůstane ležet vysílen na cestě… pro nic!

Tímto »badatelským úsilím« se však velmi škodí také obyvatelům onoho světa!

Mnoha temným se tak poskytuje příležitost, ba dokonce jsou tím přímo uváděni v pokušení, aby páchali zlo a uvalili na sebe novou vinu, k čemuž by jinak nemohli najít tak snadno příležitost.

Jiní jsou zase zdržováni ve svém úsilí vzhůru tím, že se neustále připoutávají svými přáními a myšlenkami.

Pozorujeme-li jasným zrakem tuto badatelskou činnost, vidíme, že je často tak dětinsky umíněná, tak prosáklá nejbezohlednějším sobectvím, přitom ale tak neobratná, že musíme kroutit hlavou a tázat se, jak je vůbec možné, že někdo chce veřejnosti otevřít zemi, z níž sám skutečně nezná ani píď.

Je také nesprávné, že se celé to hledání odehrává před zraky široké veřejnosti. Tím se ponechává volné pole fantastům a šarlatánům a lidem se ztěžuje, aby získali důvěru.

V žádném oboru k něčemu takovému nikdy nedocházelo. Každé bádání, jehož plný úspěch se dnes uznává, zaznamenalo v průběhu hledání četné nezdary. Nevystupovalo ale s nimi tak na veřejnost, aby je prožívala společně s ním! Veřejnost se tím unavuje a časem ztrácí veškerý zájem. Následek toho je, že hlavní síla nadšení, které by dokázalo lidi přimět, aby změnili svůj názor, a pozitivně je ovlivnilo, se ztratí ještě dříve, než bude konečně nalezena Pravda. Lidé se pak již nedokážou vzchopit k jásavé radosti, která všechny přesvědčivě strhuje.

Reakce dostavující se při poznání nesprávných cest se stávají ostrými zbraněmi v rukou mnoha nepřátel. Ti mohou časem vzbudit ve statisících lidí takovou nedůvěru, že až se Pravda ukáže, nebudou ji už tito ubozí lidé chtít vážně zkoumat ze samých obav z nového zklamání! Zacpou si uši, které by jinak napnuli, a promeškají tak poslední kratičký čas, během něhož ještě mohli mít příležitost stoupat vzhůru ke Světlu.

Tím potom temno dosáhne nového vítězství! Bude pak moci poděkovat badatelům, kteří mu k tomu podali ruce a kteří se rádi a pyšně povznášejí na vůdce moderní duchovědy!

NESPRÁVNÉ CESTY

LIDÉ až na řídké výjimky jsou na omylu! Je to bezmezný a pro ně velmi osudný omyl.

Bůh nemá zapotřebí, aby se jim vnucoval a prosil je, aby uvěřili v jeho existenci. Ani jeho služebníci nejsou vysíláni proto, aby neustále napomínali, ať od něho lidé neupustí. To by bylo směšné. Takto myslet a něco takového očekávat je znevažování a snižování vznešeného Božství.

Tento mylný názor způsobuje velkou škodu. Je živen jednáním mnoha opravdu vážně smýšlejících duchovních správců, kteří se ve skutečné lásce k Bohu a k lidem stále znovu snaží obracet na víru lidi lpící jen na pozemském, přesvědčovat je a získávat pro církev. To vše přispívá jen k tomu, že se beztak již dost velká domýšlivost člověka na svou důležitost nesmírně stupňuje a mnoho lidí se nakonec skutečně mylně domnívá, že je třeba je prosit, aby chtěli dobro.

Z toho vzniká i ono zvláštní stanovisko většiny »věřících«, kteří jsou spíše odstrašujícími příklady než vzory. Tisíce a tisíce lidí v sobě cítí určité zadostiučinění a povznesení ve vědomí, že věří v Boha, že se modlí s plnou vážností a úmyslně neškodí svým bližním.

V tomto vnitřním »povznesení« cítí jakousi odměnu za dobro, Boží dík za svou poslušnost a mají dojem, že jsou spojeni s Bohem, na něhož někdy i myslí s jistým posvátným rozechvěním. To vzbuzuje nebo zanechává pocit blaženosti a v něm se pak šťastně kochají.

Tyto davy věřících však jdou nesprávně. Žijí šťastně v bludu, který si samy vytvořily. Tím se nevědomky řadí k těm farizejům, kteří přinášejí své malé oběti se skutečným, ale nesprávným pocitem díků: »Pane, děkuji Ti, že nejsem jako ti druzí.« Nevyslovuje se to, ani se to ve skutečnosti nemyslí, ale »povznášející pocit« v nitru není ničím jiným než takovou bezděčnou děkovnou modlitbou, kterou již Kristus označil za nesprávnou.

Vnitřní »povznesení« není v těchto případech nic jiného než projev sebeuspokojení, které bylo vzbuzeno modlitbou nebo úmyslně dobrými myšlenkami. Ti, kdo se vydávají za pokorné, mají většinou daleko k tomu, aby byli skutečně pokornými! Mluvit s těmito věřícími často vyžaduje přemáhání. V takovém stavu mysli nedosáhnou vůbec nikdy blaženosti, i když se domnívají, že ji mají už zajištěnou! Ať se raději snaží, aby úplně nezanikli v duchovní pýše, kterou považují za pokoru.

Pro mnoho z dnešních dosud zcela nevěřících bude snadnější vejít do království Božího než pro všechny ty davy s jejich domýšlivou pokorou. Tito lidé ve skutečnosti nepředstupují před Boha s prostou prosbou, ale s nepřímým požadavkem, aby je odměnil za jejich modlitby a zbožná slova. Jejich prosby jsou požadavky a jejich chování pokrytectvím. Budou od tváře Boží odvanuti jako prázdné plevy. Dostane se jim odměny, jistěže, ale jinak, než si myslí. Nasytili se již dostatečně na zemi u vědomí své vlastní ceny.

Pocit blaha zanikne brzy po přechodu do jemnohmotného světa, kde vystoupí do popředí vnitřní cítění, o kterém zde téměř neměli tušení, zatímco se pocit, dosud vzbuzovaný převážně jen myšlenkami, rozplyne vniveč.

Vnitřní, tiché, takzvané pokorné očekávání něčeho lepšího není ve skutečnosti nic jiného než požadování, i když se to vyjadřuje sebekrásnějšími slovy jinak.

Každý požadavek je však opovážlivost. Jedině Bůh má požadovat! Ani Kristus nepřicházel se svým poselstvím k lidem s prosbou, ale s výstrahou a požadavkem. Objasňoval sice posluchačům Pravdu, ale nestavěl jim vábivě před oči odměny, aby je tak podnítil stát se lepšími. Vážně hledajícím přikazoval klidně a přísně: »Jděte a jednejte podle toho!«

Bůh stojí před lidstvem s *požadavkem*, ne s vábením a prosbami, ani s nářkem a smutkem. Klidně ponechá všechny špatné, dokonce i všechny kolísavé temnu, aby ti, kdo usilují vzhůru, již nebyli vystaveni útokům a aby ostatním umožnil důkladně prožít vše, co považují za správné, aby tak dospěli k poznání svého omylu!

CO DNES DĚLÍ TOLIK LIDÍ OD SVĚTLA?

JAKO hluboká noc spočívá nad touto zemí jemnohmotné temno! Již velmi dlouho. Drží zemi v dusivém sevření, tak těsně a pevně, že každý vznikající světlý cit se podobá plameni, který bez kyslíku ztrácí sílu, rychle bledne a pohasíná.

Tento jemnohmotný stav, který se dnes projevuje svými nejhoršími účinky, je strašný. Kdo by směl jen na pět vteřin vidět toto dění, toho by hrůza zbavila veškeré naděje na záchranu! –

A to všechno způsobilo jen provinění lidí, jejich sklon k nízkosti. Největším nepřítelem si přitom bylo lidstvo samo. Dokonce i ti nemnozí, kteří opět vážně usilují povznést se do výšin, se ocitají v nebezpečí, že budou *také* strženi do hlubin, k nimž dnes ostatní nesmírně rychle dozrávají.

Je to jako obejmutí, po kterém nevyhnutelně následuje smrtící vstřebání. Vstřebání do těžkého, hustého bahna, v němž vše bez hlesu zahyne. Není to již zápas, ale jen tiché, němé, příšerné rdoušení.

A člověk to nepoznává. Duchovní lenost způsobuje, že je vůči tomuto zhoubnému dění slepý.

Bahno však neustále vysílá své jedovaté výpary, které pomalu znavují i ty dosud silné a bdělé, aby i oni usínajíce klesli vysíleni spolu s ostatními.

Tak to dnes vypadá na této zemi. Není to obraz, co zde rozvíjím, ale *život!* Protože všechno jemnohmotné má formy, které jsou vytvářeny a oživovány city lidí, takové dění se skutečně trvale odehrává. A to je prostředí, které čeká na lidi, až budou muset odejít z této země a nebudou moci být odvedeni vzhůru na světlejší a krásnější nivy.

Temno se však stahuje stále *více*.

Blíží se proto doba, kdy tato země bude muset být na nějaký čas ponechána vládě temna, bez přímé pomoci ze Světla, protože si to tak lidstvo vynutilo svým chtěním. Následky chtění většiny lidstva *musely* přivodit tento konec. – Je to doba, kterou kdysi směl vidět Jan, doba, kdy Bůh zahaluje svou tvář. –

Všude vůkol je noc. Ale v největší tísni, kdy všemu, i tomu, co je lepší, hrozí, že klesne do hlubin, svítají současně i ranní červánky! Ranní červánky však zpočátku přinesou bolesti velké očisty, která je nevyhnutelná, dříve než bude moci začít záchrana všech vážně hledajících. Neboť nikomu z těch, kdo usilují o nízké, *nemůže* být podána pomocná ruka! Mají se zřítit až do oněch hrůzných hlubin, kde jedině mohou ještě doufat, že se probudí, a to mukami, jimiž se musí zhnusit sobě samým.

Lidé, kteří dosud mohli s posměchem a zdánlivě beztrestně klást překážky těm, kdo usilují vzhůru, zmlknou a zamyslí se, až budou ještě nakonec žebronit a sténavě prosit o Pravdu.

Nebude to pro ně potom tak lehké. Dostanou se nezadržitelně mezi mlýnské kameny neoblomných zákonů Boží spravedlnosti, až v *prožití* dospějí k poznání svých omylů. –

Na svých cestách jsem mohl poznat, že mezi líné lidské duchy byla vnesena pochodeň mým Slovem, které prohlašuje, že v člověku není nic božského, zatímco právě nyní se vynakládá mnoho úsilí na to, objevit Boha *v* sobě, a tím se nakonec také sám stát Bohem!

Moje Slovo proto namnoze vzbudilo neklid. Lidstvo se chce proti němu vzepřít, neboť chce slyšet jen uspávající a uklidňující slova, která mu *lahodí!*

Ti, kdo se takto vzpírají, jsou jen zbabělci, kteří se nejraději skrývají sami před sebou, jen aby zůstali v přítmí, kde se to tak krásně a klidně sní podle *vlastního* přání.

Ne každý snese, aby byl vystaven světlu Pravdy, které jasně a nemilosrdně ukazuje vady a skvrny na oděvu.

Úsměvem, posměchem nebo nepřátelstvím se takoví lidé snaží zabránit příchodu dne, kdy zřetelně poznají, že vratká modla jejich

»já« stojí na hliněných nohách. Takoví pošetilci hrají sami se sebou jen maškarádu, po které bude neúprosně následovat šedivá popeleční středa. Při svých mylných názorech přece chtějí zbožňovat jen sami sebe a v tom se cítí pozemsky blaze a příjemně. Již předem považují za nepřítele *toho*, kdo je vyrušuje z tohoto líného klidu!

Ale všechno vzpírání jim *tentokrát* nebude nic platné!

Zbožštění sebe samého, které se projevuje tvrzením, že v člověku je Božské, je špinavým dotýkáním se vznešenosti a čistoty vašeho Boha. *Tím se* vám *znesvěcuje* to nejsvětější, k němuž vzhlížíte s nejblaženější důvěrou! –

Ve vašem nitru stojí oltář, který má sloužit k uctívání vašeho Boha. Tímto oltářem je vaše schopnost cítění. Je-li čistá, má přímé spojení s duchovnem a tím i s rájem! Pak bývají chvíle, kdy i vy můžete plně procítit blízkost svého Boha, jak se to často stává v nejhlubší bolesti a největší radosti!

Pak vyciťujete jeho blízkost stejným způsobem, jak ji trvale prožívají v ráji věční praduchovní, s nimiž jste v takových okamžicích těsně spojeni. Silné rozechvění vyvolané vzedmutím velké radosti tak jako hluboké bolesti zatlačí na několik vteřin všechno pozemsky nízké daleko do pozadí, a tím se uvolní čistota cítění a ihned vytvoří most ke stejnorodé čistotě, která oživuje ráj!

To je nejvyšší blaho lidského ducha. Věční v ráji v něm žijí trvale. Poskytuje nádhernou jistotu bezpečného úkrytu. Věční si při tom plně uvědomují blízkost svého velikého Boha, v jehož síle stojí, současně však považují za samozřejmé, že jsou na své největší výši a že nikdy nemohou dosáhnout schopnosti uzřít Boha.

To je však netíží, ale poznání jeho nepřístupné velikosti v nich vyvolává jásavý dík za jeho nevýslovnou milost, kterou stále projevuje domýšlivému tvoru.

A z tohoto blaha se může těšit již i pozemský člověk. Zcela správně se říká, že pozemský člověk v posvátných okamžicích vyciťuje blízkost svého Boha. Stává se to však rouháním, chce-li někdo z tohoto zázračného mostu, díky němuž si uvědomuje Boží blízkost, vyvozovat tvrzení, že sám má v sobě jiskru Božství.

Ruku v ruce s tímto tvrzením jde i snižování Boží lásky. Jak může někdo Boží lásku poměřovat měřítkem lidské lásky? Ba ještě více, dokonce ji co do hodnoty stavět *pod* lidskou lásku? Podívejte se na lidi, kteří si Boží lásku jako nejvyšší ideál představují jen tak, že zcela tiše všechno strpí a k tomu ještě všechno odpouští! Chtějí spatřovat Božské *v tom*, že si nechá od mnohem nižších *tvorů* líbit všechny nezbednosti, jak je tomu pouze u největšího slabocha, u nejzbabělejšího člověka, kterým se proto opovrhuje. Přemýšlejte přece o tom, jaká v tom tkví nesmírná potupa!

Lidé chtějí beztrestně hřešit, aby nakonec udělali svému Bohu ještě radost tím, že si od něho dají odpustit své viny, aniž by je sami odpykali! Takový názor pramení buď z nesmírné omezenosti, trestuhodné lenosti nebo z poznání beznadějné vlastní slabosti vzchopit se k dobrému chtění zaměřenému na usilování vzhůru. Jedno je ale stejně zavrženíhodné jako druhé.

Představte si Boží lásku! Křišťálově jasnou, zářivou, čistou a velikou! Můžete si při tom myslet, že by mohla být tak sladce slabošská a nedůstojně povolná, jakou by ji lidé rádi měli? Chtějí vystavět falešnou velikost tam, kde si *přejí* slabost. Malují si klamný obraz, jen aby si ještě sami něco předstírali, aby se uklidnili při pomyšlení na vlastní vadnost, která je ochotně nechává sloužit temnu.

Kde je zde svěžest a síla, která nezbytně patří ke křišťálové čistotě Boží lásky? Boží láska je neoddělitelná od nanejvýš přísné Boží spravedlnosti. Je dokonce sama touto spravedlností. Spravedlnost jest láska a láska je opět jen ve *spravedlnosti*. Jedině v ní spočívá i Boží odpuštění.

Je správné, když církve prohlašují, že Bůh *všechno* odpouští! A *skutečně* odpouští! Na rozdíl od člověka, který považuje za trvale nehodného ještě i toho, kdo odpykal nějakou malou vinu. Takovými myšlenkami se dvojnásob proviňuje, protože v tom nejedná podle vůle Boží. Zde chybí lidské lásce spravedlnost.

Působení tvůrčí vůle Boží očisťuje každého lidského ducha od jeho viny tím, že sám všechno prožije, nebo se dobrovolně polepší, jakmile usiluje dostat se vzhůru.

Vrátí-li se z těchto mlýnů ve hmotnosti do duchovna, stojí v říši svého Stvořitele čistý a nezáleží na tom, *čím* se kdy provinil! Je právě tak čistý jako ten, kdo se ještě nikdy neprovinil. *Napřed* však na své cestě projde působením Božích zákonů. V *této* skutečnosti je záruka Božího odpuštění, jeho milosti!

Neslyšíme dnes častokrát zděšenou otázku: Jak mohla z Boží vůle nadejít léta takové bídy? Kde je láska, kde spravedlnost? Tak se ptá *lidstvo*, ptají se *národy*, často i rodiny i jednotliví lidé! Nemělo by jim to být spíše důkazem, že Boží láska je *přece* jen *jiná*, než se mnohý domnívá? Vždyť se jednou pokuste domyslet až do *konce* Boží lásku *takovou*, jakou se lidé křečovitě snaží si představovat, tedy vše odpouštějící! Bez toho, že by každý sám odpykal svou vinu, lásku, která by všechno strpěla a nakonec ještě vše velkomyslně odpustila. Muselo by to mít žalostný výsledek! Považuje se člověk za tak cenného, že má proto trpět jeho Bůh? Nebo se snad považuje za ještě cennějšího než Bůh? Co všechno je obsaženo v této domýšlivosti lidí! –

Při klidném uvažování musíte klopýtat přes tisíce překážek a k závěru můžete dojít jen *tehdy*, když Boha snížíte a učiníte ho nedokonalým.

On ale byl, je a zůstane dokonalý, bez ohledu na to, jak se k tomu staví lidé.

Jeho odpuštění spočívá ve *spravedlnosti*. V ničem jiném. A jedině v této neochvějné spravedlnosti spočívá také veliká, dosud tak nesprávně chápaná láska!

Odvykněte si zde používat pozemská měřítka. Boží spravedlnost a Boží láska platí lidskému *duchu*. Hmotnost při tom vůbec nerozhoduje. Vždyť je pouze *zformována* lidským duchem samotným a bez ducha nemá života.

Proč se tak často trápíte čistě pozemskými maličkostmi, které pociťujete jako vinu a které vinou vůbec nejsou?

Jen to, co *duch* při činu *chce*, je rozhodující pro Boží zákony ve stvoření. Touto duchovní vůlí však není myšlenková činnost, ale je to nejvnitřnější cítění, skutečné chtění v člověku, které jediné mů-

že uvést do pohybu zákony onoho světa a také je samočinně do pohybu uvádí.

Boží láska se nenechá lidmi snižovat, neboť v ní spočívají ve stvoření také neochvějné zákony Boží vůle, která je nesena láskou. A tyto zákony se projevují tak, jak se k nim člověk staví. Mohou ho přivést až do blízkosti jeho Boha, nebo vytvoří přehradu, kterou nelze rozbořit jinak, než že se člověk konečně přizpůsobí Božím zákonům. To znamená totéž co poslušnost, v níž jedině může najít svou spásu a své štěstí.

Celé to veliké dílo je *jednolité*, nemá nedostatky ani trhliny. Každý pošetilec a každý blázen, který chce něco jiného, si při tom rozbije hlavu. –

Boží láska činí jen to, co každému lidskému duchu *prospívá*, ne však to, co mu na zemi působí radost a co se mu zdá příjemným. Sahá *mnohem* dál, protože ovládá celé bytí. –

Mnoho lidí si dnes velmi často myslí: Jestliže nás čekají strasti a zkáza, aby byla provedena velká očista, musí být Bůh tak spravedlivý, že vyšle napřed hlasatele pokání. Člověk přece musí být předem varován. Kde je Jan, který by oznámil, co nastane?

Jsou to nešťastníci ve své myšlenkové prázdnotě, která chce být velkou! Za takovým voláním se skrývá jen prázdná domýšlivost. Vždyť by ho pranýřovali a uvrhli do žaláře.

Otevřte přece oči a napněte uši! Ale v *tanci* se lehkomyslně přechází přes všechnu bídu a hrůzy bližních! Lidé *nechtějí* vidět ani slyšet! –

Také hlasatel pokání vyšel již před dvěma tisíci lety napřed a Slovo učiněné tělem šlo v patách za ním. Lidé se však horlivě snažili smazat a zatemnit čistý lesk Slova, aby zvolna pohasla přitažlivá síla jeho záření. –

A všichni, kdo chtějí Slovo vyprostit z úponkovitého býlí, brzy poznají, jak se vyslanci temnot křečovitě snaží zabránit jakémukoliv radostnému probuzení!

Dnes se však již nebude opakovat to, co se stalo za Kristových dob! Tehdy přišlo Slovo! Lidstvo mělo svobodnou vůli a rozhodlo

se tenkrát v podstatě pro jeho odmítnutí, pro zavržení! Od té doby bylo podrobeno účinkům zákonů, které se samočinně přidružily k tomuto svobodnému rozhodnutí, jak bylo tehdy projeveno. Lidé se pak shledali na cestě, kterou si sami zvolili, s veškerým ovocem svého vlastního chtění.

Kruh se nyní brzy uzavře. Hromadí se to stále více a zvedá se do výšky jako val. Tento val se brzy zřítí na lidstvo, které nic netuší a žije v duchovní tuposti. Na konci, v době naplnění, lidem ovšem již nezbude svobodná volba!

Musí konečně sklidit, co tehdy i na pozdějších nesprávných cestách zaseli.

Všichni, kteří kdysi za Kristových časů zavrhli Slovo, jsou dnes k zúčtování opět vtěleni na této zemi. Dnes již nemají právo na předchozí výstrahu a opětovné rozhodnutí. Za dva tisíce let měli dost času rozmyslet se jinak! Také člověk, který přijímá Boha a jeho stvoření v nesprávném výkladu a nesnaží se je pochopit čistěji, je nepřijal *vůbec*. Je to dokonce mnohem horší, protože mylná víra zdržuje od pochopení Pravdy.

Ale běda tomu, kdo Pravdu *falšuje* nebo *mění* proto, aby se k němu sbíhali lidé, neboť je jim to v pohodlnější formě příjemnější. Takový člověk na sebe nejenom uvaluje vinu falšování a uvádění v omyl, ale nese ještě i veškerou odpovědnost za ty, které se mu podařilo přivábit tím, že učinil Pravdu pohodlnější nebo přijatelnější. Až přijde jeho hodina odplaty, *nebude* mu pak pomoženo. Zřítí se do hlubin a ty ho již nikdy nevydají. A to právem! – Také to směl spatřit Jan a varovat před tím ve svém Zjevení.

Až začne velká očista, nezbude člověku tentokrát čas vzpírat se nebo se dokonce stavět tomuto dění na odpor. Boží zákony, o nichž si člověk tak rád dělá nesprávný obraz, pak zapůsobí neúprosně.

Právě v době největších hrůz, jaké kdy země zažila, lidstvo konečně pozná, že Boží láska má daleko do měkkosti a slabosti, kterou se lidé opovážili jí přisuzovat.

Více než polovina všech lidí v současné době vůbec nepatří na tuto zemi!

Již po tisíciletí je toto lidstvo tak pokleslé a žije *tak* silně v temnotách, že svým nečistým chtěním vytvořilo mnoho mostů k temným sférám, které jsou hluboko *pod* pozemskou úrovní. Tam žijí ti, kdo hluboce klesli a jejichž jemnohmotná váha jim nikdy neumožňovala, aby se dostali nahoru na tuto pozemskou pláň.

V tom spočívala *ochrana* pro všechny lidi žijící na zemi i pro tyto temné samotné. Jsou odděleni přirozeným zákonem jemnohmotné tíže. Tam dole se mohou vybouřit ve svých náruživostech a všech nízkostech, aniž tím způsobí škodu. Naopak. Jejich bezuzdné vyžívání se tam postihuje jenom ty, kteří jsou stejného druhu, stejně jako se vyžívání těchto stejnorodých dotýká zase jich. Trpí tím navzájem, což vede k uzrávání, ne však k další vině. Utrpením se v nich totiž může jednou probudit ošklivost ze sebe sama a s ní i přání dostat se ven z této říše. Toto přání vede časem k mučivému zoufalství, jež může nakonec vyústit v nejvroucnější modlitby a tím i vážné chtění polepšit se.

Tak tomu mělo být. Ale následkem nesprávného chtění lidí se stalo něco jiného!

Lidé svým *temným* chtěním zřídili most do oblasti temna. Tak podali těm, kdo tam žijí, ruku a přitažlivou silou stejného druhu jim umožnili, aby se dostali nahoru na zemi. Zde se těmto temným samozřejmě naskytla i příležitost k nové inkarnaci, která pro ně podle normálního světového dění nebyla dosud předurčena.

Neboť na pozemské úrovni, kde mohou díky hrubohmotnému tělu žít *společně* se světlejšími a lepšími, způsobují jen škodu a uvalují tím na sebe *novou* vinu. To v nížinách, kam patří, nemohou činit, protože těm, kteří jsou stejného druhu jako oni, přináší nízkost jen užitek. V ní totiž nakonec přece jen poznají sami sebe a naučí se ošklivit si ji, což přispívá k polepšení.

Tuto normální vývojovou cestu však člověk *porušil* tím, že používal svoji svobodnou vůli k nízkým účelům. Tak vytvořil jemnohmotné mosty do oblasti temna, a proto ti, kteří tam klesli, se mohli jako smečka vrhnout na pozemskou úroveň a nyní s jásotem obývají její větší část.

Protože světlé duše musí ustoupit před temnem tam, kde temno získá pevnou půdu pod nohama, bylo pro tyto temnější duše, které se tak neprávem dostaly na pozemskou úroveň, snadné vtělit se mnohdy i tam, kam by jinak vešla jen světlá duše. Temná duše se zachytila prostřednictvím někoho v okolí nastávající matky, který jí umožnil, aby se prosadila a zapudila světlou duši, i když matka nebo otec patřili ke světlejším.

Tím se také vysvětluje záhada, jak mohla nejedna černá ovce přijít k dobrým rodičům. Jestliže však nastávající matka dbá lépe na sebe a na své bližší okolí, na to, s kým je v kontaktu, pak se to *nemůže* stát.

Je tedy možné poznat v tom jen *lásku*, když závěrečné působení zákonů konečně zcela spravedlivě smete z pozemské úrovně ty, kdo sem *nepatří*, aby se zřítili do oné říše temna, kam přísluší svým druhem. Tak již nebudou moci světlejším duším bránit ve vzestupu a uvalovat na sebe novou vinu. Snad přece ještě dozrají, když se jim zoškliví to, co budou sami prožívat. – –

Přijde samozřejmě doba, která ocelově pevně sevře srdce *všech* lidí, kdy se strašlivou neúprosností bude v každém lidském tvoru vyhlazena duchovní pýcha. Potom zmizí i každá pochybnost, která nyní brání lidskému duchu poznat, že Božské není *v* něm, ale vysoko *nad* ním. Že může být pouze jako nejčistší *obraz* na oltáři jeho vnitřního života, jako obraz, k němuž vzhlíží v pokorné modlitbě. –

Není to blud, ale vina, jestliže se lidský duch přiznává k tomu, že chce být také božský. Takové vyvyšování ho musí přivést k pádu, neboť se rovná pokusu vyrvat jeho Bohu žezlo z ruky, strhnout ho na týž stupeň, na kterém se nachází člověk a jemuž dosud ani nedostál, protože chtěl být *víc* a hledí k výšinám, kterých přece nemůže nikdy dosáhnout, ani je nemůže poznat. Tak člověk nevšímavě přehlížel veškerou skutečnost a učinil se nejen zcela neužitečným ve stvoření, ale mnohem hůř, stal se přímo *škůdcem!*

Svým nesprávným stanoviskem si způsobil, že mu nakonec bude velmi jasně ukázáno, že ve svém nynějším, tak hluboce pokleslém stavu neznamená ani stín Božství. Celý poklad pozemského vědění,

který namáhavě nashromáždil za řadu tisíciletí, se pak před jeho užaslým zrakem ukáže jako *nic*. Bezmocně zažije sám na sobě, jak se ovoce jeho jednostranného pozemského úsilí stává zbytečným a mnohdy je mu dokonce i kletbou. *Pak ať si vzpomene na svou božskost, bude-li moci!* – –

Mocně mu zahřmí vstříc: »Na kolena, tvore, před svým Bohem a Pánem! Nepokoušej se rouhavě povznést sám sebe na Boha!« – –

Egocentrismus líného lidského ducha již nejde dál. –

Teprve pak bude moci lidstvo pomýšlet na vzestup. To bude také doba, kdy se zhroutí vše, co nespočívá na správném základě. Podvodníci, falešní proroci a sdružení kolem nich se zhroutí sami od sebe! Tím potom vyjdou najevo i dosavadní nesprávné cesty.

Nejeden samolibý člověk pak možná celý zděšený pozná, že je nad propastí a – jsa chybně veden – řítí se rychle dolů, zatímco se pyšně domníval, že stoupá vzhůru a blíží se již ke Světlu! Pozná, že otevřel ochranné brány, aniž měl za nimi dostatečně silnou obranu. Že na sebe přivolal nebezpečí, jimž by se při přirozeném dění vyhnul. Blaze tomu, kdo pak najde pravou cestu k obratu!

BYLO JEDNOU…!

JSOU to jen dvě slova, a přece jsou jako kouzelná formulka, neboť je pro ně charakteristické, že u každého člověka ihned vyvolají nějaký zvláštní cit. Zřídka je tento cit stejný. Podobá se to účinku hudby. Stejně jako hudba najdou také tato dvě slova cestu přímo k duchu člověka, k jeho vlastnímu »já«. Ovšem jen u těch, kdo v sobě ducha úplně neuzavřeli, a proto dosud neztratili zde na zemi pravé lidství.

Každý *člověk* si při těchto slovech ihned bezděčně vzpomene na nějaké dřívější prožití. Vyvstane živě před ním a s tímto obrazem i odpovídající cit.

U někoho toužebná měkkost, bolestné blaho i tiché, nesplnitelné přání. U jiných zase pýcha, zlost, hrůza nebo nenávist. Vždy si člověk vzpomene na něco, co kdysi prožil a co na něho učinilo neobyčejný dojem, o čem se však domníval, že v něm již dávno pohaslo.

Ale z toho, co kdysi skutečně v sobě *prožil*, v něm nepohaslo nic a nic se neztratilo. To všechno může dosud považovat za své, za skutečně získané a tím nepomíjivé. Ale jen to, co prožil! Nic jiného nemůže při těchto slovech vyvstat.

Jen ať si toho člověk někdy pečlivě a s bdělými smysly pozorně všimne. Pak záhy pozná, co je v něm skutečně živé a co lze označit za mrtvé, za bezduchou skořepinu bezúčelných vzpomínek.

Smysl a užitek má pro člověka – a člověkem si nesmíme představovat jen jeho tělo – pouze to, co během jeho pozemského života zapůsobilo dostatečně hluboko, aby na jeho *duši* vtisklo pečeť, která nezanikne a nedá se smazat. Jen takové pečeti mají vliv na utváření lidské duše, a tím pak dál napomáhají duchu, aby se stále vyvíjel.

Ve skutečnosti tedy člověk prožije a tím si i přivlastní jen *to*, co v něm zanechá takový hluboký dojem. Vše ostatní uplyne bez účinků, nebo slouží nanejvýš jako prostředek k tomu, aby se přihodily události schopné vyvolat tak velké dojmy.

Blaze tomu, kdo může počítat ke svému vlastnictví mnoho tak silných zážitků, ať už je vyvolala radost nebo žal, protože jejich stopy budou jednou tím nejcennějším, co si lidská duše vezme s sebou na cestu na onen svět. –

Výhradně pozemská rozumová činnost, jak je dnes obvyklá, přispívá *při správném použití* pouze k ulehčení *tělesného* pozemského bytí. To je – bystře uváženo – skutečný konečný cíl *každého* působení rozumu! Jeho výsledkem není nakonec nikdy nic jiného. Je tomu tak s *veškerou* školskou moudrostí v kterémkoliv oboru a také s každou činností, ať je to v řízení a správě státu nebo v rodině, u každého jednotlivce nebo u národů a konečně i u celého lidstva.

Všechno se ale žel bezpodmínečně podrobilo jen rozumu, a je proto spoutáno těžkými okovy pozemského omezení chápavosti, což samozřejmě muselo mít ve všem působení a dění neblahé následky a ještě je bude mít.

Na celé zemi je pouze *jediná* výjimka. Touto výjimkou však není církev, jak si bude mnoho lidí myslet a jak by tomu také mělo být, ale *umění!* V umění hraje rozum zcela určitě *druhou* roli. Tam, kde rozum získá převahu, se však umění ihned sníží na *řemeslo* a bezprostředně poté a také zcela nesporně hluboce klesne. To je tak prostý a přirozený důsledek, že nemůže být vůbec jiný. Není možné zde uvést ani jedinou výjimku.

Tentýž důsledek lze samozřejmě pozorovat i při všem ostatním! Což to není pro člověka podnět k zamyšlení? Musí mu přece spadnout šupiny z očí. Tomu, kdo uvažuje a srovnává, to zcela zřetelně říká, že u všeho ostatního, co ovládá rozum, může obdržet také jen náhražku, něco méněcenného! Na této skutečnosti by měl člověk poznat, jaké místo rozumu od přírody náleží, má-li vzniknout něco správného a cenného!

Jedině umění se dosud ještě rodilo z působení živého ducha, z ci-

tu. Jedině ono vznikalo a vyvíjelo se přirozeným, tedy normálním a zdravým způsobem. Duch se však *neprojevuje* rozumem, ale *city*, a to pouze tím, čemu se všeobecně říká »srdečnost«. Tedy právě tím, co dnešní, na sebe tak nesmírně pyšný rozumový člověk rád zesměšňuje a čemu se posmívá. Pohrdá tak tím, co je na člověku nejcennější, ba právě tím, co vůbec člověka dělá člověkem!

S rozumem nemá duch nic společného. Chce-li člověk konečně již dosáhnout ve všem zlepšení, musí dbát Kristových slov: *»Poznáte je podle jejich skutků!«* Nastává doba, kdy k tomu dojde.

Jen díla *ducha* jsou od svého vzniku *živá*, a tím i trvalá a stálá. Vše ostatní se musí zhroutit, když mine doba jeho rozkvětu. Jakmile z toho má vzejít ovoce, objeví se prázdnota!

Jenom pohlédněte na dějiny! Jedině dílo ducha, tedy umění, přetrvalo národy, které již zažily pád následkem působení svého v sobě bezživotného, chladného rozumu. Jejich velké, proslulé vědění je před tím nemohlo zachránit. Touto cestou šli Egypťané, Řekové, Římané, později také Španělé a Francouzi, nyní Němci – *ale díla pravého umění je všechny přetrvala!* Tato díla nebudou moci nikdy zaniknout. V tomto stále znovu se opakujícím dění však nikdo neviděl přísnou pravidelnost. Nikdo nemyslel na to, aby vypátral pravý kořen tohoto těžkého zla.

Místo aby jej lidé hledali a učinili už jednou přítrž stále se opakujícímu úpadku, slepě se tomu podrobili a s nářkem a hněvem na sebe nechali působit dění, o němž se domnívali, že je nelze změnit.

Nyní to nakonec postihne celé lidstvo! Mnoho běd je již za námi, ale ještě větší nás čekají. A hluboký žal prochází hustými řadami těch, kdo jsou tím již dnes částečně postiženi.

Pomyslete na všechny národy, které již musely padnout na vrcholku rozumu, jakmile dosáhly rozkvětu. Z rozkvětu vyrůstající ovoce bylo *všude stejné!* Nemravnost, nestoudnost a nestřídmost v nejrůznějších podobách. K tomu se nevyhnutelně připojil úpadek a zánik.

Úplně stejný způsob, jakým probíhá toto dění, je každému velmi nápadný! A každý myslící člověk musí v tomto dění objevit jednoznačnost a důslednost nejpřísnějších zákonů.

Tyto národy musely jeden po druhém nakonec poznat, že jejich velikost, moc a sláva byly jen zdánlivé, že se udržovaly pouze násilím a nátlakem a že nebyly utuženy díky vnitřnímu zdraví.

Místo abyste klesli na mysli, otevřete přece oči! Rozhlédněte se kolem sebe, učte se z minulosti, srovnávejte to s poselstvími, která k vám již před tisíciletími přicházela z Božského, a *musíte* najít kořen rozžírajícího zla, které jediné je překážkou vzestupu celého lidstva.

Teprve až bude zlo důkladně vymýceno, otevře se cesta ke všeobecnému vzestupu, ne dříve. A tento vzestup pak bude trvalý, protože jej bude moci zaručovat životnost ducha, což bylo dosud vyloučeno. –

Než se tím budeme zabývat blíže, chci vysvětlit, co je duch, jako to jediné, co je v člověku skutečně živé. Duch není důvtip a ani rozum! Duch není ani naučené vědění. Mylně proto nazýváme nějakého člověka »duchaplným«, jestliže mnoho studoval, četl, pozoroval a umí se o tom dobře bavit. Nebo když se blýská dobrými nápady a rozumovým důvtipem.

Duch je něco zcela jiného. Je to samostatná *podstata* pocházející ze světa, který je stejného druhu jako ona. Tento svět je jiný než část, k níž patří země a tím i tělo. Duchovní svět je výš, tvoří vrchní a nejlehčí část stvoření. Tato duchovní část v člověku má následkem své podstaty za úkol vrátit se do duchovna, jakmile se od ní odloučí všechny hmotné obaly. Popud k návratu se začne projevovat při zcela určitém stupni zralosti a vede pak ducha vzhůru do stejnorodé oblasti, jejíž přitažlivou silou je pozvedán.*

Duch nemá nic společného s pozemským rozumem, ale pouze s vlastností, kterou označujeme slovem »srdečnost« nebo »bodrost«. Duchaplný je tedy totéž co »srdečný, bodrý«, ne však rozumově bystrý.

Abyste snáze poznali tento rozdíl, použijte větu: »Bylo jednou!« Velmi mnoho hledajících najde již tím objasnění. Jestliže budou

* Přednáška: »Já jsem vzkříšení a život…!«

bedlivě pozorovat sami sebe, mohou poznat, co všechno v dosavadním pozemském životě prospělo jejich *duši*, nebo co sloužilo pouze k tomu, aby mohli obstát v pozemském prostředí a aby se jim zde usnadnila jejich práce. Mohou poznat, co má tedy nejen pozemské, ale i mimozemské hodnoty a co slouží pouze pozemským účelům, ale pro onen svět je bezcenné. To první může člověk vzít s sebou na onen svět, to druhé však při odchodu zanechává zde na zemi jako to, co patří jen sem, protože mu to nadále nemůže být užitečné. To, co zde zanechává, je pouze nástroj pro pozemské dění, pomůcka pro *pozemský čas* a nic víc.

Když se nástroj nepoužívá jen jako takový, ale staví se mnohem výš, nemůže samozřejmě na tuto výši stačit. Je pak na nesprávném místě, a tím přirozeně způsobuje nedostatky nejrůznějšího druhu, které mají časem velmi neblahé následky.

K těmto nástrojům patří jako nejvyšší *pozemský rozum*, který jakožto výtvor lidského mozku má nutně omezení, jemuž všechno tělesně hrubohmotné zůstává následkem své podstaty stále podrobeno. A jiný než původ nemůže být ani výtvor. Ten zůstává vždy vázán druhem svého původu a rovněž tak díla, která vytváří.

Z toho důvodu má rozum přirozeně nejužší, pouze pozemskou chápavost, úzce vázanou na prostor a čas. Protože pochází z hrubohmotnosti, která je sama o sobě mrtvá a nemá v sobě *vlastní* život, je i on bez živé síly. Tato okolnost se samozřejmě projevuje rovněž ve všem působení rozumu, který proto nemůže vložit do svých děl také něco živého.

V tomto neodchylném přirozeném dění tkví klíč ke smutným událostem, k nimž došlo během doby, kdy je člověk na této maličké zemi.

Musíme se konečně naučit rozlišovat mezi duchem a rozumem, mezi živým jádrem člověka a jeho nástrojem! Jestliže se tento nástroj staví *nad* živé jádro, jak se to dosud dělo, je výsledkem toho něco nezdravého, co již při svém vzniku v sobě musí mít zárodek smrti. To, co je v člověku živé, nejvyšší a nejcennější, je tím sešněrováno, spoutáno a odříznuto od své nutné činnosti, až se mrtvá

stavba nevyhnutelně zřítí a toto živé jádro pak nehotové vystoupí volně z trosek.

Vyslovme nyní místo »Bylo jednou« otázku: »Jak tomu bylo v dřívější době?« Jak to působí jinak! Ihned pozorujeme velký rozdíl. První otázka mluví k citu, který souvisí s duchem. Druhá otázka se ale obrací k rozumu. Při ní se vynořují úplně jiné obrazy. Jsou již předem zúžené, chladné, bez životního tepla, protože rozum nemůže poskytnout nic jiného.

Největší vinou lidstva však již od počátku je, že tento rozum, který přece může vytvářet jen kusá díla bez života, postavilo na vysoký podstavec a tančilo takřka ve zbožňování kolem něho. Poskytlo mu místo, které smělo být vyhrazeno *pouze duchu*.

Toto počínání je po všech stránkách v rozporu s ustanoveními Stvořitele a tím s přírodou, neboť tato ustanovení jsou zakotvena v přírodním dění. Proto nemůže nic vést k pravému cíli, ale všechno musí ztroskotat v okamžiku, kdy má začít žeň. Nemůže nastat nic jiného, neboť je to přirozené dění, které lze předpokládat.

Jen *v samotné technice*, v každém průmyslovém odvětví je tomu jinak. Technika se dostala pomocí rozumu na velkou výši a v budoucnu půjde ještě mnohem dál! Tato skutečnost je však důkazem, že mé výklady jsou správné. Technika je a zůstane ve *všem* vždy jen čistě pozemská, mrtvá. Protože rozum patří rovněž k tomu, co je pozemské, může se v technice skvěle rozvinout a vykonat opravdu velké věci. Stojí tam na správném místě a plní svůj skutečný úkol!

Ale tam, kde je nutno brát v úvahu také »živé«, tedy ryze *lidské*, rozum vzhledem ke svému druhu nestačí, a *musí* proto selhat, jakmile není veden duchem! Vždyť jen duch je život. Úspěch v čemkoliv může přinést vždy jen činnost toho, co je stejného druhu. Pozemský rozum proto nebude moci nikdy působit tak jako duch! Z toho důvodu bylo těžkým proviněním lidstva, že postavilo rozum nad život.

Člověk tím *přímo obrátil* svůj úkol proti zcela přirozenému určení Stvořitele. Postavil toto určení takříkajíc na hlavu tím, že rozu-

mu, který má být na druhém a jen pozemském místě, vyhradil nejvyšší místo, které patří živému duchu. Proto je opět zcela přirozené, že člověk je nyní nucen namáhavě hledat zdola nahoru, přičemž rozum postavený nad ducha překáží svou omezenou chápavostí v jakémkoli širším rozhledu, místo aby člověk mohl duchem hledět shora dolů.

Chce-li se člověk probudit, je nucen nejdříve »přemístit světla«. To, co je nyní nahoře, tedy rozum, musí postavit na jeho přirozené místo a ducha opět přivést na nejvyšší místo. Toto nutné přemístění není pro dnešního člověka již tak snadné. –

To, když lidé kdysi přemístili rozum nad ducha a tímto pronikavým zásahem se postavili proti vůli Stvořitele, tedy proti přírodním zákonům, byl vlastní *»pád do hříchu«* a nic nepředčí strašlivost jeho následků. Tento pád do hříchu pak totiž vyrostl v »dědičný hřích«, protože povznesení rozumu na neomezeného vládce mělo přirozeně za následek, že jednostranné pěstování a činnost rozumu časem jednostranně posílily i mozek, takže se rozvinula jenom ta část, která má vykonávat práci rozumu, kdežto druhá část musela zakrnět. Proto se tato následkem zanedbání zakrnělá část dnes může uplatňovat už jen jako nespolehlivý mozek snů, který je ještě i při tom pod silným vlivem takzvaného denního mozku, jímž se projevuje rozum.

Ta část mozku, která má tvořit most k duchu, nebo lépe řečeno most od ducha ke všemu pozemskému, je tím tedy ochromena, spojení je přerušeno nebo alespoň velmi silně uvolněno. Člověk tak v sobě podvázal veškerou činnost ducha, a tím ztratil i možnost »oduševnit« svůj rozum, tedy produchovnit jej a oživit.

Obě části mozku by se jinak musely vyvinout zcela *rovnoměrně* ke společné harmonické činnosti jako všechno v těle. Vést měl duch a provádět zde na zemi rozum. Je samozřejmé, že také veškerá tělesná činnost a dokonce samotné tělo proto nemohou být nikdy takové, jaké mají být. To pak má přirozeně vliv na všechno! Tím totiž pro všechno pozemské chybí to hlavní!

Lze snadno pochopit, že s podvázáním duchovní činnosti bylo zá-

roveň spojeno i vzdálení a odcizení se Božskému. Vždyť již k němu nebyla cesta.

Konečně to přineslo i tu nevýhodu, že již po tisíciletí každé tělo dítěte, které se narodí, si vlivem stále dál působící dědičnosti přináší s sebou na zemi tak velký přední rozumový mozek, že následkem toho je každé dítě již předem opět hravě podrobeno rozumu, jakmile tento mozek plně rozvine svou činnost. Propast mezi oběma částmi mozku se už tak zvětšila a poměr jejich pracovních možností je tak nerovný, že u většiny lidí se již nedá dosáhnout zlepšení bez katastrofy.

Dnešní rozumový člověk již není *normálním* člověkem, ale chybí mu správně vyvinutá hlavní část jeho mozku, patřící k dokonalému člověku, neboť lidé ji nechávali po tisíciletí zakrňovat. Každý rozumový člověk bez výjimky má jen *zmrzačený* normální mozek! Proto již po tisíciletí ovládají zemi *mozkoví mrzáci*, kteří se dívají na normálního člověka jako na nepřítele a snaží se ho utlačovat. Ve své zakrnělosti se domnívají, že toho konají velmi mnoho, a neví, že normální člověk je schopen vykonat *desateronásobně* tolik a že vytváří díla, která jsou *trvalá* a dokonalejší než dnešní snahy! Skutečně vážně hledající člověk má otevřenou cestu k tomu, aby dosáhl této schopnosti!

Rozumový člověk však již nebude moci tak snadno dosáhnout schopnosti pochopit něco, co patří k činnosti této zakrnělé části jeho mozku. Prostě to *nedokáže*, i kdyby chtěl, a jen z vlastního dobrovolného omezení se posmívá všemu, co je pro něho nedosažitelné a co následkem svého ve skutečnosti *zaostalého*, nenormálního mozku již nikdy nepochopí.

V tom právě spočívá nejstrašnější část kletby této nepřirozené odchylky. Harmonická spolupráce obou částí lidského mozku, která nezbytně patří k normálnímu člověku, je pro dnešní rozumové lidi, jež nazýváme materialisty, naprosto vyloučena. –

Být materialistou není snad ctí, ale je to vysvědčení o zakrnělém mozku.

Na této zemi tedy dosud vládne *nepřirozený* mozek, jehož půso-

bení samozřejmě musí nakonec zapříčinit i nezadržitelné zhroucení všeho, protože vše, co se takový mozek snaží poskytnout, je následkem jeho zakrnění přirozeně již od počátku disharmonické a nezdravé.

Na tom se dnes již nedá nic změnit, ale je nutno klidně nechat dojít ke zhroucení, k němuž směřuje přirozený vývoj. *Pak však nadejde pro ducha den vzkříšení a také nový život!* Otrok rozumu, který měl po tisíciletí hlavní slovo, tím bude navždy odbyt! Již nikdy se nebude moci pozvednout, protože ho důkazy a vlastní prožití donutí, aby se jako nemocný a duchovně zchudlý konečně dobrovolně sklonil před *tím*, co nemohl pochopit. Nebude mu již nikdy poskytnuta příležitost vystupovat proti duchu, ani posměchem, ani násilím s předstíráním práva, jak se toho přece použilo i proti Synu Božímu, který proti tomu musel bojovat.

Tehdy by byl ještě čas odvrátit mnoho neštěstí. Teď však už není, neboť uvolněné spojení mezi oběma částmi mozku již nelze překlenout.

Najde se mnoho rozumových lidí, kteří se budou chtít posmívat výkladům v této přednášce. Ale jako vždy nebudou moci kromě prázdných hesel uvést ani *jediný skutečně věcný protidůkaz*. Každý opravdově hledající a myslící člověk však bude muset takové slepé horlení považovat jen za opětovný důkaz toho, co jsem zde vyložil. Tito lidé prostě *nemohou*, i když se snaží. Hleďme proto na ně ode dneška jako na nemocné, kteří budou brzy potřebovat pomoc, a… klidně vyčkávejme.

Není třeba boje a násilí, aby se vynutil potřebný pokrok, protože konec nadejde sám sebou. I zde proběhne přirozené dění podle neodchylných zákonů všeho zvratného působení zcela neúprosně a také v pravý čas. – –

Podle mnoha zvěstování pak má vzniknout »nové pokolení«. Nebude se však skládat jenom z nově narozených lidí, jací se již teď vyskytují v Kalifornii a také v Austrálii a kteří jako by byli obdařeni »novým smyslem«, ale hlavně z *lidí, kteří již žijí* a v blízké době se vlivem mnohého přicházejícího dění stanou »vidoucími«.

Pak budou mít tentýž »smysl« jako teď nově narození, neboť tento smysl není nic jiného než schopnost stát ve světě s volným a nestísněným duchem, který se již nedá utlačovat omezeným rozumem. *Dědičný hřích tím bude smazán!*

To však nemá nic společného s vlastnostmi, které se dosud označují jako »okultní schopnosti«. *Je to pak pouze normální člověk, jaký má být!* To, že »se stal vidoucím«, nemá nic společného s jasnovidectvím, ale znamená to *»nahlédnutí«*, poznání.

Lidé pak budou schopni vidět všechno neovlivněně, což neznamená nic jiného než správně posuzovat. Budou vidět rozumáře takového, jaký skutečně je, s jeho omezeností, která je tak nebezpečná pro něho i pro jeho okolí a z níž současně vzniká domýšlivá panovačnost a svéhlavost, která k tomu vlastně patří.

Lidé pak také uvidí, jak po tisíciletí trpělo v přísné důslednosti jednou v té, podruhé v oné formě pod tímto jhem celé lidstvo. Uvidí, jak toto zakořeněné zlo, tento úhlavní nepřítel, směřovalo vždy proti vývoji svobodného lidského *ducha*, tedy proti hlavnímu účelu lidského bytí! Neujde jim nic, ani trpká jistota, že toto zlo bylo příčinou *všech* strastí, všeho utrpení a každého zhroucení a že nikdy nemohlo dojít ke zlepšení, protože následkem omezení chápavosti bylo již předem vyloučeno jakékoliv nahlédnutí a poznání.

S *tímto* probuzením však rozumáři ztratí veškerý vliv a moc. *Navždy*, neboť potom pro lidstvo nastane nové, lepší období, ve kterém se již nebude moci udržet nic starého.

Tím nadejde nutné vítězství ducha nad selhávajícím rozumem, po němž dnes již touží statisíce lidí. Mnoho dosud klamaných mas přitom ještě pozná, že si výraz »rozum« dosud vykládalo naprosto nesprávně. Většina jej prostě bez jakéhokoliv uvažování považovala za modlu jen proto, že se tak na něj dívali i ostatní a že všichni jeho stoupenci si vždy uměli hrát na neomylné, neomezené vládce, a to násilím i zákony. Mnozí se proto ani nesnaží odhalit jejich skutečnou prázdnotu a nedostatky, které se za tím skrývaly.

Je ovšem také mnoho lidí, kteří již po desetiletí bojují proti tomuto nepříteli houževnatě, energicky a s přesvědčením, skrytě a čás-

tečně i veřejně, a někdy jsou také vystaveni nejtěžším útrapám. *Bojují však, aniž znají samotného nepřítele!* A to samozřejmě ztěžovalo úspěch. Předem jej znemožňovalo. Meč bojovníků nebyl dost nabroušen, protože jej stále otupovali na podružných věcech. V boji s nimi stále bili stranou do prázdna, plýtvali vlastní silou a jen tříštili své řady.

Ve skutečnosti je pouze *jeden* nepřítel lidstva na celé čáře: *dosud neomezená vláda rozumu! To* byl ten velký *pád do hříchu*, to nejtěžší provinění člověka, které mělo za následek veškeré zlo. *To* se stalo *dědičným hříchem* a *to je také Antikrist*, o kterém bylo zvěstováno, že pozvedne svou hlavu. Vyjádřeno zřetelněji, je vláda rozumu jeho nástrojem, s jehož pomocí mu lidé propadli. Jemu, nepříteli Boha, samotnému Antikristu… Luciferovi!*

Jsme uprostřed této doby! Lucifer dnes sídlí v *každém* člověku, připraven ho zničit, neboť zcela přirozeným následkem jeho činnosti je okamžitě odvrácení od Boha. Lucifer odřízne ducha, jakmile smí vládnout.

Proto ať si člověk dává bedlivý pozor. –

Svůj rozum nemá proto snad zmenšovat, ale má ho učinit *nástrojem*, kterým je. Nesmí však připustit, aby byl směrodatnou vůlí, aby byl vládcem!

Člověk budoucího pokolení bude moci hledět na dnešní dobu jen s ošklivostí, hrůzou a studem. Asi tak, jak je dnes nám, když vejdeme do staré mučírny. I tam vidíme špatné ovoce činnosti chladného rozumu. Je přece nesporné, že člověk *jen s trochou srdečnosti*, a tedy s činností ducha, by nikdy nevymyslel takové hrůzy! Dnes to ovšem není celkem jiné, je to jen trochu víc obíleno a útrapy mas jsou právě takovým shnilým ovocem jako tehdejší mučení jednotlivců.

Když se člověk ohlédne nazpět, nepřestane kroutit hlavou. Zeptá se, jak bylo možné po tisíciletí mlčky snášet tyto omyly. Na to je samozřejmě jednoduchá odpověď: násilím. Kamkoliv se podíváme,

* Přednáška: »Antikrist«

lze to zcela zřetelně poznat. Pomineme-li doby šerého starověku, stačí jen vstoupit do již zmíněných mučíren, které je možné ještě dnes všude vidět a které se používaly ne tak dávno.

Trneme hrůzou, když v nich pozorujeme staré nástroje. Kolik je v tom chladné surovosti, kolik bestiality! Snad nikdo z dnešních lidí nebude pochybovat o tom, že tehdejší jednání bylo nejtěžším zločinem. Na zločincích se tím páchal ještě větší zločin. Ale i nejeden nevinný člověk byl vytržen z rodiny, zbaven svobody a surově uvržen do těchto sklepení. Jaký nářek, jaké bolestné výkřiky zde doznívaly, když se vydraly z prsou těch, kdo byli úplně bez obrany vydáni napospas mučitelům. Lidé museli snášet muka, na která lze myslet jen s hrůzou a ošklivostí.

Každý se bezděčně zeptá, zda skutečně bylo možné, co všechno se zde páchalo na bezbranných lidech, a to ještě pod pláštíkem plného práva. Práva, které bylo přece kdysi vynuceno jen násilím. A pak se opět tělesnými bolestmi vynucovalo na podezřívaných lidech přiznání viny, aby potom mohli být klidně zavražděni. I když se k vině přiznali jen z donucení, aby unikli nesmírným tělesným mukám, přece to soudcům stačilo. Potřebovali přiznání jen proto, aby se učinilo zadost »slovu« zákona. Skutečně se tito omezenci domnívali, že se tím mohou zbavit viny i před vůlí Boží a uniknout neúprosně působícímu základnímu zákonu zvratného působení?

Buď byli všichni tito lidé vyvrheli nejzatvrzelejších zlosynů, kteří se opovažovali soudit druhé, nebo se v tom zřetelně projevovala chorobná omezenost pozemského rozumu. Třetí možnost není.

Podle Božích zákonů ve stvoření by žádný hodnostář a žádný soudce, ať zde na zemi zastává jakýkoliv úřad, neměl nikdy být při svém *jednání* pod ochranou tohoto úřadu, ale měl by jen on, výhradně *osobně* a *nechráněn* jako každý jiný člověk nést *sám* plnou odpovědnost za všechno, co ve svém úřadě dělá. Nejen duchovně, ale i pozemsky. Pak to bude každý brát mnohem vážněji a svědomitěji. A zcela jistě nebude tak snadno opět docházet k takzvaným »omylům«, jejichž následky se již nedají nikdy napravit. Nehledě vůbec na tělesné a duševní utrpení postižených a jejich rodin.

Všimněme si dále kapitoly o procesech s takzvanými »čarodějnicemi«, která sem také patří!

Kdo měl někdy přístup k soudním spisům o takových procesech, určitě vzplanul palčivým studem a přál si, aby nikdy nepatřil k tomuto lidstvu. Jestliže tehdy člověk měl jen znalost léčivých bylin, buď z praktické zkušenosti nebo z tradice, a pomáhal tím trpícím lidem, kteří ho o to prosili, byl za to neúprosně dán na mučení, z něhož ho nakonec vysvobodila jen smrt ohněm, pokud jeho tělo nepodlehlo již dříve těmto ukrutnostem.

Dokonce i tělesná krása mohla tehdy dát podnět k mučení, zejména cudnost, která nechtěla být po vůli.

A pak ty hrůzy inkvizice! Je to jen poměrně málo let, která nás dělí od tehdejší doby!

Tak jako my dnes poznáváme tuto nespravedlnost, právě tak to tehdy cítil lid. Nebyl totiž dosud tak zcela omezen »rozumem« a tu a tam u něho ještě prorážel cit, tedy duch.

Což se v tom všem dnes nepoznává naprostá omezenost? Neomluvitelná hloupost?

Mluví se o tom povýšeně a s krčením rameny, ale v podstatě se na tom nic nezměnilo. Lidé se dosud se stejnou omezenou domýšlivostí staví ke všemu, co nechápou! Pouze dnes místo mučení nastoupil veřejný posměch a jím zahrnují vše, čemu následkem své omezenosti nerozumí.

Jen ať se mnohý bije do prsou a vážně o tom přemýšlí, aniž se šetří. Rozumoví hrdinové, tedy ne zcela normální lidé, hledí – často i před soudem – již předem jako na podvodníka na každého člověka, který má schopnost poznávat něco, co je jiným skryto. Možná, že vidí jemnohmotným zrakem i jemnohmotný svět jako něco zcela přirozeného, o čemž se ve velmi krátké době již nebude pochybovat a tím méně proti tomu bezcitně bojovat.

A běda člověku, který si sám neví rady s tím, co vidí a slyší, ale ve vší nevinnosti o tom mluví. Musí se obávat útoků na sebe jako první křesťané za Nerona s jeho pomocníky, vždy připravenými k vraždě.

Má-li dokonce ještě jiné schopnosti, které vyložení rozumáři nebudou moci *nikdy* pochopit, pak je určitě nemilosrdně štván, pomlouván a odstrkován, jestliže není každému po vůli. Pokud je to jen trochu možné, je učiněn »neškodným«, jak se tak krásně říká. Nikdo si z toho nedělá výčitky svědomí. Takového člověka pokládá ještě dnes každý v nitru mnohdy velmi nečistý člověk za štvanou zvěř. Čím je kdo omezenější, tím více se domnívá, jak je chytrý, a tím větší má sklon k povýšenosti.

Lidé se nijak nepoučili z těchto událostí starých dob, z mučení a upalování i z tak směšných protokolů procesů! Vždyť každý smí ještě i dnes beztrestně špinit a urážet vše, co není obvyklé a co nechápe. V tomto směru to není jiné, než to bývalo dříve.

Ještě horší než u justice to bylo při inkviziční činnosti, kterou prováděla církev. Zde byly výkřiky mučených přehlušovány zbožnými modlitbami. Byl to výsměch Boží vůli ve stvoření! Tehdejší představitelé církve tím dokazovali, že nemají ani potuchy jak o pravém Kristově učení, tak o Božství a jeho tvůrčí vůli, jejíž zákony spočívají nezměnitelně ve stvoření a působí v něm stále stejně již od začátku až do konce všech dnů.

Bůh dal lidskému duchu jako základní vlastnost svobodnou vůli rozhodovat se. Jen *s její pomocí* může uzrát tak, *jak má*, může se obrousit a plně vyvinout. Jen v tom pro něho spočívá možnost vývoje. Jestliže je však tato svobodná vůle podvázána, je to zastavení, ne-li násilné vržení zpět.

Křesťanské církve, tak jako mnoho jiných náboženství, však tehdy bojovaly proti tomuto Božímu určení a vystupovaly proti němu s největší krutostí. Mučením a nakonec i smrtí chtěly donutit lidi, aby si zvolili takové cesty a šli po nich a aby činili taková přiznání, která byla proti jejich přesvědčení, tedy *proti jejich vůli*. Tím tyto církve hřešily proti Božímu přikázání. Ale nejen to, překážely lidem ve vzestupu jejich ducha a vrhaly je dokonce ještě o staletí nazpět.

Kdyby se zde projevila jen jiskra skutečného citu, tedy ducha, nikdy by se nesmělo a nemohlo stát nic takového! Všechny nelidskosti proto způsobil jen chladný rozum.

Dokonce i mnohý papež, což lze historicky dokázat, dával používat jed a dýku, aby uskutečnil svá zcela pozemská přání a své cíle. *To* se mohlo dít jen pod vládou rozumu, který si na svém vítězném tažení podroboval *všechno* a nezastavoval se před ničím. –

A nade vším neúprosně spočívala a spočívá v neodvratném dění vůle našeho Stvořitele. Při přechodu na onen svět je každý člověk zbaven pozemské moci a její ochrany. Jeho jméno, jeho postavení, vše zůstane zde. Přichází jen ubohá lidská duše, aby tam přijala a vychutnala to, co zasela. Není možná ani *jediná* výjimka! Její cesta ji vede celým soukolím nevyhnutelného zvratného působení Boží spravedlnosti. Není tam církev ani stát, ale jsou tam jen jednotlivé lidské duše, které musí osobně skládat účty z každého omylu, jehož se dopustily!

Kdo učiní něco proti vůli Boží, kdo tedy ve stvoření zhřeší, je podroben následkům tohoto přestoupení. Nezáleží na tom, kdo to je a pod jakou záminkou to provedl. I když to udělal jednotlivec pod pláštíkem církve nebo justice… zločin na těle nebo na duši je a zůstane zločinem! To se nedá ničím změnit, ani *zdáním* práva, které vůbec není vždy právem, neboť zákony byly samozřejmě stanoveny také jen rozumovými lidmi, a proto musí nést pečeť pozemského omezení.

Podívejme se na právo mnoha států, zejména ve Střední a Jižní Americe. Člověk, který dnes řídí vládu a těší se veškeré úctě, se může již zítra dostat do žaláře jako zločinec nebo být popraven, podaří-li se jeho protivníkovi zmocnit se násilím vlády. Když se mu to nepodaří, bude místo toho, aby byl uznán za představitele vlády, *on* považován za zločince a pronásledován. A všechny úřední orgány ochotně slouží jednomu jako druhému. Dokonce i cestovatel cestující po světě musí při přechodu z jedné země do druhé často měnit své názory jako šaty, aby ho všude pokládali za dobrého člověka. Co se v jedné zemi považuje za zločin, je v druhé velmi často dovoleno, možná dokonce i vítáno.

To je ovšem možné jen ve vymoženostech pozemského rozumu, nikdy však tam, kde rozum musí být na svém přirozeném stupni

jako nástroj živého ducha, protože ten, kdo se řídí pokyny ducha, nebude nikdy přehlížet zákony Boží. A kde se tyto zákony berou za základ, tam nemohou být nedostatky a mezery, ale pouze jednotnost přinášející štěstí a mír. Projevy ducha mohou být v základních rysech vždy a všude jen naprosto stejné. Nikdy si nebudou navzájem odporovat.

Všude tam, kde tvoří základ jen rozum a chybí v tom duchovno, zůstává nutně i právnictví, lékařství a státnictví jenom nedokonalým řemeslem. Není to prostě jinak možné. Ovšem vychází-li se při tom vždy ze skutečného pojmu »duch«. –

Vědění je produkt, duch je ale život, jehož hodnotu a sílu lze měřit jen podle jeho spojení s původem v duchovnu. Čím je toto spojení těsnější, tím hodnotnější a silnější je část, která odtud vyšla. Čím více se však spojení uvolní, tím vzdálenější, cizejší, osamělejší a slabší musí být i část vyšlá z původu, tedy dotyčný člověk.

To všechno jsou tak prosté samozřejmosti, že nelze pochopit, proč zbloudilí rozumáři chodí kolem nich stále znovu a znovu jako slepí. Vždyť to, co poskytuje kořen, se dostane i kmenu, květům a plodům! Ale i zde se projevuje toto beznadějné omezení vlastní chápavosti. Rozumáři si s námahou postavili před sebou zeď a nyní již nemohou hledět přes ni a tím méně skrze ni.

Všem duchovně živým musí takoví lidé s jejich domýšlivě povýšeným, uštěpačným úsměvem, s jejich vyvyšováním se a pohrdavým shlížením na jiné, kteří nejsou tak hluboce zotročení, připadat někdy jako ubozí, nemocní blázni. Přes všechen soucit s nimi je však nutno nechat je v jejich bludu, protože následkem omezené hranice své chápavosti přecházejí bez sebemenšího dojmu i skutečnosti opačných důkazů. Jakákoliv snaha zlepšit něco na tomto stavu se musí podobat marné snaze uzdravit nemocné tělo tím, že se přes ně přehodí nový lesklý pláštík.

Již nyní materialismus překročil svůj vrchol, všude selhává a brzy se musí zhroutit. Při tom s sebou strhne mnoho dobrého. Jeho stoupenci jsou již u konce s tím, co umí, a zanedlouho budou zma-

teni ze svého díla a pak i sami ze sebe. Nepoznají ale propast, která se před nimi rozevřela. Brzy budou jako stádo bez pastýře, nebudou si navzájem důvěřovat, každý půjde svou cestou, a přesto se ještě bude pyšně vyvyšovat nad druhé. Neuváženě, jen podle dřívějšího zvyku.

Se všemi známkami své vnitřní prázdnoty se nakonec také zřítí slepě do propasti. Považují dosud za ducha to, co jsou jen výtvory jejich vlastních mozků. Ale jak může mrtvá hmota vytvořit živého ducha? V mnoha věcech jsou hrdí na své exaktní myšlení a v těch hlavních zanechávají bez sebemenších výčitek svědomí zcela nezodpovědné mezery.

Každý jejich nový krok, každý pokus o nápravu se bude vždy nutně vyznačovat veškerou suchopárností rozumového díla, a tím v sobě bude mít i zárodek neodvratného úpadku.

Všechno, co zde říkám, není prorokování ani plané předpovídání, ale nezměnitelný následek vše oživující tvůrčí vůle, jejíž zákony vysvětluji ve svých přednáškách. Kdo se mnou v duchu sleduje cesty, které jsem v nich zřetelně naznačil, musí také spatřit a poznat neodvratný konec. A všechny jeho příznaky jsou již zde.

Lidé naříkají a bědují, s ošklivostí pozorují, jak se dnes výstřelky materialismu projevují v téměř neuvěřitelných formách. Úpěnlivě prosí a modlí se za vysvobození z muk, za nápravu a ozdravění z nesmírného úpadku. Ti nemnozí, kteří si v bouřlivém přívalu neuvěřitelného dění dokázali uchovat alespoň nějaké záchvěvy duševního života a duchovně se neudusili ve všeobecném úpadku, jenž má klamavě na čele hrdý název »pokrok«, se cítí jako vyvržení a zaostalí. Bezduší stoupenci nové doby na ně také tak pohlížejí a posmívají se jim.

Vavřínový věnec všem, kteří měli odvahu nepřidružit se k davům! Kteří hrdě zůstali stát na šikmé ploše!

Kdo se dnes ještě chce kvůli tomu rmoutit, je jako *náměsíčník! Otevřete oči!* Což nevidíte, že všechno, co vás tísní, je již začátek náhlého konce nyní už jen zdánlivě panujícího materialismu? Celá stavba je již na spadnutí, a to bez přičinění těch, kdo pod ní trpěli

a ještě musí trpět. Rozumářské lidstvo teď musí sklízet to, co po celá tisíciletí vytvářelo, živilo, pěstovalo a obletovalo.

Pro lidské počítání je to dlouhá doba, pro samočinné Boží mlýny ve stvoření jen píď času. Kam se podíváte, všude nastává selhání. Valí se to nazpět a hrozivě vyvstává jako těžký val. Ten se brzy převalí, zhroutí a pohřbí hluboko pod sebou své zbožňovatele. Je to neúprosný zákon zvratného působení, který se musí při tomto rozuzlení strašlivě projevit, protože po celá tisíciletí přes mnoho různých zkušeností nikdy nenastala změna k něčemu vyššímu, ale naopak se ještě šířeji vyšlapávala stejná nesprávná cesta.

Vy, kdo klesáte na mysli, doba je zde! Vzhůru čelo, které jste často museli zahanbeně sklánět, když vám nespravedlnost a hloupost způsobovaly tak hluboké utrpení. Podívejte se dnes klidně na protivníka, který se vás snažil tak utlačovat!

Jeho dosavadní honosné roucho je již hodně potrhané. Všemi děrami je konečně vidět jeho postava ve své pravé podobě. Nejistě, ale neméně domýšlivě hledí nechápavě ven zemdlený výtvor lidského mozku, rozum, který se dal povýšit na ducha!

Jen si směle sejměte pásku z očí a rozhlédněte se pozorněji kolem sebe! Již nahlédnutí do jinak celkem dobrých časopisů řekne bystrému pozorovateli leccos. Vidíme křečovitou snahu lpět ještě na všem starém zdání. Arogancí a často velmi nejapným vtipkováním se snaží zakrýt stále zřetelněji se projevující neporozumění. Otřelými výrazy chce člověk často posuzovat něco, čemu ve skutečnosti očividně ani za mák nerozumí.

Dokonce i lidé se zcela dobrými vlohami se dnes bezradně uchylují na nečisté cesty, jen aby nemuseli přiznat, že mnoho věcí přesahuje chápavost jejich vlastního rozumu, na který se dosud snažili jedině spoléhat. Necítí směšnost takového jednání, nevidí nedostatky, které tím jen pomáhají zvětšovat. Zmatení a oslnění se brzy ocitnou před Pravdou a budou smutně přehlížet svůj pochybený život. Při tom konečně zahanbení poznají, že právě tehdy, když si mysleli, že jsou moudří, byli hloupí.

Jak daleko to dnes již došlo! *Člověk s velkými svaly je hrdina!*

Cožpak mohl vážný badatel, který po mnohaletém úsilí objevil sérum, jež každoročně chrání statisíce dospělých i dětí před smrtelnými nemocemi a pomáhá jim při nich, někdy slavit takové úspěchy jako boxer, který se zcela pozemskou, hrubou surovostí porazí bližního? Ale má z toho jen jediná lidská *duše* nějaký užitek? Jen pozemsky, všechno pozemsky, to znamená *nízko* v celém díle stvoření! Zcela podle zlatého telete rozumové činnosti. Jako triumf tohoto tak k zemi připoutaného, hliněného lživládce nad ujařmenou lidskostí! – –

A nikdo nevidí toto prudké řícení se do strašlivých hlubin!

Kdo to cítí, halí se zatím ještě do mlčení, zahanben vědomím, že by se mu lidé vysmáli, kdyby promluvil. Je to již šílené potácení se, ve kterém však klíčí poznání neschopnosti. A v předtuše *tohoto* poznání se vše tím více vzpírá, a to ze vzdoru, z ješitnosti a v neposlední řadě ze strachu a hrůzy před tím, co nadchází. Nikdo *nechce* za žádnou cenu myslet již na konec tohoto velkého omylu! Začíná to být křečovitým lpěním na pyšné stavbě minulých tisíciletí, která se úplně podobá stavbě babylónské věže a také tak skončí!

Dosud neskloněný materialismus má v sobě tušení smrti, které se každý měsíc projevuje zřetelněji. –

V mnoha lidských duších se to ale hýbe, všude, na celé zemi! Záři Pravdy zastírá už jen tenká vrstva starých, mylných názorů, kterou smete první závan očisty. Tím se uvolní jádro a jeho záření se spojí s mnoha jinými zářeními. Vznikne tak kužel paprsků a bude jako zápalná oběť díků stoupat do říše světlé radosti, k nohám Stvořitele.

To bude doba vytoužené tisícileté říše, která je před námi v zářivém zaslíbení jako veliká hvězda naděje!

A tím bude konečně odčiněn velký *hřích* celého lidstva *proti duchu*, jehož na zemi drželo lidstvo spoutaného rozumem! Teprve *to* pak bude pravá cesta zpět k přirozenosti, cesta podle vůle Stvořitele, který chce, aby lidská díla byla veliká a byla prodchnuta živými city! Vítězství ducha však bude zároveň vítězstvím nejčistší lásky!

BLOUDĚNÍ

HLEDAJE pozvedá mnohý člověk zrak ke Světlu a Pravdě. Jeho přání je velké, ale velmi často mu chybí vážné chtění! Více než polovina hledajících nejsou ti praví. Přinášejí vlastní, ucelené mínění. Kdyby na něm měli třeba jen trochu změnit, raději odmítnou všechno pro ně nové, i když je v tom Pravda.

Tisíce lidí musí klesnout proto, že se zapletli do svého mylného přesvědčení, a tím omezili volnost pohybu, kterou potřebují, aby se povznesli vzhůru a tak se zachránili.

Vždy se najdou takoví, kteří si myslí, že již všechno pochopili. Když něco vyslechnou nebo si něco přečtou, nemají v úmyslu také přísně zkoumat *sami sebe*.

K takovým ovšem *nemluvím!*

Nemluvím ani k církvím a stranám, nemluvím k řádům, sektám a spolkům, ale ve vší prostotě jen k *člověku* samotnému. Nemám v úmyslu bořit něco z toho, co existuje. Stavím, objasňuji dosud nerozřešené otázky, které každý, jakmile jen trochu přemýšlí, nutně má v sobě.

Pro každého posluchače je nezbytná jen jedna základní podmínka: vážné hledání Pravdy. Má v sobě zkoumat a učinit živými *slova*, nemá však dbát na řečníka. Jinak z toho nebude mít užitek. Pro všechny, kdo o to *neusilují*, je každý obětovaný čas předem ztracen.

Je neuvěřitelné, jak naivně se velká většina lidí křečovitě snaží zůstat nevědomou o tom, odkud přicházejí, co jsou a kam jdou!

Narození a smrt, nerozlučné póly celého pozemského bytí, by neměly být pro člověka tajemstvím.

V názorech, které se snaží vysvětlit vnitřní jádro člověka, spočívají rozpory. Je to následek chorobného velikášství pozemských lidí, kteří se opovážlivě chlubí, že jejich vnitřní jádro je *božské!*

Podívejte se na lidi! Což v nich můžete najít Božské? Toto pošetilé tvrzení je nutné označit za rouhání, protože znamená snižování Božského.

Člověk v sobě nemá ani prášek Božského!

Tento názor je pouze chorobná vypínavost, jejíž příčinou je jedině vědomí člověka, že nemůže něco pochopit. Kde je člověk, který může poctivě říci, že se mu taková víra stala také přesvědčením? Kdo jde vážně do sebe, musí to popřít. Cítí přesně, že je to jen touha, přání mít v sobě Božské, ale že to není jistota! Zcela správně se mluví o Boží jiskře, kterou má člověk v sobě. Tato *jiskra* Boží je však *duch!* A ten není částí Božství.

Výraz jiskra je zcela správné označení. Jiskra se vyvine a vylétne, aniž s sebou vezme nebo v sobě má něco z podstaty toho, kdo ji vytvořil. Tak je tomu i zde. Boží *jiskra* není sama božská.

Kde se objevují takové omyly již v otázce *původu* bytí, tam *musí* dojít k selhání v celém vývoji! Jestliže jsem stavěl na špatném základě, musí jednou celá stavba zakolísat a spadnout.

Původ přece poskytuje *oporu* pro celé bytí a vývoj každého jednotlivce! Kdo se však snaží – jak je to obvyklé – sahat daleko nad oblast, odkud pochází, natahuje se po něčem, co je pro něho nedosažitelné, a tím ztrácí ve zcela přirozeném dění všechnu oporu.

Když například sáhnu po větvi stromu, který je svou pozemskou podstatou stejného druhu jako mé pozemské tělo, získám v této větvi oporu, a mohu se proto po ní vyšvihnout vzhůru.

Sáhnu-li ale nad tuto větev, nemohu ve vzduchu, který je jiné podstaty, najít oporu a… nemohu proto také vzhůru! To je přece jasné.

Právě tak je tomu s *vnitřní* podstatou člověka, která se nazývá duše a její jádro duch.

Chce-li mít duch oporu z oblasti svého původu, kterou nezbytně potřebuje, nesmí se samozřejmě snažit dosáhnout až do Božského. To je pak nepřirozené. Vždyť Božské je mnohem výš než oblast, odkud duch pochází, a je úplně jiné podstaty!

A přece člověk ve své domýšlivosti hledá spojení na tomto místě, kam se nikdy nemůže dostat, a tím přerušuje přirozené dění.

Jeho nesprávné přání se postaví jako překážející *hráz* mezi něho a příliv síly z oblasti jeho původu, který je pro něho nutný. Sám se od něho oddělí.

Proto pryč s takovými omyly! Teprve pak bude moci lidský duch plně rozvinout svou sílu, kterou dnes ještě nevšímavě přehlíží, a stane se tím, čím může a má být: *pánem ve stvoření!* Ale pozor, jen ve stvoření, ne *nad* ním.

Jen *Božské* je nade vším stvořením. –

Bůh sám, zdroj všeho bytí a života, jest – jak již slovo samo říká – božský! Člověk byl stvořen *jeho Duchem!*

Duch je *vůle* Boží. Z této *vůle* vzniklo *prvotní* stvoření. Jen se přidržme tohoto prostého faktu, umožňuje to lépe pochopit.

Představme si pro srovnání vlastní vůli. Ta je činem, ne však částí člověka, jinak by se člověk musel svými mnoha činy vůle časem rozplynout. Nic by z něho nezbylo.

Nejinak je tomu také u Boha! Jeho vůle stvořila ráj! Ale jeho vůle jest Duch, který se označuje jako »Duch svatý«. Ráj byl také jen *dílem* Ducha, nebyl částí jeho samého. V tom spočívá odstupňování směrem *dolů*. Tvořící Duch svatý, tedy živá vůle Boží, se nerozplynul ve svém stvoření. Ani do něho nevložil část sebe, nýbrž sám zůstal zcela *mimo* stvoření. To říká již bible zcela jasně a zřetelně slovy: *»Duch* Boží vznášel se *nad* vodami«, ne Bůh ve vlastní osobě! To je přece rozdíl. Člověk tedy v sobě nemá nic z Ducha svatého, ale jen z *ducha*, který je dílem Ducha svatého, jeho činem.

Místo aby se lidé zabývali tímto faktem, chtějí zde již vší silou vytvořit mezeru! Jen si vzpomeňte na známou představu o *prvotním* stvoření, na ráj! Byl prý určitě na této zemi. Malý lidský rozum tím vtáhl dění trvající nutně milióny let do svého okruhu, úzce omezeného prostorem a časem, a představoval si sám sebe jako střed a osu veškerého světového dění. Následek toho byl, že ihned ztratil cestu ke skutečnému východisku života.

Místo této jasné cesty, kterou již nemohl přehlédnout, se musela v jeho náboženských názorech najít náhrada, jestliže nechtěl sám sebe označit za původce všeho bytí a života a tím *za Boha*. Tuto

náhradu mu dosud poskytoval výraz »víra«! A na slovo »víra« stůně od té doby celé lidstvo! Ba ještě více, toto nepochopené slovo, které mělo nahradit všechno ztracené, se mu stalo úskalím, jež způsobilo úplné ztroskotání!

S vírou se spokojí jen každý *lenoch*. Je to také víra, které se mohou chytnout *posměváčci*. A slovo »víra«, *nesprávně* chápané, je závora, která dnes uzavírá lidstvu cestu vpřed.

Víra nemá být pláštíkem, který velkomyslně zakrývá všechnu lenost myšlení, klade se jako spavá nemoc na lidského ducha a v pohodlí ho ochromuje! Víra se má ve skutečnosti stát *přesvědčením*. Přesvědčení však vyžaduje život a nejbystřejší zkoumání!

Kde zůstává třeba jen *jediná* mezera, *jediná* nerozřešená záhada, tam není přesvědčení možné. Nikdo proto nemůže mít pravou víru, dokud v něm zůstává jediná nezodpovězená otázka.

Již slova »slepá víra« poukazují na něco nezdravého!

Víra musí být *živá*, jak to již kdysi vyžadoval Kristus, jinak nemá smysl. Být živým ale znamená hýbat se, rozvažovat a také zkoumat! Ne tupě přijímat cizí myšlenky. Slepě věřit přece zřetelně znamená totéž co nechápat. Co však člověk nechápe, nemůže mu ani duchovně přinést užitek, protože nechápe-li něco, nemůže to v něm ožít.

Co ale v sobě plně neprožije, to si také nikdy neosvojí! A jen to, co si osvojí, ho nese vzhůru.

Konečně také nikdo nemůže vstoupit na cestu a jít vpřed, zejí-li v cestě velké trhliny. Člověk se musí duchovně zastavit tam, kde neví, jak dál. Tento fakt je nezvratný a jistě také snadno pochopitelný. Kdo tedy chce duchovně postupovat vpřed, ať se probudí!

Ve spánku nemůže nikdy jít ke světlu Pravdy! Ani s páskou nebo závojem na očích.

Stvořitel chce mít své lidi ve stvoření vidoucí. Vidoucí ale znamená vědoucí! A k vědění se nehodí slepá víra. Ve slepé víře se pouze projevuje lenost a pohodlnost myšlení, ne však velikost!

Výsada schopnosti myslet ukládá člověku také povinnost *zkoumat!*

Aby se tomu všemu lidé vyhnuli, snížili z pohodlnosti velikého Stvořitele prostě tak, že mu jako důkaz jeho všemohoucnosti připisují činy libovůle.

Kdo je ochoten jen trochu myslet, musí v tom opět najít velkou chybu. Čin libovůle by byl možný jedině jako odchylka od existujících přírodních zákonů. Kde se však může stát něco takového, tam chybí dokonalost. Neboť kde je dokonalost, tam nemůže dojít ke změně. Tím si velký počet lidí mylně vytváří takovou představu o všemohoucnosti Boží, že by ji hlouběji myslící člověk mohl považovat za důkaz nedokonalosti. A v tom tkví kořen mnohého zla.

Vzdávejte Bohu čest a chválu pro jeho dokonalost! Pak v ní najdete klíč k nerozřešeným záhadám všeho bytí. –

Je mou snahou dovést k tomu vážně hledající. Okruh všech lidí hledajících Pravdu si má volně oddechnout. Nakonec radostně poznají, že v celém světovém dění není tajemství ani mezera. A potom… jasně uvidí před sebou cestu ke vzestupu. Stačí po ní jen jít. –

Mystika nemá v celém stvoření sebemenší oprávnění! Není v něm pro ni místo, protože před lidským duchem má ležet všechno jasně a bez mezer až nazpět k oblasti, odkud pochází. Jen to, co je *nad* oblastí jeho původu, bude muset zůstat každému lidskému duchu nejsvětějším tajemstvím. Proto také člověk nikdy nepochopí Božské. Ani při nejlepší vůli a s největším věděním. To, že člověk nemůže pochopit Božské, je ale pro něho to *nejpřirozenější* dění, jaké si lze představit. Neboť jak známo, nic nemůže překročit složení svého původu. Ani duch člověka! Složení jiného druhu tvoří vždy hranici. A Božské je úplně jiné podstaty než duchovno, z něhož pochází člověk.*

Například zvíře se nikdy nemůže stát člověkem, ani když se duševně plně vyvine. Z jeho bytostnosti nemůže za žádných okolností vykvést duchovno, z něhož se rodí lidský duch. Ve složení bytostného chybí základní duchovní druh. Právě tak se však nikdy nemů-

* O tom bude v dalších přednáškách pojednáno ještě podrobněji.

že stát božským člověk pocházející z duchovní části stvoření, protože duchovno neobsahuje druh Božského. Lidský duch se sice může vyvinout až k nejvyššímu stupni dokonalosti, bude však přesto muset vždy zůstat *duchovním*. Nemůže se dostat nad svůj druh do Božského. Jiná podstata tvoří přirozeně i zde nikdy nepřekročitelnou hranici směrem vzhůru. Hmotnost při tom nijak nerozhoduje, protože nemá vlastní život, ale slouží jen jako obal, který je poháněn a formován duchovnem a bytostným.

Nesmírně velká oblast ducha prochází celým stvořením. Člověk proto stvoření může, má a musí plně poznat a pochopit! A díky svému vědění v něm bude vládnout. Avšak vládnout, třeba i nejpřísněji, znamená – je-li to správně pochopeno – pouze sloužit! –

Nikde v celém stvoření až vzhůru k nejvyššímu duchovnu nedochází k odchylce od přirozeného dění! Již proto ale musí být všechno každému mnohem bližší a pochopitelnější. Sama sebou pak odpadne nezdravá a tajemná bázeň a snaha skrýt se před mnoha zatím ještě neznámými věcmi. S *přirozeností* zavane proud svěžího vzduchu dusným prostředím chmurného mozkového přediva těch, kteří by chtěli, aby se o nich mluvilo. Jejich chorobně fantastické přeludy, které děsí slabé a jimž se posmívají silní, působí směšně a dětinsky nicotně na vyjasňující se zrak člověka. Ten nakonec svěže a radostně pozoruje, jak je všechno dění, postupující vždy jen v prostých, přímých liniích, které lze zřetelně poznat, nádherně přirozené.

Vše probíhá jednotně v nejpřísnější pravidelnosti a pořádku. A to každému hledajícímu usnadňuje získat velký a volný rozhled až k místu, odkud sám vyšel!

Nepotřebuje k tomu namáhavé bádání ani fantazii. Nejdůležitější je, aby se vyhýbal lidem, kteří se ve zmateném tajnůstkářství snaží vydávat své skrovné, částečné vědění za větší, než je.

Všechno leží před lidmi *tak* prostě, že často právě následkem této jednoduchosti nedospívají k poznání, protože se již předem domnívají, že pochopit veliké dílo stvoření musí být mnohem těžší a složitější.

O to klopýtají tisíce lidí, kteří mají ty nejlepší úmysly. Pozvedají zraky při hledání vysoko vzhůru a netuší, že stačí hledět prostě a bez námahy *před* sebe a kolem sebe. Uvidí pak, že již svým pozemským životem stojí na správné cestě a že je pouze nutno jít po ní klidně vpřed! Beze spěchu a bez námahy, ale s *otevřeným* zrakem a s volnou, nestísněnou myslí! Člověk se musí konečně naučit, že pravá velikost spočívá jen v nejprostším a nejpřirozenějším dění. Že velikost je podmíněna touto prostotou.

Tak je tomu ve stvoření i v samotném člověku, který patří ke stvoření jako jeho část!

Jen *prosté* myšlení a cítění mu může přinést jasnost! Tak prosté, jaké je ještě mají děti! Při klidném uvažování dospěje k poznání, že pokud jde o chápavost, znamená prostota totéž co jasnost a také přirozenost! Jedno není myslitelné bez druhého. Je to trojzvuk vyjadřující *jeden* pojem! Kdo si jej vezme za základ svého hledání, ten rychle pronikne mlhavým zmatkem. Všechno uměle vyšroubované se rozplyne v nic.

Člověk pozná, že přirozené dění nesmí být nikde vyloučeno a že není na žádném místě přerušeno! A v tom se také projevuje velikost *Boží!* Nezměnitelná životnost samočinné tvůrčí vůle! Přírodní zákony jsou totiž neoblomné zákony Boží, které mají všichni lidé stále viditelně před očima a které k nim naléhavě mluví, svědčí o velikosti Stvořitele a jsou neochvějně, bez výjimky pravidelné! Bez výjimky! Neboť ze zrnka ovsa může vzejít opět jen oves, z pšenice rovněž jen pšenice a tak dále.

Tak je tomu i v onom prvotním stvoření, které jakožto Stvořitelovo vlastní dílo je jeho dokonalosti nejblíže. Tam jsou základní zákony zakotveny tak, že – poháněny životností Vůle – musely mít za následek vznik dalšího stvoření až nakonec ke světovým tělesům zde dole, což bylo zcela přirozené dění. Pouze čím více se stvoření při vývoji vzdaluje od dokonalosti svého původu, tím je hrubší. –

Pozorujme stvoření.

Představte si, že všechen život v něm je jen dvojího druhu, bez ohledu na to, ve které je to části. Jeden druh je to, co si je vědomo

sebe samého, druhý druh je to, co si vědomo sebe samého není. Rozlišovat tyto dva druhy je nanejvýš důležité! Souvisí to s »původem člověka«. Tato rozdílnost také podněcuje k vývoji, ke zdánlivému boji. Nevědomé je základem všeho vědomého, ale co se týče složení, je úplně stejného druhu. Stát se sebe vědomým je pro nevědomé pokrok a vývoj. Tím, že je nevědomé pohromadě s vědomým, je neustále povzbuzováno k tomu, aby se stalo také tak vědomým.

Prvotní stvoření samo se postupně vyvíjelo směrem dolů a při tom se vytvořila tři velká základní odštěpení: jako nejvyšší je *duchovno*, prastvoření, a k němu se připojuje bytostné, které se stává hutnějším a tím i těžším. Konečně ještě následuje jako nejnižší a pro svou největší hutnost nejtěžší veliká říše hmotnosti, která se postupně odloučila od prastvoření a klesla dolů! Tím nakonec zůstalo jako nejvyšší jen praduchovno, protože svým čistým druhem ztělesňuje to nejlehčí a nejsvětlejší. To je ráj, o němž se často hovoří, koruna celého stvoření.

Když mluvíme o klesání toho, co se stává hutnějším, dotýkáme se již zákona tíže, který je zakotven nejen ve hmotnosti, ale působí v celém stvoření, počínaje takzvaným rájem až dolů k nám.

Zákon tíže má tak rozhodující význam, že by si jej měl vštípit do paměti každý člověk. Je totiž hlavní hybnou pákou celého vzniku a vývoje lidského ducha.

Řekl jsem již, že tíže platí nejen pro pozemskou hmotu různého stavu, ale působí stejně i v těch částech stvoření, které pozemští lidé již nemohou vidět, a proto je jednoduše nazývají oním světem.

Pro lepší porozumění musím *hmotnost* rozdělit ještě na dvě části: na *jemnohmotnost* a *hrubohmotnost*. Jemnohmotnost je hmotnost, kterou není možné spatřit pozemskýma očima, protože je jiného druhu. A přesto je to ještě hmotnost.

Takzvaný »onen svět« se nesmí zaměňovat s vytouženým rájem, který je pouze duchovní. Pod pojmem duchovní však nelze chápat »myšlenkové«, ale duchovní je *podstata*, jako je podstatou i bytostné a hmotné. Této jemnohmotnosti se tedy prostě říká onen svět, protože je za hranicí pozemské schopnosti vidět, jinak řečeno je na

druhé, na oné straně této hranice. Hrubohmotnost je tento svět, všechno pozemské, co můžeme vidět svýma hrubohmotnýma očima, protože je to stejného druhu jako my.

Člověk by si měl odvyknout považovat věci, jež jsou pro něho neviditelné, také za nepochopitelné a nepřirozené. *Všechno* je přirozené, dokonce i takzvaný onen svět a od něho ještě velmi vzdálený ráj.

Jako je zde na zemi naše hrubohmotné tělo citlivé vůči svému okolí *stejného* druhu, které proto může vidět, slyšet a cítit, právě tak je tomu v těch částech stvoření, jejichž podstata není podobná naší podstatě. Jemnohmotný člověk na takzvaném onom světě cítí, slyší a vidí jen své *jemnohmotné* okolí, které je stejného druhu jako on, výše stojící duchovní člověk může opět vyciťovat jen své *duchovní* okolí.

Tak se stává, že mnohý pozemšťan svým jemnohmotným tělem, které má v sobě, občas také již vidí a slyší jemnohmotnost dříve, než se smrtí odloučí od hrubohmotného pozemského těla. Není v tom vůbec nic nepřirozeného.

Vedle zákona tíže zde ještě spolupůsobí neméně důležitý zákon stejnorodosti.

Dotkl jsem se jej už zmínkou, že každý druh může poznat vždy jen stejný druh. Přísloví »Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá« jako by bylo odposloucháno od tohoto prazákona. Ten prochvívá spolu se zákonem tíže celým stvořením.

Vedle těchto dvou uvedených prazákonů spočívá ve stvoření třetí prazákon: zákon zvratného působení. Způsobuje, že člověk musí zcela určitě sklidit to, co kdysi zasel. Nemůže sklidit pšenici, když zasévá žito, a nesklidí jetel, roztrušuje-li bodláky. Právě tak je tomu v jemnohmotném světě. Člověk nebude moci nakonec sklidit dobrotu, jestliže pociťoval nenávist, nesklidí radost, když v sobě živil závist!

Tyto tři základní zákony jsou základními kameny Boží vůle! Jsou to jedině ony, které samočinně přinášejí lidskému duchu odměnu nebo trest, a to s neúprosnou spravedlností! Jsou tak neúplatné

a působí do nejpodivuhodnějších, nejjemnějších odstínů, že v celém obrovském světovém dění není ani pomyšlení na sebemenší nespravedlnost.

Působení těchto jednoduchých zákonů přivádí každého lidského ducha přesně tam, kam podle svého vnitřního stanoviska patří. Omyl při tom není možný, protože působení těchto zákonů může být uvedeno do pohybu jen *nejvnitřnějším* stavem člověka, což se v každém případě také bezpodmínečně děje! Jejich působení tedy vyvolává jako spouštěcí páka duchovní síla *citů* člověka, která je *v* něm! Nic jiného na to nemá vliv. Z toho důvodu je jedině skutečné *chtění, cítění* člověka směrodatné pro to, co se pro něho vyvíjí ve světě, který je pro něho neviditelný a do něhož musí vejít po své pozemské smrti.

Tam nepomůže žádné předstírání, žádný sebeklam. Člověk pak musí bezpodmínečně sklidit to, co zasel svým *chtěním!* Chtění člověka dokonce přesně podle toho, jak je silné nebo slabé, uvádí více nebo méně do pohybu stejnorodé proudy jiných světů, bez ohledu na to, zda je to nenávist, závist nebo láska. Je to zcela přirozené dění, nanejvýš jednoduché, a přesto působí neúprosně s neoblomnou spravedlností!

Kdo se pokusí vmyslet se vážně do těchto mimozemských dějů, pozná, jaká je v tomto samočinném působení neúplatná spravedlnost, a uvidí již v tom nepochopitelnou velikost Boží. Bůh nemusí zasahovat, když vložil do stvoření svou vůli v podobě zákonů, tedy dokonale.

Kdo vystoupí vzhůru a vrátí se do duchovní říše, ten je očistěn, protože předtím musel projít samočinnými mlýny Boží vůle. Jiná cesta do blízkosti Boží nevede. A *jak* tyto mlýny působí na lidského ducha, záleží na jeho předchozím vnitřním životě, na jeho vlastním *chtění*. Mohou ho blahodárně povznést do světlých výšin, ale stejně tak ho mohou bolestně strhnout dolů do noci hrůzy nebo dokonce do úplného zničení. –

Uvědomme si, že při pozemském narození si lidský duch, který dozrál ke vtělení, přináší již jemnohmotný obal neboli tělo, které

potřeboval na své cestě jemnohmotností. Toto tělo mu zůstává i v pozemském bytí jako pojítko s pozemským tělem. Zákon tíže působí vždy hlavně na nejhutnější a nejhrubší část. V pozemském bytí tedy na pozemské tělo. Když ale toto tělo smrtí odpadne, jemnohmotné tělo se opět uvolní a od toho okamžiku podléhá nechráněno, jako teď nejhrubší část, zákonu tíže.

Když se říká, že duch si vytváří své tělo, je to pravda, pokud se jedná o tělo jemnohmotné. Vnitřní stav člověka, jeho přání a jeho skutečné chtění k tomu dávají základ.

Toto chtění má v sobě sílu k utváření jemnohmotnosti. Touží-li jemnohmotné tělo po nízkém nebo jen po pozemských požitcích, stane se hutným a tím i těžkým a temným, protože taková přání je možné splnit jen v hrubohmotnosti. Člověk se tím připoutá k tomu, co je hrubé, pozemské. Jeho přání má vliv na jemnohmotné tělo, to znamená, že toto tělo tak zhutní, že se svým uzpůsobením co nejvíce blíží pozemskému tělu. Jedině v tom spočívá naděje, že se bude moci podílet na pozemských požitcích nebo náruživostech, jakmile jeho hrubohmotné pozemské tělo odpadne. Kdo po tom baží, musí podle zákona tíže klesnout.

Jinak je tomu u lidí, jejichž mysl je upřena hlavně ke všemu vyššímu a ušlechtilejšímu. Zde chtění samočinně vytváří jejich jemnohmotné tělo lehčí a tím i světlejší, aby se mohlo dostat do blízkosti toho, co je pro ně cílem vážného přání! Tedy k čistotě světlých výšin.

Vyjádřeno jinými slovy: Jemnohmotné tělo v pozemském člověku je podle toho, k jakému cíli lidský duch právě směřuje, zároveň vybaveno tak, že k němu může po smrti pozemského těla směřovat, ať je tento cíl jakéhokoliv druhu. Zde si duch skutečně vytváří své tělo, neboť jeho chtění, které je duchovní, má v sobě také sílu využít jemnohmotnost pro sebe. Tomuto přirozenému dění se člověk nemůže nikdy vyhnout. Dochází k němu při každém chtění, ať je mu to příjemné nebo nepříjemné. A tyto formy na něm ulpívají tak dlouho, dokud je živí svým chtěním a cítěním. Pomáhají mu, nebo ho zdržují, a to vždy podle svého druhu, který podléhá zákonu tíže.

Změní-li člověk své chtění a cítění, vzniknou tím ihned nové formy, zatímco dosavadní, kterým se změnou chtění již nedostává potravy, nutně odumřou a rozpadnou se. Tím člověk mění i svůj osud.

Jakmile smrtí pozemského těla odpadne pozemské zakotvení, jemnohmotné tělo, které se tím uvolnilo, klesne nebo se v jemnohmotnosti, jíž se říká onen svět, vznese jako korek vzhůru. Působením zákona tíže je zadrženo přesně na místě, které má stejnou tíži jako ono samo, protože pak již nemůže dál, ani nahoru, ani dolů. Zde přirozeně najde i všechno stejnorodé čili všechny stejně smýšlející, neboť stejný druh podmiňuje stejnou tíži a stejná tíže samozřejmě podmiňuje stejný druh. Jaký tedy sám byl, mezi takovými bude muset trpět nebo se bude moci s nimi radovat, dokud se vnitřně znovu nezmění a s ním i jeho jemnohmotné tělo, které ho vlivem změněné váhy nutně povede dále vzhůru nebo dolů.

Člověk si proto ani nemá proč naříkat, ani nemusí děkovat, neboť je-li povznesen ke Světlu, je to jeho vlastní stav, který způsobuje, že musí být povznesen. Jestliže se zřítí do temnot, je to opět jeho stav, který ho k tomu donutí.

Ale každý člověk má důvod, aby velebil Stvořitele pro dokonalost, která spočívá v působení těchto tří zákonů. Lidský duch je tím bezpodmínečně učiněn neomezeným pánem vlastního osudu! Jeho skutečné chtění, tedy nefalšovaný vnitřní stav, ho totiž nutně povznáší nebo způsobuje, že klesne.

Když se pokusíte představit si správně působení těchto zákonů, každého zvlášť i při tom, jak do sebe navzájem zasahují, zjistíte, že se v něm každému na vlas přesně vyměřuje odměna i trest, milost nebo také zavržení, vždy podle jeho samého. Je to nanejvýš jednoduché dění a ukazuje, že při každém vážném chtění je člověku poskytnuto záchranné lano, které se nikdy nepřetrhne a nikdy neselže. Velikost takové jednoduchosti nutí mocí každého, kdo ji poznal, klesnout na kolena před nesmírnou vznešeností Stvořitele!

V každém dění, ve všech mých výkladech stále znovu jasně a zřetelně narážíme na působení těchto jednoduchých zákonů, jejichž podivuhodnou vzájemnou součinnost ještě zvlášť vylíčím.

Jestliže člověk zná toto vzájemné působení, zná tím i stupně do světlé říše ducha, do ráje. Vidí však potom také cestu dolů do temnot!

Nemusí ani sám kráčet, ale samočinně působící soustrojí stvoření ho vysoko povznese, nebo strhne dolů přesně podle toho, jak si toto soustrojí pro sebe nařídí svým *vnitřním* životem.

Vždy zůstává vyhrazeno *jeho* rozhodnutí, kterou cestou se chce nechat nést.

Člověk se při tom nesmí dát mýlit posměváčky.

Pochybnosti a posměch nejsou – hledíme-li na ně správně – nic jiného než projevená přání. Každý, kdo pochybuje, zcela nevědomky vyjadřuje to, co si sám přeje, a vystavuje tím své nitro zkoumavému pohledu. Vždyť i v popírání a odmítání tkví, jak lze snadno poznat, hluboce skrytá přání. Je smutné nebo i pobuřující, jaká zanedbanost, jaká ubohost se zde mnohdy projevuje, protože právě tím se člověk nezřídka vnitřně strhuje hlouběji než nevědomé zvíře. Měli bychom mít s takovými lidmi soucit, aniž bychom však byli shovívaví. Shovívavost by totiž znamenala dávat přednost lenosti před vážným zkoumáním. Kdo vážně hledá, musí shovívavostí šetřit, jinak nakonec uškodí sám sobě, aniž tím druhému pomůže.

Jak ale bude vzrůstat jeho poznání, bude s jásotem stát před zázrakem tohoto stvoření, aby se vědomě nechal nést do světlých výšin, které smí nazývat svým domovem!

LIDSKÉ SLOVO

ABYSTE vy, lidé, mohli v hrubé hmotnosti uzrávat, daroval vám Stvořitel jednu velikou milost: schopnost formovat slova! Nikdy jste nepoznali skutečnou hodnotu tohoto vznešeného daru, protože jste se o to nesnažili a zacházeli jste s ním lehkomyslně. Nyní musíte hořce protrpět všechny následky svého nesprávného jednání.

Jste zasaženi tímto utrpením a ještě neznáte jeho *příčiny*, jejichž následky přinášejí takové útrapy.

S dary Všemohoucího si nesmí nikdo zahrávat, aniž by si neuškodil. Tak tomu chce zákon působící ve stvoření, který se nedá nikdy zmást.

A jestliže víte, že tato schopnost mluvit, tedy vaše schopnost formovat slova, která mluvením prosazují vaše chtění ve hrubé hmotnosti, je neobyčejně vzácným darem vašeho Tvůrce, pak také vězte, že vám z toho vznikají povinnosti a nesmírná odpovědnost, protože máte řečí působit ve stvoření!

Slova a věty, jež formujete, vytvářejí váš vnější osud na této zemi. Jsou jako setba v zahradě, kterou kolem sebe vytváříte, neboť každé lidské slovo patří k tomu nejživějšímu, co můžete *vy* v tomto stvoření pro sebe udělat.

Dávám vám dnes na uváženou výstrahu: V každém slově spočívá schopnost vyvolat účinky, protože všechna slova jsou pevně zakotvena v prazákonech stvoření!

Každé slovo, které člověk utvořil, vzniklo pod tlakem vyšších zákonů a musí se zformovat podle toho, jak bylo použito, a zaúčinkovat zcela určitým způsobem!

Použití záleží na člověku podle jeho svobodné vůle, účinek však nemůže ovlivnit, neboť jej přísně spravedlivě řídí podle posvátného zákona moc, kterou dosud nezná.

Proto při konečném zúčtování postihnou bědy každého člověka, který zneužíval tajuplného působení slova!

Kde však je *takový* člověk, který v tom ještě *nezhřešil!* Celé lidské pokolení vězí po tisíciletí hluboko v této vině. Kolik zla již bylo rozseto po této zemi nesprávným používáním daru smět mluvit!

Svým zkázonosným, lehkomyslným žvaněním rozsévali všichni lidé jed. Setba správně vzešla, plně rozkvetla a nyní přináší plody, které musíte sklízet, ať chcete nebo nechcete. Vždyť jsou to všechno následky *vašeho* jednání, které jsou vám teď házeny do klína!

Že tento jed *musí* přinášet ty nejodpornější plody, nemůže překvapit nikoho, kdo zná zákony ve stvoření, které se neřídí podle lidských domněnek, ale ubírají se klidně po svých velkých cestách, nezadržitelně, bez odchylky, od prapočátku a beze změny až do věčnosti.

Rozhlédněte se, lidé, jasně a nezaujatě kolem sebe: *musíte* snadno poznat samostatně působící Boží zákony Nejsvětější vůle, protože máte před sebou plody své setby! Kamkoliv se podíváte, tam dnes převládají nabubřelé řeči, které všechno ovlivňují a řídí. Tato setba *musela* rychle dospět k takovému květu, aby nyní při dozrávání ukázala své pravé jádro. Tím se pak jako nepotřebná zhroutí.

Musela dozrát pod zvýšeným tlakem ze Světla, musí vyrůst jako ve skleníku, aby při své prázdnotě ztratila veškerou oporu, zhroutila se a pohřbila pod sebou i všechny, kteří se s lehkomyslnou důvěřivostí nebo sobeckými nadějemi domnívali, že jsou pod její ochranou v bezpečí.

Doba sklizně již nastala! Všechny následky nesprávného mluvení proto nyní dopadají zpět na jednotlivce i na celé masy, které takové řeči podporovaly.

Zralost ke sklizni s sebou *přirozeně* přináší i to, a projevuje se v tom přísná důslednost působení Božích zákonů, že nyní nakonec musí získat největší vliv a moc největší žvanilové. Je to vyvrcholení a následek tohoto trvale nesprávného používání slova, jehož tajuplné působení již nemohlo bláznivé lidstvo znát, protože se už dávno uzavřelo vědění o něm.

Nedbalo varovného hlasu Syna Božího Ježíše, který již tehdy pravil:

»Vaše řeč budiž ›ano‹ nebo ›ne‹; co je nad to, je zlé!«

V těchto slovech je víc, než jste si mysleli, neboť v nich spočívá pro lidstvo budování nebo úpadek!

Svým sklonem k mnohému a zbytečnému mluvení jste zvolili *úpadek*. Již jste se ho dočkali. Aby vám usnadnil poznání, které může vést k záchraně, ukazuje vám také ještě nakonec před všeobecným zhroucením v soudu zcela zřetelně všechny plody, které jste si sami vynutili nesprávným používáním slov.

Síla zvratného působení vynáší nyní na čelná místa mistry vašich vlastních hříchů, až vás to hrozí rozdrtit, abyste to tímto způsobem poznali a konečně se od toho osvobodili, nebo pod tím zahynuli.

To *je* spravedlnost a současně pomoc, jakou vám může poskytnout jen vůle Boží ve své dokonalosti!

Rozhlédněte se přece kolem sebe! Vždyť to *musíte* poznat, jen když chcete. A těm, kdo ještě váhají, bude závoj, který si sami drží před očima a který jim brání vidět ovoce jejich chtění, násilím stržen ještě horším utrpením než dosud, aby tato země byla očištěna od tíhy vaší velké viny!

Podílelo se na tom celé lidstvo, nejen jednotlivci. Jsou to květy veškerého nesprávného jednání minulých staletí, které dnes musely v těchto posledních plodech dozrát pro soud a touto zralostí zaniknout.

Lehkomyslné, nesmyslné a bezmyšlenkovité, vždy ale nesprávné žvanění, které se zachvívá proti prazákonům stvoření, se muselo vystupňovat až ve *všeobecnou* nemoc, jak se to dnes projevuje, a musí nyní také v zimničném třesení jako za bouře shazovat plody… padají lidstvu do klína.

Proto není nutné litovat žádného národa, který teď pod tím musí sténat a trpět. Je to ovoce jejich *vlastního* chtění, které musí pojídat, i když chutná shnile a hořce a mnohým přinese zkázu, protože z jedovaté setby lze sklidit jen jed. Řekl jsem již, že když zasejete bodláky, nemůže z toho vyrůst pšenice!

Tak také nemůže ze štvavých, posměšných a hanlivých řečí vašich bližních nikdy vzniknout něco konstruktivního. Každý druh totiž může zrodit jen *to, co je stejné*, a může přitahovat také jen stejný druh! Na tento zákon stvoření nesmíte *nikdy* zapomenout! Působí *samočinně* a všechno lidské chtění proti němu nikdy nic nezmůže! Nikdy, slyšíte dobře? Vryjte si to do paměti, abyste na to vždy dbali při svém myšlení, mluvení a jednání, neboť z toho se vyvíjí vše a vyrůstá z toho i váš osud! Nedoufejte proto nikdy v nic jiného než vždy v ovoce stejného druhu, jako byla setba!

Vždyť to není tak těžké, a přece právě v tom stále znovu chybujete! Pohanění může přinést zase jen pohanění, nenávist jen nenávist a vražda jen vraždu. Avšak ušlechtilost, mír, světlo a radost mohou pramenit opět jen z *ušlechtilého* způsobu myšlení, z ničeho jiného.

Osvobození a spása není v pokřiku jednotlivců a davů. Národ, který se dá vést žvanily, musí bezpodmínečně a právem získat špatnou pověst, musí ho stihnout bída a smrt, žal a strasti; násilím bude sražen do špíny.

A jestliže se plody a sklizeň dosud neobjevovaly tak často v *jednom* pozemském životě, ale až v pozdějších, je tomu nyní jinak. Naplnění svaté vůle Boží totiž vynucuje *bezprostřední* rozuzlení veškerého dění na zemi a tím i rozvázání všech osudových pout lidí a národů! Konečné zúčtování!

Dávejte proto pozor na svá slova! Pečlivě dbejte na svou řeč, neboť i lidské slovo je čin. Slova ovšem mohou vytvářet formy jen v úrovni jemné hrubohmotnosti a tyto formy pak pronikají vším pozemským a působí v něm.

Nedomnívejte se však, že se sliby naplňují a uskutečňují podle svého znění, jestliže člověk, který je pronáší, nemá ve své duši *nejčistší* úmysly. Slova formují *to*, co se zároveň s nimi zachvívá z *nejhlubšího nitra mluvícího člověka*. Tak může jedno a totéž slovo vyvolat dvojí účinek a běda tam, kde se opravdu nezachvívalo v plné čistotě!

Snímám závoj z vaší dosavadní nevědomosti o tom, abyste nyní

mohli vědomě prožít zlé následky a mít z toho užitek pro budoucnost.

Na pomoc vám proto ještě dávám:

Dbejte na svá slova! Vaše řeč budiž prostá a pravdivá! Podle svaté vůle Boží v sobě má schopnost formovat, a to buď tvořivě nebo i ničivě, vždy podle druhu slov a člověka, který mluví.

Nepromarňujte tyto vznešené dary, které vám Bůh tak milostivě poskytl, ale snažte se je správně poznat v jejich plné hodnotě. Moc řeči pro vás dosud byla kletbou kvůli těm lidem, kteří ji jakožto Luciferovi přisluhovači zneužívali, což byl zlý následek pokřivení a jednostranného pěstování rozumu!

Mějte se proto na pozoru před lidmi, kteří mnoho mluví, neboť s nimi jde rozklad. *Vy* však máte být *budovateli* v tomto stvoření a ne žvanily!

Dbejte na svá slova! Nemluvte jen proto, abyste mluvili. A mluvte jen tehdy, tam a tak, jak je to nutné! V lidském slově má spočívat odlesk Slova Božího, které je životem a věčně jím bude.

Víte, že celé stvoření se zachvívá v Pánově Slově! Nestojí to za přemýšlení? Stvoření se v něm zachvívá tak jako vy sami, kteří patříte ke stvoření, neboť vzniklo ze Slova a je jím udržováno.

Lidem bylo jasně zvěstováno:

»Na počátku bylo Slovo! A Slovo bylo u Boha! A *Bůh* byl Slovo!«

V tom je pro vás veškeré vědění, jen kdybyste z něho čerpali. Ale vy to čtete a nedbáte toho. Říká vám to zřetelně:

Slovo přišlo *z* Boha! Bylo a je jeho částí.

Malý odlesk moci *živého* Slova Božího, v němž je obsaženo vše, co je mimo Boha, ten malý odlesk spočívá také v *lidském slově!*

Lidské slovo sice může vysílat své působení pouze do úrovní jemné hrubohmotnosti, ale to stačí k tomu, aby to ve zpětném působení formovalo osudy lidí i národů *zde na zemi!*

Pamatujte na to! Kdo mnoho mluví, stojí jenom na půdě pokřiveného, jednostranně vypěstovaného rozumu! To jde vždy ruku v ruce. Podle toho to poznáte! A jsou to slova pozemských nížin, která nikdy nejsou schopna budovat. Slovo však *má* podle Božího

zákona budovat. Kde se tohoto příkazu neposlouchá, tam lze dosáhnout jen opaku.

Dbejte proto stále na svá slova! A *stůjte* za svými slovy! Pravé cestě k tomu budete ještě vyučováni při výstavbě království Božího zde na zemi.

Nejprve se musíte naučit znát sílu slov, která jste dosud tak lehkomyslně a hračkářsky znehodnocovali.

Vzpomeňte si jen na nejsvětější slovo, které je vám dáno, na slovo BŮH!

Mluvíte velmi často o Bohu, *příliš* často, než aby v tom mohla ještě znít *taková* úcta, z níž by se dalo poznat, že při tom také správně *cítíte*, úcta, která by vám dovolila toto vznešené slovo ve zbožné oddanosti jen *šeptat*, abyste je pečlivě chránili před jakýmkoliv znesvěcením.

Co jste však vy lidé učinili z tohoto nejsvětějšího ze všech pojmů vyjádřených slovy? Místo abyste pokorně a radostně připravovali svého ducha na tento nejvznešenější výraz, aby se vděčně otevřel nevýslovné síle záření z bezbytostné vznešenosti Světla, kde probíhá skutečné bytí, síle, která vám jako všem ostatním tvorům teprve dává možnost dýchat, opovážili jste se tento výraz strhnout do nížin svého nesmírně omezeného myšlení a používat jej ledabyle jako všední slovo. To se proto nutně stalo pro váš sluch jen prázdným zvukem, takže nemůže najít vstup do vašeho *ducha*.

Pak je samozřejmé, že se toto nejvyšší, nejvznešenější ze všech slov projevuje jinak než u lidí, kteří je v pravé úctě a v pravém poznání šeptají.

Dbejte proto na *všechna* slova, neboť pro vás v sobě skrývají radost nebo žal, budují nebo boří, přinášejí jasnost, ale mohou také zmást, vždy podle způsobu, *jak* jsou vyslovena a použita.

Později vám chci dát i *takové* poznání, abyste mohli *děkovat každým* slovem, které vám nyní Tvůrce ještě dovolí promluvit! Pak budete také pozemsky šťastní a zde, na této dosud neklidné zemi, bude vládnout mír.

ŽENA POZDĚJŠÍHO STVOŘENÍ

TATO slova se dotýkají nejbolavějšího místa v pozdějším stvoření. *Toho* bodu, který potřebuje největší změnu a nejdůkladnější očistu.

Jestliže se muž v pozdějším stvoření učinil otrokem svého vlastního rozumu, provinila se žena mnohem více.

Vyzbrojena největší jemností citů, měla se snadno povznést k čistotě světlých výšin a vytvořit most k ráji pro celé lidstvo. *Žena!* Skrze ni měly proudit proudy Světla. Celé její tělesné, hrubohmotné ústrojí je k tomu uzpůsobeno. Ženě stačí jen opravdu chtít, a veškeré potomstvo z jejího lůna *musí* být již před narozením obklopeno silou Světla jako mocnou ochranou! Nebylo by to vůbec jinak možné, neboť každá žena může svým citovým bohatstvím téměř zcela sama určit, jaký duch se jejím prostřednictvím vtělí! Proto je za všechno potomstvo odpovědná v *prvé* řadě ona!

Žena je ještě i jinak bohatě obdařena neomezenou možností vlivu na celý národ, dokonce na celé pozdější stvoření. Východiskem její největší moci je pro ni domov a domácnost! Jen tam je její síla, její neomezená moc, ne však ve veřejném životě! Doma a v rodině je svými schopnostmi královnou. Z tichého, útulného domova se šíří její pronikavé působení celým národem přítomnosti i budoucnosti a zasahuje do všeho.

Není nic, v čem by se nemohl bezpodmínečně uplatnit její vliv, stojí-li *tam,* kde se její typicky *ženské* schopnosti rozvinou k plnému rozkvětu. Ale jen tehdy, když je žena skutečně *pravou* ženou, splní určení, které jí přikázal Stvořitel. Pak je zcela taková, jaká může a má být. A jen pravá ženskost vychovává bez jakýchkoliv slov muže, který by chtěl dobýt i nebe, jsa podporován tímto tichým působením, v němž je netušená moc. Takový muž se pak bu-

de z vnitřní přirozenosti snažit chránit pravou ženskost, a to ochotně a rád, jakmile se tato ženskost ukáže jako *pravá*.

Dnešní ženy však pošlapávají svou skutečnou moc a svůj vznešený úkol, přecházejí slepě kolem toho a rouhavě ničí všechno posvátné, co v nich je. Místo aby budovaly, působí rozkladně jako ten nejhorší jed v pozdějším stvoření. Srážejí muže i děti s sebou do hlubin.

Podívejte se na dnešní ženu! Nechte na ni dopadnout paprsek Světla s veškerou jeho neúprosností a střízlivostí, které jsou vždy průvodními jevy čistoty.

Jen stěží ještě poznáte vznešené hodnoty pravého ženství, v nichž se může rozvinout ona čistá moc, která je dána jedině jemnější citovosti ženství, aby byla používána jen k *požehnání*.

Muž nemůže nikdy vyvinout toto pronikavé působení. Tiché tkaní oné neviditelné síly, kterou dává Stvořitel proudit vesmírem, zachytí *nejdříve* a plně *žena* svým jemnějším cítěním. Muž ji přijímá jen částečně a přeměňuje ji v činy.

A jako tato živá síla Stvořitele zůstává všem lidem neviditelná, přestože udržuje celý vesmír, živí jej a pohání, *takové* má být tkaní každého pravého ženství; *k tomu* je žena stvořena, *to* je její vznešený, čistý a obdivuhodný cíl!

Je směšné říkat »slabá žena«, protože žena je duševně silnější než muž. Ne snad sama v sobě, ale svým těsnějším spojením se silou proudící stvořením, které jí umožňuje její jemnější schopnost cítění.

To je však právě to, co se žena dnes snaží skrývat, učinit to hrubším nebo zcela potlačit. V nesmírné ješitnosti a hlouposti zahazuje to nejkrásnější a nejcennější, co jí bylo dáno. Sama se tím vylučuje ze Světla a cesta nazpět jí zůstane uzavřena.

Čím se dnes díky tomu staly tyto obrazy královského ženství! S hrůzou se musí každý od nich odvrátit. Kde lze ještě u dnešní ženy nalézt pravý stud, jako nejjemnější cit *ušlechtilého* ženství? Je tak divoce znetvořen, že musí být všem k smíchu.

Dnešní žena se sice stydí nosit dlouhé šaty, jestliže móda předepisuje krátké, ale nestydí se obnažovat při slavnostních příležitostech

téměř tři čtvrtiny svého těla a vystavovat je pohledům všech. A přitom samozřejmě nejen pohledům, ale při tanci nevyhnutelně i rukám! Bez váhání by obnažila ještě mnohem víc, kdyby to vyžadovala móda, a podle dnešních zkušeností nejspíš všechno!

Tím není řečeno příliš mnoho. Bylo té hanby víc než dost. Nebylo to nesprávné, ale žel až příliš pravdivé, když se řeklo: »Paní se začíná *oblékat*, to už půjde spát!«

Jemné cítění mimoto předpokládá i smysl pro krásu! To je nepochybné. Kdyby se však dnes ještě měla hodnotit jemnost ženského cítění podle tohoto měřítka, bylo by to s ní špatné. Způsob oblékání přece svědčí často a dosti zřetelně o pravém opaku. Nohy ženy nebo dokonce matky, na kterých jsou tenké punčochy, se velmi špatně slučují s ženskou důstojností. Chlapecký účes, což je moderní ženský sport, neméně hyzdí pravé ženství! Nevyhnutelným následkem marnivých výstřelků módy je pak koketérie, která je nebezpečná tělu i duši a v neposlední řadě i prostému rodinnému štěstí. Mnoho žen totiž dává dost často přednost hrubým a ve skutečnosti urážlivým lichotkám nějakého zahaleče před věrnou činností svého manžela.

Tak by bylo možné uvést mnoho, ještě velmi mnoho faktů jako viditelný doklad toho, že dnešní žena je pro svůj *skutečný* úkol v pozdějším stvoření ztracena! A tím ztratila i všechny vznešené hodnoty, které jí byly svěřeny a z nichž nyní musí skládat účty. Kletba takovým prázdným lidem! Nejsou snad obětí poměrů, ale sami tyto poměry vynutili.

Velké řeči o pokroku nezmění nic na tom, že tyto horlitelky pro pokrok klesají spolu se svými věrnými následovnicemi jen hlouběji, stále hlouběji. Všechny již zahrabaly své skutečné hodnoty. Převážná většina žen si již nezaslouží, aby měla čestné jméno »žena«! A muže nemohou ženy nikdy představovat ani se jimi stát, takže takové ženy nakonec zůstanou v pozdějším stvoření jen jako trubci, kteří musí být podle neochvějných zákonů přírody vyhubeni.

Žena stojí v pozdějším stvoření ze všech tvorů nejméně na místě, na kterém měla stát! Svými způsoby a svým chováním se stala nejsmutnější postavou ze všech tvorů! *Musela* zahnít na duši, protože

své nejušlechtilejší cítění a svou nejčistší sílu lehkomyslně obětuje vnější, směšné marnivosti, a tím posměšně opovrhuje určením svého Stvořitele. Záchrana při takové povrchnosti není možná, protože slova by ženy zavrhly, nebo by je už vůbec nemohly pochopit a přijmout.

Tak musí teprve z děsu a hrůzy vyvstat nová, pravá žena, která bude prostřednicí, a tím také bude moci být základem pro nový, Bohem chtěný život a působení lidí v pozdějším stvoření, jež pak bude zbaveno jedu a hniloby!

ODDANOST

»Buď vůle Tvá!« Lidé věřící v Boha vyslovují tato slova v oddanosti! V jejich hlasu se přitom vždy zachvívá určitá žalost, nebo je skryta v jejich myšlenkách a citech. Téměř výhradně se tato slova používají tam, kde zasáhlo *utrpení*, které bylo *neodvratné*. Tam, kde člověk poznává, že již proti tomu nemohl nic dělat.

Je-li věřícím, říká *potom* v nečinné oddanosti: *»Buď vůle Tvá!«*

Neříká to však z pokory, ale těmito slovy se chce uklidnit tehdy, když byl bezmocný.

Z *toho* pramení oddanost, kterou člověk v takovém případě vyjadřuje. Kdyby mu však byla dána sebemenší možnost, aby na tom něco změnil, neptal by se na vůli Boží, ale oddanost by se opět rychle změnila ve formu: *»Má* vůle se staň!«

Takový je člověk! – – –

»Pane, jak chceš, tak nalož se mnou!« Takové a podobné zpěvy slýcháme často při pohřbech. V nitru však má každý truchlící neochvějné chtění: »Kdybych to mohl změnit, hned bych to udělal!«

Lidská oddanost není *nikdy* pravá. V nejhlubších základech lidské duše je zakotven pravý opak. Je tam vzpoura proti osudu, který ji postihuje, a právě toto vzpírání se pro ni stává utrpením, které ji »tísní« a kruší.

Nezdravé při tomto dění je, že se nesprávně používá smysl slov: »Buď vůle Tvá!« Tato slova nepatří tam, kde je používají lidé a církve.

Vůle Boží spočívá v zákonech tohoto stvoření! Jakmile tedy člověk řekne: »Buď vůle Tvá!«, pak to znamená totéž co ujištění: »Chci dbát Tvých zákonů ve stvoření a plnit je!« Dbát zákonů znamená *zachovávat* je, zachovávat je ale vyžaduje žít podle nich! Jen tak může člověk dbát vůle Boží!

Chce-li jí dbát, chce-li podle ní žít, musí ji v prvé řadě *znát!*

To je však právě bod, kde se pozemské lidstvo provinilo nejhorším způsobem! Člověk se dosud nikdy nestaral o Boží zákony ve stvoření! Nestaral se tedy o svatou vůli Boží! A přece stále znovu a znovu říká: »Buď vůle Tvá!«

Vidíte, jak bezmyšlenkovitě vystupuje pozemský člověk vůči Bohu! Jak nesmyslně se snaží používat vznešená Kristova slova. Pronáší je kňouravě, často se při tom svíjí v bolestech a cítí se jako poražený, nikdy je však nevyslovuje jako radostný slib!

»Buď vůle Tvá« ve skutečnosti znamená: »Chci podle ní působit« nebo »Chci to, co je ve Tvé vůli!« Právě tak je možné říci: »Chci být poslušen Tvé vůle!«

Kdo ale poslouchá, ten také něco *dělá*. Poslušný není nečinný, to již spočívá ve slově samém. Poslušný *něco uskutečňuje*.

Jakmile však *dnešní* člověk řekne: »Buď vůle Tvá«, pak nechce *sám nic dělat*, ale vkládá do svého cítění smysl: »Já počkám, *učiň to Ty!«*

Přitom se ještě cítí být velkým, věří, že překonal sám sebe a »odevzdal« se do vůle Boží. Člověk si myslí, že se tím dokonce povznesl nad všechny ostatní, a věří, že učinil nesmírný vzestup.

Všichni tito lidé jsou nepotřební slaboši, zahaleči, blouznivci, fantastové a fanatici, nejsou to však upotřebitelné články ve stvoření! Patří mezi ty, kteří musí být při soudu zavrženi, neboť nechtějí být *dělníky* na vinici Pána! Pokora, kterou se vychloubají, je pouze lenost. Jsou to líní služebníci!

Pán požaduje *život*, který spočívá v *pohybu!* –

Oddanost! Toto slovo by pro věřící v Boha nemělo vůbec existovat! Jen dejte na jeho místo »radostné chtění«! Bůh nechce od lidí tupou oddanost, ale radostnou činnost!

Podívejte se pořádně na takzvané »oddané Bohu«. Jsou to pokrytci, v jejichž nitru je velká lež!

Co je člověku platný oddaný pohled vzhůru, jestliže současně pohlíží lstivě, žádostivě, pyšně, domýšlivě a zlomyslně na své okolí! Takové jednání jen *zdvojnásobuje* vinu.

Oddaní mají ve svém nitru lež, protože oddanost se neslučuje s »duchem«! Tedy ani s lidským duchem! Všechno, co je »duch«, nemůže v sobě nikdy oživit schopnost pravé oddanosti! Každý pokus o to musí zůstat umělým, tedy sebeklamem, nebo dokonce vědomým pokrytectvím! Nikdy však není možné oddanost opravdově cítit, neboť lidský duch, který je duchovní podstaty, to nedokáže. Tlak, jemuž je vystaven lidský duch, nedovolí, aby se schopnost oddanosti projevila vědomě, na to je příliš silný. A proto člověk ani nemůže projevovat oddanost.

Oddanost je schopnost, kterou má pouze bytostné! Ve své pravé podobě se projevuje jen u zvířete. *Zvíře* je oddané svému pánovi! Duch ale tento pojem nezná! Proto také zůstane oddanost u člověka *vždy* nepřirozená.

Otrokům byla oddanost vštěpována namáhavou a přísnou výchovou, protože byli postaveni na roveň zvířatům, kupovali a prodávali se jako osobní majetek. Oddanost však u otroků nemohla být nikdy skutečně pravá. Byla to buď otupělost, věrnost nebo láska, která se skrývala za oddaností a tak se projevovala, nikdy to nebyla pravá oddanost. Otroctví je u lidí nepřirozené.

Oddanost bytostného je u duchovna vystupňována do podoby vědomé a chtěné věrnosti! Co tedy znamená v bytostném oddanost, to je v duchovnu věrnost!

Oddanost k člověku nepatří, protože člověk je z ducha! Všímejte si lépe řeči samé, která již svými slovy vyjadřuje, co je pravé, má v sobě správný smysl. Dává vám správný obraz.

»Vzdej se!« říká například vítěz poraženému. Smysl těchto slov je: »Vydej se mně na milost a nemilost, tedy bezpodmínečně, abych o tobě mohl rozhodnout podle svého uvážení, i o tvém životě nebo smrti!«

Vítěz však v tomto případě jedná nesprávně, neboť člověk se i jako vítěz má přesně řídit podle Božích zákonů. Každým opomenutím v tomto směru se jinak činí viníkem před Pánem. Zcela určitě ho potom zasáhne zvratné působení! Je tomu tak u jednotlivců i u celých národů!

A nyní nastala doba, kdy se všechno, všechno, co se dosud ve světě stalo, musí rozuzlit! Z toho, co bylo bezprávím, a stejně tak z bezpráví, které se děje *dnes, nezůstane ani slovo neodpykáno!*

Toto odpykání však není vyhrazeno vzdálené budoucnosti, ale již *přítomnosti!*

Rychlé rozuzlení *všech* zvratných působení není v rozporu se zákonem stvoření, ale zcela správně spočívá v zákoně samém.

Pohyb soukolí se v dnešní době zrychluje zesíleným vyzařováním Světla, které vynutí konečné účinky. Dojde k tomu tak, že se předtím všechno vystupňuje až k plodům a přezrálosti, takže se to, co je nesprávné, samo rozpadne a odsoudí k smrti a zániku, zatímco to, co je dobré, se osvobodí od dosavadního tlaku všeho nesprávného a bude moci zesílit!

V blízké době zesílí toto vyzařování tak, že v mnoha případech nastane zvratné působení *ihned, bezprostředně!*

To je moc, která brzy poleká pozemské lidi a jíž se budou muset v budoucnosti obávat! Ale právem se musí obávat jen *ti*, kdo se dopouštěli *bezpráví*. To, že se při tom sami cítili být v právu, nebo chtěli namluvit jiným, že jsou v právu, je nezachrání před úderem zvratného působení, které vyvíjí činnost podle *Božích zákonů!*

I když si na zemi lidé vymysleli jiné zákony, pod jejichž ochranou mnozí jednají chybně, nesprávně v domnění, že jsou v právu, nezbavuje je to ani prášku jejich viny.

Boží zákony, tedy Boží vůle, se nestarají o názory pozemských lidí, které tito lidé uložili do pozemských zákonů, i kdyby je dnes celý svět považoval za správné. Co není podle Božích zákonů, tam nyní dopadne úder meče! Úder, který při rozuzlení bude soudit.

Všichni, kdo podle Božích zákonů trpěli od lidí *nevinně*, se mohou radovat, protože nyní se jim dostane práva, kdežto jejich protivníci nebo soudci budou vydáni Boží spravedlnosti.

Radujte se, neboť Boží spravedlnost je blízko! Působí již ve všech zemích na této planetě! Pohleďte na ty zmatky! Jsou to důsledky *blížící se* Boží vůle! Je to začátek očisty!

Z toho důvodu se již *nyní* vyžívá až k smrti všechno, co je u lidí

nesprávné, a to v hospodářství, ve státě, v politice, církvích, sektách, národech, rodinách i v jednotlivcích! Všechno, všechno je nyní vytahováno na Světlo, *aby se to ukázalo* a *zároveň se na něm soudilo!* I to, co dosud mohlo být ještě skrytě v klidu, se *musí* ukázat, jaké to *skutečně* je, musí se projevit v činnosti, a tak si nakonec zoufat nad sebou i nad ostatními, rozpadnout se a rozprášit se.

Tak to dnes vře pod tlakem Světla již ve všech zemích, na všech místech. Nouze všeho druhu vzrůstá, až přijde zoufalství a nakonec zůstane jen beznaděj a vědomí, že ti, kdo chtěli zachraňovat, měli kromě sobeckých přání *jen planá slova*, ale neuměli poskytnout pomoc! Bojovníci ducha se ženou nad hlavami všech a prudce bijí tam, kde se něčí hlava nechce sklonit.

Teprve pak vznikne pravá půda, z níž opět vyjde úpěnlivá prosba o *Boží* pomoc! Po vraždění a žhářství, po hladu, nakažlivých nemocech a smrti, po poznání vlastní neschopnosti.

Nastane velká výstavba.

Zlomení pak mají být svobodní, osvobození od tlaku temna! Mají se však stát svobodnými také *ve svém nitru!* Stát se svobodným ve svém nitru ale může každý jen *sám*. K tomu však musí vědět, co svoboda znamená, co svoboda *je*.

Svobodný je pouze ten člověk, který žije v Božích zákonech! Jedině tak a ne jinak stojí v tomto stvoření netísněn a neomezován. Všechno mu potom pomáhá, místo aby se mu kladlo do cesty. »Slouží« mu, protože to používá správným způsobem.

Boží zákony ve stvoření jsou ve skutečnosti jen všechno, co každý člověk potřebuje ke zdravému, radostnému životu ve stvoření. Jsou pro něho totéž co potrava nezbytná pro zdraví! Pouze ten, kdo zná Boží vůli a žije podle ní, je skutečně svobodný! Všichni ostatní se musí mnoha vlákny zákonů tohoto stvoření spoutat, protože se do nich sami zaplétají.

Stvoření vzniklo teprve z Boží vůle, z Božích zákonů. Působíce společně, noří se vlákna zákonů stále hlouběji a všude vynucují pohyb, aby nastal vývoj. Během vývoje se také nutně sama stále víc a více rozvětvují a při tom se kolem nich v neustálém pohybu

trvale formuje nové stvoření. Tak zákony poskytují stvoření současně oporu a možnost, aby existovalo a dál se rozšiřovalo.

Není ničeho bez Boží vůle, jedině ona vyvolává pohyb. Všechno ve stvoření se řídí podle ní.

Jedině lidský duch se *nevpravil* do těchto vláken! Zamotal je, a tím zamotal i sám sebe, protože chtěl jít podle *své* vůle novými cestami a na hotové, již existující cesty nedbal.

Zesílené záření Světla do toho nyní vnáší změnu. Vlákna všech Božích zákonů ve stvoření budou nabita zvětšenou silou, takže se mocně napnou. Díky tomuto nesmírnému napětí se rychle vrátí do své původní polohy. Při tom bude všechno zamotané a zauzlené tak náhle a nezadržitelně rozmotáno, že události prostě strhnou vše, co se ve stvoření ještě není schopno přizpůsobit správnému stavu!

Ať je to cokoliv, rostliny či zvířata, hory, řeky, země, státy nebo člověk, zhroutí se všechno, co se nebude moci v posledním okamžiku prokázat jako pravé a Bohem chtěné!

LENOST DUCHA

POZEMSKY znatelně hřmí nyní vesmírem odbíjení dvanácté hodiny na světových hodinách! Stvoření úzkostlivě tají dech a všichni tvorové se bázlivě choulí, neboť *Boží* hlas zaznívá dolů a požaduje! Požaduje od vás, kteří jste směli žít v tomto stvoření, abyste složili účet!

Špatně jste spravovali léno, které vám Bůh ve své lásce přenechal. Proto budou nyní vyvrženi všichni služebníci, kteří mysleli jen na *sebe* a nikdy nemysleli na svého Pána! A všichni, kteří se snažili sami sebe učinit pány. –

Vy, lidé, stojíte plaše před mými slovy, protože nepovažujete přísnost za božskou! To je ale jedině *vaše* vina, neboť jste si dosud představovali všechno Božské, všechno, co přichází od Boha, jako změkčile milující a vše odpouštějící, protože vás to tak učily církve!

Tato mylná učení však byla pouze rozumovými výpočty, jejichž cílem bylo hromadné lovení duší pozemských lidí. Ke každému lovu je nutné mít vnadidlo, které působí přitažlivě na všechno, na co je nastraženo. Správný výběr vnadidla je při každém lovu to nejdůležitější.

Protože to byl lov na *lidské duše*, byl plán obratně vybudován na *jejich* slabostech. Vnadidlo muselo odpovídat hlavní slabosti! A hlavní slabostí duší byla pohodlnost a lenost jejich ducha.

Církev zcela přesně věděla, že bude mít velký úspěch, jestliže vyjde daleko vstříc *této* slabosti a nebude vyžadovat, aby se jí lidé zbavili!

Protože toto církev správně poznala, zřídila pozemským lidem širokou a pohodlnou cestu, která podle jejího tvrzení měla vést ke Světlu. Vábivě ji stavěla před pozemské lidi a ti raději odváděli de-

sátek výtěžku ze své práce, klečeli na kolenou, mumlali stokrát modlitby, než aby se třeba *jenom na okamžik duchovně* namáhali!

Církev jim proto odňala duchovní práci, odpustila i všechny hříchy, jen když jí lidé byli pozemsky a navenek poslušni a vykonávali to, co *ona* od nich pozemsky požadovala!

Ať to byly návštěvy kostela, zpovědi, množství modliteb, poplatky nebo dary a odkazy, na tom nezáleží, *církev* s tím byla spokojena. Ponechávala věřící v bludu, že za všechno, co dali pro *církev*, získali pro sebe místo v nebeské říši.

Jako by církev mohla tato místa rozdávat!

Dávky a poslušnost však spojují všechny věřící jen *s jejich církví*, nespojují je s jejich Bohem! Církev ani její služebníci nemohou lidské duši odejmout nebo dokonce odpustit ani prášek její viny! Právě tak nesmějí prohlásit některou duši za svatou, a zasahovat tak do dokonalých, věčných Božích prazákonů ve stvoření, které jsou nezměnitelné!

Jak se mohou *lidé* opovážit hlasovat a rozhodovat o věcech, které spočívají ve všemohoucnosti, spravedlnosti a všemoudrosti Boží! Jak mohou pozemští lidé vydávat svým bližním něco takového za věrohodné! A nemenším rouháním je, když ostatní pozemští lidé důvěřivě přijímají takové opovážlivosti, v nichž tak zřetelně spočívá jen snižování velikosti Boží!

Něco tak neuvěřitelného je možné pouze u bezmyšlenkovitých, stádních lidí, kteří si takovým jednáním vtiskují poznávací znamení největší duchovní lenosti. Neboť již nejjednodušší úvaha musí každému ihned a snadno přinést poznání, že takové opovážlivosti nelze vysvětlit ani lidskou domýšlivostí, ani velikášstvím, ale že je to těžké rouhání se Bohu!

Zvratné působení musí být strašlivé!

Čas Boží shovívavosti již minul. Svatý hněv bije do řad těchto rouhačů, kteří se tím snaží oklamat pozemské lidstvo, aby si zachovali a zvětšili svou vážnost. Přitom ve svém nitru správně cítí, že se zde jedná o věci, ke kterým nemohou být nikdy oprávněni se povznést!

Jak smějí rozhodovat o Boží říši ve věčnosti? Paprsek Božího hněvu je přes noc probudí z neslýchaného duchovního spánku a bude je… *soudit!* – – –

Co dává člověk svému Bohu, když poslouchá církev! Nemá při tom v sobě žádnou *přirozenou* touhu citu, která jediná je schopna pomoci mu vzhůru.

Pravím vám, že lidé mohou opravdu sloužit Bohu právě jen *tím*, co v církvích *nepřišlo* k životu: *vlastním* myšlením, *samostatným* zkoumáním! Každý musí *sám* projít mezi mlýny, tedy mezi soukolím Božích zákonů ve stvoření. A proto je nutné, aby *každý sám* poznal v pravý čas povahu mlýnů a jejich chod.

Právě tomu však mnohé církve vytrvale bránily, aby věřící nemohli dospět k nutnému *vlastnímu* přemýšlení a prociťování. Tím připravily lidi o tu oporu, která jediná je může bezpečně vést a ukazovat cestu ke Světlu. Zato se snažily vnutit každému člověku výklad, který – když se lidé podle něho řídili – musel přinášet užitek jen *církvi*. Užitek, vliv a moc!

Lidské duše mohou sloužit svému Stvořiteli jen *čilostí svého vlastního ducha!* Tím ale slouží v prvé řadě současně i samy sobě. Pouze *ten* lidský duch, který stojí ve stvoření jasný a bdělý, který zná jeho zákony a podřizuje se jim ve svém myšlení a jednání, je Bohu milý, protože tím pak plní účel svého bytí, jenž má každý lidský duch ve stvoření!

To však nikdy nespočívá ve zvyklostech, které požadují církve od věřících! Těmto zvyklostem totiž chybí přirozenost, svobodné přesvědčení a vědění jako *hlavní požadavek* pravého sloužení Bohu! Chybí jim svěžest a radost, se kterými by tito věřící pomocně podporovali všechny tvory a díky nimž by jejich duše zajásaly, šťastny vědomím, že mohou spolupůsobit na kráse tohoto stvoření jako jeho část, a *tím* děkovat Stvořiteli a uctívat ho!

Místo radostných, svobodných lidí uctívajících Boha si církev vychovala vlastní otroky! Před zraky lidí, kteří pohlíželi volně vzhůru, postavila *sama sebe!* Tím zatemnila pravé Světlo. Lidské duchy jen spoutávala a zotročovala, místo aby je probouzela a osvobo-

zovala. Rouhavě udržovala duchy ve spánku a potlačovala je, touhu po vědění a vědění samotné jim zakazovala předpisy, které odporují vůli Boží, příčí se jí! To všechno dělala jen proto, aby si udržela *vlastní* moc.

Jako se církve dříve neštítily různého týrání, mučení a vražd, tak se dnes neštítí pomlouvat bližní, zostouzet je, podkopávat jejich pověst, štvát proti nim a klást jim do cesty všechny možné překážky, nechtějí-li se ochotně zařadit do řad církevních otroků! Pracují nejnekalejšími prostředky jen pro *svůj* vliv a *svou* pozemskou moc.

Právě tato moc nyní ve zvratném působení také nejdříve zakolísá a zhroutí se, neboť je to pravý opak toho, jak to chce *Bůh!* Ukazuje to, jak daleko mají církve k tomu, aby pokorně sloužily *Bohu!* –

Nekonečné zástupy lidí se daly vlákat vábidlem dovolené lenosti ducha do uspávajícího lůna církví! Uvěřily rouhavému bludu, že je možné lacině odpykat hříchy, a s duchovně línými davy se zvětšoval pozemský vliv církví, jehož konečným cílem byla pozemská moc! Lidé nepoznali, že tímto nesprávným názorem a učením se zatemňuje a špiní svatá spravedlnost všemohoucího Boha. Viděli jen širokou a pohodlnou cestu ke Světlu, kterou tím církve předstíraly a která ve skutečnosti vůbec neexistuje! Tato cesta, založená na bludu, že lze libovolně odpouštět hříchy, vede do temnot a do zkázy!

Bohu nepřátelské svémocné jednání všech církví odděluje jejich věřící od Boha, místo aby církve k němu věřící přiváděly. Učení byla falešná! To by ale lidé museli *sami* a snadno poznat, neboť tato učení zřetelně odporují nejprostšímu citu pro spravedlnost! A proto jsou věřící církví *právě tak vinni* jako církve samé!

Církve hlásají Kristovými slovy z Janova evangelia:

»Až však přijde on, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré Pravdy. A když přijde, bude trestat svět za hříchy, aby bylo učiněno zadost spravedlnosti! A přinese soud. Já však jdu k Otci a již mne neuzříte. Od Otce jsem vyšel a přišel na svět. Opět opouštím svět a jdu k Otci!«

Tato slova se předčítají v kostelích bez porozumění, neboť Syn

Boží přece zcela jasně řekl, že přijde někdo *jiný* než on, aby zvěstoval Pravdu a přinesl soud. Duch Pravdy, který je živým křížem! A přesto i zde učí církev nesprávně a v rozporu s těmito jasnými slovy.

Přesto, že i Pavel napsal kdysi Korintským: *»Naše* vědění je neúplné. Až však přijde úplné vědění, neúplné vědění pomine!«

Tím apoštol upozorňuje na to, že je nutné teprve očekávat příchod toho, který bude hlásat úplnou Pravdu, a že jeho zaslíbení Synem Božím nelze vztahovat na známé vylití síly Ducha svatého, k němuž došlo již před tím, než Pavel napsal tato slova.

Pavel tím dosvědčuje, že apoštolové *nepovažovali* toto vylití síly za splnění poslání Utěšitele, Ducha Pravdy, jak se to dnes o svatodušních svátcích snaží podivným způsobem vykládat mnoho církví a věřících, protože jim tyto věci jinak nezapadají do jejich věroučné soustavy. Tvořily by mezeru, která by musela způsobit povážlivé otřesy této chybné stavby.

To jim ale nebude nic platné, neboť nadešel čas poznání toho všeho a všechno nesprávné se zhroutí!

Dosud lidstvo nemohlo slavit opravdové svatodušní svátky a nemohlo díky probuzení ducha dospět k poznání, protože se podvolilo mnoha mylným výkladům, na nichž mají velký podíl zejména církve!

Z této velké viny jim nebude nic prominuto! –

Vy lidé nyní udiveně stojíte před novým Slovem a mnozí z vás již nejsou vůbec schopni poznat, že přichází ze světlých výšin, protože je úplně jiné, než jste si představovali! I vy ještě částečně setrváváte v úporné ospalosti, kterou vás obestřely církve a školy, abyste zůstali poslušnými přívrženci a neměli v sobě touhu po probuzení svého ducha!

Co požaduje *Bůh*, bylo pozemským lidem dosud lhostejné! Já vám však ještě jednou pravím: »Široká a pohodlná cesta, kterou se před vás církve dosud snažily klamavě stavět, aby z toho měly samy prospěch, *je nesprávná!* V bludu, že lze libovolně odpouštět hříchy, což při tom slibovaly, nevede tato cesta ke Světlu!«

POZEMSKÝ ČLOVĚK PŘED SVÝM BOHEM

LIDÉ, jak jste dosud vypadali před svým Bohem! Snažili jste se ho pokrytecky klamat, stejně jako jste chtěli klamat i sami sebe falešnou zbožností, kterou jste měli vždy jen na rtech, ale kterou váš duch nikdy neprojevoval. *Vy* jste ve svých chrámech a církvích zaváděli pravidla a zvyklosti, aniž jste se tázali, zda je to tak *Bohu* milé. Stačilo, když se *vám* to líbilo, a tím pro vás byla bohoslužba vyřízena!

Což nevidíte, jak to všechno bylo opovážlivé? Vy jste chtěli určovat, jaké má všechno být. Na *Boží* vůli jste se přitom nikdy neptali. Co jste *vy* označovali za velké, to měl za velké považovat i Bůh. Chtěli jste ve všem vnucovat Bohu *své* názory jako oprávněné, bez ohledu na to, čeho se to týkalo.

Co jste *vy* považovali za správné, to měl Bůh jako správné odměnit, a co jste *vy* prohlásili za nesprávné, to měl Bůh potrestat.

Nikdy jste nechtěli vážně zkoumat, co *Bůh* považuje za správné a co je před *jeho* okem nesprávné. Nestarali jste se o Boží zákony ani o neochvějnou svatou vůli Boží, která je od věčnosti a dosud nikdy se nezměnila a ani se nikdy nezmění!

Na této vůli se nyní rozbijete a s vámi všechna nesprávná lidská díla, která si vytvořila zákony, jež měly sloužit *vašim pozemským přáním*. Vy sami, lidé, však stojíte před Bohem jako úskoční a liknaví sluhové, kteří ve svém sobectví, domýšlivosti a směšném domnění, že všechno vědí, nikdy nedbali *jeho* vůle.

Vy, kteří jste se považovali za pány, jste byli a dosud jste sluhy. Ve své pýše a duchovní lenosti jste se snažili potírat a snižovat všechno, čemu jste nemohli porozumět, jestliže se to neshodovalo s vaší snahou dosáhnout nízkých pozemských cílů, které jste pokládali za nejvyšší.

Nešťastníci, jak jste se mohli tak rouhat! Všechno mělo sloužit

jen *vám, dokonce i zákony!* Jen co vám sloužilo, bez ohledu na to, jakou formou, jen co vám pomáhalo ke splnění vašich pozemských žádostí, jedině *to* jste uznávali za správné a pouze o takové věci jste ještě měli zájem.

Když se však teď od vás žádá, abyste sami horlivě a věrně sloužili svému Pánovi, jemuž vděčíte za své bytí, pak jste velmi udivení, protože si myslíte, že jen On sám vám má sloužit svou silou, svou vznešeností a svou velikou láskou!

Jak by tomu mohlo být *jinak*, když máte tak velké mínění o sobě samých! Mysleli jste si přece, že sloužíte Bohu dostatečně, jestliže ho uznáváte a prosíte ho v myšlenkách o pomoc, aby se splnila všechna vaše přání. Že by tedy – jasně řečeno – měl On *vám sloužit* svou všemohoucností, která je mu vlastní, a učinit vám život krásným! Nic jiného vás nenapadne.

Vaší bohoslužbou bylo v nejlepším případě *prošení!*

Jen o tom dobře uvažujte; ještě nikdy to nebylo jiné.

Což se vás nezmocní stud a současně i hněv na sebe samé, budete-li se důkladně zkoumat?

Většina lidí si myslí, že účelem pozemského bytí není nic jiného než hromadění pozemského majetku! V nejlepším případě také ještě založení rodiny a výchova dětí! Kdo si to *nemyslí*, ten tak jistě *jedná!* K čemu je však za těchto předpokladů udržování rodu, jak vy tomu říkáte? Vždyť ve skutečnosti to vůbec není udržování rodu, ale pouze poskytování možnosti ke vtělení jiným lidským duchům, aby se dále zdokonalovali a odkládali své staré chyby. Svým jednáním zvětšujete tíhu své viny, protože tím zdržujete od vzestupu další duchy, které, když jsou vašimi dětmi, vychováváte ke stejně prázdným účelům!

K čemu je budování pozemské říše, není-li tato říše ke cti Boží a nepůsobí-li podle Božího záměru, který ještě vůbec neznáte a který jste dosud ani nechtěli poznat, protože *váš* záměr převyšuje všechno ostatní. Chcete uspokojovat jen *sebe* a pak ještě od Boha očekáváte, že požehná vašim zmateninám! Sloužit a plnit povinnosti ke svému Bohu, to se vám nechce.

Nyní bude rázně učiněn konec svévolnému jednání pozemských lidí, kteří se ve své pošetilosti ještě opovažují zatahovat jméno Boží do všeho nesprávného a tím špiní to nejsvětější!

Budete svrženi z trůnu svého rozumového mudrování, aby alespoň někteří z vás ještě dosáhli schopnosti přijmout v čisté pokoře pravou moudrost z Božích výšin, která jediná z vás může učinit lidi, neboť dobrovolně byste k tomu nikdy nedozráli.

Co se vám nehodí, pohaníte a rychle zvedáte kameny, abyste to sprovodili ze světa, protože je to pro vás nepohodlné a chce vám bránit, abyste i dál holdovali sobě samým.

Raději vítáte s jásotem Luciferovy přisluhovače, kteří lichotí vaší ješitnosti a podněcují vaši domýšlivost, aby vás pak tím jistěji oddělili od Světla a udržovali vás v duchovní lenosti, která vás ve vašem skutečném bytí musí vést ke smrtelnému spánku!

Pravím vám však, že nyní budete probuzeni z omámení, z tíživého poblouznění, které vás již tvrdě svírá. Musíte se probudit *proti* své vůli, i kdyby to mělo být jen proto, abyste se strašlivým zoufalstvím ještě v posledním okamžiku poznali, čeho jste se svou rouhavou vlažností dobrovolně zřekli, dříve než budete sraženi do bahna, které vám připadá tak žádoucí!

Země a celý svět nyní budou očistěny! Nezůstane žádná špína, aby tvorové mohli v míru a radosti sloužit svému Pánovi, všemohoucímu Bohu, který jim ve své lásce kdysi dovolil vědomě užívat všech požehnání ve stvoření.

Kdo by do něho chtěl opět vnést zakalení tím, že by nedbal Božích zákonů ve stvoření, nebo dokonce působil proti nim, bude neúprosně vyřazen, neboť takovým jednáním by vám přinesl jen závist, nenávist, utrpení, nemoc a smrt!

Všech těchto strastí můžete být ušetřeni jedině tehdy, budete-li se snažit *Slovo Nejvyššího* skutečně poznat a budete-li se jím řídit! Proto mu však nejdříve musíte porozumět v *jeho pravé podstatě!* Dosud jste si je ale stále vykládali jen tak, jak se líbilo vám *samým!* A ne tak, jak je vám Bůh dal ku pomoci, k záchraně z největší nouze!

Nezalekli jste se učinit dokonce i ze svatého Slova otroka své pýchy, aby – když jste překroutili jeho pravý význam – sloužilo jen *vám*, místo abyste *vy* sloužili jemu pro svou vlastní spásu v *tom* smyslu, jak vám bylo dáno!

Co jste učinili ze Slova Božího ve svých výkladech a dokonce již v jeho sepsání! Že se o ně můžete přít, že se vy, pozemští lidé, scházíte a rokujete o něm, již to samo svědčí o nepevném základě a o nejasnosti toho, co jste se opovažovali vydávat za čisté, vznešené Slovo Boží! Pánovo Slovo je nedotknutelné, prosté, jasné a nesmazatelně vryté do stvoření.

Tam, kde není zatemněno a překrouceno, není nutné je vykládat ani se o něm radit! Je srozumitelné *každému* tvoru.

Vám ale byla, při vaší směšné domýšlivosti, velká jednoduchost Slova ještě příliš nepatrná! V přítmí dílny svého mozku jste na něm namáhavě pracovali tak dlouho, až se vám je podařilo pokřivit a zformovat *tak*, jak se *vám* to líbilo, takže pak odpovídalo vašim malicherným pozemským přáním, vašim slabostem i vašemu velkému mínění o sobě a své důležitosti.

Tak jste vytvořili útvar, který vám musel sloužit a jenž se líbil vaší ješitnosti.

Vždyť pokora, kterou projevujete, když mluvíte o svých velkých hříších, pro něž *Bůh* přinesl oběť zbavení hříchů, není nic jiného než nejnižší ješitnost. *Oběť Boží za vás!* Za jak cenné se asi považujete! Domníváte se, že nemusíte dělat nic jiného, než se po mnohém přemlouvání milostivě uvolit k tomu, abyste poprosili o odpuštění!

Při tomto myšlenkovém pochodu musí být i tomu nejdomýšlivějšímu člověku s jeho pokryteckou pokorou poněkud úzko.

To je však jen jedna věc z mnoha. Takto jste pokřivili *všechno*, co má vysvětlit váš vztah, jakožto tvorů vědomých si sebe samých, k velikému Stvořiteli!

Následkem domýšlivosti pozemských lidí nezůstalo nic z toho čisté a vznešené. Proto se sám od sebe posunul i správný vztah k Bohu a stal se nesprávným.

Přeceňovali jste sami sebe a očekávali bohatou odměnu, nebo jste opovrženíhodným způsobem žebrali – jen *tak* jste stáli před svým Pánem, pokud jste si někdy vůbec udělali čas a dali si práci, abyste na něho skutečně mysleli, donuceni mnohou nouzí, která vás musela postihnout ve zvratném působení vašeho jednání!

Nyní se však konečně musíte probudit a přijmout Pravdu takovou, jaká *skutečně je*, a ne jak *vy* si ji představujete! Tím se zhroutí to, co je nesprávné, a vyjdou najevo mezery ve vašem vědění, i když se tváříte, že víte všechno lépe. Nic se již nemůže skrývat v temnotách, neboť podle vůle Boží teď vzejde Světlo, aby se temno zhroutilo a zaniklo!

Světlo nyní vzejde také na zemi a v celé veliké hmotnosti! Jako zápalná pochodeň bude zářit ve všech jejích částech a rozkládat a spalovat všechno zlo i všechno zlé chtění! Co je nesprávné, musí se projevit, kdekoli se bude snažit skrýt, a musí se samo zhroutit v paprsku Božího Světla, které nyní ozařuje celé stvoření! Všechno, co není v souladu se vznešenými Božími zákony a co podle nich nechce žít, klesne dolů, do okruhu zničení, kde se již nikdy nebude moci probudit k životu!

VŠECHNO MRTVÉ VE STVOŘENÍ MÁ BÝT VZKŘÍŠENO, ABY SE SOUDILO!

POSLEDNÍ soud! Každé zaslíbení, které s ním souvisí, mluví o vzkříšení všech mrtvých ke konečnému soudu. Lidé si však tento výraz opět vykládají mylně, protože to neznamená: vzkříšení *všech* mrtvých, ale vzkříšení *všeho* mrtvého! Tedy oživení všeho, co je ve stvoření bez pohybu, aby to pro Boží soud *oživlo* a svou činností bylo buď povzneseno, nebo vyhubeno!

Nic nyní nezůstane bez pohybu, neboť živá síla, která teď proudí zesílená celým stvořením, naléhá, tlačí a nutí vše k pohybu. Touto silou všechno zesílí, i to, co dosud bylo v klidu nebo dřímalo. Bude to probuzeno, posíleno a *musí* se tím projevit, bude to touto probouzející se činností jakoby vytaženo na světlo, i kdyby se chtělo skrývat. Lze také říci, že to vyjde samo na světlo a musí se ukázat, nemůže to dál dřímat, ať je to kdekoliv. Řečeno lidově: »Vyjde to najevo!«

Následkem toho, že do celého stvoření znovu proniká Světlo, v něm vše ožívá a uvádí se do pohybu! Světlo při tom všechno mocně přitahuje… ať už to, co je ve stvoření v klidu nebo se snad dokonce skrývá, chce nebo nechce. Přijde to nakonec do styku se Světlem, nemůže mu uniknout, i kdyby to mělo křídla ranních červánků – žádné místo v celém stvoření mu před ním nemůže poskytnout ochranu. Nic nezůstane neosvětleno.

Když bude Světlem přitaženo, musí se na něm rozbít a shořet všechno, co nesnese jeho záření, co tedy již samo k němu neusiluje. Ale to, co spěje ke Světlu, rozkvete a zesílí díky čistotě svého chtění!

Tak je tomu i se všemi *vlastnostmi* duší pozemských lidí. Co v nich dosud spočívalo zdánlivě mrtvé, co v nich dřímalo a lidé

sami o tom často ani nevěděli, to touto silou procitne a zesílí, stane se myšlenkou a činem, aby se podle způsobu své činnosti samo soudilo na Světle! Uvědomte si, že oživne i to, co je *ve vás!* V tom spočívá vzkříšení všeho mrtvého! Živý soud! Poslední soud!

Musíte se přitom vypořádat se vším, co je ve vás, musíte se očistit, nebo jinak zaniknete spolu se zlem, získá-li ve vás převahu. Pak by vás *zadrželo*, s pěnivým sykotem by se srazilo nad vaší hlavou a strhlo vás s sebou do propasti rozkladu. Neboť zlo nemůže dál přetrvávat v záři Boží síly! – –

Dal jsem vám Slovo ukazující cestu, která vás při probuzení tohoto stvoření povede neomylně do světlých výšin a nenechá vás padnout, ať se bude dít cokoliv a ať se bude cokoliv snažit ve vás vzplanout! Jestliže budete ve věrném přesvědčení upírat pohled ke Světlu a jestliže mé Slovo správně pochopíte a přijmete je do svých duší, pak budete klidně stoupat vzhůru ze zmatků, očistění a zjasnění, osvobození ode všeho, co by vám bylo dříve mohlo bránit ve vstupu do ráje.

Proto bděte a modlete se, abyste si nedali zkalit jasný pohled ješitností a domýšlivostí, těmito nejnebezpečnějšími léčkami na pozemské lidi! Mějte se na pozoru! Jak nyní připravíte půdu ve svém nitru, tak se vám povede při očistě stvoření!

KNIHA ŽIVOTA

TAK JAKO táhla temnota nad Golgatou, když Ježíš, živé Světlo, opouštěl tuto zemi, tak táhne nyní nad lidstvem. Přináší mu nazpět velké utrpení, které způsobilo Boží lásce ukrutným způsobem, příznačným pro lstivý rozum, naprosto neschopný jakéhokoliv citového zachvění, který jako nejsilnější Luciferův nástroj vám byl posvátný! –

Jen nyní zkuste, lidé, uchránit se svým rozumem před přesvatým Božím hněvem, jestliže to dokážete! Braňte se proti všemohoucnosti toho, který vám milostivě přenechal k používání část stvoření. *Tu* jste zpustošili, znečistili jako chlév nejzanedbanějších zvířat, takže v něm může být už jen utrpení a bída, protože před vaším nesprávným jednáním a temným chtěním prchá všechen mír a radost a vše čisté se s hrůzou ukrývá.

Zkuste se schovat před neoblomnou Boží spravedlností! Dostihne vás *všude* při neúprosném vykonávání Boží vůle a nepromine vám nic z nesmírné viny, kterou jste na sebe uvalili svou svéhlavostí a vzdorem.

Budete odsouzeni ještě dříve, než budete schopni vykoktat jediné slovo omluvy, a všechno prošení a úpění, všechno rouhání ani klení vám nebude nic platné, protože poslední lhůtu k tomu, abyste se nad sebou zamysleli a polepšili se, jste neodpustitelně použili jen k pěstování svých nepravostí a promarnili ji! –

Neříkám vám to jako výstrahu, neboť na to je již pozdě. Nehodlám dál napomínat, jak jsem to po léta činil. Jen na to myslete při nadcházejícím *prožívání!* Proto vám ještě jednou řeknu, co vám tento čas přinese. Budete-li to vědět, snad vám to *ulehčí* mnohé utrpení, i když to již nemůže ničemu zabránit.

Vy víte, že je to odčinění viny, kterou jste si sami a dobrovolně naložili na bedra, protože vás k tomu nikdo nenutil. Můžete-li pomocí mých slov dospět v utrpení k poznání a vznikne-li při tom ve vás touha po Světle a čistotě a zformuje se v pokornou prosbu, můžete ještě být zachráněni před klesnutím do hlubin, neboť Boží láska stále bdí.

Pak budete smět spatřit nový život, který Pán dá jen *těm*, kdo se budou ochotně zachvívat v posvátných zákonech jeho stvoření, kteří se v jeho domě, v němž jste jen hosty, budou zdržovat všeho Světlu nepřátelského konání a kteří nebudou opět bezohledně pustošit krásné zahrady, z jejichž nádhery a čistoty se mají navždy radovat, aby v nich zesílili.

Ó, vy zaslepenci, proč jste se nechtěli probudit! Mohli jste být ušetřeni mnoha těžkostí. Takto se však vaše bytí musí zahalit do šedivých závojů hlubokého žalu, z nichž vás mohou vysvobodit a zachránit jen ostré blesky svatého Božího hněvu!

A tento hněv se nad vámi rozpoutá netušenou silou ve svatém soudu! –

Tento soud je ale *jiný*, než si myslíte. Víte o jakési knize života, kterou Boží soudce v určitou hodinu *každému* otevře!

Kniha života obsahuje *jména* všech tvorů, jimž se dostalo života, a nic jiného.

Popsanými listy, které patří k této veliké knize života a které ukazují klady i zápory každé myšlenky a každého skutku jednotlivce, jsou *samotné duše*, do nichž se vtisklo všechno, co v proměnách svého bytí prožily nebo způsobily.

V nich může soudce jasně číst každé pro a proti. I toto čtení si však představujete opět nesprávně. Také ono je mnohem jednodušší, než jak se snažíte si je představit.

Soudce nenechává každou duši jednotlivě předstupovat před sebe, před svůj trůn, nýbrž vysílá z Božího příkazu své údery mečem *do vesmíru!* Tyto údery mečem jsou *paprsky*, které vycházejí a zasahují *všechno* ve stvoření!

Poznejte tuto velikou jednoduchost a překvapující přirozenost!

Soudce nevysílá paprsky vědomě nebo úmyslně k tomu či onomu, ne, on je na svatý Boží rozkaz prostě *vysílá*, neboť je to Boží síla, nic jiného by nemohlo takto působit než jeho nejsvětější vůle!

Údery paprsků nebo paprsky tedy pronikají celým stvořením, ale v takové síle, v jaké *dosud nikdy nebyly*.

Nic se nemůže skrýt před jejich účinky! A tak zasáhne paprsek Boží síly podle zákona působení stvoření v určitou hodinu také *každou duši*.

Všechno, co lidská duše má ještě na sobě v době, kdy ji zasáhne Boží paprsek, který je pro ni zcela neviditelný, musí ožít a dospět k působení, k činnosti, aby se *tím* konečně uzavřel jeho kruh, a to tuto duši stlačí dolů, nebo povznese.

Všechno nesprávné nebo zlé, co byla duše schopna v proměnách svého bytí již odložit tím, že se to podle zákonů stvoření prožitím rozuzlilo, je smazáno a jako by to nikdy nebylo; proto již to na ní nelpí, již do ní není vtisknuto. Je od toho osvobozena a očistěna, takže jí to nemůže škodit.

Jen to, co *dosud nedospělo* k uzavření svého kruhu, a proto na ní ještě ulpívá, je s ní spojeno, bude tlakem Světla bezprostředně přinuceno uzavřít kruh tím, že to ožije, při svých pokusech vyvíjet činnost *se ukáže*, a tím také dostane úder, který mu patří.

Tyto údery přesně odpovídají síle vlastního chtění, které se ve *zvratném působení* rozuzluje a obrací se *proti* duši jakožto svému východisku! Nyní bude neodolatelným tlakem Světla všechno zesíleno a zatlačeno zpět ke svému východisku, k duši, ať je to dobré nebo zlé.

A všechno, co by jinak v těžkopádném pohybu zhutnělého, ztvrdlého okolí lidských duší na zemi potřebovalo snad ještě mnoho tisíc let k tomu, aby se uzavřelo v kruhu, bude nyní vtěsnáno do několika měsíců. Bude to způsobeno silou úderů ze Světla, které dají všemu popud k pohybu, jaký lidé neočekávají.

Tak působí světový soud ve své prosté přirozenosti! Tentokrát *je* to vám tak často zvěstovaný *»poslední soud«!* Vyvolává však něco zcela jiného, než jste si mysleli. Co vám o něm bylo oznamováno

již dříve, bylo *v obrazech*, protože jinak byste tomu vůbec nerozuměli.

Poselstvím Grálu se však rozšířilo vaše vědění o dění ve stvoření, a proto je možné sdělovat vám stále více, neboť dnes tomu můžete díky mému Poselství již rozumět.

Údery meče posledního soudu pronikají jako silné paprsky Světla do stvoření a procházejí všemi kanálky, které již byly vytvořeny samočinným působením Božích zákonů ve stvoření a jejichž východiskem je veškeré cítění, myšlení, chtění i jednání lidí.

Proto jsou soudící paprsky vedeny těmito existujícími kanálky s naprostou jistotou ke všem duším a působí na ně přiměřeně jejich stavu, ale *tak* zrychleně, že za několik měsíců *se uzavře poslední kruh* všeho dosavadního působení během celého jejich bytí. Přesně podle svého skutečného stavu je pak duše povznesena, nebo sražena, oživena a posílena, nebo zničena!

Takový je soud! *Dnes* můžete díky Poselství porozumět takto vylíčenému ději.

Dříve byste to nemohli pochopit, a proto vám muselo být všechno oznamováno v prostých obrazech odpovídajících přibližně tomu, jak tento děj probíhá. –

A tyto údery posledního soudu jsou již na cestě k vám, ke každému ve stvoření, bez ohledu na to, zda má nebo nemá pozemské tělo.

Ty první vás již zasáhly a nyní ožívá všechno, co ještě lpí na vašich duších.

Ale i *poslední* údery, které přinášejí zničení nebo povznesení, jsou již vyslány s vše přemáhající ostrostí, aby dokončily očistu na této zemi! Ženou se již na lidstvo a nic je nemůže zadržet. V hodinu, kterou Bůh přesně stanovil, bude jimi lidstvo neúprosně, ale spravedlivě zasaženo!

ŘÍŠE TISÍCE LET

JAKO báje se toto zaslíbení vznáší v myšlenkách mnoha lidí, kteří o něm vědí. Nemá však konkrétní obsah a podobu, protože si o něm nikdo neumí udělat správnou představu!

Říše tisíce let! Lidé usilující o vědění se stále znovu snažili vysvětlit, jakým způsobem se uskuteční tato veliká doba míru a radosti, která má v této říši nastat. Ještě nikdy se ale nepodařilo přiblížit se pravdě! Všichni postupovali nesprávně, neboť při tom přikládali pozemským lidem příliš velkou úlohu, jak je tomu se vším, o čem lidé uvažují. Kromě toho ponechávali v platnosti dosavadní pojmy, stavěli na nich, a proto bylo nutné každou z těchto představ již předem považovat za nesprávnou, ať byla jakákoliv.

A pak – člověk při tom zapomněl na to nejdůležitější! Nepočítal s podmínkou, která byla současně zaslíbena, že *před* tisíciletou říší míru se musí v soudu *všechno* stát *novým!* To je nutný základ nové říše. Na dosavadní půdě nemůže vzniknout! *Všechno* staré se napřed musí stát novým!

To však neznamená, že by staré mělo být osvěženo a posíleno ve stejné, dosavadní formě, ale výraz »nový« předpokládá změnu, přeměnu všeho starého!

To při svém hloubání člověk nebral v úvahu, a proto ve svých představách nikdy nedospěl dál.

To, co se musí napřed v soudu nejvíce změnit, je člověk sám, neboť jedině on vnesl do pozdějšího stvoření zmatek. Od něho, z jeho nesprávného chtění proniklo do světa zlo.

Původní krása, čistota a zdraví, které jsou vždy následkem zachvívání se v prazákonech stvoření, byly nesprávným chtěním tohoto lidstva postupně pokřiveny a porušeny. Během nezadržitelné-

ho vývoje mohly vznikat už jen karikatury, místo aby vše zdravě uzrávalo k dokonalosti!

Představte si hrnčíře, jak sedí u svého hrnčířského kruhu a má před sebou hlínu, která je vláčná, takže ji lze vytočit do jakéhokoliv tvaru. Hrnčířský kruh však neuvádí do pohybu hrnčíř sám, ale hnací řemen, jemuž opět síla stroje nedovolí, aby se zastavil.

Tlakem hrnčířových prstů se hlína formuje za neustálého otáčení kruhu, na němž je položena. *Jak* prsty tlačí, *taková* forma se tvoří. Může být pěkná i nepěkná, ba dokonce ošklivá.

Stejně působí v tomto světě, v pozdějším stvoření, také duch člověka. Vede svým chtěním, tedy vykonává tlak jakožto duch na mnoho bytostných druhů, které formují jemnohmotnost i hrubohmotnost. Bytostné je pro ducha prstem, který podle jeho chtění vykonává tlak. Hlínou je jemnohmotnost a hrubohmotnost, avšak pohybem, běžícím nezávisle na duchu člověka, jsou samočinné pohyby prazákonů stvoření, které – podobny proudům – nezadržitelně ženou k vývoji všechno, co člověk formuje svým chtěním.

Tak je chtění lidského ducha odpovědné za mnohé, co se vyvíjí v pozdějším stvoření, neboť *on* jakožto duch vykonává tlak, který určuje, jaký bude druh formy. Nemůže chtít nic, aniž by se to současně neformovalo! Nezáleží na tom, co to je! Proto se také nikdy nemůže zbavit odpovědnosti za vše, co zformoval. Jeho chtění, myšlení i jeho jednání, všechno se formuje v soukolí tohoto světa. Že to člověk nevěděl, nebo také nechtěl vědět, je jeho věc a jeho vina. Jeho nevědomost toto působení nezmění.

Tak člověk svým nesprávným chtěním, svou svéhlavostí a domýšlivostí nejenže zabránil jakémukoliv opravdovému rozkvětu, ale zkazil pozdější stvoření a místo, aby působil blahodárně, jen škodil!

Výstrahy proroků a pak i samotného Syna Božího nestačily k tomu, aby se člověk změnil a nastoupil správnou cestu! Člověk *nechtěl* a stále více živil své domýšlivé domnění, že je vládcem světa. V tomto domnění již spočíval zárodek jeho nevyhnutelného zániku. Zárodek rostl spolu s domýšlivostí a připravil katastrofy, které se nyní musí rozpoutat podle pravěčných zákonů ve stvoření, jež

člověk promeškal poznat, protože mu v tom bránilo jeho domýšlivé domnění, že on je pánem.

Příčinou nadcházejících hrůz je jedině zkřivení Božských prazákonů způsobené nesprávným chtěním lidských duchů v pozdějším stvoření! Toto nesprávné chtění totiž uvedlo všechny samočinně působící proudy sil ve zmatek. Jejich běh však nelze měnit beztrestně, protože zauzlené a zamotané proudy sil se v určitou dobu *násilím* rozuzlí. Rozuzlení a rozmotání se projeví účinky, kterým říkáme katastrofy. Nezáleží na tom, zda to proběhne ve státě, v rodinách, u jednotlivců nebo u celých národů, nebo zda k tomu dojde u přírodních sil.

Tím se zhroutí všechno nesprávné, soudíc se silou spočívající v proudech, které lidská domýšlivost vedla špatně, jinak, než to Bůh chtěl. Tyto proudy totiž mohou vytvářet *jen* požehnání, jdou-li *těmi* cestami, které jim stanovily prazákony, které tedy určil Stvořitel. Nikdy jinak.

Proto mohl být tento konec předvídán již před tisíciletími. Při nesprávném stanovisku, které lidé zaujali, nemohlo nastat vůbec nic jiného, neboť to, jak se každé dění na konci projeví, zůstává vždy přesně vázáno na prazákony.

Protože lidští duchové prokázali naprostou neschopnost poznat svůj úkol v tomto stvoření i neochotu jej plnit tím, že odmítli a nesprávně vykládali všechny výstrahy povolaných a proroků, dokonce i výstrahy samotného Syna Božího, a zpečetili své nepřátelství jeho ukřižováním, zasahuje nyní Bůh *násilím*.

Proto tisíciletá říše!

Pozdějšímu stvoření může být pomoženo už jen *násilím*, právě tak jako lidem, kteří prokázali, že je při jejich svobodné vůli nikdy není možné pohnout k tomu, aby šli správnou cestou, po které ve stvoření musí jít, aby v něm byli takoví, jak to chce Bůh, a působili blahodárně jako *duchovní* tvorové, jimiž také skutečně jsou.

Z toho důvodu bude nyní lidstvo v soudu *zbaveno práv*, bude na nějakou dobu *zbaveno* dosavadního práva spočívajícího v tom, že *lidská vůle* jako vedoucí a formující ovládá pozdější stvoření! Bude

zbaveno tohoto práva na tisíc let, aby konečně mohl nastat mír a všechno spělo ke Světlu podle prazákonů ve stvoření, vůči nimž se člověk dosud stavěl nepřátelsky.

Možnost a záruku, aby vznikla dlouho toužebně očekávaná říše míru, tedy poskytne to, že lidstvo bude zbaveno všech svých dosavadních práv v pozdějším stvoření! *Tak* stojí člověk před svým Bohem! *Za to* se nyní musí zodpovídat. *To* je smysl tisícileté Boží říše zde na zemi, *proto* musí vzniknout. Je to smutná pravda, která nemůže být pro toto lidstvo více zahanbující! Ale… je to jediná pomoc.

Tak bude tisíciletá říše *školou pro lidstvo*, ve které se má učit, *jak* si má počínat v tomto pozdějším stvoření, *jak* má myslet a jednat, aby svůj úkol také správně plnilo, a tím bylo samo šťastné!

Po tisíc let bude za tím účelem lidská vůle jako vládnoucí v pozdějším stvoření podvázána, když bude předtím v soudu zničeno vše, co nesprávně zasela a nesprávně vedla!

Tisíc let bude vládnout jedině Boží vůle, které se musí podřídit každý lidský duch, pokud mohl obstát v soudu!

Nastane-li však potom ještě jednou selhání, jak k tomu dosud docházelo, bude muset lidstvo počítat s úplným zničením!

Taková je říše tisíce let a její účel! Lidstvo si ji ve své domýšlivosti a v iluzorním domnění o své důležitosti představovalo úplně jinak. Bude se ale muset učit tomu a prožívat to, jaká skutečně je!

Také v tom je pouze *milost* Boží: pomoci těm, kdo jsou skutečně čistého chtění!

NUTNÉ SLOVO

MĚJ SE na pozoru, lidský duchu, neboť tvá hodina nadešla! Času, který je ti poskytnut k vývoji, jenž sis toužebně přál, jsi využil jen ke zlým činům!

Střez se ve své tak opovážlivé rozumové domýšlivosti, která tě uvrhla do náruče temna, jež dnes do tebe vítězoslavně zatíná své drápy!

Vzhlédni! Stojíš v Božím soudu!

Probuďte se a zachvějte se – ve své omezenosti a se zúženým pohledem tančíte kolem zlatého telete pozemské pomíjivosti, přitahováni stejně jako můry falešným leskem. Kvůli vám rozbil kdysi Mojžíš ve hněvu vyvolaném zklamáním desky zákonů vašeho Boha, které vám měly pomáhat stoupat ke Světlu.

Rozbití desek bylo živým symbolem toho, že si celé lidstvo nezasluhovalo znát Boží vůli. Tuto vůli svým lehkomyslným jednáním a pozemským vyvyšováním se odmítlo. Raději křepčilo kolem modly, kterou si samo vytvořilo, a tak jednalo podle svých vlastních přání!

Nyní ale s posledním zpětným působením, s následky, s odplatou přichází konec! Neboť o tuto kdysi tak lehkovážně odmítnutou vůli se *vy* nyní rozbijete!

Teď vám již nepomůže naříkání ani prošení, protože vám byl po tisíciletí dán čas na rozmyšlenou! Vy jste však na to nikdy neměli čas! Nechtěli jste a ještě dnes se považujete ve své nepolepšitelné povýšenosti za nesmírně moudré. Nechcete pochopit, že *právě v tom* se projevuje největší hloupost. Tak se z vás nakonec v tomto světě stala obtížná havěť, která již nezná nic jiného, než svévolně hanět všechno světlé, protože tím, jak se vytrvale hrabete jen v tem-

nu, jste ztratili jakoukoliv možnost obrátit zrak při hledání volně vzhůru, poznat Světlo nebo je snést.

Tím jste se nyní sami poznamenali!

Proto jakmile Světlo znovu zazáří, oslněni se zapotácíte nazpět a bez naděje na záchranu klesnete do propasti, která se za vámi již nyní rozevřela, aby pak pohltila takto zavržené!

Budete tam připoutáni v sevření, z něhož nelze uniknout, aby všichni, kteří se snaží směřovat ke Světlu, k němu našli v blaženém poznání cestu, zbavenou vaší domýšlivosti a vaší snahy přijímat pozlátko místo ryzího zlata! Klesněte do oné smrtící hrůzy, kterou jste si připravili svým nejtvrdošíjnějším úsilím! V budoucnu již nebudete moci kalit Boží Pravdu!

Jak se ti malí človíčkové horlivě snaží postavit své směšné, zdánlivé vědění co nejvíce do popředí a jak tím matou mnoho duší, které by bylo možné zachránit, kdyby nepropadly těmto loupežným rytířům lovícím duchy, kteří se podobně jako lapkové na začátku ještě plíží kolem pravé cesty a *zdánlivě* míří stejným směrem. Co to však je, co skutečně nabízejí! S velkými gesty a otřepanými slovy hrdě a rozvláčně vykládají tradiční texty, jejichž skutečnému smyslu nikdy neporozuměli.

Lid pro to má dobré rčení: Mlátí prázdnou slámu! Prázdnou, protože spolu s ní nesebrali i skutečné zrno, pro které jim chybí porozumění. Všude se musíme setkávat s takovou omezeností; s tupou vytrvalostí omílají věty druhých, neboť sami nemají, co by k nim dodali.

Patří k nim tisíce lidí a další tisíce jsou těch, kteří se domnívají, že *jedině* oni mají pravou víru! Pokorně a s vnitřním zadostiučiněním varují před pýchou tam, kde něco přesahuje jejich chápavost! *To jsou ti nejhorší!* Právě ti jsou již nyní zavrženi, protože jim v jejich zarytosti po stránce víry již nikdy nebude možné pomoci. Až jednou pochopí, že to byl omyl, nebudou jim už nic platné zděšení, nářek ani prosby. Nechtěli tomu jinak a promeškali svůj čas. Ať se pro ně netruchlí. Každý okamžik je příliš drahocenný, než aby mohl být ještě promarněn pro lidi, kteří si myslí, že sami vědí

všechno lépe. Ti se přece již nikdy neprobudí ze své zatvrzelosti, ale slepě v ní zahynou! Zahynou s odporně slizkými slovy a s ujišťováním, že věří v Boha a že poznali Krista, což si však pouze namlouvají!

O nic lépe na tom nejsou spousty těch, kteří vykonávají svou bohoslužbu stejně tak pravidelně a s vědomím povinnosti jako jiné práce, jako něco nutného, užitečného a účelného. Částečně i ze zvyku nebo že je to »obyčej«. Možná také z naivní opatrnosti, protože člověk ostatně »nemůže vědět, k čemu to nakonec bude dobré«. *Zahynou jako dech ve větru!* –

Spíše je možné litovat badatele, kteří při skutečně vážném badatelském úsilí opomíjejí povznést se ještě z houští, v němž se neúnavně hrabou a domnívají se při tom, že *v něm* najdou cestu k počátku stvoření. Není to přes to všechno nic platné a nelze to ničím omluvit! Je jich také málo, velmi málo. Převážná většina těch, kdo si říkají badatelé, se ztrácí v nicotných hříčkách.

Velký zbytek lidstva však *nemá čas*, aby »naslouchal v sobě«. Jsou to zdánlivě velmi sužovaní pozemští lidé, dosti přetížení prací, aby splnili svá pozemská přání a uspokojili každodenní potřeby, ale aby nakonec získali i věci, které jejich potřeby daleko přesahují. Nepozorují, že splněním se přání stupňují, takže nemají konce. Člověk, který se takto pachtí, nemůže *nikdy* dosáhnout klidu, nikdy si nenajde čas k *vnitřnímu* probuzení! Úplně bez vysokého cíle, který by měl význam pro věčnost, se nechá štvát pozemským životem jako otrok pozemských žádostí.

Unaven touto činností musí konečně pečovat i o své tělo odpočinkem, změnou a rozptýlením. Tak mu samozřejmě nezbývá čas na mimozemské, duchovní věci! Ozve-li se někdy zcela tiše cit upomínající na to, co je »po smrti«, v nejlepším případě se na chvíli trochu zamyslí, nikdy však nedovolí, aby jím to pohnulo a probudilo ho, ale nevrle zažene rychle všechny podobné myšlenky a posteskne si, že on přece nemůže, i kdyby opravdu chtěl! Nemá na to ani *trochu* času!

Mnohý by dokonce chtěl, aby mu to umožnili *druzí*. Nezřídka

dochází i k žehrání na osud a k reptání proti Bohu! U takových lidí je ovšem škoda každého slova, protože *nikdy nechtějí* uznat, že záleželo jenom na nich samých, aby si svůj život uspořádali jinak!

Pro ně existují jen *pozemské* potřeby a tím, jak je uspokojují, se tyto potřeby stále stupňují. Nikdy si *doopravdy* nepřáli nic jiného. Vždy proti tomu vytvářeli překážky všeho druhu. Lehkomyslně to odsunovali na páté, šesté místo, které přijde na řadu teprve tehdy, když je člověk ve velké nouzi nebo umírá. Pro všechny to dodnes zůstalo vedlejší věcí, na kterou je dost času!

A jestliže se přece někdy naskytla *zřetelně patrná příležitost* se tím vážně zabývat, vznikla ihned nová zvláštní přání, která neznamenají nic jiného než výmluvy, jako: »*Předtím* chci *nejdřív* ještě udělat to a ono a pak se tomu budu rád věnovat.« Přesně tak, jak to již kdysi uváděl Kristus!

Nikde se této nejpotřebnější věci nepřikládá taková vážnost, jaká k ní rozhodně patří! Lidem připadala příliš vzdálená. Proto jsou nyní *všichni* zavrženi, všichni! Ani jeden z nich nebude smět vstoupit do království Božího!

Je to shnilé ovoce pro vzestup, které kolem sebe jen dál šíří hnilobu. Uvažte sami, kdo *potom* ještě zbývá? Je to smutný obraz! Ale žel až příliš pravdivý. –

Když pak soud lidi zkruší, budou velmi rychle klečet v prachu! Ale představte si již *dnes, jak* potom budou klečet: v celé své ubohosti, zároveň však opět osobivě, protože znovu budou jen naříkat a *prosit, aby jim bylo pomoženo!*

Těžké břemeno, které na sebe naložili a které je nakonec hrozí rozdrtit, *z nich má být sňato! To* pak bude jejich prosba! Slyšíte dobře? Budou prosit o odvrácení muk, ale nevyskytne se u nich ani jediná myšlenka na vlastní vnitřní polepšení! Ani *jedno* poctivé přání dobrovolně změnit dosavadní nesprávné myšlení a čistě pozemské snažení! Ani *jediný* úmysl poznat své dosavadní omyly a chyby a statečně je přiznat.

A až pak ve veliké tísni mezi ně vstoupí Syn Člověka, sice po něm všichni natáhnou ruce a budou sténat a úpěnlivě prosit, ale

zase jen v naději, že jim *pomůže podle jejich přání*, tedy že ukončí jejich muka a povede je k novému životu!

On však tyto požadující většinou od sebe odvrhne jako jedovatou havěť! Všichni tito úpěnlivě prosící by totiž po poskytnutí pomoci ihned znovu upadli do starých chyb a otravovali by spolu s ostatními okolí. Přijme *jen ty*, kdo ho budou prosit o sílu, aby se konečně vzchopili k trvalému polepšení, a kdo se budou pokorně snažit zbavit se dosavadní zatvrzelosti a radostně uvítají Slovo Pravdy ze Světla jako spásu! –

Pochopit Poselství Grálu, tak jak tomu bylo dříve s poselstvím Syna Božího, ale bude možné jen tehdy, když lidský duch odvrhne *vše*, co si vybudoval v domnění, že pochopil, *a začne úplně od začátku!* Lidé se musí předtím stát v tomto směru takovými, jako jsou děti! Převedení z dnešních omylů není možné. Musí vzniknout od základu všechno úplně *nové*, co vyroste a zesílí z prostoty a pokory.

Kdyby bylo lidem pomoženo tak, jak si to vyprošují v hodině nebezpečí a tísně, opět by na všechno rychle zapomněli, jakmile by byli zbaveni hrůzy. Bez rozpaků by začali znovu ve svém nerozumu kritizovat místo uvažovat.

Takové plýtvání časem nebude v budoucnu vůbec možné, protože tato část světa se blíží ke konci své existence. Pro každého lidského ducha nyní platí: Buď – anebo! Buď záchrana ze zauzlenin, které si sám vytvořil, nebo záhuba v nich!

Volba je svobodná. Následky rozhodnutí jsou však jisté a nezměnitelné!

Jako osvobozeni od velkého tlaku oddechnou si pak zachránění a zajásají, až odporné, nečisté temno se svými stvůrami, které se ho rády drží, bude muset pod ranami meče Světla konečně klesnout tam, kam patří!

Potom země, zbavená všech morových myšlenek, povstane panenská a všem lidem vykvete mír!

VELKÁ KOMETA

VĚDOUCÍ lidé mluví již po léta o příchodu této zvlášť významné hvězdy. Počet těch, kdo ji čekají, neustále vzrůstá; stále více přibývá jejích předzvěstí, takže ji lze skutečně brzy očekávat. Ale *co* vlastně znamená, co přinese a odkud přiletí, to dosud nebylo správně vysvětleno.

Ví se, že přinese pronikavé převraty. Tato hvězda však znamená víc.

Je možné ji nazývat betlémskou hvězdou, protože je úplně stejného druhu, jako byla ona. Její síla bude vysávat vodu vysoko vzhůru, způsobí živelní pohromy a mnoho jiného. Země se bude otřásat, až ji obklopí její paprsky.

Od událostí v Betlémě se nepřihodilo nic podobného. Stejně jako betlémská hvězda opustila i tato hvězda věčnou praduchovní říši v takové době, aby začala na této zemi působit právě tehdy, když pro celé lidstvo nadejdou léta duchovního osvícení.

Hvězda letí *přímo* z věčné říše až do této části světa. Její jádro je naplněno velkou duchovní silou, obaluje se hmotností, a proto bude viditelná i pozemským lidem. Jistě a neúchylně se kometa pohybuje po své dráze a bude v pravou chvíli na místě, jak to bylo určeno již před tisíciletími.

První přímé účinky se začaly projevovat již v posledních letech. Kdo to nechce vidět a slyšet, kdo necítí, že je směšné považovat ještě vše *neobyčejné*, co se již stalo, za něco všedního, tomu ovšem není pomoci. Buď si chce ze strachu hrát na pštrosa, nebo je zatížen největší omezeností. Oba druhy lidí musíme klidně nechat jít jejich cestou. Můžeme se jen usmívat jejich tvrzením, která lze snadno vyvrátit.

Vědoucím lidem by bylo možno také říci, kam dopadnou první *silné* paprsky. Protože ale paprsky postupně obklopí celou zemi, nemá smysl mluvit o tom podrobněji. Bude to trvat léta, než bude dosaženo tohoto bodu, a další léta, než se země vymaní z tohoto vlivu.

A pak bude *očistěna* a *osvěžena* po *všech stránkách*, k požehnání a radosti jejích obyvatel. Nikdy nebyla země krásnější, než bude potom. Proto má každý věřící hledět do budoucnosti s klidnou důvěrou a nelekat se, ať přijde v příštích letech cokoliv. Dovede-li s důvěrou vzhlížet k Bohu, nestane se mu nic zlého.

UČITEL SVĚTA

UČITELEM světa se nenazývá proto, že by poučoval svět, nebo snad proto, že by zakládal náboženství, které spojí svět, v užším smyslu zemi nebo ještě lépe řečeno pozemské lidstvo, nebo které ovládne zemi. Učitelem světa se nazývá proto, že *vykládá* »svět«, že přináší nauku o světě. To, co člověk skutečně musí vědět! Učí *poznávat* svět v jeho samočinném působení, aby se pozemský člověk mohl podle toho řídit a díky tomu, že pozná skutečné světové zákony, mohl vědomě stoupat vzhůru!

Jedná se tedy o nauku o světě, o poučení o světě, o stvoření.

Za tímto *pravým* učitelem světa září jako kdysi u Krista – *čistým jasnovidcům* viditelný – veliký *Spasitelův kříž!* Je možné také říci, že *»on nese kříž«!* To však nemá nic společného s utrpením a mučednictvím.

Bude to jedno ze »živě zářících« znamení, která nedokáže vykouzlit sebedovednější kejklíř nebo mág. Podle tohoto znamení lze poznat, že jeho poslání je zcela určitě pravé!

Tento mimozemský úkaz není bez souvislosti, není libovolný, a tedy ani nepřirozený. Tuto souvislost ihned pochopíme, jakmile poznáme pravý smysl skutečného »Spasitelova kříže«. Spasitelův kříž není totéž co kříž Kristova utrpení, kterým přece lidstvo nemohlo být spaseno, jak podrobně líčím v přednášce »Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře« a mnohokrát opakuji. Je to něco úplně jiného, zdánlivě opět jednoduchého, a přece nesmírně velikého!

Kříž byl znám již před dobou Kristova pozemského života. Je to znamení Božské Pravdy! Nejen znamení, ale i živá forma Pravdy. A protože Kristus přinesl nefalšovanou Božskou Pravdu a přišel

z Pravdy, byl s ní v přímém spojení, nesl v sobě její část, tkvěla Pravda také živě v něm a na něm! Je *viditelná* v živém, tedy svítícím a samočinně *zářícím* kříži! Dá se říci, že ona sama je kříž. Tam, kde je tento zářící kříž, je i Pravda, neboť tento kříž nelze oddělit od Pravdy. Obojí je jedno, *protože tento kříž představuje viditelnou formu Pravdy.*

Paprskový kříž nebo zářící kříž *je* tedy Pravda ve své nejvlastnější podobě. A protože člověk může stoupat vzhůru jedině pomocí Pravdy a ne jinak, dosáhne lidský duch skutečné *spásy* jen poznáním nebo znalostí Božské Pravdy!

Protože jedině v Pravdě spočívá spása, vyplývá z toho, že kříž, tedy Pravda, je křížem přinášejícím spásu nebo *Spasitelovým křížem!*

Je to kříž Spasitele! *Spasitelem* pro lidstvo *je však Pravda!* Jen znalost Pravdy a s tím spojené použití cesty, která spočívá v Pravdě nebo kterou Pravda ukazuje, může lidského ducha vyvést z jeho nynějšího obestření temnotou a poblouzení vzhůru ke Světlu, vysvobodit ho, spasit ze současného stavu. A protože vyslaný Syn Boží a nyní přicházející Syn Člověka jsou *jedinými*, kteří přinášejí *nezkalenou* Pravdu a nosí ji v sobě, musí přirozeně oba nést nerozlučně v sobě také kříž. Musí tedy být nositeli paprskového kříže, nositeli Pravdy, nositeli spásy, jež pro lidi spočívá v Pravdě. Přinášejí spásu pomocí Pravdy těm, kteří ji přijmou, kteří tedy jdou ukázanou cestou. – Čím je vedle toho všechno chytré lidské mluvení? Ustane v hodině tísně.

Proto řekl Syn Boží lidem, aby vzali na sebe *kříž* a šli za ním, to znamená, *aby přijali Pravdu a žili podle ní!* Aby se vpravili do zákonů stvoření, naučili se jim správně rozumět a používali jejich samočinné působení jen ku prospěchu.

Co však opět učinilo omezené lidské myšlení z této prosté a přirozené skutečnosti! Nauku o utrpení, jak ji nechtěl ani Bůh, ani Syn Boží! A tím se nastoupila *nesprávná* cesta, která není v souladu s ukázanou cestou, ale odvádí daleko od Boží vůle, která chce vést jen k radosti a ne k utrpení.

Pro lidi je ovšem strašlivým symbolem, že Syna Božího tehdy přibili právě na pozemské zpodobnění Pravdy a umučili ho na něm, že tedy na symbolu Pravdy, kterou přinesl, pozemsky zahynul! Kříž utrpení, který používají církve, však *není* Spasitelův kříž!

»Ten, kdo stojí v síle a Pravdě«, praví se o Synu Božím. Silou je Boží vůle, Duch svatý. Jeho viditelnou formou jest holubice. Viditelnou formou Pravdy je sám ze sebe zářící kříž. Obojí bylo živě viděno na Synu Božím, protože v obojím stál. Byl to tedy u něho přirozený a samozřejmý jev.

Totéž bude vidět i u Syna Člověka! Holubice nad ním, Spasitelův kříž za ním, neboť on je s nimi opět nerozlučně spjat jako nositel Pravdy, »který stojí v síle a Pravdě«! *Jsou to neklamná znamení jeho pravého poslání ke splnění zaslíbení.* Znamení, která nelze nikdy napodobit, která jsou nezničitelná, varovná a přes svou nesmírnou vážnost i slibná! Již jen před nimi samotnými musí ustoupit všechno temné!

Pohlédněte vzhůru! Jakmile se ohlásí neúprosné předzvěsti jeho příchodu a odstraní mu z cesty překážky, které na ni kupí lidská domýšlivost, *spadne rouška z očí mnohých*, jimž je dopřána milost, aby ho *takto* poznali! Hlasitě pak budou *muset* vydávat svědectví, nuceni k tomu silou Světla.

Ani jediný z dnes ještě tak četných falešných proroků a vůdců není schopen před *ním* obstát, neboť v obou vznešených znameních, která nemůže nosit nikdo kromě Syna Božího a Syna Člověka, mluví sám Bůh pro svého služebníka. Všechna lidská chytrost musí před tím zmlknout. –

Dávejte pozor na tuto hodinu, bude bližší, než si *všichni* myslí.

CIZINEC

NAD ZEMÍ se opět rozprostřelo temno. Vítězoslavně zastínilo lidi a zahradilo jim cestu do praduchovní říše. Světlo Boží se od nich vzdálilo. Tělo, které mu sloužilo jako tělesná schránka, viselo zkrvavené a zničené na kříži jako oběť odporu těch, jimž chtělo přinést štěstí a svatý mír.

Na vrcholu celého stvoření, v zářivé blízkosti Boží, stojí hrad Grálu jako chrám Světla. V něm zavládl veliký smutek nad zbloudilými lidskými duchy dole v hlubinách, kteří se v zaslepené domněnce, že vědí všechno lépe, nepřátelsky uzavřeli Pravdě a dali se temnotou plnou nenávisti dohnat až ke zločinu na Synu Božím. Těžce dolehla na celý svět kletba, kterou lidé takto vytvořili, a stlačila je do ještě většího omezení chápavosti. –

S vážným údivem sledoval z hradu Grálu toto strašlivé dění jinoch… byl to budoucí Syn Člověka. V té době již probíhalo jeho vzdělávání, které si vyžádalo celá tisíciletí, protože se měl dobře vyzbrojen odebrat dolů do nížin, kde následkem chtění lidí panovalo temno.

Vtom se snícímu jinochovi položila jemně na rameno ženská ruka. Vedle něho stanula Královna ženství a pravila s láskyplným smutkem:

»Nech na sebe působit toto dění, milý synu. *Takové* je bojiště, kterým budeš procházet v hodině splnění, neboť na prosbu zavražděného Spasitele Bůh Otec dovolil, abys před soudem ještě jednou zvěstoval odpadlíkům jeho Slovo k záchraně těch, kteří je ještě budou chtít slyšet!«

Mlčky sklonil jinoch hlavu a začal se vroucně modlit o sílu, protože jím mocně zachvíval ohlas tak veliké Boží lásky!

Zvěst o poslední, opětovné možnosti milosti se rychle rozletěla

po všech sférách a mnoho duší úpěnlivě prosilo Boha o svolení, aby i ony směly pomáhat na velikém díle spásy všech, kdo ještě chtějí najít cestu k Bohu. Láska Boha Otce to dovolila mnoha duším a těm to prospělo ke vzestupu. S radostí naplněnou díkem složil jásající zástup takto omilostněných slib, že povolenou možnost využije a bude věrně sloužit.

Tak se stali *těmi* povolanými, kteří se měli později dát k dispozici Vyslanci Božímu, až nastane hodina jeho splnění na zemi. Byli pečlivě vzděláváni k těmto úkolům a v pravý čas se vtělili na zemi, aby byli připraveni, jakmile k nim dolehne volání. *Čekat na toto volání a zaslechnout je bylo prvním splněním jejich povinností.*

Zatím se odkazu zavražděného Syna Božího, jeho živého Slova, využívalo na zemi jen k sobeckým účelům. Lidem při tom chybělo jakékoli ponětí o pravých Kristových principech. Vžili se naopak do falešného, zcela pozemského prokazování lásky, takže nakonec všechno ostatní odmítali jako něco, co nepochází od Boha. Ještě dnes odmítají a napadají vše, co neprojevuje tuto odpornou změkčilost, kterou by si přáli, a co nepěstuje stejný, tak nezdravý otrocký kult člověka.

Všechno, kde jako základ chybí uznání lidské svrchovanosti, se jednoduše označuje za nesprávné a za to, co nepatří k Božímu Slovu. Za tímto jednáním se však ve skutečnosti neskrývá nic jiného než úzkostlivá obava, že by mohla vyjít najevo již dávno pociťovaná prázdnota této falešné stavby.

To se učinilo ze svatého odkazu Syna Božího! Za takových ponižujících předpokladů byla rozšiřována jeho jasná slova, vykládaná příliš lidsky. Tím, že se vycházelo vstříc lidským slabostem, se získávali stoupenci, až bylo možné dosáhnout trochu pozemské moci, která byla vždy konečným cílem. Potom se však velmi brzy ukázalo v bestiálních ukrutnostech, jak byli nositelé Kristova principu, který si nesprávně vykládali, nesmírně vzdáleni od jeho skutečného pochopení a jak málo podle něho žili.

Trvale a stále jasněji dokazovali, že právě oni, kteří chtěli být nositeli Kristova principu, jsou nejhoršími nepřáteli skutečného Kristova principu a nejvíce jej urážejí, a to nestoudně a neodpustitelně! Celé dějiny po Kristově pozemském životě od počátku církví ukazují tyto skutečnosti nesmazatelně vrytými a vpálenými záznamy tak jasně, že to nikdy nebude možné popřít nebo zlehčit. Dlouhými dějinami jednotlivých i hromadných vražd za trestuhodného dovolávání se Boha se vine znamení hanby, které nelze zakrýt a které svědčí o vědomém pokrytectví. Na mnoha místech se na tom staví ještě dnes, pouze ve změněných, dnešní době přizpůsobených formách.

Tak díky ochotě všech lidských duchů temno stále houstlo, čím více se blížila doba, kdy se měl na zemi vtělit Syn Člověka.

Radostný ruch v živlech oznamoval jeho pozemské narození. Andělé ho láskyplně doprovázeli dolů na tuto zemi. Prastvoření tvořili v době jeho pozemského dětství kolem něho pevnou hradbu. Jeho mládí na zemi smělo být slunné. Jako pozdrav Boha Otce vídal večer zářit nad sebou kometu. Díval se na ni jako na samozřejmost patřící ke hvězdám, dokud mu nebyla dána na oči páska, kterou měl mít v době své trpké pozemské přípravy.

Jeho okolí se mu pak zdálo cizí. Jen velká, neuhasitelná touha naplňovala jeho duši a stupňovala se až v neklid, v trvalé, nervózní hledání. Nedala se utišit ničím, co poskytovala země.

S jemnohmotnou páskou na očích stál nyní na nepřátelském území tváří v tvář temnu, na bojišti, kde všechno temné mohlo zakotvit pevněji než on sám. Proto bylo přirozené, že všude, kde se snažil něco podniknout, nemohl nalézt ozvěnu a neměl úspěch, ale vždy pouze nepřátelsky zasyčelo temno.

Dokud pro něho nenadešla doba splnění, mohlo být temno stále silnější a pozemsky mu škodit, kdekoliv byl nějak pozemsky činný. Všechno pozemské se *muselo* zcela přirozeně stavět vůči Božímu Vyslanci jenom nepřátelsky, protože všechno lidské chtění dnes směřuje *proti* pravé Boží vůli, přes zdánlivé hledání Pravdy, za nímž se vždy skrývá jen domýšlivost v nejrůznějších podobách.

Temno snadno našlo všude ochotné kreatury, aby Vyslance Světla zdržovaly a velmi bolestně ho zraňovaly.

Tak v době svého pozemského učení kráčel cestou utrpení.

Tak jako duchovno působí na bytostné, jemnohmotné i hrubohmotné na pohled tak, že je velmi silně magneticky přitahuje a drží u sebe, stejně a ještě mnohem silněji musí to, co má původ nad duchovnem v pozdějším stvoření, působit na *všechno* pod sebou. Je to přirozené dění, které ani nemůže probíhat jinak. Svými účinky se však přitažlivé síle jen podobá. Přitažlivou silou ve známém smyslu na sebe navzájem působí jen to, co je stejného druhu.

Zde však jde o *moc silnějšího* v čistě věcném, nejušlechtilejším smyslu! Nikoli v tom smyslu, jak to chápou pozemští lidé, protože v hrubohmotnosti tento zákon jako všechno ostatní přičiněním lidí ve svých projevech zhrubl. Přirozené působení této vládnoucí moci se navenek projevuje jako magnetické přitahování, shrnování, držení pohromadě, ovládání.

Podle tohoto zákona se cítili i lidé magneticky přitahováni k tomuto zahalenému, silnějšímu cizinci z výšin, ačkoliv se namnoze nepřátelsky vzpírali. Hutné záhaly, které měl kolem sebe, nedokázaly zcela zabránit pronikání této síly, na zemi cizí, i když ovšem nemohla ještě volně vyzařovat, aby působila *tou* neodolatelnou mocí, jakou má v hodině splnění po odpadnutí záhalů, které na něho byly vloženy.

To vneslo rozpor do citů lidí. Již pouhá cizincova přítomnost v nich při setkání probouzela myšlenky naděje nejrůznějšího druhu. Tyto myšlenky se ale žel podle jejich smýšlení zhustily vždy jen v pozemská přání, která v sobě živili a stupňovali.

Cizinec však nemohl nikdy dbát na taková přání, neboť jeho hodina dosud nepřišla. Proto byli mnozí ve svých představách často těžce zklamáni a kupodivu se dokonce cítili být podvedeni. Nevzali nikdy v úvahu, že to byla ve skutečnosti *jen jejich vlastní* sobecká očekávání, která se nesplnila, a zklamáni a rozhořčeni nad tím sva-

lovali odpovědnost za to na cizince. Ten je však nevolal, ale oni sami se mu vnucovali a věšeli se na něho podle tohoto jim neznámého zákona a často se mu stali těžkým břemenem, s nímž putoval po *ty* pozemské roky, které mu byly předurčeny za dobu jeho učení.

Pozemští lidé u něho cítili něco tajemného, neznámého, co si nedovedli vysvětlit. Tušili skrytou moc, kterou nechápali, a proto se ve své neznalosti nakonec přirozeně domnívali, že se jedná pouze o úmyslnou sugesci, hypnózu a magii, vždy podle toho, jaké bylo jejich nepochopení, zatímco nic z toho nepřicházelo v úvahu. Původní náklonnost a vědomí, že jsou k němu zvláštním způsobem přitahováni, se pak velmi často změnily v nenávist, která se vyzuřila v morálním házení kamení a v pokusech špinit toho, od něhož příliš záhy mnoho očekávali.

Nikdo se nenamáhal, aby spravedlivě zkoumal sám sebe. Dospěl by tak k závěru, že cizinec, žijící sám pro sebe podle jiných názorů a ideálů, byl tím, koho využívali lidé, kteří se mu vnucovali, a ne že by on někoho využíval, jak se to tito lidé snažili namluvit sobě i jiným, roztrpčeni tím, že se jim nesplnilo přání mít pohodlný život. Vlídnost, s níž se k nim choval, zaslepeně odpláceli nesmyslnou nenávistí a nepřátelstvím podobně, jako kdysi jednal Jidáš.

Ale cizinec na zemi to musel všechno snést. Vždyť to byl jen zcela přirozený následek jeho bytí, dokud lidstvo žilo v poblouzení. On, jemuž bylo všechno zlé jednání a myšlení svým druhem naprosto cizí, mohl již podle toho poznat, čeho jsou pozemští lidé ve svém druhu schopni. Takové prožití však současně přinášelo otužení, které nutně potřeboval. Vlivem toho se kolem jeho ochoty pomáhat, kterou vždy projevoval, zvolna kladl jakoby krunýř. A tak se rozevřela propast mezi ním a lidstvem… ranami duše, které způsobily oddálení a které se mohou zahojit jen úplnou změnou lidstva. Rány, jež mu byly zasazeny, vytvořily od této chvíle propast, kterou může překlenout jen *ten* člověk, jenž jde *zcela* cestou Božích zákonů. Jedině tato cesta může sloužit jako most. Každý jiný člověk se musí roztříštit v propasti, neboť k jejímu překročení neexistuje jiná cesta. A zůstat před ní stát znamená zničení.

V pravou chvíli se již před koncem této těžké učební doby naplnilo setkání s *tou* družkou, která jako část jeho samého měla společně s ním putovat pozemským životem, aby podle Božího určení spolupůsobila na velikém úkolu. Sama cizinkou na zemi, podřídila se díky vlastnímu poznání radostně Boží vůli a vděčně s ní splynula.

Pak teprve přišla doba pro povolané, kteří kdysi dali Bohu slib, že mu budou věrně sloužit! Jejich prosbě bylo pečlivě vyhověno. V pravý čas se vtělili na zemi. Za věrného vedení byli pozemsky vyzbrojeni pro svůj úkol vším, co potřebovali k jeho splnění. Bylo jim to přivedeno a darováno tak nápadně, že to nemohli považovat za nic jiného než za dar, za půjčku na dobu splňování jejich někdejšího slibu.

V pravou chvíli navázali kontakt s Vyslancem, a to prostřednictvím jeho Slova a pak i osobně… ale mnozí z nich sice tušili volání, cítili něco neobvyklého v duši, dali se však během své pozemské cesty tak oplést čistě pozemskými věcmi a částečně dokonce i temnem, že nemohli sebrat sílu, aby se odhodlali k opravdové službě, kvůli níž směli přijít pro tuto velikou dobu na zemi.

Někteří sice projevili slabou vůli splňovat, ale pozemské chyby jim v tom bránily. Byli žel i takoví, kteří sice nastoupili cestu svého určení, ale již předem pro sebe hledali v *prvé* řadě pozemský prospěch. Dokonce i mnozí z těch, kdo opravdu chtěli, očekávali, že ten, jemuž *oni* měli sloužit, jim urovná cestu ke splnění, místo aby tomu bylo naopak.

Jenom nemnozí, pouze jednotlivci, se ukázali skutečně takovými, že byli schopni dorůst na svůj úkol. Těm pak byla v hodině splnění dána desetinásobná síla, takže již nezůstaly citelné mezery a oni svou věrností získali schopnost vykonat dokonce víc, než by to kdy dokázal velký zástup. –

Se smutkem pozoroval cizinec na zemi spoušť v zástupu povolaných. *To byla pro něho jedna z nejtrpčích zkušeností!* I když se naučil mnohému, i když sám toho od lidí hodně vytrpěl… před touto poslední skutečností stál bez porozumění, neboť pro toto selhání

nenašel omluvu. Podle jeho názoru přece povolaný, jemuž byly splněny jeho prosby, a proto se vtělil a byl zvlášť veden, nemohl jednat jinak, než v nejradostnějším splňování věrně vykonávat svůj úkol! K čemu byl jinak na zemi? Proč byl pečlivě chráněn až do doby, kdy ho Vyslanec potřeboval? Všechno mu bylo darováno jen pro jeho nutnou službu.

Proto také když se cizinec setkal s prvními povolanými, jim plně důvěřoval. Pokládal je pouze za přátele, kteří nemohou myslet, cítit a jednat vůbec jinak než v neochvějné věrnosti. Vždyť to bylo to nejvyšší a nejdrahocennější, co mohlo člověka potkat. Nepřišla mu na mysl možnost, že by se i povolaní stali v době svého čekání nečistými. Bylo pro něho nepochopitelné, že člověk při takové milosti mohl rouhavě propást a promarnit skutečný účel svého pozemského života. Připadali mu se svými chybami, které na nich lpěly, jen velmi potřebnými pomoci… Tím tíže se ho proto dotklo toto strašlivé poznání, když musel zažít, že lidský duch není ani v takových mimořádných případech spolehlivý a ukáže se nehodným nejvyšší milosti i při tom nejpečlivějším duchovním vedení!

Zdrcen spatřil náhle před sebou lidstvo, jak je nesmírně méněcenné a zvrhlé. Zhnusilo se mu.

Tíživěji dolehla bída na zemi. Stále zřetelněji se ukazovalo, že způsob, jakým lidé dosud vyvíjeli veškerou činnost, je nesprávný. Stále zjevněji byly patrné důkazy jejich neschopnosti. Všechno začalo za stále většího zmatku zvolna kolísat, jen jedno nekolísalo: domýšlivé mínění lidí, co všechno mohou dokázat.

Právě domýšlivost vyrůstala bujněji než kdy jindy. Bylo to také přirozené, protože domýšlivost potřebuje vždy půdu omezenosti. Vzrůst omezenosti musí mít za následek i bujný růst domýšlivosti.

Snaha po uplatnění se vystupňovala v horečnou křeč. Čím méně mohl člověk dávat a čím více v něm duše úzkostlivě volala po osvobození ve zcela jasném tušení, že klesá, tím úporněji pak v chybné potřebě vyrovnání usiloval o *vnější pozemské nicotnosti* –

o lidská vyznamenání. I když lidé často v tichých chvílích konečně cítili pochybnosti o sobě samých, snažili se proto tím horlivěji, aby alespoň *byli považováni* za vědoucí. Za *každou* cenu!

Tak to šlo prudce dolů. Jak lidé se strachem poznávali, že se blíží zhroucení, snažil se nakonec každý uchlácholit se svým způsobem a nechal neslýchané dění probíhat, jak probíhalo. Zavíral oči před hrozící odpovědností.

»Moudří« lidé mluvili o příchodu silného pomocníka, který pomůže z tísně. Většina z nich ale chtěla tohoto pomocníka objevit sama v sobě, nebo ho – když byli skromnější – najít alespoň v okruhu lidí kolem sebe.

»Věřící« se modlili k Bohu o pomoc ze zmatků. Ukázalo se však, že tito pozemští človíčkové se již při svých prosbách snažili v očekávání, že budou splněny, klást ve svém nitru Bohu podmínky tím, že si přáli, aby pomocník odpovídal *jejich představám*. Tak dalekosáhlé jsou následky pozemské omezenosti. Lidé si beze všeho myslí, že Vyslanec Boží má zapotřebí zdobit se pozemskou tretkou! Očekávají, že se bude určitě řídit podle jejich tak omezených pozemských názorů, aby ho proto uznali a aby mu *díky tomu* uvěřili a získal si jejich důvěru. Jaká neslýchaná domýšlivost, jaká opovážlivost je už jen v této skutečnosti! Tato domýšlivost bude v hodině splnění těžce rozdrcena spolu se všemi, kdo v duchu holdovali takovému bludu! –

Tu Pán zavolal svého služebníka, který chodil po zemi jako cizinec. Zavolal ho, aby promluvil, aby přinesl Poselství těm, kdo po něm toužili!

A hle, vědění »moudrých« bylo falešné, modlitby věřících byly nepravé, neboť věřící se neotvírali hlasu, který přicházel z Pravdy. Proto mohl být poznán jen tam, kde krůpěj Pravdy nebyla v člověku zasypána pozemskými chybami, nadvládou rozumu a všemi těmi věcmi, které jsou schopny svést lidského ducha z pravé cesty a přivést ho k pádu.

Hlas mohl vzbudit odezvu jen tam, kde prosby vycházely ze skutečně pokorné, poctivé duše.

Volání vyšlo. Kam dolehlo, tam přineslo neklid a tříštění. Na místech, kde bylo vážně očekáváno, ale přineslo mír a blaženost.

Temno se začalo neklidně pohybovat a shluklo se kolem země ještě hustší, těžší a černější. Tu a tam již nepřátelsky vybuchlo a nenávistně zasyčelo do řad těch, kdo chtěli následovat volání. Úže a úžeji však kroužilo kolem *těch povolaných*, kteří následkem svého selhání museli klesnout do temnot, jimž tím dobrovolně podali ruku. Jejich dřívější slib je duchovně vázal k Vyslanci a v hodině, kdy se blížilo splnění, je k němu přitahoval, zatímco jejich chyby působily jako překážka a odpuzovaly je od něho, protože vzhledem k nim nebylo možné spojení se Světlem.

Z toho mohl vzniknout zase jen most pro nenávist, pro veškerou nenávist temna vůči všemu světlému. A tak Vyslanci Světla ztížili jeho cestu utrpení až ke Golgatě. Velký počet lidí se připojil až příliš rád, aby mu ji ztížil, zejména ti, kteří se domnívali, že sami již znají cestu Světla a jdou po ní, jako kdysi farizejové a zákoníci.

To všechno vytvořilo situaci, kdy lidstvo mohlo ještě jednou dokázat, že by dnes opět učinilo přesně totéž, čím se již kdysi provinilo na Synu Božím. Tentokrát jen v moderní formě symbolického ukřižování – pokusem o *morální vraždu*, která podle Božích zákonů *není méně trestná než vražda tělesná*.

Došlo k tomu poté, co lidé lehkomyslně promeškali poslední možnost dosáhnout milosti. V řadách povolaných se objevili zrádci, křiví svědci a pomlouvači. Stále více temné havěti se odvažovalo přiblížit v domnění, že je v bezpečí, protože cizinec na zemi během těchto událostí k té špíně mlčel, jak mu bylo poručeno a jak se kdysi nejinak zachoval i Syn Boží vůči povykujícímu davu, který ho chtěl mít přibitého na kříži jako zločince.

Ale když si věrolomní odpadlíci ve své slepé nenávisti mysleli, že jsou již blízko vítězství, když temno považovalo dílo Světla znovu za zničené, protože doufalo, že nositele tohoto díla pozemsky úplně znemožnilo, projevil Bůh tentokrát *svou všemohoucností svou vůli!* A pak… se také posměváčci zachvěli a klesli na kolena, ale… bylo pro ně již pozdě!

ZÁCHRANA! SPÁSA!

ZÁCHRANA! Spása! Jak často si již lidé utvořili o těchto slovech nesprávnou představu, když v nich chtěli vidět bezpodmínečnou pomoc ze Světla a nevzali přitom v úvahu nejsvětější spravedlnost! V tom je patrné úplné poblouzení, které se dnes již projevuje ve všem, co vzejde z lidské mysli. Lidé by si nejraději udělali z Boha svého otroka ochotného pomáhat, jemuž by bylo dovoleno pouze to, aby se staral o blaho pozemských lidiček.

Jen se na to jednou zeptejte sami sebe, posviťte si bez přikrášlování na své myšlenky, podívejte se věcně a jasně až na dno svého nitra. Pak budete muset přiznat, že celé vaše myšlení nebylo nikdy jiné, než že vám Bůh má na vaše prosby stále sloužit a pomáhat, aby splnil vaše přání.

Vy to ovšem nenazýváte tímto výrazem, který by ukázal, jací v jádru své bytosti jste, ale jako vždy označujete své nesprávné chtění jiným výrazem, zahalujete se do pláštíku předstírané pokory a říkáte jenom, že vám Bůh »poskytuje«, ne že slouží. To však nemění nic na tom, že veškeré vaše jednání, dokonce i při modlitbě, není dobré a nemůže být Bohu milé!

Buďte konečně jednou k sobě pravdiví a zachvějte se při poznání, jak jste dosud vždy stáli před svým Bohem: byli jste svévolní, osobiví a nespokojení, pokrytečtí vlivem své povrchnosti. Mysleli jste na Boha jen v nouzi a utrpení; chtěli jste, aby vám pomohl z následků vašeho jednání, při němž jste se nikdy předem neptali, jestli jsou vaše rozhodnutí podle *Jeho* vůle.

Čím jste, vy lidé, před všemohoucností a vznešeností Pána, že chcete, aby vám vládl *tak*, jak se vám to líbí! S jakou domýšlivostí se snažíte prosadit zde na zemi *ty* zákony, které vznikají z vašeho

omezeného způsobu myšlení a které nejsou v souladu se zákony, jež Bůh vložil do stvoření. Často prosazujete své nesprávné chtění s takovým chytráctvím a zlým způsobem myšlení, že je nelze před Bohem zodpovědět, a škodíte tím svým bližním proto, abyste sami dosáhli výhod, ať již finančních a majetkových, nebo se zalíbili těm, pro které to děláte.

Nyní se to všechno na vás svalí jako tíha padajících hor, protože podle zákona zvratného působení se nic z vašeho nesprávného konání nemohlo zrušit jako rozuzlené, ledaže byste se sami od toho osvobodili změnou svého chtění k dobrému.

Zdi, které dosud zabraňují pádu nahromaděných spoust odplaty, budou strženy! Nezadržitelně se všechno valí dolů na pozemské lidstvo, jež chce setrvat v duchovní lenosti a domýšlivosti a prosazovat svou vůli, která se již dávno velmi vzdálila od vůle Boží.

To však znamená konec nadvlády veškerého temna na zemi! Temno se zhroutí a strhne s sebou všechny lidi, kteří se k němu přidružili.

Ale uprostřed hřmotu a rachotu doprovázejícího hroucení se vznáší Slovo! Vítězně prochází zeměmi, aby se ještě mohl zachránit ten, kdo o to poctivě *usiluje*.

Podmínkou je, že každý člověk se musí sám namáhat, aby poznal Pánovo Slovo jako záchranu! Nechá-li v pochybnostech přejít kolem sebe tuto poslední možnost, aniž by ji vší silou využil, nedostane se již nikdy do takové situace a možnost dosáhnout spásy pro něho bude navěky ztracena.

Záchrana, spása je pro něho jedině ve Slově. Musí je přijmout a žitím podle něho se osvobodit od pout, která ho drží dole, protože nepoznal a zkřivil pravé pojmy.

Nejvíce jste byli otráveni a ohroženi nesprávnou představou Boží lásky. Snažili jste se ji zbavit veškeré svěžesti, síly a jasnosti a místo toho jste ji zahalili nezdravou změkčilostí a škodlivou povolností. To vás všechny nutně uvrhlo do duchovní lenosti a tím do záhuby.

Varujte se zkázonosného zkřivení pojmu svaté Boží lásky! Tím byste upadli do dřímoty, která je zpočátku příjemná, ale přechází ve smrtelný spánek.

Pravá láska nespočívá v povolnosti a vše odpouštějící dobrotě. Toto nesprávné pojetí je jako omamný jed, který duchy jen ukolébává do zemdlenosti a oslabuje je. Nakonec má za následek úplné ochromení a nutně vede k věčné smrti, protože již není možné se ještě včas probudit.

Touto zemdleností může proniknout jen ostrý chlad Božské čistoty a prorazit pravé lásce cestu vedoucí k vašemu duchu. Čistota *je* ostrá, nezná přikrášlování, ale ani omluvy. Proto asi mnohému člověku, který se až příliš rád snaží něco si předstírat, připadá bezohledná. Zraňuje však ve skutečnosti jen tam, kde není něco v pořádku.

Změkčilost způsobuje škodu vám i těm, jimž se takto – jak se domníváte – zalíbíte. Jednou budete souzeni někým *vyšším*, a to se spravedlností, které jste se již dávno sami odcizili, protože jste se od ní vzdálili.

Je to *Boží spravedlnost*, nezměnitelná od věčnosti do věčnosti a nezávislá na mínění lidí. Nedbá na jejich přízeň, na jejich nenávist a zlobu, ani na jejich moc. Je *vše*mohoucí, neboť je od Boha!

Jestliže nevynaložíte *všechnu* svou sílu, abyste se osvobodili od starého, nenaučíte se ani rozumět této spravedlnosti! Nebudete pak ale ani schopni stát se v sobě novými! A pouze *novému* člověku, stojícímu ve Slově života a usilujícímu ke Světlu, se dostane pomocí, které potřebuje, aby prošel Božím soudem.

Člověk si musí najít pomoc ve Slově, které mu ukazuje cesty, po nichž má jít! Jen *tak* může dosáhnout spásy, jinak se mu jí nedostane! Musí zesílit v boji, který vede sám za sebe, nebo v něm musí zahynout!

Probuďte se a postavte se bojovně proti všemu temnu, pak se vám také dostane pomáhající síly. Slaboši však ztratí i poslední zbytek síly, která jim ještě zbyla, protože ji nebudou umět správně použít. Bude jim tak vzato i to málo, co ještě mají, neboť to bude podle zákona přitažlivosti stejného druhu přitékat k těm, kdo sílu používají horlivě a *správným způsobem*. Tím se naplní slovo pradávných zaslíbení.

ŘEČ PÁNA

JE POSVÁTNOU povinností lidského ducha, aby vyzkoumal, proč žije na této zemi nebo vůbec v tomto stvoření, s nímž je spjat tisíci nitkami. Nikdo se nepovažuje za tak malého, aby se domníval, že jeho život nemá žádný smysl, jestliže jej *sám* nezbavuje smyslu. Na to se každý určitě považuje za příliš důležitého. A přece se jen málo pozemských lidí dokáže s námahou *natolik* osvobodit od lenosti svého ducha, aby se vážně zabývali pátráním po svém úkolu na zemi.

Je to také jen lenost ducha, kvůli níž jsou ochotni přijímat od druhých hotová a ustálená učení. A jen lenost se může spokojit myšlenkou, že je to něco velkého, když se někdo přidržuje víry svých rodičů, aniž by sám důkladně, pečlivě prozkoumal její myšlenkové pochody.

V tom všem jsou lidé horlivě podporováni vypočítavými a sobeckými sdruženími, která vidí ve zvyšování počtu stoupenců nejlepší cestu ke zvětšení a zajištění svého vlivu a tím ke vzrůstu své moci.

Jsou velmi vzdálena opravdového poznání Boha. Jinak by nesvazovala lidského ducha pouty strnulého učení, ale musela by ho vychovávat k vlastní odpovědnosti, jak to Bůh určil. Základní podmínkou této odpovědnosti je *úplná svoboda duchovního rozhodování!* Jen ten duch, který se může svobodně rozhodovat, může dospět k opravdovému poznání Boha, jež v něm dozraje k plnému přesvědčení nutnému pro každého, kdo chce být povznesen do světlých výšin, protože mu k tomu může dopomoci jen svobodné, upřímné přesvědčení. –

Co jste však, lidé, učinili! Jak jste tuto největší Boží milost podvázali, rouhavě zabránili tomu, aby se mohla rozvinout a svou pomocí otevřela všem pozemským lidem *tu* cestu, která je bezpečně vede k míru, radosti a nejvyššímu štěstí!

Uvažujte: I v tom, když člověk něco zvolí, s něčím souhlasí nebo někoho poslechne, následkem duchovní lenosti možná jen ze zvyku nebo že to tak dělají ostatní, *spočívá jeho osobní rozhodnutí*, za které nese podle zákonů stvoření sám odpovědnost!

Ti, kdo k tomu lidského ducha přiměli, za to přirozeně také nesou nevyhnutelně a nezměnitelně odpovědnost. Ani to nejnepatrnější myšlení nebo jednání se nedá ze stvoření vymazat bez stejnorodých následků. Ve tkaní stvoření se neomylně předou nitky jak pro jednotlivce, tak i pro celé masy a čekají na své rozuzlení. Jejich původci, tedy ti, kdo je vytvořili, musí tato rozuzlení nakonec opět přijmout, ať již jako utrpení nebo jako radost, vždy podle druhu, jaký kdysi vytvořili. Pouze to vyrostlo, a tím zesílilo.

Jste zapleteni do přediva svého vlastního chtění a jednání a nevyprostíte se z něho, dokud od vás tyto nitky neodpadnou díky odčinění.

Ze všech tvorů ve stvoření má lidský duch jako jediný *svobodnou vůli*. Až dodnes si ji však neuměl vysvětlit, nerozuměl jí, protože v úzkých hranicích svého rozumového hloubání pro ni nenacházel důkazy.

Jeho svobodná vůle spočívá pouze v jeho *rozhodnutí* – takových rozhodnutí může každou hodinu učinit mnoho. Následkům každého vlastního rozhodnutí je však v samočinném tkaní zákonů stvoření neodvratně podroben! V tom tkví jeho odpovědnost, která je nerozlučně spjata s možností rozhodovat se podle své svobodné vůle. Tato schopnost je lidskému duchu vlastní, nedá se od něho oddělit.

Kde by jinak zůstala Boží spravedlnost, která je ve stvoření pevně zakotvena, aby byla oporou veškeré činnosti v něm, aby ji vyrovnávala a udržovala?

Boží spravedlnost však nepůsobí na lidského ducha vždy jen během krátkého úseku jednoho pozemského života, ale děje se tak za zcela jiných podmínek, jak čtenáři mého Poselství vědí.

Mnoha povrchními rozhodnutími jste si již často způsobili neštěstí a mnohdy do něho přivádíte i své děti. Když jste se sami ukázali příliš líným, než abyste se ještě vzchopili k tomu, abyste bez

ohledu na to, čemu jste se naučili, sami rozhodovali svým vnitřním cítěním, zda každé slovo, jehož se hodláte přidržet, může být pravdivé, pak byste se neměli snažit vnucovat následky své lenosti ještě svým dětem a uvrhovat je tak do neštěstí.

Co je tedy u jedněch následek duchovní lenosti, to u jiných způsobuje vypočítavý rozum.

Těmito dvěma nepřáteli duchovní svobody v rozhodování jsou nyní lidé spoutáni až na několik málo těch, kdo se ještě snaží sebrat odvahu roztrhnout v sobě tato pouta, aby se stali skutečnými lidmi, jak je tomu vždy, když lidé zachovávají Boží zákony.

Boží zákony jsou ve všem opravdovými přáteli, jsou to pomáhající milosti z vůle Boha, který tím otevírá cestu ke spáse každému, kdo se o to snaží.

Ke spáse nevede ani jediná cesta než ta, kterou zřetelně ukazují Boží zákony ve stvoření! Celé stvoření je řečí Boží a vy se máte vážně snažit ji číst. Není vůbec tak těžká, jak si myslíte.

Patříte k tomuto stvoření jako jeho část, musíte se proto zachvívat spolu s ním, působit v něm, učíce se z něho dozrávat a poznávajíce při tom stále stoupat vzhůru z jednoho stupně na druhý, přitahujíce svým vyzařováním, abyste zušlechťovali všechno, co s vámi přijde na vaší cestě do styku.

Pak bude kolem vás samočinně vznikat jeden krásný zázrak za druhým a tyto zázraky vás ve zvratném působení budou povznášet stále výš.

Naučte se poznávat svou cestu ve stvoření a díky tomu budete také vědět, jaký je účel vašeho bytí. Pak vás naplní jásavá vděčnost a nejvyšší štěstí, jaké je lidský duch schopen snést a které spočívá jedině v poznání Boha!

Blaženost opravdového poznání Boha však nemůže nikdy vyrůst a tím méně vykvést z naučené, slepé víry. Jedině přesvědčené vědění, vědoucí přesvědčení dává lidskému duchu to, co k tomu potřebuje.

Vy, pozemští lidé, jste v tomto stvoření proto, abyste *nalezli* blaženost! V řeči, kterou k vám Bůh živě promlouvá! A rozumět této

řeči, naučit se jí, vyciťovat v ní Boží vůli, *to* je *cílem* vašeho putování stvořením. Ve stvoření samotném, k němuž patříte, spočívá vysvětlení *účelu* vašeho života a zároveň i poznání vašeho *cíle!* Jiným způsobem nemůžete jedno ani druhé nikdy nalézt.

To od vás vyžaduje, abyste stvoření *žili*. Ale žít nebo *prožívat* je jste schopni teprve tehdy, když je opravdu *znáte*.

Svým Poselstvím vám nyní otvírám knihu stvoření! Poselství vám jasně ukazuje řeč Boží ve stvoření, jíž se máte naučit rozumět, abyste si ji mohli plně osvojit.

Představte si lidské dítě na zemi, které nerozumí svému otci ani své matce, protože se nikdy nenaučilo řeči, kterou s ním mluví. Co by asi bylo z takového dítěte?

Vždyť by vůbec nevědělo, co se od něho žádá, a upadalo by proto z jednoho neštěstí do druhého, způsobovalo by si utrpení za utrpením a nakonec by možná bylo na zemi naprosto neužitečné a nemělo by z ničeho radost.

Což se nemusí každé dítě jen kvůli sobě naučit *samo* řeči svých rodičů, má-li z něho něco být? Tuto námahu mu nemůže nikdo odejmout!

Jinak by se nikdy nezorientovalo, nedozrálo by a nemohlo by působit na zemi, ale zůstalo by pro ostatní překážkou, břemenem a nakonec by je bylo nutné od nich oddělit, aby nezpůsobovalo škodu.

Očekáváte vy snad něco jiného?

Takovou povinnost dítěte, kterou musíte nevyhnutelně splnit, máte samozřejmě vůči svému Bohu, jehož řeči se *vy* musíte naučit rozumět, chcete-li, aby vám pomáhal. Bůh k vám však mluví svým stvořením. Jestliže se v něm chcete dostat vpřed, musíte nejprve tuto jeho řeč poznat. Promeškáte-li to, budete odděleni od těch, kteří ji znají a řídí se podle ní, protože jinak byste škodili a překáželi, aniž byste to snad skutečně chtěli!

Vy to tedy musíte učinit! Nezapomeňte na to a postarejte se, aby se tak nyní stalo, jinak budete bez pomoci vydáni na pospas všemu, co vám hrozí.

Moje Poselství vám bude věrným pomocníkem!

NYNÍ KRÁČEJ ODVÁŽNĚ VZHŮRU!

2. DÍL

ODPOVĚDNOST

TATO otázka je vždy jednou z prvních, protože převážná většina lidí by se až příliš ráda zbavila jakékoli odpovědnosti a svalila ji na cokoliv jiného, jenom ne na sebe. Že je to znehodnocování sebe sama, jim nevadí. V tomto ohledu jsou opravdu velmi pokorní a skromní, ale jen proto, aby pak mohli žít tím veseleji a bezstarostněji.

Bylo by přece tak krásné, kdyby každý směl splnit všechna svá přání a klidně a bez nutnosti odpykání hovět svým choutkám i na úkor jiných lidí. Pozemské zákony se v případě potřeby dají obejít a je možné zabránit konfliktům s nimi. Šikovnější lidé mohou dokonce pod jejich pláštíkem úspěšně provádět nekalou činnost a páchat všelicos, co by z morálního hlediska neobstálo. Přitom se dokonce ještě často těší pověsti obzvlášť schopných lidí.

Při troše chytrosti by se tedy vlastně dalo docela dobře žít podle vlastních názorů, kdyby… kdesi nebylo cosi, co vzbuzuje nepříjemný pocit, a kdyby se občas nedostavoval neklid z toho, že by mnohé mohlo být nakonec přece jen trochu jinak, než jak si to lidé představují vlivem vlastních přání.

A opravdu tomu tak je! Skutečnost je vážná a neúprosná. Lidská přání nemohou po této stránce způsobit sebemenší odchylku. Neochvějně platí zákon: »Co člověk zaseje, to mnohonásobně sklidí!«

V těchto několika slovech je obsaženo a je jimi řečeno mnohem víc, než si mnozí myslí. Odpovídají na vlas přesně skutečnému postupu zvratného působení, které probíhá ve stvoření. Nebylo by to možné vyjádřit výstižněji. Právě tak jako je sklizeň zmnohonásobenou setbou, tak stihne člověka vždy rozmnoženo to, co vzbuzuje a vysílá vlastními city podle druhu svého chtění.

Člověk tedy má duchovně odpovědnost za vše, co koná. Tato odpovědnost začíná již rozhodnutím, ne teprve až po vykonání činu,

protože čin je pouze důsledkem rozhodnutí. A rozhodnutí je probuzení vážného chtění!

Tento svět není oddělen od takzvaného onoho světa, ale všechno je jen jediné velké bytí. Celé to nesmírně veliké, lidem viditelné i neviditelné stvoření neexistuje vedle sebe, ale zasahuje navzájem do sebe jako podivuhodně důmyslné a nikdy neselhávající soukolí. Tento celek udržují *jednotné* zákony a jako nervová vlákna vším pronikají, drží všechno pohromadě a ve stálém zvratném působení se navzájem uvádějí v činnost!

Mluví-li přitom školy a církve o nebi a pekle, o Bohu a ďáblu, je to správné. Nesprávné je ale vysvětlení o dobrých a zlých silách. To každého vážně hledajícího člověka ihned nutně uvádí do omylů a pochybností, neboť tam, kde jsou *dvě* síly, by logicky museli být i dva vládci, v tomto případě tedy dva bohové, jeden dobrý a jeden zlý.

Tak tomu však není!

Je jen *jeden* Stvořitel, jeden Bůh, a proto také jen *jedna* síla, která proudí vším, co existuje, a oživuje to a podporuje!

Tato čistá tvůrčí síla Boží proudí stále celým stvořením, spočívá v něm a nelze ji od něho oddělit. Nacházíme ji všude: ve vzduchu, v každé kapce vody, v tvořící se hornině, ve vyvíjející se rostlině, ve zvířeti a ovšem i v člověku. Není ničeho, kde by nebyla.

A tak jako proniká vším, proudí neustále i člověkem. Ten je uzpůsoben tak, že se podobá broušené čočce. Tak jako čočka shromažďuje sluneční paprsky, které jí pronikají, a soustředěné je vede dál, takže tyto hřejivé paprsky dopadají společně na jeden bod a zapalují tam oheň, tak člověk díky svému zvláštnímu uzpůsobení sbírá pomocí cítění tvůrčí sílu, která jím proudí, a svými myšlenkami ji soustředěnou vede dál.

Podle druhu svého cítění a myšlenek, které s ním souvisí, tedy *řídí* samočinně působící tvůrčí sílu Boží k dobrému nebo zlému účinku!

A to je ta odpovědnost, kterou člověk musí mít! V tom spočívá i jeho svobodná vůle!

Vy, kteří se často tak křečovitě snažíte najít pravou cestu, proč si to tak ztěžujete? Představte si úplně jednoduše, jak vámi proudí čis-

tá Stvořitelova síla a vy ji svými myšlenkami řídíte dobrým nebo špatným směrem. V tom máte bez námahy a bez lámání hlavy všechno!

Uvědomte si, že záleží pouze na vašem cítění a myšlení, zda tato nesmírná síla vyvolá dobro nebo zlo. Jaká napomáhající nebo zkázonosná moc je vám tím dána!

Nemusíte se při tom namáhat, až by vám vystupoval pot na čele, nemusíte se chytat takzvaného okultního cvičení, abyste vším možným i nemožným tělesným i duchovním pokřivováním dosáhli nějakého stupně, který je pro váš skutečný duchovní vzestup naprosto bezvýznamný!

Zanechte tohoto hraní, které vás jen připravuje o čas a které se již tak často stalo mučivým trápením. Není to nic jiného než dřívější bičování a trýznění sebe sama v klášterech. Je to jen jiná jejich forma a může vám přinést právě tak málo užitku.

Takzvaní okultní mistři a žáci jsou moderní farizejové! V pravém slova smyslu. Jsou věrným obrazem farizejů za časů Ježíše Nazaretského.

Myslete s čistou radostí na to, že jste schopni prostým cítěním a myšlením, které chce dobro, bez námahy řídit jedinou a mocnou tvůrčí sílu. Tato síla pak zapůsobí přesně podle druhu vašeho cítění a vašich myšlenek. *Pracuje sama*, vám jenom stačí ji řídit.

To se děje zcela prostě a jednoduše! Není k tomu zapotřebí učenosti, ani čtení a psaní. Je to dáno stejnou měrou *každému* z vás! Není v tom rozdíl.

Jako může dítě pomocí vypínače hravě zapnout elektrický proud, který má nesmírné účinky, tak jste vy obdařeni schopností řídit Boží sílu pouze svými myšlenkami.

Můžete se z toho radovat a být na to hrdí, jestliže ji používáte k dobrému! Ale třeste se, vyplýtváte-li ji zbytečně, nebo ji dokonce použijete k něčemu nečistému! Neboť nemůžete uniknout zákonům zvratného působení, které spočívají ve stvoření. I kdybyste měli křídla ranních červánků, najde vás ruka Pána, jehož sílu takto zneužíváte, právě díky tomuto samočinně působícímu zvratnému působení, ať byste se chtěli skrýt kdekoliv.

Zlo se způsobí toutéž čistou Boží silou jako dobro!

A právě ve způsobu použití této jednotné Boží síly, který je ponechán svobodnému rozhodnutí každého jednotlivce, spočívá odpovědnost, jíž nemůže nikdo uniknout. Proto ke každému hledajícímu volám:

»Udržuj krb svých myšlenek čistý, založíš tak mír a budeš šťastný!«

Radujte se, vy nevědomí a slabí, neboť je vám dána táž moc jako silným! Nedělejte si to tedy těžké! Nezapomínejte, že čistá, samočinně působící Boží síla proudí i vámi a že i vy jako lidé máte schopnost dávat této síle určitý směr tím, jakého druhu jsou vaše vnitřní city, tedy vaše chtění. Můžete ji usměrnit k dobru nebo ke zlu, nasměrovat ji, aby pustošila nebo budovala, přinášela radost nebo žal!

Protože je pouze tato jedna Boží síla, vysvětluje se tím i tajemství, proč v každém vážném, konečném boji musí temno ustoupit Světlu, zlo dobru. Řídíte-li Boží sílu k dobru, zůstává nezkalená ve své původní čistotě, a působí proto s mnohem větší intenzitou. Zakalíte-li ji však, takže ztratí svou čistotu, dojde zároveň k jejímu zeslabení. Tak v konečném boji zapůsobí pronikavě a bude rozhodující vždy *čistota* síly.

Co je dobré a co zlé, cítí každý nevysloveně až do konečků prstů. Hloubat o tom by jen mátlo. Tupé hloubání je plýtvání silou, je to jako močál, lepkavé bahno, které všechno ve svém dosahu ochromí, sevře a udusí. Ale svěží veselost trhá pouta hloubání. Není nutné, abyste byli smutní a stísnění!

Každým okamžikem můžete nastoupit cestu do výšin a napravit to, co se stalo v minulosti, ať je to cokoliv! Nedělejte nic jiného, než myslete na to, jak vámi stále proudí čistá Boží síla. Pak sami ucouvnete před tím, abyste tuto čistotu zaváděli do špinavých kanálků špatných myšlenek, protože můžete bez námahy dosáhnout stejným způsobem toho nejvyššího a nejušlechtilejšího. Vždyť stačí, abyste ji *řídili*, síla pak zapůsobí sama směrem, který jste jí dali.

Tak máte štěstí nebo neštěstí ve svých rukou. Zvedněte proto hrdě hlavu a volně a směle čelo. Zlo se nemůže přiblížit, jestliže je sami nezavoláte! Jak vy *chcete*, tak se vám stane!

OSUD

LIDÉ mluví o zaslouženém a nezaslouženém osudu, o odměně a trestu, odplatě a karmě.

To jsou jen částečná označení zákona tkvícího ve stvoření: *zákona zvratného působení!*

Je to zákon, který od samého počátku působí v celém stvoření a byl do velikého, nikdy nekončícího dění neodstranitelně vetkán jako nutná součást samotného tvoření a vývoje. Jako obrovská soustava nejjemnějších nervových vláken udržuje a oživuje celý nesmírně velký vesmír a napomáhá trvalému pohybu, věčnému dávání a braní!

Prostě a jednoduše, a přece tak výstižně to řekl již Ježíš Kristus: *»Co člověk zaseje, to sklidí!«*

Těch několik slov tak skvěle charakterizuje obrazně působení a život v celém stvoření, že to sotva lze říci jinak. Smysl těchto slov je pevně vetkán do veškerého bytí. Neochvějně, nedotknutelně a neúplatně; vše probíhá neustále podle něho.

Můžete to vidět, jestliže to *chcete* vidět! Začněte pozorováním okolí, které je vám teď viditelné! Co nazýváte přírodními zákony, jsou přece Boží zákony, je to Stvořitelova vůle. Záhy poznáte, jak je jejich neustálá činnost neodchylná, protože zasejete-li pšenici, nesklidíte žito, a rozséváte-li žito, nemůže vám vyrůst rýže!

To je každému člověku tak samozřejmé, že vůbec nepřemýšlí o vlastním dění. Není si proto ani vědom velikého a přísného zákona, který v tom spočívá. A přece zde stojí před vyřešením záhady, která pro něho nemusí být záhadou.

Tentýž zákon, který můžete pozorovat při setbě, působí se stejnou jistotou a silou i v nejjemnějších věcech, které jste schopni rozezná-

vat jen pod mikroskopem. Působí ještě dál i v jemnohmotné části celého stvoření, která je mnohem větší než část hrubohmotná. Nezměnitelně tkví v *každém* dění, i v nejjemnějším vývoji vašich myšlenek, které přece mají také ještě určitou hmotnost.

Jak jste se mohli domnívat, že je tomu jinak právě tam, kde byste si to přáli mít jinak? Vaše pochybnosti nejsou ve skutečnosti nic jiného než vyslovená vnitřní přání!

V celém vám viditelném i neviditelném bytí tomu není jinak, než že každý druh plodí stejný druh, ať se jedná o jakoukoliv látku. Právě tak všude stejně probíhá růst a vývoj, přinášení plodů a rození stejného druhu. Toto dění je všude *jednotné*, nečiní rozdíly, nezanechává mezery a nezastavuje se před žádnou jinou částí stvoření, ale vleče za sebou účinky jako neroztržitelnou nit, bez přestání nebo přerušení.

I když se většina lidstva ve své omezenosti a domýšlivosti odloučila od vesmíru, nepřestaly ji proto Boží nebo přírodní zákony považovat za jeho součást a působí stejným způsobem klidně a pravidelně dál.

Zákon zvratného působení ale má také za následek, že člověk všechno, co zaseje, tedy tam, kde dá příčinu k účinku nebo následku, také *musí* sklidit!

Člověk má na začátku každého činu vždy pouze možnost svobodně rozhodnout, kam, kterým směrem má být vedena univerzální síla, která jím proudí. Pak *musí* nést následky, které vzniknou z působení síly směrem, jenž jí určil svým chtěním. Přesto mnoho lidí setrvává na tvrzení, že člověk nemá svobodnou vůli, je-li podroben osudu!

Tato pošetilost má přispět jen k sebeomámení, nebo je to hněvné podrobení se čemusi nevyhnutelnému, reptavá rezignace, hlavně však sebeomluva. Vždyť každý z těchto následků, které na něho dopadají, měl svůj začátek a v *tomto začátku*, v předchozím *svobodném rozhodnutí* člověka byla příčina pozdějšího následku.

Toto svobodné rozhodnutí kdysi předcházelo *každému* zvratnému působení, tedy každému osudu! Prvním chtěním člověk pokaž-

dé vytvořil něco, v čem musí později, a to kratší nebo delší dobu, sám jednou žít. *Kdy* se to stane, je však velmi rozdílné. Může to být ještě v témže pozemském životě, ve kterém k tomu první chtění vytvořilo počátek, ale stejně tak to může být po odložení hrubohmotného těla v jemnohmotném světě, nebo ještě později opět v hrubohmotném pozemském životě.

Tyto změny při tom nehrají roli, člověka od toho neosvobozují. Člověk s sebou stále nosí spojovací nitky tak dlouho, dokud se jich nezbaví, to je »neoprostí se« od nich konečným vyrovnáním a odpykáním, k němuž dojde díky zákonu zvratného působení.

Ten, kdo něco vytvořil, je vázán na svůj vlastní výtvor, i když jím obmyslil jiné!

Jestliže se tedy dnes člověk rozhodl učinit druhému něco zlého, ať již myšlenkami, slovy nebo skutky, něco tím »postavil do světa«. Nezáleží na tom, zda je to všem viditelné nebo není, čili zda je to hrubohmotné nebo jemnohmotné. Má to v sobě sílu a tím i život, který se dál vyvíjí a působí směrem, jakým člověk chtěl.

Jak to zapůsobí na osobu, které je to určeno, záleží zcela na jejím duševním stavu, takže jí může být způsobena velká nebo malá škoda. Možná bude i jiného druhu, než chtěl původce, anebo této osobě nebude vůbec uškozeno, protože je pro ni rozhodující pouze její duševní stav. Nikdo tedy není vydán bez ochrany takovým věcem na pospas.

Jinak je tomu ovšem s člověkem, který svým chtěním a rozhodnutím dal podnět k tomuto pohybu, tedy kdo byl jeho původcem. Jeho výtvor s ním bezpodmínečně zůstává spojen a po krátkém nebo dlouhém putování vesmírem se k němu vrací, zesílen a jako včela obtěžkán následkem přitažlivosti stejnorodého.

Při tomto dění je v činnosti zákon zvratného působení. Projevuje se tak, že každý výtvor při svém pohybu vesmírem přitahuje různé výtvory stejného druhu, nebo je jimi přitahován. Jejich spojením pak vzniká zdroj síly, který zvětšenou sílu stejného druhu vysílá zpět jako z ústředny na všechny, kdo jsou díky svým výtvorům spojeni jakoby šňůrami se shromaždištěm stejného druhu.

Tímto zesílením dochází také ke stále většímu zhuštění, až z toho nakonec vznikne hrubohmotná srážka, při níž někdejší původce musí sám prožít, zakusit na sobě to, co tehdy chtěl a zamýšlel vůči jinému, a tím se pak konečně od toho osvobodí.

Tak vzniká a vyvíjí se ten obávaný a nesprávně chápaný osud! Je spravedlivý až do nejmenšího a nejjemnějšího odstínu, protože tím, že se přitahují *jen stejné druhy*, nemůže zpětným zářením přinést člověku nikdy nic jiného, než co člověk sám skutečně původně chtěl.

Přitom nezáleží na tom, jestli bylo chtění určeno určité osobě, nebo bylo jen všeobecné. Tentýž postup totiž samozřejmě probíhá i tehdy, když člověk nezaměřuje své chtění přímo jen na jiného člověka nebo více lidí, ale když vůbec žije v nějakém druhu chtění.

Druh chtění, pro který se rozhodne, je směrodatný pro ovoce, jež nakonec nutně sklidí. Tak se na člověka váže nespočet jemnohmotných nitek, nebo on je navázán na ně, a všemi k němu proudí zpět to, co kdy chtěl. Tyto proudy vytvářejí směs, která trvale a silně působí na utváření charakteru.

Tak v mocném ústrojí vesmíru existuje mnoho věcí, které mají rovněž vliv na to, jak se člověku »vede«, ale nepotká ho nic, k čemu by sám nezavdal dříve příčinu.

Člověk dodává nitky, z nichž se na neúnavném tkalcovském stavu života tká plášť, který musí nosit.

Kristus vyjádřil jasně a zřetelně totéž, když řekl: »Co člověk zaseje, to *sklidí*.« Neřekl, že »může« sklidit, nýbrž *»sklidí«*. To je totéž, jako že *musí* sklidit to, co zaseje.

Často slýcháme, jak jinak docela rozumní lidé říkají: »Je mi nepochopitelné, že Bůh připustí něco takového!«

Nepochopitelné však je, že se lidé mohou takto vyslovovat! Jak malého si podle tohoto výroku představují Boha! Dokazují tím, že si ho představují jako »Boha, který jedná *podle své libovůle«*.

Bůh ale nijak přímo nezasahuje do všech malých i velkých lidských starostí, do válek, bídy a co všechno je ještě na zemi! Od počátku vetkal do stvoření své dokonalé zákony, které působí sa-

močinně a neúplatně, takže se všechno splňuje na vlas přesně a vše se rozuzluje a vyčerpává věčně stejným způsobem. Tím je vyloučeno nadržování, stejně jako je nemožná křivda a jakákoliv nespravedlnost.

Bůh se proto nemusí o to zvlášť starat, jeho dílo je bez mezer.

Hlavní chybou mnoha lidí je však to, že usuzují jen podle hrubohmotnosti a sebe v ní považují za střed. Mimoto počítají pouze s *jedním* pozemským životem, zatímco ve skutečnosti jich mají za sebou již *více*. Tyto pozemské životy stejně jako mezidobí v jemnohmotném světě jsou *jediným* bytím, jímž se – aniž se přetrhnou – táhnou napjaté nitky, takže v současném pozemském životě se viditelně projeví účinky, které přinesla jen malá část těchto nitek.

Proto je velkým omylem domnívat se, že narozením začíná úplně nový život, že je tedy dítě »nevinné«* a že všechno dění proběhne pouze během krátkého pozemského života. Kdyby tomu tak bylo, musely by samozřejmě – protože existuje spravedlnost – všechny příčiny, následky a zpětná působení být shrnuty do krátké doby jednoho pozemského života.

Odvraťte se od tohoto omylu. Rychle pak ve všem dění objevíte dnes tak často postrádanou logiku a spravedlnost!

Mnozí se přitom lekají a obávají se toho, co je podle těchto zákonů ve zpětném působení z dřívějška ještě očekává.

Jsou to ale zbytečné starosti pro ty, kteří se vážně snaží vyvíjet dobré chtění, *neboť v samočinně působících zákonech je zároveň bezpečná záruka milosti a odpuštění!*

Nehledě na to, že s pevným rozhodnutím pro dobré chtění se ihned stanoví hranice, na které musí skončit řetěz zlých zpětných účinků, uplatňuje se zde ještě jiný postup nesmírné hodnoty:

Díky trvale dobrému chtění při všem myšlení a jednání proudí ve zpětném působení ze stejnorodého zdroje síly neustále posila, takže se dobro v člověku samém stále více upevňuje, vychází z něho a především se podle toho utváří jemnohmotné okolí, které ho

* Přednáška: »Tajemství zrození«

obklopí jako ochranný obal, podobně jako vrstva vzduchu chrání zeměkouli.

Vracejí-li se pak k takovému člověku zlé zpětné účinky z dřívějška k rozuzlení a odpykání, sklouznou po čistotě jeho okolí nebo obalu, a jsou tak od něho odvráceny.

Proniknou-li však přesto do tohoto obalu, zlá záření se buď ihned rozloží, nebo alespoň značně zeslabí. Proto ke škodlivému působení vůbec nemůže dojít, nebo se projeví jen v nepatrné míře.

Kromě toho se díky této proměně vlastní vnitřní člověk, na něhož jsou zpětná záření řízena, stane svou trvalou snahou o dobré chtění mnohem zjemnělejším a lehčím, takže již není stejnorodý s větší hutností zlých nebo nízkých proudů. Je to podobné jako při bezdrátové telegrafii, když přijímač není naladěn na stejnou vlnovou délku jako vysílač.

To má přirozeně za následek, že hutnější proudy se vzhledem k tomu, že jsou jiného druhu, nemohou zachytit a projdou beze škody a bez nepříznivého účinku, rozuzleny nevědomým symbolickým jednáním, o jehož druzích pojednám později.

Proto neprodleně k dílu! Stvořitel vám vložil ve stvoření všechno do rukou. Využijte čas! Každý okamžik pro vás skrývá zkázu nebo zisk!

STVOŘENÍ ČLOVĚKA

»BŮH STVOŘIL člověka podle svého obrazu a vdechl do něho svůj dech!« To jsou dvě události: stvoření a oživení!

Oba tyto děje byly tak jako vše ostatní podrobeny platným Božím zákonům. Nic nemůže vybočit z jejich rámce. Žádný čin Boží vůle nebude nikdy v rozporu s těmito neochvějnými zákony, které ji vykonávají. I každé zjevení a zaslíbení se děje pouze podle těchto zákonů a musí se splnit v nich, ne jinak!

Tak tomu bylo i při vzniku člověka na zemi, což byl pokrok celého nesmírně velikého stvoření, přechod hrubohmotnosti na zcela nový, vyšší stupeň vývoje.

Máme-li mluvit o vzniku člověka, je nutno mít znalosti o jemnohmotném světě, protože člověk z masa a krve je vsunut jako podporující spojovací článek mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou část stvoření, zatímco jeho kořen tkví v duchovnu.

»Bůh stvořil člověka podle svého obrazu!«

Stvoření člověka bylo dlouhým řetězem vývoje, který probíhal přesně podle zákonů, jež Bůh sám vetkal do stvoření. Nejvyšším stanoveny, pracují tyto zákony neúprosně, neochvějně na plnění jeho vůle, působí samočinně jako její část tak, aby se dosáhlo dokonalosti.

Tak tomu bylo i se stvořením člověka jako koruny celého díla. V člověku se měly sloučit všechny druhy, které byly ve stvoření. Proto se v hrubohmotném světě, v pozemsky viditelné hmotě, pozvolna zformovala během nepřetržitého vývoje schránka, do níž se mohla z duchovna vtělit jiskra, která byla nesmrtelná.

Neustálým usilovným formováním vzniklo časem nejvýše vyvinuté zvíře, které již přemýšlivě používalo různé pomůcky k zajištění obživy a k obraně. I dnes můžeme pozorovat některé druhy zví-

řat, která používají různé pomůcky k dosažení a uchování svých životních potřeb a při obraně projevují často až překvapující chytrost.

Zmíněná nejvýše vyvinutá zvířata, která zanikla s pozemskými převraty, k nimž došlo, se dnes označují názvem »pračlověk«. Je však velkým omylem nazývat je *předky člověka!* Stejným právem by bylo možné označit krávy za »částečné matky« lidstva, protože většina dětí potřebuje v prvních měsících života k výstavbě těla kravské mléko, pomocí krav je tedy schopná udržet se naživu a růst.

Ušlechtilé a myslící zvíře »pračlověk« nemá se skutečným člověkem společného nic víc, protože hrubohmotné tělo člověka není nic jiného než nezbytná pomůcka, kterou člověk potřebuje, aby mohl na hrubohmotné zemi všestranně působit a projevovat se navenek.

Tvrzením, že člověk pochází z opice, se doslova »vylévá s vaničkou i dítě«! Je tím silně přestřeleno. Část dění se povyšuje na celou skutečnost, jako by se stalo to a nic jiného. Chybí zde to hlavní!

Odpovídalo by to pravdě, kdyby lidské tělo bylo skutečně »člověkem«. Hrubohmotné tělo je ale jen jeho šatem, který odkládá, když se vrací do jemnohmotnosti.

Jak tedy došlo k tomu, že se na zemi poprvé vtělil člověk?

Když vývoj v hrubohmotném světě dosáhl v nejdokonalejším zvířeti svého vrcholu, musela proběhnout změna, aby vývoj mohl pokračovat, jestliže neměla nastat stagnace přinášející nebezpečí úpadku. Tato změna byla předvídána a nadešla:

Jemnohmotně duchovní člověk vyšel jako duchovní jiskra, klesal jemnohmotným světem a povznášel všechno kolem sebe. Stanul na hranici jemnohmotného světa ve chvíli, kdy hrubohmotná pozemská schránka dosáhla vzestupným vývojem svého vrcholu. Rovněž on byl připraven ke spojení s hrubohmotností, aby ji podporoval a povznášel.

Zatímco tedy v hrubohmotnosti dozrávala schránka, vyvinula se v jemnohmotnosti duše natolik, že měla dost síly zachovat si při vstupu do hrubohmotné schránky samostatnost.

Spojení obou těchto částí znamenalo těsnější spojení hrubohmotného světa se světem jemnohmotným až vzhůru do duchovní oblasti.

Teprve tento děj byl zrozením člověka!

Plození samo je u lidí ještě i dnes čistě živočišným aktem. Ušlechtilé nebo nízké city s ním nemají nic společného, způsobují však duchovní výboje, jejichž účinky nabývají velkého významu tím, že ovlivňují *přitahování* bezpodmínečně stejného druhu.

Čistě živočišným způsobem se také až do poloviny těhotenství vyvíjí tělo. »Čistě živočišný« není vlastně správný výraz. Proto budu tento způsob prozatím označovat jako čistě hrubohmotný a teprve v dalších přednáškách o tom pojednám podrobněji.

V polovině těhotenství se při určité zralosti vytvářejícího se těla vtěluje duch určený ke zrození, který se do té doby často zdržuje v blízkosti nastávající matky. Vstup ducha způsobuje první záchvěvy vyvíjejícího se hrubohmotného tělíčka, tedy první pohyby děťátka.

Přitom vzniká i zvláštní blaživý pocit těhotné ženy, u níž od této chvíle nastupují zcela jiné city: je si vědoma blízkosti druhého ducha v sobě a vyciťuje ho. Podle druhu nového, druhého ducha v ní budou i její vlastní city.

Takový je postup při každém narození člověka. Ale vraťme se k prvnímu zrození člověka na zemi.

Nastalo tedy velké období ve vývoji stvoření: Na jedné straně stálo v hrubohmotném světě nejvýše vyvinuté zvíře, které mělo přicházejícímu člověku poskytnout hrubohmotné tělo jako schránku, na druhé straně stála v jemnohmotném světě vyvinutá lidská duše a čekala na spojení s hrubohmotnou schránkou, aby tím všemu hrubohmotnému dala další podnět k povznesení a produchovnění.

Když nyní u nejušlechtilejší dvojice těchto vysoce vyvinutých zvířat došlo k plození, nevtělila se jako dosud v hodině inkarnace duše zvířecí*, ale místo ní se vtělila k tomu připravená lidská duše,

* Přednáška: »Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem«

která v sobě měla nesmrtelnou duchovní jiskru. Jemnohmotné lidské duše s převážně pozitivně vyvinutými schopnostmi se následkem stejnorodosti vtělovaly do zvířecích těl mužského pohlaví, duše s převážně negativními, něžnějšími schopnostmi se vtělovaly do ženských těl, bližších jejich druhu.*

Tento děj neopravňuje k tvrzení, že člověk, který má svůj skutečný původ v duchovnu, pochází ze zvířete »pračlověka«. Toto zvíře mu mohlo poskytnout na přechodnou dobu jenom hrubohmotnou schránku. Ani největšího materialistu by dnes nenapadlo považovat se za přímého příbuzného zvířete, i když je zde nyní jako tehdy po tělesné stránce blízká příbuznost, tedy hrubohmotná stejnorodost. Skutečně »živý« člověk, tedy vlastní duchovní »já« člověka, však není vůbec stejnorodý se zvířetem nebo od zvířete odvozený.

Po svém zrození byl první pozemský člověk ve skutečnosti osamocený, bez rodičů, protože nemohl zvířata, i když byla vysoce vyvinutá, považovat za rodiče a nemohl s nimi udržovat kontakty.

Ani to nepotřeboval, neboť byl zcela člověkem citu a jako takový žil současně v jemnohmotném světě, který mu poskytoval hodnoty nahrazující všechno ostatní.

Odštěpení ženy od prvního člověka byl jemnohmotně duchovní děj. Neuskutečnilo se hrubohmotně pozemsky, vždyť bible i staré náboženské spisy zaznamenaly převážně pouze duchovní a jemnohmotné události. Člověk jako takový byl sám a během svého vývoje používal při získávání obživy především drsnější, hrubší city. Následkem toho byly něžnější city stále více odsouvány stranou a izolovány, až se úplně odštěpily jako něžnější část duchovního člověka.

Tato druhá část se proto, aby se mohla činně uplatnit v hrubohmotnosti, kde hlavně jí bylo nutně zapotřebí k jejímu povznesení, vtělila do druhé schránky, která byla podle její jemnosti ženského pohlaví, zatímco drsnější city zůstaly hrubohmotně silnějšímu muži. Odpovídalo to naprosto přesně zákonům jemnohmotného světa,

* Přednáška: »Pohlaví«

v němž se všechno ihned formuje. Něžné a slabé dostává ženské formy, přísné a silné získává formy mužské.

Žena díky svým cennějším duchovním vlastnostem měla a mohla být ve skutečnosti dokonalejší než muž, kdyby se ovšem snažila stále harmoničtěji zjasňovat city, které jí byly dány. Tím by se stala mocí, která by v celém hrubohmotném stvoření nutně působila převratně a vysoce povzbudivě.

Ale žel právě ona selhala v prvé řadě, protože se stala hříčkou mocných citových sil, které jí byly poskytnuty, a ještě je dokonce zkalila a znečistila pocity a obrazností.

Jaký hluboký smysl spočívá v biblickém příběhu o mlsání ze stromu poznání, když žena, podnícena k tomu hadem, podala muži jablko! Tento děj nemohl být ve hmotnosti obrazně lépe vyjádřen.

To, že žena podala muži jablko, znamená, že si uvědomila své půvaby oproti němu a že je *chtěla využít*. Že muž bral a jedl, znamená, že na to přistoupil a že se v něm probudila snaha upoutat ženinu pozornost jenom na sebe. Začal se proto dělat žádoucím tím, že hromadil poklady a přivlastňoval si různé hodnoty.

Tak začalo pěstování rozumu se všemi průvodními jevy: ziskuchtivostí, lží a útiskem. Lidé se nakonec rozumu zcela podrobili, a tak se dobrovolně učinili otroky svého nástroje.

Nevyhnutelným následkem toho, že povýšili rozum na vládce, však bylo, že se podle jeho povahy také pevně připoutali k prostoru a času. Tím ztratili schopnost chápat nebo prožívat něco, co je povzneseno nad prostor a čas, jako všechno duchovní a jemnohmotné.

To znamenalo úplné *odloučení* od vlastního ráje a od jemnohmotného světa. Toto odloučení si způsobili sami, neboť došlo neodvratně k tomu, že již nedovedli svým rozumem, který byl pevně připoután k pozemskému, a měl proto úzce omezený obzor své chápavosti, »rozumět« ničemu jemnohmotnému, jež nezná pozemský pojem prostoru ani času.

Tak se pro rozumáře staly zážitky a nazírání citových lidí stejně jako nepochopená tradiční podání »báchorkami«. Materialisté, tedy

lidé, kteří jsou schopni uznávat už jen hrubou, na pozemský prostor a čas vázanou hmotu a jichž stále přibývalo, se nakonec začali posmívat idealistům, kterým díky jejich mnohem intenzívnějšímu a rozsáhlejšímu vnitřnímu životu nebyla dosud cesta k jemnohmotnému světu zcela uzavřena, spílali jim snílků, ne-li bláznů nebo dokonce podvodníků.

To všechno bylo dlouhé vývojové období, které trvalo mnoho miliónů let.

Dnes jsme však konečně těsně před hodinou, kdy ve stvoření nastane další velké období. Bude znamenat bezpodmínečný rozmach a přinese to, co mělo přinést již první období spolu se vznikem člověka: zrození produchovnělého, dokonalého člověka! Člověka, který bude celé hrubohmotné stvoření podporovat a zušlechťovat, což je skutečným účelem života lidí na zemi.

Pak již nebude místa pro materialistu zadržujícího ostatní dole a bránícího jim v rozmachu, připoutaného k pozemským pojmům prostoru a času. Bude ve všech zemích cizincem, bez domova. Uschne a zanikne jako pleva oddělená od pšenice. Dejte si pozor, ať při tomto třídění nejste shledáni příliš lehkými!

ČLOVĚK VE STVOŘENÍ

ČLOVĚK ve skutečnosti nemá žít podle dosavadních pojmů a názorů, ale má se stát více *člověkem citu*. Tím by vytvořil pojítko potřebné pro další vývoj celého stvoření.

Protože člověk v sobě spojuje jemnohmotné onoho světa a hrubohmotné tohoto světa, může obojí přehlédnout a obojí současně prožívat. K tomu má ještě k dispozici nástroj, který ho staví na vrchol celého hrubohmotného stvoření: rozum. S tímto nástrojem má možnost řídit, tedy vést.

Rozum je v pozemském to nejvyšší a má být v pozemském životě *kormidlem*, zatímco *hybnou silou* je cit, který pochází z duchovního světa. Základem rozumu je tedy tělo, základem citu je však duch.

Rozum je jakožto výtvor mozku, který náleží k hrubohmotnému tělu, a stejně jako vše pozemské vázán na pozemské pojmy prostoru a času. Rozum nebude nikdy moci být činný mimo prostor a čas, i když je sám o sobě více jemnohmotný než tělo, je však přesto ještě příliš hutný a těžký, než aby se povznesl nad pozemské pojmy prostoru a času. Je tedy úplně připoután k zemi.

Cit (ne pocit) je ale bez času a prostoru, pochází proto z duchovna.

Takto vyzbrojen mohl být člověk těsně spojen s jemnohmotností, ba dokonce mít spojení se samotným duchovnem, a přesto žít a působit uprostřed všeho pozemského, hrubohmotného. Jen člověk je takto vybaven.

Jedině člověk měl a mohl vytvořit zdravé, svěží spojení jakožto jediný most mezi světlými výšinami a hrubohmotnou zemí! *Jedině skrze něho, díky jeho zvláštnímu uzpůsobení, mohl pulsovat z pramene Světla čistý život dolů do nejhlubší hrubohmotnosti a odtud opět vzhůru v nejnádhernějším harmonickém zvratném působení!*

Člověk stojí mezi těmito dvěma světy jako spojka, takže jsou jím spojeny v *jeden* svět.

On však tento úkol *nesplnil*. *Odloučil* oba světy od sebe, místo aby je udržel pevně spojené. *A to byl pád do hříchu!* –

Člověk byl na základě právě vysvětleného zvláštního uzpůsobení skutečně ustanoven za jistý druh pána hrubohmotného světa, protože hrubohmotný svět je závislý na jeho prostřednické činnosti, a to do té míry, že byl podle způsobu této činnosti nucen buď trpět spolu s ním, nebo jím mohl být povznášen, vždy podle toho, zda proudy ze zdroje Světla a života mohly *čistě* protékat lidstvem nebo ne.

Člověk však *zastavil* tok tohoto střídavého proudu, který je nutný pro jemnohmotný i hrubohmotný svět. Tak jako dobrý krevní oběh udržuje tělo svěží a zdravé, tak je tomu i se střídavým prouděním ve stvoření. Jeho zastavení musí způsobit zmatek a onemocnění a to se nakonec vybije v katastrofách.

K tomuto zlému selhání člověka mohlo dojít proto, že používal rozum, pocházející jen z hrubohmotnosti, nejen jako nástroj, ale úplně se mu podrobil a dosadil *jej* za vládce nade vším. Tím ze sebe učinil otroka svého nástroje a stal se pouze rozumovým člověkem, který se pyšně nazývá materialistou!

Tím, že se člověk zcela podřídil rozumu, připoutal se sám ke všemu hrubohmotnému. Tak jako nemůže rozum pochopit nic z toho, co přesahuje pozemské pojmy prostoru a času, není toho samozřejmě schopen ani ten, kdo se mu plně podrobil. Obzor takového člověka, tedy jeho chápavost, se zúžil s omezenou schopností rozumu.

Tím se přerušilo spojení s jemnohmotností a vybudovala se zeď, která byla stále neproniknutelnější. Protože zdroj života, Prasvětlo, Bůh, je vysoko povznesen nad prostor a čas a je ještě velmi vysoko i nad jemnohmotností, musí být samozřejmě následkem vázanosti rozumu přerušeno jakékoli spojení s ním. Z toho důvodu není vůbec možné, aby materialista poznal Boha.

Pojídání ze stromu poznání nebylo nic jiného než pěstování rozumu. Odloučení od jemnohmotnosti, které s tím bylo spojeno, mě-

lo přirozeně za následek i uzavření ráje. Lidé se z ráje vyloučili sami tím, že se vlivem rozumu zcela přiklonili k hrubohmotnosti, snížili se tedy a dobrovolně, z vlastní volby se ukovali do otroctví.

Kam to ale vedlo? Zcela materialistické, tedy k zemi připoutané, nízké myšlenky rozumu se všemi svými průvodními jevy – touhou nadměrně vydělávat, ziskuchtivostí, lží, okrádáním, útiskem, smyslností a tak dále – *musely* vyvolat neúprosné zvratné působení stejnorodosti, které podle toho všechno formovalo, pohánělo lidi a nakonec se nade vším rozpoutá a přinese… zničení!

Nastane světový soud, jemuž se podle platných zákonů stvoření nelze vyhnout. Je to jako při bouři, která se stahuje a nakonec se musí rozpoutat a přinést zkázu. Zároveň však také očistu!

Člověk nesloužil, jak bylo nutné, jako pojítko mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou částí stvoření, nepropouštěl přes sebe nutné střídavé proudění, které stále osvěžuje, oživuje a podporuje, ale rozdělil stvoření na dva světy tím, že je přestal spojovat a zcela se připoutal ke hrubohmotnosti. Tak obě části světa nutně pozvolna onemocněly.

Samozřejmě že mnohem více onemocněla část, která musela úplně postrádat proud Světla, nebo se jí ho dostávalo jen slabě prostřednictvím několika málo lidí, kteří ještě udržovali spojení. Je to hrubohmotná část, která proto spěje ke strašlivé krizi. Bude jí otřásat silná zimnice, až se všechno chorobné v ní stráví a tato hrubohmotná část se novým, silným přílivem z prvotního zdroje konečně uzdraví.

Kdo však při tom bude stráven?

Odpověď na to spočívá v přirozeném dění samotném: Každá *procítěná* myšlenka nabývá ihned působením tvůrčí síly, žijící v této myšlence, jemnohmotné formy, která odpovídá jejímu obsahu. Zůstává stále spojena jako šňůrou se svým původcem, ale následkem toho, že se v jemnohmotnosti vše stejnorodé přitahuje, je od něho odtažena a unášena vesmírem spolu s proudy, které jím neustále pulsují a pohybují se jako všechno ve stvoření po oválné dráze.

Tak nadejde doba, kdy se myšlenky, které se v jemnohmotnosti

staly životem a skutečností, sloučené s myšlenkami stejného druhu, jež cestou přitáhly, *vrátí zpět* ke svému původci a *východisku*, protože i když putují vesmírem, zůstávají s ním spojeny. Teď se k němu vracejí, aby se vybily, rozuzlily a vyčerpaly.

Při posledním soustředěném vybití a rozuzlení, které se nyní očekává, proto zničení stihne v *prvé řadě* ty, kdo svým myšlením a cítěním hmotařství vytvořili a trvale živili. Je nevyhnutelné, že vracející se ničivá síla zapůsobí ještě ve větším okruhu a lehce zasáhne i lidi, kteří jsou podobného druhu jako oni.

Potom však lidé splní *to*, co ve stvoření mají splnit. Budou pojítkem obou světů, díky své schopnosti budou čerpat z duchovna, dají se tedy vést svým očistěným cítěním, a budou to vše přenášet do hrubohmotnosti, čili do pozemského prostředí. Přitom budou používat rozum a nashromážděné zkušenosti jen jako nástroj k tomu, aby tyto čisté city prosazovali v hrubohmotném životě, ale zároveň brali zřetel na všechno pozemské. Tím budou celé hrubohmotné stvoření trvale podporovat, očisťovat a povznášet.

Tím také bude moci ve zvratném působení proudit z hrubohmotnosti zpět do jemnohmotnosti zdravější proud a vznikne nový, jednotný a harmonický svět.

Když budou lidé správně vykonávat svou činnost, stanou se kýženými dokonalými a ušlechtilými lidmi, protože tím, že se správně vřadí do velikého díla stvoření, se jim dostane zcela jiných sil než dosud. Tyto síly jim umožní trvale prociťovat spokojenost a blaženost.

DĚDIČNÝ HŘÍCH

DĚDIČNÝ hřích vznikl z prvotního pádu do hříchu.

Hříchem, tedy nesprávným jednáním, bylo příliš velké pěstování rozumu. S tím bylo spojeno dobrovolné připoutání se k prostoru a času a pak se dostavily průvodní účinky strohé činnosti rozumu jako ziskuchtivost, šizení, útisk a tak dále. Ty mají za následek mnohá jiná, v podstatě vlastně všechna zla.

Tento proces měl přirozeně u vyvíjejících se čistě rozumových lidí postupně stále větší vliv na utváření hrubohmotného těla. Přední mozek, který vytváří rozum, se neustálým namáháním jednostranně zvětšoval a bylo zcela samozřejmé, že při rozmnožování se tato změna projevovala ve vývoji pozemského těla a děti si při narození přinášely stále vyvinutější a silnější přední mozek.

V tom však spočívala a ještě i dnes spočívá náchylnost neboli dispozice k rozvinutí rozumové síly, která převládá nade vším ostatním. Tato síla v sobě skrývá nebezpečí, že při svém plném probuzení nejen pevně připoutá nositele mozku k prostoru a času, tedy ke všemu pozemsky hrubohmotnému, takže již nebude schopen chápat jemnohmotné a duchovní věci, ale že ho zaplete i do veškerého zla, což je při nadvládě rozumu neodvratné.

Dědičný hřích je to, že dítě si při narození přináší tento dobrovolně nadměrně vypěstovaný přední mozek, v čemž tkví nebezpečí naprosté nadvlády rozumu se všemi neodvratnými zlými průvodními jevy!

Je to tedy tělesné zdědění té části, kterou podle jejího uměle zvětšeného vzrůstu označujeme za velký mozek. Tím si člověk při narození přináší nebezpečí, že se velmi snadno zaplete do zla. V každém případě mu to ztěžuje poznání Boha, neboť je připoután ke hrubé hmotě, takže má úzké hranice chápavosti.

To ho ale nezbavuje odpovědnosti. Odpovědnost mu zůstává, protože on dědí jenom nebezpečí, nedědí hřích sám. Není naprosto nutné, aby bezpodmínečně nechal vládnout rozum, a tím se mu podroboval. Naopak může velkou sílu svého rozumu používat jako ostrý meč a razit si jím cestu v pozemském shonu. Tuto cestu mu ukazuje jeho cit, který se také nazývá vnitřní hlas.

Povznese-li se však rozum u dítěte výchovou a školní výukou k neomezené vládě, spadá z dítěte část viny, nebo lépe řečeno zpětného účinku vyvolaného zákonem zvratného působení, a stihne vychovatele nebo učitele, který to zavinil. Je od té chvíle připoután k dítěti, dokud se dítě nezbaví tohoto omylu a jeho následků, i kdyby to mělo trvat staletí nebo tisíciletí.

Co ale takto vychovaný člověk učiní potom, když se mu naskytne příležitost k zahloubání se do sebe a k obratu, stihne ve zpětném účinku už jen jeho samotného. Takovými příležitostmi jsou rozhovory, četba, otřesy v životě nebo podobné události, které si vynutí, aby člověk chvíli hluboce prociťoval. Dostaví se jistě. –

Bylo by zbytečné mluvit o tom dál. Všechna další vysvětlení by stále jen opakovala totéž a nutně by se setkávala v jednom bodě. Kdo o tom přemýšlí, tomu záhy spadne závoj z očí a vyřeší při tom sám mnoho otázek.

BŮH

PROČ lidé obcházejí tak plaše toto slovo, které by jim přece mělo být bližší než všechno ostatní?

Je to úcta? Ne. Jste zmateni, protože jste nikdy ani ve škole, ani v církvi o tom nedostali jasnou informaci, která by uspokojila vaši vnitřní touhu po pravdě. Skutečná Trojice pro vás dosud zůstávala v podstatě záhadou, se kterou jste se nakonec snažili vyrovnat, jak se jen dalo.

Může být za těchto okolností modlitba tak vroucí, tak důvěřivá, jak má být? To není možné.

A vy se máte a musíte přiblížit ke svému Bohu! Jak je přece pošetilé říkat, že by nebylo správné zabývat se tak důkladně Bohem. Líní a pohodlní lidé dokonce tvrdí, že je to rouhání!

Já vám však pravím: nutnost přibližovat se je v celém stvoření! Proto není pokorný ten, kdo se tomu vyhýbá, ale naopak je nesmírně domýšlivý! Tím přece požaduje, aby se Bůh přiblížil k němu, místo aby se sám snažil přiblížit se k Bohu, aby ho poznal.

Všude, kam se podíváme a kde naslouchámе, nacházíme pokrytectví a pohodlnost, a to vše pod pláštíkem falešné pokory!

Ale vy, kdo již nechcete spát, kdo vroucně hledáte a usilujete o Pravdu, slyšte zvěst a snažte se ji správně pochopit:

Je jen *jeden* Bůh, jen *jedna* síla! Ale co je pak Trojice? Trojjedinost? Bůh Otec, Bůh Syn a Duch svatý?

Když si lidstvo samo uzavřelo ráj tím, že se již nedávalo vést citem, který je duchovní, a proto je i blízko Bohu, ale podle vlastní vůle si nadměrně vypěstovalo pozemský rozum a podrobilo se mu – takže se učinilo otrokem vlastního nástroje, který mu byl dán k používání –, vzdalovalo se přirozeně také stále více od Boha.

Tak došlo k odloučení tím, že se lidstvo převážně klonilo jen ke všemu pozemskému, které je nezbytně vázáno na prostor a čas. To Bůh ve svém druhu nezná, a proto ho nikdy nelze pochopit.

Každou generací se propast zvětšovala a lidé se stále více připoutávali jen k zemi. Stali se rozumáři připoutanými k zemi, kteří se nazývají materialisty, a to dokonce s hrdostí, protože vůbec netuší svá pouta. Pevným připoutáním k prostoru a času se totiž přirozeně zúžil současně i jejich obzor.

Jak se z toho měla najít cesta k Bohu?

Bylo by to nemožné, kdyby nevyšla pomoc od Boha. A Bůh se smiloval. Bůh sám ve své čistotě se již nemohl zjevovat nízkým rozumářům, protože již nebyli schopni vycítit, vidět ani slyšet jeho posly. Těm několika lidem, kteří to ještě dokázali, se ostatní posmívali, neboť materialisté se svým zúženým obzorem, vázaným jen na prostor a čas, odmítali jakoukoliv myšlenku na rozšíření nad oba tyto pojmy jako nemožnou, protože pro ně byla nepochopitelná.

Proto již nestačili ani proroci, jejichž síla nemohla proniknout, neboť nakonec se i základní myšlenky všech náboženských snah staly zcela materialistickými.

Musel tedy přijít prostředník mezi Božstvím a zbloudilým lidstvem, který měl více síly než dosud všichni ostatní, aby byl schopen proniknout. Je možné říci: kvůli těm několika málo lidem, kteří za nejpustšího materialismu ještě toužili po Bohu? Bylo by to správné, protivníci by to však raději označili za domýšlivost věřících, místo aby v tom poznali Boží lásku, ale i přísnou spravedlnost, která poskytuje spásu stejně v odměně i v trestu.

Proto Bůh ve své lásce odloučil činem své vůle *část* sebe sama a vnořil ji do hrubohmotného mužského těla člověka: byl to Ježíš Nazaretský, Slovo učiněné tělem, vtělená Boží láska, Syn Boží!

Byl to děj vyzařování, který ještě vysvětlím.

Tím se tato část, která se odloučila a přesto zůstala úzce spojena s Bohem Otcem, stala *osobností*. Také po odložení pozemského těla zůstala – i když se znovu co nejúžeji spojila s Bohem Otcem – i nadále osobností.

Bůh Otec a Bůh Syn jsou tedy dva a ve skutečnosti jen jeden!

A »Duch svatý«? Kristus o něm řekl, že hříchy proti Bohu Otci a Bohu Synu mohou být odpuštěny, ale hříchy proti »Duchu svatému« nikdy!

Je tedy snad »Duch svatý« vyšší nebo něco víc než Bůh Otec a Bůh Syn? Tato otázka tížila a zaměstnávala již mnohou mysl a vyvolala zmatek u nejednoho dítěte.

»Duch svatý« je vůle Boha Otce, Duch Pravdy, který oddělen od Otce působí zvlášť v celém stvoření a který stejně jako Láska přesto zůstal jakožto Syn úzce spojen s Otcem a tvoří s ním jednotu.

Neměnné zákony ve stvoření, které jako nervová vlákna pronikají celým vesmírem a přinášejí bezpodmínečné zvratné působení, osud člověka nebo jeho karmu, pocházejí… z »Ducha svatého«, nebo vyjádřeno jasněji, z jeho působení!*

Proto řekl Spasitel, že se nikdo nemůže beztrestně prohřešovat proti Duchu svatému, neboť jeho neúprosným a neochvějným zvratným působením se vrací odplata k původci, k východisku, ať již dobrá nebo zlá.

Tak jako je z Otce Bůh Syn, Ježíš, tak je z něho i Duch svatý. Oba jsou tedy částí jeho samého, patří k němu zcela a neodlučně. Jsou jako paže jednoho těla, které provádějí samostatnou činnost, a přece patří k tělu, má-li být celé; mohou ji však provádět jen ve spojení s celkem.

Takový je Bůh Otec ve své všemohoucnosti a moudrosti, po pravici má jako část sebe Boha Syna, Lásku, a po levici Boha Ducha svatého, Spravedlnost. Oba vyšli z Boha Otce a patří k němu jako k jednotnému celku. To je Trojice *jednoho* Boha.

Před stvořením byl Bůh jediný! V době vzniku stvoření od sebe oddělil část své vůle, aby samostatně působila ve stvoření, a tím se stal dvojjediným. Když se ukázalo, že je nutné dát zbloudilému lidstvu prostředníka, protože jeho čistota nepřipustila přímé spojení s lidstvem, které se samo spoutalo, z lásky oddělil část sebe sama,

* Přednáška: »Vývoj stvoření«

aby se na přechodnou dobu přiblížil lidem a mohl se jim opět stát srozumitelným. Kristovým narozením se tak stal *trojjediným!*

Kdo jsou Bůh Otec a Bůh Syn, bylo již mnohým jasné, ale »Duch svatý« zůstával nejasným pojmem. Duch svatý je výkonná spravedlnost, jejíž věčné, nezměnitelné a neúplatné zákony pulsují vesmírem a byly dosud jen na základě tušení nazývány: Osud! Karma! Boží vůle!

VNITŘNÍ HLAS

TAKZVANÝ »vnitřní hlas«, to duchovní v člověku, jímž se může řídit, je cit! Nadarmo se lidově neříká: »První dojem je vždy správný.«

Jako ve všech podobných rčeních a průpovědích je i v tomto rčení hluboká pravda. Dojmem se rozumí vždy cit. Co člověk například cítí při prvním setkání s někým, kdo mu byl dosud cizí, je buď jakýsi druh napomenutí k opatrnosti, stupňující se až k úplnému odporu, nebo je to něco příjemného až zcela sympatického, v mnoha případech je to i lhostejnost.

Odsune-li se během rozmluvy a dalšího styku vlivem úsudku rozumu tento dojem stranou nebo se úplně setře, takže se vynoří myšlenka, že první cit nebyl správný, na konci takových známostí se téměř vždy ukáže, že byl správný. Často k trpké bolesti těch, kdo se nechali zmást svým rozumem, který hodnotil druhého člověka podle jeho chování navenek, jež ovšem bylo jen předstírané a neodpovídalo tomu, jaká je jeho skutečná povaha.

Cit, který není vázán na prostor a čas a je ve spojení se stejným druhem, s duchovnem, ihned rozpoznal v druhém člověku jeho pravou povahu a nedal se oklamat obratností rozumu.

U citu je omyl zcela vyloučen.

Kdykoliv se stane, že se lidé zmýlí, má to dva důvody: buď rozum, nebo pocit!

Často slýcháme: »Tak jsem se zase nechal svést svým pocitem a napálil jsem se. Člověk se má přece jen spoléhat na rozum!«

Takoví lidé se dopustili chyby, že považovali pocit za vnitřní hlas. Vychvalují rozum a netuší, že právě ten hraje u pocitu velkou roli.

Proto buďte ostražití! Pocit není cit! Pocit vychází z hrubohmotného těla. Tělo vytváří pudy, které jsou řízeny rozumem a dávají

vzniknout pocitu. To je velký rozdíl oproti citu. Společným působením pocitu a rozumu však vzniká fantazie.

Na duchovní straně tedy máme jen cit*, povznesený nad prostor a čas. Na pozemské straně máme v prvé řadě hrubohmotné tělo, vázané na prostor a čas. Z těla vycházejí pudy, které v součinnosti s rozumem vyvolávají *pocit*.

Rozum, výtvor mozku vázaného na prostor a čas, dovede jakožto nejjemnější a nejvyšší druh hmoty vytvářet za součinnosti pocitu *fantazii*.

Fantazie je tedy výsledkem spolupráce pocitu s rozumem. Je jemnohmotná, ale *bez* duchovní síly. Proto může fantazie *působit* jen *zpětně*. Dokáže ovlivnit vždy jen pocit toho, kdo ji vytvořil, a není nikdy schopna vyslat ze sebe vlnu síly na jiné lidi.

Působí tedy jenom *zpětně* na pocit toho, který ji vytvořil. Může roznítit jen jeho *vlastní* nadšení a nemůže nikdy působit na okolí. To je zřetelná známka nízkého stupně. Jinak je tomu s citem. Cit má v sobě duchovní sílu, schopnou tvořit a oživovat, a proto vyzařuje na jiné lidi a strhuje je a přesvědčuje.

Na jedné straně tedy máme cit, na druhé straně tělo – pudy – rozum – pocit – fantazii.

Cit je duchovní, přesahuje pozemské pojmy prostoru a času. Pocit je jemná hrubohmotnost, závislá na pudech a rozumu, je tedy na nižším stupni.

I když je pocit jemně hrubohmotný, nemůže *nikdy* dojít k jeho *smísení* s duchovním citem, tedy ke zkalení citu. Cit zůstane vždy čistý a jasný, protože je duchovní. Lidé jej také vždy jasně cítí nebo »slyší«, pokud… je to skutečně cit, který mluví!

Většina lidí se však uzavřela citu tím, že před něj postavila pocit jako hustou clonu, jako stěnu, a pak mylně považuje pocit za svůj vnitřní hlas. Tito lidé proto zažijí mnoho zklamání a potom se o to víc spoléhají jen na rozum a netuší, že mohli být klamáni právě z důvodu spolupůsobení rozumu.

* Přednáška: »Cit«

Následkem tohoto omylu ukvapeně zavrhují všechno duchovní, s nímž jejich zkušenosti neměly absolutně nic společného, a ještě více se přimykají k méněcennému.

Jako v mnohém jiném, i zde tkví základní zlo v tom, že se tito lidé dobrovolně podřídili rozumu, vázanému na prostor a čas!

Člověk, který se úplně podřizuje svému rozumu, podřizuje se tím zcela také *omezenosti* rozumu, který jako produkt hrubohmotného mozku je pevně vázán na prostor a čas. Tím se člověk zcela připoutává jen k hrubohmotnému.

Všechno, co člověk koná, koná sám a dobrovolně. Není proto snad něčím nebo někým poután, ale poutá se sám! Nechá se ovládnout rozumem (protože kdyby sám nechtěl, nemohlo by se to nikdy stát), a ten ho pak podle svého uzpůsobení také připoutá k prostoru a času a nedovolí mu již, aby poznal a pochopil to, co je nad prostorem a časem.

Proto se kolem citu, neomezeného prostorem a časem, vytvoří vlivem zúžené chápavosti clona, hranice pevně vázaná na prostor a čas, a následkem toho člověk buď již vůbec není schopen nic slyšet, jeho »čistý vnitřní hlas« zanikne, nebo je schopen místo citu »slyšet« jen pocit, který souvisí s rozumem.

Říká-li se, že pocit potlačuje čistý cit, vytváří se tak nesprávná představa, neboť není nic silnějšího než cit, který je nejvyšší silou v člověku a nikdy nemůže být něčím jiným potlačen nebo jen omezen. Správnější je říci: Člověk se činí neschopným, aby poznal cit.

Selhání zaviní vždy jen člověk sám, nikdy není způsobeno tím, že se mu jednotlivých darů dostalo ve větší či menší míře. Právě základní dar, skutečná síla, to, co je v člověku ze všeho nejmocnější, co má v sobě veškerý život a co je nesmrtelné, je totiž každému jednotlivci dáno *stejně!* V tom nemá nikdo přednost před jinými. Všechny rozdíly spočívají jen v *použití!*

Tento základní dar, nesmrtelná jiskra, nemůže být také nikdy zkalena nebo pošpiněna! Zůstává čistá i v největším bahně. Musíte pouze protrhnout clonu, kterou jste se sami zahalili dobrovolným omezením své chápavosti. Pak jiskra náhle a bez přechodné fáze

vzplane právě tak čistá a jasná, jako byla na začátku. Rozvine se svěží a silná a spojí se s duchovnem!

Radujte se z tohoto pokladu, který nedotknutelný spočívá ve vašem nitru! Nezáleží na tom, zda vás vaši bližní považují za cenné nebo ne! Všechna špína, která se kolem této duchovní jiskry nahromadila jako hráz, může být odvržena. Může ji odstranit vaše poctivé dobré chtění. Jestliže vykonáte tuto práci a uvolníte tento poklad, budete mít právě takovou cenu jako každý, kdo jej nikdy nezakopal!

Běda však tomu, kdo se neustále z pohodlnosti tvrdošíjně uzavírá chtění k dobrému! V hodině soudu mu tento poklad bude odňat a on tím přestane existovat.

Proto se vy, kdo se uzavíráte a kdo jste svůj cit přikryli pokrývkou rozumu a omezili tak svou chápavost, probuďte! Dávejte pozor a naslouchejte volání, které k vám doléhá! Ať už je to silná bolest, mocný duševní otřes, velké utrpení nebo vznešená, čistá radost, které dokážou protrhnout zatemňující pokrývku nízkého pocitu, nenechte nic takového přejít bez užitku kolem sebe. Jsou to pomoci, jež vám ukazují cestu!

Bude lepší, když na ně nebudete čekat, ale začnete vážně chtít jen to nejlepší a budete usilovat o duchovní vzestup. Tím se oddělující vrstva záhy ztenčí a bude lehčí, až se nakonec rozplyne a ještě stále čistá, neposkvrněná jiskra se rozhoří v mohutný plamen.

Tento první krok však může a musí vykonat *jen člověk sám*, jinak mu není pomoci.

Přitom musíte přesně rozlišovat mezi přáním a chtěním. Přáním se ještě nic nevykoná, to nestačí k pokroku. Musí to být chtění, které předpokládá i čin a obsahuje jej už v sobě. Vážným chtěním již začíná čin.

I když mnohý člověk při tom bude muset jít mnoha postranními cestami, protože se dosud řídil jen rozumem, ať se toho neleká. I on zvítězí! Musí se snažit, aby očistil svůj rozum a prožitím všech postranních cest zvolna odvrhl a odstranil všechno, co mu překáží.

Proto směle vpřed. Při vážném chtění vede každá cesta nakonec k cíli!

NÁBOŽENSTVÍ LÁSKY

NÁBOŽENSTVÍ lásky je následkem mnohostranného pokřivení a překroucení pojmu *láska* chápáno nesprávně, protože největší část pravé lásky je přísnost!

To, čemu se *dnes* říká láska, je všechno jiné než láska. Jde-li se všem takzvaným láskám neúprosně na dno, nezbývá tam již nic jiného než sobectví, ješitnost, slabost, pohodlnost, domýšlivost nebo pudy.

Pravá láska nebude dbát na to, co se druhému líbí, co je mu příjemné a působí mu radost, ale bude se řídit jen podle toho, co druhému *prospívá!* Nezáleží na tom, jestli to druhému působí radost, nebo ne. To je pravá láska a služba.

Je-li tedy psáno: »Milujte své nepřátele!«, znamená to: »Čiňte to, co je jim prospěšné! Tedy je i kárejte, když jinak nemohou dospět k poznání!« To znamená jim sloužit. Musí však při tom vládnout spravedlnost, neboť lásku nelze oddělit od spravedlnosti. Obě jsou jedno!

Nemístná povolnost by znamenala ještě více pěstovat chyby nepřátel, a tak je nechávat, aby stále více sklouzávali po šikmé ploše. Byla by to láska? Tím bychom naopak na sebe uvalili vinu!

Z náboženství lásky se jen na základě nevyslovených přání lidí udělalo náboženství ochablosti. Stejně tak byla osoba nositele Pravdy, Ježíše Krista, stržena do změkčilosti a povolnosti, i když tyto vlastnosti nikdy neměl. Právě svou všeláskou působil mezi rozumovými lidmi přísně a vážně.

Jeho smutek, který se ho často zmocňoval, byl vzhledem k tomu, jaké vznešené poslání měl a s jakým stavem lidí se naproti tomu setkával, úplně samozřejmý. Neměl naprosto nic společného se změkčilostí.

Až se náboženství lásky zbaví všech překroucených představ a dogmatických omezení, bude učením nejpřísnější důslednosti, ve kterém nebude mít místo slabost a nelogická povolnost.

SPASITEL

SPASITEL na kříži! Tisíce těchto křížů je postaveno na znamení, že Kristus kvůli lidstvu trpěl a zemřel. Ze všech stran volají k věřícím: »Pamatujte na to!«

V osamělém poli, v rušných ulicích velkoměst, v tiché komůrce, v kostelích, na hrobech i při svatbách, všude slouží k útěše, posile a k napomenutí. Pamatujte na to! Stalo se pro vaše hříchy, že Syn Boží, který vám přinesl na zemi spásu, trpěl a zemřel na kříži.

Věřící přistupuje ke kříži celý rozechvěný, s hlubokou úctou a plný vděčnosti. Opouští pak místo s radostným pocitem a s vědomím, že obětí smrti na kříži byl také on zbaven svých hříchů.

Ale ty, kdo vážně hledáš, jdi, předstup před znamení svaté vážnosti a snaž se pochopit svého Spasitele! Odhoď měkký plášť pohodlnosti, který tě tak příjemně zahřívá a vzbuzuje v tobě blažený pocit bezpečného úkrytu. Na základě tohoto pocitu budeš žít v mrákotném stavu až do poslední pozemské hodiny, kdy pak budeš náhle vytržen ze svého polospánku, zbavíš se pozemské vázanosti a budeš nenadále stát před nezkalenou Pravdou. Pak bude rychle dosněn tvůj sen, k němuž ses přimkl a se kterým jsi upadl do nečinnosti.

Proto se probuď, tvůj pozemský čas je drahocenný! Spasitel sem přišel kvůli vašim hříchům, to je nesporné a do slova a do písmene správné. I to, že zemřel kvůli provinění lidstva.

Ale *tím z tebe nejsou sňaty tvoje hříchy!* Spasitelským dílem Spasitele bylo, že podstoupil boj s temnem, aby přinesl lidstvu Světlo a *otevřel mu cestu k odpuštění všech hříchů*.

Putovat touto cestou musí podle nezměnitelných Stvořitelových zákonů již každý sám. Ani Kristus nepřišel, aby zákony zrušil, ale aby je naplnil. Nechápej tedy nesprávně toho, který má být tvým nejlepším přítelem! Nepřikládej pravdivým slovům mylný smysl!

Jestliže je zcela správně psáno: To všechno se stalo pro hříchy lidstva, je tím řečeno, že Ježíšův příchod byl nutný jen proto, že se lidstvo již nebylo schopno dostat samo ven z temna, které si samo vytvořilo, a vyprostit se z jeho sevření.

Kristus musel tuto cestu lidstvu ukázat. Kdyby se lidstvo tak hluboce nezapletlo do svých hříchů, to znamená, kdyby nešlo *nesprávnou* cestou, nebyl by Ježíšův příchod nutný a Ježíš by byl ušetřen cesty boje a utrpení.

Proto je naprosto správné říkat, že musel přijít jen pro hříchy lidstva, jestliže nemělo na nesprávné cestě klesnout úplně do propasti, do temna.

To ale neznamená, že proto má být *ihned* každému jednotlivci odpuštěno také jeho osobní provinění, jen co skutečně uvěří Ježíšovým slovům a žije podle nich. Žije-li však podle Ježíšových slov, *budou* mu jeho hříchy odpuštěny. Ovšem teprve časem, až dojde ve zvratném působení díky vyrovnávací činnosti dobrého chtění k jejich rozuzlení a odčinění. Ne jinak. Na rozdíl od toho není u lidí, kteří nežijí podle Ježíšových slov, odpuštění vůbec možné.

Tím však není řečeno, že odpuštění hříchů mohou dosáhnout jen příslušníci křesťanských církví.

Ježíš hlásal *Pravdu*. Jeho slova proto musí obsahovat současně i to, co je pravda v jiných náboženstvích. Nechtěl založit církev, nýbrž ukázat lidstvu pravou cestu, která může vést právě tak i pravdami jiných náboženství. Proto se jeho slova často shodují s náboženstvími, která již tehdy existovala.

Ježíš je z nich nepřebíral, ale protože přinášel Pravdu, muselo se v ní opět nalézat všechno, co z Pravdy již existovalo v jiných náboženstvích.

I ten, kdo Ježíšova slova sám nezná, ale vážně usiluje o pravdu a zušlechtění, žije často již zcela ve smyslu těchto slov, a proto se s jistotou blíží k čisté víře a odpuštění hříchů. Varuj se tedy jednostranného názoru. Bylo by to znehodnocení Spasitelova díla.

Kdo vážně usiluje o Pravdu a čistotu, tomu nechybí ani láska. Je od stupně ke stupni veden duchovně vzhůru, i když někdy za těž-

kých pochybností a bojů, a *bez ohledu na to, ke kterému náboženství patří*, setká se buď již zde nebo teprve v jemnohmotném světě s Kristovým duchem. Ten ho *nakonec* povede dále až k poznání Boha Otce a tak se naplní slova: »Nikdo nepřichází k Otci jinak než skrze mne.«

Tato konečná fáze však nezačíná v posledních pozemských hodinách, ale na určitém stupni vývoje duchovního člověka, pro něhož přechod z hrubohmotného do jemnohmotného světa znamená jen proměnu.

Nyní k tomu, jak se odehrálo velké spasitelské dílo samotné: Lidstvo bloudilo v duchovní temnotě. Vytvořilo si ji samo tím, že se stále více podrobovalo jen rozumu, který si teprve pracně vypěstovalo. Tak si lidé stále zužovali hranice své chápavosti, až byli stejně jako jejich mozek úplně vázáni na prostor a čas a nemohli již pochopit cestu k nekonečnosti a věčnosti.

Následkem toho byli zcela připoutáni k zemi, omezeni na prostor a čas. Veškeré spojení se Světlem, s čistotou a duchovnem tím bylo přerušeno. Lidé byli schopni zaměřovat své chtění už jenom na pozemské věci až na několik jednotlivců, kteří jakožto proroci neměli dost síly, aby prorazili a uvolnili cestu ke Světlu.

Tento stav vedl k tomu, že se otevřely všechny brány zlu. Vyvalilo se temno, rozlévalo se po zemi a přinášelo zkázu. To mohlo vést jen k *jedinému* konci: duchovní smrti. Tomu nejstrašnějšímu, co může člověka postihnout.

Vinu na veškeré této bídě však měli lidé sami! Oni ji způsobili, protože dobrovolně zvolili tento směr. Chtěli jej a podporovali jej. Ve své nesmírné zaslepenosti na něj byli dokonce ještě hrdí jako na vymoženost a ve své omezenosti chápání, kterou si namáhavě sami vnutili, si neuvědomovali strašlivost následků. Toto lidstvo již nemohlo samo vytvořit cestu ke Světlu. Dobrovolné omezení už bylo příliš velké.

Jestliže měla být vůbec ještě možná záchrana, musela přijít pomoc ze Světla. Jinak již nebylo možné zadržet pád lidstva do temnot.

Temno má následkem nečistoty větší hutnost a tím i tíhu. Kvůli této tíze může samo od sebe proniknout vzhůru jen po určitou hranici hutnosti a váhy, jestliže mu z druhé strany nepřijde na pomoc přitažlivá síla. Světlo má ale lehkost odpovídající jeho čistotě a ta mu znemožňuje, aby kleslo až k temnu.

Proto je mezi Světlem a temnem nepřeklenutelná propast, uprostřed níž se nachází člověk se svou zemí!

Záleží na lidech, zda podle druhu svého chtění a přání půjdou vstříc Světlu nebo temnu, otevřou brány a urovnají cesty tak, aby zemi zaplavilo buď Světlo, nebo temno. Lidé sami jsou přitom základnou, která silou svého chtění poskytuje Světlu nebo temnu pevnou oporu a to z ní potom může působit s větší nebo menší silou.

Čím více moci tak Světlo nebo temno na zemi získá, tím více zahrnuje lidstvo vším, co může poskytnout – dobrem nebo zlem, blahem nebo žalem, štěstím nebo neštěstím, rajským mírem nebo pekelnými mukami.

Čisté chtění lidí příliš zeslábló, než aby v těžkém, vše potlačujícím temnu, které již získalo převahu, mohlo poskytnout Světlu na zemi opěrný bod, s nímž by se Světlo mohlo spojit, tak aby s nezkalenou čistotou a tím i s nezmenšenou silou rozrazilo temno a vysvobodilo lidstvo, které by pak u takto vytrysklého pramene mohlo načerpat sílu a najít cestu ke světlým výšinám.

Světlo samo však nemohlo sestoupit tak hluboko do bahna, pokud mu k tomu nebyla poskytnuta silná opora. Proto musel přijít prostředník. Jen vyslanec ze světlých výšin mohl svým *vtělením* na tuto zemi prorazit temnou zeď, vytvořenou chtěním lidí, a uprostřed všeho zla postavit *takovou* hrubohmotnou základnu pro Boží Světlo, která by pevně stála uprostřed těžkých temnot. Zde zakotveny mohly pak čisté paprsky Světla rozrážet temné masy a rozptylovat je, aby lidstvo úplně nezapadlo do temnot a neudusilo se v nich.

Tak *přišel* Ježíš kvůli lidstvu a jeho hříchu!

Takto vytvořené nové spojení se Světlem nemohla při čistotě a síle vyslance Světla temnota přerušit. Tím byla lidem proražena nová cesta k duchovním výšinám.

Z Ježíše, který se stal pozemskou základnou Světla, vycházely paprsky Světla a vnikaly do temnot prostřednictvím živého Slova přinášejícího Pravdu. Ježíš mohl předávat tuto Pravdu nefalšovanou, protože sám byl Slovo a Pravda.

Lidé byli ze svého mrákotného stavu vyburcováni zázraky, které se zároveň stávaly. Šli za nimi a narazili na Slovo. Když uslyšeli Pravdu, kterou Ježíš přinesl, a přemýšleli o ní, probudilo se ponenáhlu ve statisících lidí přání jít za touto Pravdou a dovědět se o ní víc. A tím se pomalu přibližovali ke Světlu.

Tímto přáním se uvolnilo temno, které je obklopovalo. Když lidé přemýšleli o Ježíšových slovech a dospěli k názoru, že jsou správná, pronikal jeden světelný paprsek za druhým vítězně do temnot. Kolem nich bylo stále jasněji, temno již u nich nenacházelo oporu a nakonec od nich odpadlo. Tím temno ztrácelo stále více půdy. Tak Slovo Pravdy působilo v temnotách jako klíčící hořčičné zrno a jako kvas v těstu.

A *to* bylo spasitelské dílo Syna Božího Ježíše, nositele Světla a Pravdy.

Temno, které se domnívalo, že již má vládu nad celým lidstvem, se proti tomu vzepřelo v divokém boji, aby dílo spásy znemožnilo. K Ježíši samotnému nemohlo, protože sklouzlo po jeho čistém cítění. Bylo proto samozřejmé, že k tomuto boji použilo své ochotné nástroje, které mělo pro něj k dispozici.

Těmito nástroji byli lidé, kteří se zcela správně nazývali »rozumáři«. Podrobovali se tedy rozumu, a proto byli pevně připoutáni stejně jako on k prostoru a času, takže již nemohli chápat vyšší duchovní pojmy, daleko přesahující prostor a čas. Proto také pro ně nebylo možné následovat učení Pravdy.

Podle vlastního přesvědčení stáli všichni na »reálné« půdě, tak jako na ní mnozí stojí ještě i dnes. Reálná půda je ale ve skutečnosti půda velmi omezená. Tito lidé patřili většinou k vládnoucí třídě, a měli tedy v rukou úřední i náboženskou moc.

V zuřivém odporu je temno dohnalo až k hrubým přehmatům, jichž se dopustili na Ježíši pozemskou mocí, kterou měli v rukou.

Temno doufalo, že tak bude moci zničit spasitelské dílo. Že vůbec mohlo mít na zemi takovou moc, bylo jen vinou lidstva, jež nesprávným postojem, který samo zaujalo, zúžilo svou chápavost, a tím umožnilo, aby temno získalo převahu.

A pro tento hřích lidstva musel Ježíš trpět! Temno hnalo své nástroje dál až do krajnosti: Ježíši hrozila smrt na kříži, pokud by trval na svém tvrzení, že přináší Pravdu a Světlo. Šlo o poslední rozhodnutí. Kdyby uprchl a vzdal se všeho, mohl se zachránit před smrtí na kříži. To by však znamenalo vítězství temna v posledním okamžiku, protože pak by celé Ježíšovo působení zvolna upadlo do zapomenutí a nade vším by se opět vítězně rozprostřelo temno. Ježíš by nesplnil své poslání a započaté spasitelské dílo by zůstalo nedokončené.

Vnitřní boj v Getsemane byl těžký, ale krátký. Ježíš se nebál tělesné smrti, ale klidně šel na pozemskou smrt za Pravdu, kterou přinesl. Svou krví na kříži zpečetil vše, co hlásal a žil.

Tímto činem úplně přemohl temno, které tím vyneslo poslední trumf. Ježíš zvítězil. Z lásky k lidstvu, jemuž tak zůstala volná cesta ke svobodě a ke Světlu, protože tato smrt utvrdila lidi v přesvědčení o pravdivosti Ježíšových slov.

Kdyby se jí útěkem vyhnul a vzdal se tak svého díla, nutně by to v lidech vzbudilo pochybnosti.

Ježíš tedy zemřel pro hřích lidstva! Kdyby lidstvo nezhřešilo tím, že se odvrátilo od Boha omezením své chápavosti, k němuž došlo vlivem rozumu, mohl si Ježíš ušetřit svůj příchod stejně jako svou cestu utrpení i smrt na kříži. Je proto zcela správné, když se říká: Ježíš přišel, trpěl a zemřel smrtí na kříži pro náš hřích!

To však neznamená, že bys nemusel sám odčinit své vlastní hříchy!

Jenomže nyní to můžeš snadno učinit, neboť Ježíš, který přinesl Pravdu, ti *svými slovy ukázal* cestu.

Tak nemůže ani Ježíšova smrt na kříži jednoduše smýt tvé vlastní hříchy. Kdyby se mělo stát něco takového, musely by se napřed zhroutit všechny zákony vesmíru. To se však nestane. Ježíš sám se

dost často odvolával na vše, »co je psáno«, tedy na staré. Nové evangelium lásky ani nemá v úmyslu zrušit nebo zavrhnout staré evangelium spravedlnosti, *ale chce je doplnit* a být s ním spojeno.

Nezapomínej proto na spravedlnost velikého Stvořitele všech věcí, kterou nelze posunout ani o vlásek a která beze změny trvá od počátku světa až do jeho konce! Nemohla by vůbec připustit, aby někdo na sebe vzal vinu druhého, aby ji tím odčinil.

Ježíš mohl kvůli vině druhých, tedy pro vinu druhých, přijít, trpět a zemřít, mohl vystupovat jako bojovník za Pravdu, sám však zůstal nedotčen a prost této viny, a proto ji ani nemohl vzít osobně na sebe.

Jeho spasitelské dílo proto není menší, ale je obětí, nad kterou nemůže být větší. Ježíš přišel ze světlých výšin do bahna pro tebe, zápasil o tebe, trpěl a zemřel pro tebe, aby ti přinesl Světlo osvětlující pravou cestu vzhůru, aby ses neztratil v temnotě a nezahynul!

Tak stojí tvůj Spasitel před tebou. *To* bylo jeho nesmírně veliké dílo lásky.

Boží spravedlnost, vážná a přísná, zůstala ve světových zákonech i nadále, neboť co člověk zaseje, to sklidí, jak říká sám Ježíš ve svém poselství. Podle Boží spravedlnosti nemůže být člověku prominut ani haléř!

Na to mysli, když stojíš před znamením svaté vážnosti. Děkuj vroucně za to, že ti Spasitel svým Slovem znovu otevřel cestu k odpuštění tvých hříchů, a opusť to místo s vážným předsevzetím, že půjdeš touto tobě ukázanou cestou, aby ti mohlo být odpuštěno.

Jít touto cestou však neznamená pouze naučit se Slovu a věřit v ně, ale *žít* podle něho! Nebylo by ti zhola nic platné věřit v ně, považovat je za správné a nejednat ve všem také podle něho. Naopak, byl bys na tom hůř než ti, kdo o Slově vůbec nevědí.

Proto se probuď, pozemský čas je pro tebe drahocenný!

TAJEMSTVÍ ZROZENÍ

KDYŽ lidé říkají, že je velká nespravedlnost v tom, jakým způsobem jsou rozdělována narození, nevědí, co tím činí!

Jedni vytrvale tvrdí: »Jestliže je spravedlnost, jak se může narodit dítě zatížené dědičnou nemocí? Nevinné dítě musí trpět za hříchy rodičů!«

Jiní zase říkají: »Jedno dítě se narodí v bohatství, druhé v trpké chudobě a nouzi. Z toho nemůže vzejít víra ve spravedlnost.«

Anebo: »I když připustíme, že mají být rodiče potrestáni, není správné, že k tomu dochází nemocí a smrtí dítěte. Dítě přece při tom trpí nevinně.«

Mezi lidmi je slyšet tisíce takových a podobných řečí. I vážně hledající si nad tím někdy lámou hlavu.

Prostým prohlášením, že »Boží cesty jsou nevyzpytatelné a vedou vše k dobrému konci«, se neodstraní ze světa touha dovědět se, proč k tomu dochází. Kdo se s tím chce spokojit, musí se tomu *tupě* podrobit, nebo každou tázavou myšlenku ihned potlačit jako nesprávnou.

Tak se to nežádá! Otázkami se najde pravá cesta. Otupělost nebo násilné potlačování připomínají pouze otroctví. Bůh však nechce mít otroky! Nechce tupé podrobení se, ale volný, vědomý pohled vzhůru.

Jeho nádherná, moudrá zařízení se nemusí halit do mystického šera, ale jestliže leží volně před námi, ještě zřetelněji si uvědomujeme jejich vznešenou, nedotknutelnou velikost a dokonalost! Nezměnitelně a neúplatně, se stále stejným klidem a jistotou vykonávají bez přestání svou věčnou činnost.

Nedbají o hněv nebo uznání lidí, ani o jejich nevědomost, ale

až do nejjemnějších odstínů vracejí každému jednotlivci ve zralém ovoci to, co zaséval.

»Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.« Takto výstižně charakterizuje lidové přísloví toto tkaní bezpodmínečného zvratného působení v celém stvoření, jehož nezměnitelné zákony v sobě chovají Boží spravedlnost a vykonávají ji. Řine se to, teče, proudí a rozlévá se po všech lidech, ať už si to přejí nebo ne, ať se poddávají nebo se tomu vzpírají. Musí to přijmout jako spravedlivý trest a odpuštění, nebo jako odměnu, když jsou povzneseni.

Toto jemnohmotné proudění a tkaní, provanuté a udržované přísným duchem, proniká celým stvořením, obepíná je a spočívá v něm. Je samo částí stvoření, živé jako věčně pracující tkalcovský stav Boží. Kdyby ten, kdo reptá nebo pochybuje, mohl do něho jen jedinkrát nahlédnout, ihned by zahanbeně zmlkl a zděšen by poznal, jak byla jeho slova opovážlivá.

Klidná vznešenost a jistota, kterou by uzřel, by ho přinutila, aby klesl do prachu a odprosil.

Jak malého si představoval svého Boha! A jakou nesmírnou velikost by spatřil v jeho dílech! Pak by poznal, že i ve svých nejvyšších pozemských představách se mohl jen pokoušet Boha snižovat a zmenšovat dokonalost jeho velikého díla v marné snaze vtěsnat je do úzkých hranic vytvořených pěstováním rozumu, který se nikdy nemůže povznést nad prostor a čas.

Člověk nesmí zapomenout, že se nachází v *díle* Božím, že sám je částí tohoto díla, a zůstává proto nezbytně podroben i jeho zákonům.

Toto dílo však neobsahuje pouze to, co je viditelné pozemskému zraku, ale i jemnohmotný svět, ve kterém se odehrává největší část lidského bytí a působení. Občasné životy zde na zemi jsou jen malými zlomky lidského bytí, *ale vždy jsou to velké body obratu.*

Pozemské narození je vždy jen počátek zvláštního úseku v celém bytí člověka, není to však vůbec jeho skutečný začátek.

Začíná-li člověk jako takový své putování stvořením, je volný, bez osudových nitek. Ty vycházejí teprve z jeho chtění a míří do jemnohmotného světa. Cestou vlivem přitažlivosti stejnorodého stále více

sílí, setkávají se s jinými, proplétají se s nimi a působí zpět na původce, s nímž zůstávají spojeny, a přinášejí mu tak osud neboli karmu.

Účinky nitek, které se ve stejné době vracejí k původci, pak splývají, takže původně výrazné barvy dostávají jiné odstíny a vytvářejí nové, kombinované obrazy.*

Jednotlivé nitky tvoří cestu pro zpětné působení tak dlouho, až původce již neposkytuje ve svém nitru oporu pro jejich druh, když tedy již tuto cestu neudržuje a neobnovuje. Následkem toho se pak nitky nemohou zachytit, uschnou a musí od něho odpadnout, ať jsou zlé nebo dobré.

Každá osudová nit se tedy tvoří jemnohmotně činem vůle, když se člověk rozhodne něco učinit. Vychází ven, přesto ale zůstává zakotvena v původci. Tvoří tak bezpečnou cestu ke stejnému druhu výtvorů, posiluje je, současně se jí však od nich dostává síly, která touto cestou proudí zpět k východisku.

V tomto ději spočívá pomoc, která přichází tomu, kdo usiluje o dobro, jak je to i zaslíbeno, projevuje se v něm ale také skutečnost, že »zlo plodí nutně opět zlo«.**

Každému člověku přinášejí zpětné účinky těchto běžících nitek, k nimž denně navazuje nové, jeho osud, který si sám vytvořil a jemuž je podroben. Jakákoliv libovůle a tedy i nespravedlnost je při tom vyloučena. Karma, kterou si člověk nese s sebou a která se jeví jako jednostranné předurčení, je ve skutečnosti jenom nezbytný *následek* jeho minulosti, pokud se ve zvratném působení dosud nerozuzlila a nevyčerpala.

Skutečný začátek bytí člověka je *vždy* dobrý a u mnoha lidí je dobrý i konec kromě těch, kteří zahynuli vlastní vinou, protože nejprve sami od sebe podali svými rozhodnutími ruku zlu a to je pak zcela strhlo do zkázy. Ke změnám osudu dochází vždy jen v mezidobích, v dobách vnitřního vývoje a uzrávání.

* Přednáška: »Osud«

** Přednáška: »Člověk a jeho svobodná vůle«

Člověk si tedy utváří svůj budoucí život vždy sám. Dodává nitky, a určuje tak barvu a vzor roucha, které se pro něho díky činnosti zákona zvratného působení tká na tkalcovském stavu Božím.

Daleko do minulosti sahají často příčiny, jež určují poměry, do kterých se duše narodí, stejně jako dobu, pod jejímiž vlivy vchází dítě do pozemského světa. To vše pak během jeho pozemské pouti trvale působí a tím se dosáhne toho, co právě tato duše potřebuje k rozuzlení, obroušení, odvržení a dalšímu vývoji.

Ani to se však neděje jednostranně jen pro dítě, ale nitky se samočinně předou tak, že ke zvratnému působení dochází i v jeho pozemském okolí.

Rodiče dávají dítěti právě to, co potřebuje ke svému vývoji, a stejně tak to zase dítě dává rodičům, ať je to dobré nebo zlé. K vývoji a vzestupu totiž přirozeně patří i to, že se člověk osvobodí od zla tím způsobem, že je prožije, tak je pozná jako zlo a odvrhne je. A příležitost k tomu vždy poskytuje zvratné působení. Bez něho by se člověk nikdy nemohl skutečně osvobodit od toho, co se stalo.

V zákonech zvratného působení tedy jako velký dar z milosti spočívá cesta ke svobodě a ke vzestupu. Nelze proto vůbec mluvit o trestu. Trest je nesprávný výraz, neboť právě v něm se projevuje největší láska, ruka, kterou Stvořitel podává k odpuštění a osvobození.

Příchod člověka na zemi sestává z početí, vtělení a narození. Vtělení je vlastní vstup člověka do pozemského bytí.*

Tisíceronásobné jsou nitky, jež spolupůsobí při určování vtělení. Ale i v těchto dějích probíhajících ve stvoření je vždy spravedlnost, odstupňovaná až do nejmenších odstínů, která přispívá k pokroku *všech* zúčastněných.

Proto je narození dítěte něčím ještě mnohem důležitějším a cennějším, než se většinou má za to. Dítěti, rodičům a dokonce i sourozencům a jiným lidem, kteří přicházejí s dítětem do styku, se vstupem dítěte do pozemského světa zároveň dostává nové, zvláštní

* Přednáška: »Stvoření člověka«

milosti Stvořitele, protože tím je jim všem poskytnuta příležitost, aby nějakým způsobem postoupili vpřed.

Rodičům může být dána příležitost k duchovnímu zisku nezbytným ošetřováním dítěte v době jeho nemoci, velkou starostí nebo zármutkem, ať už je to pouhý prostředek k účelu nebo skutečné odpykání staré viny a snad i předchozí rozuzlení a vyčerpání hrozící karmy.

Velmi často se stává, že z Boží milosti člověk díky svému dobrému chtění *předem odčiní vlastní* těžkou nemoc, která by ho podle zákona zvratného působení měla stihnout jako karma, když ze svobodného rozhodnutí obětavě pečuje o cizí nebo vlastní dítě.

Ke skutečnému odčinění může dojít jen v citu, v plném prožití. Když člověk z opravdové lásky pečuje o druhého, bývá prožití často ještě větší než při vlastní nemoci. Je hlubší při úzkosti a bolesti během nemoci dítěte nebo někoho jiného, koho máme skutečně rádi. Stejně hluboká je i radost z jeho uzdravení.

A jedině toto silné prožití pevně vtiskuje stopy do citu, do duchovního člověka. Tím ho přetváří a touto přeměnou zpřetrhává osudové nitky, které by ho jinak ještě zasáhly.

Po tomto zpřetrhání nebo odpadnutí se nitky vymrští jako natažená guma na opačnou stranu ke stejnorodým jemnohmotným shromaždištím, kam jsou jednostranně přitaženy jejich přitažlivou silou. Tím je vyloučeno jakékoliv další působení na změněného člověka, protože k tomu chybí spojovací cesta.

Existují tisíce způsobů odčinění touto formou, když člověk na sebe dobrovolně, rád a z lásky vezme nějakou povinnost ke druhým.

Ježíš ukázal nejlepší příklady takového jednání ve svých podobenstvích. Také ve svém Kázání na hoře a jiných promluvách zřetelně poukázal na dobré výsledky takového jednání. Mluvil přitom vždy o »bližním« a nejprostším způsobem, co nejvíce odpovídajícím životu, tak ukazoval nejlepší cestu k rozuzlení a vyčerpání karmy a ke vzestupu.

»Miluj svého bližního jako sám sebe,« napomínal a tím dal klíč k bráně vedoucí k veškerému vzestupu. Nemusí se vždy jednat

o nemoc. Děti, nutná péče o ně a jejich výchova, poskytují nejpřirozenějším způsobem tolik příležitostí, že zahrnují *vše*, co vůbec může přijít v úvahu jako odčinění. A proto děti přinášejí požehnání, ať jsou jakkoliv zrozeny a vyvinuty!

Co se týká rodičů, týká se i sourozenců a všech, kdo přicházejí s dětmi hodně do styku. I oni mají příležitost, aby získali novým pozemšťanem tím, že mu trpělivě nejrůznějším způsobem pečlivě pomáhají, třeba jen přemáháním jeho špatných sklonů nebo podobně.

Neméně je však pomoženo dítěti samotnému. Každý člověk získává narozením možnost dostat se o velký kus cesty vzhůru! U koho tomu tak není, ten je vinen sám, neboť nechtěl.

Proto je nutno každé narození pokládat za dobrotivý Boží dar, který se rozděluje rovnoměrně. I ten, kdo sám děti nemá a vezme si k sobě cizí dítě, není zkrácen o požehnání, ale dostane se mu ho ještě víc, protože přijal dítě kvůli dítěti samému a ne pro vlastní uspokojení.

Při obyčejném vtělení hraje hlavní roli přitažlivost stejného duchovního druhu, která spoluúčinkuje při zvratném působení. Vlastnosti, které jsou považovány za zděděné, ve skutečnosti zděděné nejsou, ale lze je přičítat jen této přitažlivosti. Dítě nemá nic duchovně zděděného od matky nebo od otce, protože je právě tak uceleným člověkem jako oni sami, pouze má v sobě stejnorodost, kterou se cítilo být přitahováno.

Při vtělení však nerozhoduje jenom přitažlivost stejného druhu. Mají zde vliv ještě i jiné aktivní osudové nitky, jimiž je poutána duše, která se má vtělit. Tyto nitky jsou možná nějak spojeny s některým členem rodiny, do níž je duše vedena. To vše spolupůsobí, přitahuje a nakonec způsobuje vtělení.

Jinak je tomu, vezme-li duše na sebe dobrovolně poslání, úkol, buď aby pomáhala určitým lidem na zemi, nebo spolupracovala na díle, které má pomoci celému lidstvu. V tom případě bere duše na sebe předem z vlastní vůle také vše, co ji na zemi stihne, takže ani tehdy nelze mluvit o nespravedlnosti. Když jedná s obětavou lás-

kou, která se neptá po odměně, musí se jí za to následkem zvratného působení dostat odměny.

V rodinách, kde se vyskytují dědičné nemoci, se vtělují duše, které vlivem zvratného působení potřebují tyto nemoci k odčinění dřívější viny, k očistě, nebo aby postoupily vpřed.

Vodicí a spojovací nitky vůbec nepřipustí mylné, tedy nespravedlivé vtělení. Vylučují zde jakýkoliv omyl. Byl by to pokus plavat proti proudu, který obrovskou, nezadržitelnou silou plyne svými spořádanými drahami a předem vylučuje jakýkoliv odpor, takže ani nemůže dojít k pokusu mu čelit. Dbá-li se však přesně jeho vlastností, přináší jen požehnání.

Také při dobrovolných vtěleních, při nichž na sebe někdo bere nemoc k dosažení určitého cíle, se ke všemu přihlíží. Když si například otec nebo matka způsobili vlastní vinou nemoc, třeba jenom nedbáním přírodních zákonů, které bezpodmínečně vyžadují ohled na zachovávání zdraví svěřeného těla, pak v bolesti z toho, že touto nemocí onemocnělo znovu i dítě, již spočívá odpykání, které vede k očistě, jakmile se bolest procítí doopravdy.

Nemá význam uvádět zvláštní případy, protože každé narození by vlivem mnohonásobně propletených osudových nitek poskytovalo vždy nový obraz, odlišný od druhých. Dokonce i případy stejného druhu se musí následkem jemných odstínění zvratného působení jevit ve svých směsích v tisíceronásobných obměnách.

Uveďme jen jeden jednoduchý případ: Matka miluje svého syna tak, že mu všemi prostředky brání, aby se oženil a odešel od ní. Poutá ho stále k sobě. Tato láska je falešná, zcela sobecká, i když matka podle svého názoru dělá všechno, aby synovi připravila co nejkrásnější pozemský život. Svou sobeckou láskou neprávem zasáhla do synova života.

Pravá láska nikdy nemyslí na sebe, ale vždy jen na prospěch milovaného člověka a jedná podle toho, i když je to spojeno s vlastním odříkáním.

Nadejde hodina, kdy je matka odvolána. Syn teď zůstal sám. Je pro něho příliš pozdě, než aby se ještě vzchopil k radostnému roz-

machu, který by mu umožnil splnit si vlastní přání, jak tomu bývá v mládí. Přesto přitom něco získal, protože odříkáním si něco odpykává. Snad je to chování stejného druhu z předešlého života, takže se zároveň vyhnul vnitřnímu osamocení v manželství, jež by ho nutně postihlo, kdyby se oženil, nebo je to něco jiného. Může tím jen získat.

Matka si však odnesla svou sobeckou lásku s sebou. Přitažlivá síla duchovní stejnorodosti ji proto neodolatelně vede k lidem se stejnými vlastnostmi, neboť v jejich blízkosti, v jejich citovém životě nachází možnost cítit spolu s nimi malou část své vlastní náruživosti, když projevují vůči jiným sobeckou lásku. Proto zůstává připoutána k zemi.

Dojde-li u lidí, v jejichž blízkosti se trvale zdržuje, k plození, díky tomuto duchovnímu připoutání se vtělí.

Potom se list obrátí. Jako dítě musí kvůli stejné vlastnosti otce nebo matky trpět totéž, co trpěl její syn kdysi od ní. Nemůže se dostat z rodného domu, i když po tom touží a nabízí se jí příležitosti. Její vina se smaže tím, že prožitím sama na sobě pozná takové vlastnosti jako nesprávné, a tak se od nich oprostí.

Při spojení s hrubohmotným tělem, tedy při vtělení, dostává každý člověk pásku na oči, která mu brání, aby přehlédl svoje předešlé bytí. Také to je, jako všechno, co se děje ve stvoření, jen k jeho prospěchu. Opět v tom spočívá Stvořitelova moudrost a láska.

Kdyby se každý přesně rozpomněl na dřívější bytí, zůstal by v novém pozemském životě jen klidným pozorovatelem, který by stál stranou s vědomím, že tím dosahuje pokroku nebo něco odčiňuje. Právě proto by však nepostoupil vpřed, ale spíše by se ocitl ve velkém nebezpečí úpadku a poklesu.

Má-li pozemský život splnit svůj účel, je nutno jej skutečně *prožít*. Jen to, co niterně prožijeme, tedy procítíme se všemi výškami i hloubkami, se stane naším vlastnictvím. Kdyby člověk vždy předem přesně znal směr, který je mu prospěšný, nemusel by uvažovat ani se rozhodovat. Tím by však nezískal sílu a samostatnost, které nezbytně potřebuje.

Takto však bere každou situaci v pozemském životě opravdověji. Každý skutečný prožitek vtiskuje pevně dojmy do citu, do toho, co je nepomíjivé a co si člověk při své proměně odnáší s sebou jako své vlastnictví, část sebe sama, přetvořenou podle prožitých dojmů. Ale také *jen* to, co skutečně prožil, vše ostatní zaniká pozemskou smrtí. *Prožitky* však zůstávají jako čirý extrakt pozemského života jeho ziskem!

K prožitému nepatří všechno naučené; patří k němu jen to, co si člověk z naučeného osvojil prožitím. Celá ostatní spousta naučeného, pro které mnohý člověk obětuje celý svůj pozemský život, odpadá jako bezcenná věc. Proto je nutné každý okamžik života brát tak vážně, aby myšlenkami, slovy a činy vždy proudilo silné životní teplo a aby neklesly jen v prázdné zvyklosti.

Protože je novorozeněti přiložena při vtělení na oči páska, připadá lidem úplně nevědomé, takže je mylně pokládají také za nevinné. Přitom si často přináší s sebou silnou karmu, která mu poskytuje příležitosti prožitím odčinit dřívější bludné cesty. Karma je jakožto předurčení jen nutným následkem toho, co se stalo. Plní-li někdo poslání, bere na sebe dobrovolně karmu, aby tím získal porozumění pro pozemské záležitosti a dosáhl pozemské zralosti, což potřebuje ke splnění svého poslání, pokud to nepatří k samotnému poslání.

Proto by člověk již neměl reptat na nespravedlnost při narození, ale měl by vděčně vzhlížet ke Stvořiteli, který každým jednotlivým narozením prokazuje pouze novou milost!

LZE RADIT K OKULTNÍMU ŠKOLENÍ?

NA TUTO otázku je nutno rozhodně odpovědět: »Ne.« Okultní školení, k němuž všeobecně patří cvičení k dosažení jasnovidnosti, jasnoslyšení a tak dále, je překážkou svobodného vnitřního vývoje a skutečného duchovního vzestupu. Co tím lze vypěstovat, ukazovali v minulých dobách takzvaní mágové, pokud jejich školení mělo alespoň trochu příznivý průběh.

Je to jednostranné tápání postupující zdola nahoru, při kterém nikdy není možné překročit takzvané pozemské pásmo. Při všech těchto úkazech a dějích, jichž lze dosáhnout za určitých okolností, se vždy jedná jen o věci nižšího a nejnižšího druhu, které nedokážou člověka jako takového niterně povznést výš, mohou ho však svést z cesty.

Člověk tím může proniknout jen do nejbližšího jemnohmotného okolí, kde toho inteligentní bytosti vědí často ještě méně než pozemští lidé sami. Všechno, čeho se tím dosáhne, je, že se otevře jemu neznámým nebezpečím, před nimiž by zůstal chráněn právě tím, že by se neotevřel.

Člověk, který se školením stal jasnovidným nebo jasnoslyšným, vidí nebo slyší v tomto nízkém okolí často i věci, jež budí dojem vznešenosti a čistoty, a přesto k tomu mají velmi daleko. Svou roli hraje i jeho vlastní, cvičeními zvlášť podnícená fantazie, která rovněž vytváří okolí. Toto okolí pak žák skutečně vidí a slyší – a zmatek je hotov.

Takový člověk, stojící vlivem umělého školení na nejistých nohou, nemůže rozeznávat, nemůže ani při nejlepší vůli poznávat zřetelnou hranici mezi pravdou a klamem a vyznat se v tisícerých projevech formující síly v jemnohmotném životě. Konečně se zde

uplatňují i nízké, pro něho rozhodně škodlivé vlivy, kterým se sám dobrovolně s velkou námahou otevřel a proti nimž nemůže postavit vyšší sílu. Tak je z něho brzy vrak bez kormidla na neznámém mu moři, který se může stát nebezpečným pro všechno, s čím se setká.

Je to stejné, jako když člověk neumí plavat. Je plně schopen plavit se dokonale chráněn v lodičce živlem, který dobře nezná. Podobně je tomu v pozemském životě. Vytrhne-li však během plavby z lodičky, která ho chrání, prkno, vytvoří v ní trhlinu, tou vnikne dovnitř voda, zbaví ho ochrany a strhne ho dolů. Tento člověk, jenž neumí plavat, se tak stane obětí živlu, který dobře nezná.

Tak to probíhá při okultním školení. Člověk tímto školením jen vytrhne prkno z lodi, jež ho chrání, *ale nenaučí se plavat!*

Jsou však také plavci, kteří se nazývají mistry. Plavci v tomto oboru jsou takoví lidé, kteří v sobě mají již hotovou vlohu, jistým školením jí podali ruku, aby ji uplatnili, a snaží se ji stále více zvětšovat. V takových případech se tedy spojí více méně hotová vloha s umělým školením. Ale i nejlepšímu plavci jsou vždy stanoveny dost úzké hranice. Odváží-li se příliš daleko, opustí ho síly a je nakonec právě tak ztracen jako neplavec, pokud… mu nepřijde, stejně jako neplavci, pomoc.

Taková pomoc může v jemnohmotném světě přijít jen ze světlých výšin, z čistého duchovna. Může ovšem přijít pouze tehdy, jestliže ten, kdo je v nebezpečí, dosáhl ve svém duševním vývoji určitého stupně čistoty, s níž se pomoc může spojit a poskytnout mu oporu. Takové čistoty se však nedocílí okultním školením v provádění pokusů, ale jen povznesením pravé vnitřní morálky v trvalém pohledu vzhůru k čistotě Světla.

Když člověk jde *touto* cestou, která ho časem přivede k určitému stupni vnitřní čistoty, jež se pak přirozeně zrcadlí i v jeho myšlenkách, slovech a skutcích, dosáhne pozvolna spojení s čistějšími výšinami a odtud ve zvratném působení i větší síly.

Tím získá spojení přes všechny mezistupně a to ho drží a poskytuje mu oporu. Netrvá pak dlouho a je mu bez vlastní námahy dá-

no všechno, oč marně usilovali plavci. Ale děje se tak s pečlivostí a opatrností, která je vlastní nesmlouvavým zákonům zvratného působení, takže se mu dostane vždy právě jen tolik, nakolik může sám poskytnout přinejmenším stejnou sílu, a tak je předem odstraněno jakékoliv nebezpečí.

Dělící přepážka, kterou lze přirovnat k prknům lodičky, bude stále tenčí a nakonec zcela odpadne. To je pak také chvíle, kdy se člověk cítí v jemnohmotném světě až vzhůru ke světlým výšinám úplně jako doma, jako ryba ve vodě. Jedině to je správná cesta.

Všechno, čeho se umělým školením dosáhne předčasně, je chybné. Jen rybě ve vodě není voda skutečně nebezpečná, protože je to »její živel«, pro nějž má veškerou výzbroj. Takové výzbroje nemůže *nikdy dosáhnout* ani školený plavec.

Začne-li člověk se školením, předchází tomu dobrovolné rozhodnutí a pak je podroben jeho následkům. Proto ani nemůže počítat s tím, že mu pomoc *musí* být poskytnuta. Měl předtím možnost rozhodnout se podle své svobodné vůle.

Člověk, který k takovému školení přiměje jiné lidi a ti jsou pak na základě toho vydáni nebezpečím nejrůznějšího druhu, musí na sebe vzít velkou část následků provinění každého jednotlivce. Je ke všem z nich jemnohmotně připoután. Po svém pozemském úmrtí musí neodvolatelně sestoupit k těm, kdo ho předešli a podlehli nebezpečím. Musí sestoupit až k tomu, který klesl nejhlouběji.

Pro něho samotného není možný vzestup dříve, dokud každému jednotlivci nepomůže dostat se opět vzhůru, dokud všichni neopustí bludnou cestu a kromě toho nedohoní, co tím zameškali. To je vyrovnání ve zvratném působení a současně i cesta milosti pro něho k nápravě chyb a ke vzestupu.

Jestliže takový člověk působil nejen slovy, ale i psaním, postihne ho zvratné působení ještě hůře, protože jeho spisy působí škodlivě i po jeho pozemské smrti. Musí pak v jemnohmotném světě čekat, dokud tam již nepřijde nikdo, kdo se dal svést jeho spisy a komu by proto musel pomáhat dostat se vzhůru. Mohou přitom uplynout celá staletí.

To však neznamená, že oblast jemnohmotného světa má během pozemského života zůstat nedotčená a neprozkoumaná!

Vnitřně zralým lidem se vždy v pravou chvíli dostane toho, že se budou cítit doma tam, kde jiným lidem hrozí nebezpečí. Budou smět zřít Pravdu a šířit ji dál. Přitom však budou mít jasný přehled o nebezpečích, jež hrozí těm, kdo chtějí okultním školením jednostranně vniknout do nížin země, kterou neznají. Tito vnitřně zralí lidé nikdy nedají podnět k okultnímu školení.

SPIRITISMUS

SPIRITISMUS! Medialita! Mocně plane spor pro ně a proti nim. Není mým úkolem mluvit o protivnících a jejich horlivém popírání spiritismu. Bylo by to plýtvání časem, neboť každému logicky myslícímu člověku stačí přečíst si, jak se provádějí takzvaná zkoumání nebo bádání, aby sám poznal, že se při nich projevuje úplná neznalost a naprostá neschopnost »badatelů«.

Proč? Jestliže chci prozkoumat pevninu, musím se řídit podle země a jejích vlastností. Chci-li však prozkoumat moře, nezbývá mi nic jiného, než abych se řídil podle vlastností vody a použil pomůcky, které jim odpovídají.

Kdybych šel na vodu s rýčem a lopatou nebo s vrtačkami, nedospěl bych ve svém výzkumu daleko. Nebo mám snad popřít existenci vody proto, že na rozdíl od země, která je pevnější a kterou více znám, jí rýčem snadno proniknu? Anebo proto, že po ní nemohu chodit tak, jak jsem zvyklý na pevné zemi?

Protivníci řeknou: »To je rozdíl, protože *vidím* a cítím, že voda existuje, takže to nemůže nikdo popřít!«

Jak je to dlouho, co se velmi energicky popírala existence miliónů pestrobarevných živých tvorů v kapce vody, o kterých dnes již ví každé dítě? A proč se to popíralo? Jen proto, že je nebylo vidět! Teprve až byl vynalezen přístroj přizpůsobený jejich vlastnostem, bylo možné tento nový svět rozpoznat, vidět a pozorovat.

Tak je tomu i s mimohmotným světem, s takzvaným oním světem! Staňte se přece vidoucími! A *potom* si dovolte posuzovat! Záleží na *vás*, ne na »onom světě«. Kromě svého hrubohmotného těla máte v sobě ještě i látku z onoho světa, zatímco jeho obyvatelé vaše hrubohmotné tělo již nemají.

Žádáte, aby se vám přiblížili (»dali znamení« a tak dále) obyvate-

lé onoho světa, kteří již nedisponují hrubohmotností, a očekáváte to od nich. Čekáte na to, že oni *vám* budou dokazovat svou existenci, zatímco vy, kdo kromě hrubohmotnosti disponujete rovněž hmotou obyvatel onoho světa, zde sedíte v očekávání v póze soudce.

Stavějte přece most *vy, kdo* jej *můžete* postavit! Pracujte konečně s toutéž hmotou, kterou máte i vy k dispozici, a staňte se tak vidoucími! Nebo mlčte, když tomu nerozumíte, a krmte dál jen hrubohmotné tělo, které stále více zatěžuje vaše jemnohmotné tělo.

Jednou přijde den, kdy se jemnohmotné tělo bude muset oddělit od hrubohmotného těla a zůstane pak zemdlené ležet, protože úplně odvyklo letu. Vždyť i ono je podrobeno pozemským zákonům tak jako pozemské tělo.

Jen pohyb přináší sílu! Nepotřebujete média, abyste poznali jemnohmotnost. Pozorujte jen život, který vaše vlastní jemnohmotné tělo vede ve vás. Dejte mu svou vůlí, co potřebuje, aby zesílilo. Nebo snad chcete popřít i existenci své vůle, protože ji nevidíte a nemůžete ji nahmatat?

Často přece cítíte působení své vůle v sobě samých. Cítíte je sice dobře, nemůžete je však vidět ani uchopit, ať je to povznesení, radost nebo žal, hněv nebo závist. Jestliže má vůle účinky, musí mít i sílu, která vytváří tlak. Bez tlaku se totiž nemohou projevovat účinky a nemůžete nic cítit. A kde je tlak, tam musí působit nějaké těleso, něco pevného z téže látky, jinak nemůže vzniknout tlak.

Musí to tedy být pevné útvary z hmoty, kterou svým hrubohmotným tělem nemůžeme vidět ani nahmatat. A taková je hmotnost onoho světa, kterou jste schopni poznat jen pomocí hmoty stejného druhu, jež je i ve vás.

Spor, zda existuje nebo neexistuje posmrtný život, je divný, často vlastně až směšný. Kdo umí klidně myslet a pozorovat bez předsudků a vlastních přání, brzy zjistí, že skutečně *všechno*, vůbec všechno mluví pro pravděpodobnost existence světa z jiné hmoty, který dnešní průměrný člověk není schopen vidět. Je mnoho dějů a událostí, jež na to stále znovu poukazují a které nelze prostě bez povšimnutí odsunout stranou jako neexistující.

Naproti tomu pro nezbytný konec po pozemské smrti nemluví nic jiného než přání mnoha lidí, kteří by se tak rádi zbavili jakékoliv duchovní odpovědnosti, při níž nepadá na váhu chytrost a obratnost, ale jen skutečné cítění. –

Ale nyní ke *stoupencům* spiritismu, spiritualismu a tak dále. Ať už to nazývají jakkoliv, závěr je vždy stejný: jsou to velké omyly!

Tito stoupenci jsou často Pravdě mnohem nebezpečnější než protivníci a napáchají více škody!

Z miliónů stoupenců si jen málokterý nechá říci pravdu. Většina z nich je zapletena do obrovského kruhu drobných omylů, které jim už nedovolí, aby z něho našli cestu k prosté pravdě. Kdo je tím vinen? Snad obyvatelé onoho světa? Ne! Nebo média? Také ne! *Vinu na tom má jen každý stoupenec sám!* Není dost vážný a přísný sám k sobě, nechce odvrhnout hotové názory, bojí se rozbít obraz o onom světě, který si sám vytvořil a který dlouhou dobu *vyvolával* v jeho fantazii *posvátnou hrůzu i jakousi blaženost*.

A běda tomu, kdo by na to sáhl! Každý stoupenec má již připraven kámen, aby jej po něm hodil! Přimyká se k obrazům své fantazie a je spíše ochoten nazvat obyvatele onoho světa prolhanými nebo pokoušejícími duchy, případně obvinit média z neschopnosti, než aby klidně zkoumal sám sebe a uvažoval, zda snad nebyla *jeho představa* nesprávná.

Kde bych zde měl začít hubit tolik plevele? Byla by to práce bez konce. Budiž tedy to, co zde říkám, jen pro ty, kteří opravdu vážně hledají. Neboť jen takoví naleznou.

Uveďme příklad: Někdo navštíví médium, ať již proslulé nebo ne. Přišli s ním i jiní lidé. Začíná »seance«. Médium »selže«. Není z toho nic. Jaký je následek? Někteří lidé na to řeknou: Médium nestojí za nic. Jiní tvrdí, že celý spiritismus je na nic. Badatelé se bijí do prsou a prohlašují: Mnohokrát vyzkoušené mediální schopnosti média byly podvodem, protože když přijdeme *my*, médium se ničeho neodváží. A »duchové« mlčí!

Lidé, kteří tomu věří a jsou o tom přesvědčeni, ale odcházejí stísněni. Pověst média tím trpí a při častějším »selhání« může zaniknout.

Jestliže má médium dokonce někoho na způsob manažera a jsou s tím spojeny peněžité příjmy, bude manažer nervózně naléhat na médium, aby se přece snažilo, když za to lidé platí, a tak dále. Zkrátka: jsou z toho pochybnosti, posměch a nespokojenost. Při novém pokusu se bude médium křečovitě snažit pohroužit se do mediálního stavu. Při tom v jakémsi nervózním oblouzení sebe sama možná nevědomky řekne něco, o čem se domnívá, že to slyší, nebo se uchýlí k přímému podvodu, což například u mluvícího média není příliš těžké.

Lidé pak usoudí, že je to podvod, a popírají celý spiritismus, protože některá média se za uvedených okolností možná dopustila podvodu, aby se vyhnula vzrůstajícímu nepřátelství. K tomu položme několik otázek:

1. Ve které skupině lidí, ať jde o kteroukoliv, nejsou podvodníci? Odsuzuje se pro několik podvodníků i u jiných činností hned také dovednost těch, kdo pracují poctivě?

2. Proč je tomu tak právě zde a skutečně nikde jinde?

Na tyto otázky si může každý sám snadno odpovědět.

Kdo má tedy hlavní vinu na takových nedůstojných poměrech? Médium ne, ale lidé sami! Svými jednostrannými názory, především však svou naprostou nevědomostí nutí médium, aby volilo mezi nespravedlivým osočováním nebo klamáním.

Jít střední cestou lidé neumožní médiu tak snadno.

Mluvím zde jenom o médiu, které lze brát vážně. Netýká se to mnoha lidí s náznaky mediality, kteří se snaží stavět své nepatrné schopnosti do popředí. Jsem také dalek toho, abych se nějakým způsobem zastával velké skupiny lidí, jež se shromažďuje kolem médií, neboť takoví spiritisté mají opravdovou hodnotu jen ve zcela řídkých případech. Výjimku tvoří vážní badatelé, kteří se blíží k této nové zemi, aby se *učili*, ne však proto, aby o ní bez jakékoliv znalosti vyslovovali soud.

Většině lidí, kteří tomu věří, nepřinášejí tyto návštěvy nebo »seance« pokrok, ale stagnaci nebo krok nazpět. Stávají se natolik nesamostatnými, že se již nemohou sami k ničemu rozhodnout, ale

chtějí se ve všem poradit se »záhrobními bytostmi«. Často se jedná o nejsměšnější věci a většinou o pozemské maličkosti.

Vážný badatel nebo poctivě hledající člověk se vždy rozhořčí nad nesmírnou omezeností právě těch, kteří se u médií léta cítí být jako jejich stálí návštěvníci »doma«.

S náramně moudrým a povýšeným výrazem vykládají největší nesmysly a sedí tu pak s pokryteckou zbožností, aby se oddávali příjemnému dráždění nervů, které jim v jejich obrazotvornosti přináší styk s neviditelnými silami.

Mnoho médií se přitom sluní v lichotných řečech takových návštěvníků, kteří tím ve skutečnosti dávají najevo jen sobecké přání, aby sami co nejvíce »zažili«. Ale »zážitek« pro ně znamená jen slyšet nebo vidět, tedy bavit se. K »zážitku« v nich nikdy nedojde.

Co si tedy má v takových případech uvědomit *vážný* člověk?

1. Že médium nemůže vůbec přispět ke »zdaru« seance, kromě toho, že se v nitru otevře, tedy odevzdá, a jinak jen čeká. Médium je totiž nástrojem, jehož se používá a který sám nemůže vydat zvuk, nehraje-li se na něj. Proto vůbec nemůže dojít k takzvanému *»selhání«*. Kdo o tom mluví, projevuje omezenost. Neměl by se do věci míchat a pronášet své názory, neboť ji není schopen posoudit. Stejně jako každý, komu připadá těžkým učení, by se měl vyhnout univerzitě. Médium je prostě můstek nebo prostředek k dosažení účelu.

2. Že však přitom hrají velkou roli *návštěvníci!* Ne svým zevnějškem nebo dokonce společenským postavením, ale *svým vnitřním životem!*

Vnitřní život, jak vědí i největší posměváčci, je svět sám pro sebe. Vnitřní život nemůže samozřejmě být pouhý imaginární svět, má-li své city i své plodící a živící myšlenky, ale logicky to musí být jemnohmotná tělesa nebo útvary, jež svým tlakem nebo působením probouzejí city, protože jinak by city nemohly vzniknout.

Stejně tak nemůžeme vidět v duchu obrazy, jestliže zde nic není. Takový názor by znamenal největší trhlinu v zákonech exaktních věd.

Proto zde něco *musí* být a také tady *je*, neboť plodící myšlenka vytváří v jemnohmotném, tedy záhrobním světě ihned přiměřené útvary. Jejich hutnost a životaschopnost závisí na tom, jak silně je ta která plodící myšlenka procítěná. Tak tedy spolu s tím, co se nazývá »vnitřním životem« člověka, vzniká kolem něho i stejně utvářené jemnohmotné okolí, shodné s jeho vnitřním životem.

A toto okolí se média, které je jemnohmotnému světu více otevřeno, nutně dotýká, blahodárně nebo nepříjemně, ba dokonce i bolestně. Proto se může stát, že skutečná sdělení z jemnohmotného světa nejsou podávána zcela čistě, jestliže je médium stísněno, sevřeno nebo zmateno přítomností lidí s jemnohmotně nebo duchovně nečistým vnitřním životem.

Má to však ještě další důsledky. Tato nečistota je zdí pro čistší jemnohmotnost, takže z tohoto důvodu nemůže vůbec dojít ke sdělení, nebo je sdělení pouze stejně nečistého jemnohmotného druhu.

Jsou-li přítomni účastníci s *čistým* niterným životem, je ovšem spojení s podobně čistým jemnohmotným okolím možné. Každá odlišnost ale vytváří nepřeklenutelnou propast! Proto existují rozdíly při takzvaných seancích, proto často dochází k úplnému selhání nebo nastane zmatek. Vše spočívá na nezměnitelných, čistě fyzikálních zákonech, které na onom světě působí stejně jako na tomto světě.

Tím se nepříznivé posudky »badatelů« dostávají do jiného světla. A kdo je schopen pozorovat jemnohmotné děje, musí se usmát, protože nejeden badatel podává ve své zprávě posudek *sám o sobě*, odhaluje svůj vlastní vnitřní život a kárá jen *svůj* duševní stav.

Druhý příklad: Někdo navštíví médium. Stane se mu, že prostřednictvím média k němu mluví zesnulý příbuzný. Návštěvník se ho zeptá na radu v nějaké snad i velmi důležité pozemské záležitosti. Zesnulý mu dá určité pokyny a návštěvník je přijme jako evangelium, jako zjevení ze záhrobí. Přesně se jimi řídí a… napálí se a často utrpí velkou škodu.

Jaký je následek? Návštěvník především zapochybuje o médiu a ve svém zklamání a ze zlosti nad škodou bude možná působit

proti němu. Mnohý bude dokonce cítit povinnost zaútočit veřejně, aby uchránil druhé lidi před stejnou škodou a neúspěchem. –

V souvislosti s tím musím vysvětlit, k čemu dochází v záhrobním životě. Takový člověk se tím následkem přitažlivosti stejného duchovního druhu otvírá podobným záhrobním proudům a jako nástroj takových negativních proudů se může stát horlivým odpůrcem onoho světa v pyšném domnění, že hájí pravdu a prokazuje tím lidstvu velkou službu. Ve skutečnosti ze sebe učiní otroka nečistoty a obtíží se karmou, k jejímuž rozuzlení bude potřebovat celý lidský život nebo ještě víc. Z karmy vycházejí stále nové a nové nitky, takže vzniká síť, do níž se tento člověk zaplete. Nakonec již neví kudy kam a horlí pak nepřátelsky o to zuřivěji. –

Pokud zklamaný návštěvník nepovažuje médium za podvodníka, přinejmenším zaujme vůči celému záhrobí velmi pochybovačný postoj, nebo se vydá obvyklou pohodlnou cestou, kterou jdou tisíce lidí, a řekne si: »Co je mi konečně po onom světě. Ať si tím lámou hlavu jiní. Mám na práci cosi lepšího.« To »lepší« však znamená vydělávání peněz sloužit jenom tělu, a tak se ještě více vzdalovat od jemnohmotného světa.

Kdo je tedy vlastně vinen? *Opět jen on sám!* Tím, že bral sdělení jako evangelium, si utvořil *nesprávnou* představu. Byla to pouze *jeho* chyba a ne vina druhých, protože se domníval, že zesnulý se vstupem do jemnohmotného světa stal zároveň do jisté míry i vševědoucím, nebo že toho alespoň ví víc.

V tom se mýlí statisíce lidí. Jediné, co zesnulý ví po své proměně víc, je pouze fakt, že takzvanou smrtí skutečně nepřestal existovat.

Ale to je také vše, dokud se nechopí příležitosti dostat se v jemnohmotném světě dál, což i tam závisí na jeho vlastním svobodném rozhodnutí a na jeho poctivém a pilném úsilí.

Když je tedy dotázán na pozemské záležitosti, vyjádří svůj názor v dobrém úmyslu splnit tazatelovo přání a v přesvědčení, že dává to nejlepší. Ale aniž si je toho vědom, není vůbec schopen posuzovat pozemské záležitosti a poměry tak jasně jako člověk žijící do-

sud v těle na zemi, protože mu chybí hrubohmotnost, kterou nezbytně potřebuje ke správnému posuzování.

Jeho stanovisko je proto nutně jiné. Nicméně dává, co může, a dává při nejlepším chtění i to nejlepší. Nelze tedy ani jemu ani médiu nic vyčítat. Není proto ani prolhaným duchem. Měli bychom vůbec rozlišovat jen duchy, kteří toho ví více nebo méně, neboť jakmile duch klesne, stane se tedy méně čistým a těžším, se současně zúží přirozeně i jeho obzor.

Dává a projevuje vždy to, co sám cítí. A *žije jen citem*, ne vypočítavým rozumem, který již nemá, protože rozum byl vázán na pozemský mozek a tím i na prostor a čas. Jakmile úmrtím mozek odpadne, duch již nemyslí a neuvažuje, ale jen cítí, *bezprostředně a stále prožívá!*

Chybu dělají lidé, kteří si chtějí v pozemských záležitostech, vázaných na prostor a čas, vyžádat radu od těch, kdo již nejsou takto omezeni, a proto pro ně ani nemají pochopení.

Obyvatelé onoho světa sice mohou poznat, který směr v nějaké záležitosti je správný a který nesprávný, pak ale musí člověk se svými pozemskými prostředky, tedy s rozumem a zkušenostmi, uvážit, jak má správně postupovat. Musí to uvést do souladu s pozemskými možnostmi! To je *jeho* práce.

A tak i když dostane příležitost ovlivňovat a mluvit duch, který hluboko klesl, nemůže nikdo říci, že lže nebo se snaží vést nesprávně. Sděluje pouze to, co sám prožívá, a snaží se o tom přesvědčit i druhé. Nemůže dát nic jiného.

Proto jsou v názorech spiritistů nesčetné omyly.

»Spiritismus« získal velmi špatnou pověst, ne však sám sebou, ale vinou velkého počtu stoupenců, kteří se již po několika a často velmi skrovných zážitcích celí nadšení domnívají, že jim byl odhrnut závoj. Horlivě se pak snaží oblažit jiné lidi představou jemnohmotného života, kterou si sami vymysleli, kterou vytvořila jejich bezuzdná fantazie a jež především odpovídá jejich vlastním přáním. Takové obrazy se však zřídka plně shodují s pravdou!

PŘIPOUTANÝ K ZEMI

TATO slova se často používají. Kdo ale také skutečně chápe, co jimi říká? »Připoutaný k zemi« zní jako hrozný trest. Většina lidí pociťuje mírnou hrůzu a bojí se těch, kteří jsou dosud připoutáni k zemi. Přitom význam těchto slov není tak zlý.

Jistěže je mnoho chmurného, co poutá toho nebo onoho člověka k zemi. Většinou jsou to však zcela prosté věci, které nutně vedou k připoutání k zemi.

Vezměme například případ: Hříchy rodičů se mstí až do třetího a čtvrtého pokolení!

Dítě se doma zeptá na něco o onom světě nebo o Bohu, co slyšelo ve škole nebo v kostele. Otec je odbude zkrátka poznámkou: »Ach, jdi mi s tou hloupostí! Až umřeme, je po všem.«

Dítě se zarazí, zapochybuje. Opovržlivé výroky otce nebo matky se opakují, dítě slyší totéž i od jiných osob a nakonec přijme jejich názor.

Nastane chvíle, kdy otec odejde na věčnost. Ke svému zděšení pozná, že nepřestal existovat. Nyní se v něm probudí vroucí přání sdělit tento poznatek svému dítěti. Jeho přání ho k němu připoutá.

Dítě ho ale neslyší a necítí jeho blízkost. Žije v přesvědčení, že otec již neexistuje, a to stojí jako pevná, neproniknutelná zeď mezi ním a otcovým úsilím. Muka, která otec prožívá, když musí sledovat, že dítě teď jde z jeho popudu nesprávnou cestou, která ho stále více odvádí od pravdy, stejně jako úzkost, že se dítě na této nesprávné cestě nedokáže vyhnout nebezpečí klesnutí a že je mu především mnohem snadněji vydáno, na něho zároveň působí jako takzvaný trest za to, že dítě uvedl na tuto cestu.

Zřídkakdy se mu podaří přivést je nějakým způsobem k poznání. Je nucen sledovat, jak se nesprávný názor přenáší z jeho dítěte na

vnuky a tak dále, a to všechno jako následek jeho vlastního pochybení. Osvobodí se teprve tehdy, až jeden z jeho potomků pozná správnou cestu, jde po ní a současně ovlivňuje i ostatní. Tím se člověk připoutaný k zemi pozvolna uvolňuje a může pomýšlet na vlastní vzestup.

Uveďme jiný případ: Náruživý kuřák si vezme s sebou do záhrobí silnou touhu po kouření, neboť tato touha je sklon, který se dotýká citu, tedy duchovna, i když pouze jeho nejzevnějších výběžků. Stane se vroucím přáním a drží ho tam, kde může dosáhnout ukojení… na této zemi. Nachází je tím, že vyhledává kuřáky a *s nimi* má požitek *v jejich citech*.

Jestliže takové lidi nepoutá těžká karma k jinému místu, je jim docela dobře a velmi zřídka si uvědomují, že je to vlastně trest. Jen ten, kdo přehlíží celé bytí, poznává trest, který přineslo nevyhnutelné zvratné působení a který spočívá v tom, že dotyčný člověk nemůže vystoupit výš, dokud ho žádost po ukojení neustále živená »zážitky« poutá k jiným lidem, žijícím dosud v těle na zemi. Jedině prostřednictvím jejich cítění může dosáhnout spolu s nimi ukojení své touhy.

Tak je tomu i s pohlavním ukájením, s pijáctvím, ba dokonce i se zvláštní zálibou v jídle. Také v tomto případě jsou mnozí touto zálibou připoutáni k tomu, aby slídili po kuchyních i sklepech a pak byli přítomni, až budou pozemští lidé jíst, a mohli alespoň malou část požitku procítit s nimi.

Přísně vzato je to ovšem »trest«. Ale při svém naléhavém přání ho tito »připoutaní k zemi« nepociťují. Jejich přání přehluší vše ostatní, a proto nemůže touha po něčem ušlechtilejším a vyšším tak zesílit, aby se stala hlavním zážitkem, a tím je osvobodila ode všeho ostatního a povznesla je.

Nejsou si vůbec vědomi, co tím vlastně zameškávají, dokud tato žádost po ukojení, které může být vždy jen nepatrným a částečným ukojením prostřednictvím jiných, neochabne a nepohasne právě tím, jak si člověk pomalu odvykne. Pak na totéž a konečně i na první místo ponenáhlu nastupují jiné city vyvolané méně silnou

touhou, které v něm ještě dřímají, takže je ihned prožívá, a tím se stávají skutečností.

Druh citů, jež se probudily k životu, ho pak přivede tam, kde je stejný druh, buď výše nebo hlouběji, až i tento cit stejně jako předešlý cit díky odvyknutí zvolna zanikne a uplatní se další, který ještě zbývá.

Tak se člověk časem očistí od všech těch mnoha strusek, jež si přinesl na onen svět. Nezůstane snad jednou někde vězet při prožívání posledního citu? Nebo nezmenší se jeho schopnost cítění? Ne! Protože když člověk konečně ponenáhlu vyžije nebo odloží nižší city a stoupá, probudí se v něm trvalá touha po stále vyšším a čistším a ta ho neustále žene vzhůru.

To je *normální* postup! Jsou ale tisíce jiných případů. Nebezpečí pádu nebo uváznutí je mnohem větší než v těle na zemi.

Jsi-li již výše a oddáš-li se nižšímu citu, třeba jen na okamžik, stane se tento cit ihned prožitím a tím i skutečností. Zhutníš, ztěžkneš a klesneš do stejnorodých oblastí. Tvůj obzor se zúží a musíš se opět pomalu vypracovávat vzhůru, pokud se ti nestane, že klesáš ještě hlouběji, stále hlouběji.

»Bděte a modlete se!« proto nejsou prázdná slova. Teď je jemnohmotnost v tobě dosud chráněna tvým tělem jako pevnou kotvou. Když ale nadejde odloučení při takzvaném úmrtí a rozkladu těla, zůstaneš bez této ochrany a jako jemnohmotného člověka tě bude neodolatelně přitahovat stejnorodost, ať již dolů nebo vzhůru, a nebudeš tomu moci uniknout. Jen velká hybná síla ti může pomoci dostat se vzhůru – tvé silné chtění k dobrému, ke vznešenému, které se stane touhou a citem, a tím i prožitím a skutečností podle zákona jemnohmotného světa, který zná jen cit.

Proto začni s tímto chtěním již teď, aby při proměně, která pro tebe může nadejít každou hodinou, nebylo přehlušeno příliš silnou pozemskou žádostivostí! Měj se na pozoru, člověče, a buď ostražitý!

JE POHLAVNÍ ZDRŽENLIVOST DUCHOVNĚ PROSPĚŠNÁ?

Až SE lidé zbaví mylného názoru, že pohlavní zdrženlivost má své výhody, bude o mnoho neštěstí méně. Vynucená zdrženlivost je přehmat, který se může trpce vymstít.

Zákony v celém stvoření ukazují přece dosti zřetelně cestu, kamkoliv se podíváme. Potlačování je nepřirozené. Všechno, co odporuje přirozenosti, je však vzpíráním se proti přírodním, tedy Božím zákonům a tak jako ve všem nemůže ani zde přinést nic dobrého.

Právě v tomto bodě se nedělá výjimka. Člověk se pouze nesmí nechat ovládnout pohlavním hnutím, nesmí ze sebe učinit otroka svých pudů, jinak je vypěstuje v náruživost, takže se z toho, co je přirozené a zdravé, stane chorobná neřest.

Člověk má stát *nad tím*. To znamená: Ne snad zdrženlivost vynucovat, ale stát na stráži s vnitřní čistou morálkou, aby tím neuškodil sám sobě i jiným.

Jestliže se mnohý člověk domnívá, že se zdrženlivostí dostane duchovně výš, může se mu snadno stát, že tím dosáhne pravého opaku. Podle svého založení bude více méně trvale bojovat s přirozenými pudy. Tento boj vyžaduje velkou část jeho duchovních sil, poutá je tedy, takže se nemohou uplatnit jinde. Tím se zabraňuje volnému rozvoji duchovních sil. Takový člověk občas trpí tísnivou těžkomyslností, která mu překáží v radostném vnitřním rozmachu.

Tělo je dar svěřený Stvořitelem a člověk je povinen o něj pečovat. Stejně jako nemůže beztrestně potlačovat žádost těla po jídle, pití, odpočinku a spánku, vyprazdňování měchýře a střev, a stejně jako brzy nepříjemně pocítí nedostatek čerstvého vzduchu a pohybu, tak nebude moci ani nepřirozeně potlačovat zdravou žádost zralého těla po pohlavním uplatnění, aniž si tím neuškodí.

Plnění přirozené žádosti těla může jenom napomáhat nitru člověka, tedy vývoji ducha, nikdy mu nemůže překážet, protože jinak by to Stvořitel do něho nevložil.

Ale jako všude škodí i zde každé přehánění. Je nutno přísně dbát na to, aby žádost nebyla snad jen následkem fantazie, uměle rozníceného četbou nebo něčím jiným, následkem zeslábléhо těla nebo předrážděných nervů. Musí to být skutečně jen požadavek zdravého těla, který rozhodně nedoléhá na člověka příliš často.

K tomu dojde jen tehdy, když již předtím vznikla mezi oběma pohlavími dokonalá duchovní harmonie, která nakonec usiluje občas i o tělesné spojení.

Všechny jiné pohnutky jsou pro obě strany zneuctívající, nečisté a nemravné, *a to i v manželství*. Tam, kde není duchovní soulad, vede další trvání manželství nezbytně k nemravnosti.

Jestliže společenské zřízení zde ještě nenašlo správnou cestu, nemůže tento nedostatek nic změnit na přírodních zákonech, které se nikdy nebudou řídit podle lidských nařízení a nesprávně vytvořených pojmů. Lidem nakonec nezbude nic jiného, než aby přizpůsobili svá státní a společenská zřízení přírodním, tedy Božím zákonům, chtějí-li skutečně dosáhnout vnitřního míru a ozdravět.

Pohlavní zdrženlivost také nemá nic společného s cudností. Zdrženlivost by bylo možné nanejvýš přiřadit k pojmu »ukázněnost«, odvozenému od kázně, výchovy nebo sebekázně.

Pravou cudností se rozumí *čistota myšlenek*, ale ve *všech* věcech, až dolů k myšlenkám souvisejícím se zaměstnáním. Cudnost je výhradně duchovní vlastnost a ne tělesná. I při uspokojování pohlavního pudu může být plně zachována cudnost oboustrannou čistotou myšlenek.

Kromě toho je účelem tělesného spojení nejen plození, ale má při něm docházet k neméně cennému a nutnému ději vroucího splynutí a vzájemné výměny proudů k vyššímu rozvoji sil.

MYŠLENKOVÉ FORMY

USEDNĚTE v některé kavárně nebo restauraci a pozorujte obsazené stoly kolem sebe. Naslouchejte rozhovorům. Poslouchejte, co si lidé mají říci. Jděte do rodin, všímejte si svého nejužšího kruhu ve chvílích odpočinku, kdy již není naléhavá práce.

Se zděšením zjistíte, jak je jalové všechno, co lidé říkají, když nemohou hovořit o svém obvyklém zaměstnání. Budete-li se někdy vážně zabývat bystrým pozorováním, pocítíte až k ošklivosti prázdnotu myšlenek, tísnivě malý okruh zájmů i strašnou povrchnost.

Nepatrné výjimky, se kterými se při tom setkáte, lidé, jejichž slova jsou ve *chvílích odpočinku* všedního života prodchnuta touhou po duševním zdokonalení, vám budou připadat jako osamělí cizinci uprostřed shonu na tržišti.

Právě v takzvaných chvílích odpočinku můžete nejsnadněji poznat skutečné nitro člověka. Jakmile se obvyklá činnost v jeho povolání odsune stranou, odpadne i jeho zevnější opora a zvláštní oblast jeho vědění. Co *potom* zbývá, je vlastní člověk. Podívejte se na něho a naslouchejte jako nezúčastnění jeho slovům! Velmi brzy přerušíte pozorování, protože se vám stane nesnesitelným.

Zmocní se vás hluboký smutek, až poznáte, jak mnoho je lidí, kteří se příliš neliší od zvířat. Nejsou sice úplně tupí, mají vyšší intelekt, ale v hlavních rysech jsou totéž. Jednostranně jdou pozemským životem jako s klapkami na očích a vidí před sebou stále pouze to čistě pozemské. Starají se o jídlo a pití, o větší nebo menší hromadění pozemských hodnot, baží po tělesných požitcích a všechno přemýšlení o věcech, jež nemohou vidět tělesným zrakem, považují za plýtvání časem, který podle svého názoru využijí mnohem lépe k »zotavení«.

Nemohou pochopit a nikdy nepochopí, že pozemský život se všemi svými požitky a radostmi dostane pravou náplň teprve tehdy, když je člověk alespoň trochu obeznámen s jemnohmotným světem, který patří ke světu hrubohmotnému. Když ví o zvratném působení, které nás spojuje s jemnohmotným světem, a nemá proto již pocit, že je vydán napospas náhodám. Lidé to zapuzují daleko od sebe v mylném domnění, že je-li skutečně jemnohmotný svět, mohli by z něho mít jen nepříjemnosti nebo i hrůzu, jakmile by se jím začali zabývat.

Je jim cizí myšlenka, že úsilím dostat se výš nabývá celý pozemský život teprve skutečné hodnoty, a tím pak i všemi pozemskými radostmi a požitky proudí nejnádhernější životní teplo. Tyto radosti nejsou snad potom odsunuty stranou, ale těm, kdo touží po čistším a vyšším a vážně hledají, se jako nejkrásnější zvratné působení dostává vroucího přitakání životu, které často vyzní v jásavé nadšení pro všechno, co existuje a co se jim naskýtá.

Pošetilci, kteří přecházejí kolem toho! Jsou to zbabělci, jimž zůstanou navždy odepřeny nádherné radosti toho, kdo odvážně proniká vpřed.

Radujte se, že všechno kolem vás *žije*, až daleko do zdánlivě nezměrných plání! Nic není mrtvé, nic prázdné, jak by se snad zdálo. A vše pracuje a tká na zákoně zvratného působení, do jehož středu jste postaveni vy, lidé, abyste tvořili a řídili nové nitky jako jejich východiska i konečné cíle. Jste mocní vládci, z nichž si každý sám tvoří svou říši, aby ho buď povznesla, nebo pohřbila pod sebou.

Probuďte se! Použijte moc, jež vám byla dána, s plnou znalostí tohoto mocného dění, abyste z hlouposti, tvrdošíjnosti nebo i z lenosti neplodili jen škodlivé nestvůry, které bujně přerostou všechno zdravé a dobré a nakonec i samého původce přivedou ke kolísání a k pádu.

Již nejbližší jemnohmotné okolí člověka může hodně přispět k tomu, aby ho povzneslo nebo stlačilo dolů. Je to ten zvláštní svět myšlenkových forem, jejichž živé působení je jen malou částí obrovského soukolí celého stvoření. Jejich spojovací nitky ale za-

sahují do hrubohmotnosti i dál vzhůru do jemnohmotnosti, ovšem stejně tak i dolů do říše temna. Jako obrovská síť tepen a nervových provazců je všechno to vetkáno a vpleteno do sebe a nedá se roztrhnout ani oddělit! Dbejte na to!

Ti, kterým je to dopřáno, mohou občas spatřit část toho, mnohé však jen vytušit. Tímto způsobem se již lidé leccos dozvěděli. Snažili se budovat na těchto poznatcích dále, aby získali úplný obraz. Přitom však vznikly mezery a chyby. Mnozí badatelé v jemnohmotné oblasti dělali skoky, takže nutně ztratili souvislost. Jiní opět vyplnili mezery fantastickými představami, které překrucovaly a zkreslovaly skutečnost a nezbytně otřásly důvěrou v celé bádání. Následkem byl oprávněný výsměch, který – opřen o nelogičnost takzvaných duchovních badatelů – musel zvítězit.

Má-li se mluvit o těchto věcech, je nutno v prvé řadě vést celým děním v díle stvoření lano, jehož se pozorovatel může přidržet a vyšplhat se po něm vzhůru. Mnoho dějů, které nechápe, má své východisko již v jeho nejbližším okolí. Pohled do světa myšlenkových forem by mu jistě umožnil pochopit leccos, co se mu předtím zdálo nevysvětlitelné.

Také výkonná spravedlnost by při posuzování mnoha případů našla jako skutečné původce zcela jiné lidi než ty, které obvinila, a volala by je v prvé řadě k zodpovědnosti. Klíč k tomu spočívá v souvislosti jednotlivce se světem myšlenkových forem, který je pozemskému lidstvu nejbližší.

Pro mnoho lidí je ovšem dobrodiním, že mají na očích pásku, která jim nedovolí hledět dál, než je schopen dohlédnout jejich pozemský tělesný zrak. Polekalo by je, jakého druhu jsou nynější myšlenkové formy.

Mnohých, kteří dnes naivně nebo i lehkomyslně žijí bez výčitek svědomí, by se zmocnilo ochromující zděšení. Neboť *každá vytvořená myšlenka*, jako všechno v jemnohmotném světě, nabývá ihned formy, která ztělesňuje a zobrazuje její skutečný smysl.

Živá tvůrčí síla, jež proudí lidmi, pomocí soustředěné vůle spočívající v hotové myšlence shromáždí jemnohmotnost a spojí ji

v útvar, který vyjadřuje záměr této myšlenky. Vznikne tedy něco skutečného a živého, co nyní působením zákona přitažlivosti stejnorodého přitahuje ve světě myšlenkových forem stejnorodé nebo je jím přitahováno, což záleží na jeho vlastní síle.

Podle toho, jak člověk myšlenku při jejím vzniku zároveň *procítí*, buď slaběji nebo silněji, bude mít takový *život* i její jemnohmotný útvar. Tento myšlenkový svět je hustě obydlen. Vzájemnou přitažlivostí se utvořila celá shromaždiště nebo ústředny a z nich díky síle, která je v nich soustředěna, proudí na lidi vlivy.

Proudí především na ty, kdo mají sklon ke stejnému druhu, kdo tedy v sobě mají něco podobného. Posilují je v jejich chtění stejného druhu a podněcují k opětovnému vytváření podobných útvarů. Ty pak vstupují do světa myšlenkových forem a působí v něm stejným způsobem.

Ale i jiné lidi, kteří nemají tyto vlastnosti, mohou myšlenkové ústředny obtěžovat a pozvolna přitahovat k sobě, jestliže stále novým přílivem dosáhnou netušené síly. Před jejich vlivem jsou chráněni pouze ti, jejichž myšlenky jsou ve větší míře jiného druhu, takže spojení s odlišnými myšlenkovými formami není možné.

Nyní jsou to ale žel nenávist, závist, zloba, smyslnost, lakota a všechna ostatní zla, která díky většímu počtu svých přívrženců mají ve světě myšlenkových forem nejsilnější shromaždiště sil. Méně již čistota a láska. Z toho důvodu se zlo šíří nesmírně rychle. Navíc tato shromaždiště sil myšlenkových forem navazují spojení se stejnorodými oblastmi temna. Odtamtud jsou zvlášť podněcována ke stále intenzivnější činnosti, takže jestliže se jejich vliv šíří dál a dál, mohou v lidstvu způsobit úplnou spoušť.

Požehnaná proto budiž hodina, kdy mezi lidmi opět zaujmou více místa myšlenky čisté lásky, aby se ve světě myšlenkových forem vyvinula silná shromaždiště stejného druhu, jimž se pak bude moci dostávat přílivu ze světlejších sfér. Tím budou moci nejen dodávat posilu lidem, kteří usilují o dobro, ale budou moci působit i na temnější mysli a přispět k jejich pozvolné očistě.

Je však nutné povšimnout si ještě i jiné činnosti v jemnohmot-

ném světě: Následkem přání původce směřují myšlenkové formy k určitým osobám a mohou na nich ulpět.

Jsou-li tyto myšlenkové formy čisté a ušlechtilé, zkrášlí osobu, jíž jsou určeny, zesílí kolem ní ochranu čistoty, a pokud se podobají jejím vnitřním citům, mohou ji povznést ještě výš a posílit ji ke vzestupu.

Nečisté myšlenky však nutně pošpiní osobu, které jsou určeny, stejně jako se pošpiní hrubohmotné tělo náhozem bláta a bahna. Není-li takto pošpiněný člověk vnitřně pevně zakotven ve shromaždištích světlých proudů, může se mu stát, že se jeho cítění tímto náhozem nečistých myšlenek časem zmate. Je to možné proto, že nečisté myšlenkové formy, jež na něm ulpívají, jsou schopny přitahovat všechno stejnorodé, a tím – takto posílené – pozvolna otravují myšlenky osoby, kterou obklopují.

Hlavní odpovědnost dopadá samozřejmě na člověka, který nečisté myšlenky vytvořil a svým přáním nebo žádostí vyslal k druhé osobě. Myšlenkové formy totiž zůstávají spojeny i s původcem a působí na něho odpovídajícím způsobem zvratně.

Proto je nutné stále znovu volat ke všem opravdu hledajícím: »Dbejte na čistotu svých myšlenek!« Napněte kvůli tomu všechny své síly. Nemáte ani tušení, co tím způsobíte. Je v tom cosi mocného! Můžete tak působit jako silní bojovníci, razit cestu Světlu a tím přispívat k osvobození svých bližních z úponkovitého býlí jedovatých polí ve světě myšlenkových forem.

Kdyby se teď někomu sňala páska z očí, takže by viděl do nejbližšího jemnohmotného okolí, nejdříve by s úlekem spatřil divoký zmatek, který by mu mohl nahánět strach. Ale jen tak dlouho, než by poznal sílu, která je v něm a s jejíž pomocí je schopen razit si jako ostrým mečem cestu. Bez námahy, jen svým chtěním.

Uviděl by statisíce různých druhů myšlenkových forem, všech možných a pro pozemský zrak často i nemožných podob. Každá jednotlivá forma je však ostře vyhraněna a ukazuje a žije přesně to, co skutečně chtěl člověk, který ji vytvořil. Nepřikrášleně, beze všech umělých pláštíčků.

Ale přes tisíce druhů časem ihned poznáme podstatu každé myšlenkové formy, to znamená, že víme, kam patří, i když tyto formy mají různou podobu. Stejně jako můžeme podle vzhledu rozeznat člověka od zvířete, nebo podle určitých známek v obličeji poznat dokonce i různé lidské rasy, právě tak mají i myšlenkové formy zcela určité znaky, které zřetelně ukazují, zda forma patří k nenávisti, závisti, smyslnosti nebo k některé jiné základní třídě.

Každá z těchto základních tříd má svůj určitý znak, který je jednotlivým myšlenkovým formám vtisknut jako základ vlastností, jež ztělesňují, bez ohledu na to, jaké vnější podoby tyto formy nabyly vlivem tvořící myšlenky. Přestože formy bývají nejgrotesknějším způsobem znetvořeny až v nejohyzdnější nestvůrnosti, lze podle toho ihned poznat, ke kterému základnímu druhu forma patří. Díky tomuto poznání se nám pak také přestane zdánlivě divoký zmatek jevit jako velký chaos.

Vidíme neochvějný pořádek a přísnost základních zákonů proudících celým stvořením. Jestliže je známe a přizpůsobíme se jejich proudění, poskytnou nám nesmírnou ochranu a přinesou velké požehnání.

Kdo se však proti těmto zákonům postaví, toho ovšem zasáhnou, a není-li při tom sražen a rozdrcen, je alespoň ostře obrušován. Za bolestí a trpkých zkušeností je přetvářen tak dlouho, až se vpraví do proudů těchto zákonů a není již překážkou. Teprve pak může být nesen vzhůru.

Myšlenkové formy nejen vysílají své účinky zpět na lidi, ale zasahují dál, protože ke stejnému jemnohmotnému světu bližšího okolí patří i většina přírodních bytostí. Kdo se jednou vyrovnal s faktem, že všechno žije, a má proto i formu, ať už je pozemsky viditelná nebo ne, pro toho nebude těžký krok k představě, že i přírodní síly mají tvar.

Patří k nim skřítci, víly, sylfy, rusalky a tak dále, bytosti země, vzduchu, ohně i vody, které již vídalo mnoho lidí – dříve častěji než dnes. Tyto bytosti jsou také ovlivňovány myšlenkovými formami, a tím opět vzniká mnoho dobra nebo zla. A tak to jde dál.

Jedno zasahuje do druhého jako v soukolí mechanismu sestrojeného s největší dovedností.

Uprostřed celého tohoto soustrojí však stojí člověk! Je vyzbrojen prostředky, jimiž může určovat druh tkanin, které mají vzejít z činnosti ve stvoření, a může nařídit soukolí různými směry.

Buďte si vědomi této nesmírné odpovědnosti, protože všechno se odehrává jen v okruhu vaší pozemské oblasti. Podle moudrého Stvořitelova uspořádání nepřesahuje nic tento okruh, ale vrací se pouze k vám samým. Svým přáním, myšlením a chtěním můžete tento i onen svět otrávit, nebo jej očistit a povznést ke Světlu. Čistotou svých myšlenek proto nařiďte cestu svého osudu směrem vzhůru!

BDI A MODLI SE!

JAK ČASTO se tento výrok Syna Božího uvádí jako dobře míněná rada a výstraha! Přitom se však ani rádce, ani ten, komu se rada uděluje, nenamáhá, aby přemýšlel, co se vlastně míní těmito slovy.

Co se rozumí modlením, ví každý člověk, nebo lépe řečeno, *domnívá se*, že to ví, přestože to ve skutečnosti *neví*. Stejně tak se domnívá, že přesně ví, co znamená bdít, a přece k tomu má velmi daleko.

»Bděte a modlete se« je obrazně podané napomenutí k čilosti schopnosti cítění, tedy k činnosti ducha! Ducha v *pravém* smyslu, ne snad jako činnosti mozku, neboť živý lidský duch se projevuje jedině *citem*. Duch člověka, tedy jeho původní jádro, které se při putování pozdějším stvořením zformovalo ve vlastní »já«, se neprojevuje *ničím jiným*.

»Bdi a modli se« tedy neznamená nic jiného než požadavek, aby pozemský člověk zjemnil a zesílil schopnost cítění. To je totéž co oživení ducha, který je jedinou věčnou hodnotou člověka. Také jedině duch se může vrátit do ráje, z něhož vyšel. *Musí* se tam vrátit, a to buď jako zralý a vědomý si sám sebe, nebo jako opět nevědomý. Buď jako živé »já«, které usilovalo ke Světlu a stalo se ve stvoření užitečným, nebo jako rozervané, usmrcené já, jestliže bylo ve stvoření nepotřebné.

Napomenutí Syna Božího »Bdi a modli se« je proto jedno z nejvážnějších, jež zanechal pozemským lidem. Je zároveň hrozivou výstrahou, aby byli ve stvoření užiteční, tak aby nemuseli být při samočinném působení Božích zákonů ve stvoření zavrženi.

Pohleďte na ženu! Má jako největší poklad ženství takovou něhu v citu, jaké nemůže dosáhnout žádný jiný tvor. *Proto* by se mělo ve

stvoření mluvit jen o *ušlechtilém* ženství, neboť ženství má v sobě nejsilnější dary k uskutečnění všeho dobrého.

Tím však na ženě také spočívá největší odpovědnost. Z *toho* důvodu zaměřil Lucifer se svými houfy hlavní útok na ženu, aby si podmanil celé stvoření.

A Lucifer našel u ženy pozdějšího stvoření žel až příliš lehkovážnou půdu. Spěchala mu vstříc s široce rozevřenýma očima a svým způsobem chování otrávila celé pozdější stvoření, protože převrátila čisté pojmy v pokřivené karikatury. To mělo nutně za následek zmatek mezi všemi lidskými duchy.

Čistý květ ušlechtilého ženství, koruna pozdějšího stvoření, se pokušitelovým vlivem rychle sám snížil a změnil v jedovatou rostlinu, která se blyští barvami a lákavou vůní vábí vše na místo, kde se jí daří – do *bahna*, do jehož dusné měkkoty zapadají ti, které takto přivábila.

Běda ženě! Protože se jí dostalo nejvyšších ze všech hodnot, ale nepoužila je správně, musí být první, na kterou se svištěním dopadne meč Boží spravedlnosti, jestliže se neodhodlá s pohyblivostí duchovního cítění, která je jí vlastní, jít nyní v čele při nutném vzestupu pozemského lidstva z trosek chybné stavby zvrácených pojmů, jež vznikly jen Luciferovým našeptáváním.

Na místo příkladného úsilí o skvost bílého květu ušlechtilé čistoty postavila pozemská žena marnivost a ješitnost a ty našly své rejdiště ve zvráceně vypěstovaném společenském životě.

Dobře cítila, že při tom ztrácí pravou ozdobu ženství, a sáhla po náhradě, kterou jí poskytlo temno. Snažila se nabízet své tělesné vnady, a stala se tak nestoudnou otrokyní módy. Následkem toho klesala ještě více do hlubin a strhovala s sebou muže tím, že vydražďovala jejich pudy, což muselo překážet rozvoji jejich ducha.

Tak si však v sobě vypěstovala zárodek, který nyní v nutném soudu musí zvratným působením uvrhnout do zkázy všechny ženy, jež takto chybovaly a staly se shnilými plody ve stvoření, protože tím ztratily schopnost odolat očistným bouřím, které se s hukotem blíží.

Ať si nikdo nešpiní ruce s těmi, které se klanějí modle ješitnosti a marnivosti, až se jich budou chtít chytnout, aby se zachránily z nouze. Odstrčte je a nechte je klesnout, protože v nich není hodnota, která by se mohla použít k nové, zaslíbené výstavbě.

Ženy nevidí, jak je jejich počínání směšné a prázdné. Ale jejich smích a posměch určený těm nemnohým, jež se ještě snaží zachovat si před sebou samými slušnost a čistotu pravé ženskosti a *nedaly* si umrtvit jemnou stydlivost, nejkrásnější ozdobu dívky a ženy, ten jejich posměch brzy přejde v bolestné výkřiky a zmlkne v nich!

Žena pozdějšího stvoření stojí vzhledem ke vznešeným darům, které přijala, jako na ostří nože. Nyní má skládat účty, jak s nimi dosud hospodařila. Není pro ni žádné omluvy! Návrat a obrat není možný, neboť čas již minul. Měly na to všechny myslet dříve a uvědomit si, že *jejich* mínění se nemůže stavět proti neoblomné Boží vůli, v níž spočívá jen *čistota*, jasná jako křišťál. –

Ale žena budoucnosti, která se dokáže díky svým hodnotám zachránit v dnešní době zpustlého života Sodomy a Gomory, i ta, která se znovuzrodí, přivede ženství konečně k takovému rozkvětu, že se k ní bude moci všechno blížit jen s posvátnou ostýchavostí a s *nejčistší* úctou. Bude to žena, která žije podle Boží vůle, to znamená, že stojí ve stvoření jako zářící koruna, jíž *může* a *má* být. Proniká vše záchvěvy, které přijímá ze světlých výšin a které může nezkalené předávat dál pomocí své schopnosti jemného ženského cítění.

Slova Syna Božího »Bděte a modlete se« budou ztělesněna v *každé* ženě budoucnosti, jak již měla být ztělesněna v každé ženě přítomnosti. *Když žena usiluje o čistotu a směřuje ke Světlu, spočívá v zachvívání ženské schopnosti cítění trvalé bdění a nejkrásnější modlitba, která je Bohu milá!*

Takové zachvívání přináší prožití radosti naplněné vděčností! A *to* je modlitba, jaká má být! Zachvívat se však také zároveň znamená být stále ostražitý, tedy *bdít!* Všechno nepěkné, co se snaží přiblížit, a každé zlé chtění totiž tyto záchvěvy jemné citlivosti zpozorují a zachytí ještě dříve, než se to může zformovat v myšlen-

ky. Pak je pro ženu snadné uchránit se *vždy* včas, pokud sama *nechce jinak*.

Přestože jsou tyto záchvěvy jemné, je v nich síla, která je schopná přetvořit *všechno* ve stvoření. Neexistuje nic, co by jí mohlo odolat, neboť v této síle spočívá Světlo a tím i život!

To věděl Lucifer velmi dobře! Proto se také se svými útoky a pokušeními obrátil hlavně na všechny ženy! Věděl, že kdyby získal ženu, připadlo by mu *všechno*. Žel, podařilo se mu to, jak dnes může zřetelně vidět každý, kdo chce vidět!

Proto je volání Světla určeno především opět ženě! Žena by *musela* poznat, na jakém nízkém stupni dnes stojí. Musela by, kdyby… to dovolila její ješitnost. Ale *tato* Luciferova léčka spoutává všechny ženy tak pevně, že již dokonce nemohou poznat Světlo, ba *ani už nechtějí!* Nechtějí, protože dnešní moderní žena se nemůže vzdát svého lehkomyslného laškování, i když již nejasně vyciťuje, co tím ztratila. *Dokonce to velmi dobře ví!* A aby ohlušila tento varovný cit, který se rovná vědění, žene se jako bičovaná a štvaná ve svém zaslepení vstříc nové směšnosti: *chce se stát mužatkou v povolání i celou svou bytostí*, místo aby se vrátila k pravé ženskosti, k nejdrahocennějšímu daru v celém stvoření! A tím i k úkolu, který jí Světlo určilo!

Ona je to, která tím olupuje muže o všechno vznešené, a tak brání i rozkvětu ušlechtilé mužnosti.

Tam, kde muž nemůže vzhlížet k ženě v její ženskosti, nemůže rozkvétat lid ani národ!

Jen pravá, nejčistší ženskost může probudit muže a vést ho k velkým činům! Nic jiného. A *to* je podle Boží vůle poslání ženy ve stvoření! Tím povznáší národ i lidstvo, ba celé pozdější stvoření, protože tato vznešená síla jemného působení spočívá jen v ženě! Je to neodolatelná a vítězná moc, požehnaná Boží silou tam, kde žena projevuje nejčistší chtění! Nic se jí nevyrovná, neboť přináší krásu v nejčistší formě ve všem, co koná a co z ní vychází!

Proto má její tkaní pronikat celým stvořením, osvěžovat je, povznášet, podporovat a oživovat jako dech z touženého ráje!

Po této perle v darech vašeho Stvořitele sáhl tedy Lucifer s veškerou lstivostí a potměšilostí *nejdříve*. Dobře věděl, že tím zpřetrhá vaši oporu a usilování ke Světlu! V ženě totiž spočívá drahocenné tajemství, které je schopno vyvolat ve stvoření čistotu a vznešenost všech myšlenek, rozmach k největší tvůrčí činnosti, k nejušlechtilejšímu jednání… ovšem jen tehdy, je-li žena taková, jakou ji chtěl mít Stvořitel, když ji zahrnul těmito dary.

A vy jste se daly tak snadno oklamat! Podlehly jste pokušením zcela bez boje. Jako ochotná Luciferova otrokyně teď žena obrací působení krásných Božích darů v pravý opak a napomáhá tak k tomu, aby si temno podrobilo celé pozdější stvoření!

Ze všeho, co mělo podle Božího záměru vzniknout v tomto stvoření k radosti a blahu všech tvorů, jsou zde jen odporné karikatury! Vzniklo sice všechno, ale Luciferovým vlivem to bylo změněno a pokřiveno, zfalšováno!

A žena pozdějšího stvoření se k tomu propůjčila jako prostřednice! Přes jasnou půdu čistoty se převalilo tíživé bahno. Zářivé nadšení bylo zaměněno za opojení smyslů. *Teď* chcete bojovat, ale proti každému požadavku Světla! Proto, abyste zůstaly ve víru marnivých samolibostí, který vás opojuje!

Nezbývá již mnoho žen, které jsou dnes schopny snést jasný pohled. Z většiny se vyklubou malomocné, jejichž krása, tedy pravá ženskost, je již rozežrána, což se už nikdy nedá napravit. Mnohých se zmocní ošklivost ze sebe samých, jestliže přece jen budou moci být zachráněny a pomyslí-li pak po letech na vše, co dnes považují za krásné a dobré. Bude to jako probuzení a uzdravení z nejtěžších horečných snů!

Ale tak jako byly ženy schopny strhnout celé pozdější stvoření hluboko dolů, mají také sílu znovu je povznést a napomáhat mu, protože muži je v tom budou následovat.

Brzy po očistě nadejde doba, kdy bude možné radostně zvolat: »Podívejte se, to je žena, jaká má být, *pravá* žena v celé své velikosti, nejušlechtilejší čistotě a moci!« U ní pak prožijete Kristova slova »Bděte a modlete se« ve vší přirozenosti a v nejkrásnější formě!

MANŽELSTVÍ

MANŽELSTVÍ se uzavírají v nebi! Tuto větu vyslovují manželé často s hněvem a trpkostí. Ale pokrytecky ji používají také ti, kteří jsou od nebe co nejdál. To má přirozeně za následek, že lidé nad tímto rčením jen krčí rameny, usmívají se, nebo si z něho dokonce dělají posměch a vyjadřují se o něm hanlivě.

Když se člověk podívá na všechna manželství, která během let poznal ve svém nejbližším i širším okolí, je to pochopitelné. Posměváčci mají pravdu. Bylo by však lépe, kdyby se neposmívali rčení, ale manželstvím samým! *Ta* jsou to, jimž většinou patří nejen posměch, ale dokonce i opovržení.

Manželství, jaká jsou dnes a jaká byla již před staletími, zpochybňují pravdivost tohoto rčení. Nikdo v ně nevěří. Manželství až na velmi vzácné výjimky jsou vysloveně nemravným stavem, jemuž nelze dost rychle učinit konec, aby se tisíce lidí zachránily před touto hanbou, do které se podle zvyku dnešní doby slepě ženou. Domnívají se, že tomu nemůže být jinak, protože je to tak obvyklé. K tomu ještě přistupuje, že právě v dnešní době je vše až k nestoudnosti zaměřeno na to, aby se zkalil a potlačil každý čistší cit. Nikdo nemyslí na to, aby i úctou k tělu učinil z osobnosti to, čím má, může a musí být.

Tělo stejně jako duše má být něčím drahocenným, a proto nedotknutelným, co se nevystavuje na odiv, aby vábilo. A proto se na zemi ani v tomto ohledu nemůže oddělovat tělo od duše. Obojí je nutno stejně ctít a chránit jako něco nedotknutelného, jestliže to má mít vůbec nějakou cenu. Jinak je to veteš, o kterou se pošpiníme a která si nezaslouží nic jiného, než aby byla hozena do kouta, kde by ji lacino získal první kolemjdoucí vetešník.

Zaplaví-li dnes zemi celé houfy takových vetešníků a hadrářů, najdou netušené množství této veteše. Na každém kroku narazí na nové hromady, které již na ně čekají. A husté zástupy hadrářů a vetešníků už skutečně procházejí kolem. Jsou to vyslanci a nástroje temnoty. Dychtivě se zmocňují laciné kořisti a vítězoslavně ji strhávají stále hlouběji do své temné říše, až se nad ní rozprostře neproniknutelná tma a ona již nikdy nebude moci najít cestu zpět ke Světlu.

Není divu, že se každý směje, když ještě někdo mluví vážně o tom, že se manželství uzavírají v nebi!

Občanské sňatky nejsou ničím jiným než střízlivým obchodním jednáním. Lidé, kteří se sňatkem spojují, tak nečiní proto, aby se společně vážně věnovali dílu, jež povznáší jejich vnitřní i vnější hodnotu, pomáhá jim usilovat o společné vysoké cíle a slouží tak k požehnání sobě, lidstvu i celému stvoření. Sňatek je pro ně jen obyčejnou smlouvou, kterou se navzájem hmotně zajišťují, aby se oboustranné tělesné vydávání všanc mohlo dít bez rozpaků a vypočítavosti.

Žena při tom zaujímá zneucťující postavení. V osmdesáti ze sta případů se prostě pronajímá nebo prodává do služeb muže. Ten v ní nehledá rovnocenného druha, ale kromě parádního kusu na podívanou jen lacinou a ochotnou hospodyni, která mu připraví pohodlnou domácnost a s níž se může pod pláštíkem falešné počestnosti nerušeně oddávat společně žádostem.

Z nejnicotnějších důvodů opouštějí mladé dívky často otcovský dům, aby vstoupily do manželství. Někdy je dům rodičů omrzí a touží po působišti, kde by mohly rozhodovat samy. Jiné si představují život mladé paní plný půvabů nebo doufají, že jejich život bude rušnější. Možná si také myslí, že dosáhnou lepšího hmotného postavení.

Vyskytují se i případy, že se mladé dívky vdávají ze vzdoru, aby tím jiného pozlobily. Podnět k uzavření manželství dávají také výhradně tělesné pudy. Probudily se a byly uměle vypěstovány špatnou četbou, pochybnou zábavou a pohráváním si.

Zřídka je to skutečná duševní láska, která je vede k tomuto nejvážnějšímu kroku v životě na zemi. Za věrného přispění mnoha rodičů jsou dívky domněle »příliš chytré«, než aby se daly vést jen čistšími city, právě tím se však ženou přímo do neštěstí. Odměnu za svou povrchnost sklidí částečně již v manželství. Ale jen částečně! Trpké prožití zvratného působení jako následek takového nesprávného manželství se dostaví mnohem později, neboť jeho hlavní chybou je, že se lehkomyslně promešká možnost postoupit vpřed.

Mnohý pozemský život je tím úplně ztracen pro vlastní *účel* osobního bytí. Má to dokonce za následek velký krok nazpět, který se musí pracně znovu dohonit.

Jak je to jiné, když bylo manželství uzavřeno na správném základě a utváří se harmonicky! Radostně, v dobrovolné službě jeden druhému, rostou spolu k duchovnímu zušlechtění. Ruku v ruce a s úsměvem hledí vstříc pozemským těžkostem. Takové šťastné manželství je pak ziskem pro celé bytí. A ve štěstí spočívá rozmach nejen pro jednotlivce, ale pro celé lidstvo!

Běda proto rodičům, kteří přemlouváním, lstí nebo donucováním vhánějí své děti z rozumových důvodů do pochybených manželství. Tíha odpovědnosti, která se v tomto případě vztahuje nejenom na jejich dítě, na ně dříve nebo později dopadne tak mocně, že by byli rádi, kdyby nikdy nepřišli na tak »skvělé nápady«.

Církevní sňatek mnozí pokládají jen za část čistě světské slavnosti. Církve samy nebo jejich představitelé používají slova: »Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!«

Základní myšlenkou náboženských kultů je, že tímto oddávacím úkonem spojuje oba snoubence sám Bůh. »Pokroková« tomu rozumějí tak, že oba snoubenci jsou tím spojeni *před* Bohem. Druhý výklad je jistě více oprávněný než první.

Tato slova se ale nemají takto vykládat! Říkají něco zcela jiného. Základem je zde fakt, že manželství se skutečně uzavírají v nebi.

Zbavíme-li tuto větu všech nesprávných pojmů a výkladů, ihned zmizí jakákoliv příčina ke smíchu, posměškům nebo pošklebkům a před námi se objeví její smysl v celé své vážnosti a nezměnitel-

né pravdě. Z toho pak přirozeně plyne i poznání, že manželstvím se míní a chce něco zcela jiného, než jsou manželství v dnešní době. Sňatek se smí uzavřít za úplně jiných předpokladů, s úplně jinými názory a jiným přesvědčením a se zcela čistými úmysly.

»Manželství se uzavírají v nebi« v prvé řadě znamená, že již při vstupu do pozemského života si každý člověk přináší určité vlastnosti, k jejichž harmonickému vývoji mohou přispět jen lidé, kteří k tomu mají vhodné vlastnosti. Tyto vhodné vlastnosti však nejsou stejné, ale takové, které *doplňují* a tímto doplněním je činí plnocennými.

Při plnocennosti však zaznívají všechny struny v harmonickém akordu. Učiní-li jedna část druhou část plnocennou, stane se i ona jejím přispěním rovněž plnocennou a ve spojení obou, tedy ve společném životě a působení, bude zaznívat tento harmonický akord. *Takové* je manželství, které je uzavřeno v nebi.

Tím ale není řečeno, že k harmonickému manželství se pro někoho hodí jen *jeden*, zcela určitý člověk na zemi. Většinou je zde *několik* lidí, kteří v sobě mají jeho doplněk.

Není proto nutné cestovat desetiletí po světě, aby se našla tato druhá, skutečně vhodná a doplňující část. Je pouze třeba přistupovat k tomu s nezbytnou vážností, mít otevřené oči, uši i srdce a především nehledět na požadavky, které se dosud kladly jako přední podmínky pro manželství. Právě to, co dnes platí, být *nemá*.

Pro *zdravé* manželství jsou společná práce a vysoké cíle stejně nezbytnou podmínkou jako pro zdravé tělo pohyb a svěží vzduch. Kdo spoléhá na pohodlí a co možná největší bezstarostnost a snaží se na tom vybudovat společný život, sklidí nakonec jenom nezdravost se všemi průvodními jevy. Proto se konečně snažte vstupovat do manželství, která jsou uzavřena v nebi. Pak vás štěstí najde!

Že bylo manželství uzavřeno v nebi, znamená, že oba manželé byli pro sebe vyhlédnuti již před vstupem nebo při vstupu do pozemského života. Toto předurčení však spočívá jen ve vlastnostech, které si přinesli a jimiž se oba vzájemně zcela doplňují. Tím jsou takoví lidé pro sebe určeni.

To, že jsou si určeni, lze také stejně dobře vyjádřit slovy, že »se k sobě hodí«, tedy skutečně se doplňují. V tom spočívá určení.

»Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!«

Neporozumění těmto Kristovým slovům již způsobilo mnoho neštěstí. Mnoho lidí se dosud domnívalo, že slova »co Bůh spojil« znamenají uzavření sňatku. Ale uzavření sňatku dosud nemělo se smyslem těchto slov téměř nic společného. To, co Bůh spojil, je svazek, v němž jsou splněny podmínky nutné pro plný souzvuk, tedy svazek, který byl uzavřen v nebi. Na věci pranic nemění, jestli bylo tomuto svazku uděleno státní a církevní povolení.

Samozřejmě je nutné přizpůsobit se i společenskému pořádku. Jestliže se při takto uzavřeném svazku uskuteční s příslušnou zbožností ještě i sňatek podle některého náboženství, je zcela přirozené, že se díky vnitřnímu stanovisku zúčastněných dostane tomuto svazku ještě mnohem vyššího posvěcení a to manželskému páru přinese skutečné a silné duchovní požehnání. Takové manželství je pak skutečně spojeno *Bohem* a *před* Bohem a uzavřeno v nebi.

Nyní následuje výstraha »člověk nerozlučuj!« Jak byl snížen vznešený význam i *těchto* slov!

Pravda je zde přece tak zřejmá! Kdekoliv se najde svazek, který je uzavřen v nebi, to znamená, kde se dva lidé doplňují tak, že vzniká plný harmonický akord, tam se nemá nikdo třetí pokoušet je odloučit. Ať už by se snažil vnést do jejich vztahu nesoulad, znemožnil by jejich spojení nebo způsobil rozluku, to je jedno, takové počínání by bylo hříchem. Bylo by to bezpráví, které by při svém zvratném působení nutně těžce dolehlo na původce, protože by tím byli současně postiženi dva lidé a spolu s tím by se ztratilo také požehnání, jež by se díky jejich štěstí šířilo do hrubohmotného i jemnohmotného světa.

V těchto slovech je prostá pravda, která je všem zjevná. Výstraha má chránit jen takové svazky, jež byly uzavřeny v nebi za předpokladů uvedených dříve. Že se skutečně jedná o svazky uzavřené v nebi, potvrzují duševní vlastnosti, které si oba lidé přinesli a které se vzájemně doplňují.

Mezi takové lidi se nemá míchat nikdo třetí, ani rodiče! Oba zúčastněné nikdy nenapadne, aby si přáli rozluku. Božská harmonie, založená na jejich vzájemně se doplňujících duševních vlastnostech, nepřipustí takovou myšlenku. Jejich štěstí a stálost jejich manželství jsou tak předem zaručeny.

Podá-li jeden z manželů žádost o rozvod, poskytuje tím nejlepší důkaz, že základem jeho manželství *není* nutný soulad, a že tedy ani nemohlo být uzavřeno v nebi. V takovém případě by mělo být manželství bezpodmínečně rozloučeno, aby se zvýšilo mravní sebevědomí obou manželů žijících na tak nezdravém stupni.

Taková nesprávná manželství dnes tvoří velkou většinu. Příčinou tohoto smutného stavu je především mravní úpadek lidstva i převládající uctívání rozumu.

Rozlučování toho, co Bůh spojil, se však netýká jen manželství, ale také již předchozího sbližování dvou duší, které díky svým doplňujícím se vlastnostem mohou vytvářet jen soulad, a jsou si tedy určeny. Je-li uzavřen takový svazek a někdo třetí se do něho snaží vetřít pomluvou nebo podobnými známými prostředky, je tento úmysl již dokonaným porušením manželství!

Smysl slov: »Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj« je tak prostý a jasný, že lze těžko pochopit, jak mohlo vzniknout jejich mylné pojetí. Bylo to možné jen nesprávným oddělením duchovního světa od světa pozemského, takže se mohlo uplatnit omezené rozumové chápání, které ještě nikdy nepřineslo nic skutečně cenného.

Tato slova byla dána z duchovna, a proto jen z duchovna mohou být správně vysvětlena!

PRÁVO DÍTĚTE VŮČI RODIČŮM

MNOHO dětí žije ve vztahu k rodičům v neblahém klamu, který jim nesmírně škodí. Myslí si, že mohou činit rodiče odpovědnými za to, že dali popud k jejich životu na zemi. Často slýcháme poznámku: »Rozumí se samo sebou, že se rodiče musí o mne starat, vždyť mě přivedli na svět. Není mou vinou, že tady jsem.«

Nelze říci nic pošetilejšího. Každý člověk je zde na zemi na vlastní žádost nebo následkem své viny! Rodiče pouze poskytují možnost vtělit se a nic víc. A každá vtělená duše musí být vděčná, že jí tato možnost byla dána!

Duše dítěte není ničím jiným než *hostem* u svých rodičů. Už jen v tomto faktu je dostatečné vysvětlení, abychom věděli, že dítě ve skutečnosti nemůže vůči rodičům uplatňovat sebemenší práva! Duchovní práva vůči rodičům nemá! Pozemská práva vzešla jen z čistě pozemského společenského pořádku, který ustanovil stát, aby nemusel sám převzít nějaké závazky.

Dítě je z duchovního hlediska samostatná osobnost! Od rodičů nepřijalo nic kromě pozemského těla, jež je nutné jako nástroj k působení na hrubohmotné zemi. Je to tedy jen příbytek, který může používat již předtím samostatná duše.

Plozením však rodiče na sebe berou závazek, že budou tímto způsobem vytvořený příbytek opatrovat a udržovat tak dlouho, než bude duše, která se ujala jeho vlastnictví, schopna sama převzít péči o něj. Kdy pro to nastane vhodná doba, ukáže přirozený vývoj těla. Co rodiče poskytují navíc, je z jejich strany darem.

Děti by se proto měly konečně přestat spoléhat na rodiče a měly by spíše pomýšlet na to, aby se samy co nejdříve osamostatnily.

Přitom je samozřejmě jedno, jestli působí v domácnosti rodičů

nebo někde jinde. Ale působení být musí. Nesmí však spočívat v zábavách a plnění takzvaných společenských povinností, ale v plnění určité skutečné a užitečné povinnosti tak, aby ji musela vykonávat jiná, zvlášť k tomu určená osoba, když dítě tuto práci přestane provádět. Jen tak je možné mluvit o užitečném bytí na zemi, které vede ke zralosti ducha!

Plní-li dítě v domácnosti rodičů takovou úlohu, ať již je mužského nebo ženského pohlaví, mají mu rodiče dávat *takovou* odměnu, jaká by náležela cizí, zvlášť k tomu najaté osobě. Jinými slovy řečeno: Jestliže dítě plní svoji povinnost, je nutno na ně hledět jako na skutečně samostatného člověka a podle toho s ním jednat.

Vážou-li rodiče a děti zvláštní pouta lásky, důvěry a přátelství, je to pro obě strany tím krásnější, neboť pak je to dobrovolné spojení z vnitřního přesvědčení, a je proto tím cennější! To je potom to pravé a spojuje je to i v záhrobí k vzájemnému podporování a radosti.

Ale rodinný nátlak a rodinné zvyklosti jsou nezdravé a zavrženíhodné, jakmile děti překročí určitou věkovou hranici.

Samozřejmě že neexistují ani takzvaná příbuzenská práva, o něž se velmi často opírají zejména tety, strýcové, sestřenice, bratranci a jiní, kdo se ještě hlásí k příbuzenství. Právě tato příbuzenská práva jsou zavrženíhodným zlozvykem, který se musí vnitřně samostatnému člověku vždy protivit.

Díky tradici se to žel stalo zvykem do té míry, že se člověk obyčejně vůbec nesnaží myslet jinak a tiše se tomu podrobuje, i když s odporem. Kdo se však jednou odváží malého krůčku a svobodně o tom přemýšlí, tomu to všechno připadá z hloubi duše tak směšné, tak odporné, že se rozhořčeně odvrátí od toho, co si takto lidé osobují.

S takovými nepřirozenými vztahy je nutno skoncovat! Jakmile se v lidech probudí svěží a zdravý přístup k životu, stejně pak již nesnesou podobné zlozvyky, protože se příčí všem zdravým názorům.

Z takových strojených pokřivení přirozeného života by přece nikdy nemohlo vzniknout něco velkého, neboť lidé při tom zůstávají příliš nesvobodní. Tyto zdánlivé podružnosti je velmi spoutávají.

Zde musí nastat svoboda tím, že se jednotlivec zbaví tohoto nedůstojného zvyku! Pravá svoboda spočívá jen ve správném *poznání* povinností, které je spojeno s jejich dobrovolným *plněním!* Jedině plnění povinností dává *práva!* To se týká i dětí, jimž mohou rovněž vyrůst práva jen z nejvěrnějšího plnění povinností. –

Rodiče ale mají celou řadu vážných povinností, které s právy dětí nijak nesouvisí.

Každý dospělý člověk si má být vědom toho, co je vlastně spojeno s plozením. Dosavadní lehkomyslnost po této stránce, bezmyšlenkovitost i nesprávné názory se již vymstily neblahým způsobem.

Jen si uvědomte, že v nejbližším záhrobí již čeká velký počet duší na možnost vtělit se znovu na zemi. Jsou to většinou takové lidské duše, které jsou připoutány nitkami karmy a snaží se v novém pozemském životě něco odpykat.

Jakmile se jim naskytne příležitost, zachycují se na místech, kde došlo k aktu plození, čekají a sledují dozrávání nového lidského těla, které má být jejich příbytkem. Během čekání se z mladého těla spřádají jemnohmotné nitky k duši, která se vytrvale zdržuje v těsné blízkosti nastávající matky, a spřádají se i naopak. Při určité zralosti pak tyto nitky slouží jako most, po němž cizí duše z onoho světa vejde do mladého těla a ihned je zaujme pro sebe.

Přichází tak cizí host, který svou karmou může vychovatelům způsobit mnoho starostí! Cizí host! Jaká neutěšená myšlenka! To by měl mít člověk stále před očima a neměl by nikdy zapomenout, že může *spolu*rozhodovat při výběru z čekajících duší, pokud lehkomyslně nepromešká čas, který je k tomu vymezen.

Vtělení ovšem podléhá zákonu přitažlivosti stejnorodého. Jako pól k tomu nemusí nezbytně sloužit stejnorodost jednoho z rodičů, ale někdy je to člověk, který se často zdržuje v blízkosti nastávající matky.

Kolik neštěstí může být odvráceno, jestliže člověk správně zná celý tento postup a vědomě se jím zabývá! Takto však lidé jen lehkomyslně laškují, navštěvují zábavy, pořádají hostiny a příliš se ne-

starají o to, co důležitého se chystá v této době, aby to později mocně zasáhlo do celého jejich života.

Měli by mnohé vědomě řídit modlitbou, jejímž základem je vždy vroucí přání, a tak oslabovat zlo a posilovat dobro. Cizí host, který k nim potom zavítá jako dítě, by byl díky tomu takový, že by zůstal *vítaným* v *každém* směru! Lidé často mluví nesmyslně o výchově před narozením, přičemž jako obvykle chápou napůl nebo nesprávně mnoho účinků, které se zevně projevují.

Jak tomu často bývá, vyvodili i zde z pozorování nesprávný závěr. Výchova před narozením není vůbec možná, zato však je zcela určitě možné *ovlivnit přitahování*, děje-li se tak v pravý čas a opravdu vážně! To je rozdíl, jehož následky sahají dál, než by to kdy dokázala výchova před narozením.

Kdo si to jasně uvědomil, a přesto se ještě bezmyšlenkovitě lehkomyslným způsobem spojuje, nezaslouží si nic jiného, než aby se do jeho blízkosti vetřel lidský duch, který mu může přinést jen neklid a možná dokonce i zlo.

Pro duchovně svobodného člověka nemá být plození ničím jiným než důkazem, že je ochoten přijmout cizího lidského ducha jako stálého hosta do rodiny a poskytnout mu příležitost, aby na zemi odčinil svou karmu a dozrál. Jen tam, kde na obou stranách je vroucí přání *za tímto účelem*, má následovat příležitost k plození.

Dívejte se na rodiče a děti jen z hlediska těchto skutečností, pak se mnohé změní samo sebou. Vzájemné jednání, výchova, všechno dostane jiné, vážnější základy, než bylo dosud zvykem v mnoha rodinách. Bude navzájem více ohledu a více úcty. Pocítí se vědomí samostatnosti a snaha chovat se odpovědně, což bude mít za následek přirozený sociální vzestup v lidu.

A děti se brzy odnaučí osobovat si práva, která nikdy neexistovala.

MODLITBA

MÁ-LI se vůbec mluvit o modlitbě, je samozřejmé, že tato slova platí jen těm, kteří se modlitbou zabývají.

Kdo v sobě necítí touhu po modlitbě, může se jí klidně zřeknout, protože jeho slova nebo myšlenky se přece nutně rozplynou v nic. Není-li modlitba hluboce procítěna, nemá cenu, a proto ani výsledky.

Okamžik záplavy vděčnosti při velké radosti tak jako cit nejhlubší bolesti v utrpení dávají nejlepší základ k modlitbě, jež může očekávat úspěch. V takových okamžicích je člověk proniknut určitým citem, který v něm přehluší vše ostatní. Tím je možné, že hlavnímu přání modlitby, ať je to dík nebo prosba, se dostane nezkalené síly.

Lidé si vůbec často tvoří nesprávnou představu o vzniku a průběhu modlitby a jejím dalším vývoji. Ne každá modlitba pronikne k Tomu, kdo stojí nejvýš a řídí světy. Naopak, je to velmi vzácná výjimka, když modlitba někdy skutečně dokáže proniknout až ke stupňům jeho trůnu. I při tom hraje největší roli základní zákon přitažlivosti stejnorodého.

Vážně míněná, hluboce procítěná modlitba, která přitahuje stejnorodost nebo je jí sama přitahována, se spojuje se shromaždištěm sil toho druhu, jímž je prodchnut hlavní obsah modlitby. Tato shromaždiště sil lze stejně dobře nazývat dílčími úrovněmi nebo jakkoli jinak, v podstatě to bude vždy totéž.

Zvratný účinek pak přinese to, co bylo hlavním přáním modlitby. Buď klid, sílu, zotavení, plány vzniklé náhle v nitru, řešení obtížných otázek nebo cosi jiného. Výsledkem modlitby bude vždy něco dobrého, i když je to jen vlastní větší klid a soustředění, které pak vedou opět k východisku a k záchraně.

Je také možné, že vyslané modlitby, jejichž síla se zvětší zvratným působením stejnorodých shromaždišť sil, najdou jemnohmot-

nou cestu k jiným lidem a podnítí je, aby poskytli nějakým způsobem pomoc. Tak se modlitba splní.

Všímáme-li si jemnohmotného života, lze tyto děje snadno pochopit. I zde spočívá spravedlnost v tom, že při modlitbě je vždy rozhodující vnitřní stav člověka, jenž se modlí, a tento stav určuje podle své vroucnosti sílu, tedy životaschopnost a účinnost modlitby.

Ve velikém jemnohmotném dění ve vesmíru najde každý druh cítění odpovídající stejnorodost, cítění jiného druhu by jej nejen nemohlo přitáhnout, ale dokonce by jej odpudilo. Jen při setkání se stejnorodým dojde ke spojení a tím i k posílení.

Modlitba, která obsahuje různé city, jež díky hlubokému prohloubení modlícího se člověka mají přes svou rozdílnost přece ještě určitou sílu, tedy přitáhne leccos různého a zvratným účinkem přinese leccos různého zpět.

Zda se tím může modlitba splnit, závisí zcela na druhu jejích jednotlivých částí. Tyto části mohou působit buď tak, že se navzájem podporují, nebo si překážejí. V každém případě je však lépe vysílat při modlitbě jen *jednu* myšlenku jako cit, aby nenastal zmatek.

Proto Kristus nechtěl, aby se lidé modlili »Otčenáš« nutně vcelku. Shrnul v něm pouze *to*, co si člověk při vážném chtění může v prvé řadě vyprosit s jistotou, že se to splní.

V těchto prosbách jsou obsaženy základy *všeho*, co člověk potřebuje ke svému tělesnému zdraví a k duchovnímu vzestupu. Poskytují ale ještě více! Prosby zároveň naznačují, *na co* má člověk zaměřit ve svém pozemském životě úsilí. Sestavení proseb je samo o sobě mistrovským dílem.

Pouhý »Otčenáš« může být hledajícímu člověku *vším*, když se do něho zahloubá a správně jej pochopí. Nepotřeboval by nic víc než »Otčenáš«. Ten mu v maximálně zhuštěné formě ukazuje celé evangelium. Pro toho, kdo jej umí správně prožít, je klíčem ke světlým výšinám. Může být pro každého *oporou* a zároveň *pochodní* na cestě vpřed a vzhůru! Tak nesmírně mnoho obsahuje.*

* Přednáška: »Otčenáš«

Již toto bohatství ukazuje vlastní účel »Otčenáše«. *Ježíš* dal lidstvu v »Otčenáši« *klíč ke království Božímu! Jádro svého poselství.* Tím však neměl na mysli, že by se měl takto odříkávat celý najednou.

Člověku stačí, aby se pomodlil Otčenáš a dával při tom pozor. Sám pozná, kolik mu to přineslo odchýlení a jak to oslabilo hloubku jeho cítění, když sledoval po řadě jednotlivé prosby, i když mu jsou sebevíc běžné. Není možné, aby přecházel po řadě od jedné prosby ke druhé s tak hlubokou vroucností, jaká je nutná při správné modlitbě!

Ježíš svým způsobem lidem všechno usnadnil. Správně vyjádřeno, učinil to »tak snadným, že to dovede každé dítě«. Zejména připomínal: »Buďte jako děti!« Tedy myslete tak prostě a hledejte tak málo obtíží jako děti. Nikdy by od lidí neočekával nic tak nemožného, jak to vyžaduje skutečně prohloubené modlení »Otčenáše«.

To také musí lidi dovést k přesvědčení, že Ježíš tím chtěl něco jiného, něco většího. Dal klíč ke království Božímu, ne pouze modlitbu!

Mnohostrannost modlitbu vždy oslabuje. Dítě také nepřichází k otci současně hned se sedmi prosbami, ale vždy jen s tím, co jeho srdce právě nejvíce tíží, ať je to bolest nebo přání.

Právě tak se má i člověk v tísni obracet s prosbou ke svému Bohu s tím, co ho tíží. Ve většině případů to bude vždy jen *jedna* zvláštní záležitost, ne mnoho najednou. Nemá ani prosit o něco, co ho právě netíží. Protože takovou prosbu nemůže ve svém nitru dostatečně živě procítit, stává se tato prosba prázdnou formou a přirozeně oslabuje jinou, možná skutečně potřebnou prosbu.

Proto se máme vždy modlit jen o to, co je skutečně nutné! Jen žádné prázdné formy, které nutně rozptylují a časem vedou k pokrytectví!

Modlitba vyžaduje nejhlubší vážnost. Modleme se v klidu a čistotě, aby se klidem posílily naše city a aby se jim čistotou dostalo oné světlé lehkosti, která je schopna vynést modlitbu vzhůru až k výšinám Světla a čistoty. Pak se modlitba splní takovým způso-

bem, který prosícímu člověku prospěje nejvíce a posune ho skutečně vpřed v celém jeho bytí!

Modlitbu *nemůže* vymrštit nebo vynést vzhůru její *síla*, ale *jen její čistota* se svou přiměřenou lehkostí. Čistoty při modlitbě však může dosáhnout každý člověk, i když ne při všech svých modlitbách, jakmile se v něm probudí k životu touha po prosbě. K tomu není nutné, aby byl již čistý celý jeho život. Nic mu nemůže bránit, aby se alespoň občas při modlitbě na vteřinu nepovznesl v čistotě svého citu.

K síle však modlitbě nepomáhá jen klid v ústraní a hlubší soustředění, které tento klid umožňuje, ale také každé silné pohnutí mysli, jako úzkost, starost nebo radost.

Tím však není řečeno, že splnění modlitby vždy bezpodmínečně odpovídá *pozemsky* chápaným představám a přáním a shoduje se s nimi. Splnění sahá ku prospěchu člověka daleko nad to a vede k dobru *celek*, ne pozemskou chvíli! Často proto později poznáváme, že zdánlivé nesplnění bylo jedině správné a nejlepší vyslyšení modlitby. Člověk je pak šťastný, že to nešlo podle jeho chvilkového přání.

Nyní o přímluvě! Posluchači se často ptají, jak může při přímluvě, tedy při prosbě někoho jiného, najít zvratný účinek cestu k člověku, který se sám nemodlil, když přece zpětný účinek musí proudit po proražené cestě zpět k tomu, kdo prosil.

Ani zde nedochází k odchylce od platných zákonů. Přímluvce myslí během modlitby tak intenzivně na toho, za koho prosí, že tím jeho přání v druhé osobě nejprve *zakotví* nebo se pevně zachytí a pak odtud stoupá vzhůru. Může se tedy také vrátit k osobě, pro kterou silná přání prosícího stejně již ožila a krouží kolem ní. Při tom je ale nezbytným předpokladem, že půda u osoby, za kterou se někdo přimlouvá, je schopna přijetí a díky své stejnorodosti je vhodná pro zakotvení a nepřekáží mu snad.

Není-li půda u této osoby schopna přijetí přímluvy, je-li tedy bezcenná, spočívá ve sklouznutí této přímluvy opět jen podivuhodná spravedlnost Božích zákonů, které nemohou připustit, aby na zce-

la neúrodnou půdu přišla zvenčí pomoc prostřednictvím někoho jiného. Toto odražení nebo sklouznutí zamýšleného zakotvení přímluvy z osoby, za kterou někdo jiný orodoval a jež je svým vnitřním stavem bezcenná, má za následek nemožnost poskytnutí pomoci.

V tomto samočinném a samozřejmém působení je opět něco tak dokonalého, že člověk stojí s úžasem před tím, jak se každému dostává nezkráceně a spravedlivě ovoce toho, co sám chtěl!

Přímluvy lidí, kteří tak činí bez vlastní vnitřní a nezbytné pobídky opravdových citů, nemají cenu ani účinek. Jsou to jen prázdné plevy.

Pravé přímluvy působí ještě jiným způsobem, a to tak, že ukazují cestu! Modlitba vystoupí přímo vzhůru a upozorní na toho, kdo potřebuje pomoc. Je-li po této ukázané cestě vyslán na pomoc duchovní posel, podléhá možnost pomoci stejným zákonům hodnoty nebo bezcennosti, závisí tedy na tom, zda je člověk schopen pomoc přijmout, nebo ji od sebe odrazí.

Jestliže je člověk potřebující pomoc obrácen svým nitrem k temnu, nemůže s ním posel, který mu chce na základě přímluvy pomoci, navázat kontakt, nemůže zasáhnout a je nucen vrátit se s nepořízenou. Přímluva tedy nemohla být vyslyšena, protože to nedovolily živě působící zákony.

Je-li však půda k ní vhodná, má upřímná přímluva nesmírnou cenu! Buď přinese pomoc, i když o tom člověk, který ji potřebuje, neví, nebo se spojí s jeho přáním či modlitbou a poskytne mu tak velkou posilu.

OTČENÁŠ

JE JEN málo lidí, kteří se snaží uvědomit si, *co* vlastně chtějí, když pronášejí modlitbu »Otčenáš«. Ještě méně je těch, kdo skutečně vědí, jaký je *smysl* vět, jež odříkávají. Odříkávat je asi jedině správné označení pro činnost, kterou lidé v tomto případě nazývají modlením.

Kdo se v tomto směru beze všech ohledů zkoumá, *musí* to přiznat, nebo si jinak dává vysvědčení, že celý svůj život prožívá stejným způsobem… povrchně, a že není a nikdy nebyl schopen hluboké myšlenky. Na zemi je dost takových lidí, kteří sebe berou sice vážně, ale jiní je při nejlepší vůli vážně brát nemohou.

Právě začátek této modlitby se již odedávna pociťoval nesprávně, i když různými způsoby. Lidé, kteří se snaží brát tuto modlitbu vážně, a přistupují k ní proto s jistou dobrou vůlí, cítí v sobě po prvních nebo při prvních slovech určitý pocit bezpečí a duševního uklidnění! A tento pocit u nich převládá ještě několik vteřin po modlení.

To svědčí o dvou věcech: Za prvé, že ten, kdo se modlí, vydrží být vážným jen při prvních slovech, která v něm vyvolají tento pocit. Za druhé, že právě vznik tohoto pocitu dokazuje, jak je vzdálen pochopení toho, co jimi říká!

Zřetelně projevuje svou neschopnost setrvat v hlubším myšlení, nebo také svou povrchnost. Jinak by v něm totiž musel při dalších slovech ihned vzniknout *jiný* pocit odpovídající změněnému obsahu slov, kdyby v něm skutečně ožila.

Tak v člověku zůstává jen pocit probuzený prvními slovy. Kdyby však pochopil jejich správný smysl a pravý význam, musela by v něm vyvolat úplně jiné cítění než pocit poklidného bezpečí.

Náročnější lidé zase vidí ve slově »Otče« potvrzení toho, že pocházejí přímo z Boha, a že se proto při správném vývoji nakonec sami stanou božskými a již nyní mají Božské určitě v sobě. A tak u lidí přetrvává ještě mnoho omylů o této větě.

Většina ji ale považuje prostě za *oslovení* v modlitbě, za zvolání! Při něm jim stačí myslet co nejméně. A podle toho se to také bezmyšlenkovitě odříkává, přestože právě v tomto volání k Bohu by měla být veškerá vroucnost, jaké je lidská duše vůbec schopna.

První věta však nepraví a neznamená nic takového. Syn Boží vložil do zvolených slov zároveň vysvětlení nebo pokyn, *jakým způsobem* má *lidská duše* přistupovat k modlitbě, *jak* smí a musí předstupovat před svého Boha, má-li být její modlitba vyslyšena. Říká přesně, jaká musí být v té chvíli lidská duše, jak čisté má být její cítění, jestliže chce své prosby položit u stupňů Božího trůnu.

Tak se celá modlitba dělí na tři části. V první části se duše celá podává, odevzdává se svému Bohu. Obrazně řečeno, dříve než přijde s prosbou, rozprostře se před ním, napřed dosvědčuje, že je schopna čistého chtění.

Syn Boží tím chce vysvětlit, jaké cítění smí být jedině základem pro přiblížení se k Bohu! Proto je to jako veliký, posvátný slib, jsou-li na začátku slova: *»Otče náš, jenž jsi na nebesích!«*

Uvědomte si, že modlitba není totéž co prosba! Jinak by nebyla děkovná modlitba, která neobsahuje prosbu. Modlit se neznamená prosit. Již v tom byl »Otčenáš« dosud stále nesprávně chápán, a to ze špatného zvyku člověka, který nikdy nepředstupuje před Boha, jestliže od něho současně něco neočekává nebo dokonce nepožaduje. V očekávání je přece požadavek. A člověk skutečně při modlitbě *vždy* něco očekává, to nemůže popřít! I když je to – všeobecně řečeno – jen nejasný pocit, že se mu jednou dostane místa v nebi.

Člověk nezná jásavý dík při radostném užívání poskytnuté mu možnosti vědomého bytí, když spolupůsobí ve velikém stvoření k blahu svého okolí, jak to Bůh chce a právem od něho očekává! Vždyť ani netuší, že právě to a *jedině* to mu může přinést skutečné vlastní blaho, pokrok a vzestup.

Na takovém Bohem chtěném základě stojí ve skutečnosti modlitba »Otčenáš«! Syn Boží, který chtěl jen dobro lidí, jež spočívá jedině v tom, že lidé správně dbají vůle Boží a plní ji, by ji ani nemohl dát jinak!

Jím daná modlitba tedy není prosebnou modlitbou, nýbrž velikým, všeobsáhlým slibem člověka, který se při něm sklání k nohám svého Boha! Ježíš dal tuto modlitbu svým učedníkům, kteří byli tehdy ochotni žít v čistém uctívání Boha, sloužit Bohu svým životem ve stvoření a při této službě ctít jeho svatou vůli!

Člověk by měl dobře a důkladně uvážit, zda se smí odvážit tuto modlitbu vůbec používat a modlit se ji. Měl by se vážně zkoumat, zda se při tom nepokouší obelhat svého Boha!

Úvodní věty dosti zřetelně nabádají, že se má každý zkoumat, zda je skutečně takový, jak to v nich říká! Odvažuje-li se bez falše předstoupit před Boží trůn!

Jestliže však v sobě prožijete první tři věty modlitby, povedou vás ke stupňům Božího trůnu. Když je duše prožije, *jsou cestou k těmto stupňům!* Jiná cesta tam nevede. Tato ale jistě! Pokud však neprožijete tyto věty, nemůže se tam dostat žádná z vašich proseb.

Odvážíte-li se říci: *»Otče náš, jenž jsi na nebesích!«*, má to být oddané a přece radostné zvolání!

V tomto zvolání je vaše upřímné ujištění: »Dávám ti, ó Bože, všechna otcovská práva nad sebou a chci se jim s dětskou pokorou podřídit! Tím také uznávám, Bože, tvou všemoudrost ve všem, co mi přinese tvé určení, a prosím, abys se mnou naložil tak, jak otec nakládá se svými dětmi! Zde jsem, Pane, abych tě slyšel a byl tebe dětsky poslušen!«

Druhá věta: *»Posvěť se jméno Tvé!«*

Je to ujištění modlící se duše, jak vážně bere všechno, co se odvažuje Bohu říkat. Ujišťuje, že v každém slově a každé myšlence je s plným citem a svou povrchností nebere jméno Boží nadarmo, protože je jí příliš svaté!

Vy, kdo se modlíte, uvědomte si, co tím slibujete! Jestliže k sobě chcete být úplně poctiví, musíte přiznat, že vy lidé jste dosud právě

tím lhali Bohu do očí. Při modlitbě jste totiž nebyli nikdy *tak* vážní, jak to Syn Boží stanovil těmito slovy jako *podmínku!*

Třetí věta: *»Přijď království Tvé!«* není opět prosba, ale další slib! Je to prohlášení lidské duše, že je ochotna přičinit se, aby to na zemi bylo *takové*, jaké je to v království Božím!

Proto slova: »Přijď království *Tvé!«* To znamená: my lidé to chceme zde na zemi dovést také tak daleko, aby tvé dokonalé království sahalo až sem! Chceme mu připravit půdu tak, aby všichni žili jen ve tvé svaté vůli, tedy zcela plnili tvé tvůrčí zákony. Aby tomu proto bylo *tak*, jak je tomu ve tvém království, v duchovní říši, kde pobývají zralí a veškeré viny a tíhy zbavení duchové, kteří žijí jen v tom, že slouží Boží vůli, protože dobro vzniká pouze jejím bezpodmínečným plněním, což je dáno tím, že je dokonalá. V těchto slovech je tedy ujištění, že se chceme stát *takovými*, aby se i země prostřednictvím lidské duše stala královstvím, kde se plní Boží vůle!

Toto ujištění je ještě zesíleno následující větou: *»Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi!«*

Není to jen prohlášení ochoty vpravit se zcela do Boží vůle, ale je v tom i slib, že budeme dbát této vůle a s veškerou horlivostí usilovat o to, abychom ji poznali. Úsilí o její poznání musí přece předcházet vpravení se do ní, neboť dokud ji člověk správně nezná, ani se nemůže ve svém cítění, myšlení, mluvení a jednání podle ní řídit!

Jaká nesmírná, trestuhodná lehkomyslnost se projevuje u každého člověka, když stále znovu a znovu takto ujišťuje svého Boha a přitom se ve skutečnosti vůbec nestará o to, jaká je jeho vůle, která je pevně zakotvena ve stvoření. Vždyť člověk lže každým slovem modlitby, odvažuje-li se ji říkat! Stojí tak před Bohem jako pokrytec! Na staré dluhy hromadí stále nové a nakonec se ještě cítí politováníhodným, jestliže se musí pod tímto břemenem v záhrobí jemnohmotně zhroutit.

Teprve když duše skutečně splní tyto věty jako předchozí podmínku, může mluvit dál:

»Chléb náš vezdejší dej nám dnes!«

To znamená: »Když jsem splnil svůj slib a stal jsem se takovým, jak jsem sliboval, ať spočine tvé požehnání na mé pozemské činnosti, abych při obstarávání svých hrubohmotných potřeb měl vždy čas žít podle tvé vůle!«

»A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme těm, kdo se proti nám provinili!«

V této větě je obsaženo vědění o neúplatném, spravedlivém zvratném působení duchovních zákonů, které provádějí Boží vůli. Je to zároveň projev ujištění, že plně důvěřujeme těmto zákonům. Neboť prosba za odpuštění, tedy vysvobození z viny, se zakládá *na podmínce*, že lidská duše *předtím* splní tím, že sama odpustí všechny křivdy, které na ní bližní spáchali.

Kdo je však *toho* schopen, kdo svým bližním již všechno odpustil, ten je v sobě *tak* očistěn, že nikdy sám *úmyslně* nepáchá bezpráví! Tím také je před Bohem prost veškeré viny, protože tam se za bezpráví pokládá pouze to, co se spáchalo *úmyslně ve zlé vůli*. Teprve tím se to stává bezprávím. V tom je velký rozdíl proti nynějším lidským zákonům a pozemským názorům.

Tak je i v této větě základem slib, který každá duše usilující ke Světlu dává svému Bohu, projev jejího opravdového chtění. Duše doufá, že prohloubením a ujasněním si sebe samé obdrží v modlitbě sílu, aby mohla splnit své chtění. Při správném stanovisku se jí podle zákona zvratného působení také síly dostane.

»A neuveď nás v pokušení!«

Chce-li člověk z těchto slov vyčíst, že ho Bůh pokouší, nechápe je správně. Bůh nikoho nepokouší! V tomto případě se jedná jen o nepřesné podání, ve kterém bylo nevhodně zvoleno slovo »pokušení«. Jeho správný smysl lze vyjádřit pojmy jako zbloudění, sejití z pravé cesty, tedy jít nesprávně, nesprávně hledat na cestě za Světlem.

Znamená totéž co: »Nedopusť, abychom volili nesprávné cesty a šli po nich, abychom hledali nesprávně. Nenech nás ztrácet hledáním čas, a tak jej proplýtvat, promarnit! Bude-li to nutné, zdrž

nás od toho i *násilím*, i když nám taková nutnost způsobí utrpení a bolest.«

Tento smysl již musí člověk vycítit také z druhé části věty, která se připojuje k předcházející části a svým zněním k ní přímo patří: *»Ale zbav nás od zlého!«*

Slovo »ale« naznačuje dosti jasně souvislost. Smysl slov je tento: »Zařiď to tak, abychom poznávali zlo za každou cenu pro nás, i za cenu utrpení. Svým zvratným působením učiň nás k tomu schopnými při každém poklesku.« V poznání je i vysvobození pro ty, kdo mají dobrou vůli!

Tím končí druhá část, rozmluva s Bohem. Třetí část tvoří závěr: *»Neboť Tvé je království, moc i sláva na věky! Amen.«*

Je to jásavé vyznání, že se duše cítí být pod ochranou všemohoucnosti Boží, jestliže plní všechno, co v modlitbě klade Bohu k nohám jako slib! –

Tato modlitba, daná Synem Božím, má tedy dvě části. Přibližování se k Bohu v úvodu a rozmluvu. K tomu Luther připojil jásavé vyznání duše, že ví o pomoci, které se jí dostane pro všechno, co rozmluva obsahuje, a že obdrží sílu ke splnění toho, co slíbila svému Bohu. A když to duše splní, *musí* pak být vynesena do království Božího, do země věčné radosti a Světla!

Tím se Otčenáš, je-li skutečně prožit, stává oporou a pomocí ke vzestupu do duchovní říše!

Nechť člověk nezapomíná, že v modlitbě má vlastně jen získat sílu, aby mohl *sám uskutečnit to*, oč prosí! Tak se má modlit! A taková je i modlitba, kterou Syn Boží dal učedníkům!

UCTÍVÁNÍ BOHA

JE MOŽNO klidně říci, že člověk dosud vůbec nepochopil a tím méně prováděl uctívání Boha, které je pro něho nezbytnou samozřejmostí.

Jen si jednou všimněte, jak dosud lidé uctívají Boha! Vždyť znají pouze prošení, nebo lépe řečeno žebrání! Jen tu a tam se také někdy stane, že k nebi stoupají děkovné modlitby vycházející skutečně ze srdce. To je však řídká výjimka, ke které dojde vždy jenom tehdy, když člověk *neočekávaně* dostane zvláštní dar nebo když je *náhle* zachráněn z velkého nebezpečí. Vzchopí-li se vůbec někdy k děkovné modlitbě, přiměje ho k tomu jen něco neočekávaného a náhlého.

Mohou mu nezaslouženě padat do klína třeba ty nejohromnější věci, a přesto ho nikdy nenapadne, nebo jen velmi zřídka, aby pomyslel na dík, pokud vše probíhá klidným, normálním způsobem.

Když jsou on a všichni, které miluje, obdařeni nápadně stálým zdravím a když nemá pozemské starosti, stěží se už vzchopí k vážné děkovné modlitbě.

Aby člověk v sobě roznítil silnější cit, potřebuje k tomu žel vždy zcela *zvláštní* podnět. Jestliže se mu daří dobře, dobrovolně se k tomu nikdy nevzchopí. Možná to má někdy na jazyku nebo jde i do kostela, aby při té příležitosti mumlal děkovnou modlitbu, ale ani ho nenapadne, aby se na tom podílel celou duší třeba jen na jedinou minutu.

Jen když na něho dolehne skutečná tíseň, *pak* si velmi rychle vzpomene, že je někdo, kdo je schopen mu *pomoci.* Úzkost ho donutí k tomu, aby konečně také jednou koktal modlitbu! A ta je pak vždy jen prošením, není však uctíváním.

Takový je člověk, který se ještě považuje za *dobrého*, který se nazývá věřícím! A to jsou nemnozí na zemi! Chvályhodné výjimky!

Představte si jednou sami tento žalostný obraz, jak se objeví při správném pozorování vám, lidem! Oč ubožeji však takový člověk vypadá před svým Bohem! Ale žel je tomu tak! Můžete to kroutit a obracet, jak chcete, skutečnost je taková, jakmile si jednou dáte práci a celou věc důkladně prozkoumáte bez toho, že byste ji jakkoliv okrášlovali. Jistě se vás přitom trochu zmocní úzkost, protože k uctívání nepatří ani prosby, ani dík.

Uctívání je *ctění!* To však nenajdete skutečně na celé zemi! Pohleďte na svátky nebo slavnosti, které mají sloužit ke cti Boží a kde se výjimečně upouští od prošení a žebrání. Uvádějí se při nich oratoria! Vyhledejte zpěváky, kteří zpívají, aby uctívali Boha! Podívejte se na ně, když se připravují v sále nebo v kostele. Všichni chtějí něco dokázat, aby se zalíbili *lidem*. Bůh je jim při tom celkem lhostejný. Právě On, jemuž to má být určeno! Sledujte dirigenta! Touží po potlesku, chce lidem ukázat, co umí.

Jděte dál. Pohleďte na hrdé stavby, kostely, chrámy, které zde mají stát… ke cti Boží. Umělec, architekt, stavitel, všichni usilují jen o pozemské uznání, každé město *se honosí* těmito budovami… aby byly ke cti jemu samému. Musí dokonce sloužit k tomu, aby lákaly cizince. Ale ne snad k uctívání Boha, nýbrž proto, aby díky takto zvýšenému cizineckému ruchu plynuly městu peníze! Kamkoliv se podíváte, všude je jen touha po pozemském zevnějšku! A všechno za předstíraného uctívání Boha!

Tu a tam se sice najde ještě člověk, jemuž se v lese nebo na horách rozechvívá duše a který si při tom dokonce i letmo vzpomene na velikost Tvůrce veškeré krásy kolem sebe, ten ale je daleko v pozadí. Člověku se rozechvívá duše, ne však k jásavému vzletu do výše, ale… rozbíhá se doslova na všechny strany v blaženém požitku.

Něco takového se nesmí zaměňovat se vzletem. Nelze to pokládat za nic jiného než za blaho labužníka u bohaté tabule. Takovéto rozechvění duše se mylně považuje za uctívání; zůstává však bez-

obsažným, je to blouznění, pocit *vlastního* blaha, který zjihlý člověk mylně pokládá za dík Stvořiteli. Je to zcela pozemské dění. I mnozí lidé nadšeně horující pro přírodu považují právě toto opojení za pravé uctívání Boha a myslí si, že tím vynikají nad jiné, kteří nemají možnost těšit se z těchto krás zemských útvarů. Je to velké farizejství, pramenící jen z vlastního blaha. Je to pozlátko postrádající jakoukoliv hodnotu.

Až tito lidé budou jednou muset hledat poklady své duše, aby je využili ke svému vzestupu, najdou schránku ve svém nitru úplně prázdnou, neboť domnělý poklad bylo jen opojení krásou a nic jiného. Chyběla mu pravá úcta ke Stvořiteli. –

Opravdové uctívání Boha se neprojevuje blouzněním, mumláním modliteb ani žebráním, klečením, spínáním rukou a ani blaženým rozechvěním, ale radostným *činem!* Jásavým přitakáním životu na zemi! Vychutnáváním každého okamžiku! Vychutnávat znamená využívat a využívat zase znamená… prožívat! Ale ne ve hře a tanci, ani v marnění času škodícím tělu i duši, které hledá a potřebuje rozum k vyrovnání a k vybičování své činnosti, nýbrž s pohledem upřeným vzhůru ke Světlu a *jeho* vůli, která *všechno*, co je ve stvoření, jen podporuje, povznáší a zušlechťuje!

Základní podmínkou toho je však přesná znalost Božích zákonů ve stvoření. Tyto zákony člověku ukazují, jak má žít, chce-li být zdravý na těle i na duši. Ukazují mu přesně cestu, která vede vzhůru do duchovní říše, ale dávají mu také jasně poznat hrůzy, jichž se dočká, jestliže se postaví proti nim!

Protože zákony ve stvoření působí samočinně, živě, neúprosně a neodvratně silou, proti níž jsou lidští duchové úplně bezmocní, je vlastně samozřejmé, že každý člověk velmi naléhavě potřebuje *dokonale poznat* tyto zákony, jejichž účinkům je v každém případě vystaven skutečně bez obrany!

A přece je lidstvo tak omezené, že se bezstarostně snaží nechat tuto tak jasnou, prostou nutnost bez povšimnutí, i když není nic bližšího! Lidstvo jak známo nikdy nenapadnou ty *nejprostší* myšlenky. Každé zvíře je po této stránce kupodivu moudřejší než člo-

věk. Zvíře se vpraví do stvoření a to je podporuje, pokud se mu v tom člověk nesnaží bránit.

Člověk však chce ovládat něco, co působí samostatně a čemu je stále podroben a podroben zůstane. Ve své domýšlivosti se domnívá, že již *ovládá* mocnosti, když se pro své účely naučil používat jen malé výběžky vyzařování, nebo když v malém měřítku využívá účinky vzduchu, vody a ohně! Přitom si neuvědomuje, že při tomto poměrně stále ještě velmi nepatrném využívání se musí *nejdříve naučit* pozorovat, aby vlastnosti nebo síly, které již existují, plně využil podle *jejich zvláštní povahy.* Má-li mít úspěch, musí se snažit, aby se přizpůsobil. Jedině *on* sám!

To není ovládnutí, podmanění, nýbrž podrobení se, přizpůsobení se existujícím zákonům!

Člověk by měl konečně pochopit, že mu užitek může přinést jen to, když se naučí přizpůsobovat! Měl by v tom vděčně pokračovat. Ale kdepak! Naparuje se a chová se ještě domýšlivěji než dříve. Právě tam, kde se jednou ve službě sklání před Boží vůlí ve stvoření a má z toho hned viditelný užitek, se to snaží dětinsky vykládat tak, že on je vítězem! Vítězem nad přírodou!

Toto pošetilé stanovisko dosahuje vrcholu vší hlouposti tím, že člověk pak jde slepě kolem toho, co je skutečně velké. Při správném stanovisku by byl skutečně vítězem… sám nad sebou a nad svou ješitností, protože když by při vzniku nových objevů a vynálezů dospíval logicky k novým poznatkům, nejdříve by se učil a sklonil před tím, co existuje. Jedině tehdy by dosáhl úspěchu.

Každý vynálezce a také všichni, kdo vykonali něco skutečně velkého, přizpůsobili své myšlení a chtění existujícím přírodním zákonům. Co se chce proti nim vzpírat nebo dokonce působit proti nim, je potlačeno, rozdrceno a rozbito. Není možné, aby to někdy opravdu dospělo k životu.

Jaké jsou zkušenosti v malém měřítku, tak je tomu s celým bytím člověka a s ním samotným!

Člověk, který má prožít nejen krátký pozemský život, ale proputovat celé stvoření, k tomu nezbytně potřebuje znalost zákonů, jimž

podléhá *celé stvoření*, nejen nejbližší okolí, viditelné každému člověku žijícímu na zemi! Nezná-li tyto zákony, je zastaven a zadržen, zraněn, vržen zpět nebo i rozdrcen, protože následkem své neznalosti neuměl jít *s* mocnými proudy zákonů, ale zaujal k nim tak nesprávné stanovisko, že ho musely stlačit dolů, místo aby ho nesly vzhůru.

Lidský duch se nejeví velkým a obdivuhodným, ale jen směšným, jestliže se tvrdošíjně a zaslepeně snaží odmítat skutečnosti, které *musí* všude denně poznávat v jejich účincích, jakmile je má použít jako základ nejen ve své činnosti a veškeré technice, ale i pro sebe a svou duši! Ve svém pozemském životě a působení má *stále* příležitost vidět naprostou stálost a jednotnost všech základních účinků, pokud se před nimi lehkomyslně nebo dokonce zlovolně neuzavírá a nespí.

V tomto směru není v celém stvoření výjimky ani pro jedinou lidskou duši! *Musí* se podřídit zákonům ve stvoření, jestliže jí má jejich působení napomáhat! A tuto prostou samozřejmost dosud člověk nejlehkomyslnějším způsobem úplně přehlížel.

Zdála se mu tak jednoduchá, že právě proto se nutně stala tím nejtěžším, co má poznat. A splnit tento těžký úkol pro něho časem nebylo vůbec možné. Tak dnes stojí před zkázou, před duševním zhroucením, při němž se musí rozpadnout v trosky i to, co vytvořil!

Může ho zachránit už jen jedno: úplná znalost Božích zákonů ve stvoření. Jedině tato znalost ho může dovést opět vpřed a vzhůru a s ním i vše, co se v budoucnosti bude snažit vybudovat.

Neříkejte, že jako lidští duchové nemůžete tak snadno poznat zákony ve stvoření, že pravdu lze těžko rozeznat od klamných závěrů. Tak tomu není! Kdo takto mluví, snaží se opět jen zakrýt svou lenost, nechce, aby vyšla najevo lhostejnost jeho duše, nebo se chce omluvit sám před sebou pro vlastní uklidnění.

Nebude mu to však nic platné, neboť každý lhostejný, každý líný bude nyní zavržen! Naději na záchranu může mít ještě pouze ten, kdo sebere všechnu svou sílu, aby ji *plně* použil k dosažení toho

nejnutnějšího pro svou duši. Každá polovičatost je totéž co nic. Také každé váhání, odkládání už znamená úplné promeškání. Lidstvu již není poskytnut čas, protože čekalo až do doby, která je poslední hranicí.

Tentokrát to ovšem nebude lidem tak usnadněno a nebude to také tak lehké, protože dosavadním bezstarostným loudáním v těchto věcech se připravili o jakoukoliv schopnost vůbec uvěřit, jak hluboce vážné je nutné *poslední* rozhodnutí! A právě *tento* bod je největší slabinou a bude příčinou nevyhnutelného pádu mnoha z nich!

Po tisíciletí bylo konáno mnoho, aby se vám vysvětlila Boží vůle neboli zákonitost ve stvoření alespoň natolik, jak to potřebujete, abyste mohli vystoupit do světlých výšin, z nichž jste vyšli a kam jste měli nalézt zpáteční cestu! Boží vůli vám neobjasňovaly takzvané pozemské vědy ani církve, ale Boží sluhové, proroci starých dob a později samo poselství Syna Božího.

I když vám toto poselství bylo podáno úplně prostě, přesto o něm dosud jen *mluvíte*. Nikdy jste se vážně nesnažili správně je pochopit, tím méně podle něho žít! To se podle vašeho líného mínění od vás žádalo příliš mnoho, i když je to vaše jediná záchrana! Chcete být zachráněni, aniž byste se přitom sami nějak namáhali! Jestliže o tom budete přemýšlet, musíte dospět k tomuto smutnému poznání.

Z každého Božího poselství jste udělali náboženství! Pro své pohodlí! *A to nebylo správné!* Náboženství jste totiž postavili na zvláštní, vyvýšený stupeň, stranou od každodenní činnosti! A to byla největší chyba, jakou jste mohli udělat. Tím jste postavili stranou všedního života i Boží vůli, anebo – což je totéž – postavili jste *sebe* stranou Boží vůle, místo abyste se s ní spojili a umístili ji doprostřed života a shonu svého všedního dne! Abyste se s ní *sjednotili!*

Každé Boží poselství máte přijmout zcela *přirozeně* a prakticky, musíte je včlenit do své práce, do svého myšlení a celého svého života! Nesmíte z něho, jak se to dosud dělo, udělat něco osamoceného, k čemu chodíte v hodinách odpočinku jen na návštěvu, kdy

se snažíte oddávat se chvíli zkroušenosti, díkům nebo oddechu! Tím se vám nestalo něčím samozřejmým, co k vám patří jako hlad nebo spánek.

Pochopte přece konečně správně: V této Boží vůli máte *žít*, abyste se vyznali na všech cestách, které vám přinášejí dobro! Boží poselství jsou cenné pokyny, které *potřebujete*, a když je neznáte a neřídíte se jimi, jste ztraceni! Nesmíte je proto ukládat do skleněné skříňky, abyste se na ně dívali v blaženém rozechvění jako na něco posvátného jen o nedělích, nebo se na toto místo uchylovali v tísni a úzkosti, abyste tam načerpali sílu! Nešťastníci, poselství nemáte uctívat, ale *využít!* Máte po něm srdnatě sáhnout nejen ve svátečním oděvu, nýbrž tvrdou, upracovanou rukou, která nikdy nepůsobí hanbu a nesnižuje, ale je každému ke *cti!* Klenot září v mozolnaté ruce pokryté potem a ušpiněné od hlíny mnohem čistěji a vznešeněji než v pěstěných prstech líného zahaleče, který svůj pozemský čas tráví jen pozorováním!

Každé Boží poselství jste si měli přisvojit, to znamená, *mělo se stát částí vás!* Musíte se snažit správně pochopit smysl!

Neměli jste je považovat za něco odděleného, co zůstává mimo vás a k čemu jste zvyklí přistupovat s plachou zdrženlivostí. Přijměte Slovo Boží *do* sebe, aby každý věděl, *jak* má žít a jít, aby se dostal do království Božího!

Proto se konečně probuďte! Poznejte zákony ve stvoření! K tomu vám ale nepomůže pozemská chytrost ani nevelká znalost výsledků technického pozorování. Něco tak nepatrného nestačí na cestu, po níž se musí ubírat vaše duše! *Musíte* pozvednout zrak vysoko *nad* zemi a poznat, kam vás povede cesta po pozemském životě, abyste si současně uvědomili, proč a za jakým účelem jste na zemi.

A právě *v situaci*, v jaké se nacházíte v *tomto* životě, ať jste chudí nebo bohatí, zdraví nebo nemocní, v míru nebo v boji, v radosti nebo žalu, se naučíte poznávat příčinu i účel toho a bude vám v tom veselo a lehko. Budete vděční za vše, co jste dosud prožili. Naučíte se vysoce si cenit každé vteřiny a především ji využívat!

Využívat ke vzestupu do života plného radosti, do velikého, čistého štěstí!

A protože jste se sami příliš zapletli a zamotali, přišlo vám kdysi prostřednictvím Syna Božího jako záchrana Boží poselství, když výstrahy proroků nenalezly sluchu. Boží poselství vám ukázalo cestu, jedinou cestu k záchraně z bahna, které vás již hrozilo udusit! Syn Boží se snažil přivést vás na ni svými podobenstvími! Lidé, kteří chtěli věřit a hledali, je přijali svým *sluchem*, ale dál to nedošlo. Nikdy se nesnažili podle nich žít.

Náboženství a všední život zůstávaly i pro vás vždy dvěma různými věcmi. Stáli jste vždy jen vedle náboženství místo v něm! Působení zákonů ve stvoření, jak vám bylo vysvětleno v podobenstvích, jste vůbec nepochopili, protože jste je v nich nehledali!

Nyní přichází v Poselství Grálu vysvětlení zákonů ve formě pro dnešní dobu srozumitelnější! Ve skutečnosti je to totéž, co kdysi již přinesl Kristus ve formě *tehdy* vhodné. Ukázal, jak mají lidé myslet, mluvit a jednat, aby duchovně uzrávali a dostali se ve stvoření vzhůru! Více lidstvo přece nepotřebovalo. Proto také není v tehdejším poselství mezera.

Kdo se konečně podle něho řídí v myšlení, řeči i jednání, *ten tím nejčistším způsobem uctívá Boha, neboť toto uctívání spočívá jen v činu!*

Kdo se ochotně podrobuje zákonům, jedná vždy správně! *Tím* dokazuje svou úctu k moudrosti Boží a radostně se sklání před jeho vůlí, která spočívá v zákonech. Proto mu jejich působení napomáhá a chrání ho, zbavuje všeho utrpení a povznáší do říše světlého ducha, kde se při jásavém prožívání každému nezkaleně ukáže všemoudrost Boží a kde uctívání Boha je život sám! Kde každý dech, každý cit a každý čin jsou prodchnuty radostnou vděčností, a stávají se tak trvalým požitkem. Ze štěstí zrozen, štěstí rozsévá, a proto i štěstí sklízí!

Uctívání Boha v životě a prožívání spočívá jedině v zachovávání Božích zákonů. Jen to zaručuje štěstí. Tak tomu má být v budoucí tisícileté říši, která se bude jmenovat království Boží na zemi!

ČLOVĚK A JEHO SVOBODNÁ VŮLE

ABY SE podal ucelený obraz o svobodné vůli člověka, je nutné uvést mnoho dalších faktorů, které ji více nebo méně ovlivňují!

Svobodná vůle! Je to něco, před čím se zamyšleně zastavují i významní lidé, neboť existuje-li odpovědnost, musí mít podle zákonů spravedlnosti každý nezbytně i možnost svobodně se rozhodovat.

Ze všech stran slyšíme volání: Kde se má v člověku vzít svobodná vůle, když ve skutečnosti existuje prozřetelnost, vedení, předurčení, vlivy hvězd a karma? Člověk je postrkován, obrušován a formován, ať chce nebo nechce!

Opravdově hledající se horlivě vrhají na vše, co pojednává o svobodné vůli, protože zcela správně poznali, že právě o ní je nutné poskytnout vysvětlení. Pokud se člověku vysvětlení nedostane, nemůže ani zaujmout správné stanovisko, aby se ve velkém stvoření uplatnil jako to, co skutečně je. Nezaujme-li ale správné stanovisko ke stvoření, zůstane v něm nutně cizincem, bude bloudit a musí se dát postrkovat, obrušovat a formovat, protože nemá jasno o svém cíli.

Jeho velkým nedostatkem je, že neví, v čem vlastně spočívá jeho svobodná vůle a jak se projevuje. Tato okolnost také svědčí o tom, že úplně ztratil cestu ke své svobodné vůli a neumí ji už nalézt.

Začátek cesty vedoucí k pochopení již nelze kvůli navátému písku poznat. Stopy jsou zaváty. Člověk běhá nerozhodně v kruhu a unavuje se při tom, dokud svěží vítr konečně cestu opět neodkryje. Je samozřejmé, že veškerý navátý písek se nejdříve zvíří v divoké smršti, a než opět ulehne, oslepí zrak mnoha lidem, kteří toužebně dál hledají začátek cesty.

Proto si musí každý počínat co nejopatrněji, aby si zachoval volný rozhled, dokud nebude odvanuto i poslední zrnko písku. Jinak se může stát, že sice uvidí cestu, ale s mírně zkaleným zrakem učiní

chybný krok stranou, klopýtne, upadne, a i když má již cestu před sebou, bude ztracen. –

Nepochopení, které lidé tvrdošíjně stále znovu projevují, pokud jde o skutečnou existenci svobodné vůle, pramení hlavně z toho, že nevědí, co vlastně svobodná vůle je.

Vysvětlení je sice obsaženo již v samotném výrazu, ale jako všude, ani zde lidé pro samu jednoduchost nevidí to skutečně jednoduché a hledají na nesprávném místě, takže ani nejsou schopni si svobodnou vůli představit.

Vůlí dnes většina lidí rozumí ono násilné stanovisko pozemského mozku, kdy rozum, vázaný na prostor a čas, naznačuje a stanoví nějaký určitý směr pro myšlení a cítění.

To však není svobodná vůle, ale vůle *vázaná* pozemským rozumem!

Tato záměna, jíž se mnozí lidé dopouštějí, má za následek velký omyl a staví zeď, která znemožňuje poznání a pochopení. Člověk se pak diví, když nachází mezery, naráží na rozpory a nedokáže v tom najít logiku.

Svobodná vůle, která jediná zasahuje do skutečného života tak pronikavě, že to působí daleko do záhrobního světa, která vtiskuje duši svou pečeť a je schopna ji utvářet, je zcela jiného druhu. Je mnohem obsáhlejší, není zdaleka tak pozemská. Proto nesouvisí s pozemským hrubohmotným tělem, a tedy ani s mozkem. Spočívá jedině v samotném duchu, v duši člověka.

Kdyby člověk stále znovu nepřiznával rozumu neomezenou nadvládu, mohla by svobodná vůle jeho duchovního, vlastního »já«, která vidí dál, určovat jemným vyciťováním směr rozumovému mozku. Pak by vázaná vůle, která je nezbytně nutná k provádění všech pozemských záměrů, vázaných na prostor a čas, musela velmi často nastoupit jinou cestu, než je tomu dnes.

Je pochopitelné, že by se také osud člověka ubíral jiným směrem, protože následkem jinak nastoupené cesty splétá i karma jiné nitky a přináší jiné zvratné působení.

Toto vysvětlení samozřejmě ještě nestačí ke správnému pochopení

svobodné vůle. Má-li být o ní podán ucelený obraz, je nutné vědět, jak se svobodná vůle dosud projevovala. Musíme také vědět, jakým způsobem došlo k často mnohonásobnému zapletení již existující karmy, která je schopna svým působením zakrýt svobodnou vůli tak, že ji často už nelze téměř poznat, nebo ji už vůbec nelze poznat.

Takové vysvětlení je však možné poskytnout pouze tehdy, když přehlédneme celý vývoj duchovního člověka. Vyjděme od chvíle, kdy se duchovní zárodek člověka poprvé vnoří do jemnohmotné sféry, která tvoří vnější okraj hmotnosti. –

Pak vidíme, že člověk není ani zdaleka tím, jak se domýšlí. Nemá bezpodmínečné právo na blaženost a věčný osobní život. Způsob, jakým lidé chápou nebo si vykládají výrok »Všichni jsme dětmi Božími«, není správný! Každý člověk *není* dítětem Božím, ale stane se jím teprve tehdy, když se k němu vyvine.

Člověk je jako duchovní zárodek vnořen do stvoření. Tento zárodek v sobě má všechno, aby se mohl vyvinout v osobně vědomé dítě Boží. Předpokládá se však, že bude rozvíjet a pěstovat patřičné schopnosti a nenechá je zakrnět.

Tento postup je velký a mocný, a přesto je na každém stupni dění zcela přirozený. Všechno se vyvíjí logicky, neboť ve všem Božím působení je logika. Toto působení je totiž dokonalé a všechno, co je dokonalé, nemůže postrádat logiku.

Každý z těchto duchovních zárodků v sobě má stejné schopnosti, protože všechny pocházejí z *jednoho* ducha. Každá z těchto jednotlivých schopností v sobě skrývá zaslíbení, které se bezpodmínečně splní, jakmile se schopnost vyvine. Ale jen tehdy! To je vyhlídka *každého* zárodku při setbě. A přece…!

Vyšel rozsévač, aby rozséval: Tam, kde se nejvíce jemnohmotná část stvoření dotýká bytostného, je pole pro výsev lidských duchovních zárodků. Z bytostného vylétají přes jeho hranice jiskérky a zapadají do panenské půdy jemnohmotné části stvoření jako elektrické výboje při bouři. Je to, jako kdyby tvůrčí ruka Ducha svatého rozsévala seménka do hmoty.

Zatímco osení roste a zvolna dozrává ke žním, mnoho zrn se

zmaří. Nevzejdou, to znamená, že nevyvinula své vyšší schopnosti, ale shnila nebo uschla a musí zaniknout ve hmotě. Zrna, která vzešla a zdvíhají se nad polem, budou při sklizni přísně roztříděna a hluché klasy budou odděleny od plných. Po žních bude znovu pečlivě odděleno zrno od plev.

Takový je obraz vývoje ve velkých rysech. Abychom poznali svobodnou vůli, musíme podrobněji sledovat vlastní vývoj *člověka:*

Když duchovní jiskry přeskočí do půdy jemnohmotných výběžků hmotné části stvoření, ihned se kolem nich utvoří plynný obal ze stejného druhu hmoty, jaký je v této nejjemnější hmotné oblasti. Tím duchovní zárodek člověka vstoupil do stvoření, které – jako vše hmotné – podléhá změně a rozkladu. Dosud je prost karmy a očekává budoucí události.

Až do těchto nejzazších výběžků zasahují záchvěvy silného prožívání, jež se nepřetržitě odehrává ve stvoření při všem vznikání a zanikání.*

I když jsou to jen nejjemnější náznaky záchvěvů, které jako dech procházejí touto jemnohmotností, přece stačí, aby v duchovním zárodku probudily citové chtění a upozornily na sebe. Duchovní zárodek zatouží »ochutnat« ten či onen záchvěv, jít za ním, nebo – vyjádřeno jinak – dát se jím vléci, což je totéž jako nechat se přitáhnout.

V tom spočívá první rozhodnutí mnohostranně nadaného duchovního zárodku, který je nyní přitahován podle své volby sem nebo tam. Při tom se již také navazují první nejjemnější nitky ke tkanivu, které má být pro něho později kobercem života.

Rychle se vyvíjející duchovní zárodek teď může využít každý okamžik, aby se oddal záchvěvům různého druhu, které neustále a v hojném počtu kříží jeho cestu. Jakmile se k tomu odhodlá, tedy přeje si to, změní svůj směr a vydá se za nově zvoleným druhem, nebo jinak řečeno, dá se jím táhnout.

* To vše je podáno zatím jen ve velkých obrysech, v dalších přednáškách to bude vylíčeno podrobněji.

Svým přáním může mezi proudy měnit směr jako kormidlem, když se mu některý již nelíbí. Tak může tu i tam »ochutnávat«.

Při tomto ochutnávání stále více dozrává, pozvolna získá schopnost rozlišovat a nakonec i schopnost usuzovat, až je konečně stále více vědomý a jistý a sleduje určitý směr. Volba záchvěvů, za nimiž se chce vydat, má hlubší vliv na něho samého.

Je jen zcela přirozeným následkem, že tyto záchvěvy, v nichž duchovní zárodek díky svému svobodnému chtění takříkajíc plave, jej při zvratném působení ovlivňují způsobem, který odpovídá jejich druhu.

Duchovní zárodek sám má však v sobě *jen ušlechtilé* a *čisté* schopnosti! To je ta hřivna, se kterou má ve stvoření »lichvařit«. Jestliže se oddá ušlechtilým záchvěvům, pak tyto záchvěvy zvratným působením probudí schopnosti, jež v něm dřímají, vzpruží je, posílí a vypěstují, takže časem nesou bohaté úroky a šíří ve stvoření velké požehnání. Duchovní člověk, který roste tímto způsobem, se tak stává dobrým hospodářem.

Rozhodne-li se ale převážně pro neušlechtilé záchvěvy, mohou ho časem ovlivnit tak silně, že jejich druh na něm ulpí. Neušlechtilé záchvěvy zahalí vlastní čisté schopnosti duchovního zárodku, přerostou je a nedovolí jim, aby se probudily a rozvinuly. Tyto schopnosti je nakonec nutné považovat za takříkajíc »zakopané«, a člověk se tak stává špatným hospodářem s hřivnou, která mu byla svěřena.

Duchovní zárodek tedy nemůže být nečistý sám od sebe, protože pochází z čistého a má v sobě jen čistotu. Poté, co se ponoří do hmotnosti, však může svůj obal, který je rovněž hmotný, pošpinit »ochutnáváním« nečistých záchvěvů podle vlastního chtění, tedy pokušením. Může si dokonce toto nečisté zevně *přivlastnit* do duše tím způsobem, že dovolí, aby silně přerostlo to, co je v něm ušlechtilé. Tak získá nečisté vlastnosti, které se liší od zděděných schopností ducha, jež si s sebou přinesl.

Každá vina a veškerá karma jsou jen *hmotné!* Existují pouze ve hmotném stvoření a nikde jinde! Nemohou také přejít na ducha, ale

mohou se na něho jenom zavěsit. Proto je možné *smýt* veškerou vinu.

Toto poznání nic nevyvrací, ale jen potvrzuje vše, co obrazně říká náboženství a církev. Především stále více poznáváme velikou Pravdu, kterou Kristus přinesl lidstvu.

Je také samozřejmé, že duchovní zárodek, který se ve hmotě obtížil nečistotou, se nemůže s tímto břemenem vrátit do duchovna. Musí setrvat ve hmotě tak dlouho, dokud se této tíhy nezbaví a neuvolní se od ní. Přitom bude přirozeně muset stále pobývat v oblasti, ve které ho zdržuje váha jeho zátěže, přičemž rozhoduje větší nebo menší množství nečistoty.

Nepodaří-li se mu do dne soudu zbavit se břemene a odhodit je, nemůže se vznést vzhůru, přestože jeho duchovní zárodek zůstal stále čistý. Nemohl se ovšem rozvinout podle svých schopností, protože zarostl bylím nečistoty. Tato nečistota ho zdržuje svou tíhou dole a strhuje ho s sebou do rozkladu všeho hmotného.

Čím se duchovní zárodek stává během svého vývoje vědomějším, tím více nabývá jeho zevní obal podoby podle vnitřního stavu. Duchovní zárodek tíhne buď k ušlechtilému nebo neušlechtilému, a nabývá tedy krásné nebo nepěkné podoby.

Každá změna, kterou učiní, vytvoří uzel na nitkách, jež táhne za sebou. Jestliže prochází mnoha bludnými cestami a mnohokrát změní směr, mohou tyto nitky plné smyček vytvořit síť, do které se zaplete a buď v ní zahyne, protože ho zadržuje, nebo se z ní musí vytrhnout násilím.

Záchvěvy, jimž se oddal na svých cestách, když ochutnával nebo užíval, s ním zůstávají spojeny a táhnou se za ním jako nitky. Po těchto nitkách však k němu také stále vysílají své specifické záření.

Zachová-li tedy po dlouhou dobu stejný směr, mohou jak vzdálenější, tak i bližší nitky působit v nezmenšené síle. Jestliže ale směr změní, budou na něho vzdálenější záchvěvy následkem tohoto křížení nitek působit stále slaběji, protože musí nejdříve procházet uzlem, který jim překáží. Tímto zauzlením již totiž dochází ke spojení a splynutí s novým směrem jiného druhu.

Tak to jde dál a dál. Jak duchovní zárodek roste, nitky houstnou, sílí a vytvářejí karmu, která může nakonec působit tak silně, že přidruží k duchu ten či onen »sklon«. Tento sklon je nakonec schopen omezovat ho v jeho svobodných rozhodnutích a dávat jim směr, který lze již předem odhadnout. Tím se pak svobodná vůle zatemní a nemůže se již uplatňovat jako taková.

Na počátku je tedy vůle svobodná. Později je však vůle u mnoha lidí tak zatížena, že je uvedeným způsobem silně ovlivňována, a nemůže již proto být vůlí svobodnou.

Zárodek ducha, který se takto víc a více vyvíjí, se při tom musí stále více přibližovat k zemi, neboť od země vycházejí nejsilnější záchvěvy. Tento zárodek, který stále vědoměji určuje směr, se vydává k nim, nebo lépe řečeno, dává se jimi »přitahovat«, aby mohl stále silněji vychutnávat druhy záchvěvů, jež si podle svého sklonu zvolil. Chce přejít od ochutnávání ke skutečnému »mlsání« a »užívání«.

Záchvěvy od země jsou tak silné proto, že zde k nim přistupuje něco nového, co je velmi posiluje: hrubohmotná tělesná pohlavní síla!*

Tato pohlavní síla má úkol a schopnost *»prožhavit«* celé duchovní cítění. Teprve tím se duch skutečně spojí s hmotným stvořením, a proto v něm teprve pak může působit s plnou silou. Potom má vše, co potřebuje, aby se ve hmotnosti plně uplatnil, aby v ní po každé stránce pevně stál a mohl pronikavě působit tak, aby vše zdolal, byl proti všemu obrněn a měl také proti všemu ochranu.

Proto ty nesmírné vlny síly, které vycházejí z prožívání lidí na zemi. Dosahují ovšem vždy jen tak daleko, kam sahá hmotné stvoření, ale v něm se zachvívají až po nejjemnější výběžky.

Pozemský člověk, který by byl duchovně povznesený a ušlechtilý, a který by proto přišel ke svým bližním s vysokou duchovní láskou, by jim zůstal cizí a nemohl by se jim niterně přiblížit, pokud by jeho pohlavní síla byla vyloučena. Scházel by tu most k pochopení a duševnímu procítění, takže by vznikla propast.

* Přednáška: »Pohlavní síla a její význam pro duchovní vzestup«

Ale ve chvíli, kdy se tato duchovní láska čistě spojí s pohlavní silou a je jí prožhavena, nabude vyzařování směřující do veškeré hmotnosti zcela jiného života. Duchovní láska se stane pozemsky skutečnější, a může tím na pozemské lidi a na celou hmotnost působit plně a srozumitelně. Teprve pak je přijímána a prociťována a může vnášet do stvoření požehnání, které má duch člověka přinášet.

V tomto spojení je něco mocného. *To* je také pravý a *hlavní účel* mnohým záhadného a nezměrného přirozeného pudu. Má napomáhat duchu rozvinout se ve hmotnosti tak, aby působil v plné síle! Bez něho by zůstal hmotnosti příliš cizí, takže by se nemohl správně projevovat. Účel plození je až na *druhém* místě. Hlavní je rozmach, který v člověku nastane tímto spojením. Lidský duch tím získá i plnou sílu, vřelost a živost. Lze říci, že díky tomuto ději je hotov a připraven. *Proto však teprve nyní začíná být plně odpovědným!*

Moudrá spravedlnost Boží dává člověku na tomto důležitém bodě obratu zároveň nejen možnost, ale dokonce i přirozený popud k tomu, aby se snadno zbavil veškeré karmy, kterou dosud zatížil svou svobodnou vůli. Tak může člověk opět vůli úplně osvobodit, aby pak vědomě pevně stál ve stvoření a stal se dítětem Božím. Aby působil ve smyslu Božím a stoupal v čistých, vznešených citech k výšinám, kam potom později, až odloží své hrubohmotné tělo, bude následkem toho přitahován.

Jestliže to člověk neučiní, je to jeho vina. S nástupem pohlavní síly se v něm totiž v prvé řadě probudí mocný impuls vznést se vzhůru ke všemu ideálnímu, krásnému a čistému. U nezkažených mladých lidí obojího pohlaví to lze vždy zřetelně pozorovat. Odtud pramení ono blouznění let mládí, která nesmíme zaměňovat s dětskými léty. Dospělí se však nad tím často žel jen usmívají.

Proto v těchto letech přicházejí i ony nevysvětlitelné, mírně zádumčivé city s nádechem vážnosti. Nejsou bez důvodu chvíle, kdy se jinochu nebo dívce zdá, že nesou veškerý bol světa, kdy se jich zmocňuje tušení hluboké vážnosti.

Také často se vyskytující pocit, že jim nikdo nerozumí, má v sobě ve skutečnosti mnoho pravdy. Je to dočasné poznání falešné tvář-

nosti okolí, které nechce, ba ani nemůže chápat posvátný náběh k čistému vzletu do výšin. Lidé v okolí jsou spokojeni teprve tehdy, když tento důrazně napomínající cit v uzrávajících duších je stržen do větší »reálnosti« a střízlivosti, které lépe chápou. Myslí si, že se to pro lidi lépe hodí, a ve svém jednostranném rozumovém myšlení to pokládají za jedině normální.

Přesto je nespočet zkostnatělých materialistů, kteří ve stejném období života měli takové city jako vážné napomenutí. Dokonce někdy rádi mluví o zlaté době první lásky s lehkým nádechem jisté sentimentality, ba i lítosti, která bezděky vyjadřuje bolest nad čímsi ztraceným, co nelze blíže označit.

A v tom mají pravdu! Byli připraveni o to nejcennější, nebo to sami lehkomyslně zahodili. V šedi všedních pracovních dnů nebo za posměchu takzvaných »přátel« a »přítelkyň«, anebo vlivem špatných knih a příkladů zakopali plaše klenot, jehož záře přesto během jejich dalšího života občas znovu probleskne. Neukojené srdce přitom na chvíli prudčeji zabuší v nevysvětlitelném záchvěvu záhadného smutku a touhy.

I když tyto city vždy rychle potlačí a drsně se jim vysmějí, ony přesto svědčí o existenci tohoto pokladu. Naštěstí je málo lidí, kteří mohou tvrdit, že takové city nikdy neměli. Lze je pak jen litovat, protože vlastně nikdy nežili.

Ale i tito zkažení nebo řekněme politováníhodní lidé pociťují touhu, když se jim naskytne příležitost setkat se s člověkem, který zaujímá správné stanovisko a využívá tento impuls k rozletu, který se tím tedy stal čistým a již na zemi stojí niterně na vysokém stupni.

Taková touha vede u těchto lidí většinou nejdříve k nechtěnému poznání, jak jsou nízko a co zameškali, a to pak přechází v nenávist, která se může vystupňovat až ve slepý vztek. Nezřídka se také stává, že člověk, který duševně již stojí nápadně vysoko, na sebe obrátí nenávist celých davů, aniž k tomu sám skutečně zavdá zevně viditelnou příčinu. Takové davy pak neumí nic jiného než volat: »Ukřižujte ho, ukřižujte ho!« Proto existuje ta velká řada mučedníků, zaznamenaná v dějinách lidstva.

Příčinou jednání těchto lidí je prudká bolest nad tím, že vidí u jiných něco drahocenného, co sami ztratili. Je to bolest, kterou dávají najevo jen jako nenávist. U lidí s větší vnitřní vřelostí, kteří byli zadržováni dole nebo strženi do bláta jen špatnými příklady, se při setkání s niterně vysoko stojícím člověkem projeví touha po tom, čeho sami nedosáhli, často bezmeznou láskou a úctou. Kam přijde takový člověk, jsou lidé vždy jen pro něho, nebo proti němu. Lhostejnost není možná.

Tajemně vyzařující půvab nezkažené dívky nebo nezkaženého jinocha není nic jiného než *čistá* pobídka probouzející se pohlavní síly, která se snoubí se silou ducha, spět vzhůru k nejvyššímu a nejušlechtilejšímu! Tuto pobídku okolí vyciťuje díky silným záchvěvům.

Pečlivě dbal Stvořitel na to, aby to u člověka nastalo teprve ve věku, kdy si může být plně vědom svého chtění a jednání. Potom přišla doba, kdy může a měl by ve spojení s plnou silou, která v něm nyní je, ze sebe hravě setřást všechno, co na něm ulpělo z minulosti. Odpadlo by to dokonce samo sebou, kdyby si zachoval chtění k dobrému, k němuž ho to v této době neustále pobízí. Pak by mohl – jak to jeho city správně naznačují – bez námahy vystoupit na stupeň, na který jako člověk patří!

Všimněte si zasněnosti nezkažené mládeže! Není to nic jiného než vyciťování pobídky spět vzhůru, snaha odtrhnout se ode vší špíny a vroucí touha po ideálu. Pobádající neklid je však znamením, aby mladý člověk neprometkal čas, ale aby energicky setřásl karmu a zahájil vzestup ducha.

Proto je země pro člověka velkým bodem obratu!

Je něco nádherného stát v této soustředěné síle, působit v ní a s ní! Ale jen tehdy, když si člověk zvolil dobrý směr. Není nic ubožejšího, než když jednostranně vyplýtvá tyto síly ve slepém opojení smyslů, ochromí tím svého ducha a zbaví ho velké části popudu, který tak naléhavě potřebuje ke vzestupu.

A přece ve většině případů člověk promešká tuto tak drahocennou přechodnou dobu a dá se »vědoucím« okolím zavést na nesprávné cesty, které mu brání ve vzestupu a žel až příliš často vedou

dokonce dolů. Proto není schopen odvrhnout kalné záchvěvy, které na něm lpí a jimž se naopak dostává nového přílivu sil. Tím stále více zapřádá svou svobodnou vůli, až ji pak už nedovede poznat.

Tak je tomu při *prvním* vtělení na zemi. Při dalších vtěleních, která jsou potom nutná, si člověk přináší s sebou mnohem silnější karmu. Pokaždé je mu však znovu dána možnost setřást ji. Žádná karma nemůže být silnější než duch člověka, který získá plnou sílu, jakmile pomocí pohlavní síly naváže úplné spojení se hmotností, k níž přece patří i karma.

Jestliže ale člověk promeškal tyto doby umožňující, aby se zbavil své karmy a spolu s tím opět získal svobodnou vůli, jestliže se ještě více zapletl a možná dokonce hluboko klesl, nabízí se mu přesto i nadále mocný spojenec k překonání karmy a ke vzestupu. Je to největší vítěz, jaký existuje a který je schopen všechno přemoci.

Stvořitelova moudrost to ve hmotnosti zařídila tak, že uvedené doby nejsou jediné, kdy člověku může být rychle pomoženo, kdy dokáže najít sebe sama a svou skutečnou cenu a kdy se mu dokonce dostane neobyčejně silného popudu, aby na to byl upozorněn.

Touto kouzelnou mocí, která je každému člověku k dispozici během celého jeho pozemského života, stále připravena mu pomoci, a která vzniká z téhož spojení pohlavní síly se silou ducha a může přispět k odvržení karmy, je *láska!* Není to však žádostivá hrubohmotná láska, ale vznešená, čistá láska, která nezná a nechce nic jiného než blaho milovaného člověka a nikdy nemyslí na sebe. Tato láska patří také do hmotného stvoření a nevyžaduje odříkání ani asketismus. Přeje milovanému člověku vždy jen to nejlepší, strachuje se o něho a trpí s ním, ale sdílí s ním také radost.

Základem takové lásky jsou podobné ideální, roztoužené city, jaké má nezkažená mládež při nástupu pohlavní síly. Odpovědného, tedy zralého člověka však láska podněcuje, aby rozvinul do plné síly všechny své schopnosti až k hrdinství, takže tvůrčí a bojová síla je co nejmocněji vypjata. Není při tom stanovena žádná věková hranice! Jakmile člověk poskytne ve svém nitru místo čisté lásce, ať už je to láska muže k ženě nebo naopak, nebo láska k příteli či

přítelkyni, k rodičům, k dítěti, na tom nezáleží, jen když je čistá, pak tato láska přinese jako první dar příležitost k odvržení veškeré karmy. Karma se pak vyčerpá a rozuzlí už jen čistě »symbolicky«*, takže se rozvine svobodná a vědomá vůle, která může směřovat *jen* vzhůru. Jako přirozený následek potom začne vzestup, vyprošťování z nedůstojných pout, jež člověka zdržují dole.

První cit, který se ozve při probouzející se čisté lásce, je dojem, že nejsme hodni osoby, kterou milujeme. Tento děj lze jinými slovy označit za vznik skromnosti a pokory, tedy za získání dvou velkých ctností. K tomu se připojuje touha držet nad druhým ochrannou ruku, aby mu nikdo neublížil, ale aby jeho cesta vedla slunnými, květnatými luhy. »Chci tě nosit na rukou« není prázdné rčení, ale zcela správně označuje vzrůstající cit.

V tom však spočívá vzdání se vlastní osobnosti, velká vůle sloužit, která by sama o sobě mohla stačit k odvržení veškeré karmy v krátké době, pokud tato vůle potrvá a neustoupí snad jenom smyslným pudům. Konečně při čisté lásce vzniká také vřelé přání, abychom mohli pro milovaného člověka učinit něco skutečně velkého v ušlechtilém smyslu, abychom mu neublížili a nezarmoutili ho ani pohledem, ani myšlenkou nebo slovem, tím méně nepěkným jednáním. Probouzí se zde k životu nejněžnější ohleduplnost.

Pak jde o to, uchovat si tyto čisté city a nadřadit je všemu ostatnímu. Takový člověk pak již nikdy nebude chtít nebo konat něco špatného. Prostě to nedokáže. Naopak, má v těchto citech nejlepší ochranu, největší sílu, rádce a pomocníka, který to s ním myslí nejlépe.

Proto i Kristus stále znovu zdůrazňoval všemocnost lásky! Jen láska všechno překoná a všechno dokáže. Ovšem vždy jen za předpokladu, že to není pouze pozemsky žádostivá láska, která v sobě chová žárlivost a jí podobné nepravosti.

Stvořitel tím ve své moudrosti vhodil do stvoření záchranný pás, na který *každý* člověk nejednou v pozemském životě narazí, aby se ho mohl zachytit a dostat se vzhůru!

* Přednáška: »Symbolika v lidském osudu«

Tato pomoc je zde pro všechny. Nedělá rozdíl ve věku ani v pohlaví, ani mezi chudým a bohatým, nebo mezi vysoko a nízko postaveným. Proto je láska největším darem Božím! Kdo to pochopil, má jistotu, že se zachrání z každé tísně a z každé hlubiny! Láskou se osvobodí, a nejrychleji a nejsnadněji tak opět získá nezkalenou svobodnou vůli, která ho povede vzhůru.

I kdyby se ocitl v hlubinách, jež by ho nutně přiváděly k zoufalství, láska je schopna vynést ho silou bouře vzhůru ke Světlu, k Bohu, který sám je Láska. Jakmile se v člověku z nějakého podnětu probudí čistá láska, má také přímé spojení s Bohem, zdrojem veškeré lásky, a tím získá i nejsilnější pomoc. Ale kdyby měl člověk všechno a *neměl* lásku, byl by jen zvučícím kovem nebo znějícím zvoncem, tedy bez tepla, bez života… nebyl by nic!

Jestliže však zahoří k některému ze svých bližních pravou láskou, která usiluje pouze o to, aby milovanému člověku přinášela jas a radost, aby ho nestrhovala dolů nesmyslnou žádostivostí, ale povznášela ho a chránila, pak mu *slouží*, aniž si je své služby vědom, protože se tak stává spíše nezištným dárcem. A tato služba ho osvobozuje!

Mnozí si nyní řeknou: Právě tak to dělám, nebo o to alespoň usiluji! Všemi prostředky se snažím usnadnit své ženě nebo rodině pozemský život a poskytovat jim požitky. Snažím se opatřit jim tolik prostředků, aby si mohli dopřát pohodlný a příjemný život a byli bez starostí.

Tisíce lidí se budou bít do prsou, budou se cítit povznesení a považovat se za kdovíjak dobré a šlechetné. Mýlí se! *To není* živá láska! Ta není tak jednostranně pozemská, ale zároveň mnohem více usiluje o něco vyššího, ušlechtilejšího a ideálního. Nikdo samozřejmě nesmí beztrestně, tedy aniž by si uškodil, zapomínat na pozemské potřeby, nesmí je pustit ze zřetele, nesmějí se však stát hlavním předmětem myšlení a jednání. Nad tím se vznáší velké a silné, pro mnohé tak tajuplné přání: Aby mohli *být* sami před sebou skutečně *takovými*, za jaké je považují ti, kdo je milují.

A toto přání je pravá cesta! Vede vždy jen vzhůru.

Pravá, čistá láska nepotřebuje, aby ji teprve někdo blíže vysvětloval. Každý člověk zcela přesně cítí, jaká je. Snaží se často pouze oklamat sám sebe, vidí-li své chyby a jasně cítí, jak daleko má vlastně ještě k tomu, aby opravdu, čistě miloval. Ale pak se musí vzchopit, nesmí se váhavě zastavit a nakonec selhat. Bez pravé lásky již nedosáhne svobodné vůle!

Kolik příležitostí se tedy lidem nabízí, aby se vzchopili a povznesli, lidé je však nevyužívají. Jejich nářky a hledání proto nejsou většinou pravé! Oni ani nechtějí, jakmile k tomu mají sami něčím přispět, i kdyby to byla jen malá změna zvyků a názorů. Z velké části je to lež a sebeklam! Bůh má přijít k nim a povznést je k sobě, aniž by se museli vzdát pohodlíčka a sebezbožňování. V takovém případě by se možná uvolili jít s ním, ale očekávali by za to od něho ještě zvláštní dík.

Nechte tyto lenochy jít jejich cestou k záhubě! Nezaslouží si, aby se někdo o ně namáhal. Půjdou vždy kolem příležitostí, jež se jim nabízejí, s nářkem a žadoněním. Kdyby se však takový člověk přece chopil příležitosti, jistě by ji zbavil její nejušlechtilejší ozdoby, čistoty a nezištnosti, aby tuto nejdrahocennější hodnotu strhl do bláta náruživostí.

Lidé, kteří hledají a vědí, by se měli konečně odhodlat k tomu, aby se vyhýbali takovým lidem! Ať si nemyslí, že konají Bohu milé dílo, když se je snaží poučovat a stále šíří a nabízejí jeho Slovo a jeho svatou vůli tak lacino, že to téměř vypadá, jako by Stvořitel musel prostřednictvím těch, kdo v něho věří, chodit žebrat, aby rozšířil okruh svých stoupenců. Je to špinění, když se Slovo nabízí takovým lidem, kteří po něm sahají špinavýma rukama. Nesmí se zapomínat na rčení, které zapovídá »házet perly sviním«.

A v těchto případech to není nic jiného. Je to zbytečné plýtvání časem, který se již nesmí promarňovat v takové míře, protože by to nakonec následkem zpětného působení škodilo. Má být pomoženo jen těm, kdo hledají.

Neklid, který se všude zmocňuje mnoha lidí, pátrání a hledání, kdeže zůstala svobodná vůle, jsou zcela oprávněné. Je to znamení,

že je k tomu nejvyšší čas. Je to zesilováno nevědomým tušením, že jednou možná bude příliš pozdě. Tím se teď hledání udržuje stále živým. Je to ale z velké části zbytečné. *Většina dnešních lidí již nemůže projevovat svobodnou vůli, protože se příliš hluboce zapletli!*

Zaprodali a zašantročili ji… pro nic!

Nemohou za to činit odpovědným Boha, jak se o to často stále znovu pokoušejí všemožnými výklady, aby sobě samým vymluvili myšlenku na vlastní odpovědnost, která je čeká. Musí obvinit jen sami sebe! I kdyby tato sebeobžaloba byla prosycena nejtrpčí hořkostí a největší bolestí, přece by nikdy nemohla být dost prudká, aby alespoň částečně vyvážila hodnotu ztraceného pokladu, který byl nesmyslně potlačen nebo promarněn.

Člověk však může přesto ještě najít cestu k opětovnému získání svobodné vůle, jakmile se o to vážně snaží. Ovšem jen tehdy, přeje-li si to z nejhlubšího nitra a když v něm toto přání skutečně *žije* a nikdy neochabne. Člověk musí mít nejtoužebnější přání po opětovném získání své svobodné vůle. I kdyby na to vynaložil celý svůj pozemský život, mohl by tím jen získat. Opět dosáhnout svobodné vůle je totiž pro člověka velmi vážné a nutné! Místo opět dosáhnout můžeme také říci vyhrabat nebo omýt. Je to v podstatě totéž.

Pokud ale na to člověk jen *myslí* a *hloubá* o tom, nedosáhne ničeho. Největší námaha a vytrvalost nutně selžou, neboť myšlením a hloubáním se člověk nikdy nemůže dostat za hranice času a prostoru, tedy tam, kde je řešení. A protože myšlení a hloubání se dnes pokládá za hlavní způsob všeho bádání, není ani naděje, že by bylo možné očekávat pokrok i jinde než v čistě pozemských věcech. Ledaže by se lidé po této stránce od základu změnili.

Využijte času pozemského života! Myslete na velký bod obratu, který s sebou vždy přináší plnou odpovědnost!

Dítě je duchovně dosud nezletilé, protože se u něho ještě nevytvořilo působením pohlavní síly spojení mezi duchovnem a hmotou. Teprve v době nástupu této síly zesílí jeho city natolik, že mohou procházet hmotným stvořením, přetvářet je a vytvářet něco nového. Tím dítě samočinně přejímá plnou odpovědnost. Předtím ne-

ní ani zvratné působení tak silné, protože schopnost cítění účinkuje mnohem slaběji.

Při prvním vtělení na zemi proto nemůže být karma tak mocná. Nanejvýš může mít vliv na to, do jakých poměrů se člověk narodí, aby napomáhaly duchu za jeho pozemského života k vyčerpání karmy tím, že pozná své vlastnosti. Přitom možná hraje velkou roli přitažlivost stejnorodosti. Ale to všechno působí jen *slabě*. Skutečná, silná a pronikavá karma začíná teprve tehdy, když se v člověku spojí pohlavní síla s jeho silou duchovní. Tím se nejen stává ve hmotě plnocenným, ale jestliže zaujme správné stanovisko, může ji po každé stránce daleko převýšit.

Do této doby se také nemůže k člověku bezprostředně přiblížit temno a zlo. Dítě je před nimi chráněno mezerou, která je odděluje od hmotného světa. Je jakoby izolováno. Chybí most.

Proto nyní mnoho čtenářů lépe pochopí, proč se děti těší mnohem větší ochraně před zlem, což je příslovečné. S nástupem pohlavní síly se utvoří most přes tuto mezeru. Člověk po něm může přecházet do boje v plné síle, stejnou cestou se pak ovšem k němu mohou dostat i jiné vlivy, jestliže není dost obezřetný. V žádném případě k tomu ale nemůže dojít dříve, dokud nemá potřebnou sílu k obraně. Není zde ani na okamžik nerovnost, která by potom připouštěla omluvu.

Tím nesmírně vzrůstá odpovědnost rodičů! Běda těm, kdo svým dětem berou příležitost k odvržení karmy a ke vzestupu nemístným posměchem, nesprávnou výchovou nebo dokonce špatným příkladem, jakým je i všechno šplhounství v nejrůznějších oblastech. Pokušení pozemského života beztak již dost vábí k tomu či onomu. A protože se dospívajícím lidem nevysvětlí, jakou moc vlastně mají, nepoužijí svou sílu buď vůbec, nebo ji použijí jen málo. Anebo ji vyplýtvají nanejvýš nezodpovědným způsobem, pokud ji dokonce nepoužijí nesprávně a špatně.

Při neznalosti věci tedy působí neodvratná karma stále větší silou, vrhá své ovlivňující záření prostřednictvím některého sklonu tím či oním směrem a omezuje vlastní svobodnou vůli při rozhodo-

vání, takže se tato vůle stává nesvobodnou. Z toho pak vzniklo, že *většina* lidí dnes již nemůže projevovat svobodnou vůli. Lidé se svázali, spoutali a zotročili vlastní vinou.

Jak dětinskými a nedůstojnými se jeví lidé, když se snaží odmítnout myšlenku na bezpodmínečnou odpovědnost a raději vyčítají Stvořiteli nespravedlnost! Jak směšně zní výmluva, že prý nemají vlastní svobodnou vůli, ale že jsou vedeni, postrkováni, obrušováni a formováni, aniž mohou proti tomu něco dělat.

Kdyby si chtěli alespoň na okamžik uvědomit, jakou žalostnou roli vlastně hrají, když takto jednají. Kdyby se především konečně chtěli skutečně kriticky pozorovat a vzít v úvahu, jaká moc jim byla propůjčena. Tak by poznali, jak nesmyslně ji promarňují na maličkosti a nicotné a pomíjivé věci. Jak místo toho staví bezcenné věci na vysoký stupeň a opovrženíhodným způsobem je považují za důležité, i jak se cítí velkými v tom, čím se přece musí jevit zcela nepatrnými ve srovnání s vlastním určením, které mají jako lidé ve stvoření.

Dnešní člověk je jako muž, jemuž byla svěřena říše a který raději maří čas nejjednoduššími hračkami!

Je samozřejmé a nelze očekávat nic jiného, než že ho mocné síly, které jsou člověku dány, musí rozdrtit, když je neumí řídit.

Je nejvyšší čas se konečně probudit! Člověk by měl plně využít čas a milost, které jsou mu poskytnuty každým pozemským životem. Dosud netuší, jak naléhavě je to již nutné. Ve chvíli, kdy znovu osvobodí svou vůli, která je nyní nesvobodná, mu bude pomáhat vše, co se dnes často zdá být proti němu. I záření hvězd, jichž se mnozí obávají, jsou zde jen proto, aby mu pomáhala. Nezáleží na tom, jakého jsou druhu.

Dokáže to každý, i kdyby na něho karma doléhala sebetíživěji! I tehdy, když se záření hvězd zdá být převážně nepříznivé. To všechno působí nepříznivě pouze při nesvobodné vůli. Ale i v tomto případě je to jen zdánlivě nepříznivé, protože ve skutečnosti je mu to přece na prospěch, když si sám již neví jiné rady. Je tím donucen, aby se bránil, probudil se a byl vnitřně čilý.

Obavy ze záření hvězd však nejsou na místě, protože průvodní jevy, jež tato záření vyvolávají, souvisí vždy pouze s nitkami karmy dotyčného člověka. Záření hvězd tvoří jen průplavy, do kterých je vedena všechna karma obklopující v té době člověka, pokud se její druh shoduje s druhem záření, jež jsou v té době v činnosti. Jsou-li tedy záření hvězd nepříznivá, vplyne do těchto průplavů jen ta nepříznivá karma vznášející se nad člověkem, která se přesně hodí k druhu záření, žádná jiná. Stejně je tomu u záření příznivých. Takto soustředěně vedená karma se může projevovat u člověka stále citelněji. Kde však není špatná karma, nebudou moci ani nepříznivá záření hvězd působit špatně. Jedno nelze oddělit od druhého.

I zde opět poznáváme velikou Stvořitelovu lásku. Hvězdy kontrolují nebo řídí působení karmy. Následkem toho nemůže špatná karma působit bez přerušení, ale musí člověku mezitím dopřát čas k vydechnutí, protože hvězdy ozařují střídavě příznivě a nepříznivě a zlá karma nemůže působit v dobách příznivého záření! Taková karma pak musí přerušit své působení a vyčkat, až opět nastane nepříznivé záření, nemůže proto tak snadno člověka úplně zkrušit. Nevznáší-li se vedle zlé karmy člověka také karma dobrá, která by působila za příznivého záření hvězd, příznivým zářením se dosáhne alespoň toho, že v dobách, kdy je v činnosti, bude utrpení přerušeno.

Tak i zde zasahují kola dění přesně do sebe. Jedno pohání druhé v přísné důslednosti a zároveň na ně dohlíží, aby nemohly nastat nepravidelnosti. Tak to jde dále jako v obrovském soukolí. Ze všech stran zasahují ozubená kola přesně do sebe, pohybují vším dál a ženou to vpřed k vývoji.

Uprostřed toho všeho stojí člověk s nesmírnou mocí, která mu byla svěřena, a svým chtěním určuje tomuto mohutnému soukolí směr. *Ale vždy jen sám pro sebe!* Může ho to vést nahoru nebo dolů. Stanovisko, jaké zaujme, je jedině rozhodující pro jeho konec.

Soukolí stvoření však není z tuhého materiálu. Jsou to živé formy a bytosti, které při společném působení mají tím větší vliv. Veškeré to podivuhodné tkaní ale slouží jedině k tomu, aby člověku

pomáhalo, pokud na ně nepůsobí rušivě svou mocí, která mu byla dána a kterou dětinsky promarňuje a používá nesprávně. Musí se mu již konečně přizpůsobit jinak než dosud, aby se stal tím, čím má být. Poslouchat neznamená ve skutečnosti nic jiného než rozumět! Sloužit znamená pomáhat. Pomáhat však znamená vládnout. V krátké době může každý svou vůli osvobodit, aby byla taková, jaká má být. A tím se pro něho všechno změní, protože se nejdříve vnitřně změnil on sám.

Ale pro tisíce, statisíce, ba milióny lidí bude příliš pozdě, protože tomu nechtějí jinak. Je přece úplně přirozené, že špatně usměrněná síla rozbije stroj, jemuž by jinak sloužila, aby vykonávala požehnanou práci.

Až k tomu dojde, vzpomenou si náhle všichni váhaví opět na modlení, ale nedokážou již najít správný způsob, jak se modlit, který jediný by jim mohl přinést pomoc. Poznají-li, že to selhalo, v zoufalství rychle přejdou ke kletbám, budou vznášet obžaloby a tvrdit, že nemůže být Bůh, když toto dopouští. Nechtějí věřit v neoblomnou spravedlnost, tím méně v to, že jim byla dána moc, aby všechno ještě zavčas změnili. A že se jim to také dost často říkalo.

V dětinském vzdoru vyžadují pro sebe milujícího Boha podle své představy, Boha, který vše odpouští. Jen v tom chtějí uznávat jeho velikost! Jak by pak asi měl tento Bůh jejich představ jednat s těmi, kteří ho vždy vážně hledali, ale právě kvůli tomuto hledání je ti, kdo nyní očekávají odpuštění, deptali, posmívali se jim a pronásledovali je?

Jsou to pošetilci, jež se ve své slepotě a hluchotě, kterou se stále znovu snaží si zachovat, vrhají do zkázy a horlivě si ji sami připravují. Ať jsou přenecháni temnu, k němuž se tvrdošíjně ženou v domnění, že vědí všechno lépe. Mohou se ještě vzpamatovat jen vlastním prožitím. Proto také bude temno jejich nejlepší školou. Přijde však den a hodina, kdy i na tuto cestu bude pozdě, neboť již nebude dost času, aby se po konečném poznání, k němuž by dospěli prožitím, ještě mohli odpoutat od temna a stoupat vzhůru. Z toho důvodu je nejvyšší čas se konečně vážně zabývat Pravdou.

IDEÁLNÍ LIDÉ

RADĚJI však řekněme: lidé, kteří chtějí být ideální! Ale i zde je nutné v prvé řadě předem velmi pečlivě vyloučit všechny, kteří si tak říkají nebo se rádi dávají za takové označovat, nepatří však k těm, kdo chtějí být ideální.

Je to velká skupina změkčilých, blouznivých lidí obojího pohlaví, k nimž se ještě připojují lidé obdařeni obrazivostí, kteří se nikdy nenaučili ovládat svůj dar a používat jej prospěšně. Odpadnout musí také ti, kdo jsou stále nespokojeni se současnými poměry a svou nespokojenost odůvodňují tím, že jsou založeni ideálněji než ostatní, a že se proto nehodí do své doby.

Pak ještě nacházíme spousty takzvaných »nepochopených« obojího pohlaví, z nichž většinu tvoří dívky a ženy. Tento druh lidí si namlouvá, že je nikdo nechápe. To znamená, že žijí trvale v domnění, že mají v nitru vzácný poklad, který nejsou lidé, s nimiž se právě stýkají, schopni poznat. Ve skutečnosti nejsou v těchto duších skryty žádné poklady, ale místo nich je tam pouze nevyčerpatelný pramen nekonečných přání, která nelze nikdy uspokojit.

Všechny takzvané nepochopené lidi je klidně možné nazvat »nepotřebnými« lidmi, protože se jeví nepotřebnými pro správný život v současnosti a věnují se jen tomu, co je neskutečné a částečně dokonce i lehkomyslné. Vždy však tomu, co se nehodí pro zdravý pozemský život. Cesta takových věčně nepochopených dívek a žen vede ale žel velmi často ke způsobu života, který se obvykle označuje jako »lehkovážný«, nemravný, protože se příliš rády, příliš snadno a také příliš často chtějí dát »utěšit«, což jistý druh mužů samozřejmě ví a bez výčitek svědomí využívá.

Právě tyto nepochopené jsou a budou vždy po každé stránce nespolehlivé. Považují se za ideální, ale jsou úplně bezcenné, takže

vážný člověk, který nemá nízké úmysly, se jim raději vyhne. Nemělo by smysl chtít jim pomoci. Také se s nimi témeř vždy seznamují jen takoví »těšitelé«, kteří mají *špatný* úmysl. Přitom se velmi rychle projeví zvratné působení. Na srdci nebo v náručí takzvaného těšitele se totiž bude nepochopená dívka nebo žena za několik dní nebo týdnů cítit znovu »nepochopenou« a zatouží po novém porozumění, protože vůbec neví, co vlastně chce.

Ke všem těmto neschopným skupinám se konečně řadí ještě i neškodní snílkové! Jsou zdánlivě bezelstní jako děti. Takový snílek je však neškodný, jen co se týče jeho samotného, jeho vlastní osobnosti. Není ale neškodný pro své okolí a všechny lidi, s nimiž se stýká. Na *mnoho lidí* působí takový neškodný snílek již při rozhovoru jako zvolna sžírající jed, zhoubně a rozkladně, protože když před nimi rozvíjí své nápady, je schopen vytrhnout je z normálního a tím i zdravého pozemského života a zavést je do neskutečné říše, nevhodné pro pozemský život.

Ale pozor: neříkám, že takový snílek je nečistý nebo dokonce špatný, naopak. Může chtít to *nejlepší*, chce však vždy něco, co je pro tuto zemi nereálné, prakticky neproveditelné, a tím nepůsobí pro pozemské bytí podpůrně, nýbrž rušivě a destruktivně.

Ale i zbývající lidi, kteří »usilují o ideál«, musíme dobře pozorovat a ještě jednou je rozlišit. Najdeme pak ještě dva druhy: lidi »toužící po ideálu« a lidi o ideál skutečně usilující.

Lidé toužící po ideálu jsou většinou slaboši, kteří stále touží po něčem, čeho nelze nikdy dosáhnout. Alespoň ne na zemi, a proto nemohou být nikdy opravdu šťastní nebo přinejmenším veselí. Jsou velmi blízko skupině »nepochopených« a časem upadají do chorobné rozcitlivělosti, která nevede k ničemu dobrému.

Když jsme lidi takto ostře rozlišili, musíme ty, kdo nám ještě zbývají, obrazně řečeno skutečně hledat za bílého dne s lucernou. Tak je jich málo. Tuto malou skupinku nelze sice ještě nazvat »ideálními lidmi«, ale jak jsem již řekl, lidmi »usilujícími o ideál«. Úsilí o ideál je nutno chápat jako osobní vlastnost, která se projevuje na zemi.

Teprve *to* jsou lidé, které je možné vysoko hodnotit. Mají sice před očima velký, často mohutný cíl, nikdy se s ním však nevznášejí ve vzduchu, ale jsou oběma nohama pevně zakotveni v pozemském životě, aby se nevzdálili do toho, co je pro tuto zemi neskutečné. Stupeň za stupněm, se zdravým pohledem a dovedně usilují ke vzdálenému cíli, přitom však neubližují jiným lidem, kteří si to nezaslouží.

Užitek, který přinášejí lidé tohoto druhu, je zřídka určen jen jednotlivým osobám. Nikdy však nepřichází v úvahu, že by z toho jakýmkoliv způsobem těžili, protože pak by označení »usilující o ideál« nebylo oprávněné. A usilovat o ideál má a může každý člověk, ať již zde na zemi vykonává jakoukoliv činnost. Může tím zušlechtit každý druh práce a dát jí vysoké cíle. Pouze při tom nesmí nikdy zapomenout, že všechno musí zůstat v rámci *pozemského života.* Překročí-li tento rámec, stane se to pro zemi neskutečným a tím i nezdravým. Následek toho je, že pak nikdy nelze dosáhnout *pokroku*, který je hlavní podmínkou a známkou všeho, co usiluje o ideál.

Na zemi má člověk povinnost stanovit si za cíl to nejvyšší, čeho může dosáhnout, a ze všech sil usilovat o to, aby tohoto cíle dosáhl. Jako *člověk!* To předem vylučuje, aby se jako zvíře staral pouze o jídlo a pití, jak to žel činí tolik lidí, nebo aby se nechal hnát rozumem k dosažení výhradně pozemské velikosti a slávy, aniž by měl přitom na zřeteli jako hlavní cíl všeobecné blaho a povznesení lidstva. Všichni takoví lidé mají pro zemi menší cenu než zvířata, protože zvíře je vždy nestrojeně *zcela tím*, čím má být, i když jeho účelem je jenom udržovat v bdělosti jiné tvory, aby nedošlo k brzdícímu ochabnutí, které by mohlo mít za následek úpadek a rozklad, neboť podmínkou života ve stvoření je *pohyb*.

Být bdělým! Člověk skutečně usilující o ideál se tedy pozná podle toho, že se snaží *povznést* to, co je na zemi. Nesnaží se to však snad v rozumovém smyslu dovést k větší velikosti a moci, ale *zušlechtit* to!

Všechny jeho ideje je také možné pozemsky uskutečnit, což má

za následek prospěch pro jednotlivce i pro celou společnost. Ti, kdo po ideálu jen touží, se však obírají ideami, které nelze ve zdravém pozemském životě prakticky upotřebit. Tyto ideje od něho jen odvracejí a lákají do světa snů, což je na škodu, protože lidé pak přehlížejí, že mají využít přítomnost k dozrávání svého ducha, jehož má každý člověk při prožívání přítomnosti zušlechťovat a rozvíjet.

Vážně vzato, jsou i lidé s ideálně komunistickými myšlenkami škůdci lidstva, protože uskutečnění těchto idejí by přineslo jen něco nezdravého, i když to, co chtějí, je dobré. Podobají se stavitelům, kteří *v dílně* pečlivě sestavují dům, jenž má stát na jiném místě. Vypadá úpravně a krásně… v dílně. Když je ale dopraven na staveniště, stojí nakřivo a nepevně, takže v něm nemůže nikdo bydlet. Podloží totiž bylo nerovné a přes největší námahu a úsilí se nedalo srovnat. S tím zapomněli stavitelé počítat. Opomenuli správně zhodnotit to, co nyní existuje a co bylo pro tuto stavbu dáno jako nezměnitelná podmínka! To nedělá nikdo, kdo skutečně usiluje o ideál!

Ideálně komunistické ideje nemohou při svém uskutečňování vyrůstat z takové půdy a právě tak v ní nemohou zakotvit nebo s ní být vůbec spojeny, neboť tato půda, tedy lidé, se k nim vůbec nehodí! Půda je příliš nerovná a bude vždy taková, protože na zemi nelze dosáhnout toho, aby byli všichni lidé stejně zralí.

Ve zralosti lidí bude vždy velký rozdíl, neboť jednotlivci jsou a zůstanou duchovně úplně *svébytnými* osobnostmi, které se mohou rozvíjet jen různým způsobem, protože se jim nemá nikdy brát svobodná vůle, díky níž se mohou rozhodovat *o sobě samých!*

Snažte se tedy poznat lidi, kteří na zemi skutečně usilují o ideál, a pomáhejte jim v jejich činnosti, protože když budou budovat, přinesou jen užitek.

UVALTE NA NĚHO VŠECHNU VINU

TOTO často používané rčení je jedním z hlavních uklidňujících prostředků lidí, kteří se nazývají věřícími křesťany. Tento prostředek je ale jedem, jenž způsobuje opojení. K ohlušení tělesných bolestí při nemocech se používá mnoho jedů a dosahuje se jimi zdánlivého uklidnění. S podobným účinkem se v duchovním ohledu používají slova: »Uvalte na něho všechnu vinu, neboť nás vykoupil a jeho ranami jsme uzdraveni!«

Protože věřící považují toto rčení za jeden z hlavních sloupů učení křesťanských církví, působí mezi nimi tím zhoubněji. Podle toho si tvoří celé své vnitřní stanovisko.

Tím se však ocitají ve smrtícím objetí slepé víry, ve kterém mohou všechno ostatní vidět už jen silně zakalené, až se nakonec celý obraz zkreslí a Pravdu zahalí šedivý závoj, takže mohou najít oporu již jen v umělé stavbě překrucujících teorií, která se musí v den poznání zhroutit i s nimi.

»Uvalte na něho všechnu vinu…!«

Jaký je to pošetilý blud! Jako oheň vnikne světlá Pravda do řad falešných učitelů a líných věřících a zažehne a spálí vše nepravdivé! Masy lidí se ještě dnes pohodlně sluní ve víře, že všechno, co Spasitel vytrpěl a vykonal, se dělo pro ně. V lenosti svého myšlení považují za troufalost a rouhání názor každého člověka, který se domnívá, že se musí ještě i sám trochu přičinit, aby se dostal do nebe. V tomto ohledu projevují mnozí úžasnou pokoru a skromnost, kterou bychom u nich v jiných případech marně hledali.

Podle jejich názoru by to bylo rouhání se Bohu, kdyby se jen zcela slabě a nesměle připustila myšlenka, že sestoupení Spasitele na tuto zemi a s tím spojené utrpení a smrt snad ještě nestačily, aby se

smazaly hříchy všech lidí, kteří již nepochybují o jeho tehdejším pozemském životě.

»Uvalte na něho všechnu vinu…« myslí si mnozí lidé s horoucí zbožností a nevědí, co vlastně činí. Spí, ale jejich probuzení bude jednou hrozné! Jejich zdánlivě pokorná víra není nic jiného než samolibost a bezmezná pýcha, když se domnívají, že Syn Boží sestoupil na zemi proto, aby jim sloužil a připravil pro ně cestu, po níž by pak mohli tupě kráčet přímo do království nebeského.

Vlastně by měl každý ihned snadno poznat prázdnotu takového názoru. Mohl se zrodit jen z nepopsatelné pohodlnosti a lehkomyslnosti, pokud jej nevytvořila chytrost jako vnadidlo k získání pozemských výhod!

Lidstvo se ztratilo na tisícerých bludných cestách a ve své pošetilé víře klame samo sebe. Jaké je v tom snižování Boha! Co je člověk, že si troufá očekávat, že Bůh poslal svého vrozeného Syna, tedy část své vlastní bezbytostné živé podstaty, proto, aby lidé na něho mohli uvalit břemeno svých hříchů? Proto, aby se sami nemuseli namáhat prát své špinavé prádlo a odstraňovat temné břemeno, které na sebe naložili?

Běda těm, kdo se budou jednou muset zodpovídat z takových myšlenek! Je to nejdrzejší pošpinění vznešeného Božství! Kristovo poslání nebylo tak nízkého druhu. Bylo důstojné, kladlo požadavky a ukazovalo cestu k Otci.

Již jednou jsem upozornil na veliké spasitelské dílo Syna Božího.* Jeho velké dílo lásky vzešlo na tomto i na onom světě a přineslo ovoce všeho druhu. Zatím se však ti, kdo byli povoláni jen lidmi, často snažili učinit se Bohem povolanými. Chopili se znesvěcenýma rukama čistých učení, zatemnili je a strhli hluboko k sobě.

Lidé, kteří jim důvěřovali a sami vážně nezkoumali Slovo, jemuž učili, se zřítili spolu s nimi. Vznešené jádro božské Pravdy bylo obestřeno pozemskou omezeností, takže forma sice zůstala, ale všechna záře pohasla následkem dychtění po pozemské moci a pozem-

* Přednáška: »Spasitel«

ském prospěchu. Pouze mdlé šero panuje tam, kde by mohl být nejsvětlejší jas duchovního života. Prosícímu lidstvu byl uloupen klenot, který Ježíš Kristus přinesl *všem, kdo po něm prahnou*. Hledajícím je ukazována nesprávná cesta, která je pokřivená, protože ji zahaluje clona sobecké žádostivosti. Na této cestě nejen maří drahocenný čas, ale dokonce se po ní velmi často ženou do náruče temna.

Rychle vyrostla bludná učení. Bujně přerostla prostou Pravdu a přikryla ji třpytným rouchem. Z barevné nádhery tohoto roucha se však podobně jako z jedovatých rostlin šíří nebezpečí, které omamuje všechno, co se k nim přiblíží. Následkem toho bdělost věřících vůči sobě samým ochabuje a ti ji nakonec úplně ztrácí. Tak zaniká i jakákoliv možnost vzestupu k pravému Světlu!

Ještě jednou zazní po celé zemi veliké volání Pravdy. Pak ale přijde pro každého zúčtování a bude mu přisouzeno, co si sám utkal. Lidem se konečně dostane toho, co dosud tvrdošíjně zastávali. Budou muset prožívat všechny omyly, které se snažili vytvořit ve svých přáních a opovážlivých myšlenkách, nebo za nimiž se snažili jít. U mnohých to bude mít za následek divoký řev a z úzkosti, vzteku a zoufalství budou skřípět zuby.

Lidé, kteří budou takto těžce postiženi utrpením a zavrženi, to náhle pocítí jako nespravedlnost a krutost, až budou uvrženi do *té* skutečnosti, kterou dosud chtěli ve svém pozemském životě uznávat za jedině pravou a neustále ji vnucovali svým bližním. Pak by jim měl pomoci Bůh, proti němuž se stavěli s takovou bezmeznou povýšeností! Budou k němu úpět a volat. Budou očekávat, že jakožto Bůh snadno odpustí »nevědomému« člověčkovi i to nejhorší. Podle jejich mínění bude příliš »veliký«, než aby to neučinil. On, kterého dosud tak znevažovali!

On je však *nevyslyší* a už jim *nepomůže*, protože předtím nechtěli dbát jeho Slova, které jim poslal! A v tom spočívá spravedlnost, kterou není nikdy možné oddělit od jeho veliké lásky.

Hřímavě jim zazní vstříc: »Nechtěli jste! Buďte proto nyní zahubeni a vymazáni z knihy života!«

ZLOČIN HYPNÓZY

JE TO zvláštní! Kdysi se lidé, především mnozí lékaři, zuřivě stavěli proti tvrzení, že hypnóza skutečně existuje. Neváhali označit hypnózu za humbuk a podvod, jako to nedlouho předtím učinili i s léčivým magnetismem, který se dnes stal pro mnoho lidí velkým požehnáním. Ti, kdo jím léčili, byli velmi ostře napadáni a nazýváni šejdíři a podvodníky.

Dnes to jsou zase právě lékaři, kteří si většinou přivlastnili hypnózu. Co kdysi nejostřejšími výrazy popírali, to dnes zastávají.

To lze posuzovat ze dvou hledisek. Kdo se na tehdejší rozhořčený boj díval úplně věcně, nemůže se dnes ovšem ubránit úsměvu, když vidí, jak tehdejší nepřátelští horlitelé se nyní s ještě větší horlivostí snaží používat hypnózu, kterou tak opovrhovali. Na druhé straně je nutno uznat, že takový téměř groteskní obrat zasluhuje také úctu. Vyžaduje to přece jistou dávku odvahy, vystavit se takto nebezpečí směšnosti, které je právě v tomto případě velmi pravděpodobné.

Je nutné vidět v tom opravdovou snahu lékařů, kteří by skutečně rádi pomohli lidstvu, a proto se nebojí vystavit se ani takovému nebezpečí.

Je jen škoda, že se z toho lidé nepoučili pro budoucnost a že nejsou opatrnější při posuzování a – jen to klidně řekněme – osočování, když jde o věci, které patří do téže oblasti jako hypnóza. Přes všechny zkušenosti to dnes žel s mnoha jinými obory téže oblasti dopadá stejně, ba snad ještě hůře.

Přesto se nakonec bude opakovat tatáž podívaná: lidé budou bez přechodu náhle horlivě zastávat něco, co se dosud snažili tvrdošíjně popírat. Dokonce ještě více: budou se všemi prostředky bezohledně snažit dostat do vlastních rukou k používání mnoho postupů, které

nejdříve opatrně a za neustálých útoků nechali hledat a nalézat jiné, většinou takzvané »laiky«.

Je sporné, zda se takové jednání dá označit za zásluhu a zmužilý čin. Spíše lze předpokládat, že se při tomto stálém opakování ukáže v jiném světle. Za záslužné je někdo označí při *povrchním* posuzování.

Celá záležitost začne být mnohem povážlivější, známe-li správně *účinky používání* hypnózy. Je dobře, že konečně byla uznána a potvrzena *existence* hypnózy, a že proto přestaly útoky vědy na ni, které byly bohaté na slova, ale podle dnešní zkušenosti prozrazovaly jen nevědomost. Skutečnost, že se pod ochranou dosavadních protivníků, kteří se náhle stali vědoucími, *používání* hypnózy tak rozšířilo, však svědčí o tom, že tito vědoucí jsou mnohem více vzdáleni od opravdového poznání než původně hledající a tolik ostouzení laikové.

Je zdrcující vědět, jaké zlo vzniká tím, že se dnes tisíce lidí důvěřivě svěřují do takzvaných povolaných rukou, aby se dobrovolně podrobili hypnóze. Jsou k tomu přemluveni, nebo – což je nejvíce zavrženíhodné – jsou k tomu bez svého vědomí přinuceni. I když se všechno děje s nejlepším úmyslem ve snaze způsobit tím dobro, nic to nemění na nesmírné škodě, kterou provádění hypnózy *v každém případě* natropí! Ruce, které používají hypnózu, *nejsou* povolané. Povolaným může být jen ten, kdo dokonale zná oblast, do níž patří všechno, co používá. V případě hypnózy by to byla jemnohmotná oblast! A kdo tuto oblast skutečně zná, nejen se to pouze opovážlivě domnívá, *nebude nikdy používat hypnózu*, pokud přeje svému bližnímu to nejlepší. Ledaže by měl v úmyslu mu s plným vědomím těžce ublížit.

Proto se lidé prohřešují všude, kde používají hypnózu, ať jsou to laikové nebo ne! Není v tom jediné výjimky!

Každý, kdo se snaží prostě logicky myslet, musí dospět k závěru, že je to ve skutečnosti nesmírná lehkomyslnost, když někdo provádí nějaký postup a přitom je schopen přehlédnout jen v nepatrné míře jeho dosah a není dosud znám jeho konečný účinek.

Jestliže má taková lehkomyslnost v záležitostech blaha a bolu bližních za následek nejen škodu pro postiženou pokusnou osobu, ale dopadá-li odpovědnost dvojnásob těžce i na toho, kdo hypnózu provádí, je to znepokojivé. Lidé by se raději neměli tak důvěřivě pouštět do něčeho, co sami důkladně neznají. Pokud se tak děje bez jejich vědomí a souhlasu, je takové jednání skutečným zločinem, i když to provádějí takzvané povolané ruce.

Protože nelze předpokládat, že by všichni, kdo pracují s hypnózou, měli v úmyslu bližním uškodit, zbývá jen konstatovat fakt, že vůbec nic nevědí o podstatě hypnózy a naprosto nechápou, jaké následky způsobují svou činností. O tom není sebemenších pochyb. Může přicházet v úvahu pouze jedno nebo druhé. Zbývá tedy jedině nepochopení.

Používá-li člověk vůči svému bližnímu hypnózu, *spoutává tím jeho ducha!* Toto spoutání je samo o sobě duchovní přečin nebo zločin. Není omluvou, jestliže se hypnóza používá za účelem léčení tělesné nemoci nebo jako prostředek ke zlepšení psychického stavu. Stejně tak nelze na obranu hypnózy uvádět tvrzení, že když se jejím působením dosáhlo změny psychického stavu k lepšímu, zlepšila se i vůle člověka, který jí byl léčen, takže z toho měl užitek.

Žít a jednat v takovém domnění je sebeklam. Jedině to, co duch vykoná z úplně *svobodného* a neovlivněného chtění, mu totiž může přinést užitek, jaký potřebuje ke skutečnému vzestupu. Vše ostatní jsou nepodstatné věci, které mu mohou jen přechodně přinést zdánlivý prospěch nebo škodu.

Každé spoutání ducha, ať již za jakýmkoliv účelem, je nezbytně zdržením a znemožňuje nutný pokrok. Nehledě k tomu, že takové spoutání s sebou přináší mnohem více nebezpečí než prospěchu. Takto spoutaný duch je nejen přístupný hypnotizérovu vlivu, ale je do určité míry – i když to případně hypnotizér zakázal – vydán na milost a nemilost také jiným jemnohmotným vlivům, protože mu při tom chybí naléhavě nutná obrana proti nim, kterou mu může poskytnout jen úplná volnost pohybu.

Okolnost, že lidé nepozorují nic z těchto stálých bojů, útoků

a vlastní úspěšné nebo neúspěšné obrany, nevylučuje, že v jemnohmotném světě není život a že se ho lidé neúčastní.

Každý, kdo se podrobuje účinné hypnóze, je tedy více méně trvale zdržován ve skutečném pokroku svého nejvnitřnějšího jádra. Vnější okolnosti, ať už se tím staly ještě více nepříznivými nebo se zdánlivě přechodně zlepšily, mají teprve druhořadý význam, takže nesmějí být směrodatné pro posuzování. *Duch musí v každém případě zůstat volný*, protože jde konec konců jedině o něho!

Dejme tomu, že nastane napohled patrné zlepšení, jak se na to hypnotizéři tak rádi odvolávají. Hypnotizovaný člověk však z toho ve skutečnosti nemá užitek. Jeho spoutaný duch nemůže v jemnohmotnosti působit tak tvořivě jako úplně volný duch. Jemnohmotné výtvory, které zplodí jeho spoutané nebo vynucené chtění, nemají sílu, neboť jsou zformovány teprve z druhé ruky, a v jemnohmotném světě velmi záhy vadnou. Ani jeho zlepšené chtění mu proto nemůže ve zvratném působení přinést užitek, jaký je možné vždy očekávat u výtvorů volného ducha.

Stejně je tomu ovšem i tehdy, když spoutaný duch z příkazu hypnotizéra chce a provede něco zlého. Protože jeho jemnohmotné výtvory postrádají sílu, navzdory zlým hrubohmotným činům brzy zaniknou nebo je vstřebají jiné útvary stejného druhu, takže vůbec nemůže nastat jemnohmotné zvratné působení. Člověk, který byl v hypnóze donucen ke zlým činům, tak sice může být volán k pozemské odpovědnosti, ale ne k duchovní. *Přesně tentýž děj se odehrává u choromyslných.*

V tom opět vidíme naprostou spravedlnost Stvořitele, která se v jemnohmotném světě projevuje živými a nedostižně dokonalými zákony. I když je člověk v hypnóze donucen cizí vůlí ke zlým činům, nemůže za ně nést vinu. Stejně tak se mu ale ani nedostane požehnání, protože i své lepší skutky prováděl pod nátlakem cizí vůle a jako samostatné »já« na nich nemá podíl.

Zato však dochází k něčemu jinému: Násilné spoutání ducha hypnózou připoutá současně hypnotizéra k jeho oběti jako nejsilnějšími řetězy. Nezbaví se jich dříve, dokud člověku, jehož násilně za-

držel v jeho volném vývoji, nepomůže postoupit vpřed tak daleko, kam by tento člověk musel dojít, kdyby nebyl spoután. Hypnotizér se po svém pozemském úmrtí musí odebrat tam, kam se dostane duch, jehož spoutal, i kdyby to bylo do největších hlubin.

Lze si snadno představit, co se stane lidem, kteří se hodně zabývají hypnózou. Když se takový člověk po pozemské smrti probudí a vzpamatuje se, s hrůzou pozoruje, kolik pout ho připoutává k těm, kdo ho již předešli, stejně jako k těm, kteří ještě žijí na zemi. Ani jedno z těchto pout mu nemůže být odpuštěno. Musí je rozvazovat jedno za druhým, i kdyby tím ztratil celá tisíciletí.

Je však pravděpodobné, že to již nedokončí, ale bude spolu s jinými lidmi stržen do rozkladu, při němž bude zničena jeho osobnost, jeho vlastní »já«. *Neboť těžce zhřešil proti Duchu!*

ASTROLOGIE

BÝVÁ nazývána královským uměním, a nikoli neprávem. Ne snad proto, že by byla královnou mezi všemi uměními, tím méně proto, že by byla výsadou jen pozemských králů. Ale ten, kdo by ji byl schopen skutečně provozovat, by mohl v duchovnu zaujímat královskou hodnost, protože by se tak stal tím, kdo řídí mnohé, co se děje i co se nestává.

Není však ani jediného pozemšťana, jemuž by tyto schopnosti byly svěřeny. Proto musí všechny astrologické práce zůstat jen žalostnými a nespolehlivými pokusy, i když to člověk, který je provádí, myslí vážně. Jestliže se ale místo hluboké vážnosti uplatňuje sebepřeceňování a chorobná fantazie, jsou tyto pokusy rouháním.

Hvězdné výpočty samy o sobě mohou vůbec prospět jen velmi málo, protože k záření hvězd patří také vyzařování určitého místa zemského povrchu a nezbytně i živá jemnohmotnost s celou svou činností. Je to například svět myšlenkových forem, karma, proudy temna a Světla ve hmotnosti a ještě mnoho jiného. Který člověk může o sobě říci, že to vše jasně a zřetelně přehlíží až do nejhlubších hlubin a do nejvyšších výšin hmotnosti?

Záření hvězd tvoří jen cesty a průplavy, jimiž může všechno, co je v jemnohmotnosti živé, soustředěněji pronikat k lidské duši, aby na ni zapůsobilo. Obrazně vyjádřeno lze říci: Hvězdy dávají signál pro doby, ve kterých vracející se zvratné působení a jiné vlivy mohou tím, že jsou vedeny zářením hvězd, proudit k člověku semknuteji a soustředěněji. K nepříznivým nebo nepřátelským zářením hvězd se přidružují zlé proudy, vznášející se pro dotyčného člověka v jemnohmotném světě. K příznivým zářením se naopak v důsledku stejnorodosti připojují jen proudy dobré.

Proto výpočty samy o sobě nejsou úplně bezcenné. Nezbytným předpokladem ale vždy zůstává, že při nepříznivém záření zasáhnou člověka vracející se nepříznivé zvratné účinky, nebo při příznivém záření zase příznivé. Jinak se záření nemůže nijak projevit. Záření hvězd však nejsou iluzorní, bez spojení s jinými silami sama o sobě neúčinná, ale vykonávají i samostatný vliv tím, že tvoří určitou *zábranu*.

Jestliže jsou v jemnohmotném světě pro člověka splatny a působí na něho jen špatné zpětné účinky, je jejich činnost ve dnech nebo hodinách příznivého záření hvězd podle druhu tohoto záření zablokována, zatlačena zpět nebo alespoň silně omezena. Platí to samozřejmě i obráceně, takže jsou-li v činnosti dobré zpětné účinky, je jejich příznivý vliv přerušen nepříznivým zářením po celou dobu, kdy toto záření trvá.

I když *průplavy*, jimiž je vedeno záření hvězd, *zůstávají* z nedostatku *stejnorodých* účinků *prázdné*, přesto slouží alespoň jako dočasná *zábrana* proti zvratným účinkům jiného druhu, které jsou případně právě v činnosti, takže nikdy nezůstávají úplně bez vlivu. Dobré paprsky nemusí přinášet vždy jen něco dobrého, tak jako zlé paprsky nepřinášejí vždy jen něco zlého, pokud pro dotyčného člověka není nic takového připraveno.

Astrologové na to nemohou říci: »Vida, tak máme přece pravdu.« Tato pravda je totiž jen podmíněná a *velmi* omezená. Neopravňuje k často domýšlivým tvrzením a obchodnímu vychvalování. Průplavy pro záření hvězd plynoucí naprázdno mohou sice způsobit přerušení, ale nic jiného. Ani dobré, ani zlé.

Je však nutno připustit, že v jistém smyslu je dočasné přerušení zlých zpětných účinků samo o sobě již také něčím dobrým. Člověku, na něhož těžce doléhá zlo, to poskytuje čas k oddechu a tím i sílu k dalšímu snášení zla.

Kromě toho mají právě škodlivá, stísňující záření za účel přimět lidského ducha k většímu vypětí sil, které ho probudí, posiluje a stále více prožhavuje tím, jak vynakládá úsilí k překonání těchto překážek.

Přesto by bylo možné výpočty astrologů uvítat, nedbáme-li časté vychloubačnosti a reklamy mnohých z nich. Rozhodují zde však ještě jiné důležité okolnosti, jejichž následkem jsou výpočty velmi nespolehlivé, takže ve skutečnosti způsobují na veřejnosti více škody než užitku.

V úvahu totiž nepřichází pouze těch několik hvězd, jež dnes astrologové používají při výpočtech. Nespočet jiných hvězd, které astrologové ani neznají a které zmenšují, zesilují, kříží a odsunují jejich účinky, hraje tak velkou roli, že výsledný obraz výpočtu může být často zcela opačný než ten, který dnes může předložit i ten nejlepší astrolog.

Konečně zde rozhoduje ještě další bod, a to bod nejdůležitější a nejobtížnější: *duše* každého člověka! Astrologických výpočtů by se měl odvážit jen ten, kdo vedle všech jiných faktorů dovede přesně až do posledního stupně posoudit každou jednotlivou duši se všemi jejími schopnostmi, vlastnostmi a spletitostí její karmy! Kdo umí posoudit i celé její snažení, zkrátka, celou její skutečnou jemnohmotnou zralost nebo nezralost.

Záření hvězd může být pro člověka sebepříznivější, a přesto ho nemůže potkat nic světlého, tedy dobrého, má-li kolem sebe následkem stavu své duše mnoho temna. V opačném případě ani nejnepříznivější ze všech hvězdných proudů nemůže člověka, který díky svému duševnímu stavu strpí kolem sebe jen všechno čisté a světlé, stísnit natolik, aby mu vážně uškodil. Nakonec se to vždy určitě obrátí k dobrému.

Všemohoucnost a moudrost Boží není tak jednostranná, jak si to znalci astrologie při svých výpočtech představují. Bůh nečiní osud svých lidí, tedy jejich štěstí a neštěstí, závislým pouze na záření hvězd.

Jejich záření sice mocně spolupůsobí nejen u každého jednotlivce, ale i v celém světovém dění, jsou však jen nástroji, jejichž činnost nejenže souvisí s mnoha jinými vlivy, ale na těchto vlivech závisí, zda se mohou projevit všechny jejich účinky. I když se mnozí astrologové domnívají, že pracují intuitivně, z vnuknutí, z inspirace,

nemůže to přispět k prohloubení natolik, aby bylo možné mít větší důvěru v to, že jejich výpočty vystihují skutečnost.

Výpočty jsou tedy jednostranné, neúplné, nedostatečné a mezerovité, zkrátka nedokonalé. Vnášejí mezi lidi neklid. Neklid je však nejnebezpečnějším nepřítelem duše, neboť otřásá zdí tvořící její přirozenou ochranu a právě tím často vpouští dovnitř zlo, které by se tam jinak nedostalo.

Mnoha lidí se zmocňuje neklid, když si řeknou, že mají období špatného záření. Často bývají zase příliš důvěřiví, a proto neopatrní, jsou-li přesvědčeni, že je právě ovlivňují dobrá záření. Při nedokonalosti všech výpočtů se tak jen zatěžují zbytečnými starostmi, místo aby měli stále volného, jarého ducha, který vynakládá k obraně více síly, než dokážou potlačit ty nejsilnější zlé proudy.

Astrologové by měli, nemohou-li jinak, klidně pokračovat ve své práci a snažit se v ní zdokonalovat, ale jen v tichosti a sami pro sebe, *jak to činí ti z nich, kteří to berou skutečně vážně!* Měli by ještě ušetřit ostatní lidi svých nedokonalých výpočtů, protože ty působí jen zhoubně. Jejich výsledkem je otřesení sebedůvěry a škodlivé poutání volných duchů, a toho je nutné se rozhodně vyvarovat.

SYMBOLIKA V LIDSKÉM OSUDU

KDYBY se lidé nezaměřovali pouze na každodenní starosti a mnoho nicotností, ale chtěli věnovat také trochu pozornosti tomu, aby si bedlivěji všímali velkých i malých událostí ve svém okolí, muselo by jim brzy vzejít nové poznání. Užasli by sami nad sebou a stěží by uvěřili, že něco tak nápadného mohli dosud bezmyšlenkovitě přehlížet.

A mají také všechny důvody k tomu, aby nad sebou soustrastně kroutili hlavou. Budou-li jen trochu pozorovat, otevře se jim náhle celý svět přesně uspořádaného živého dění, na němž lze zřetelně poznat, že je pevně řídí vyšší ruka. Je to svět symboliky!

Tento svět tkví hluboko v jemnohmotné části stvoření a jen jeho nejzazší výběžky pronikají do pozemsky viditelné oblasti. Je to jako u zdánlivě klidného moře, jehož neustálé pohyby nejsou vidět, ale lze pozorovat jen jejich poslední výběžky na břehu.

Člověk netuší, že při trošce pozornosti a nepatrném úsilí může jasně pozorovat činnost karmy, která ho tak pronikavě ovlivňuje a jíž se obává. Může se s ní lépe obeznámit a díky tomu ponenáhlu zmizí strach, často vznikající u myslících lidí, a karma ztratí svou hrůzu.

Pro mnoho lidí to může být cesta ke vzestupu, když se naučí za pozemsky viditelnými událostmi vyciťovat hlubší vlny jemnohmotného života a mohou jej sledovat. Tím dojdou časem k přesvědčení o existenci naprosto důsledných zvratných působení.

Jakmile člověk jednou dospěje tak daleko, vpravuje se do toho pomalu krok za krokem, až konečně pozná přísně logicky a bez mezer pohánějící sílu vědomé Boží vůle v celém stvoření, tedy v hrubohmotném i jemnohmotném světě. Od té chvíle s ní bude počítat a dobrovolně se před ní sklánět. Pluje pak v síle, jejíž účinky

mu mohou být jen k užitku. Síla mu slouží, protože ji umí používat tím, že se do ní správně vpravuje.

Tak mu zvratné působení může přinášet jen štěstí. S úsměvem vidí, jak se do písmene splňuje každé biblické slovo, jež se mu kvůli své dětské prostotě mnohdy mohlo stát kamenem úrazu a hrozilo, že pro něho bude těžké je splnit, protože to podle jeho dosavadního mínění vyžadovalo otrockou mysl. Požadavek poslušnosti, který pociťoval jako nepříjemný, zvolna poznává svým nyní vidoucím zrakem jako nejvyšší vyznamenání, jakého se může dostat tvoru; jako opravdu božský dar, který umožňuje nesmírný rozvoj duchovních sil a dovoluje osobně vědomě spolupůsobit v nádherném stvoření.

Výroky: »Kdo se ponižuje, bude povýšen«, člověk se musí »pokorně sklonit před svým Bohem«, aby mohl vejít do jeho království, má »poslouchat«, »sloužit« a mnohé jiné biblické rady tímto prostým, dětským a přece tak výstižným způsobem vyjadřování již předem moderního člověka trochu odrazují, protože urážejí jeho hrdost, která se zakládá na tom, že si je vědom svého rozumového vědění. Nechce již být tak slepě veden, ale chce sám poznávat a při všem vědomě spolupůsobit, aby *z přesvědčení* dosáhl vnitřního rozmachu, nutného ke všemu velikému. A to *není nesprávné!*

Člověk *má* při svém vývoji být ve stvoření vědomější, než byl dříve. Až s radostí pozná, že prosté biblické výroky svým způsobem vyjadřování, který je tak cizí dnešní době, radí přesně k tomu, k čemu se on sám při znalosti mocných přírodních zákonů dobrovolně a s plným přesvědčením také rozhoduje, spadne mu páska z očí. Je hluboce rozechvěn skutečností, že dosud zavrhoval staré nauky jen proto, že si je nesprávně vykládal a nikdy se vážně nesnažil do nich pořádně proniknout a uvést je do souladu s dnešním způsobem chápání.

Řekne-li se tedy: »Pokorně se sklonit před vůlí Boží« nebo »po správném poznání mocných přírodních zákonů využít jejich vlastnosti a působení«, *je to jedno a totéž.*

Síly, které vykonávají vůli Boží, může člověk využít jedině tehdy, když je důkladně prozkoumá, tedy pozná, a pak se podle nich

řídí. Počítat s nimi nebo řídit se podle nich však není ve skutečnosti nic jiného než přizpůsobit se jim, tedy podřídit se jim! To znamená nestavět se *proti* těmto silám, ale jít *s nimi.* Jen tím, že člověk svou vůli přizpůsobí vlastnostem těchto sil, tedy jde s nimi stejným směrem, je schopen využít jejich moc.

To však není ovládnutí sil, nýbrž pokorné podrobení se Boží vůli! I když člověk považuje leccos za svou moudrost nebo výdobytek vědy, nemění to nic na skutečnosti, že to všechno je pouze »objev« účinků existujících přírodních zákonů, tedy Boží vůle. Člověk ji tak »poznal« a tím, že ji využívá, se jí »podrobuje«. To *je* zcela jistě pokorné sklonění se před vůlí Boží, je to »poslušnost«!

Ale nyní k symbolice! Všechno dění ve stvoření, tedy ve hmotnosti, musí při svém koloběhu dospět ke správnému zakončení, nebo jak lze také říci, musí se uzavřít jako kruh. Proto se podle zákonů stvoření všechno nezbytně vrací ke svému východisku, kde jedině může skončit, tedy rozřeší se, rozuzlí nebo pohasne ve své činnosti. Tak je tomu s celým stvořením samotným i s každým jednotlivým dějem. Z toho vzniká nevyhnutelné zvratné působení, které s sebou zase přináší symboliku.

Protože každé jednání musí skončit tam, kde vzniklo, vyplývá z toho, že musí skončit ve stejném druhu hmoty, kde mělo svůj začátek. Jemnohmotný začátek tedy musí mít jemnohmotný konec, hrubohmotný začátek musí mít i hrubohmotný konec. To, co je jemnohmotné, nejsou lidé schopni vidět, takže hrubohmotný konec každého děje je sice pro ně viditelný, ale mnoha lidem k němu chybí vlastní klíč, tedy začátek. Tento začátek lze ve většině případů najít v předcházejícím hrubohmotném životě.

I když se největší část zvratného působení odehrává jen v jemnohmotném světě, nemohla by se takto působící karma nikdy úplně rozuzlit a vyčerpat, kdyby její konec nějakým způsobem nezasáhl do hrubohmotného světa a nestal se tam viditelným. Teprve tímto viditelným dějem, který odpovídá smyslu zvratného působení, se může běžící kruh uzavřít. Tím dojde k úplnému rozuzlení a vyčerpání, ať už je podle druhu někdejšího začátku dobré nebo zlé, ať

přinese štěstí nebo neštěstí, požehnání nebo díky odčinění odpuštění. K tomuto poslednímu viditelnému účinku *musí* dojít na témže místě, kde byl začátek, tedy u *toho* člověka, který nějakým jednáním k němu dal kdysi podnět. V žádném případě se mu nelze vyhnout.

Jestliže se dotyčný člověk mezitím vnitřně změnil tak, že se v něm probudilo k životu něco lepšího, než bylo jeho tehdejší jednání, nemůže zpětný účinek vzhledem ke svému druhu pevně zakotvit. Nenachází již stejnorodou půdu v duši usilující vzhůru, která se podle zákona duchovní tíže stala světlejší a tím i lehčí.*

Přirozeným následkem toho je, že když se přiblíží kalnější účinek, je prostoupen světlejším okolím dotyčného člověka a tím značně oslaben. Přesto se však musí zcela naplnit zákon koloběhu a zvratného působení ve své samočinně působící síle. Zrušit kterýkoli přírodní zákon není možné.

Proto se takto zeslabené vracející se zvratné působení musí podle neochvějných zákonů projevit i *viditelně* hrubohmotně, aby se skutečně rozuzlilo a vyčerpalo, tedy pohaslo. Konec musí vplynout do začátku. Vlivem okolí, které se stalo světlejším, však temná karma nemůže dotyčnému člověku uškodit. Tak se stává, že toto oslabené zvratné působení zaúčinkuje na jeho bližší *okolí* jen tak, že se tento člověk ocitne v postavení, kdy může dobrovolně učinit něco, co svým druhem odpovídá už jen *smyslu* zvratného působení proudícího zpět.

Na rozdíl od původní nezmenšené síly vracejícího se temného proudu přinášejícího účinek, který je mu určen, již není člověku způsobena bolest nebo škoda, ale dokonce snad i radost.

To je pak *čistě symbolické* rozuzlení mnohé *těžké* karmy, plně však odpovídá zákonům ve stvoření a následkem změny duševního stavu proběhne takto samočinně. Proto si toho většina lidí často není vůbec vědoma. Karma se tím rozuzlila a neochvějné spravedlnosti bylo učiněno zadost až do nejjemnějších odstínů. V těchto dějích, které jsou podle zákonů stvoření samozřejmé, spočívají tak ne-

* Přednáška: »Osud«

smírně velké projevy milosti, o jaké se ve Stvořitelově dokonalém díle mohla postarat jedině jeho všemoudrost.

Je mnoho takových čistě symbolických rozuzlení při zvratných působeních, která by jinak člověka těžce zasáhla!

Uveďme příklad: Člověk kdysi kruté, panovačné povahy, u něhož se tyto vlastnosti projevovaly tím, že utlačoval své bližní, na sebe uvalil těžkou karmu. Karma, jejímž charakteristickým znakem je, že je živá, vykonává koloběh a pak na něho musí dopadnout stejným způsobem, a to mnohonásobně silněji. Když se přiblíží tento proud bezohledné panovačnosti, vlivem zákona přitažlivosti všeho jemnohmotně stejnorodého často nesmírně zesílený, prostoupí celé jemnohmotné okolí tohoto člověka. Pronikavě působí na hrubohmotné okolí, které s ním úzce souvisí, a tím vytvoří poměry, jež nutí někdejšího původce, aby trpěl stejnou panovačností v mnohem větší míře, než trpěli jeho bližní, které kdysi trýznil.

Jestliže ale takový člověk mezitím dospěl k lepšímu poznání a poctivou snahou o vzestup získal světlejší a lehčí okolí, změní se tím samozřejmě i způsob, jakým se projeví konečný účinek. Podle světlosti nového okolí člověka, jehož má karma stihnout, toto světlo více nebo méně pronikne vracejícími se hustšími temnotami a podle toho je učiní více nebo méně neškodnými. Při velkém vzestupu kdysi tak panovačného člověka, tedy při neobyčejném polepšení viníka, se může stát, že vlastní účinek karmy je téměř zrušen. Takový člověk pak jen vykoná mimoděk něco, co se navenek podobá odpykání.

Dejme tomu, že jde o ženu. Stačí, když jednou vezme své pomocnici z ruky kartáč a se vší vlídností jí ukáže, jak se drhne podlaha. I když je to jen několik pohybů tohoto druhu, přesto se tím učiní zadost symbolice sloužení. Toto krátké jednání dokoná rozuzlení a vyčerpání, které se muselo stát *viditelně* a které přes svou snadnost může ukončit těžkou karmu.

Stejně tak může být úklid jediného pokoje symbolickým ukončením a zrušením viny, jejíž odpykání nebo odčinění by jinak vyžadovalo větší, bolestnou změnu. Takové situace nějakým způsobem vyplývají ze zeslabených vlivů zpětného působení. Někdy také du-

chovní vedení dovedně používá zdánlivě náhodná jednání, aby tím dosáhlo rozuzlení karmy.

Při těchto dějích je samozřejmým předpokladem, že již došlo k neobyčejně velkému vzestupu a s tím spojené změně duševního stavu. To jsou okolnosti, k nimž astrolog přirozeně nedokáže přihlížet, takže svými výpočty často způsobí zbytečné starosti a někdy dokonce vyvolá takovou úzkost, že již pouhá její síla může mít za následek nepříjemnosti. Tím se pak astrologův výpočet – ovšem jen zdánlivě – splní, i když by se bez této úzkosti ukázalo, že je nesprávný. V takových případech však člověk svou úzkostí sám otevřel dveře ve světelném kruhu, který ho obklopuje.

Kdo sám dobrovolně vystrčí ruku z ochranného obalu, tomu nemůže být odnikud pomoženo. Jeho vlastní vůle proráží zevnitř *každou* ochranu. Bez jeho chtění ale nemůže světlem, které ho obklopuje, k němu zvenku nic proniknout.

Tak se může nejmenší úsluha bližnímu, skutečné soucítění s utrpením bližního nebo jediné vlídné slovo zformovat v symbolické rozuzlení a vyčerpání karmy, pokud je vnitřním základem toho vážné chtění k dobrému.

Toto chtění musí ovšem vždycky předcházet. Jinak nelze mluvit o symbolickém rozuzlení a vyčerpání karmy, neboť bez něho se pak vše, co proudí k člověku zpět, po každé stránce plně projeví.

Jakmile se ale v člověku probudí skutečně vážné chtění ke vzestupu, může brzy pozorovat, jak do jeho okolí pozvolna přichází stále více života, jako by mu byly kladeny do cesty všemožné věci. Mají však vždy dobrý konec. Je mu to až nápadné. Ale stejně nápadně nastane nakonec doba, ve které je více klidu nebo kdy všechno dění zcela zjevně slouží i k pozemskému vzestupu. Čas odpykávání minul.

S radostným díkem si může člověk uvědomit, že z něho spadlo mnoho viny, kterou by jinak musel těžce odpykávat. Pak ať je na stráži, aby všechny osudové nitky, které znovu spřádá svým chtěním a přáním, byly jen dobré, aby ho tak ve zvratném působení mohlo stihnout zase jen dobro!

VÍRA

VÍRA není taková, jak ji projevuje většina takzvaných věřících. Opravdová víra vzniká teprve tehdy, když si člověk zcela osvojí obsah Božích poselství a když se mu díky tomu stanou živým, nenuceným přesvědčením.

Boží poselství přicházejí prostřednictvím Božího slova a také Božího stvoření. Všechno svědčí o Bohu a jeho vůli. Jakmile je člověk schopen vědomě *prožívat* celé dění a bytí, bude jeho cítění, myšlení a jednání jediným radostným velebením Boha.

Pak ale zmlkne a mnoho o tom nemluví. Stal se však osobností, která s tímto tichým uctíváním Boha, jež lze také nazvat důvěrou v Boha, stojí pevně a bezpečně v celém stvoření. Nebude se vznášet ve fantaziích, nebude upadat do vytržení, ani nebude na zemi žít jen v duchovnu, ale bude také svou pozemskou činnost vykonávat se zdravými smysly a svěží odvahou. Bude-li napaden, při nutné obraně použije dovedně i svůj chladný rozum jako ostrou zbraň, aniž ovšem přitom bude nespravedlivý.

Nikdy nemá mlčky trpět, když se mu děje křivda. Jinak by tím podporoval a posiloval zlo.

Je však mnoho lidí, kteří se jen *domnívají*, že jsou věřící! I když ve svém nitru uznávají existenci Boha a jeho působení, bojí se úsměvu pochybovačů. Je jim to trapné a nepříjemné, při rozhovorech přes to mlčky přecházejí s diplomatickým výrazem ve tváři a z rozpačitosti svým chováním pochybovačům stále ustupují. To není víra, ale jen vnitřní *přiznání!* Ve skutečnosti tím zapírají svého Boha, ke kterému se v skrytu modlí a od něhož pak očekávají všechno dobré.

Falešný ohled na pochybovače není možné omlouvat tím, že »věřícím« je věc příliš »posvátná a vážná«, než aby ji vydali případnému posměchu. Nelze to nazvat ani skromností, ale je to pouze níz-

ká zbabělost! Jen konečně povězte, čího Ducha jste děti! Jednejte nebojácně s *každým* člověkem a s hrdostí, jež přísluší Božím dětem! Jen tak budou i pochybovači konečně nuceni krotit svůj posměch, který prozrazuje jenom nejistotu. Nyní je však jen pěstován a živen bázlivým chováním mnoha »věřících«.

Tito lidé klamou sami sebe, protože přikládají slovu »víra« zcela jiný význam, než jaký toto slovo vyžaduje. Víra musí být *živá*, to znamená, musí se stát víc než přesvědčením, musí se stát skutkem! A skutkem se stane, jakmile pronikne vším, veškerým cítěním, myšlením i jednáním. Musí vycházet z nitra a být nevtíravě cítit a vidět ve všem, co patří k člověku, musí tedy být samozřejmá. Nelze ji držet před sebou jako masku nebo štít, ale všechno, čím se člověk navenek projevuje, musí být jen výsledkem přirozeného vyzařování vnitřního duchovního jádra.

Lidově řečeno, pravá víra musí být silou, která vyzařujíc z ducha člověka proniká jeho tělem i krví, a stává se tak jedinou přirozenou samozřejmostí. Není to nic vyumělkovaného, nic nuceného, nic naučeného, ale je to jen život!

Podívejte se na mnohé věřící: Tvrdí, že bezvýhradně věří v posmrtný život, a zdánlivě na to zaměřují i své myšlenky. Když se jim však někdy naskytne příležitost získat o něm důkaz, který překračuje rámec běžného všedního pozorování, polekají se nebo jsou hluboce rozechvěni! Tím ale právě dokazují, že v podstatě přece jen nebyli tak docela přesvědčeni o posmrtném životě, jinak by jim takový příležitostný důkaz musel připadat úplně přirozený. Nesměli by se proto ani lekat, ani tím být nějak zvlášť rozechvěni.

Kromě toho je ještě nespočet příkladů, které zřetelně ukazují, jak málo věřícími jsou takzvaní věřící. Víra v nich není živá.

POZEMSKÝ MAJETEK

VELMI často se vyskytuje otázka, zda se má člověk, když usiluje o *duchovní* zisk, zbavit pozemského majetku nebo o něj nemá dbát.

Stanovit takovou zásadu by bylo pošetilé! Jestliže se praví, že člověk, který usiluje o království nebeské, nesmí lpět na pozemském majetku, není tím řečeno, že jej má rozdat nebo zahodit a žít v chudobě. Člověk může a má radostně užívat toho, co mu Bůh poskytuje prostřednictvím svého stvoření.

To, že člověk »nesmí lpět« na pozemském majetku, pouze znamená, že se nemá dát strhnout tak daleko, aby hromadění pozemského majetku považoval za nejvyšší účel svého pozemského života. Aby tedy »nelpěl« především na této jediné myšlence.

Takové stanovisko by ho samozřejmě muselo odvracet od vyšších cílů. Neměl by již na ně čas a ulpěl by skutečně všemi vlákny svého bytí jen na tomto jediném cíli: získávání pozemského majetku. Ať již by to bylo pro samotný majetek, nebo pro požitky, které majetek umožňuje, nebo pro jiné účely, to je jedno, výsledek by byl vždy v podstatě tentýž. Člověk tím lpí na čistě pozemském a poutá se k němu, takže ztrácí schopnost hledět vzhůru a nemůže stoupat.

Mylný názor, že pozemský majetek je neslučitelný s úsilím o duchovní vzestup, měl u většiny lidí za následek také nesmyslnou představu, že duchovní snahy – mají-li se brát vážně – nesmějí mít nic společného s pozemským majetkem. Jakou škodu si tím lidé sami způsobili, si kupodivu nikdy neuvědomili.

Znehodnocují si tím duchovní, tedy nejvyšší dary, kterých se jim může dostat. Protože následkem tohoto zvláštního stanoviska musely být všechny duchovní snahy – podobně jako *žebráci* – dosud odkázány na oběti a dary, vloudil se nepozorovaně postoj, jaký lidé zaujímají k žebrákům, i do vztahu k duchovním snahám. Proto nikdy nemohly získat tu vážnost, jaká jim vlastně v prvé řadě přísluší.

Z téhož důvodu musely mít tyto snahy vždy již předem v sobě zárodek smrti, protože nemohly nikdy stát pevně na vlastních nohou, ale byly vždy závislé na dobré vůli lidí. Vážně usilující člověk nesmí opovrhovat pozemským majetkem právě proto, aby před lidmi chránil a hájil to, co je mu nejposvátnější: *své duchovno!* Pozemský majetek mu dnes musí v hrubohmotném světě sloužit především jako štít, aby mohl odrážet stejné stejným.

Způsobilo by to nezdravý stav, kdyby v době materialistů chtěli lidé usilující o duchovní vzestup opovrhovat nejsilnější zbraní bezohledných protivníků! Byla by to lehkomyslnost, která by se jim mohla těžce vymstít.

Proto vy, opravdu věřící, neopovrhujte pozemským majetkem, který mohl být vytvořen také jen vůlí Boha, jehož se snažíte uctívat! Nedejte se však uspat pohodlím, které s sebou může přinášet vlastnictví pozemského majetku, ale užívejte jej zdravě.

Stejně je tomu se zvláštními dary takových sil, které slouží k léčení různých nemocí, nebo s podobnými požehnanými schopnostmi. Lidé se nanejvýš naivně, nebo správněji řečeno nanejvýš drze domnívají, že jim tyto schopnosti mají být dávány k dispozici zdarma, protože prý byly poskytnuty z duchovna také jako zvláštní dar, aby se používal. Jde to dokonce tak daleko, že mnoho lidí ještě očekává, že jim bude projevena zvláštní vděčnost za to, že se »uráčili« ve velké tísni použít pomoc takového druhu. Těmto lidem musí být odepřena veškerá pomoc, i kdyby to bylo to jediné, co by jim ještě mohlo prospět!

Lidé obdaření těmito schopnostmi by se však měli nejdříve sami naučit oceňovat svůj Boží dar výš, aby se tak neustále neházely perly sviním. K poskytnutí opravdové pomoci potřebují *mnohem více* tělesné a jemnohmotné síly i času než právník ke své nejlepší obhajovací řeči, lékař při častých návštěvách u nemocných nebo malíř k namalování obrazu. Nikoho by nenapadlo, aby požadoval po právníkovi, lékaři nebo malíři bezplatnou činnost, přestože je jejich dobrá chápavost stejně jako každé jiné nadání také pouze »Božím darem« a ničím jiným. Odhoďte konečně tento žebrácký šat a ukažte se v rouchu, které vám přísluší.

SMRT

SMRT je něco, v co věří bez výjimky všichni lidé! Každý je přesvědčen, že přijde. Je to jedna z mála skutečností, o kterých není sporu a o nichž nepanuje nevědomost.

I když všichni lidé od dětství počítají s tím, že jednou musí zemřít, snaží se přesto většina z nich tuto myšlenku stále zahánět. Mnozí se dokonce rozčílí, mluví-li se o tom v jejich přítomnosti. Jiní se zase úzkostlivě vyhýbají návštěvám hřbitovů a účasti na pohřbech. Jestliže přece někdy potkají na ulici pohřební průvod, snaží se co nejrychleji zbavit jakéhokoliv dojmu.

Přitom je stále tísní skrytá úzkost, že by je jednou mohla náhle překvapit smrt. Neurčitá obava jim brání, aby k této nezvratné skutečnosti přistoupili s vážnými myšlenkami.

Neexistuje snad druhá událost, která by při své nevyhnutelnosti byla neustále v myšlenkách tak odsouvána stranou jako smrt. Kromě narození je však v pozemském životě sotva ještě nějaký tak významný děj. Je nápadné, že se člověk chce tak málo zabývat právě začátkem a koncem svého pozemského bytí, zatímco se snaží přikládat hluboký význam všem jiným událostem, dokonce i úplně vedlejším věcem.

Bádá a hloubá více o všem, co se děje v době mezi narozením a smrtí, než o tom, co by mu přineslo vysvětlení: o začátku a konci své pozemské cesty. Vždyť smrt a narození jsou spojeny tak těsně proto, že jedno je výsledkem druhého.

Jak málo vážnosti se však přikládá již plození! Skutečně jen ve vzácných případech je důstojné člověka. Právě při tomto ději se lidé staví se zálibou na roveň zvířatům, nedokážou si ale zachovat jejich nevinnost. Tím se staví *pod* zvíře. Zvíře totiž jedná vždy podle stupně, který zaujímá ve stvoření.

Člověk se však nedokáže nebo nechce udržet na stupni, který mu přísluší. Sestupuje hlouběji a pak se diví, když to po mnoha stránkách jde s celým lidstvem ponenáhlu z kopce.

Již svatební zvyky jsou zaměřeny tak, aby se na manželský svazek hledělo jen jako na zcela světskou záležitost. V mnoha případech to jde dokonce tak daleko, že vážně založení lidé se s hnusem odvracejí od zřejmých podrobností, které poukazují jen na pozemský styk. Svatební slavnosti se v mnoha případech zvrhly v úplné kuplířské orgie. Rodiče, kteří jsou si vědomi své velké odpovědnosti, by měli svým dětem účast na nich co nejpřísněji zakázat.

Chlapci a dívky, kteří sami necítí, jak v jejich nitru vzniká ošklivost při zvycích a narážkách na takových slavnostech, a z toho důvodu z nich neodejdou, vědomi si vlastní odpovědnosti za své jednání, patří již beztak na stejně nízký stupeň, takže k nim už nelze při posuzování přihlížet. Jako by se lidé i zde snažili otráveným opojením přenést přes něco, nač nechtějí myslet.

Staví-li se pozemský život na takových lehkovážných základech, jak se to již stalo zvykem, lze pochopit, že se lidé snaží přenést i přes smrt tím, že se křečovitě pokoušejí nemyslet na ni. Toto odsouvání všech vážných myšlenek úzce souvisí s vlastním nízkým stavem při plození. Neurčitý strach, který jako stín doprovází lidi po celý pozemský život, vzniká z velké části z toho, že si plně uvědomují, jak je jejich lehkomyslné jednání, které člověka zbavuje důstojnosti, nesprávné.

A když již nemohou dosáhnout klidu jinak, chytají se nakonec křečovitě a strojeně sebeklamu, že buď smrtí všechno skončí, čímž plně dosvědčují, že si uvědomují svou méněcennost a zbabělost, s níž se snaží vyhnout případné odpovědnosti, nebo se chytají naděje, že nejsou o mnoho horší než jiní lidé.

Ale všechny tyto klamné představy nezmění ani prášek na skutečnosti, že i pro ně nadejde pozemská smrt. Blíží se každým dnem, každou hodinou!

Často to vypadá žalostně, když se u většiny lidí, kteří se tvrdošíjně snažili popírat odpovědnost v dalším životě, začne v posled-

ních hodinách vynořovat mnoho úzkostlivých otázek, které dokazují, že náhle začali pochybovat o svém přesvědčení. To je jim ale málo platné, neboť je to zase jen zbabělost, která se u nich projeví, když si krátce před velkým krokem z pozemského života najednou uvědomí, že další život a tím i odpovědnost jsou možné.

Úzkost, strach a zbabělost, stejně jako vzdor nepomohou zmírnit nebo odstranit nezbytné zvratné působení všeho jednání. Tímto způsobem nelze ani pochopit, tedy dospět k poznání. Rozumová chytrost, velmi často vyzkoušená v pozemském životě, provede umírajícím lidem ze strachu ještě v posledních hodinách špatný kousek. Z obvyklé opatrnosti by náhle chtěla, aby se ještě rychle stali rozumově zbožnými ve chvíli, kdy se jemnohmotný člověk, který žije dál, již odpoutal od hrubohmotného těla do té míry, že citový život se při tomto odpoutávání již vyrovná síle rozumu, jemuž byl dosud násilně podřízen.

Nic tím nezískají! Sklidí to, co ve svém pozemském životě zaseli myšlenkami a skutky. Nezlepší a nezmění se tím ani to nejmenší! Budou neodolatelně vtaženi do soukolí přísně pracujících zákonů zvratného působení, aby v něm v jemnohmotném světě prožili vše, v čem chybovali, tedy z mylného přesvědčení mysleli a konali.

Takoví lidé mají důvod, aby se obávali hodiny odpoutání se od pozemského hrubohmotného těla, které jim bylo po určitou dobu ochranným valem při mnoha jemnohmotných dějích. Tento ochranný val jim byl poskytnut jako štít a kryt, aby za ním mohli v nerušeném klidu změnit k lepšímu nebo dokonce úplně odčinit mnohé, co by je bez této ochrany jinak muselo těžce postihnout.

Pro toho, kdo se časem pozemského života, který mu byl milostivě poskytnut, propotácí v lehkomyslném sebeklamu jako v opojení, je to dvojnásobně, ba desateronásobně smutné. Strach a úzkost jsou tedy u mnoha lidí odůvodněné.

Zcela jinak se vede lidem, kteří svůj pozemský život nepromarnili a kteří ještě v pravý čas, i když dost pozdě, ne však ze strachu a úzkosti, nastoupili cestu duchovního vzestupu. Své vážné a opravdové hledání si vezmou s sebou do jemnohmotného světa jako hůl

a oporu. Bez bázně a úzkosti mohou učinit krok z hrubohmotnosti do jemnohmotnosti, který je pro každého nevyhnutelný, protože všechno, co je pomíjivé, jako i hrubohmotné tělo, musí jednou opět zaniknout. Mohou jen uvítat hodinu tohoto odloučení, protože je pro ně nutným pokrokem, ať již budou muset v jemnohmotném životě prožívat cokoliv. Dobré je pak oblaží, těžké jim bude kupodivu usnadněno, neboť dobré chtění při tom pomáhá účinněji, než kdy tušili.

Samotný děj smrti není nic jiného než narození do jemnohmotného světa. Podobá se ději narození do hrubohmotného světa. Jemnohmotné tělo je po svém odloučení po nějakou dobu spojeno s hrubohmotným tělem jakoby pupeční šňůrou. Tato šňůra je tím méně pevná, čím více člověk, který se zrodil do jemnohmotného světa, pro něj vyvinul svou duši již za pozemského bytí.

Čím více se sám poutal svým chtěním k zemi, tedy k hrubohmotnosti, a nechtěl nic vědět o dalším životě v jemnohmotném světě, tím pevnější je následkem jeho vlastního chtění i tato šňůra, která ho poutá k hrubohmotnému tělu, a tím hutnější je také jeho jemnohmotné tělo, které potřebuje v jemnohmotném světě jako roucho ducha.

Čím hutnější je jeho jemnohmotné tělo, tím je podle platných zákonů i těžší, a proto se nutně jeví temnějším. Následkem velké podobnosti a blízké příbuznosti se vším hrubohmotným se také bude velmi těžce odlučovat od hrubohmotného těla. Stává se, že takový člověk musí ještě procítit i poslední hrubohmotné tělesné bolesti a celý rozklad při práchnivění. Také při žehu nezůstává necitlivým.

Po konečném oddělení této spojovací šňůry klesne v jemnohmotném světě až tak hluboko, kde má jeho okolí stejnou hutnost a tíži. Tam, v prostředí, které má stejnou tíži, najde také pouze ty, kdo smýšlejí stejně jako on. Je pochopitelné, že mu tam bude hůř než na zemi v hrubohmotném těle, protože v jemnohmotném světě se všechny city vyžívají *plně* a bez zábran.

Jinak je tomu s lidmi, kteří již za pozemského života začali se vzestupem ke všemu ušlechtilému. Protože v sobě mají živé pře-

svědčení o kroku do jemnohmotného světa, je i odloučení mnohem snadnější. Jemnohmotné tělo a spolu s ním i spojovací šňůra nejsou hutné. Tento rozdíl proti hrubohmotnému tělu a to, že obě těla jsou si navzájem cizí, způsobuje, že odloučení proběhne velmi rychle. Jemnohmotné tělo proto po celý takzvaný smrtelný zápas nebo za posledního škubání svalů hrubohmotného těla již dávno stojí *vedle* něho, dá-li se vůbec mluvit o smrtelném zápasu při normálním umírání takového člověka. Uvolněný, málo hutný spojovací provazec nepřipustí, aby vedle stojící jemnohmotný člověk pociťoval nějaké bolesti, neboť tento lehký spojovací provazec nemůže být v takovém stavu vodičem bolesti z hrubohmotnosti do jemnohmotnosti.

Následkem větší jemnosti provazce se rychleji zpřetrhá spojení mezi oběma těly, takže jemnohmotné tělo se úplně osvobodí v mnohem kratší době a vznese se pak vzhůru do *té* oblasti, která je stejného jemnějšího a lehčího druhu. Setká se tam také jen se stejně smýšlejícími a v intenzivnějším dobrém citovém životě dosáhne míru a štěstí. Takové lehčí a méně hutné jemnohmotné tělo je přirozeně také jasnější a světlejší, až se nakonec natolik zjemní, že jím začne pronikat záře ducha, který v něm sídlí. Ten pak zcela světlý a zářící vejde do duchovna.

Nechť jsou varováni lidé, kteří prodlévají u lože umírajícího, aby nezačali hlasitě naříkat. Příliš silně projevovaná bolest nad rozloučením může zasáhnout jemnohmotného člověka, který se odpoutává nebo snad již stojí vedle, takže to slyší a cítí. Probudí-li se v něm soucit nebo přání pronést ještě slova útěchy, tato touha ho opět pevněji připoutá, protože má potřebu učinit se *srozumitelným* lidem, kteří bolestně naříkají.

Pozemsky srozumitelným se může stát jen pomocí mozku. Toto úsilí vede k těsnému spojení s hrubohmotným tělem a vyžaduje je. Následkem toho proto je, že se jemnohmotné tělo, které se dosud odpoutává, nejen opět těsněji spojí s hrubohmotným tělem, ale že i jemnohmotný člověk, který je již odpoután a stojí vedle svého hrubohmotného těla, je znovu přitažen zpět do něho. Konečným

výsledkem toho je, že opět pociťuje všechny bolesti, kterých byl již zbaven.

Opětovné odpoutávání pak probíhá mnohem obtížněji a může trvat až několik dní. Nastává takzvaný prodloužený smrtelný zápas, který je opravdu bolestný a těžký pro toho, kdo se chce odpoutat. Zavinili to lidé, kteří ho svou sobeckou bolestí zavolali nazpět a zasáhli tak do přirozeného vývoje.

Přerušením normálního průběhu umírání došlo k novému, násilnému připoutání, i když jemnohmotný člověk učinil jen slabý pokus soustředit se a dosáhnout tak toho, aby mu lidé rozuměli. Opět přerušit toto nepřirozené spojení není pro toho, kdo s tím dosud nemá zkušenosti, tak snadné. Nelze mu pomoci, protože nové spojení sám chtěl.

Odcházející jemnohmotný člověk se může snadno spojit se svým hrubohmotným tělem, dokud ještě zcela nevychladlo a dosud existuje spojovací provazec, který se přetrhne často teprve po mnoha týdnech. Je to tedy zbytečné trápení pro odcházejícího a bezohlednost a surovost od lidí, kteří stojí kolem jeho lůžka.

Proto má být v úmrtním pokoji naprostý klid a důstojná vážnost, odpovídající této významné chvíli! Osoby, které se nedovedou ovládat, by měly být odvedeny třeba i násilím, i když to jsou nejbližší příbuzní.

ZESNULÝ

NECHÁPAVĚ a osaměle stojí duše v úmrtním pokoji. Nechápavě proto, že člověk, který leží na lůžku, se ve svém pozemském životě zdráhal uvěřit, že žije dál i po odložení hrubohmotného těla. Nikdy se proto vážně nezabýval touto myšlenkou a vysmíval se všem, kdo o tom mluvili.

Zmateně se rozhlíží kolem sebe. Vidí sám sebe na úmrtním loži, vidí známé lidi, jak stojí kolem něho a pláčou. Slyší slova, která říkají, a vnímá i bolest, kterou pociťují v nářku nad tím, že právě zemřel. Chce se mu zasmát a zavolat, že přece dosud žije! Volá. A s údivem vidí, že ho neslyší. Volá znovu a znovu, stále hlasitěji a hlasitěji. Lidé ho ale neslyší a naříkají dál. Začíná se ho zmocňovat úzkost. Slyší přece svůj hlas zcela jasně a pociťuje zřetelně i své tělo.

V tísni vykřikne ještě jednou. Nikdo si ho nevšimne. Všichni hledí s pláčem na tiché tělo na lůžku, které on poznává jako svoje a které mu přesto náhle připadá jako něco cizího, co k němu již nepatří. Vždyť stojí se svým tělem vedle, zbaven všech bolestí, jež dosud pociťoval.

Láskyplně teď volá jméno své manželky, která klečí u jeho smrtelné postele. Žena však nepřestává plakat a ani slovem, ani pohybem nedává najevo, že by ho slyšela. Celý zoufalý k ní přistoupí a prudce jí zatřese ramenem. Ona to nepozoruje. Zesnulý ovšem neví, že se dotkl jejího jemnohmotného těla a ne jejího hrubohmotného těla. Neví, že jeho žena, která stejně jako on nikdy nemyslela na to, že existuje něco víc než pozemské tělo, ani nemůže cítit dotek jeho jemnohmotného těla.

Zachvěje se v nevýslovném pocitu strachu. Přichází na něho slabost z toho, že je opuštěn, klesá k zemi a ztrácí vědomí.

Pomalu ho probouzí hlas, který kdysi znal. Vidí tělo, jež měl na zemi, ležet uprostřed květin. Chce odtud pryč, ale nemůže se odloučit od tichého, studeného těla. Zřetelně cítí, že je s ním ještě spojen. Ale vtom se znovu ozve ten hlas, který ho probudil ze spánku. Patří jeho příteli, který hovoří s jiným člověkem. Oba přinesli věnec a mluví spolu, když jej pokládají. Jinak u něho není nikdo.

Přítel! Chce upoutat jeho pozornost i pozornost druhého člověka, který spolu s přítelem býval často jeho milým hostem! Musí jim říci, že je v něm kupodivu ještě život, že ještě může slyšet, co si povídají. Volá! Přítel se však klidně obrací ke svému průvodci a mluví dál. Ale *co* to říká, projede zesnulým leknutí. *To* je jeho přítel? Tak o něm teď mluví?

Strnule naslouchá slovům lidí, s nimiž tak často popíjel a smál se a kteří mu vykládali jen samé dobré věci, když chodili do jeho pohostinného domu a sedávali u jeho stolu.

Odešli a přicházeli jiní. *Jak* nyní mohl poznat lidi! Mnozí, kterých si dříve velmi vážil, v něm teď budili ošklivost a hněv, a leckterému člověku, jehož si nikdy nevšímal, by nyní rád vděčně stiskl ruku. Ale vždyť ho neslyšeli a nevnímali, i když se choval jako zběsilý a křičel, aby dokázal, že žije! –

Ve velkém průvodu pak vezli jeho tělo ke hrobu. Seděl obkročmo na rakvi. Roztrpčený a zoufalý se teď mohl už jen smát a smát! Smích však brzy vystřídala nejhlubší skleslost a zmocnil se ho pocit velké opuštěnosti. Unavil se a usnul. – –

Když se probudil, byla kolem něho tma. Jak dlouho spal, nevěděl. Ale cítil, že již není jako dříve spojen se svým pozemským tělem, protože byl volný. Volný ve tmě, která na něho zvláště tíživě doléhala.

Zavolal. Nic se neozvalo. Neslyšel vlastní hlas. Zasténal a klesl k zemi. Přitom však prudce udeřil hlavou o ostrý kámen. Když se po dlouhé době opět probudil, byla stále ještě tatáž tma a totéž neblahé mlčení. Chtěl vyskočit, ale měl těžké končetiny a vypovídaly mu službu. S veškerou silou nejúzkostlivějšího zoufalství se vzchopil, tápal kolem sebe a potácel se z místa na místo. Často upadl na

zem, zraňoval se, vpravo i vlevo narážel na výčnělky a hrany, neměl však klid, aby čekal. Silná touha ho pobízela, aby stále tápavě postupoval vpřed a hledal. Hledal! Ale co vlastně? Jeho myšlenky byly zmatené, mdlé a beznadějné. Hledal něco, co nemohl pochopit. Hledal!

Hnalo ho to dál, pořád dál! Až opět klesl k zemi, pak znovu vstal a pokračoval v cestě. Tak uplynula léta a desetiletí, až konečně našel slzy. Jeho hruď se zachvěla vzlykotem a… vynořila se myšlenka, prosba jako výkřik unavené duše, která si přeje konec této temné beznaděje.

Výkřik nesmírného zoufalství a beznadějného bolu zrodil první myšlení tím, že se ho zmocnilo přání uniknout tomuto stavu. Snažil se poznat, co ho přivedlo do tohoto strašného stavu, co ho tak neúprosně nutí, aby bloudil ve tmě. Hmatal kolem sebe: drsné skály! Je to země nebo snad přece jiný svět, ve který nikdy nemohl uvěřit?

Onen svět! V tom případě je pozemsky mrtvý, a přesto žije, chce-li tento stav nazvat životem. Myšlení mu připadalo nesmírně těžké. Potácel se proto dál a hledal. Opět uplynula léta. Ven, jen ven z této tmy! Přání se změnilo v prudký tlak a z něho se zformovala touha. Touha je však čistší cit, který se prodírá z velkého tlaku. Z touhy zcela nesměle vyrůstala modlitba.

Tato touhyplná modlitba nakonec vytryskla z jeho nitra jako pramen a do jeho duše zavítal tichý, blahodárný mír, pokora a odevzdanost. Když vstal, aby pokračoval v cestě, projel mu tělem proud vroucího prožití, protože ho nyní obklopovalo šero a mohl náhle vidět!

Daleko, ve veliké dálce uviděl světlo podobné pochodni, které ho zdravilo. Jásavě k němu rozepjal náruč, znovu klesl na zem přemožen hlubokým štěstím a děkoval, děkoval z přeplněného srdce Tomu, kdo mu poskytl světlo! S novou silou pak kráčel k tomuto světlu. Světlo se mu nepřibližovalo, ale po svém prožití doufal, že k němu přece jen dospěje, i kdyby to mělo trvat staletí. To, co se mu nyní přihodilo, se může opakovat a nakonec ho vyvést z masy

skal do teplejšího kraje zalitého světlem, jestliže o to bude pokorně prosit.

»Můj Bože, pomoz mi k tomu!« vydralo se mu z prsou naplněných nadějí. A – jaká slast – opět slyšel svůj hlas! I když zpočátku jen slabě, ale přece jen slyšel! Štěstí z toho mu dodalo novou sílu a s nadějí šel opět vpřed. – –

Takový je začátek života jedné duše v jemnohmotném světě. Tuto duši nebylo možné nazvat špatnou. Na zemi ji dokonce považovali za velmi dobrou. Byl to velkoprůmyslník, velmi zaměstnaný, který svědomitě dbal na to, aby zachovával všechny pozemské zákony. –

K tomuto ději ještě dodejme vysvětlení: Člověk, který ve svém pozemském životě nechce nic vědět o tom, že je také život po smrti a že je nucen zodpovídat se jednou ze všeho svého konání, je poté, co musí odejít z hrubohmotného světa, v jemnohmotném světě slepý a hluchý. Pouze v době, kdy je ještě spojen se svým odloženým hrubohmotným tělem, což trvá několik dnů i týdnů, může dočasně vnímat, co se kolem něho děje.

Ale když se pak odpoutá od hrubohmotného těla, které se rozkládá, přestane mít tuto možnost. Neslyší a nevidí již nic. To však není trest, ale je to zcela přirozené, protože *nechtěl* slyšet a vidět nic z jemnohmotného světa. Jeho vlastní vůle, která může rychle vytvářet jemnohmotnost, jež jí odpovídá, brání tomu, aby jeho jemnohmotné tělo vidělo a slyšelo. To trvá tak dlouho, dokud se tato duše pomalu nezmění. Zda to trvá několik let, desetiletí nebo staletí, záleží na každém člověku. Jeho vůle je mu v plné míře ponechána. Také pomoc mu přijde teprve tehdy, když po ní sám zatouží. Ne dříve. Nikdy k tomu není nucen.

Světlo, které tato duše v době, kdy se stala vidoucí, vítala s tak velkou radostí, zde bylo vždy. Jenom je předtím ještě nemohla vidět. Je také jasnější a silnější, než je zpočátku vidí duše, která byla dosud slepá. Záleží opět pouze na ní, *jak* je vidí, zda silně nebo slabě. Nepřichází jí ani o krok vstříc, ale je zde! Duše se z něho může kdykoliv těšit, jestliže vážně a pokorně chce.

To, co zde vysvětluji, se týká pouze *tohoto druhu* lidských duší. Netýká se však jiných. V temnotě samé a na jejích úrovních není světlo. Tam neplatí, že ten, kdo dosáhne vnitřního pokroku, může náhle spatřit světlo. Nejdříve musí být odveden z okolí, jež ho zdržuje.

Stav duše, který jsme zde sledovali, lze již jistě nazvat mučivým. Hlavně proto, že duši naplňuje velká úzkost a nemá žádnou naději, ale sama nechtěla nic jiného. Dostává se jí jen toho, co si pro sebe vynutila. Nechtěla nic vědět o vědomém životě po pozemské smrti. Další život samotný tím duše nemůže umrtvit, to není v její moci, tvoří si však jemnohmotnou neplodnou úroveň a ochromuje smyslové orgány jemnohmotného těla, takže nemůže jemnohmotně vidět a slyšet, dokud… se konečně *sama* nerozhodne jinak.

To jsou duše, jakých dnes na světě můžeme vidět milióny. Kromě toho, že nechtějí nic vědět o věčnosti nebo o Bohu, je lze ještě nazvat *slušnými*. Zlovolným se ovšem vede hůře. O těch zde ale nebudeme mluvit, jen o takzvaných *slušných* lidech. –

Říká-li se, že Bůh podává ruku ku *pomoci*, pak je to *ve Slově*, které lidem posílá. V tomto Slově jim ukazuje, jak se mohou zbavit viny, do níž se zapletli. Jeho milost spočívá již předem ve všech velkých možnostech, které jsou lidským duchům poskytnuty ve stvoření k používání. To je tak nesmírně mnoho, že si to dnešní člověk ani nedokáže představit, protože se tím nikdy dost vážně nezabýval. Tam, kde se o to pokoušel, to dosud bral jen jako zábavnou hru, nebo se tím snažil ješitně vyvyšovat sám sebe!

ZÁZRAK

VYSVĚTLENÍ toho, co je zázrak, spočívá ve slově samotném. Zázrak je děj, nad kterým člověk zůstane stát v údivu. Je to něco, co nepovažuje za možné. Ale co jen *nepovažuje* za možné, neboť že je to možné, dokazuje již fakt, že se zázrak stal.

Neexistují zázraky, jak si je představuje mnoho věřících v Boha! Tito lidé považují zázrak za něco, co se stalo mimo rámec přírodních zákonů, nebo dokonce za něco, co se příčí všem přírodním zákonům. Právě v tom vidí božské! Zázrak je pro ně něco, co může učinit jen jejich Bůh, který tím projevuje svou zvláštní milost a používá k tomu svou všemohoucnost.

Tito ubozí lidé si mylně představují všemohoucnost jako možnost provádět libovolné činy a zázraky považují za takovéto libovolné činy. Neuvědomují si, jak velmi tím Boha snižují, protože zázraky tohoto druhu by vůbec nebyly božské.

V Božím působení spočívá v prvé řadě naprostá dokonalost bez chyb a mezer. A dokonalost je podmíněna nejpřísnější logikou, naprostou důsledností v každém směru. Zázrak proto musí mít jen zcela důsledný průběh. Rozdíl je pouze v tom, že při zázraku se postup, který jinak trvá podle pozemských pojmů delší dobu, sice odehraje obvyklým způsobem, ale tak nesmírně rychle – ať působením síly, která je k tomu některému člověku zvlášť propůjčena, nebo jinak –, že pak lidé mohou tento neobyčejně rychlý děj označit za zázračný, zkrátka za zázrak.

Někdy to také může být něco, co přesahuje dnešní stupeň vývoje a co je provedeno soustředěnou silou. Mimořádná událost se ale nikdy neodehraje mimo rámec existujících přírodních zákonů nebo dokonce v rozporu s nimi. V takovém případě, který ovšem ve sku-

tečnosti není vůbec možný, by přestala být božská a byl by to jen libovolný čin. Byl by to tedy pravý opak toho, co si o zázracích myslí mnoho věřících v Boha.

Všechno, co postrádá přísnou důslednost, není božské. Každý zázrak je úplně přirozený děj, jenom probíhá neobyčejně rychle a přispěním soustředěné síly; nikdy se nemůže stát něco nepřirozeného. To je zcela vyloučeno.

Jestliže se podaří vyléčit nemoci, které byly dosud považovány za nevyléčitelné, neznamená to, že se změnily přírodní zákony, ale svědčí to pouze o velkých mezerách v lidském vědění. Tím více je nutné poznat jako milost Stvořitele to, že občas obdaří některé lidi zvláštní silou, kterou mohou používat k uzdravování nemocných lidí. Jsou to však vždy jen takoví, kteří mají daleko k domýšlivosti vědy, protože vědění připoutané k zemi zcela přirozeně potlačuje schopnost přijímat vyšší dary.

Vědění připoutané k zemi chce dobývat. Nikdy nedovede čistě, tedy dětsky přijímat. Ale síly přicházející z míst, kde není čas ani prostor podle našich pojmů, je možné jen prostě přijímat, nikdy je nelze vydobýt! Už jen tato okolnost ukazuje, co je cennější, silnější a tedy i správnější!

KŘEST

PROVÁDÍ-LI křest dítěte kněz, který tento úkon považuje jenom za úřední povinnost, je křest naprosto bezvýznamný. Nepřináší ani užitek ani škodu. Při křtu dospělého člověka však jeho vnitřní ochota jej přijmout může podle své síly a čistoty přispět k tomu, že se mu skutečně dostane něčeho duchovního.

U dítěte může být prostředkem k tomuto účelu pouze víra toho, kdo křtí. Podle její síly a čistoty se úkonem křtu dostane dítěti určité duchovní posily a ochranné hradby proti zlým proudům.

Křest je úkon, který nemůže účinně vykonat každý, koho k tomu ustanovilo vedení pozemské církve. Musí to být člověk, který je ve spojení se Světlem. Jen takový je schopen zprostředkovávat Světlo. Této schopnosti se však nedosáhne pozemským studiem, ani církevním posvěcením nebo dosazením do úřadu. Nesouvisí vůbec s pozemskými zvyklostmi, ale je pouze darem samotného Nejvyššího.

Tím se takto obdarovaný stane povolaným! Povolaných není mnoho, neboť předpokladem k poskytnutí daru je vhodná půda v člověku samém. Není-li splněna tato podmínka, nelze navázat spojení se Světlem. Do půdy, která je nezkypřená nebo odvrácená od Světla, se Světlo nemůže vnořit, protože i tento děj je jako vše ostatní přísně podroben prazákonům, jež vším pronikají.

Takto povolaný člověk je však úkonem křtu skutečně schopen přenést ducha a sílu, takže křest má potom *tu* hodnotu, kterou symbolicky vyjadřuje. Přesto je vždy lépe udělit křest jen takovým lidem, kteří jsou si sami plně vědomi účinku tohoto úkonu a cítí toužebné přání, aby byl proveden. Křest tedy vyžaduje jistý zralý věk a dobrovolné přání křtěnce. Jako křtitele je zapotřebí povolaného člověka, má-li mít křest opravdu plnou hodnotu.

Jan Křtitel, jehož ještě dnes všechny křesťanské církve považují za skutečně povolaného, měl své největší protivníky právě mezi zá-

koníky a farizeji. Ti si tehdy o sobě mysleli, že jsou nejpovolanější rozhodovat o takových věcech.

Tehdejší izraelský národ sám *byl* povolaný. O tom není pochyb. V jeho středu měl Syn Boží vykonat své pozemské dílo. Podle toho by měli i kněží tohoto národa být v té době nejpovolanější ke křtu. Ale přesto musel přijít Jan Křtitel, aby jako jediný povolaný pokřtil Syna Božího v jeho pozemské schráně na začátku jeho skutečného pozemského působení.

Tato událost rovněž ukazuje, že pozemské dosazení do úřadu nemá nic společného s povoláním od Boha. Úkony ve jménu Božím, tedy z jeho pověření, jak tomu má být u křtu, mohou účinně provádět jen povolaní. Povolaný Jan Křtitel, jehož tehdejší velekněz povolaného národa neuznával, nazýval tyto své protivníky »plemenem zmijí«. Upíral jim právo, aby k němu přicházeli.

Právě tito kněží tehdy povolaného národa přece neuznali ani samotného Syna Božího. Vytrvale ho pronásledovali a usilovali o jeho pozemské zničení, neboť nad ně vynikal, a byl jim proto nepohodlný.

Kdyby dnes Kristus přišel v nové podobě mezi lidi, zcela určitě by se setkal se stejným odmítáním a nepřátelstvím, jako tomu bylo tehdy. Právě tak by se vedlo i jeho vyslanci. Tím spíše, že dnešní lidstvo se domnívá, že je »pokročilejší«.

Nejen z tohoto případu Jana Křtitele, ale i z mnoha podobných případů je zcela zřejmé, že svěcení na kněze v pozemských církvích a dosazování do úřadu, které jako takové patří vždy pouze k »církevním záležitostem«, nemůže nikdy poskytnout větší způsobilost k duchovním úkonům, není-li k nim člověk sám již povolán.

Správně posuzováno, není tedy křest provedený zástupcem nějaké církve nic jiného než předběžný akt přijetí do řad tohoto náboženského sdružení. Není to přijetí u Boha, ale přijetí do příslušné *pozemské církevní* společnosti. Pozdější konfirmaci a biřmování lze pokládat jen za opětovné potvrzení tohoto přijetí a za rozšíření přístupu k obyčejům těchto společností. Farář jedná jako »ustanovený služebník církve«, tedy zcela pozemsky, protože církev a Bůh nejsou jedno a totéž.

SVATÝ GRÁL

JE MNOHO výkladů básnických skladeb o svatém Grálu. Tímto tajemstvím se zabývali nejvážnější učenci a badatelé. Mnoho výkladů má vysokou mravní hodnotu, ale všechny se vyznačují velkou chybou – ukazují jen výstavbu od země vzhůru. Chybí však to hlavní: světelný paprsek shůry, který by teprve mohl přinést oživení a osvícení.

Všichni, kdo se snaží dostat se zdola nahoru, se musí zastavit na hranici hmotnosti, i když je jim dopřáno dosáhnout nejvýš dosažitelného. Ve většině případů je však možné za nejpříznivějších podmínek urazit sotva polovinu této cesty. Ale jak daleká je pak ještě cesta k pravému poznání svatého Grálu!

Tento pocit nedosažitelnosti lze nakonec pozorovat i u badatelů. Následkem toho se snaží chápat Grál jako čistě symbolické označení pojmu, aby jej tím postavili na určitou výši, jak je to pro toto označení nutné a jak to zcela správně vyciťují. Tím však jdou ve skutečnosti zpět, ne vpřed. Jdou dolů místo nahoru. Odchylují se od správné cesty, kterou již částečně naznačují básnické skladby.

Jen ty dávají tušit pravdu. Ale jen tušit, protože vznešená vnuknutí a vizionářské obrazy básníků byly příliš silně zpozemštěny rozumem, který spolupracoval při jejich předávání dál. Když básníci reprodukovali to, co duchovně přijali, dali tomu podobu svého současného pozemského okolí, aby lidem učinili smysl své básně srozumitelnější. To se jim přesto nepodařilo, protože se sami nemohli přiblížit k vlastnímu jádru pravdy.

Tak bylo pozdější bádání a hledání postaveno již předem na nejistý základ; k jakémukoli výsledku šlo dospět jen v úzkých hranicích. Není divu, že se nakonec mohlo uvažovat jen o čisté symbolice a ke spasení Grálem mělo dojít v nejhlubším nitru každého člověka.

Dosavadní výklady nejsou bez velké mravní hodnoty, nemohou si však činit nárok na to, že jsou vysvětlením básní, tím méně že se přiblížily pravdě o svatém Grálu.

Svatým Grálem není také míněna nádoba, kterou Syn Boží použil na konci svého pozemského poslání při poslední večeři se svými učedníky a do níž byla pod křížem zachycena jeho krev. Tato nádoba je posvátnou památkou na vznešené spasitelské dílo Syna Božího, ale není to svatý Grál, jenž opěvovali básníci těchto legend, obdaření milostí. Lidstvo nepochopilo tyto básnické skladby správně.

Měla to být zaslíbení z nejvyšších výšin a lidé měli očekávat jejich splnění! Kdyby byly takto chápány, jistě by se již dávno našla i jiná cesta, která by mohla bádání dovést ještě trochu dál, než kam dospěla dosud. Takto se však muselo ve všech výkladech nakonec dojít k mrtvému bodu, protože nikdy nebylo možné dosáhnout úplného řešení, které by nemělo mezery. Následkem dosavadního nesprávného chápání totiž východisko každého bádání stálo již předem na chybném základě. – –

Lidský duch, ani když nakonec dosáhne nejvyšší dokonalosti a nesmrtelnosti, nebude nikdy moci stanout sám před svatým Grálem! Proto také nikdy nemůže odtamtud přijít do hmotnosti na zemi podrobná zpráva o něm. Může se tak stát pouze prostřednictvím posla, který byl *odtamtud* vyslán. Lidskému duchu tedy musí svatý Grál zůstat navždy a věčně tajemstvím.

Nechť člověk zůstane při tom, co je schopen duchovně pochopit. Ať se především snaží splnit a dovést k nejušlechtilejšímu květu to, co je v jeho silách. On však ve své touze žel velmi rád sahá vždy daleko za hranice svých možností, nerozvíjí ale vlastní schopnosti a dopouští se tak nedbalosti, která mu nedovolí dosáhnout ani toho, čeho by mohl. Přitom toho, po čem touží, stejně nikdy nemůže dosáhnout. Tím se připravuje o nejkrásnější a nejvyšší cíle svého vlastního bytí a dočká se jen úplného nezdaru při splnění účelu svého pozemského života. – – –

Parzival je veliké zaslíbení. Nedostatky a omyly, které básníci vzhledem ke svému příliš pozemskému myšlení vnesli do legend,

zkreslují skutečnou podstatu této postavy. Parzival je totožný se Synem Člověka, jehož příchod ohlásil sám Syn Boží.

Jako Vyslanec Boží bude muset projít s páskou na duchovních očích nejtěžšími pozemskými útrapami, jsa zevně člověkem mezi lidmi. Po určité době bude zbaven této pásky a znovu pozná, odkud vyšel, a tím pozná i sám sebe. Uvidí také jasně před sebou své poslání. Toto poslání přinese vážně hledajícím lidem spásu a bude spojeno s přísným soudem.

Nemůže však být uloženo nějakému člověku, tím méně je lze považovat za prožití mnoha lidí nebo dokonce celého lidstva. Bude to pouze zcela určitý, zvláštní vyslanec.

Podle neochvějné zákonitosti veškeré Boží vůle se všechno musí po dokončení vývojové dráhy vrátit ve své nejvyšší dokonalosti opět tam, odkud vyšla jeho původní podstata, nikdy se však nemůže dostat výš. Tak je tomu i s lidským duchem. Ten jako duchovní zárodek pochází z duchovně bytostného. Když projde hmotností a dosáhne nejvyšší dokonalosti a živé čistoty, může se tam vrátit jako vědomý duch v bytostné formě.

Žádný duchovně bytostný, i kdyby byl sebevíc ušlechtilý, čistý a zářivý, nemůže překročit hranici směrem k Božské sféře. Tato hranice a nemožnost jejího překročení vyplývá i zde, stejně jako ve sférách nebo úrovních hmotného stvoření, prostě z povahy věci, z rozdílnosti druhů.

Nejvyšším a nejvznešenějším jest Bůh sám ve své Božské bezbytostnosti. Jako další následuje o něco níže Božsky bytostné. Obojí je věčné. K němu se pak teprve připojuje dílo stvoření, zasahující hlouběji a hlouběji. Skládá se ze sestupně uspořádaných úrovní nebo sfér a je stále hutnější. Poslední úrovní je hrubohmotnost, viditelná lidem.

Jemnohmotnost ve hmotném stvoření je část, kterou lidé nazývají onen svět. Je tedy na oné straně, jinak řečeno za hranicí jejich pozemské hrubohmotné schopnosti vidět. Jemnohmotnost i hrubohmotnost však patří k dílu stvoření a neuchovávají si věčně svou podobu, ale podléhají změnám za účelem obnovy a osvěžení.

Na nejvyšším místě, kde má své východisko věčné duchovně bytostné, stojí hrad Grálu, duchovně viditelný a hmatatelný, protože je ještě stejného duchovně bytostného druhu. Tento hrad Grálu v sobě skrývá síň, která se nachází až na nejzazší hranici směrem k Božské sféře, je tedy ještě éteričtější než všechno ostatní duchovně bytostné. V této síni se nalézá jako zástava věčné dobroty Boha Otce a jako symbol jeho nejčistší božské lásky, a zároveň jako východisko Boží síly: *svatý Grál!*

Svatý Grál je nádoba, v níž to nepřetržitě vře a vlní se jako rudá krev, ale nikdy nepřetéká. Je ozářen nejjasnějším Světlem a jen nejčistším ze všech duchovně bytostných je dopřáno hledět do tohoto Světla. *To* jsou strážci svatého Grálu! V básních se říká, že nejčistší z lidí jsou určeni k tomu, aby byli strážci Grálu. To však milostí obdařený básník příliš zpozemštil, protože se neuměl vyjádřit jinak.

Do tohoto posvátného prostoru nemůže vejít žádný lidský duch. Ani když po svém návratu z putování hmotností dosáhne ve svém duchovně bytostném druhu největší dokonalosti, není přesto dost éterický, aby mohl překročit práh, tedy hranici tohoto prostoru. I ve své nejvyšší dokonalosti je na to ještě příliš hutný.

Další zvětšení jeho éteričnosti by ale pro něho znamenalo úplný rozklad nebo shoření, protože jeho druh není svým původem uzpůsoben k tomu, aby se stal ještě zářivějším a světlejším, tedy ještě více éterickým. Nesnese to.

Strážcové Grálu jsou věční, praduchovní, kteří nikdy nebyli lidmi. Jsou těmi nejvyššími v duchovně bytostném. Potřebují však bezbytostnou Boží sílu a jsou na ní závislí, tak jako je všechno závislé na Božsky bezbytostném, na zdroji veškeré síly, na Bohu Otci.

Čas od času, v den svaté Holubice, se nad nádobou objeví Holubice jako opětovné znamení neměnné božské lásky Otcovy. Je to chvíle spojení, jež přináší obnovení síly. Strážcové Grálu přijímají tuto zázračnou sílu v pokorné zbožnosti a mohou ji pak šířit dál.

Na tom závisí trvání celého stvoření!

Je to okamžik, kdy se Stvořitelova láska v chrámu svatého Grálu zářivě vylévá k novému bytí, k nové touze po tvoření a rozlévá

se pak dolů do celého vesmíru jako údery pulsu v jeho tepnách. Přitom se všechny sféry zachvějí v posvátném úžasu, plném předtuchy radosti a velikého štěstí. Jen duch pozemského člověka stojí ještě stranou a necítí, co tato událost znamená právě pro něho. Člověk si neuvědomuje, jak nesmírně velký dar tupě přijímá, protože se omezil v rozumu a toto omezení mu již nedovoluje, aby pochopil něco tak velikého.

Je to okamžik přílivu života do celého stvoření!

Je to stále se opakující, nutné potvrzování smlouvy, kterou má Stvořitel uzavřenou se svým dílem. Kdyby se jednou tento příliv přerušil, kdyby ustal, potom by všechno, co existuje, nutně pomalu uvadlo, zestárlo a rozpadlo se. Nadešel by pak konec všech dnů a zůstal by jen Bůh sám, jako tomu bylo na počátku! Protože jedině On jest život.

Tento děj je znázorněn v legendě. Je v ní dokonce naznačeno, jak musí všechno zestárnout a zaniknout, nevrací-li se den svaté Holubice, »odhalení« Grálu. V době, kdy Amfortas již neodhaluje Grál, rytíři Grálu stárnou až do chvíle, kdy vystoupí Parzival jako král Grálu.

Člověk by měl přestat považovat svatý Grál za něco nepochopitelného, neboť skutečně existuje! Lidskému duchu však následkem jeho podstaty není dopřáno, aby ho mohl někdy spatřit. Ale požehnání, které se z něho rozlévá a které mohou strážci Grálu předávat dál a také je předávají, mohou lidští duchové přijímat a užívat jej, jestliže se pro to otevřou.

V tomto smyslu nelze některé výklady označit za úplně nesprávné, pokud se jejich autoři nesnaží podat vysvětlení i o samotném svatém Grálu. Výklady jsou tedy částečně správné a částečně nesprávné.

Objevení se Holubice v určitý den svaté Holubice pokaždé naznačuje seslání Ducha svatého, neboť tato Holubice s ním těsně souvisí.

To je však něco, co je lidský duch schopen pochopit pouze obrazně, protože z povahy věci samé může i při dosažení nejvyššího

stupně vývoje ve skutečnosti dosáhnout v myšlení, vědění a cítění jen tam, odkud sám přišel, tedy k tomu druhu, který je *stejný* jako nejčistší podstata úrovně, odkud pochází. To je věčné duchovně bytostné.

Tuto hranici nebude moci nikdy překročit, ani v myšlení. Něco jiného ani není schopen nikdy pochopit. To je tak samozřejmé, logické a prosté, že tento myšlenkový postup dokáže sledovat každý člověk.

Co je ale nad úrovní jeho původu, musí z toho důvodu zůstat lidstvu navždy tajemstvím!

Každý člověk, který se domnívá, že má Boha ve svém nitru, sám je božský nebo se může stát božským, proto žije v klamné představě. Má v sobě *duchovno*, ale *nikoliv* Božské. V tom je nepřeklenutelný rozdíl. Člověk je tvor a ne část Stvořitele, jak se mnozí snaží si namluvit. Je a zůstane *dílem*, nikdy se nebude moci stát mistrem.

Je proto nesprávné, když někdo ve svém výkladu tvrdí, že lidský duch vychází ze samotného Boha Otce a že se k němu vrací. Člověk má svůj původ v *duchovně bytostném* a ne v Božsky bezbytostném. Může se proto i při dosažení dokonalosti vrátit jen do duchovně bytostného. Správně se říká, že lidský duch pochází z *království Božího*, a proto se může, když se stane dokonalým, opět vrátit do *království* Božího, ale ne k Bohu samému.

Další přednášky ještě podrobně pojednají o jednotlivých částech stvoření, které se liší svou podstatou.

Na nejvyšším vrcholu každé z těchto úrovní stvoření stojí hrad Grálu jako nutné místo přechodu a přenosu síly.

Tento hrad, který je vždy téže podstaty jako dotyčná úroveň stvoření, je zformovaným obrazem skutečného nejvyššího hradu Grálu, stojícího na vrcholu celého stvoření, který je díky vyzařování z Parzivala východiskem celého stvoření.

Amfortas byl knězem a králem v *nejnižším* z těchto obrazů hradu Grálu, jenž stojí na vrcholu úrovně všech lidských duchů, kteří se vyvinuli z duchovních zárodků, a je tedy pozemskému lidstvu nejblíže.

TAJEMSTVÍ LUCIFERA

VŠECHNO, co souvisí s Luciferem, zastírá šedý závoj. Zdá se, jako by se všichni báli odhrnout cíp tohoto závoje.

Jejich obava je ve skutečnosti jen nemožnost proniknout do říše temna. Tato nemožnost vyplývá opět zcela prostě z povahy věci, protože ani zde nemůže lidský duch proniknout tak daleko, ale vzhledem k jeho podstatě je mu stanovena hranice. Stejně jako nemůže vystoupit do nejvyšších výšin, tak také nemůže a nikdy nebude moci sestoupit do nejhlubších hlubin.

Jako náhradu za tento nedostatek vytvořila lidská fantazie bytost různých podob. Mluví se o ďáblovi v nejpodivnějších podobách, o padlém a zavrženém archandělovi, o ztělesnění zlého principu a podobně. O skutečné podstatě Lucifera se neví nic, přestože jím lidský duch bývá napaden a tím často i stržen do velkého rozporu, který je možné označit jako boj.

Lidé, kteří mluví o padlém archandělovi, i ti, kdo hovoří o ztělesnění zlého principu, jsou skutečnosti nejblíže. Také zde však lidé zaujali nesprávné stanovisko, takže vzniká nesprávná představa. Pod ztělesněním zlého principu si lze představovat nejvyšší vrchol, konečný cíl, zlo, které se stalo živým tělem, tedy korunu zla, jeho úplné dovršení.

Lucifer je ale naopak *původce* falešného principu, jeho *východisko* a hybná síla. To, co provádí, by se ani nemělo nazývat *zlým* principem, nýbrž principem *falešným*. Oblastí, kde tento nesprávný princip působí, je hmotné stvoření.

Jen ve hmotnosti se setkávají působení Světla a působení temna, tedy dva protikladné principy, a trvale vykonávají vliv na lidskou duši během doby, kdy při svém vývoji prochází hmotností. Kterému principu se pak lidská duše podle vlastního přání více oddá, je

rozhodující pro to, zda bude stoupat vzhůru ke Světlu, nebo směřovat dolů k temnu.

Propast mezi Světlem a temnotou je nesmírně velká. Vyplňuje ji hmotné dílo stvoření, které se vyznačuje pomíjivostí forem, dochází v něm tedy k rozkladu dočasně existujících forem a k jejich opětovnému vytváření.

Podle zákonů, které do stvoření vložila vůle Boha Otce, je každý koloběh ukončen a naplněn jen tehdy, když se na svém konci vrátí k začátku. Proto je také možné cestu lidského ducha stvořením pokládat za ukončenou pouze v tom případě, když se vrátí do duchovna, neboť z něho vyšel jako duchovní zárodek.

Nechá-li se zahnat k temnu, ocitne se v nebezpečí, že bude stržen do hlubin za nejzazší mez svého normálního putování a nenajde již zpáteční cestu ke vzestupu. Z nejhutnějšího a nejhlubšího jemnohmotného temna však nemůže klesnout ještě hlouběji a překročit nejzazší hranici hmotnosti, jak by to mohl učinit směrem vzhůru do říše duchovně bytostného, protože ta je jeho východiskem. Je potom v nesmírně velikém koloběhu hmotného stvoření neustále vlečen spolu se svým okolím, až se s ním nakonec dostane do rozkladu, neboť ho drží dole jeho temné, a proto hutné a těžké jemnohmotné roucho, nazývané také záhrobní tělo.

Rozklad pak zruší jeho duchovní osobnost jako takovou, kterou získal na své cestě stvořením, takže vytrpí duchovní smrt a je rozprášen v duchovní prasemeno.

Lucifer sám stojí *mimo* hmotné stvoření, *nebude* tedy stržen spolu s ním do rozkladu, jako se to stane obětem jeho principu, neboť Lucifer je věčný. Pochází z jedné části Božsky bytostného. Rozkol nastal poté, co začalo vznikat všechno hmotné. Lucifer byl vyslán, aby podporoval duchovně bytostné ve hmotném světě a napomáhal mu ve vývoji. On však nesplnil tento příkaz ve smyslu tvůrčí vůle Boha Otce, ale zvolil jiné cesty než ty, které mu tato tvůrčí vůle vytyčila. Zvolil je podle vlastního chtění, jež v něm vyvstalo během jeho působení ve hmotnosti.

Zneužil danou mu moc a místo principu podporující pomoci,

která je totožná se sloužící láskou, zavedl mimo jiné princip pokušení. Tato sloužící láska je míněna v Božím smyslu. Nemá nic společného s otrockým sloužením, ale má na zřeteli jen duchovní vzestup a tím i věčné blaho bližního a podle toho jedná.

Princip pokušení je však totéž co kladení léček, v nichž rychle uváznou všichni tvorové, kteří nejsou v sobě dost pevní, klesnou a jdou vstříc zkáze. Pevní při tom ovšem nabývají bdělosti a síly a pak mohutně rozkvetou k duchovním výšinám. Všechno slabé je ale již předem bez možnosti záchrany vydáno zkáze. Tento princip nezná dobrotu ani smilování, neboť mu chybí láska Boha Otce. Tím mu však schází i nejmocnější hybná síla a nejsilnější opora, jaká vůbec existuje.

Pokušení v ráji, které je popsáno v bibli, ukazuje, jaký účinek má používání Luciferova principu. Obrazně se v ní líčí, jak se Lucifer snaží pomocí pokušení vyzkoušet sílu nebo stálost lidského páru, aby jej při sebemenším zakolísání ihned nemilosrdně zahnal na cestu zničení.

Stálost tohoto lidského páru by znamenala radostně se postavit do vůle Boží, která se projevuje v prostých přírodních zákonech nebo zákonech stvoření. Tato vůle, Boží příkaz, byla lidské dvojici dobře známa. Kdyby nezakolísala, zároveň by to znamenalo, že poslouchá tyto zákony. Jedině díky této poslušnosti je člověk teprve může správně a neomezeně využívat a stát se tak skutečným »pánem stvoření«, protože »jde s nimi«. Všechny síly jsou mu k službám, když se nestaví proti nim. Pracují pak samočinně v jeho prospěch.

V tom spočívá plnění Stvořitelových přikázání, která nechtějí nic jiného než nezkalené a nerušené zachovávání a udržování všech možností vývoje, které se nabízejí v jeho nádherném díle stvoření. Prostá dbalost těchto přikázání je v dalším důsledku opět vědomým spolupůsobením na zdravém vývoji stvoření nebo hmotného světa.

Kdo tak nejedná, je překážkou, která se buď musí nechat obrousit do správného tvaru, nebo bude rozdrcena mezi koly světového

soustrojí, tedy v zákonech stvoření. Kdo se nechce ohnout, bude zlomen, protože nemůže dojít k zastavení.

Lucifer nechce v dobrotě čekat, až lidští duchové pozvolna uzrají a zesílí. Nechce být – jak by měl – milujícím zahradníkem, který opatruje, podpírá a pěstuje rostlinky, jež mu byly svěřeny. Z něho se doslova stal »kozel zahradníkem«. Má v úmyslu zničit všechno slabé a bezohledně na tom pracuje.

Přitom opovrhuje oběťmi, které podléhají jeho pokušením a léčkám, a chce, aby ve své slabosti zahynuly.

Také se mu protiví nízkost a sprostota, jež tyto padlé oběti vkládají do provádění jeho principu. Vždyť jen lidé při tom projevují odpornou zvrhlost a tím Lucifera ještě více podněcují, aby v nich viděl tvory, kteří zasluhují jen zničení, ne však lásku a péči.

K jejich zničení nemálo přispívá princip vyžití, který se připojuje k principu pokušení jako jeho přirozený následek. K vyžití dochází v nízkých oblastech temna. Tento princip přijali na zemi různí lidé, kteří používají takzvanou psychoanalýzu. Domnívají se, že také zde vyžitím člověk uzrává a osvobozuje se.

Jaké strašlivé bědy však musí způsobit provádění tohoto principu na zemi! Kolik zla se tím napáchá, protože na zemi nežijí tak jako v oblastech temna pospolu jen stejnorodí, ale žijí zde ještě vedle sebe a spolu temnější i světlejší. Vzpomeňme si jen na pohlavní život a podobně. Pronikne-li takový princip a provádí se mezi lidmi, musí konečným výsledkem toho být jen Sodoma a Gomora, ze které není úniku. Pak může všechno skončit jen největší hrůzou.

Nehledě k těmto důsledkům, vidíme již dnes mnoho obětí podobných léčebných postupů, jak bezmocně bloudí sem tam. Jejich malé sebevědomí a vůbec všechno osobní myšlení až do posledního zbytku rozervali a zničili ti, od nichž důvěřivě očekávali pomoc. Jsou jako lidé, kterým byly cílevědomě strhány šaty z těla a pak jsou nuceni obléknout si nové, jež se jim podávají. Takto obnažení lidé ale již ve většině případů žel nemohou pochopit, proč si mají ještě obléci nové šaty.

Následkem plánovitého vtírání se do jejich nejosobnějších záležitostí a práv ztratili časem také pocit studu, který udržuje osobní sebevědomí. Bez tohoto pocitu nemůže být nic osobního, tvoří část samotné osobnosti.

Na takto rozryté půdě pak nelze postavit novou pevnou stavbu. Tito lidé zůstanou až na malé výjimky nesamostatnými. To se stupňuje až k dočasné bezmocnosti, protože jim byla vzata i ta nepatrná opora, kterou předtím ještě měli.

Oba principy, princip vyžití a princip pokušení, jsou tak úzce spojeny, že každému vyžití musí bezpodmínečně předcházet pokušení. Je to tedy skutečné jednání podle Luciferova principu a jeho šíření.

Pravý duševní lékař nepotřebuje bourat. Poznává dřímající dobré schopnosti, probouzí je a pak staví dále. Pravý princip zaměřuje chybnou žádostivost jiným směrem pomocí duchovního poznání!

Když Lucifer používal tento princip neznající lásku, musel se samozřejmě již z povahy věci samé stále více vzdalovat od milující vůle všemohoucího Stvořitele. Tím se sám oddělil od Světla, vyloučil se z něho, a tak klesal stále hlouběji. Lucifer je ten, kdo se sám odloučil od Světla. To je totéž co vyvržený.

K zavržení muselo dojít rovněž podle platných prazákonů, podle nezměnitelné svaté vůle Boha Otce, neboť jiný průběh není možný.

Protože jedině vůle Boha Otce, Stvořitele všech věcí, je všemocná a je zakotvená i ve hmotném stvoření a jeho vývoji, může sice Lucifer vnášet svůj princip do hmotnosti, jeho účinky se však mohou pohybovat vždy jen v mezích prazákonů stanovených Bohem Otcem a musí se utvářet podle nich.

Tak sice Lucifer může dát podnět k cestám, které budou pro lidi nebezpečné, jestliže se budou řídit podle jeho nesprávného principu, nemůže je ale k ničemu nutit násilím, pokud se k tomu sami dobrovolně nerozhodnou.

Lucifer může skutečně jen lákat a vábit. Člověk jako takový však stojí ve hmotném stvoření pevněji než on. Stojí proto také mnohem bezpečněji a má mnohem větší sílu, než aby ho mohl Lucife-

rův vliv zasáhnout. Každý člověk je díky tomu tak chráněn, že je pro něho desateronásobnou hanbou, nechá-li se zlákat touto silou, která je v porovnání s ním slabší. Člověk si má uvědomit, že Lucifer sám se nachází *mimo* hmotnost, kdežto on stojí pevnýma nohama na známé půdě.

Lucifer je nucen k uplatňování svého principu používat jenom své pomocné oddíly sestavené z lidských duchů, kteří podlehli pokušením.

Každý lidský duch usilující vzhůru je nejen plně schopen jim čelit, ale svou silou je daleko převyšuje. Jediný opravdový čin jeho vůle stačí, aby beze stopy zmizela celá armáda těchto Luciferových pomocníků. Ovšem jen za předpokladu, že jejich lákání u něho nenajde odezvu, nemá ohlas, jehož se mohou zachytit.

Lucifer by byl vůbec bezmocný, kdyby se lidstvo snažilo poznat prazákony stanovené Stvořitelem a zachovávalo je. Lidé ale žel svým dnešním způsobem života stále více podporují nesprávný princip, a proto jich také musí většina zahynout.

Není možné, aby kterýkoliv lidský duch mohl svést boj se samotným Luciferem, a to z prostého důvodu, že následkem jiného druhu podstaty nemůže proniknout až k němu. Lidský duch může přijít do styku vždy jen s těmi, kteří klesli vlivem nesprávného principu a kteří mají podstatu stejného druhu jako on.

Vzhledem k Luciferovu původu se mu může osobně přiblížit a postavit se proti němu pouze ten, kdo je stejného nebo vyššího původu, neboť jen takový může proniknout až k němu. Musí to být Boží vyslanec, vyzbrojený svatou vážností svého poslání a spoléhající na zdroj veškeré síly, na samotného Boha Otce.

Tento úkol je přidělen ohlášenému Synu Člověka.

Jejich boj je osobní, tváří v tvář. Neodehrává se pouze všeobecně symbolicky, jak si to chce ze zaslíbení vykládat mnoho badatelů. Je to splnění zaslíbení v »Parsifalovi«. »Posvátné kopí«, to znamená moc, použil Lucifer nesprávně, a svým principem tak zasadil duchovně bytostnému, k němuž patří i lidstvo, bolestnou ránu. Kopí mu bude v tomto boji odňato. »Ve správné ruce«, tedy při prová-

dění pravého principu Grálu, principu čisté a přísné lásky, pak toto kopí zahojí ránu, kterou předtím způsobilo, když bylo v nesprávné ruce, když tedy bylo nesprávně používáno.

Luciferovým principem, tedy nesprávným používáním božské moci, což je totéž co »posvátné kopí« v nesprávné ruce, se duchovně bytostnému zasazuje rána, *která se nemůže zahojit!* Tato myšlenka je v legendě obrazně vyjádřena výstižnou formou, protože tento děj se opravdu podobá otevřené ráně, která se nezaceluje.

Představme si celý postup: Lidští duchové jako nevědomé zárodky ducha nebo jiskry odtékají či přeskakují z nejnižšího okraje duchovně bytostného do hmotného stvoření. Očekává se, že se na své cestě hmotností probudí a vyvinou k osobnímu vědomí a po dokončení koloběhu se vrátí do duchovně bytostného. Podobá se to krevnímu oběhu v hrubohmotném těle!

Ale Luciferův princip odvádí velkou část tohoto cirkulujícího duchovního proudu nesprávným směrem. Proto se nutný koloběh nemůže uzavřít a projevuje se to jako neustálé, oslabující *odtékání* z otevřené rány.

Když se však »posvátné kopí«, tedy božská moc, dostane do *správné* ruky, která se bude řídit vůlí Stvořitele a bude duchovně bytostnému, procházejícímu hmotností jako oživující činitel, ukazovat správnou cestu, která je povede vzhůru k jeho východisku, do světlé říše Boha Otce, pak se toto duchovně bytostné již nebude ztrácet, ale bude plynout zpět do oblasti svého původu jako krev k srdci. Tím se v duchovně bytostném *zacelí* dosud zející rána, jež je oslabovala. Může tedy být zhojena jen týmž kopím, které ji způsobilo.

Dříve ale musí být kopí Luciferovi odňato a dostat se do správné ruky. K tomu dojde v *osobním* boji Parzivala s Luciferem!

Boje, které se k tomu potom připojí a zasáhnou do jemnohmotnosti i hrubohmotnosti, jsou jen pozdějšími účinky tohoto velikého boje, který musí přinést zaslíbené spoutání Lucifera, jež ohlašuje začátek tisícileté říše. Tyto boje znamenají vymýcení následků Luciferova principu.

Tento princip směřuje proti vládě Boží lásky, jejíhož požehnání se dostává lidem na jejich cestě hmotností. Kdyby nedělali nic jiného, než že by se snažili jít za touto Boží láskou, byli by ihned úplně chráněni před každým Luciferovým pokušením a ten by byl zbaven všech hrůz, jimiž ho lidský duch obetkává.

Z bujné fantazie lidských mozků vznikly i nestvůrné, ošklivé postavy, které se lidé mylně snaží přisuzovat Luciferovi. Ve skutečnosti ho z jednoduchého důvodu – rozdílného druhu podstaty – nemohly spatřit žádné lidské oči, ani oči, které jsou často již za pozemského života schopny vidět jemnohmotnost onoho světa.

Lucifera je možné na rozdíl od všech dosavadních názorů nazvat hrdým a krásným, nadpozemsky krásným, chmurného majestátu, s jasnýma a velkýma modrýma očima, které však svým ledovým výrazem svědčí o nedostatku lásky. Není pouhým pojmem, jak se ho lidé obyčejně snaží si představit po jiných marných výkladech, ale je skutečnou osobností.

Lidé se musí naučit chápat, že i jim je jejich vlastní podstatou stanovena hranice, kterou nemohou nikdy překročit, samozřejmě ani v myšlení, a že poselství z druhé strany této hranice mohou přicházet jen cestou milosti. Ne však prostřednictvím médií, která rovněž nemohou nějakými nepozemskými stavy změnit svou podstatu, a tím méně prostřednictvím vědy. Právě věda má přece příležitost pomocí chemie zjistit, že různost druhů může tvořit nepřekonatelné hranice. Tyto zákony ale pocházejí již z prapůvodu a nenalézáme je teprve až v díle stvoření.

OBLASTI TEMNOTY A ZAVRŽENÍ

KDYŽ lidé vidí obrazy, které mají znázorňovat život v takzvaném pekle, přecházejí kolem nich s pokrčením rameny, s napůl ironickým, napůl soustrastným úsměvem a s myšlenkou, že takové výjevy může vymyslet jen chorobná fantazie nebo fanatická slepá víra. Zřídka se najde někdo, kdo v nich hledá alespoň nepatrné zrnko pravdy. A přece ani nejhrůzyplnější fantazie nedokáže vytvořit obraz, který by alespoň přibližně vystihoval útrapy života v temných oblastech.

Ubozí zaslepenci, kteří se domnívají, že to mohou přejít lehkomyslně a s posměšným pokrčením rameny! Nastane okamžik, kdy se lehkomyslnost trpce vymstí při příchodu Pravdy, který lidem způsobí hluboký duševní otřes. Pak jim nepomůže zdráhání ani odvrácení. Budou strženi do víru, který na ně čeká, jestliže se včas nevzdají svého přesvědčení, pro něž je příznačná nevědomost a které vždy prozrazuje jen jejich prázdnotu a omezenost.

Jakmile se jejich jemnohmotné tělo odpoutá od těla hrubohmotného*, čeká je již první velké překvapení: prožijí, že tím ještě neskončilo vědomé bytí a život. Prvním následkem toho je zmatek a k němu se připojuje neobyčejná úzkost, která často přechází v tupou odevzdanost nebo úzkostlivé zoufalství vystupňované na nejvyšší míru! Marně se potom zdráhají, marně naříkají, marně však i prosí, neboť musí sklidit to, co zaseli v pozemském životě.

Jestliže se posmívali Slovu, které jim poslal Bůh a jež poukazuje na život po pozemské smrti a na spojenou s tím odpovědnost za každé intenzivní myšlení a jednání, pak to nejmenší, co je čeká, je

* Přednáška: »Smrt«

to, co chtěli: *hluboká temnota!* Jejich jemnohmotné oči, uši i ústa jsou zavřeny následkem vlastního chtění. Jsou ve svém novém okolí slepí, hluší a němí.

To je to nejpříznivější, co se jim může stát. Záhrobní vůdce a pomocník se s nimi nemůže dorozumět, protože se před ním sami uzavírají. Je to smutný stav a může jej pozvolna změnit jen pomalé vnitřní uzrávání takového člověka, k němuž přispívá stále se stupňující zoufalství. Se vzrůstající touhou po Světle, která stoupá z takových stísněných a utrápených duší jako nepřetržité volání o pomoc, se konečně kolem něho pozvolna rozjasňuje, až se naučí vidět i jiné, kteří stejně jako on potřebují pomoc.

Jestliže se snaží podporovat ty, kdo pobývají v ještě hlubší temnotě, aby se i kolem nich mohlo rozjasnit, sílí při tom stále více on sám díky námaze, kterou musí vynaložit. Potom k němu může přistoupit jiný, který je již pokročilejší, aby také jemu pomohl dostat se dál do světlejších oblastí.

Tak zde všichni sklíčeně dřepí, protože jejich jemnohmotná těla jsou následkem toho, že nechtěli nic vědět o životě po pozemské smrti, příliš slabá k chůzi. Když se někdy pohnou, pouze namáhavě a nejistě lezou po zemi.

Jiní se zase tápavě pohybují v této tmě, klopýtají, padají a opět vstávají. Co chvíli na něco narazí, což se neobejde bez bolestivých ran. Lidská duše totiž vždy jen podle své vlastní temnosti, jdoucí ruku v ruce s více nebo méně velkou hutností, která má opět za následek přiměřenou tíhu, klesne do oblasti, jež přesně odpovídá její jemnohmotné tíži, je tedy stejného druhu jemnohmotnosti. Proto může duše své nové okolí hmatat, dotýkat se ho a je pro ni neproniknutelné stejně, jako je tomu u hrubohmotného těla v hrubohmotném okolí. Každý náraz, každý pád nebo každé zranění tam pociťuje tak bolestně, jako to pociťovalo její hrubohmotné tělo během pozemského života na hrubohmotné zemi.

Tak je tomu v každé oblasti, ať je jakkoliv hluboko nebo vysoko. Všude je stejná hmotnost, stejná možnost dotknout se okolí, stejná vzájemná neproniknutelnost. Ale každá vyšší oblast nebo každý

vyšší druh hmoty může bez překážky proniknout nižším, hutnějším druhem hmoty, tak jako všechno jemnohmotné může pronikat hrubohmotným, které je jiného druhu.

Jinak je tomu ale s dušemi, které kromě toho mají odčinit nějaké spáchané bezpráví. Skutek sám je věc sama pro sebe. Může být odčiněn již v tom okamžiku, kdy postižený pachateli plně a upřímně odpustí.

Co však lidskou duši spoutává *pevněji*, je *žádostivost* nebo *sklon*, podněcující k jednomu nebo více činům. Tento sklon žije v lidské duši dál i po smrti, po odpoutání se od hrubohmotného těla. V jemnohmotném těle se dokonce ihned uplatní ještě silněji, jakmile odpadne omezení vším hrubohmotným, protože city pak působí mnohem živěji a bezprostředněji.

Takový sklon je také směrodatný pro hutnost, a tedy i tíhu jemnohmotného těla. Následkem toho jemnohmotné tělo po uvolnění od těla hrubohmotného ihned klesá do oblasti, která přesně odpovídá jeho tíži, a tedy i stejné hutnosti. Tam proto také duše najde společníky, kteří se oddávají stejnému sklonu. Jejich vyzařováním se ještě podpoří a vystupňuje její vlastní sklon a při holdování tomuto sklonu bude přímo běsnit. Stejně budou samozřejmě jednat i ostatní, kteří jsou tam s ní.

Není těžké pochopit, že takové bezuzdné běsnění musí být pro okolí utrpením. Protože v takových oblastech je vše založeno jen na vzájemnosti, musí každý jednotlivec mezi ostatními hořce trpět právě tím, co se sám neustále snaží činit druhým. Tak je život tam peklem, dokud taková lidská duše ponenáhlu nezemdlí a nepocítí z toho ošklivost. Po dlouhé době se v ní konečně zvolna probudí přání dostat se ven z tohoto druhu okolí.

Přání a ošklivost jsou začátkem polepšení. Vzrůstají až k volání o pomoc a konečně k modlitbě. Teprve pak může být této duši podána ruka ke vzestupu, což na sebe dá čekat často desetiletí a staletí, někdy ještě déle. Sklon je tedy v lidské duši to, co spoutává nejpevněji.

Z toho vyplývá, *že neuvážený čin lze odčinit mnohem snadněji*

a rychleji než sklon, který je v člověku, ať se již projevil činem nebo ne!

Člověk, který v sobě má nečistý sklon, ale nikdy nedošlo k činu, protože jsou mu pozemské poměry příznivé, bude tedy muset pykat tíže než člověk, který se nerozvážně provinil jedním nebo více činy, neměl však přitom zlý úmysl. Nerozvážný čin může být ihned odpuštěn bez toho, že by se vyvinula zlá karma, sklon však může být odpuštěn teprve tehdy, když v člověku úplně pohasne. A sklonů je mnoho druhů. Ať je to hrabivost nebo jí příbuzná lakota, nečistá smyslnost, sklon ke krádeži či k vraždě, ke žhářství nebo také jen k šizení či lehkomyslné nedbalosti, na tom nezáleží, takový sklon vždy přispěje k tomu, že člověk klesne nebo bude přitažen tam, kde jsou jemu rovní.

Nemá smysl uvádět obrazy tamějšího života. Jsou často tak strašné, že lidský duch na zemi může stěží uvěřit, že se něco takového odehrává, když to neviděl. I potom by si ještě myslel, že to jsou zřejmě jen výtvory horečné fantazie. Ať se spokojí tím, že přede vším podobným cítí mravní odpor, který ho vyprošťuje z pout všeho nízkého, aby tak jeho vzestupu ke Světlu již nestála v cestě žádná překážka.

Takové jsou temné oblasti jako následek principu, který se snaží zavést Lucifer. Věčný koloběh stvoření se valí a dochází k bodu, na němž začíná rozklad. Při tomto rozkladu všechno hmotné ztratí svůj tvar a rozpadne se v prasemena. V další fázi koloběhu stvoření vznikne nová směs, nové formy se svěží silou a panenskou půdou. Co se do té doby ještě nemohlo vyprostit z hrubohmotnosti i jemnohmotnosti, nechat za sebou všechno hmotné, překročit nejvyšší, nejjemnější a nejlehčí hranici a vejít do duchovně bytostného, bude nevyhnutelně vtaženo do rozkladu. Tím bude zničena i jeho forma a osobnost. To je pak teprve věčné zavržení, zánik všeho vědomě osobního!

OBLASTI SVĚTLA A RÁJ

ZÁŘÍCÍ Světlo! Oslňující čistota! Oblažující lehkost!

To všechno říká samo o sobě již tolik, že je sotva ještě nutné zmiňovat se o podrobnostech. Čím méně je jemnohmotné tělo, tedy plášť lidského ducha na onom světě, zatíženo sklonem k něčemu nízkému, nějakou žádostivostí po hrubohmotných věcech a požitcích, tím méně to k nim lidského ducha přitahuje. Jeho jemnohmotné tělo, které se utváří podle jeho chtění, bude proto méně hutné a tím i méně těžké, a tím rychleji bude díky své lehkosti vyzdvižen do světlejších oblastí, které odpovídají menší hutnosti jeho jemnohmotného těla.

Čím se toto jemnohmotné tělo stává následkem oprošťování od nízkých žádostivostí méně hutným, tedy lehčím a jemnějším, tím světlejším a jasnějším se musí jevit. Pak totiž duchovně bytostné jádro v lidské duši, které je svou podstatou samo o sobě zářivé, prozařuje stále více z nitra navenek jemnohmotným tělem, které ztrácí svou hutnost. V nižších oblastech zůstává toto samo o sobě zářící jádro zahaleno a zatemněno následkem větší hutnosti a tíhy jemnohmotného těla.

I v oblastech Světla najde každá lidská duše podle stavu svého jemnohmotného těla duše, které jsou s ní stejnorodé, tedy smýšlejí stejně. Protože jen skutečně ušlechtilá duše, která chce dobro a neprojevuje nízké žádosti, je schopna usilovat vzhůru, setká se tam se stejnorodými dušemi, tedy také jen s ušlechtilými. Lze rovněž snadno pochopit, že obyvatel takové oblasti nemusí trpět muka, ale dostává se mu pouze požehnání od ostatních ušlechtilých, kteří vyzařují stejným způsobem jako on. Cítí se v něm blaženým a zase sám svým chováním také probouzí radost v druhých a cítí ji záro-

veň s nimi. Může říci, že se prochází po nivách blažených, tedy těch, kdo se cítí blaženými.

To ho bude povzbuzovat a jeho radost ze všeho čistého a vzneše-ného bude stále vzrůstat a bude ho povznášet výš a výš. Jeho jemnohmotné tělo bude proniknuto tímto cítěním, bude stále jem-nější a méně hutné, takže záře duchovně bytostného jádra bude stá-le více pronikat navenek. Nakonec odpadnou i poslední zbytky to-hoto těla, jako by shořely v plamenech, a pak hotový, vědomý lid-ský duch, který se stal osobností, může již v dokonalé duchovně bytostné podobě překročit hranici do duchovně bytostného. *Teprve tím vchází do věčné říše Boha Otce, do nepomíjivého ráje.*

Jako by nemohl malíř zachytit na obraze muka skutečného živo-ta v temných oblastech, právě tak nedokáže zobrazit radostné nad-šení, které naplňuje život v oblastech Světla, i když tyto oblasti ještě patří k pomíjivé jemnohmotnosti a duch dosud nepřekročil hranici věčné říše Boha Otce.

Jakékoliv líčení a každý pokus znázornit na obraze tento život by v každém případě znamenaly zmenšení a znehodnocení skuteč-nosti, a to by proto lidské duši přineslo místo užitku jen škodu.

SVĚTOVÉ DĚNÍ

NENÍ většího nebezpečí pro nějakou věc než zanechaná mezera. Často se pak pociťuje nutnost vyplnit ji. Není nic platné chtít ji nechat bez povšimnutí, protože taková mezera brání jakémukoliv pokroku. Vybuduje-li se nad ní nějaká stavba, jednoho dne se následkem toho zřítí, i když byla postavena s největší dovedností a ze skutečně dobrého materiálu.

Tak se dnes jeví různé křesťanské náboženské společnosti. Jejich členové tvrdošíjně zavírají oči a zacpávají si uši nad mnoha místy svého učení, v nichž chybí logika. Snaží se přes to přejít prázdnými slovy, místo aby jednou šli skutečně vážně do sebe.

Cítí sice nebezpečí, že mosty, které byly přes takové trhliny provizorně položeny učením o slepé víře, jednoho dne již nepostačí. Obávají se chvíle, kdy díky osvícení vyjde najevo nepevnost této stavby. Vědí také, že pak již nebude možné nikoho pohnout k tomu, aby vstoupil na tak klamnou cestu, a proto samozřejmě musí další část stavby a cesty, která je pevná, zůstat rovněž prázdná. Stejně tak je jim známo, že jediný závan svěží Pravdy nutně odvane takové umělé výtvory.

Ale z nedostatku něčeho lepšího se přes všechna nebezpečí snaží udržet tuto vratkou lávku. Dokonce jsou spíše odhodláni hájit ji všemi prostředky a zničit toho, kdo by se odvážil zřídit pevnější přechod pomocí samotné Pravdy. Bez váhání by se snažili zopakovat totéž, co se na této zemi odehrálo před téměř dvěma tisíci lety, co vrhá stín ještě na současnost a co přesto sami učinili ústředním bodem svého učení a své víry, což je vlastně velkou obžalobou proti zaslepenosti a zkázonosné tvrdošíjnosti lidí.

Byli to *představitelé náboženství* a tehdejší učenci, kteří ve své

dogmatické omezenosti a domýšlivosti prozrazující slabost nebyli schopni poznat Pravdu a Syna Božího. Uzavřeli se před ní a ze strachu a závisti nenáviděli a pronásledovali jeho i všechny stoupence. Jiní lidé se však snadněji otvírali poznání a rychleji vyciťovali pravdivost Slova.

Přestože dnešní představitelé křesťanských náboženských společností obzvlášť zdůrazňují cestu utrpení Syna Božího, sami se z této skutečnosti nepoučili a nic z ní nezískali. Právě ti, kteří dnes stojí v čele společností založených na Kristově učení, stejně jako vedoucí činitelé novějších hnutí, by se i dnes opět snažili zneškodnit každého, kdo by mohl pomocí samotné Pravdy ohrozit vratké přechody přes povážlivé mezery nebo trhliny v jejich naukách a výkladech. Pronásledovali by ho s nenávistí, zrozenou ze strachu a ještě více z ješitnosti, právě tak, jak tomu bylo již kdysi.

Scházela by jim velikost, aby snesli pomyšlení, že jejich vědění nestačilo k poznání samotné Pravdy a k vyplnění mezer, aby tak urovnávali lidem cestu ke snadnějšímu porozumění a plnému pochopení.

A přece může lidstvo stoupat vzhůru jen díky plnému pochopení, nikdy mu k tomu nepomůže slepá, nevědomá víra!

Jednou z takových mezer, vzniklou následkem nesprávně tradovaných zpráv, je také pojem »Syn Člověka«. Mnozí na něm křečovitě lpí stejně jako kdysi farizejové, kteří se nechtěli otevřít Pravdě přinášené Synem Božím, protože odporovala jejich tradičním strnulým naukám. Kristus mluvil o sobě *jen* jako o Synu Božím. Byla mu vzdálená nelogičnost, aby se zároveň nazýval Synem Člověka. I když se pak lidé snažili následkem vlastních pochybností skutečně co nejdůmyslněji a nejobratněji vysvětlit tento zjevný protiklad mezi Synem Božím a Synem Člověka, který vyciťoval každý klidně myslící člověk, nelze přes veškerou tuto námahu tvrdit, že se našlo *sloučení* obou pojmů. I ty nejlepší výklady musely stále znovu hovořit o dvou postavách, které stojí *vedle sebe*, nikdy se však nemohly jevit jako *jedna.*

Je to i zcela přirozené. Syn Boží se nemůže stát Synem Člověka

jen proto, že se musel narodit prostřednictvím lidského těla, aby mohl žít na zemi.

Každý křesťan ví, že Syn Boží přišel pouze s *duchovním* posláním a že všechna jeho slova se týkala *duchovní říše*, byla tedy míněna *duchovně*. Proto se nesmí jinak chápat ani jeho opakované poukazy na Syna Člověka! Proč by se v tomto případě měla činit výjimka? Duchovně Kristus byl a zůstal pouze *Synem Božím!*

Když tedy mluvil o Synu Člověka, nemohl tím mínit sebe. V tom všem je něco mnohem mocnějšího a většího, než jak to podávají dnešní výklady křesťanských náboženství. Tento zjevný rozpor by musel již dávno podnítit k vážnému zamyšlení, kdyby všechno nezatemňovala dogmatická omezenost. Místo nejvážnějšího zkoumání, které je u tak důležitých věcí bezpodmínečně nutné, se sáhlo ke křečovitému lpění na dochovaných slovech. Tak si lidé nasadili na oči klapky, které jim bránily ve volném rozhledu.

Přirozený následek toho je, že i když se takoví vykladači a učitelé nalézají ve stvoření svého Boha, nedokážou je ani správně poznat. A přece jedině správné poznání stvoření dává naději, že se člověk přiblíží i k samotnému Stvořiteli, k východisku díla.

Kristus učil lidi především úplné přirozenosti, to jest učil, aby se přizpůsobili zákonům přírody, tedy stvoření. Ale přizpůsobit se může jen ten, kdo přírodní zákony zná. V přírodních zákonech se projevuje Stvořitelova vůle, takže mohou ukázat cestu k poznání Stvořitele samého.

Kdo zná přírodní zákony, pozná také, jak neochvějně působí a zasahují do sebe. Ví proto, že toto působení je ve své stálé důslednosti ženoucí vpřed právě tak nezměnitelné jako vůle Stvořitele, Boha Otce.

Jakákoliv odchylka by znamenala změnu Boží vůle. Změna by však svědčila o nedokonalosti. Protože ale prvotní zdroj všeho bytí, Bůh Otec, je jen jednotný a dokonalý, musí být sebemenší odchylka v přírodních zákonech, tedy v zákonech vývoje, prostě nemožná a předem vyloučená. Tato skutečnost vyžaduje, aby také náboženská věda a přírodní vědy byly po každé stránce jednotné

v jasnosti a důslednosti bez jakýchkoliv mezer, jestliže mají podávat *Pravdu*.

Je nesporné, že dnešní přírodověda dosáhla v poměru k celému stvoření dosud velmi nízké hranice vědění. Přidržovala se totiž pouze hrubohmotnosti, protože rozum v dnešním smyslu je schopen zabývat se jen tím, co je vázáno na prostor a čas. Jedinou, a ovšem také neodpustitelnou chybou je, že stoupenci této vědy se snaží posměšně popírat jako neexistující vše, co je nad prostorem a časem. Výjimku představuje hrstka učenců, kteří se povznesli nad prostřednost, získali širší rozhled a odmítli zakrývat nevědomost domýšlivostí.

Náboženská věda jde mnohem dál, zůstává však přesto rovněž odkázána na přírodní zákony, které platí i nad tím, co je vázáno na prostor a čas. Přicházejí z prvotního zdroje a bez přerušení a beze změny svého druhu zasahují do toho, co je pozemsky viditelné.

Z toho důvodu nesmějí ani náboženské nauky vykazovat mezery a rozpory, mají-li skutečně odpovídat Pravdě, tedy přírodním zákonům neboli Boží vůli, mají-li tedy obsahovat *Pravdu*. Nauky, které mají sloužit k vedení lidí a jež mají velkou odpovědnost, si nesmějí dovolit volnost slepé víry!

Na stoupencích pravého Kristova učení proto těžce spočívá omyl týkající se pojmu Syn Člověka, neboť klidně přijímají a dále s sebou vlečou mylné dochované zprávy, přestože se v mnoha lidech občas tiše ozývá cítění, které napomíná, že je to jinak.

Je to právě nezměnitelnost Boží vůle v její dokonalosti, jež vylučuje, aby Bůh libovolně zasahoval do stvoření. Je to však také ona, která způsobuje, že po Luciferově pádu, k němuž došlo následkem jeho nesprávného jednání*, prostě nelze Lucifera vyřadit. Stejně tak je nutné připustit, aby lidé zneužívali přírodní zákony, tedy Boží vůli, protože lidskému duchu je na základě toho, že pochází z věčného duchovně bytostného, dána možnost svobodně se rozhodovat.**

* Přednáška: »Tajemství Lucifera«

** Přednáška: »Odpovědnost«

V dění jemnohmotného i hrubohmotného stvoření se musí právě tato neochvějná dokonalost Stvořitelovy vůle jevit jako jistá vázanost! Ale jen méněcenní a malí lidští duchové se při tomto poznání mohou domnívat, že Stvořitelova moc a velikost je omezená. Takový názor by mohl vyplynout pouze z jejich vlastní omezenosti!

Mate je nezměrnost celku, protože si o něm mohou utvořit obraz skutečně jen tehdy, když má – jak to odpovídá jejich chápání – užší hranice.

Kdo se však opravdu snaží poznat svého Stvořitele v jeho působení, tomu se na bezpečné cestě přírodních zákonů dostane přesvědčivého tušení o dalekosáhlých dějích, jejichž začátky tkví v prvotním zdroji, tedy ve východisku všeho dění. Tyto děje odtamtud vycházejí a táhnou se celým stvořením jako neposunutelné koleje. Po nich se potom musí pohybovat všechen další život vždy podle toho, jak byla nastavena výhybka.

Nastavení výhybky provádí *lidský duch samočinně* na své cestě hmotností.* Většina lidí se ale žel dává Luciferovým principem přimět k nesprávnému nastavení výhybky. Proto se pak podle nezměnitelných zákonů vývoje, které procházejí hmotností jako koleje, jejich život pohybuje stále více směrem dolů ke zcela určitému konečnému cíli, který odpovídá nastavení výhybky.

Nastavení výhybky svobodným rozhodnutím člověka může být z prapůvodu přesně pozorováno nebo vyciťováno. Pak lze jasně poznat další vývoj, který musí podle učiněného rozhodnutí probíhat jen po příslušných kolejích zákonů položených ve stvoření.

Tato okolnost umožňuje předvídat mnoho událostí, protože přírodní zákony neboli zákony stvoření pohánějící všechno k vývoji se nikdy neodchylují. Tisíciletí při tom nehrají roli. Na základě předvídání těchto konečných cílů, k nimž nevyhnutelně směřuje vývoj, pak vznikají velká zjevení, která jsou lidem obdařeným milostí duchovně ukazována v obrazech a díky tomu, že je předávají dál, se o nich dozvídá lidstvo.

* Přednáška: »Člověk a jeho svobodná vůle«

Jedno však *nelze* s určitostí předpovědět: *pozemský čas*, kdy se taková zjevení a zaslíbení splní!

K tomu dojde tehdy, když takový běh života, ujíždějící po zvolených kolejích, dorazí do předem ohlášené mezistanice nebo do konečného cíle. Osud člověka stejně jako osud národa a nakonec celého lidstva lze přirovnat k vlaku, který stojí a čeká na jednokolejné dráze na místě, odkud se rozbíhají koleje všemi směry. Člověk podle libosti nastaví výhybku, nastoupí do vlaku a pustí páru, to znamená oživí parní stroj.

Když jede po koleji, kterou si zvolil, lze uvést jen jednotlivé stanice a konečný cíl, ne však přesnou hodinu příjezdu. Ta závisí na rychlosti jízdy, která se může měnit podle druhu člověka. Lokomotivu totiž *oživuje člověk* a podle toho, jaký sám je, ji pohání buď klidně a stejnoměrně, nebo s bouřlivou vášní anebo také střídavě různě. Čím více se takový vlak jednotlivce, národa nebo celého lidstva blíží po své trati, tedy svým osudovým směrem, k některé stanici, tím jistěji je možné spatřit jej a ohlásit jeho blížící se příjezd.

Síť kolejí má i některé spojovací tratě, které lze přehozením výhybky použít *během jízdy*, aby se změnil směr a dojelo se do jiného konečného cíle než do toho, k němuž se původně jelo. To pak samozřejmě vyžaduje pomalejší jízdu, když se vlak blíží k takové výhybce, potom zastavení a přehození výhybky. Pomalejší jízda je přemýšlení, zastavení znamená rozhodnutí člověka. Toto rozhodnutí může až do posledního rozhodujícího okamžiku vždy učinit. Přehození výhybky je pak čin, který následuje po rozhodnutí.

Boží vůli, která probíhá hmotností v podobě neměnných přírodních zákonů jako koleje, lze také nazvat nervy v díle stvoření. Tyto nervy dávají vyciťovat nebo hlásí východisku, tvořivému prvotnímu zdroji, každou nesrovnalost v mohutném díle stvoření.

Tento bezpečný přehled, dosahující na základě neochvějných zákonů až do nejvzdálenějších konců, dává Stvořiteli podnět k tomu, aby ke svým zjevením připojoval *také zaslíbení*. Tato zaslíbení zavčas zvěstují jím vyslaní pomocníci v době blížících se nejnebezpečnějších zatáček, mezistanic nebo konečných stanic!

Pomocníci jsou od něho vyzbrojeni tak, aby krátce před příchodem nevyhnutelných katastrof a nebezpečných obratů otvírali hlásáním Pravdy oči lidským duchům, kteří jedou po nesprávných kolejích. To jim má umožnit, aby ještě včas přehodili výhybku, vyhnuli se tak stále nebezpečnějším místům a novým směrem unikli také zkázonosnému konečnému cíli.

Protože Stvořitel nemůže nic změnit na dokonalosti své vůle, i při této pomoci opět přesně dodrží platné zákony. Jinými slovy: Jeho vůle je od prvopočátku dokonalá. Každý z nových činů jeho vůle bude samozřejmě rovněž dokonalý. Proto každý nový čin jeho vůle musí také přesně odpovídat stejným zákonům jako předcházející činy. Následek tohoto činu se znovu přesně přizpůsobí vývojovému dění jemnohmotného i hrubohmotného světa.

Jakákoliv jiná možnost je právě vzhledem k dokonalosti Boží jednou provždy vyloučena. V rámci právě vysvětleného předvídání vznikla i předpověď, že se Syn Boží narodí na zemi v lidském těle, aby zvěstováním Pravdy přiměl lidstvo k přehození výhybky.

Čin přehození výhybky zůstává podle zákonů vyhrazen lidským duchům samotným. Nelze proto předvídat, jak se rozhodnou, neboť je možné přesně přehlédnout se všemi stanicemi a zatáčkami až ke konečnému cíli jen dráhy, které si lidští duchové *již zvolili* a svým svobodným rozhodnutím na ně nastavili výhybku.

Je samozřejmě logické, že nelze předvídat body obratu, při nichž je směrodatné volné a svobodné rozhodnutí lidstva, neboť i právo svobodného rozhodnutí je podle přirozené zákonitosti vzniku a vývoje následkem Boží dokonalosti právě tak nezměnitelné jako všechno ostatní. A protože Stvořitel dal lidským duchům toto právo na základě toho, že pocházejí z duchovně bytostného, nežádá ani, aby předem věděl, jaké bude jejich rozhodnutí.

Jenom *následek* takového rozhodnutí může přesně poznat až do konce, protože tento následek se pak musí projevit podle jeho vůle, která tkví v zákonech jemnohmotného i hrubohmotného stvoření. Kdyby tomu bylo jinak, byl by to nedostatek Boží dokonalosti, což je naprosto vyloučeno.

Člověk si tedy má být vždy plně vědom své nesmírné odpovědnosti spočívající v tom, že je ve svých hlavních rozhodnutích skutečně nezávislý. Ale člověk se žel považuje buď za zcela závislého raba, nebo se přeceňuje a pokládá se za část Božského.

Důvodem toho nejspíš je, že se v obou případech domnívá, že je zproštěn odpovědnosti. V prvním případě jako příliš nízký a závislý tvor, v druhém případě jako osobnost, která je nad odpovědnost vysoko povznesena. Obojí je však nesprávné! Člověk se může považovat za správce, který se smí v určitých věcech svobodně rozhodovat, ale který má i plnou odpovědnost, těší se tedy velké důvěře a nemá ji zklamat špatným hospodařením. – –

Právě tato dokonalost vyžaduje, aby Stvořitel při poskytování bezprostředních pomocí lidstvu ubírajícímu se nesprávným směrem počítal také s jeho selháním, k němuž by mohlo dojít při jeho rozhodování. Pro takové případy má ve své moudrosti a lásce, které jsou jakožto mu vlastní rovněž zákonité a přirozené, připraveny další cesty ku pomoci. Tyto cesty pak navazují jako pokračování na předcházející cestu, která byla následkem selhání lidstva případně přerušena.

Tak bylo již předtím, než se na zemi vtělil Syn Boží, připraveno ve věčné Otcově říši opětovné zvěstování Pravdy pro případ, že by lidstvo přes velikou oběť Otcovy lásky selhalo. Kdyby se neřídilo tím, co Syn Boží říkal ze svého čistě božského stanoviska, a na jeho výstrahy nepřehodilo výhybku tak, aby se dostalo na dráhy vedoucí směrem, který mu ukázal, ale zaslepeně setrvávalo na svých dosavadních drahách vedoucích k záhubě, měl potom přijít ještě jeden vyslanec, který by mohl být lidstvu v jeho nejvnitřnější podstatě bližší než Syn Boží, aby mu ještě v poslední chvíli posloužil jako varovatel a vůdce, bude-li – – – – chtít naslouchat jeho hlasu Pravdy. *To je Syn Člověka.*

Kristus jako Syn Boží o tom věděl. Když při svém působení poznal, jak je půda lidských duší zarostlá plevelem a vyprahlá, bylo mu jasné, že jeho činnost během jeho života na zemi neponese takové ovoce, jaké by muselo dozrát při dobrém chtění lidstva. Hlu-

boce se nad tím rmoutil, neboť na základě tak dobře mu známých zákonů ve stvoření, v nichž je zakotvena vůle jeho Otce, viděl, že vývoj zcela jistě směřuje k nevyhnutelnému konci, který se musí dostavit jako následek jednání a chtění lidí.

A tehdy začal mluvit o Synu Člověka a o jeho příchodu, který se stával nutným kvůli událostem, jež bylo možné očekávat. Čím déle plnil své velké poslání, které podle druhu rozhodnutí lidstva nechávalo otevřené dvě cesty – buď se bude lidstvo řídit jeho učením, takže zažije vzestup a vyvaruje se všeho zkázonosného, nebo selže a bude se dál řítit po šikmé ploše nutně vedoucí do záhuby –, tím jasněji viděl, že velká většina lidstva se svým rozhodnutím kloní k selhání a tím k zániku.

Potom formuloval své výroky o Synu Člověka jako přímé předpovědi a ohlášení, například když pravil: »Až však přijde Syn Člověka…« a tak dále.

Tím označoval dobu krátce před nebezpečím zániku, který podle Božích zákonů musí nastat ve hmotném světě následkem toho, že se lidstvo postavilo proti jeho poslání a vytrvale se dál ubírá zvoleným směrem, konečným cílem jeho cesty je tedy zánik. Při tomto poznání tehdy těžce trpěl, neboť byl Láska.

Každá dochovaná zpráva, která tvrdí, že Ježíš, Syn Boží, zároveň označoval sám sebe za Syna Člověka, je nesprávná. Taková nelogičnost není ani v Božích zákonech, ani ji nelze přisuzovat Synu Božímu, který tyto zákony znal a byl jejich nositelem.

Učedníci si s oběma pojmy nevěděli rady, jak přece vyplývalo z jejich otázek. Jedině od nich pochází omyl, který se udržel dodnes. Domnívali se, že Syn Boží označoval výrazem »Syn Člověka« sám sebe, a podle své domněnky předali tento omyl potomstvu. Další generace se stejně jako učedníci také vážněji nezabývaly nelogičností, která v tom spočívá, a prostě přes to přecházely, částečně z ostýchavosti, částečně z pohodlnosti, přestože při správném pochopení vyjde ještě jasněji a zřetelněji najevo Stvořitelova všeláska.

Syn Člověka půjde ve stopách Syna Božího, to znamená, že převezme a dál ponese jeho poslání. Jako vyslanec Boha Otce před-

stoupí před lidstvo na zemi, aby je hlásáním Pravdy strhl z dosavadní dráhy a přiměl je k dobrovolnému rozhodnutí zaujmout jiné stanovisko, odvádějící od míst zkázy, která na ně nyní čekají.

Syn Boží – Syn Člověka! Jistě není těžké přijít na to, že mezi nimi musí být rozdíl. Každý z těchto výrazů má svůj jasně ohraničený, přesně vymezený smysl, takže směšování a splynutí v jedno je nutné označit za lenost myšlení. Posluchači a čtenáři přednášek jistě vědí o přirozeném vývoji, který vychází z Prasvětla, Boha Otce, a postupuje dolů až ke hrubohmotnému světovému tělesu. Syn Boží vyšel z Božsky bezbytostného, rychle prošel všemi úrovněmi a vtělil se v hrubohmotném světě. Byl to děj vyzařování. Je tedy možné ho plným právem nazývat vtěleným Synem Božím. Protože tak rychle prošel duchovně bytostným, ve kterém má lidský duch teprve své východisko, nemohl tam – stejně jako v následující jemnohmotné části stvoření – zakotvit tak, aby si jeho Božsky bezbytostné jádro mohlo s sebou vzít silné ochranné obaly těchto různých druhů. Tyto záhaly, které jinak slouží jako výzbroj, zůstaly tenké.

To mělo tu výhodu, že Božské prozařovalo jeho nitrem, tedy z něho pronikalo, snáze a silněji. Mělo to však i nevýhodu, že v nížinách země nepřátelských Světlu mohlo být pro svou nápadnost tím rychleji napadeno a tím zuřivěji pronásledováno. Silné Božské nitro, jen slabě zakryté v pozemské hrubohmotné schráně, muselo mezi lidmi zůstat něčím cizím, příliš vzdáleným.

Obrazně vyjádřeno by se dalo říci, že jeho Božské jádro nebylo dostatečně připraveno a vyzbrojeno pro nízkou hrubohmotně pozemskou oblast, neboť se mu nedostávalo obalů, které by přijalo v duchovně bytostné a jemnohmotné úrovni. Propast mezi Božským a pozemským byla překlenuta jen slabě.

Protože si lidé neváţili tohoto daru Boží lásky a neochraňovali jej, ale – jak to přirozeně vyplývá z povahy všeho temnějšího – vystupovali vůči světlému Synu Božímu s nepřátelstvím a nenávistí, musel v Synu Člověka přijít druhý vyslanec, který je pro hrubohmotný svět lépe vyzbrojen.

Také Syn Člověka je Boží vyslanec a pochází z Božsky bezbytostného. I v tomto případě se jedná o děj vyzařování. Před svým vysláním do hrubohmotného světa se však vtělil do věčného praduchovně bytostného, a byl tedy těsně spojen s duchovní podstatou, z níž pochází zárodky lidského ducha! Tím se Božsky bezbytostné jádro tohoto druhého vyslance přibližuje lidskému duchu po stránce jeho původu, takže získává i větší ochranu a bezprostřední sílu proti němu.

Teprve odtamtud pak byl vyslán do hrubohmotného světa, a to tehdy, aby mohl v pravý čas vstoupit na bojiště a ukazovat pravou cestu do Otcovy říše lidem, kteří vážně hledají Boha a prosí o duchovní vedení, a současně jim poskytovat ochranu před útoky těch, kdo tíhnou dolů a staví se proti nim nepřátelsky.

Proto bděte, abyste ho poznali, až nadejde jeho doba. Neboť přináší rozhodující čas i pro vás!

ROZDÍL V PŮVODU MEZI ČLOVĚKEM A ZVÍŘETEM

K OBJASNĚNÍ rozdílu v původu mezi člověkem a zvířetem je třeba stvoření rozčlenit podrobněji než dosud.

Obvyklá označení jako »skupinová duše« zvířete oproti osobnímu »já« člověka nestačí, i když samo o sobě je to myšleno zcela správně. V širokých obrysech se jimi označuje jen to, co je všeobecné a nejbližší pozemskému prostředí, nevyjadřuje se však *skutečný* rozdíl.

K tomu je nutné vědět, jak se vyvíjelo stvoření. To je vysvětleno v přednášce »Vývoj stvoření«.

Pro snadnější přehled uveďme hlavní stupně shora dolů:

1. Božské:	Božsky bezbytostné = Bůh Božsky bytostné
2. *Duchovně* bytostné:	vědomé duchovně bytostné nevědomé duchovně bytostné
3. Bytostné:	vědomé bytostné nevědomé bytostné
4. Hmotné:	jemnohmotné hrubohmotné

Člověk má svůj duchovní původ v nevědomém duchovně bytostném. Zvíře má naproti tomu svůj bytostný původ v nevědomém bytostném. Mezi oběma stupni je nesmírně velký rozdíl. Oživujícím jádrem člověka je *duch*. Oživujícím jádrem zvířete je však *bytost.*

Duch stojí v tomto případě nad bytostí, vnitřní původ člověka je proto vyšší než vnitřní původ zvířete. Oba mají společný jen původ hrubohmotného těla. Duch člověka ale časem vyvinul své zpočátku čistě zvířecí tělo víc, než to mohlo učinit bytostné jádro zvířete.

Nauka o přirozeném vývoji hrubohmotného těla, počínaje tělem nejnižšího živočicha až k tělu lidskému, je tedy správná. Ukazuje na vzestupné působení tvůrčí vůle v přírodě, které je po všech stránkách bez mezer. Je to známka dokonalosti.

U této nauky se učinila jediná, ovšem velká chyba: nešlo se nad hrubohmotnost.

Když se říká, že lidské tělo, tedy hrubohmotný plášť člověka, pochází ze zvířecího těla, jež vzniklo před tělem lidským, je to správné. Ale tato těla netvoří ani člověka, ani zvíře. Patří k nim pouze jako obaly nutné v hrubohmotnosti. Chce-li však z toho někdo vyvodit, že i vnitřní živá podstata člověka pochází z podstaty zvířete, je to neodpustitelná chyba, která uvádí v omyl a musí vyvolat rozpor.

Z tohoto rozporu vzniká také u mnoha lidí zdravé vyciťování, jež se staví *proti* takovému nesprávnému názoru. Na jedné straně je láká správnost tohoto názoru, pokud se týče těla, na druhé straně je ale odpuzuje hrubá nedbalost, s jakou se do toho chce bez rozpaků zahrnout i vnitřní původ.

Věda ovšem mohla dosud dělat stěží něco jiného než tvrdit, že v přirozeném vývoji pochází člověk ze zvířete, především ze zvířete podobného opici, které se svým vzhledem nejvíce blížilo lidskému tělu. Byla totiž dosud schopna zabývat se pouze hmotností, dokonce převážně jen hrubohmotností, která je pouze velmi malou částí stvoření. A z hrubohmotnosti zná jen nejhrubší zevnějšek. Ve skutečnosti tedy mizivě málo, téměř nic.

Věda sice dnes umí konečně využívat různé cennější jevy, nezná však dosud jejich podstatu a musí se z nouze spokojit s několika cizojazyčnými termíny, jimiž nahrazuje skutečné vědění. Těmito termíny se označuje jen provizorní utřídění něčeho, co existuje a co lze již využívat, ale jehož skutečná podstata se nezná, natož pak jeho původ.

Bytostné a ještě mnohem více duchovno se nacházejí *nade* vším hmotným. Při pohledu od země vzhůru jsou pokračováním směrem k původu všeho, co existuje. Při pohledu shora dolů, což je přirozenější, předcházejí ve vývoji všemu hmotnému.

Je nutné si uvědomit, že všechno duchovní i všechno bytostné samozřejmě potřebuje – jak to přirozeně vyplývá z vývoje – záhal hrubohmotného těla, jakmile poslušno zákonů vývoje pronikne jako tvůrčí činitel a živé jádro až do hrubohmotnosti. Když se při bádání konečně buď postoupí dál vzhůru, tedy nad hmotu, nebo když se dokáže sledovat přirozený vývojový proces shora dolů, ihned přestanou spory.

Nastal čas, kdy je nutné učinit k tomu první krok. Musí se však při tom postupovat s největší opatrností, aby duchovní vědění, které se zjevně vyznačuje logikou, nebylo nepozorovaně strženo do nevědomé fantazie. Je třeba si uvědomit, že k bytostnému a duchovnu se lze přiblížit jen s *jasným, volným* duchem, není to možné jako ve hmotnosti s vahami, pitevními noži a zkumavkami.

Stejně tak se k nim nelze přiblížit s *omezeným* duchem nebo s předpojatostí, jak se o to lidé často pokoušejí. Platné zákony stvoření to samy od sebe zcela znemožňují. Nepatrný lidský tvor, i kdyby si o sobě myslel sebevíc, nemůže nic změnit na vůli svého Stvořitele, která je vzhledem ke své dokonalosti neochvějná.

Skutečný rozdíl mezi člověkem a zvířetem tedy spočívá pouze v jejich nitru. Zvíře se po odložení svého hrubohmotného těla může vrátit jen do bytostné úrovně, člověk se ale může vrátit do duchovna, které je mnohem výš.

Člověk sice může po určité stránce často klesnout až na úroveň zvířete, přesto však musí vždy zůstat člověkem, protože se nemůže zbavit odpovědnosti, která vyplývá z jeho duchovního původu. Zvíře se ale následkem svého pouze bytostného původu nikdy nemůže povznést na člověka. Rozdíl mezi lidským a zvířecím tělem spočívá jen ve tvaru a v tom, že se u člověka vyvinulo ušlechtileji. Podnět k tomuto vývoji dal *duch* poté, co vstoupil do hrubohmotného těla.*

* Přednáška: »Stvoření člověka«

ODLOUČENÍ LIDSTVA OD VĚDY

TOTO odloučení nebylo nutné, protože celé lidstvo má plné právo na vědu. Vždyť věda se jen snaží učinit srozumitelnějším stvoření, které je darem Božím. Vlastní činnost každého vědního oboru spočívá v tom, že se pokouší blíže prozkoumat Stvořitelovy zákony, aby je díky jejich přesnější znalosti bylo možné využít ve větší míře ku prospěchu lidstva.

To všechno není nic jiného než ochota podřídit se Boží vůli.

Protože stvoření a přírodní čili Boží zákony, které stvoření nesou a udržují, jsou ve své dokonalosti nesmírně jasné a prosté, mělo by z toho přirozeně vyplývat, že ten, kdo je skutečně poznal, o nich podá prosté a jednoduché vysvětlení.

Zde se ale začíná projevovat citelný rozdíl, který je nezdravý, takže vytváří stále se zvětšující propast mezi lidstvem a těmi, kdo se nazývají adepty vědy, kdo jsou tedy adepti vědění nebo pravdy.

Tito adepti vědy se nevyjadřují tak prostě a přirozeně, jak by to odpovídalo pravdě, tedy skutečnému vědění, ba jak to pravda vůbec jako přirozený důsledek vyžaduje.

To má dvě, vlastně tři příčiny. Za velkou námahu, kterou je podle jejich názoru nutné při vědeckém bádání vynaložit, očekávají zvláštní postavení. Nechtějí si uvědomit, že toto bádání je pouze výpůjčka z hotového stvoření, právě taková, jako když se prostý rolník zabývá klidným a pro něho nutným pozorováním přírody, nebo jak to musí činit jiní lidé při své praktické práci.

Kromě toho se adept vědy, pokud se ve svém vědění skutečně nepřiblíží pravdě, bude muset z povahy věci vždy vyjadřovat nejasně. Teprve až sám pravdu skutečně pochopí, bude se právě tak opět z povahy věci nutně vyjadřovat ve svých pojednáních prostě a přirozeně.

Není přece tajemstvím, že právě nevědoucí lidé, kteří teprve dospívají k vědění, rádi mluví víc než sami vědoucí. Uchýlí se nezbytně vždy k nejasnosti, protože nemohou jinak, jestliže si dosud neosvojili pravdu, tedy skutečné vědění.

Třetím důvodem je opravdové nebezpečí, že by veřejnost věnovala lidem zabývajícím se vědou velmi málo pozornosti, kdyby se věda chtěla ukazovat v přirozeném plášti pravdy. Lidé by ji pak považovali za »příliš přirozenou«, než aby jí mohli přikládat velkou cenu.

Neuvědomují si, že právě *to* je jedině správné a že je to měřítkem všeho ryzího a pravého. Jen v přirozené samozřejmosti je záruka pravdy.

K tomu však nelze lidi přimět tak snadno. Vždyť ani v Ježíši nechtěli poznat Syna Božího, neboť se jim zdál »příliš prostý«.

O tomto nebezpečí věděli adepti vědy odedávna velmi dobře. Proto se z chytrosti stále více uzavírali přirozené prostotě pravdy. Aby uplatnili sami sebe a svou vědu, vytvářeli při hloubavém přemýšlení stále větší překážky.

Učenec, který se povznesl z davu, nakonec odmítl vyjadřovat se prostě a všem srozumitelně. Činil to často jen z důvodu, který si sám sotva uvědomoval, že by mu asi nezbylo mnoho, čím by vynikal nad ostatní, kdyby si nevytvořil způsob vyjadřování, jemuž by bylo nutné se teprve zvlášť naučit během dlouholetého studia.

Tím, že nemluvil tak, aby mu všichni rozuměli, časem dosáhl umělé nadřazenosti. Jeho žáci a následovníci ji udržovali stůj co stůj, protože u mnoha z nich by jinak bylo dlouholeté studium a s ním spojené velké výdaje skutečně zbytečné.

Dnes to došlo tak daleko, že mnoho učenců již vůbec nedovede vyjadřovat se před prostými lidmi jasně a srozumitelně, tedy jednoduše. *Toto* úsilí o jednoduché vyjadřování by nyní vyžadovalo snad *nejtěžší studium* a trvalo by déle než celý lidský život. Především by to ale mělo pro mnoho lidí nepříjemný následek, že by pak vynikli jen takoví lidé, kteří mají lidstvu co dát svým skutečným *věděním* a jsou ochotni mu jím posloužit.

V dnešní době je zvlášť nápadnou vlastností učenců, že se před veřejností zahalují do nesrozumitelnosti, jak se to podobně dělávalo již při církevních obřadech. Při nich pozemsky povolaní Boží sluhové mluvili jakožto vedoucí a rádci latinsky k lidem, kteří si přáli zbožně rozjímat a toužili po povznesení. Tomu ovšem tito lidé nerozuměli, a proto ani nemohli pochopit a osvojit si to, z čeho jedině mohli mít nějaký prospěch. Tito Boží sluhové tehdy mohli právě tak mluvit siamsky a bylo by to stejně bezvýsledné.

Pravé vědění nesmí mít zapotřebí, aby se činilo nesrozumitelným, neboť zahrnuje současně i schopnost, ba potřebu vyjadřovat se prostými slovy.

Pravda je bez výjimky pro *všechny* lidi. Vždyť lidé z ní vznikli, protože Pravda je nedílnou součástí duchovně bytostného, které je východiskem lidského ducha. Z toho vyplývá, že Pravdu v její přirozené prostotě mohou pochopit všichni lidé. Jakmile se však při dalším předávání stane složitou a nesrozumitelnou, není již čistá a pravá, nebo se její výklady ztrácejí v podružnostech, které nemají takový význam jako její jádro.

Toto jádro, tedy pravé vědění, musí být všem srozumitelné. Všechno, co bylo uměle vyšroubováno, je vzdáleno přirozenosti, a proto může obsahovat jen málo moudrosti. Každý, kdo neumí pravé vědění podávat prostě a přirozeně dál, je *nepochopil*. Buď se bezděčně snaží něco zastírat, nebo je jako vystrojená loutka bez života.

Kdo ještě zanechává ve vědění, které na sebe logicky navazuje, mezery a vyžaduje místo toho slepou víru, ten z dokonalého Boha činí nedokonalého bůžka a dokazuje, že sám nezná správnou cestu, a proto ani není schopen bezpečně vést jiné. To budiž výstrahou každému vážně hledajícímu!

DUCH

SLOVO »duch« se často používá. Lidé, kteří mluví o duchu, si však neuvědomují, co duch ve skutečnosti je. Jeden zkrátka nazývá duchem vnitřní život člověka, druhý směšuje duši a ducha. Často se také mluví o duchaplných lidech a nemyslí se přitom na nic jiného než na pouhou činnost mozku. Hovoří se o záblescích ducha a o mnohém jiném. Ale nikdo se nepokusí jednou správně vysvětlit, co duch je.

Nejvyšší, co se tímto výrazem dosud rozumělo, je vyjádřeno větou: »Bůh je duch!« Z toho se pak odvozuje všechno ostatní. Někteří lidé se na základě tohoto tvrzení snažili pochopit i samotného Boha a najít vysvětlení o něm.

Právě to se však muselo lišit od skutečnosti, a mít proto za následek omyly. Je totiž *nesprávné* prostě říkat: »Bůh je duch.«

Bůh je *božský* a ne duchovní! V tom je již vysvětlení. Božské nikdy nesmíme označovat za ducha. Jen duchovno je duch. Dosavadní mylný názor lze vysvětlit tím, že člověk pochází z duchovna, takže ani není schopen povznést se v myšlení nad ně, a všechno duchovní je tím pádem pro něho to nejvyšší.

Je proto pochopitelné, že nejčistší a nejdokonalejší část duchovna by rád považoval za původ celého stvoření, tedy za Boha. Můžeme se proto domnívat, že nesprávný pojem vznikl nejen z potřeby člověka představit si svého Boha tak, že je stejného druhu jako on, i když po všech stránkách dokonalý, aby se s ním cítil těsněji spojen, ale hlavně proto, že člověk není schopen pochopit skutečnou vznešenost Boží.

Bůh jest božský, jeho vůle je Duch. A z této živé vůle vzniklo jeho nejbližší duchovní okolí – ráj s jeho obyvateli. Z ráje vyšel člo-

věk jako duchovní zárodek, aby se vydal na cestu pozdějším stvořením. Člověk je tedy nositelem *ducha* v celém hmotném stvoření. Z toho důvodu je při veškerém svém jednání také vázán čistou pravůlí Boží a musí mít plnou odpovědnost za to, jestliže nechá působením vnějších vlivů hmoty nečistě zarůst svého ducha plevelem, nebo když jej za určitých okolností občas i úplně zahrabe.

To je ten poklad nebo hřivna, která by v jeho rukou měla přinášet úroky a úroky z úroků. Z nesprávného předpokladu, že Bůh sám je duch, že je tedy stejného druhu jako duchovno, z něhož pochází člověk, jasně vyplývá, že si člověk nikdy nemohl utvořit správnou představu o Božství. Nesmí si je představovat jen jako nejvyšší zdokonalení sebe sama, ale musí jít daleko nad to k druhu, který mu navždy zůstane nepochopitelný, protože vzhledem ke svému vlastnímu duchovnímu druhu nebude nikdy schopen Božství pochopit.

Duch je tedy *vůle* Boží, životní elixír celého stvoření, které jím musí být prodchnuto, aby zůstalo zachováno. Člověk v sobě má částečku tohoto ducha, která tím, že se stane vědomou sama sebe, má přispět k *povznesení* a k dalšímu vývoji celého stvoření. K tomu je však nutné, aby se naučil správně využívat přírodní síly a používal je k soustředěné podpoře.

To, co zde bylo řečeno, má být jen předběžným vysvětlením, po němž budou později ještě následovat podrobné přednášky. V nich budou vylíčeny a jasně vymezeny jednotlivé duchovní druhy.

VÝVOJ STVOŘENÍ

JIŽ JEDNOU jsem upozornil na to, že písemně zachycené dějiny stvoření se nesmějí chápat pozemsky. Ani dějiny stvoření uvedené v bibli se netýkají této země. Stvoření země bylo pouze přirozeným důsledkem dalšího vývoje *prvotního* stvoření.

Je téměř nepochopitelné, jak mohli badatelé zabývající se Písmem učinit tak velký skok, jenž je nelogický a vytváří mezeru, když se domnívali, že Bůh, který je dokonalý, by přímo, beze všech přechodů stvořil hrubohmotnou zemi.

Není nutné měnit »literu« Písma, abychom se přiblížili tomu, co se skutečně stalo. Naopak, líčení vzniku stvoření to uvádí mnohem jasněji než všechny kusé a nesprávné domněnky. Jen mylné výklady způsobily, že mnoho lidí nemůže pochopit, jak vzniklo stvoření.

Tito lidé zcela správně vyciťují chybu, která se dělá tím, že se ráj uváděný v bibli bezpodmínečně umísťuje na hrubohmotnou zemi, která je tak nesmírně vzdálená od Božského. Je přece známo, že bible je především kniha *duchovní*. Podává vysvětlení *duchovních* dějů a o lidech se zmiňuje jen tam, kde jsou v bezprostředním vztahu k těmto duchovním událostem, aby je objasnila a dokreslila.

Že se líčení vzniku stvoření zaznamenané v bibli *netýká* země, tak vzdálené od Stvořitele, je ostatně pochopitelné i pro lidský rozum, protože je to přirozené.

Stěží se někdo odváží popírat skutečnost, že toto Boží stvoření, které vzniklo přímo a označuje se jako *prvotní*, lze hledat jen v bezprostřední blízkosti Boha. Vyšlo totiž jako *první* z ruky samotného Stvořitele, a proto s ním *musí* těsněji souviset. Žádný klidně a jas-

ně myslící člověk nebude očekávat, že se tento první a *vlastní* děj stvoření odehrál právě na zemi, která je od Božského nejvíce vzdálená a která vznikla teprve během dalšího vývoje.

Nemohlo tedy být ani řeči o ráji *na zemi*. Co Bůh stvořil, jak se výslovně uvádí v dějinách stvoření, s ním samozřejmě zůstalo *přímo* spojeno a muselo být jen v jeho nejtěsnější blízkosti. Stejně snadno vysvětlitelný a přirozený je vývod, že vše, co bylo stvořeno v tak velké blízkosti Stvořitele nebo co z něho vyšlo, zůstává také nejvíce podobné jeho vlastní dokonalosti.

Představovat si však ráj na hrubohmotné zemi musí u lidí vzbuzovat pochybnosti. Myšlenka »vyhnání« z *pozemského* ráje, přičemž vyhnaní musí přece zůstat na téže zemi, má v sobě tolik nezdravého a je tak znatelně a hrubě zpozemštěná, že je to téměř groteskní. Je to mrtvý obraz, který nese pečeť křečovitě vytvořeného dogmatu, s nímž si žádný rozumný člověk neví rady.

Čím je něco méně dokonalé, tím více je vzdálené od dokonalosti. Také duchovní bytosti, které stvořila dokonalost, nemohou být pozemskými lidmi, ale musí být této dokonalosti nejblíže, a proto jsou nejideálnějšími vzory pro lidi. Jsou to věční duchové, kteří nikdy nesestupují do hmotnosti, tedy ani se nestávají pozemskými lidmi. Jsou to zářivé ideální postavy, které stejně jako magnety působí přitažlivě, ale také povzbudivě na všechny schopnosti lidských duchovních zárodků i duchů, kteří se již stali vědomými sami sebe.

Ráj, o němž se zmiňuje bible, se tedy *nesmí* zaměňovat se zemí. –

K bližšímu vysvětlení bude nutné podat ještě jednou úplný obraz všeho, co existuje, aby to hledajícímu člověku usnadnilo najít cestu do věčné říše Boží, do ráje, z něhož pochází a kde má své duchovní prvopočátky.

Ať si člověk představí Božské jako to nejvyšší a nejvznešenější! Bůh sám jako východisko všeho existujícího, jako prvotní zdroj všeho života, je ve své naprosté dokonalosti *bezbytostný*. Po Bohu samotném v jeho nejvlastnější bezbytostnosti následuje okruh Božsky *bytostného*. Z něho pocházejí ti, kdo se zformovali jako první. K nim patří na prvním místě Prakrálovna a archandělé a jako po-

slední pak malý počet Nejstarších. Nejstarší mají velký význam pro další vývoj směrem k duchovně bytostnému, tak jako později mají vědomě bytostní velký význam pro vývoj hmotnosti. Z Božsky bytostného byl vyslán Lucifer, aby byl bezprostřední oporou stvoření při jeho samočinném dalším vývoji.

Syn Boží však přišel z Božsky bezbytostného jako část, která po své pomocné misi musí opět do něho vejít a znovu se sjednotit s Otcem. Syn Člověka pochází rovněž z Božsky bezbytostného. Poté, co se od něho odštěpil, se spojil s vědomým duchovně bytostným. To vyžadovalo, aby zůstal odloučen od Božsky bezbytostného a přesto s ním byl přímo spojen, tak aby mohl být na věky prostředníkem mezi Bohem a jeho dílem.

Když Lucifer, který přišel z Božsky *bytostného*, ve svém působení selhal, musel být místo něho vyslán někdo silnější, kdo ho spoutá a pomůže stvoření. Proto Syn Člověka, který je k tomu určen, pochází z Božsky *bezbytostného*.

K Božsky bytostnému se připojuje prastvoření, věčné království Boží. V něm je na prvním místě jako nejblíže se nacházející *vědomé duchovně bytostné*. Patří k němu stvořené, věčné duchovní bytosti, které také nazýváme duchy. Jsou dokonalými, ideálními vzory všeho, oč mohou a mají usilovat lidští duchové při svém vývoji k nejvyšší dokonalosti. Jako magnet přitahují lidi, kteří usilují vzhůru. Toto samočinné spojení se u hledajících a vzhůru usilujících lidí projevuje jako často nevysvětlitelná touha, která je podněcuje, aby hledali a usilovali vzhůru.

Jsou to duchové, kteří se nikdy nezrodili ve hmotnosti. Stvořil je sám Bůh, prvotní zdroj všeho bytí a života, jako první praduchovní, a proto se nejvíce přibližují jeho dokonalosti. *Oni* jsou to také, kdo jsou *podle jeho obrazu!*

Nesmíme přehlédnout, že v dějinách stvoření se výslovně říká: podle jeho *obrazu*. Toto upozornění není ani zde bez významu, neboť mohou být jen podle jeho *obrazu*, ne podle něho *samého*. Tedy jen podle toho, jak se *zjevuje*, protože čistě Božské samo je jako jediné *bez*bytostné.

Aby se Bůh zjevil, musí se – jak již bylo uvedeno – nejdříve zahalit do Božsky bytostného. Ale ani pak ho nemůže spatřovat duchovně bytostné, nýbrž pouze Božsky bytostné, a i to jen z malé části, neboť všechno ryze Božské musí svou naprostou čistotou a jasem oslňovat vše, co není Božské. Ani Božsky bytostní nemohou pohlížet Bohu do tváře! Rozdíl mezi Božsky bezbytostným a Božsky bytostným je na to ještě příliš velký.

V tomto ráji vědomého duchovně bytostného žije současně i *nevědomé duchovně bytostné*. Má v sobě tytéž základní částečky, z nichž se skládá vědomé duchovně bytostné, jsou to tedy jeho zárodky. V těchto zárodcích je však život a život v celém stvoření touží podle Boží vůle po vývoji. Po vývoji k uvědomění si sebe samého. Je to zcela přirozený a zdravý děj.

Dospět z nevědomého stavu k uvědomění si sebe samého lze jen zkušenostmi. Touha po dalším vývoji, jehož lze dosáhnout díky zkušenostem, nakonec takové zrající nebo toužící zárodky nevědomého duchovně bytostného vypudí samočinně ven přes hranice duchovně bytostného. Protože zárodek není možné vypudit směrem vzhůru, musí se vydat na cestu, která je pro něho volná, tedy dolů.

A to je přirozené vyhnání z ráje, z duchovně bytostného, nutné pro duchovní zárodky, které touží po uvědomění si sebe samých!

Obrazně je to podáno zcela správně, když se praví: V potu tváře budeš jíst svůj chléb! To znamená, že duchovní zárodek bude těžce získávat zkušenosti, bude se při tom muset bránit a bojovat proti vlivům nízkého okolí, které na něho dorážejí, když do něho pronikne jako cizinec.

Toto vypuzení nebo vyhnání z ráje není vůbec žádným trestem, ale je to naprostá, přirozená a samočinná nutnost, jakmile duchovní zárodek toužící vyvinout se k uvědomění si sebe samého dosáhne určité zralosti. Je to zrození z nevědomého duchovně bytostného do bytostného a potom do hmotnosti za účelem vývoje. Je to tedy *pokrok*, ne snad krok zpět!

O pádu do hříchu, k němuž došlo až později a který byl samostatnou událostí, z níž se pak vyvinul dědičný hřích, ještě podám po-

drobné vysvětlení. S dějem, který zde líčím a jenž se neustále opakuje, nemá pád do hříchu nic společného.

V dějinách stvoření je to také zcela správně vyjádřeno, jestliže se tam říká, že člověk pocítil touhu »zakrýt svou nahotu« poté, co se v něm probudilo chápání dobra a zla, když si tedy začal pozvolna uvědomovat sám sebe.

Když u duchovního zárodku zesílí touha po sebeuvědomění, je samočinně vypuzen z ráje a pak projde bytostnou úrovní a dostane se do hmotnosti. Jakmile duchovní zárodek opustí oblast duchovně bytostného, byl by jako takový v nižším, jinorodém a hutnějším prostředí »nahý«. Jinak řečeno »neoděný«. Tak pro lidského ducha nastává nejen potřeba, ale bezpodmínečná nutnost přikrýt se na svou ochranu bytostnou a hmotnou látkou stejného druhu, jakého je jeho okolí. Musí se zahalit jakýmsi pláštěm, bytostným obalem, a později na sebe vzít jemnohmotné a nakonec i hrubohmotné tělo.

Teprve přijetím hrubohmotného pláště neboli těla se plně probouzí pohlavní pud a s ním i tělesný stud.

Čím větší je tento stud, tím *ušlechtilejší* je pud a tím výše stojí i duchovní člověk. Více nebo méně vyvinutý tělesný stud pozemského člověka je bezprostředním *měřítkem jeho vnitřní duchovní hodnoty!*

Toto měřítko je neklamné a každý člověk je může snadno poznat. Zadusí-li se nebo umrtví zevní pocit studu, zároveň se vždy potlačí i mnohem jemnější a zcela jinak uzpůsobený duševní cit studu. Tím se pak znehodnocuje nitro člověka.

Je neklamnou známkou hlubokého pádu a jistého úpadku, jestliže lidstvo začne pod lživým heslem pokroku projevovat snahu »povznést« se nad drahocenný a v každém směru podporující pocit studu! Ať už je to pod pláštíkem sportu, hygieny, módy, výchovy dětí nebo pod mnoha jinými k tomu vítanými záminkami. Pak nelze zadržet klesání a pád a jen největší hrůza může ještě přimět některé lidi z těch, kdo se bezmyšlenkovitě nechali strhnout na tuto cestu, aby se vzpamatovali.

Od chvíle, kdy je takový duchovní zárodek přirozeným způsobem vypuzen z ráje, vyvstává na jeho cestě bytostnou úrovní i hmotnostmi pozdějšího stvoření ne jedna, ale stále víc a více naléhavých životních potřeb. Při jejich uspokojování napomáhá v těchto nižších oblastech stvoření k jejich dalšímu vývoji a povznesení. To na něho zpětně působí, posiluje ho to a upevňuje, a nejen přispívá k jeho vlastnímu vývoji k sebeuvědomění, ale teprve jej vůbec umožňuje.

Je to mocné tvoření a tkaní, které je tisíceronásobně navzájem propletené, ale přes veškerou živou samočinnost zasahuje svým zvratným působením tak důsledně logicky do sebe, že celá cesta takového duchovního zárodku až k jeho dokonalosti vypadá jako část nádherně barevného koberce, vytvořeného cílevědomou rukou umělce. Tato cesta ho vede buď vzhůru k uvědomění si sebe samého, nebo dolů k pozdějšímu rozkladu, k němuž dojde na ochranu druhých.

V zázračném díle stvoření je tolik tiše a bezpečně působících zákonů, že by o každém z tisícerých dějů v bytí člověka bylo možné napsat pojednání. Tato pojednání by však měla jeden velký základní rys: *dokonalost Stvořitele jako východiska*, jehož *vůle* je živě tvořící *Duch.* Duch svatý! *Všechno duchovní* je však jeho *dílem!*

Protože člověk pochází z tohoto duchovně bytostného díla, má v sobě částečku chtění tohoto Ducha, která má sice schopnost svobodně se rozhodovat a tím i odpovědnost, ale přesto není totožná se samotným Božským, jak se často mylně má za to a vykládá.

Všechny projevy Boží vůle, jež v podobě přírodních zákonů působí ve stvoření jako pomoc a podpora, musí tomu, kdo jakožto vědoucí získal celkový přehled, připadat jako nádherně sladěný jásavý zpěv, jako jediný cit díků a radosti, který milióny průplavů plyne k tomuto východisku.

Vývojový proces, věčně se opakující ve stvoření, který způsobuje vypuzení duchovního zárodku z ráje při jeho určité zralosti, lze pozorovat i pozemským zrakem v každém dění na zemi, protože všude vidíme obraz stejného postupu.

Toto vypuzení, k němuž dochází v rámci přirozeného vývoje, lze také nazvat dějem samočinného odloučení. Je to stejné, jako když zralé jablko nebo každý zralý plod spadne ze stromu, podle tvůrčí vůle se rozloží a uvolní semeno. *Teprve to potom* díky vnějším vlivům, které na ně bezprostředně působí, *prorazí* svůj obal a stane se zárodkem a něžnou rostlinou. Tato rostlina získá odolnost jen za deště, bouří a slunečního svitu a jen tak zesílí ve strom.

Tak je vypuzení zralých duchovních zárodků z ráje nevyhnutelným následkem vývoje, stejně jako je bytostná, hmotná a nakonec i pozemská část stvoření v podstatě jen důsledkem duchovně bytostné části stvoření. Základní rysy prvotního stvoření se přitom sice stále opakují, ale vždy s nezbytným rozdílem, takže se projevují odlišně podle toho, zda se jedná o druh bytostného nebo ten který druh hmotnosti.

Také na hrubohmotné zemi je duše vypuzena, jakmile pro to nadejde doba zralosti. To je pozemská smrt, která znamená samočinné vypuzení z hrubohmotnosti a tím narození do jemnohmotnosti. I zde je tomu tak, jako když padá ovoce ze stromu. Při klidném počasí jen zralé, za bouří a nepohody však také nezralé. Zralé ovoce jsou lidé, kteří přecházejí se zralým vnitřním jádrem do jemnohmotného záhrobí v pravý čas. Takoví lidé jsou duchovně »hotoví« pro záhrobí, zapustí tam proto rychle kořeny a mohou bezpečně vyrůstat.

Nezralým ovocem jsou takoví lidé, u nichž odpadnutí nebo smrt se spojeným tím rozkladem hrubohmotného těla, které je dosud chránilo, obnaží jemnohmotný, *dosud nezralý* zárodek, a tím ho předčasně vystaví všem vlivům. Následkem toho zárodek buď zakrní, nebo je nucen dozrávat, dříve než může zakořenit v půdě onoho světa – tedy zvyknout si na tamní poměry – a díky tomu vyrůstat.

Tak to pokračuje stále dál. Z jednoho vývojového stupně na druhý, pokud mezitím nenastane hniloba, která nedostatečně zralý zárodek rozloží. Tímto rozkladem zárodek jako takový zanikne a s ním samozřejmě i v něm spočívající živá schopnost vyrůst v samostatný strom nesoucí ovoce, jenž se může účastnit činnosti stvoření a pokračovat ve vývoji.

Člověk, který se pozorně rozhlíží kolem sebe, může ve svém nejbližším okolí často přesně pozorovat základní obraz všeho, co se děje ve stvoření, protože v nejmenším se vždy zrcadlí i to největší. – –

Nejblíže tomuto duchovně bytostnému ráji je směrem dolů říše všeho *bytostného*. Bytostné se dělí opět na dvě části. První je *vědomé bytostné*. Skládá se z bytostí živlů a přírodních bytostí, k nimž jako poslední patří i víly, skřítci, rusalky a tak dále. Tyto bytosti živlů a přírodní bytosti byly nutnou přípravou k dalšímu vývoji, který vedl ke stvoření hmotnosti, neboť hmotnost mohla vzniknout jen ve spojení s bytostným.

Bytosti živlů a přírodní bytosti musely ve vznikající hmotnosti tvořivě spolupůsobit, jak se to děje ještě i dnes.

Druhou částí říše bytostného je *nevědomé bytostné*. Z něho pochází život zvířecí duše.* Zde je třeba dbát na rozdíl mezi říší duchovně bytostného a říší bytostného. Pouze všechno *duchovní* má v sobě od prvopočátku schopnost svobodně se rozhodovat, která má za následek i odpovědnost. Bytostné tuto schopnost nemá.

Další etapou vývoje pak byl vznik hmotnosti. Ta se dělí na *jemnohmotnost*, která se skládá z mnoha částí, a na *hrubohmotnost*, jež je počínaje nejjemnější mlhovinou viditelná pozemskému zraku! Na ráj na této zemi, která je nejzazším výběžkem hrubohmotnosti, však není ani pomyšlení. Jednou *má* na zemi vzniknout *odlesk* skutečného ráje, a to pod vedením Syna Člověka na začátku tisícileté říše. Současně vznikne i pozemský obraz hradu Grálu, jehož pravzor se nalézá na nejvyšším vrcholu stvoření jako dosud jediný pravý chrám Boží.

* Přednáška: »Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem«

JÁ JSEM HOSPODIN, TVŮJ BŮH!

KDE JSOU lidé, kteří opravdu plní toto nejvyšší ze všech přikázání? Kde je kněz, který mu učí čistě a správně?

»Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy mimo mne!« Tato slova jsou řečena tak jasně, tak *bezpodmínečně*, že by nemělo být vůbec možné, aby je někdo chápal odlišně! Také Kristus na ně nejednou poukazoval velmi jasně a přísně.

Tím více je nutné litovat, že milióny lidí přecházejí nevšímavě kolem nich a věnují se kultům, které přímo odporují tomuto nejvyššímu ze všech přikázání. Nejhorší přitom je, že tohoto přikázání svého Boha a Pána nedbají, i když projevují horlivou víru, a domnívají se, že Boha tímto zjevným přestupováním jeho přikázání ctí a že se mu líbí!

Tato velká chyba se může udržovat jen při *slepé* víře, při níž je vyloučeno jakékoliv zkoumání. Slepá víra není totiž nic jiného než bezmyšlenkovitost a duchovní lenost takových lidí, kteří se stejně jako lenoši a ospalci snaží, jak je to jen možné, vyhnout probuzení a vstávání, protože to přináší povinnosti, jejichž plnění se bojí. Jakákoliv námaha v nich budí hrůzu. Je přece mnohem pohodlnější nechat za sebe pracovat a myslet jiné.

Kdo ale nechá za sebe myslet jiné, dává jim nad sebou moc, snižuje sám sebe na otroka a činí se nesvobodným. Bůh však dal člověku schopnost svobodně se rozhodovat, dal mu schopnost myslet a cítit a za to mu člověk přirozeně také musí skládat účty ze všeho, co tato schopnost svobodného rozhodování přináší! Bůh tak chtěl mít *svobodné* lidi, ne otroky!

Je smutné, když člověk z lenosti dělá ze sebe *pozemsky* otroka, ale stihnou ho strašlivé následky, jestliže *duchovně* sníží svou hodnotu tak, že se stane tupým stoupencem nauk, které odporují strikt-

ním přikázáním jeho Boha. Nic mu nepomůže, když se snaží občas se probouzející pochybnosti ukonejšit výmluvou, že největší odpovědnost za to musí konečně nést ti, kteří vnesli odchylky do těchto nauk. To je sice samo o sobě správné, kromě toho je však každý jednotlivec ještě zvlášť odpovědný za všechno, co sám myslí a koná. A to v nezmenšené míře, nic z toho mu nemůže být prominuto.

Kdo v plném rozsahu, v jakém může, nevyužívá schopnosti cítění a myšlení, které mu byly dány, ten se proviňuje!

Není to hřích, ale povinnost každého člověka, aby v době, kdy se blíží zralosti, díky níž přebírá plnou odpovědnost za sebe, začal také přemýšlet o tom, čemu byl dosud učen. Nemůže-li uvést své city s něčím z toho do souladu, nemá to slepě uznat za správné. Škodí tím jen sám sobě jako při špatném nákupu. Má zanechat všeho, čeho se nemůže přidržet z přesvědčení. Jinak se totiž jeho myšlení a jednání stane pokrytectvím.

Člověk, který to nebo ono skutečně dobré opomíjí proto, že to nemůže pochopit, není zdaleka tak zavrženíhodný jako ti, kdo se bez přesvědčení přidržují kultu, který plně nechápou. Myšlení a jednání vycházející z takového nepochopení je prázdné. Z takové prázdnoty přirozeně nevznikne dobré zvratné působení, protože v prázdnotě není *živý* základ něčeho dobrého. Tak se to stává pokrytectvím, které se rovná rouhání, neboť člověk se tím snaží předstírat Bohu něco, co neexistuje. Chybí zde živé city! Kdo tak jedná, zasluhuje opovržení a je z něho vyvrženec!

Milióny lidí, kteří bezmyšlenkovitě provádějí něco, co přímo odporuje Božím přikázáním, jsou i přes svou případnou vroucnost nezbytně spoutány a zcela neschopny duchovního vzestupu.

Jen svobodné přesvědčení je živé, a může proto vytvářet něco živého! K takovému přesvědčení však lze dospět jen bystrým zkoumáním a vnitřním prociťováním. Tam, kde zůstalo sebemenší nepochopení, o pochybnostech ani nemluvě, nemůže nikdy vzniknout přesvědčení.

Jen plné pochopení bez mezer je totéž co přesvědčení, které jediné má duchovní cenu!

Je přímo bolestné dívat se, jak se v kostelích zástupy lidí bezmyšlenkovitě křižují, klaní se a poklekávají. Takové automaty nesmí být počítány k myslícím lidem. Znamení kříže je znamením Pravdy a tím i znamením Boha! Každý, kdo používá tohoto znamení Pravdy ve chvíli, kdy jeho nitro není zároveň v každém směru pravdivé a kdy všechny jeho city nejsou v naprostém souladu se svrchovanou Pravdou, uvaluje na sebe vinu. Takoví lidé by udělali stokrát lépe, kdyby zanechali křižování a nechali si je pro chvíle, kdy se celou svou duší upnou k Pravdě, tím tedy i k Bohu samotnému a k jeho vůli. Neboť Bůh, jejich Pán, je Pravda.

Je to *modloslužba a zjevné přestupování nejsvětějšího ze všech přikázání jejich Boha*, prokazují-li *symbolu* takovou poctu, jaká přísluší jedině Bohu!

»Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy mimo mne!« je řečeno výslovně. Stručně, zřetelně a jasně, bez připuštění sebemenší odchylky. Také Kristus ještě zvlášť připomínal, že je nutné toto přikázání zachovávat. Úmyslně a s důrazem na jeho význam je nazýval právě před farizeji *nejvyšším* zákonem, to je zákonem, který se nesmí za žádných okolností přestoupit nebo nějak změnit. To zároveň znamená, že všechno ostatní, co je dobré, a jakákoliv jiná víra nemůže nabýt plné hodnoty, jestliže se v nezmenšené míře nezachovává tento *nejvyšší* zákon! Že na tom dokonce závisí *všechno!*

Pozorujme proto například jednou zcela bez předsudků uctívání monstrance! Mnoho lidí ji uctívá v rozporu s jasným nejvyšším přikázáním.

Očekává snad člověk, že jeho Bůh sestoupí do této vyměnitelné hostie jen proto, že on jí prokazuje božské pocty? Nebo že Bůh je nucen sestoupit, když se taková hostie posvětí? Jedno je stejně nemyslitelné jako druhé. Právě tak nelze takovým posvěcením vytvořit přímé spojení s Bohem, neboť cesta k němu není tak jednoduchá a snadná. Lidé a lidští duchové po ní vůbec nemohou dojít až ke konečnému cíli.

Když jeden člověk pokleká před sochou vyřezanou ze dřeva, druhý před sluncem a třetí před monstrancí, prohřešuje se tím každý

z nich proti nejvyššímu Božímu zákonu, *spatřuje-li v tom* samotného živého Boha, a proto od toho očekává přímou Boží milost a požehnání! V takovém mylném předpokladu, očekávání a cítění by spočívalo *skutečné* přestoupení přikázání, byla by to zjevná modloslužba!

A takovou modloslužbu provádějí stoupenci mnoha náboženství často s velkým zanícením, i když různými způsoby.

Každý člověk, který plní povinnost vážného, opravdového myšlení, jež vyplývá z jeho schopností, se při tom *musí* ocitnout v rozporu. Může jej dočasně násilně přehlušit jen nesprávnou slepou vírou, podoben povaleči, který se věnuje línému spánku a zanedbává tak své denní povinnosti.

Vážný člověk ale určitě vycítí, že se musí především snažit zjednat si *jasno* ve všem, co mu má být svaté!

Jak často Kristus vysvětloval, že lidé mají podle jeho učení *žít*, aby z něho měli prospěch, to je, aby mohli dosáhnout duchovního vzestupu a věčného života. Již samotná slova »věčný život« vyjadřují duchovní *živost*, ne však duchovní lenost. Upozorněním, aby se *podle* jeho učení *žilo*, výslovně a zřetelně varoval před tupým přijímáním tohoto učení jako před něčím nesprávným a neprospěšným.

Prožívat může člověk přirozeně jen tehdy, když dosáhne přesvědčení, a nikdy jinak. Přesvědčení však vyžaduje plné pochopení. A pochopení opět vyžaduje intenzivní přemýšlení a vlastní zkoumání. Učení je nutné zkoumat a odvažovat vlastním cítěním. Z toho samo sebou vyplývá, že slepá víra je zcela nesprávná. Všechno nesprávné ale může snadno vést k sestupu a ke zkáze, nikdy však ke vzestupu.

Vzestup je totéž co osvobození se ode všeho tlaku. Dokud ještě někde přetrvává tlak, nedá se mluvit o osvobození nebo o spáse. To, co člověk nechápe, *vytváří* tlak a tlak nepovolí dříve, dokud se plným pochopením neodstraní jeho příčina nebo mezera.

Slepá víra bude vždy znamenat nepochopení. Proto nemůže být nikdy přesvědčením, a tím ani nemůže přinést osvobození a spásu! Lidé, kteří se omezili slepou vírou, nemohou být duchovně živí. Rovnají se mrtvým a nemají cenu.

Začne-li člověk správně myslet, klidně a pozorně sledovat všechny události a logicky je řadit k sobě, dospěje sám k přesvědčení, že Bůh ve své dokonalé čistotě *nemůže* v souladu se svou vlastní tvůrčí vůlí *sestoupit na tuto zemi!*

Naprostá čistota a dokonalost, tedy právě to, co je příznačné pro Božské, vylučuje, aby Bůh sestoupil do hmotnosti. Rozdíl je příliš velký, než aby se vůbec mohlo dosáhnout přímého spojení, aniž by se bral přesně ohled na nutné přechody mezi jednotlivými bytostnými a hmotnými úrovněmi, které se nacházejí mezi Bohem a hmotností. Přihlížet k nim je však možné jen při vtělení na tuto zemi, jak se to stalo u Syna Božího!

Protože Syn Boží »vešel k Otci«, tedy vrátil se tam, odkud pochází, je i on opět v Božském, a je proto oddělen od pozemského.

Výjimka v tomto případě by znamenala odchylku od tvůrčí vůle Boží a ta by opět svědčila o nedokonalosti.

Protože dokonalost je od Božství neoddělitelná, nezbývá jiná možnost, než že i jeho tvůrčí vůle je dokonalá, což je nutno chápat jako neodchylná. Kdyby lidé byli rovněž dokonalí, mohl a musel by z povahy věci samé jít každý vždy přesně stejnou cestou jako druhý.

Jenom nedokonalost může připustit rozdíly!

Právě tím, že Syn Boží zachovával dokonalé Boží zákony, byla mu po jeho »vejití k Otci« vzata možnost – stejně jako ji nemá Otec sám – být osobně ve hmotnosti, tedy sestoupit na zemi. Není to možné bez vtělení, které odpovídá zákonům stvoření!

Z těchto důvodů, když někdo uctívá nějakou *hmotnou* věc na zemi jako Boha, nutně to znamená přestupování nejvyššího Božího zákona. Božské pocty totiž smějí být prokazovány jedině živému Bohu a ten nemůže být na zemi právě proto, že je Bůh.

Hrubohmotné tělo Syna Božího muselo být vzhledem k dokonalosti Boha projevující se v jeho tvůrčí vůli rovněž *čistě pozemské*. Nesmí se proto označovat a považovat za božské.*

* Přednáška: »Vzkříšení Kristova pozemského těla«

Všechno, co je s tím v rozporu, logicky dosvědčuje pochybnosti o naprosté *dokonalosti Boží*, a musí proto být nesprávné! To je beze sporu neklamné měřítko pravé víry v Boha.

Jinak je tomu s čistou symbolikou. Každý symbol má svůj dobrý účel a je prospěšný, pokládá-li se opravdu za *symbol.* Pohled na něj totiž velmi mnoha lidem pomáhá k většímu a hlubšímu soustředění. Pro leckterého člověka je při pohledu na symbol jeho náboženství snadnější zaměřit čistěji své myšlenky na Stvořitele, ať je pro něho pochopitelný pod jakýmkoliv jménem. Bylo by tedy nesprávné pochybovat o vysoké hodnotě náboženských obyčejů a symboliky, jen se přitom nesmí nic stupňovat až v přímé zbožňování a uctívání *předmětů.*

Protože tedy Bůh sám nemůže přijít na zemi do hrubohmotnosti, je na lidském duchu samém, aby vystoupil po cestě vzhůru až do duchovně bytostného, z něhož pochází. A *aby ukázalo tuto cestu*, sestoupilo Božské dolů a vtělilo se na zemi, neboť jedině v Božském je prasíla, ze které může plynout živé Slovo. Člověk se ale nesmí domnívat, že Božské pobývalo na zemi proto, aby se každému člověku, jakmile si to jen přeje, mohlo ihned zvláštním způsobem dostat milosti. K dosažení milosti *jsou* ve stvoření *neochvějné zákony Boží* a *jedině jejich bezpodmínečným zachováváním lze dosáhnout omilostnění!* Každý, kdo se chce dostat do světlých výšin, ať se podle toho řídí!

Nikdo nemá přirovnávat dokonalého Boha k pozemskému králi, který může podle svého nedokonalého lidského uvážení libovolně udělovat milost lidem, nad nimiž vynesli rozsudek jeho soudci, kteří jsou stejného druhu jako on. *Něco takového není možné při dokonalosti Stvořitele a jeho vůle, která je s ním zajedno!*

Lidský duch si musí konečně zvyknout na myšlenku, že se musí *sám* – a to velmi energicky – hýbat, aby se mu dostalo milosti a odpuštění, a tak konečně plnit svou povinnost, kterou dosud líně přehlížel. Má se vzchopit a pracovat sám na sobě, nechce-li se zřítit do temnoty zavržených!

Spoléhat se na svého Spasitele znamená spoléhat se na jeho slo-

va. Činem uvádět v život to, co říkal! *Nic jiného nemůže člověku pomoci!* Prázdná víra mu není nic platná. Věřit v něho neznamená nic jiného než věřit jemu. Každý, kdo se s plným úsilím nechopí lana, daného mu do ruky Slovem Syna Božího, aby se po něm vyšplhal vzhůru, je nadobro ztracen!

Chce-li člověk opravdu mít svého Spasitele, musí se již konečně vzchopit k duchovní čilosti a k práci, která není zaměřena pouze na pozemské výhody a požitky, a musí usilovat vzhůru k němu. Člověk nesmí domýšlivě očekávat, že Spasitel sestoupí k němu. Cestu vzhůru mu ukazuje Slovo.

Bůh neběhá za lidstvem a nedoprošuje se ho, když si o něm lidstvo vytváří mylný obraz a tím se od něho odvrací a jde nesprávnými cestami. Tak pohodlné to není. Protože se ale takový nesmyslný názor následkem nesprávného pochopení vžil u mnoha lidí, bude se lidstvo muset nejdříve zase naučit se svého Boha *bát*. V nevyhnutelném zvratném působení pohodlné nebo mrtvé víry totiž pozná, že Boží vůle je ve své dokonalosti pevná a neoblomná.

Kdo se nepřizpůsobí Božím zákonům, utrpí škodu nebo bude dokonce rozdrcen, jak se to nakonec musí stát i všem, kteří provádějí modloslužbu spočívající v tom, že prokazují božskou úctu něčemu, co není božské! Člověk musí dospět k poznání, že *Spasitel na něho čeká, ale nepřijde si pro něho!*

Víra nebo lépe řečeno blud, v němž dnes žije většina lidstva, *musela zklamat* a musí dokonce vést do tísně a zkázy, *protože tato víra je mrtvá* a nemá v sobě opravdový život!

Jako kdysi Kristus očistil chrám od penězoměnců, *tak* musí být lidé nejprve vyburcováni z veškeré lenosti svého myšlení a cítění vůči svému Bohu! Kdo nechce jinak, ať spí klidně dál a pohodlně se rozvaluje na měkkém lůžku sebeklamu, že věří správně, když myslí co nejméně, a že usilovné přemýšlení je vlastně hříšné. Jeho probuzení bude strašlivé! Je mu blíž, než tuší. Bude mu pak naměřeno podle jeho lenosti!

Jak může člověk, který věří v Boha, který přemýšlel o jeho podstatě a velikosti a především ví, že dokonalá Boží vůle spočívá ve

ve stvoření v podobě aktivních přírodních zákonů, očekávat, že mu zcela v rozporu s těmito Božími zákony bezpodmínečného zvratného působení mohou být jeho hříchy odpuštěny nějakým uloženým pokáním! Ani Stvořitel by nemohl takto odpouštět! Vždyť zákony tvoření a vývoje, které vzešly z jeho *dokonalosti* a působí samy a úplně samočinně, přinášejí ve svých účincích s nezměnitelnou spravedlností odměnu nebo trest tím, jak dozrává a sklízí se dobré nebo zlé, co lidský duch zasel.

Cokoliv Bůh chce, každý z jeho nových činů vůle musí být pokaždé dokonalý. Nemůže se proto ani v nejmenším odchylovat od dřívějších činů jeho vůle, ale musí se s nimi v každém směru shodovat. Následkem Boží dokonalosti se musí všechno, vůbec všechno ubírat vždy stejnými cestami. Není možné odpustit jiným způsobem než naplněním Božích zákonů, které spočívají ve stvoření a jimž se každý lidský duch musí na své cestě bezpodmínečně podrobit, jestliže se chce dostat do království Božího. Proto jakékoliv bezprostřední odpuštění není možné.

Jak může člověk, jakmile jen trochu přemýšlí, očekávat nějaké odchylky? Vždyť by to bylo vyložené znevažování jeho dokonalého Boha! Když Kristus za svého pozemského života řekl tomu či onomu člověku: »Odpouštějí se ti tvé hříchy,« bylo to zcela správné, neboť ve vážné prosbě a v pevné víře je záruka, že tento člověk bude v budoucnosti žít podle Kristova učení. Tím *musel* dosáhnout odpuštění hříchů, protože zaujal správné stanovisko k Božím zákonům ve stvoření a nejednal již proti nim.

Uloží-li některý člověk podle vlastního uvážení druhému pokání a pak prohlásí, že tím jsou jeho hříchy odčiněny, klame buď vědomě nebo nevědomě sám sebe i toho, kdo u něho hledá pomoc. Vyvyšuje se tak bez výčitek svědomí daleko nad Božství samo!

Kdyby jen lidé chtěli konečně chápat svého Boha *přirozeněji!* Toho, jehož činy vůle stvořily živou přírodu. Takto z něho však v bludu své slepé víry činí pouhý přelud, i když rozhodně není přeludem. Právě díky přirozené dokonalosti nebo dokonalé přirozenosti Boha jako prvotního zdroje všeho bytí, jako východiska všeho

živého je jeho velikost tak nesmírná a pro lidského ducha nepochopitelná. Ale základní poučky mnoha učení jsou často násilně překrouceny a zamotány, takže se tím člověku zbytečně ztěžuje a někdy zcela znemožňuje jakákoliv čistá víra, protože v nich postrádá přirozenost. A kolik neuvěřitelných rozporů je v mnoha učeních!

Mají například často za základ myšlenku všemoudrosti a dokonalosti Boží vůle a Božího slova, jež z ní vychází! V této všemoudrosti a dokonalosti musí přirozeně spočívat i *nezměnitelnost*, kterou nelze posunout ani o vlásek, neboť jinak si dokonalost není možné představovat.

Jednání mnoha představitelů náboženství však svědčí o *pochybnostech* o vlastním učení, protože je s ním v příkrém rozporu. Tito představitelé svými činy zjevně popírají jeho základy! Například zpověď a po ní uložené pokání, prodávání odpustků nebo modlitby, které mají přinést bezprostřední odpuštění hříchů, a jiné podobné zvyky jsou – uvážíme-li to klidně – popíráním Boží vůle spočívající v zákonech stvoření. Kdo v myšlenkách nedělá skoky do něčeho, co nestojí pevně a vznáší se ve vzduchu, nemůže takové jednání považovat za nic jiného než za nesporné znevažování dokonalosti Boží.

Je zcela přirozené, že mylná domněnka lidí, že mohou odpouštět hříchy, a podobné útoky na dokonalost Boží vůle nutně vedly ke hrubým přehmatům. Jak dlouho se ještě bude udržovat pošetilý názor, že se spravedlivým Bohem a jeho nezměnitelnou vůlí je možné provozovat tak nečistý obchod?

Když Ježíš jakožto Syn Boží řekl kdysi svým učedníkům: *»Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny*,« neměl tím na mysli oprávnění jednat takto všeobecně a libovolně.

To by přece znamenalo totéž co převrácení Boží vůle a zrušení nezměnitelné platnosti zvratného působení, které je živě činné a s neúplatnou, tedy božskou a tím i dokonalou spravedlností přináší odměnu i trest. Připustilo by se tak, že lze porušovat zákony.

To by Ježíš nikdy nemohl učinit a také to neučinil. Vždyť přišel, aby zákony »naplnil«, ne aby je zrušil!

Těmito slovy mínil zákonitý děj, který probíhá podle Stvořitelovy vůle a tkví v tom, že člověk může druhému člověku odpustit *to, co mu tento člověk osobně* učinil *zlého!* Jako postižený má právo a také moc toto odpustit. Jeho upřímným odpuštěním se totiž již předem ulamuje hrot a ubírá se síla karmě, která by se jinak ve zvratném působení zcela jistě pro druhého člověka vytvořila. V tomto živém ději současně spočívá i skutečné odpuštění.

Odpuštění ale může vycházet *jen* od postižené osoby samé a směřovat k původci nebo pachateli, ne jinak. Proto osobní odpuštění přináší tolik požehnání a umožňuje osvobození, je-li míněno upřímně a je-li procítěno.

Kdo není přímým účastníkem, je z povahy věci samé vyňat z přediva zvratného působení a ani do něho nemůže živě, tedy účinně zasáhnout, protože na ně není navázán. V takových případech může vyslat jen *přímluvu*, její účinek však závisí na duševním stavu lidí, kteří jsou do věci přímo zapleteni. On sám musí zůstat stranou, a nemůže proto přivodit odpuštění. *To spočívá jedině ve vůli Boží*, která se projevuje v zákonech spravedlivého zvratného působení. Bůh sám by nikdy nejednal proti nim, neboť jsou podle jeho vůle od počátku dokonalé.

Ve spravedlnosti Boží je zakotveno, že cokoliv se děje nebo se stalo, *může odpustit jen ten, kdo tím byl poškozen*, jak zde na zemi, tak i později v jemnohmotném světě. Jinak musí tíha zvratného působení dopadnout na původce, vyčerpáním a rozuzlením zvratného působení je pak ovšem vina odpykána. Při tomto vyčerpávání a rozuzlování dojde zároveň k tomu, že postižený člověk odpustí původci nějakým způsobem, který je vetkán do účinků zvratného působení nebo je spojen s postiženým. Protože spojovací nitky zůstávají do té doby nerozuzleny, není to možné jinak. To je výhoda nejen pro původce, ale i pro postiženého, neboť postižený by nemohl dojít až do světlých výšin, pokud by neodpustil. Jeho neúprosnost by mu v tom bránila.

Žádný člověk tedy nemůže odpustit cizí hříchy, při nichž není osobně postižen. Zákon zvratného působení nemůže být ovlivněn

někým, kdo není s činem spojen živou nitkou, která se může vytvořit jen pro toho, kdo je přímo postižen. Jedině polepšení je živou cestou k odpuštění!*

»Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy mimo mne!« Toto přikázání by mělo být plamenným písmem vryto do ducha každého člověka jako přirozená ochrana proti jakékoliv modloslužbě!

Kdo skutečně uznává Boha v jeho velikosti, musí každé jednání, které není v souladu s tímto přikázáním, vyciťovat jako rouhání.

Člověk může a má jít ke knězi pro *poučení*, pokud je kněz schopen mu je skutečně poskytnout. Jestliže ale někdo požaduje, aby se dokonalost Boží znevažovala nějakým jednáním nebo nesprávným způsobem myšlení, má se od něho člověk odvrátit. Neboť s*luha* Boží není zároveň Boží *zplnomocněnec*, který by mohl mít právo jeho jménem něco žádat nebo udělovat.

Také pro to existuje zcela přirozené a prosté vysvětlení, které ukazuje správnou cestu bez oklik.

Zplnomocněncem Boha nemůže být z povahy věci samé vůbec žádný člověk, ledaže by přišel přímo z Božského, měl tedy sám v sobě Božské! Jen v tom může spočívat plná moc.

Protože však člověk není božský, není možné, aby byl zplnomocněncem nebo zástupcem Boha. Boží moc nelze přenést na žádného člověka, *neboť Boží moc spočívá jedině v Božství samém!*

Tento logický a zcela prostý fakt automaticky úplně vylučuje, aby byl za pozemského místodržitele Boha *zvolen některý člověk*, nebo aby byl někdo *prohlášen za Krista*. Každý takový pokus musí nést pečeť nemožnosti.

V těchto záležitostech proto nemůže přicházet v úvahu ani volba, ani prohlášení učiněné lidmi, ale jen *přímé poslání* Bohem samým!

Názory lidí zde nejsou rozhodující. Podle *všeho*, co se dosud stalo, byly naopak *vždy daleko od skutečnosti* a neshodovaly se s Boží vůlí. Pro myslícího člověka je nepochopitelné, s jakým chorobným

* Přednáška: »Osud«

vyvyšováním se lidé neustále snaží nadsazovat svou vlastní hodnotu. Ti, kteří jsou ve své nejvyšší duchovní dokonalosti schopni dosáhnout pouze *nejnižšího* stupně oblasti vědomého ve věčném duchovně bytostném! Přitom právě v dnešní době se velký počet pozemšťanů ve svém cítění, myšlení a snažení kromě velkého intelektu příliš neliší od nejvýše vyvinutých zvířat.

Jako hmyz se hemží a horlivě předstihují jeden druhého, jako kdyby šlo o to, aby v usilovné honbě a štvanici dosáhli nejvyššího cíle. Jakmile se však blíže a pozorněji podíváme na jejich cíle, velmi brzy se ukáže prázdnota a nicotnost horečného pachtění, které skutečně není hodno takové horlivosti. A z tohoto chaotického hemžení se vynořuje šílená vypínavost, s níž někteří lidé tvrdí, že lze zvolit, uznat nebo odmítnout Božího vyslance. Jako kdyby mohli posuzovat něco, co nikdy nebudou schopni pochopit, pokud se ten, kdo je výše, sám k nim neskloní a neučiní se jim srozumitelným. Dnes se kdekdo ohání vědou, rozumem a logikou, a přitom přijímá největší nesmysly, které jsou v tolika proudech dnešní doby.

Pro tisíce lidí nemá význam o tom hovořit. Jsou tak zaujati svým věděním, že ztratili veškerou schopnost o něčem prostě a jednoduše přemýšlet. Tato slova jsou určena jen těm, kdo si ještě dokázali zachovat tolik přirozenosti, že mohou uplatňovat vlastní zdravou schopnost usuzovat, jakmile se jim k tomu poskytne návod. Jsou určena těm, kteří se slepě nepřiklánějí jednou k tomu, podruhé k onomu módnímu proudu a kteří právě tak rychle zase neodpadnou při první pochybnosti, kterou vysloví někdo, kdo o tom nic neví.

Není třeba mnoho námahy k tomu, aby se při klidném uvažování dospělo k poznání, že z jednoho druhu podstaty nemůže vzniknout jiný druh, který s ním nemá nic společného. K tomu stačí nejjednodušší znalosti přírodních věd. Protože však výběžky přírodních zákonů působících v hrubohmotném světě přicházejí z živého prvotního zdroje, z Boha, je jasné, že tyto přírodní zákony vyznačující se stejnou neochvějnou logikou a strohostí zcela jistě najde-

me i na další cestě k němu. Jsou dokonce ještě čistší a jasnější, čím jsou blíž východisku.

Tak jako není možné do zvířete na zemi přenést ducha člověka, aby se tím živé zvíře stalo člověkem, právě tak nelze do člověka přenést Božské. Nikdy se nemůže vyvinout nic jiného než to, co je vlastní *původu*. Původ sice připouští ve vývoji různé druhy a formy spojení, jak se o tom můžeme přesvědčit při štěpování stromů nebo při křížení, ale i ty nejúžasnější výsledky musí zůstat v rámci základních látek, které byly dány původem.

Není možné vnést nebo vyjmout něco, co *převyšuje* vlastní původ, co tedy v něm nebylo obsaženo. Tak je tomu při rozdílu mezi *duchovním* původem člověka a mezi Božským.

Kristus jako Syn Boží přišel z Božsky bezbytostného a měl v sobě Božské z oblasti svého původu. Ale nebylo by pro něho možné přenést toto živé Božské na nějakého člověka, který může pocházet jen z duchovně bytostného. Proto také nemohl nikoho *zplnomocnit* k úkonům, které přísluší jedině *Božskému*, jako je například odpouštění hříchů. Hříchy mohou být odpuštěny *jen* vyčerpáním a rozuzlením zvratného působení, jež se samo přesně odměřuje na základě *Boží* vůle, která tkví ve stvoření. V tom se samočinně projevuje nezměnitelná spravedlnost Stvořitele, jejíž dokonalost je lidskému duchu nepochopitelná.

Plná moc, kterou Syn Boží udělil lidem, se tedy mohla týkat jen takových věcí, které – jak to odpovídá původu lidského ducha – souvisí s člověkem. Nemohl je zplnomocnit k něčemu, co je vyhrazeno Božskému!

Samozřejmě že lze nakonec i původ člověka logicky odvozovat od Boha. Oblast, odkud člověk pochází, *se* však *nenachází v Bohu samém*, ale *mimo* Božskou úroveň, a proto člověk pochází z Boha jenom *nepřímo. To je velký rozdíl*.

Plná moc, která například patří k úřadu místodržitele, by mohla být *sama sebou* dána *jen* stejným *přímým* původem. To může každý snadno pochopit, protože zplnomocněnec musí mít všechny schopnosti toho, kdo plnou moc uděluje, aby mohl místo něho provádět

nějakou činnost nebo působit v nějakém úřadě. Zplnomocněnec by proto musel pocházet přímo z Božsky bezbytostného, jako odtamtud pocházel Kristus.

Prohlásí-li se přesto některý člověk za místodržitele, i když v dobré víře, vyplyne opět z povahy věci samé, že jeho ustanovení nemohou mít širší působnost a účinnost než *čistě pozemskou.* Lidé, kteří v něm vidí víc, se proto dopouštějí omylu, který si jako takový uvědomí teprve po smrti. Následkem tohoto omylu ztrácejí celý svůj čas prožitý na zemi, který by jinak mohli využít ke vzestupu. Jsou to zbloudilé ovce, jež jdou za falešným pastýřem.

Právě tak jako tento nejvyšší zákon: »Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy mimo mne« se z nepochopení často přestupují a nezachovávají i jiné zákony.

A přece všechna přikázání nejsou ve skutečnosti nic jiného než vyjádření Boží vůle, která od samého počátku spočívá ve stvoření a nelze ji obejít ani o vlásek.

Jak pošetilá je z tohoto pohledu zásada mnoha lidí, že *»účel světí prostředky«*, která se příčí jakékoliv Boží myšlence a veškeré dokonalosti! Jaký šílený zmatek by asi byl v zákonech Boží vůle, kdyby se mohly takto měnit!

Kdo si umí alespoň trochu představit, co je to dokonalost, tomu nezbývá nic jiného než předem odmítnout takové nemožnosti. Jakmile se člověk pokusí utvořit si *správnou* představu o *dokonalosti* Boha, bude mu to moci sloužit jako vodítko a jako pomůcka ke snadnějšímu pochopení všech věcí ve stvoření! Jestliže někdo ví o *dokonalosti* Boha a bere ji na zřetel, má klíč k pochopení Božího *díla*, k němuž patří i sám člověk.

Pak pozná, jaká donucující moc a vážná výstraha spočívá ve slovech: »Bůh nepřipustí, aby se mu někdo posmíval!« Jinými slovy: Jeho zákony se naplňují, působí nezměnitelně. Bůh nechává soukolí stvoření běžet tak, jak je uvedl do chodu na začátku, když je stvořil. Človíček na tom nic nezmění. Pokusí-li se o to, může nanejvýš dosáhnout toho, že všichni, kteří jdou slepě za ním, budou strženi spolu s ním. Není mu nic platné, jestliže *věří*, že je to jinak.

Požehnání může vzejít jen tomu, kdo se plně podřídí Boží vůli, která ovládá a řídí stvoření pomocí přírodních zákonů, v nichž se projevuje. To ale může pouze ten, kdo tyto zákony správně zná.

Učení, která vyžadují *slepou* víru, je nutné zavrhnout jako mrtvá, a proto škodlivá. Osvobození a spásu přinášejí jen taková učení, která stejně jako Kristus vybízejí k tomu, aby lidé *v nitru ožili*, vybízejí je tedy k uvažování a zkoumání, aby ze skutečného pochopení mohlo vyrůst přesvědčení!

Jen ten, kdo je nejzavrženíhodnějším způsobem bezmyšlenkovitý, se může domnívat, že účelem lidského života je hlavně honba za tělesnými potřebami a požitky a že se člověk nakonec může nějakou zevní formou a krásnými slovy nechat pěkně v klidu osvobodit od veškeré viny a následků své líné nedbalosti v pozemském životě. Cesta pozemským životem a krok do záhrobí při smrti není pouze všední jízdou, na kterou stačí jenom koupit si na poslední chvíli jízdenku.

Takovou vírou člověk *zdvojnásobuje* svou vinu! Neboť jakékoliv pochybování o neúplatné spravedlnosti dokonalého Boha *je rouháním!* Víra, že hříchy mohou být odpuštěny libovolně a bez vynaložení námahy, zjevně *svědčí* o *pochybování* o neúplatné spravedlnosti Boha a jeho zákonů, ba ještě více, přímo potvrzuje domnění o existenci Boží libovůle, která by byla totéž co nedokonalost a nedostatečnost!

Ubozí, politováníhodní věřící!

Bylo by pro ně lepší, kdyby byli ještě nevěřícími. Pak by mohli bez zábran a snadněji najít cestu, o které se domnívají, že ji už našli.

Záchrana spočívá pouze v tom: bázlivě nepotlačovat vznikající myšlení a tím probouzející se pochybnosti o mnoha věcech, protože v tom se projevuje zdravá touha po Pravdě!

Boj s pochybnostmi je zkoumání a po něm musí nepochybně následovat zavržení dogmatické přítěže. Jen duch úplně osvobozený ode všeho nepochopení se může v radostném přesvědčení vznést ke světlým výšinám, k ráji!

NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ A NAROZENÍ SYNA BOŽÍHO

NEPOSKVRNĚNÉ početí není míněno jen v tělesném smyslu, ale jako mnohé v bibli především ve smyslu čistě duchovním. Jen ten, kdo uznává a vyciťuje duchovní svět jako skutečný a živě působící, dokáže najít klíč k pochopení bible. Teprve pak před ním Slovo vystane živé. Všem ostatním zůstane bible navždy knihou o sedmi pečetích.

Neposkvrněným početím v tělesném smyslu je každé početí, k němuž dojde z *čisté* lásky a s vroucím pohledem ke Stvořiteli. Smyslné pudy nejsou přitom základem, ale zůstávají jen spolupůsobícími silami.

Tento děj je ve skutečnosti tak vzácný, že bylo opodstatněné jej zvlášť zdůraznit. To, že smyslné pudy budou odsunuty do pozadí, bylo zaručeno zvěstováním, které se z tohoto důvodu také zvlášť uvádí. Jinak by totiž chyběl článek v řetězu přirozeného dění a těsné součinnosti s duchovním světem.

Panna Maria, stejně již obdařená všemi dary, aby mohla splnit svůj vznešený úkol, se v určitou dobu setkala vlivem duchovního vedení s lidmi, kteří hluboce vnikli do zjevení a proroctví o příchodu Mesiáše. To byla první příprava na zemi, která přivedla Marii na cestu k jejímu skutečnému cíli a seznámila ji se vším, v čem jednou měla sama sehrát tak velkou roli, i když to tehdy ještě nevěděla.

Vyvoleným se vždy odstraňuje páska z očí nejdříve opatrně a zvolna, aby se nepředbíhal nutný vývoj, neboť všechny mezistupně je nutno prožít se vší vážností, aby bylo nakonec splnění možné. Předčasná znalost vlastního úkolu by zanechala ve vývoji mezery, které by ztěžovaly pozdější splnění.

Jestliže by vyvolený člověk měl neustále na zřeteli konečný cíl, vzniklo by nebezpečí, že bude příliš rychle spěchat vpřed a přitom přehlédne nebo si jen povrchně osvojí mnohé, co musí nezbytně prožít opravdově, aby splnil vlastní určení. Opravdově prožít však může člověk vždy pouze to, co v určité době považuje za svůj skutečný životní úkol. Tak tomu bylo také u Marie.

Když pak nadešel den, kdy byla vnitřně i navenek připravena, stala se ve chvíli úplného klidu a duševní vyrovnanosti jasnovidnou a jasnoslyšnou. To znamená, že se její nitro otevřelo světu vytvořenému z jiné hmoty a že prožila zvěstování vylíčené v bibli. Tím jí spadla páska z očí a ona vědomě nastoupila své poslání.

Zvěstování bylo pro Marii tak mocným a rozechvívajícím duchovním prožitím, že od této hodiny zcela naplňovalo její duševní život. Byl nadále zaměřen jen jedním směrem: na to, že smí očekávat velikou Boží milost. Světlo *chtělo* zvěstováním dosáhnout tohoto duševního stavu, aby se tak již předem odsunuly všechny nízké pudy daleko do pozadí a vytvořila se půda, z níž by mohla vzniknout čistá pozemská schránka (dětské tělo) pro neposkvrněné duchovní početí. Díky tomuto Mariinu neobyčejně silnému duševnímu postavení bylo tělesné početí odpovídající přírodním zákonům »neposkvrněné«.

Pro toho, kdo alespoň trochu zná duchovní svět a jeho široce rozvětvenou činnost, která se při přípravě každého velikého dění hravě přenáší přes tisíciletí, není těžké pochopit, že si Maria přinesla všechny dary potřebné pro její úkol již s sebou. Byla tedy již před narozením vyhlédnuta k tomu, aby se stala pozemskou matkou přicházejícího zvěstovatele Pravdy, Ježíše.

Tímto dětským tělem, které za takových okolností rostlo jako nejčistší schránka, byly dány pozemské podmínky k »neposkvrněnému *duchovnímu* početí«, to znamená ke vtělení, které nastává v polovině těhotenství.

V tomto případě se však nejednalo o jednu z mnoha duší nebo duchovních jisker čekajících na vtělení, které chtějí nebo musí ke svému vývoji projít pozemským životem a jejichž jemnohmotné

tělo (nebo roucho) je více nebo méně zakalené, tedy poskvrněné, takže přímé spojení se Světlem je zatemněné a někdy i úplně přerušené.

Zde to byl děj vyzařování z Boha. Tento děj byl dán z lásky k lidstvu bloudícímu v temnotách a byl dostatečně silný, aby se nikdy nepřerušilo přímé spojení s Prasvětlem.

To vytvořilo těsné spojení mezi Božstvím a lidstvem v tomto Jediném, které se podobalo zářícímu sloupu stále stejné čistoty a síly, od něhož se muselo všechno nízké odrazit. Tak vznikla možnost přinést nezkalenou Pravdu, čerpanou ze Světla, i sílu ke skutkům, které se jevily jako zázraky.

Příběh o pokušeních na poušti ukazuje, jak byly snahy temných proudů o poskvrnění odraženy čistotou cítění, aniž mohly způsobit škodu.

Po Mariině tělesném neposkvrněném početí tedy mohlo v polovině těhotenství dojít ke vtělení ze Světla, a to s takovou silou, která nepřipustila zakalení na mezistupních mezi Světlem a mateřským tělem, a umožnila tedy i »neposkvrněné *duchovní* početí«.

Je proto naprosto správné, když se mluví o neposkvrněném početí, které proběhlo tělesně i duchovně. Přitom nebylo nutné obejít ani změnit žádný zákon, nebo pro tento zvláštní případ vytvořit nový zákon.

Člověk si nesmí myslet, že je v tom rozpor, když bylo zaslíbeno, že se Spasitel má narodit z panny.

Rozpor způsobuje pouze nesprávný výklad slova »panna« v tomto zaslíbení. Mluví-li se v něm o panně, neníní se tím užší pojetí, tím méně pak názor státu, ale může zde jít jedině o všeobsáhlý lidský pojem.

Podle užšího pojetí by bylo nutné konstatovat, že těhotenství a porod samy o sobě, nehledě na plození, vylučují panenství v obvyklém smyslu. Zaslíbení však nemá na mysli takové věci. Je tím řečeno, že Kristus se rozhodně narodí jako *první* dítě panny, tedy ženy, která dosud nebyla matkou. U takové ženy *jsou* všechny orgány určené k vývoji lidského těla panenské. To znamená, že se do-

sud tímto způsobem nikdy neuplatnily, že z tohoto těla dosud nevyšlo dítě. Při *každém* prvním dítěti musí přece být orgány v mateřském těle ještě panenské. Jen to mohlo přicházet v úvahu při tak významném proroctví, neboť každé zaslíbení se splňuje jen při bezpodmínečné důslednosti zákonů působících ve stvoření a je také dáno za tohoto spolehlivého předpokladu!

V zaslíbení se tedy míní *»první* dítě«, a proto byl učiněn rozdíl mezi *pannou* a *matkou*. Jiný rozdíl nepřichází v úvahu, neboť pojmy panna a paní vznikly jen vlivem čistě státní nebo společenské instituce manželství a nemohou být v žádném případě míněny při takovém zaslíbení.

Při dokonalosti stvoření, díla Božího, je akt plození naprosto nutný. Stvořitelova všemoudrost totiž zařídila od samého počátku všechno ve stvoření tak, že ničeho není příliš mnoho a také nic není zbytečné. Kdo si myslí něco jiného, říká tím současně, že Stvořitelovo dílo není dokonalé. Totéž platí o těch, kteří tvrdí, že Kristovo narození proběhlo *bez* normálního plození, jež Stvořitel stanovil lidstvu. *Musí* dojít k normálnímu zplození člověkem z masa a krve! I v tomto případě.

Všichni lidé, kteří jsou si toho správně vědomi, tím velebí Stvořitele a Pána více než ti, kdo chtějí připustit jiné možnosti. První mají tak neochvějnou důvěru v dokonalost svého Boha, že podle jejich přesvědčení není vůbec možná výjimka nebo změna v zákonech, které dal. A *to* je *větší* víra! Kromě toho to bezpodmínečně dosvědčuje také všechno ostatní dění. Kristus se stal *pozemšťanem*. Tímto rozhodnutím se musel podrobit i zákonům, které Bůh stanovil pro hrubohmotné rozmnožování, protože tak to vyžaduje Boží dokonalost.

Když se na to řekne, že »u Boha není nic nemožné«, takové nejasné vysvětlení neuspokojuje. Tento výrok má totiž zcela jiný smysl, než si ve své pohodlnosti představuje mnoho lidí. Stačí přece připomenout, že nedokonalost, nelogičnost, nespravedlnost, libovůle a mnoho jiného nejsou u Boha možné, abychom popřeli *obsah* tohoto rčení podle toho, jak se obvykle chápe.

V tom případě by se také dalo dokazovat, že když v *tomto* smyslu není u Boha nic nemožné, byl by právě tak mohl jediným činem své vůle učinit všechny lidi na zemi věřícími! Pak by nemusel svého Syna tím, že se vtělil na zemi, vydat pozemským útrapám a smrti na kříži. Jeho Syn by byl ušetřen této velké oběti.

To, že k *tomu* došlo, svědčí o nezměnitelnosti Božích zákonů, které od počátku působí ve stvoření. Do těchto zákonů není možné vzhledem k jejich dokonalosti násilně zasáhnout, aby se dosáhlo nějaké změny.

Zaslepení odpůrci by zase mohli tvrdošíjně namítnout, že to byla Boží vůle, co se stalo. To je zcela správně řečeno, není to však vůbec protidůkaz, ale ve skutečnosti je to *souhlas* s uvedeným odůvodněním. Je pouze nutné upustit od naivnějšího pojetí a přijmout hlubší vysvětlení, jak to nezbytně *vyžadují* všechny výroky duchovního druhu.

Byla to Boží vůle! To však nemá nic společného s libovůlí, naopak. Neznamená to nic jiného než potvrzení zákonů, které Bůh vložil do stvoření a v nichž je vyjádřena jeho vůle, a s tím spojené naprosté přizpůsobení se těmto zákonům, neboť nepřipouštějí výjimku nebo obcházení. *Právě v tom, že je třeba, aby byly plněny, se přece projevuje a uplatňuje Boží vůle.* Vždyť jinak by vůbec nebylo nutné, aby se Ježíš narodil z pozemské ženy, ale mohl se zde prostě náhle objevit.

Proto se musel i Kristus, aby vykonal své poslání, nevyhnutelně podřídit všem přírodním zákonům, tedy vůli svého Otce. Že Kristus to vše činil, dokazuje celý jeho život. Normální narození, růst, hlad a únava, které se i u něho projevovaly, utrpení a nakonec smrt na kříži. Všemu, čemu je podrobeno pozemské tělo člověka, byl podroben i on. Proč by pouze zplození mělo být jiné, když to vůbec nebylo nutné? Právě tím, že všechno probíhalo přirozeně, se Spasitelův úkol jeví ještě větší, rozhodně ne menší! Stejně tak Maria proto nebyla ve svém vznešeném poslání o nic méně obdařena milostí.

SMRT SYNA BOŽÍHO NA KŘÍŽI A POSLEDNÍ VEČEŘE

Při Kristově smrti se v chrámu roztrhla opona, která dělila velesvatyni od lidstva. Tato událost se považuje za symbol toho, že obětí Spasitelovy smrti přestalo být v téže chvíli lidstvo odděleno od Božství, že se tedy vytvořilo přímé spojení.

Tento výklad je ale *nesprávný.* Ukřižováním lidé odmítli Syna Božího jako očekávaného Mesiáše, a tím se lidstvo oddělilo od Božství ještě *více!* Opona se roztrhla, protože velesvatyně pak již nebylo třeba. Otevřela se pohledům a nečistým proudům, neboť – řečeno symbolicky – po tomto činu již Božské nevstoupilo na zemi, takže se velesvatyně stala zbytečnou.

Je to tedy pravý opak dosavadních výkladů, v nichž se opět jako tak často projevuje jen velká vypínavost lidského ducha.

Smrt na kříži nebyla ani *nutnou* obětí, ale vraždou, skutečným zločinem. Jakékoliv jiné vysvětlení je nesprávné a má buď sloužit k omluvě, nebo vzniklo z nevědomosti. Kristus rozhodně nepřišel na zemi s úmyslem dát se ukřižovat. *V ukřižování také nespočívá spása!* Kristus byl jako nepohodlný hlasatel Pravdy ukřižován kvůli svému učení.

Spásu nemohla a neměla přinést jeho smrt na kříži, nýbrž *Pravda*, kterou dával lidstvu *ve svých slovech!*

Pravda však byla tehdejším představitelům náboženství nepohodlná, pohoršovali se nad ní, protože silně otřásala jejich vlivem. *Právě tak*, *jako by tomu bylo na mnoha místech i dnes.* Lidstvo se v tom nezměnilo. Tehdejší vedoucí představitelé se sice stejně jako dnešní opírali o staré dobré tradice, ale tyto tradice se vinou těch, kdo je prováděli a vykládali, staly jen strnulou a prázdnou formou, ve které již nebyl život. Je to tentýž obraz, jaký často pozorujeme i dnes.

Kdo chtěl do tehdejšího Slova vnést potřebný život, způsobil tím samozřejmě *převrat* v jeho provádění i ve výkladu, ne však ve Slově samém. Osvobozoval lid od strnulosti a vnitřní prázdnoty, které ho srážely dolů, a zbavoval jej toho. To ovšem vzbudilo velké pohoršení u těch, kdo brzy poznali, jak energicky zde bylo zasaženo do otěží jejich nesprávného vedení.

Proto zvěstovatele Pravdy a osvoboditele od břemene mylných výkladů nutně podezřívali a pronásledovali. Když se ho přes veškerou námahu nepodařilo zesměšnit, snažili se učinit ho nehodnověrným. Jeho »pozemská minulost« jako tesařova syna posloužila k tomu, aby ho označili za »neučeného, a proto nezpůsobilého k výkladům«! Za »laika«. Stejně tak, jako se to i dnes stane každému, kdo se příliš dotkne strnulého dogmatu, které již v zárodku potlačuje všechno volné, živé úsilí vzhůru.

Jeho výklady samotnými se nikdo z odpůrců z opatrnosti nezabýval, neboť zcela správně cítili, že kdyby vznášeli čistě *věcné* námitky, museli by podlehnout. Omezili se proto na zlomyslné pomluvy, které rozšiřovali jejich zaprodanci. Nakonec se v příznivém pro ně okamžiku neštítili ho veřejně křivě obžalovat a přivést na kříž, aby se spolu s ním zbavili nebezpečí, které hrozilo jejich moci a vážnosti.

Tato násilná smrt, tehdy u Římanů obvyklá, nebyla jako taková spásou a ani ji nepřinesla. *Nezbavila lidstvo viny*, od ničeho je neosvobodila, ale jako *nejpodlejší vražda lidstvo* ještě více *zatížila!*

Jestliže se pak leckde vyvinul kult, který se udržuje dodnes a který tuto vraždu považuje za nutnou hlavní součást spasitelského díla Syna Božího, pak je právě tím člověk odvracen od toho nejcennějšího, co jediné může přinést spásu. Odvádí ho to od *skutečného* Spasitelova poslání, od toho, co učinilo nutným jeho příchod z Božského na zemi.

Nepřišel proto, aby vytrpěl smrt na kříži, *ale aby hlásal Pravdu a vnesl ji do změti dogmatické strnulosti a prázdnoty*, která strhovala lidského ducha dolů! Přišel, aby vylíčil vztahy mezi Bohem, stvořením a lidmi tak, jaké skutečně jsou.

Tím muselo samo sebou bezmocně odpadnout všechno, co k tomu vymudroval omezený lidský duch a co zakrývalo skutečnost. Teprve pak mohl člověk jasně vidět před sebou cestu vedoucí vzhůru.

Spasení spočívá jedině v přinesení této Pravdy a v osvobození z bludů, které je s tím spojeno!

Je to vysvobození z nejasného nazírání, ze slepé víry. Slovo »slepá« přece dostatečně výstižně označuje nesprávný stav.

Večeře před jeho smrtí byla hostinou na rozloučenou. Když Kristus řekl: »Vezměte a jezte, to je mé tělo. Pijte z toho všichni, to je má krev nové smlouvy. Bude prolita za mnohé, aby jim byly hříchy odpuštěny,« prohlásil tím, že je ochoten vzít na sebe dokonce tuto smrt na kříži, jen aby měl příležitost přinést zbloudilému lidstvu ve svých výkladech Pravdu, která jediná ukazuje cestu k odpuštění hříchů.

Praví také výslovně »za *mnohé*, aby jim byly hříchy odpuštěny«. Nepraví »za *všechny*, aby jim byly hříchy odpuštěny«! Tedy jen za ty, kdo si jeho vysvětlení vezmou k srdci a živě je využijí ve svůj prospěch.

Jeho tělo, zničené smrtí na kříži, a jeho prolitá krev mají přispět k tomu, aby se poznala nutnost a vážnost vysvětlení, které přinesl. Tato naléhavost má být *opakováním* poslední večeře a přijímáním jen zdůrazněna!

To, že se Syn Boží nezalekl nepřátelství lidí, když již před jeho příchodem bylo zřejmé, že se s ním *pravděpodobně* setká*, mělo naléhavě poukázat na zoufalou situaci lidských duchů, které bylo možné odvrátit od zkázy jen tím, že by se chopili záchranného lana nezahalené Pravdy.

Když se Syn Boží při poslední večeři zmínil o své smrti na kříži, chtěl tím pouze naposled výslovně zdůraznit, jak naléhavě nutné je jeho učení, kvůli němuž přišel, aby je přinesl!

Při přijímání večeře Páně si má každý člověk vždy znovu uvědomit, že Syn Boží se nebál ani smrti na kříži, kterou mu podle všech

* Přednáška: »Světové dění«

předpokladů lidé připraví, a že dal tělo a krev za to, aby jim umožnil přijmout vylíčení skutečného dění ve vesmíru, které zřetelně ukazuje působení nezměnitelných zákonů stvoření, v nichž se projevuje Boží vůle!

Na základě poznání nesmírné vážnosti zdůrazňující, jak je jeho poselství naléhavě nutné k záchraně, má v lidech stále znovu vyvstávat nová síla a nový podnět, aby podle jasného Kristova učení *skutečně žili*. Aby mu nejen správně rozuměli, ale aby podle něho ve všem také jednali. *Tím* se jim pak dostane i odpuštění hříchů a spasení! Ne jinak. Také ne ihned. Dosáhnou jej však určitě na cestě, kterou Kristus ukazuje ve svém poselství.

Z toho důvodu má večeře Páně stále znovu oživovat tyto události, aby lidé neochabovali v horlivém následování učení přineseného za tak veliké oběti, což je jedině může zachránit. Jakmile totiž začnou být lhostejní, nebo se spokojí pouhými zevními formami, ztratí toto záchranné lano a klesnou nazpět do náruče omylů a zkázy.

Je velkou chybou, když se lidé domnívají, že jim smrt na kříži zajišťuje odpuštění jejich hříchů. Tato myšlenka způsobuje nesmírnou škodu, protože všichni, kdo v to věří, jsou tím *sváděni* z pravé cesty vedoucí ke spáse. Cesta ke spáse spočívá *jedině* v tom, že člověk *žije podle* Spasitelova *Slova*, podle vysvětlení, která podal jako ten, kdo je vědoucí a vše přehlíží. A tato vysvětlení ukazují v praktických obrazech, že je nutné zachovávat a respektovat Boží vůli, která se projevuje v zákonech stvoření. Ukazují také na účinky těchto zákonů, když je zachováváme, nebo když jich nedbáme.

Jeho spasitelské dílo spočívalo v tom, že přinesl toto objasnění. Muselo odhalit nedostatky a škody způsobené náboženskou praxí, protože v něm byla Pravda, jež vnášela světlo do vzrůstajícího zatemnění lidského ducha. Spasitelské dílo nespočívalo ve smrti na kříži, stejně jako večeře Páně nebo posvěcená hostie nemůže přímo způsobit odpuštění hříchů. Taková myšlenka odporuje všem Božím zákonům! Tím padá i moc člověka odpouštět hříchy. Člověk má právo a také moc odpustit jen to, čím mu ublížil druhý, i to však pouze tehdy, když ho k tomu neovlivněně pobízí jeho srdce.

Kdo vážně přemýšlí, pozná také Pravdu a tím i pravou cestu! Lidé, kteří jsou pohodlní a líní myslet a stejně jako pošetilé panny v podobenství neudržují s veškerou pozorností a úsilím trvale v pořádku a připravenosti lampičku, kterou jim Stvořitel svěřil, tedy schopnost zkoumat a objasňovat, mohou snadno promeškat hodinu, kdy k nim zavítá »Slovo Pravdy«. Protože se dali uspat do mdlé pohodlnosti a slepé víry, nebudou následkem své lenosti schopni poznat toho, kdo přináší Pravdu, nebo ženicha. Budou pak muset zůstat pozadu, když bdělí budou vcházet do říše radosti.

SESTUP Z KŘÍŽE!

»JESTLIŽE jsi Syn Boží, sestup z kříže! Pomoz sobě i nám!« Posměšně zaznívaly tyto věty k Synu Božímu, když pod palčivými slunečními paprsky trpěl na kříži.

Lidé, kteří to volali, se považovali za zvlášť moudré. Posmívali se, vítězoslavně jásali a smáli se plní nenávisti, aniž k tomu měli opravdový důvod. Vždyť Kristovo utrpení jistě nezavdávalo příčinu k posměchu, tím méně ke smíchu. Posměch a smích by je přešel, kdyby jen na okamžik mohli »vidět«, co se současně děje v jemnohmotné a duchovní říši, neboť jejich duše se přitom těžce spoutávaly na tisíciletí. I když hrubohmotně nemohl být tento trest tak rychle vidět, přesto se dostavil ve *všech* dalších pozemských životech, k nimž pak byly tyto rouhavé duše donuceny.

Posměváčci se tehdy považovali za moudré. Nemohli však podat výstižnější důkaz o své omezenosti než tato slova, neboť v nich se projevuje nejdětinštější názor, jaký lze mít. Lidé, kteří to volali, měli velmi daleko k jakémukoliv pochopení stvoření a Boží vůle v něm. Jak skličující je proto smutné vědomí, že velká část lidí, kteří ještě vůbec věří v Boha a v tehdejší poslání jeho Syna, si ještě i dnes s jistotou myslí, že Ježíš Nazaretský mohl sestoupit z kříže, jen kdyby chtěl.

Po dvou tisících letech dosud stejná ospalá omezenost beze změny k lepšímu, bez pokroku! Podle naivních názorů mnoha věřících nebyl Kristus při svém jednání na této zemi ničím omezen, protože přišel od Boha.

Takové očekávání může vzniknout z nanejvýš nezdravé naivnosti, je to víra myšlenkové lenosti.

Svým vtělením na tuto zemi byl Syn Boží postaven i »pod zákon«, to znamená, že se podrobil zákonům stvoření, nezměnitelné

vůli Boží ve stvoření. Co se týče pozemského těla spjatého se zemí, nejsou možné žádné změny. Kristus, poslušen vůle Boží, se dobrovolně podrobil tomuto zákonu. Svým vtělením na tuto zemi jej nepřišel zrušit, ale naplnit.

Proto byl vázán vším, čím je vázán pozemský člověk. Ani jako Syn Boží nemohl – i když měl Boží sílu a moc – sestoupit z kříže, dokud se nacházel v hrubohmotném těle. Vždyť by to bylo totéž co změna Boží vůle ve stvoření!

Tato vůle je však od počátku dokonalá. Je dokonalá všude, nejen na hrubohmotné zemi, ale i v jemnohmotnosti stejně jako v bytostném a v duchovnu se všemi odstupňováními a přechody. Nejinak je tomu v Božském i u Boha samého.

Boží působení, Boží síla a moc se projevují zcela jinak než v předvádění se a vystavování na odiv. Právě Božské bude žít jen v bezpodmínečném plnění Boží vůle a nikdy nebude chtít něco jiného. Stejně tak jedná i člověk, který je duchovně vysoce zralý. Čím výše pokročil ve svém vývoji, tím bezvýhradněji se bude podrobovat Božím zákonům ve stvoření, a to dobrovolně a radostně. Nikdy nebude očekávat libovolné činy, které by byly mimo rámec zákonů působících ve stvoření, protože věří v dokonalost Boží vůle.

Když je hrubohmotné tělo přibito na kříži, nemůže se osvobodit bez cizí pomoci, bez hrubohmotného přispění. To je zákon podle tvůrčí vůle Boha a nelze jej obejít. Kdo si myslí a očekává něco jiného, ten nevěří v dokonalost Boha a v nezměnitelnost jeho vůle.

Že se lidé přes svůj domnělý pokrok ve vědění a schopnostech nezměnili a že dosud jsou tam, kde byli tehdy, dokazují tím, že dnes znovu volají:

»Jestliže je Syn Člověka, může způsobit předpověděné katastrofy, když se mu zachce.« To považují za samozřejmé. Jinými slovy to však znamená: »Pokud to nedokáže, pak není Syn Člověka.«

Přitom lidé dobře vědí, že již sám Kristus jako Syn Boží upozorňoval, že nikdo kromě Boha Otce nezná hodinu, kdy začne soud. Když tedy lidé takto mluví, projevují tím dvojnásobnou pochybnost. Pochybnost o Synu Člověka a pochybnost o slovech Syna

Božího. Kromě toho svědčí tento výrok opět jen o tom, že lidé vůbec nerozumí celému stvoření a že jsou naprosto nevědomí právě v tom, co každý člověk velmi nutně potřebuje vědět.

Jestliže se Syn Boží musel při svém vtělení podrobit vůli Boží ve stvoření, nemůže samozřejmě ani Syn Člověka stát nad těmito zákony. Stát nad zákony není ve stvoření vůbec možné. Kdo vejde do stvoření, stojí tím také pod zákonem Boží vůle, která se nikdy nemění. Tak je tomu i v případě Syna Božího a Syna Člověka.

Možnost pochopit to všechno lidem znesnadňuje pouze okolnost, že Boží zákony ve stvoření dosud nehledali, a dodnes je proto ještě vůbec neznají. Jen tu a tam z nich našli malé zlomky, když na ně právě narazili.

Když Kristus činil zázraky, které daleko přesahují schopnosti pozemských lidí, neopravňuje to k myšlence, že se nemusel ohlížet na zákony Boží vůle, spočívající ve stvoření, a že je překračoval. To je vyloučeno. I při konání zázraků jednal v úplné shodě s Božími zákony a ne libovolně. Tím jen dokazoval, že je provádí *Boží* silou, nikoli duchovní. Proto samozřejmě její účinky daleko přesahovaly hranice lidských možností. Zázraky se však nevymykaly zákonům ve stvoření, ale odehrávaly se zcela v jejich rámci.

Člověk zůstal ve svém duchovním vývoji natolik pozadu, že nemůže plně rozvinout ani ty duchovní síly, které má k dispozici. Jinak by i on dokázal uskutečnit mnohé, co podle dnešních pojmů hraničí se zázračností.

S pomocí Boží síly je ovšem možné vykonat ještě zcela jiná díla, která nikdy nelze provést pomocí síly duchovní a která se již svým druhem liší od vrcholného duchovního působení. Všechno dění ale přesto zůstává v mezích Boží zákonitosti. Nic ji nepřekračuje.

Jediní, kdo v daných mezích své svobodné vůle provádějí svévolné činy, jsou lidé. Ti se totiž nikdy skutečně nevpravili do vůle Boží tam, kde jako lidé mají určitou volnost jednat podle vlastního chtění. Vždy přitom stavěli do popředí svou vlastní vůli. A tím se sami ochromovali a nemohli se nikdy povznést výš, než to dovolovala vůle jejich vlastního rozumu, který je připoutaný k zemi.

Lidé tedy neznají ani ty zákony ve stvoření, které uvádí v činnost nebo aktivuje jejich vlastní duchovní moc a v jejichž rámci mohou tuto svou duchovní moc rozvinout.

Tím více jsou pak užaslí, když se setkají s případem, kdy se rozvine Boží síla. Z téhož důvodu však nemohou poznat Boží sílu jako takovou, nebo od ní zase očekávají věci, které se vymykají Božím zákonům ve stvoření. K nim by patřilo i sestoupení hrubohmotného těla z hrubohmotného kříže.

Křišení mrtvých Boží silou *se nevymyká* Božím zákonům, pokud se tak stane do určité doby, která je pro každého člověka jiná. Čím je duše, odlučující se od hrubohmotného těla, duchovně zralejší, tím rychleji se od něho uvolní a tím kratší je pak také doba, kdy ji lze podle Božích zákonů zavolat zpět. To je totiž možné jen tehdy, je-li duše ještě spojena s tělem.

Duše oživená duchem musí uposlechnout Boží vůli, tedy Boží sílu, a na její zavolání se vrátit po jemnohmotném mostě do již opuštěného hrubohmotného těla, pokud tento most ještě nezanikl.

Mluví-li se zde o Boží síle a duchovní síle, nepopírá se tím fakt, že ve skutečnosti je jen *jedna* síla, která vychází z Boha a proniká celým stvořením. Je však rozdíl mezi Boží a duchovní silou. Duchovní síla je ovládána Boží silou, z níž vyšla. Není snad zeslabenou Boží silou, ale je silou *změněnou.* Touto změnou se stala jiným druhem, a tím jí byly vymezeny užší hranice, ve kterých může působit. Jsou to tedy dva různě působící druhy a ve skutečnosti přece jen jedna síla.

K tomu se pak ještě připojuje bytostná síla. Jsou tedy tři základní síly, z nichž duchovní a bytostná síla jsou živeny a ovládány silou Boží. Všechny tři lze považovat za jedinou sílu.

Další síly nejsou. Je pouze mnoho poddruhů, které vznikly ze základního druhu duchovní a bytostné síly a které pak mají i různé účinky. Každý poddruh působí vzhledem k tomu, že je změněn, také podle přiměřeně změněných zákonů, které se ale vždy důsledně přičleňují k základnímu druhu. Navenek se však – jak to odpovídá změně síly – jeví navzájem více cizí.

Všechny druhy, i druhy základní, jsou vázány nejvyšším zákonem Boží síly a mohou se po stránce svých vlastních změněných zákonů lišit jen zevní formou. Jeví se jinak proto, že každý druh i poddruh je kromě Boží vůle samé pouze částečný, tedy neúplný, a může mít jen částečný zákon. Tyto částečné zákony usilují k celku, k dokonalosti, z níž jsou odvozeny. Usilují k čisté Boží síle, která je totožná s Boží vůlí, jež se projevuje jako nezměnitelný, neochvějný zákon.

Každá síla se svými poddruhy působí v dané jemné a hrubé hmotě podle jejího druhu a následkem toho, že se liší od jiných sil, v ní vytváří *různé* světy nebo úrovně. Tyto světy jsou – posuzováno z hlediska celého stvoření – vždy jen jeho částí, protože síla, která je zformovala, je také jen příslušně změněnou částí dokonalé Boží síly a její zákony nejsou úplné, ale pouze částečné.

Jen všechny zákony jednotlivých světových úrovní *ve svém souhrnu* pak znovu dávají dokonalé zákony, které Boží vůle vložila do prastvoření, do praduchovní říše.

Proto musí i zárodek lidského ducha projít všemi úrovněmi světa, aby na sobě prožil jednotlivé zákony těchto úrovní a přivedl je v sobě k životu. Když pak shromáždí všechny dobré plody z nich, bude tyto zákony skutečně znát. Využívá-li je správně, jak to Bůh chce, může vejít do ráje. Zákony ho tam svým působením ponesou. Z ráje má pak vědomě zasahovat do dílčích úrovní, které jsou pod ním, a pomáhat tam a podporovat, což je nejvyšším úkolem každého hotového lidského ducha.

Nikdy nemůže dojít k přeplnění, neboť nynější úrovně světa lze neomezeně rozšiřovat. Vždyť se vznášejí v nekonečnosti.

Tak se království Boží neustále zvětšuje, buduje se a rozšiřuje stále dál silou čistých lidských duchů. Jejich polem působnosti je pozdější stvoření, které mohou řídit z ráje, protože dříve sami prošli všemi jeho částmi, a tím je dobře poznali.

Tato vysvětlení jsou zde uvedena jen proto, aby nevznikly omyly poté, co zde padla zmínka o Boží síle a duchovní síle. Ve skutečnosti totiž existuje pouze jedna síla vycházející z Boha, z níž se tvoří různé druhy a poddruhy.

Kdo ví o těchto dějích, ten nebude dětinsky očekávat něco, co se nikdy nemůže stát, protože se to vymyká jednotlivým zákonům stvoření. Tak ani Syn Člověka nemůže jen vztáhnout ruku a způsobit katastrofy, které by se *ihned* projevily. To by odporovalo platným a nezměnitelným přírodním zákonům.

Duchovno je pohyblivější a lehčí, a tedy i rychlejší než bytostné. Proto bude bytostné potřebovat pro svou činnost více času než duchovno. Z toho důvodu musí bytostné, tedy živelní dění přirozeně nastat později než dění duchovní. Právě tak mohou tyto síly uvést jemnohmotnost do pohybu rychleji než hrubohmotnost. To vše jsou zákony, které se musí naplnit a jež nelze obejít ani porušit.

Ve Světle jsou všechny tyto zákony známy a vysílání výkonných poslů nebo zvláštních příkazů je zařízeno *tak*, že konečné projevy a účinky nastanou ve stejnou dobu, jak to Bůh chce.

Pro nynější soud bylo nutné učinit tak nesmírně mnoho příprav, že to lidé nemohou ani pochopit. Soud ale probíhá přesně, takže ve skutečnosti nedochází k průtahům… až na body, kdy má spolupracovat lidské chtění. Jedině lidé se stále snaží s pošetilou vytrvalostí vyhnout jakémukoliv splnění, nebo se dokonce snaží rušivě a nepřátelsky stavět jako překážka do cesty… v ješitnosti, která je připoutává k zemi.

Naštěstí se s tím po velkém selhání lidí za doby pozemského života Syna Božího počítalo. Lidé mohou svým selháním pozemskou cestu Syna Člověka do určité doby jen ztěžovat, takže bude nucen jít vedlejšími cestami a oklikami. Nemohou však zadržet Bohem chtěné dění nebo dokonce nějak oddálit předem stanovený konec, protože jim už bylo odňato zázemí temna, které jim dodávalo sílu pro jejich pošetilosti. Hradby jejich rozumového působení, za nimiž se dosud kryjí a odkud vystřelují jedovaté šípy, se pod tlakem pronikajícího Světla rychle sesují. Pak se to přes ně převalí a už jim nebude poskytnuta milost poté, co svým myšlením stále znovu neblaze vytvářeli zlo. Tak den, po němž vroucně touží ti, kdo usilují ke Světlu, nenadejde ani o hodinu později, než má nadejít.

TO JE MÉ TĚLO! TO JE MÁ KREV!

»Kdo přijímá mé slovo, přijímá mne,« pravil Syn Boží svým učedníkům, »ten opravdu jí mé tělo a pije mou krev!«

Takový je smysl slov, která Syn Boží pronesl při ustanovení večeře Páně a která symbolizoval večeří na památku svého pobytu na zemi. Jak se mohlo stát, že o to vzplanuly prudké spory mezi učenci a církvemi? Bere-li člověk za základ, že Syn Boží, Ježíš Kristus, byl *vtělené* Slovo Boží, je smysl těchto slov velmi prostý a jasný.

Jak to mohl vyjádřit zřetelněji než prostými slovy: »Kdo přijímá mé slovo, ten jí mé tělo a pije mou krev!« Také když řekl: »Slovo je opravdu mým tělem a mou krví!« Musel to tak říci, protože sám byl živým Slovem v těle a krvi. Při všech dalších podáních se jen stále znovu opomíjela hlavní věc: poukaz na *Slovo*, které *pobývalo* na zemi! Protože tomu lidé neporozuměli, považovali to za vedlejší. Tím ale nepochopili celé Kristovo poslání a zkomolili je a překroutili.

Ani učedníci Syna Božího nebyli tehdy i přes svou víru schopni správně pochopit tato slova svého Mistra, stejně jako nikdy správně nepochopili mnohé z toho, co řekl. Nad tím přece i sám Kristus projevoval dost často zármutek. Poslední večeři dali jednoduše *ten* smysl, jak ji ve své dětské prostotě pochopili. Přitom je samozřejmé, že slova, která jim nebyla úplně jasná, podávali dál způsobem, jenž odpovídal jejich vlastnímu porozumění, a ne tak, jak je mínil Syn Boží. –

Ježíš byl vtělené Slovo Boží! Kdo tedy správně přijal jeho slovo, přijal tím jeho samého.

A jestliže pak člověk slovo Boží, které je mu nabídnuto, v sobě oživí tak, že se mu stane samozřejmým při myšlení i konání, oživí

v sobě tímto slovem i Kristova ducha, protože Syn Boží byl vtělené, živé Slovo Boží!

Člověk se jen musí snažit, aby konečně *správně* vnikl do tohoto myšlenkového pochodu. Nesmí o něm jen číst a mluvit, ale musí se snažit si jej názorně představit, to znamená, jeho smysl tiše prožít v živých obrazech. Potom také *skutečně* prožije večeři Páně, jestliže ovšem pozná, že při ní přijímá živé slovo Boží. Samozřejmě musí předem důkladně znát, jaký má slovo Boží smysl a co požaduje.

Není to tak pohodlné, jak si to myslí mnozí věřící. Tupé přijímání večeře Páně jim nemůže přinést užitek, neboť to, co je živé, jako Slovo Boží, chce a musí také být *přijímáno* živě. Církev nemůže večeři Páně vdechnout život pro někoho jiného, jestliže tento účastník večeře Páně si již předem v sobě nepřipravil místo, aby ji *správně* přijal.

Vídáme také obrazy, které chtějí znázornit krásný výrok: »Stojím u dveří a klepu!« Obrazy jsou zcela správné. Syn Boží stojí u dveří domku a klepe, žádaje o vstup. Člověk však k tomu již opět přidal něco ze svého myšlení tím, že pootevřenými dveřmi domku je vidět prostřený stůl. Z toho vzniká myšlenka, že nemá být odmítnut nikdo, kdo prosí o jídlo a pití. Tato myšlenka je krásná a odpovídá i Kristovým slovům, ale výklad je příliš malicherný. »Stojím u dveří a klepu« znamená víc! Dobročinnost je pouze malou částí obsahu Slova Božího.

Když Kristus pravil: »Stojím u dveří a klepu,« mínil tím, že jím ztělesněné Slovo Boží klepe na lidskou duši a *neprosí* o vstup, ale *žádá* o vstup! Lidé mají přijmout *Slovo* v celém jeho rozsahu, jak jim bylo dáno. *Duše* má otevřít své dveře, aby mohlo vejít Slovo, a má mít v sobě pro ně připravený stůl! Výraz »stůl« zde znamená totéž co oltář. Jestliže duše uposlechne této výzvy, jsou pak hrubohmotné činy pozemského člověka samozřejmě takové, jak to »Slovo« vyžaduje.

Člověk se vždy snaží pochopit všechno jen rozumem, což znamená rozpitvání a tím i zmenšení, vsazení do užších mezí. Proto se

neustále ocitá v nebezpečí, že ze všeho velikého pozná jen zlomky, jak se to stalo i v tomto případě.

To, že se živé Slovo Boží zde vtělilo, bude muset zůstat lidem této země navždy tajemstvím, protože začátek tohoto dění se odehrál v Božském. Lidský duch však není schopen svou chápavostí proniknout až do Božského, takže se první článek řetězu událostí, které vedly k pozdějšímu vtělení, vymyká lidskému pochopení.

Proto ani nepřekvapí, že právě *tento* symbolický úkon Syna Božího, spočívající v lámání chleba a podávání vína, nemohlo lidstvo dosud pochopit. Kdo však po tomto vysvětlení, které mu umožňuje učinit si o tom představu, chce proti tomu ještě horlit, podává jen důkaz, že hranice jeho chápavosti sahá pouze po duchovno. Kdyby se přidržoval dosavadního zcela nepřirozeného výkladu těchto Kristových slov, svědčilo by to jen o jeho naprosté zatvrzelosti.

VZKŘÍŠENÍ KRISTOVA POZEMSKÉHO TĚLA

BŮH A PÁN je dokonalý! Dokonalá jest jeho vůle, která je v něm a vychází z něho, aby vytvořila a udržovala dílo stvoření. Dokonalé jsou proto také zákony, které podle jeho vůle pronikají stvořením.

Dokonalost však již předem vylučuje jakoukoliv odchylku. To je základní fakt, který zcela jistě *opravňuje* k pochybnosti o mnoha tvrzeních! Mnohé nauky si odporují samy. Naprosto správně učí o dokonalosti Boha, ale zároveň v příkrém rozporu s tím tvrdí něco a vyžadují, aby lidé věřili v něco, co vylučuje dokonalost Boha a jeho vůle, která spočívá v zákonech stvoření.

Tím byl do mnohé nauky vložen zárodek choroby, hlodající červ, který jednou nutně způsobí, že se celá stavba zhroutí. Zhroucení je tím neodvratnější tam, kde byly z takových rozporů učiněny *základní pilíře*, které nejen zpochybňují dokonalost Boha, ale přímo ji popírají! Toto popírání dokonalosti Boha dokonce patří k vyžadovanému vyznání víry, jež teprve umožňuje vstup do náboženské obce.

Mluví se o *vzkříšení těla* v souvislosti se vzkříšením pozemského těla Syna Božího. Většina lidí to přijímá zcela bezmyšlenkovitě a nezanechá to u nich ani stopu porozumění. Jiní si osvojí toto tvrzení, ale vůbec je nechápou, protože jim chyběl učitel, který by jim je mohl správně vysvětlit.

Jaký smutný obraz se zde naskýtá tomu, kdo klidně a vážně pozoruje! Jak ubohými se mu jeví takoví lidé, kteří se ještě velmi často pyšně považují za horlivé vyznavače svého náboženství, za pravověrné věřící, když svou horlivost projevují tím, že se unáhleně, v nevědomé povýšenosti dívají spatra na lidi, kteří smýšlejí jinak. Neuvědomují si, že právě to je nutné považovat za neklamnou známku bezradného nepochopení.

Kdo přijímá a vyznává jako své přesvědčení důležité věci, *aniž se ptá*, projevuje tím nesmírnou lhostejnost, ale ne pravou víru.

V *tomto* světle stojí takový člověk před tím, co nazývá nejvyšším a nejsvětějším, co mu má být obsahem a oporou celého jeho bytí.

Proto není živou složkou svého náboženství, pro kterou je možný vzestup a jež může dosáhnout spásy. Je pouhým zvučícím kovem a bezobsažným znějícím zvoncem, je tím, kdo nechápe zákony svého Stvořitele a ani se nenamáhá, aby je poznal.

Pro všechny, kteří takto jednají, to znamená zastavení a chůzi nazpět na cestě, jež je má za účelem vývoje a pokroku dovést skrze hmotnost ke světlu Pravdy.

Nesprávné chápání vzkříšení těla je jako každý jiný mylný názor uměle vytvořenou překážkou, kterou si s sebou berou do záhrobí. Také tam se potom před ní nutně zastaví a nemohou se dostat dál, protože se jí sami nemohou zbavit. Nesprávná víra na nich totiž pevně lpí a poutá je tak, že jim brání ve volném pohledu ke světlé Pravdě.

Neodvažují se myslet jinak, a proto nemohou dál. Tak vzniká nebezpečí, že duše, které se takto samy poutají, promeškají ještě i poslední čas k osvobození a nepovznesou se včas ke Světlu. Tím nutně klesnou do rozkladu a jejich konečným cílem bude věčné zavržení.

Věčné zavržení znamená být trvale vyloučen ze Světla. Znamená to být na základě důsledného dění navždy *zbaven* možnosti vrátit se do Světla jako plně vědomá, vyvinutá osobnost. Dojde k tomu vtažením do rozkladu, při němž se kromě jemnohmotného těla rozpráší a rozloží i všechno, co bylo duchovně získáno jako osobně vědomé.* To je pak takzvaná »duchovní smrt«, po níž vědomé »já«, které se do té doby vyvinulo, už nemá možnost stoupat ke Světlu. Při vzestupu však toto »já« nejenže zůstane zachováno, ale vyvíjí se dál až k duchovní dokonalosti.

Zesnulý člověk, který přijde do záhrobí s nesprávnou vírou nebo s vírou, kterou bezmyšlenkovitě přijal za vlastní, je zadržován tak

* Přednáška: »Svět«

dlouho, dokud *sám v sobě* vlivem jiného přesvědčení neoživne a neosvobodí se. Tím prolomí překážku, která mu následkem jeho vlastní víry brání, aby vstoupil na pravou a správnou cestu a šel po ní vpřed.

Aby se takto přemohl a sám se osvobodil od takového bludu, musí vynaložit nesmírně mnoho sil. Už jen první krok, tedy přistoupit na takovou myšlenku, vyžaduje mocný duchovní popud. Tak se milióny lidí samy poutají, a proto již nemohou získat sílu třeba jen pohnout nohou, a to ve zkázonosném domnění, že by učinili něco nesprávného. Jsou jako ochromení a jsou také ztracení, jestliže k nim nevyhledá cestu živá Boží síla sama. Ta však může nápomocně zasáhnout jen tehdy, když se v lidské duši vznítí jiskra chtění dosáhnout pokroku a vyjde jí vstříc.

V tomto v podstatě velmi prostém a přirozeném ději tkví příčina ochromení, že nemůže být hroznějšího a zkázonosnějšího. Požehnání spočívající v tom, že člověku byla svěřena schopnost svobodně se rozhodovat, se tak totiž při nesprávném používání stává kletbou. Každý má vždy sám na vůli, aby se vyloučil, nebo se připojil. A to se strašlivě vymstí právě tehdy, když člověk slepě přijme nějaké učení, aniž je co nejpečlivěji a nejvážněji prozkoumá! Lenost po této stránce ho může stát celé bytí!

Nejhorším nepřítelem člověka, vzato čistě pozemsky, je pohodlnost. Pohodlnost ve víře má však za následek jeho duchovní smrt!

Běda těm, kdo se brzy neprobudí a nevzchopí k nejbedlivějšímu prozkoumání všeho, co nazývají vírou! Zkáza ale čeká ty, kteří tuto velkou bídu zaviňují! Ty, kdo jako falešní pastýři zavádějí své ovce do bezútěšné pustiny. Nemůže jim pomoci nic jiného, než když zbloudilé ovce zavedou zpět na pravou cestu. Je však přitom velkou otázkou, jestli jim k tomu ještě zbude dost času. Proto ať každý bedlivě zkoumá sám sebe dříve, než začne poučovat svého bližního.

Nesprávná víra je bludařství! A to spoutává lidského ducha zde i na onom světě tak silně, že toto pouto může uvolnit jen živá moc pravého Slova Božího! Proto každý, koho se dotkne, naslouchej je-

ho volání! Jen ten, kdo toto volání vyciťuje, dává najevo, že je pro něho určeno! Takový člověk pak ať zkoumá, uvažuje a osvobodí se!

Přitom ať nezapomíná, že *jen jeho vlastní rozhodnutí* může roztrhnout pouta, která si předtím sám nasadil nesprávnou vírou. Kdysi se z pohodlnosti nebo lenosti rozhodl slepě přilnout k nějakému učení, které ve *všech částech* vážně neprozkoumal, nebo se snad snažil popírat Boha jen proto, že k němu dosud nedokázal sám najít cestu, jež by odpovídala jeho oprávněné potřebě, aby byla logická a bez mezer. Proto nyní musí *první popud* k bezohlednému zkoumání při hledání vyjít *od něho samotného! Jen pak* může pozvednout nohu, z jeho vlastní vůle dosud strnulou, a učinit první krok na cestě, která ho povede k Pravdě a tím i ke svobodě ve Světle.

On *sám* a vždy jen on sám *může, má* a *musí* uvažovat, protože k tomu má v sobě dar. Vždyť také veškerou odpovědnost musí vzít jen na sebe, bez ohledu na to, co chce a koná.

Již vědomí *této* skutečnosti by mělo člověka nutit k nejbedlivějšímu zkoumání.

Právě odpovědnost dává každému člověku nejen neomezené právo k takovému zkoumání, ale dokonce z něho činí nejnaléhavější potřebu! Ať to klidně považuje za zdravý pud sebezáchovy, to není vůbec nesprávné! Ani pozemskou smlouvu, z níž mu plyne odpovědnost, přece nepodepíše, aniž by ji slovo za slovem důkladně neprozkoumal a neuvážil, jestli může všechno dodržet. Stejné a ještě mnohem vážnější je to po duchovní stránce při rozhodování, zda přijmout některou víru! Kdyby lidé při tom projevovali trochu více zdravého pudu sebezáchovy, nebyl by to hřích, ale požehnání!

Vzkříšení pozemského těla! Jak může hrubohmotné tělo vystoupit do praduchovní říše Boha Otce! Tělo vytvořené z hrubohmotnosti, která nemůže přejít ani do jemnohmotnosti záhrobí. Všechno hrubohmotné a dokonce i jemnohmotné je podle věčných přírodních zákonů podrobeno rozkladu. Výjimky nebo odchylky po této stránce neexistují, neboť zákony jsou dokonalé. Proto nemůže hrubohmotné tělo po smrti vystoupit do Otcovy říše, ba ani do jemnohmotného záhrobí, které rovněž podléhá rozkladu! Takové odchyl-

ky jsou vzhledem k dokonalosti přírodních zákonů Božích prostě nemožné!

V malém měřítku to lze zřetelně pozorovat na fyzikálních zákonech, v nichž se rovněž neprojevuje nic jiného než neochvějné zákony Stvořitele, které stejně jako vším v celém bytí pronikají i touto oblastí.

Všechno, co existuje, je přece podrobeno jednotným zákonům vzniku, v nichž je jasně a zřetelně zakotvena jednoduchá, ale neposunutelná Boží vůle. Nic se jí nemůže vymykat.

Proto je tím více možné litovat, když některá učení nechtějí uznat nesmírnou velikost Boží, projevující se právě v těchto zákonech, jimiž se Bůh viditelně tolik přibližuje možnostem lidského chápání!

Každé učení poukazuje zcela správně na dokonalost Boha. Je-li ale prapůvod nebo prvotní zdroj dokonalý, může z něho vzejít rovněž jen to, co je dokonalé. Proto musí být dokonalé i zákony stvoření, které vzešly z činů jeho vůle. Samozřejmě že se nedá oddělit jedno od druhého. Tyto dokonalé zákony stvoření pronikají v podobě přírodních zákonů vším, co vzniklo, a udržují to.

Dokonalost však znamená totéž co nezměnitelnost. Z toho vyplývá, že u těchto základních nebo přírodních zákonů je odchylka zcela nemožná. Jinými slovy: Za žádných okolností nemohou nastat výjimky, které by odporovaly všemu ostatnímu přirozenému dění.

Proto nemůže dojít ani ke vzkříšení pozemského těla, které jakožto hrubohmotné zůstává nezbytně připoutáno ke hrubohmotnosti!

Protože všechny prazákony vzešly z Boží dokonalosti, nebude se moci nový čin Boží vůle nikdy projevit v jiné formě než v té, která byla dána od samého počátku stvoření.

Uzavírá-li se mnohé učení této samozřejmosti, která je bezpodmínečně dána dokonalostí Boží, dokazuje tím, že jeho základy jsou *falešné* a že jsou vybudovány na lidském rozumu, který je vázán na prostor a čas. Proto si nesmí činit nárok na to, že je Božím poselstvím, které nemá mezery. Boží poselství může přijít jen z dokonalosti, z Pravdy samé, která je bez mezer a srozumitelná i ve své prosté velikosti. Pravda je především *přirozená*, protože to, co lidé

nazývají přírodou, vzešlo z dokonalosti Boží vůle a ještě dnes se udržuje při životě stále stejným způsobem, takže zde nemohou být výjimky.

Když přišel Kristus na zemi, aby zvěstoval Boží poselství Pravdy, musel použít hrubohmotné tělo. Již v této skutečnosti by měl každý myslící člověk poznat nezměnitelnost přírodních zákonů, stejně jako v jeho tělesné smrti, která následovala po ukřižování.

Po této smrti nemohlo být jeho hrubohmotné tělo výjimkou, ale muselo zůstat v hrubohmotném světě! *Nemohlo* vstát z mrtvých a vejít do jiného světa! Neměnné Boží nebo přírodní zákony to následkem své dokonalosti, jež vzešla z Boží vůle, nepřipustí. Ani to nemohou připustit, neboť jinak by nebyly dokonalé. Z toho by pak vyplývalo, že není dokonalá ani Boží vůle, ani Boží síla a že není dokonalý ani Bůh sám.

Protože je to vyloučeno, jak to může zjistit každá věda ve stvoření samotném, je nesprávné a je to pochybování o Boží dokonalosti, když se tvrdí, že toto hrubohmotné tělo vstalo z mrtvých a po čtyřiceti dnech vešlo do jiného světa.

Má-li se tělo skutečně vzkřísit, může k tomu dojít jen tak, že duše, která je po nějakou dobu ještě spojena jemnohmotnou šňůrou s hrubohmotným tělem, je do něho zavolána zpět.* To je podle přírodních zákonů možné jen tak dlouho, dokud tato šňůra existuje. Jakmile se přetrhne, nebylo by vzkříšení, tedy zavolání duše zpět do hrubohmotného těla, již možné!

I to přísně podléhá zákonům, v nichž nejsou mezery. Nemohl by to učinit ani sám Bůh, protože by to bylo proti jeho vlastním dokonalým zákonům, proti jeho dokonalé vůli, která v přírodě samočinně působí. Právě pro tuto dokonalost by nikdy ani nemohl připadnout na tak nedokonalou myšlenku, která by nutně byla jen libovolným činem.

Zde se opět projevuje fakt, že Bůh je v díle stvoření zdánlivě vázán díky své naprosté dokonalosti, která musí zůstat v každém pří-

* Přednáška: »Smrt«

padě zachována a nepřipouští změny. Změny však nejsou ani zamýšleny, ani nejsou nutné. Není to vůbec skutečná vázanost Boha, ale člověku *se* to tak v mnoha věcech jen *jeví*, protože nemůže přehlédnout *celé* dění. A tato nemožnost přehlédnout *celek* ho vede k tomu, že – ačkoliv to myslí dobře a projevuje úctu – očekává od svého Boha libovolné činy. Uvážíme-li to bedlivě, musely by takové činy jen snižovat Boží dokonalost.

I když to lidé ve vší pokoře myslí dobře, v tomto případě to nevede k úctyplnému pohledu vzhůru, ale je to strhování do zcela přirozené omezenosti lidského ducha.

Bezpodmínečné dodržování zákonů Boží vůle neboli přírodních zákonů se projevilo také při vzkříšení Lazara a mládence z Nainu. Oba mohli být vzkříšeni proto, že spojovací šňůra mezi tělem a duší dosud existovala. Na Mistrovo zavolání se duše mohla opět spojit s tělem. Toto tělo pak bylo podle zákonů přírody nuceno zůstat v hrubohmotném světě tak dlouho, dokud nedošlo k novému odloučení jemnohmotného těla od těla hrubohmotného. To umožnilo jemnohmotnému tělu vejít do jemnohmotného záhrobí, nastalo tedy nové hrubohmotné úmrtí.

Přechod hrubohmotného těla do jiného světa však není možný. Kdyby se Kristův duch vrátil do hrubohmotného těla, nebo kdyby je snad vůbec neopustil, byl by nucen zůstat v hrubohmotnosti ještě tak dlouho, dokud by nenastalo nové úmrtí. Jinak to není možné.

Vzkříšení a vstup do jiného světa v pozemském těle – to je naprosto vyloučeno, a to jak u lidí, tak to bylo tehdy vyloučeno i u Krista!

Pozemské tělo Spasitele šlo stejnou cestou, kterou se podle přírodních zákonů Stvořitele musí ubírat každé jiné hrubohmotné tělo.

Ježíš z Nazaretu, Syn Boží, proto nevstal tělem z mrtvých!

Přes všechnu logiku a přesto, že právě v této logičnosti spočívá mnohem větší uctívání Boha, se ještě najde mnoho lidí, kteří ve slepotě a lenosti své falešné víry nebudou chtít jít po tak prostých cestách Pravdy. Najdou se ovšem také mnozí, kteří z vlastního omezení po těchto cestách jít nemohou. A jiní se budou úmyslně

snažit proti tomu zuřivě bojovat z odůvodněné obavy, že by se tím nutně zřítila jejich pracně vystavěná budova pohodlné víry.

Nic jim neprospěje, že se jako o základ opírají jen o ústní podání, protože i učedníci byli lidé. Je přece zcela lidské, že učedníci, silně rozrušení tehdejšími hroznými událostmi, vetkali při vzpomínání do svých líčení mnoho vlastních myšlenek. Byli svědky zázraků, které si sami ještě neuměli vysvětlit, takže leccos zaznamenali jinak, než jak se to odehrálo.

Jejich spisy a vypravování mnohdy vycházely příliš z *vlastních* lidských domněnek a ty potom byly základem mnoha pozdějších omylů, jako je například mylné splynutí pojmů Syn Boží a Syn Člověka.

I když měli na pomoc nejsilnější duchovní inspiraci, přesto se do jejich podání velmi výrazně mísí vlastní názory, a často tak kalí i ten nejjasnější obraz vykreslený s nejlepším chtěním.

Ježíš sám nezanechal spisy, o něž by bylo možné se bezvýhradně a bez jakýchkoliv sporů opřít.

Nikdy by nepronesl nebo nenapsal něco, co by nebylo plně v souladu se zákony jeho Otce, s Božími zákony přírody neboli s tvůrčí vůlí. Sám přece výslovně řekl:

»Přišel jsem, abych zákony Boží naplnil!«

Zákony Boží se zřetelně projevují v přírodě, která sice sahá dál než pouze do hrubohmotnosti, ale i v jemnohmotném, bytostném a duchovním světě zůstává všude »přirozenou«. Myslící člověk dokáže v těchto významných Spasitelových slovech jistě najít něco, co přesahuje matoucí náboženská dogmata a ukazuje cestu těm, kdo skutečně vážně hledají!

Kromě toho může každý člověk najít v bibli místa, která dokládají, že Ježíš nevstal z mrtvých v hrubohmotném těle. Zjevil se přece mnoha lidem. Ale co se stalo? Maria ho zpočátku nepoznala, ani Magdalena ho nepoznala ihned, dva učedníci jdoucí do Emauz ho nepoznali několik hodin, i když s nimi šel a mluvil s nimi… Co z toho vyplývá? *Že to muselo být jiné tělo*, které viděli, jinak by ho všichni *ihned* poznali! –

Ale ať klidně zůstane hluchý ten, kdo ještě nechce slyšet, a slepý ten, kdo je příliš pohodlný, než aby otevřel oči!

Všeobecný pojem »vzkříšení těla« má své oprávnění u *pozemských* zrození, která nepřestanou, dokud budou lidé na zemi. Je to veliké zaslíbení, že jsou dovoleny opakované pozemské životy, opětovná vtělení za účelem rychlejšího pokroku a nutného odčinění zvratných působení nižšího druhu, což znamená totéž co odpuštění hříchů. Je to důkaz nesmírné lásky Stvořitele, jehož milost spočívá v tom, že duším zesnulých, kteří svůj pozemský čas zcela nebo částečně promarnili, a vešli proto do záhrobí nehotoví pro vzestup, se znovu dává příležitost zahalit se novým hrubohmotným tělem nebo pláštěm. Tím jejich odložené tělo slaví vzkříšení v novém těle. Duše, která již odešla, tak prožívá nové vzkříšení *v* těle!

Jaké požehnání spočívá v tomto stále se opakujícím splňování tak veliké milosti, může lidský duch, který nepřehlíží vše, pochopit teprve později!

LIDSKÉ SMÝŠLENÍ A BOŽÍ VŮLE V ZÁKONĚ ZVRATNÉHO PŮSOBENÍ

MÁ-LI se mluvit o lidském smýšlení a lidských názorech, s nimiž souvisí také pozemské soudnictví, nelze očekávat, že jsou souznačné s Boží spravedlností nebo se jí alespoň přibližují. Naopak je žel nutno říci, že ve většině případů je mezi nimi dokonce nebetyčný rozdíl. Při tomto srovnání je lidový výraz »nebetyčný« použit v pravém smyslu.

Tento rozdíl by bylo v mnoha případech možné vysvětlit lidským rozumem, který je omezen prostorem a časem a ve své omezenosti nedokáže poznat *skutečné* bezpráví a rozlišit je od práva. To se totiž dá zřídka jasně poznat podle vnějších projevů, ale spočívá to jedině v nejhlubším nitru každého člověka. A k posouzení lidského nitra nestačí strnulé paragrafy zákona a školská moudrost. Je však zarmucující, že z toho důvodu je mnoho rozsudků pozemských soudů v příkrém rozporu s Boží spravedlností.

Nemá tu být řeč o době středověku, o smutných časech ukrutného mučení, upalování takzvaných čarodějnic a jiných justičních zločinů. Právě tak zde nemá být uvedena zmínka o četném upalování, mučení a vraždění, které spadá na dlužnický účet *náboženských* sdružení. Zvratné účinky toho musí dvojnásob strašlivě zasáhnout lidi, kteří to prováděli, protože při tom zneužívali jméno dokonalého Boha, všechny tyto zločiny páchali jeho jménem jako údajně jemu milé, a tak ho před lidmi označovali za toho, kdo je za ně odpovědný.

Byly to zlořády a hanebnosti, na které by se nemělo tak rychle zapomenout. Měli bychom si je stále znovu varovně připomínat i při dnešním vynášení rozsudků, zejména proto, že lidé, kteří se tehdy dopouštěli těchto přehmatů, tak činili horlivě se zdáním plného práva a nejlepšího úmyslu.

Mnoho se změnilo. A přece přijde samozřejmě také doba, kdy lidé budou pohlížet na dnešní vykonávání spravedlnosti se stejnou hrůzou, s jakou se dnes díváme na tehdejší časy, ve kterých se podle našeho dnešního poznání stalo tolik bezpráví. Tak to na světě chodí a do jisté míry je to pokrok.

Při hlubším pozorování se však ukáže, že tento zdánlivě velký pokrok dnešní doby ve srovnání s tehdejší dobou spočívá *pouze v zevních formách*. Všemocnost jednotlivce, která hluboce zasahuje do života mnoha lidí, aniž tento jednotlivec má na zemi osobní odpovědnost, je namnoze stále stejná. Ani lidé sami a pohnutky jejich jednání se příliš nezměnili. A kde je *vnitřní život* dosud stejný, jsou stejná i zvratná působení, jimiž se projevuje *Boží* soud.

Kdyby lidstvo náhle získalo schopnost *do toho vidět*, mělo by to za následek pouze jediný zoufalý výkřik. Všech lidí by se zmocnila hrůza. Nikdo by nepozvedl s výčitkou ruku proti svému bližnímu, protože *každý jednotlivec* by musel nějakým způsobem pocítit, že i jeho tíží stejná vina. Nikdo nemá právo v tomto směru druhému něco vyčítat, neboť *každý* dosud mylně posuzoval jen podle zevnějšku a *přehlížel skutečný život.*

Mnozí by zoufali sami nad sebou při prvním paprsku Světla, kdyby do nich bez přípravy pronikl. Jiní, kteří si dosud nikdy neudělali čas k přemýšlení, by pocítili nesmírné roztrpčení nad tím, že tak dlouho spali.

Proto je dnes na místě podnítit ke klidnému uvažování a k rozvíjení *schopnosti utvořit si vlastní správný úsudek.* Ten, kdo to tak dělá, odmítá opírat se slepě o cizí názory a *přijímá všechno, stejně jako myslí, mluví a jedná* jen podle *vlastního* cítění!

Člověk nesmí nikdy zapomenout, že se musí *zcela sám* plně zodpovídat za všechno, co cítí, myslí a koná, i když to bez výhrad přijal od druhých!

Blaze tomu, kdo dosáhl této výše, vytvoří si každý úsudek na základě zkoumání a pak jedná podle *vlastního* cítění. Tak se neprovinuje spolu s ostatními jako tisíce jiných, kteří často jen z bezmyšlenkovitosti a z touhy po senzaci na sebe uvalují svými předsudky

a pomlouváním těžkou karmu. Ta je pak vede do oblastí, jejichž utrpení a bolesti by jinak nemuseli nikdy poznat. Tímto způsobem se nechávají již na zemi často odvrátit od mnohého skutečně dobrého a nejenže promeškávají mnoho příležitostí ke svému osobnímu rozvoji, ale dávají v sázku možná vše, celé své bytí.

Tak tomu bylo tehdy, když proti Ježíši Nazaretskému vzplanula nesmyslná nenávist. Jaký je skutečný důvod k ní, vědělo jen několik zlovolných křiklounů, ostatní se prostě jen přidali k úplně nevědomému slepému horlení a křičeli také, i když se s Ježíšem nikdy osobně nesetkali. Neméně ztraceni jsou také ti, kdo se od něho na základě nesprávných názorů jiných lidí odvrátili a ani nevyslechli jeho slova, tím méně si dali práci, aby je věcně zkoumali. Při jejich zkoumání by totiž nakonec přece jen mohli poznat jejich hodnotu.

Jen tak mohla dozrát šílená tragédie, při níž byl právě *Syn Boží* obžalován z *toho, že se rouhá Bohu*, a přiveden na kříž! On, který jediný přišel sám přímo od Boha a hlásal lidem pravdu o Bohu a jeho vůli!

Tento případ je tak groteskní, že se v něm s křiklavou zřetelností projevuje veškerá omezenost lidí.

Lidstvo od té doby až dodnes niterně ani trochu nepokročilo, ale právě po této stránce šlo přes všechny jiné objevy a vynálezy ještě více nazpět.

Díky vnějším úspěchům pokročila pouze domýšlivost, která si proto myslí, že toho ví víc. Právě domýšlivost však má za následek omezenost a podporuje ji, ba je vlastně neklamnou známkou omezenosti.

A z této půdy, po dvou tisících letech ještě úrodnější, vzešly dnešní názory lidstva, jež jsou směrodatné a působí *zhoubně*. Lidé, kteří nic netuší, se do nich zaplétají stále více, a připravují si tak hrozný osud.

Dosud si málokdo uvědomil, kolik lidí si nesprávnými názory, i když často v dobré víře, způsobuje zlé účinky zpětného proudění, prohřešuje se tedy proti Božím zákonům. Takových lidí je velký počet a mnozí jsou v pýše, která nic netuší, na to dokonce hrdí.

Jednou však musí s mučivým zděšením spatřit Pravdu, která je úplně jiná, než jak si ji představovali podle svého přesvědčení.

Pak je ovšem již pozdě. Vinu, kterou na sebe uvalili, musí odpykat svízelným zápasem se sebou samými, který často trvá desítky let.

Daleká a těžká je cesta až k poznání, jestliže člověk promeškal příznivou příležitost pozemského života a přitom dokonce úmyslně nebo z neznalosti na sebe ještě uvalil novou vinu.

Omluvy v tomto případě nemají význam. *Každý* může vědět, když *chce!*

Jestliže někdo cítí vnitřní pobídku, aby v dějích zvratného působení poznal Boží spravedlnost, která se liší od názorů pozemských lidí, ať se snaží pozorovat nějaký příklad z pozemského života a přitom zkoumat, kdo je skutečně v právu a kdo není. Denně se mu naskytne mnoho příležitostí.

Brzy se silněji a živěji rozvine jeho vlastní schopnost vyciťování a takový člověk nakonec odvrhne naučené předsudky chybných názorů. Tak se v něm probudí cit pro spravedlnost, který se může spoléhat sám na sebe, protože tím, jak poznává všechno zvratné působení, přijímá vůli Boží, stojí a působí v ní.

SYN ČLOVĚKA

OD ZLOČINU spáchaného na Synu Božím, na zvěstovateli Pravdy, Ježíši Nazaretském, spočívá na lidstvu jako kletba, že nepochopilo proroctví, které je právě pro lidi nejdůležitější, a ještě i dnes před ním stojí jako s hustou páskou na očích a nic netuší. Strašlivým následkem toho bude, že velká část lidstva se bude před zavržením potácet kolem této jediné možnosti záchrany a půjde vstříc zničení.

Je to proroctví o příchodu Syna Člověka. Syn Boží je pronesl za neustálých útoků mas, které byly v područí temna a přirozeně musely zvěstovatele Pravdy nenávidět. Pronesl je jako hvězdu naděje, a přece také jako vážnou výstrahu.

Tatáž vlna mylných pocitů a myšlenek, která tehdy způsobila, že Syn Boží nebyl poznán jako takový, byla příčinou zmatení a nepochopení důležitosti tohoto zvěstování již v době jeho vzniku. Lidský duch byl příliš zatemněn, příliš zaujat sám sebou, než aby mohl přijímat taková vznešená Boží poselství ještě nezkalená. Poselství přicházející z výšin, které jsou nad úrovní, kde sám vznikl, se svezla kolem jeho uší bez sebemenšího dojmu.

K jejich pochopení bylo potřeba mít víru založenou na vědomém přesvědčení, té však tehdy nebyli schopni ani stoupenci. Půda, na kterou padala Spasitelova slova, byla ještě příliš divoce zarostlá. Nadto se silné prožitky a duševní otřesy lidí ze Spasitelova okolí shlukly do několika málo let. Proto se nutně vše citově soustředilo na jeho osobu, takže když mluvil o jiné osobě v daleké budoucnosti, lidé na to nedbali a nechápali to tak, jak to řekl, ale spojili tuto osobu s jím samým.

Tak tento omyl přetrval v názorech lidí až do dnešní doby. Nevěřící se totiž o Spasitelova slova nestarali a věřící zase násilně potlačovali každé vážné, kritické zkoumání dochovaných písemných

zpráv. Činili tak právě s ohledem na svou víru v posvátném ostýchavém domnění, že se nesmějí dotýkat těchto Spasitelových slov. Přitom však přehlíželi, že nešlo o jeho skutečná, původní a vlastní slova, ale pouze o písemné záznamy, které byly sepsány dávno po jeho pozemském životě. Tím v nich však přirozeně došlo vlivem lidského rozumu a lidských osobních názorů k bezděčným změnám.

Je to jistě i něco velkého, když se s úctou zachovávají tyto čistě lidské tradované zprávy, a proto za to nemá být vyslovena výtka.

To vše ale nebrání tomu, aby mylný názor, který vznikl na základě chybných písemných zpráv, neměl následky, jež jsou na překážku, protože zákony zvratného působení nelze zrušit ani v tomto případě. I když se účinky těchto zákonů projeví pro lidského ducha jen jako mříže, které mu brání v dalším vzestupu, znamená to přesto osudné zastavení a nemožnost postupovat vpřed tak dlouho, dokud v něm neožijí slova, která to objasňují a tím přinášejí osvobození.

Ten, kdo věří v Syna Božího a jeho slovům a kdo je v sobě oživil, uchovává je tedy v sobě ve *správném* výkladu a jedná podle nich, samozřejmě nemusí čekat na zaslíbeného Syna Člověka. Vždyť Syn Člověka nemá přinést nic jiného než to, co již přinesl Syn Boží. Předpokladem však je, že slova Syna Božího *skutečně pochopil* a nelpí tvrdošíjně na mylných dochovaných zprávách. Jestliže se někde připoutal k omylům, nebude moci dokončit vzestup, dokud se mu nedostane vysvětlení. To je vyhrazeno Synu Člověka, protože lidský duch, jenž má svá omezení, není sám schopen vyprostit se z úponkovitého býlí, které nyní bujně obrůstá Pravdu.

Ježíš označil příchod Syna Člověka za poslední možnost záchrany. Upozornil také na to, že se Synem Člověka se dostaví soud, že tedy ti, kdo ani pak nebudou chtít, nebo jinak řečeno nebudou následkem své tvrdošíjnosti nebo lenosti ochotni přijmout poučení, musí být navždy zavrženi. Z toho vyplývá, že v budoucnu se již nenaskytne opět možnost rozmýšlet se a rozhodnout se. Je v tom i zjevné ohlášení rázného zásahu, který učiní konec shovívavému čekání. To opět svědčí o nastávajícím boji Světla proti všemu temnému, který musí skončit násilným zničením všeho temna.

Není možné se domnívat, že se něco takového odehraje podle lidského očekávání, lidských přání a pojmů. Proti tomu mluví *všechny* dosavadní události. Ještě nikdy v minulosti lidé neukázali, že se jejich smýšlení shoduje s působením Boží vůle. Skutečnost byla vždy jiná než představy lidí a teprve mnohem později se někdy zvolna dostavilo poznání toho, co se stalo.

Ani tentokrát nelze doufat, že tomu bude jinak, protože smýšlení lidí a jejich názory oproti dřívějšku nic nezískaly, ale jsou naopak ještě mnohem »reálnější«.

Syn Člověka! On i jeho doba jsou dosud zakryty závojem. I když se v leckterém duchu probouzí nejasné tušení a touha po dni jeho příchodu, mnohý toužící přejde bezpochyby kolem něho, aniž by něco tušil. Nebude ho chtít poznat, protože se ve svém očekávání mylně domníval, že ke splnění dojde jiným způsobem. Člověk se jen velmi těžko dokáže vyrovnat s myšlenkou, že Božské nemůže být na zemi zevně jiné než lidé sami, protože je poslušno Božího zákona. Člověk chce za každou cenu vidět Božské jen jako nadpozemské, zatímco se již žel tak spoutal, že by nebyl schopen nadpozemské ani *správně* spatřit, tím méně je snést. To však ani není nutné!

Člověk, který hledá vůli svého Boha v přirozených zákonech celého stvoření, ji v nich také brzy pozná. Nakonec bude vědět, že Božské k němu může přijít jen po cestách těchto neochvějných zákonů a ne jinak. Následkem toho bude bdělý a bude pečlivě zkoumat všechno, s čím se setká, ale jen z hlediska *Božích* zákonů, nikoli podle názorů lidí. Pak také v pravou hodinu pozná Toho, kdo mu ve Slově přináší osvobození. Pozná ho vlastním zkoumáním přineseného Slova a ne podle pokřiku davů.

Každý myslící člověk již musel sám přijít na to, že Syn Boží a Syn Člověka nemohou být jeden a tentýž! Rozdíl je naprosto zřetelně vyjádřen již ve slovech samých.

Z čistého božství Syna Božího vyplývala během jeho vyslání a vtělení přirozeně právě následkem tohoto čistého božství i *nutnost opětovného sjednocení* s Bohem. Z povahy věci samé to není

ani jinak možné. To potvrzují také zmínky samotného Syna Božího o jeho »opětovném sjednocení s Otcem« i jeho výrok, že »opět vejde k Otci«.

Proto muselo být poslání Syna Božího jako prostředníka mezi Božstvím a stvořením *časově omezené*. Syn Boží, který jako čistě božský musel být přitažlivostí silnější stejnorodosti nezbytně přitažen zpět do božské úrovně, odkud pochází, a po odložení všeho, co nebylo božské a lpělo na něm, byl nucen tam setrvat, proto nemohl zůstat *věčným* prostředníkem mezi Božstvím a stvořením, v němž žije lidstvo. Tak by tím, že by Syn Boží opět vešel k Otci, vznikla nová propast a znovu by chyběl prostředník mezi čistým Božstvím a stvořením.

Syn Boží proto sám oznámil lidstvu příchod Syna Člověka, který pak zůstane *věčným* prostředníkem mezi Božským a stvořením. V tom se projevuje nesmírná láska Stvořitele k jeho stvoření.

Rozdíl mezi Synem Člověka a Synem Božím spočívá v tom, že Syn Člověka je sice zrozen z čistě Božského, ale současně byl spojen s vědomým duchovnem, takže stojí jakoby jednou nohou v Božském a zároveň druhou v nejvyšším vědomém duchovnu. Je částí *obou*, a tvoří tak nepomíjivý most mezi Božským a vrcholem stvoření. Následkem tohoto spojení musí zůstat odloučen od čistě Božského, toto odloučení však přesto připouští vstup do Božského, ba dokonce jej vyžaduje.

Duchovní přídavek k jeho božské podstatě brání jen opětovnému sjednocení, které by jinak bylo nevyhnutelné. Lidstvo sotva kdy pochopí, že je to nová Stvořitelova oběť lásky a splnění tak velkého zaslíbení, jaké může dát a splnit jen Bůh sám. *To* je rozdíl mezi Synem Božím a Synem Člověka.

Posláním Syna Člověka na zemi je pokračovat v poslání Syna Božího a dovršit je, neboť poslání Syna Božího mohlo být pouze dočasné. Vedle pokračování a dovršení je tedy zároveň i jeho *utvrzením*.

Zatímco Syn Boží se narodil přímo do svého pozemského poslání, musel Syn Člověka na své cestě projít mnohem větším okru-

hem, než mohl zahájit své vlastní poslání. Podmínkou pro splnění jeho úkolu, který je ve srovnání s úkolem Syna Božího také více pozemský, bylo, že musel – přicházeje z nejvyšších výšin – projít i nejhlubšími hlubinami. A to nejen na onom světě, ale také na zemi, aby mohl na sobě samém »prožít« veškerou bolest a veškeré utrpení lidstva. Teprve tím bude moci, až přijde jeho hodina, účinně zasáhnout do nedostatků a svou pomocí dosáhnout změny.

Z toho důvodu nesměl stát *mimo* prožívání lidstva, ale musel být vlastním prožitím účasten i hořkých stránek a trpět jimi. Zase jen kvůli lidem musela takto probíhat doba jeho učení. Protože však lidský duch ve své omezenosti takové vyšší vedení nechápe a je schopen posuzovat jen podle zevnějšku, budou se lidé snažit právě toto mu vytýkat, aby i jemu ztížili jeho úkol, stejně jako jej kdysi ztěžovali Kristovi.

Právě to, co musel vytrpět pro lidi, aby poznal nejbolavější místa jejich omylů, co tedy vytrpěl nebo poznal v prožití pro pozdější dobro lidí, budou lidé chtít použít jako kámen, aby jej po něm hodili se vzrůstající nenávistí, podníceni k tomu temnem, které se třese strachem ze zničení.

Že se přes všechny zkušenosti z doby pozemského života Syna Božího může znovu dít něco tak neuvěřitelného, není nevysvětlitelné. Vždyť více než polovina lidí, kteří dnes pobývají na zemi, na ni ve skutečnosti vůbec nepatří. Měli by dozrávat v mnohem hlubších a temnějších oblastech! Příčinou toho je trvalý duševní úpadek, který byl zaviněn tím, že převahu získali otroci svého vlastního nástroje, omezeného rozumu.

Pokud bude omezený rozum jediným vládcem, bude vždy jako výhradně pozemský podporovat pouze vše hmotné, a tím bude napomáhat vzrůstu zlých průvodních účinků, které se k tomu přidružují. Z toho vyplývající úpadek vyššího chápání způsobil, že vznikl průlom a jím byla podána dolů ruka. Za ni se mohly chytit, vystoupit vzhůru a vtělit se duše, které by se jinak nemohly vzhledem ke své duchovní tíži nikdy dostat z hutnější temnoty až na zemský povrch.

Jsou to především zcela zvířecí pocity při plození a jiné žádosti po pozemských požitcích, které ve znemravnělé době již po staletí zapříčiňují, že se mohou nahoru dostávat méněcenné duše. Tyto duše pak neustále obklopují nastávající matky, a naskytne-li se jim příležitost, vtělují se, protože před temnem dosud všechno světlé dobrovolně ustupovalo, aby se nepošpinilo.

Tak se jemnohmotné okolí země pozvolna stávalo stále hutnějším a temnějším, a tím i těžším. Je tak těžké, že dokonce i samu hrubohmotnou zemi odklání od dráhy, na níž by byla přístupnější vyšším duchovním vlivům.

A protože většina duší vtělených na zemi patří ve skutečnosti do oblastí, které jsou mnohem níže než země sama, projeví se v tom jen Boží spravedlnost, když budou takové duše smeteny a klesnou zpět tam, kam vlastně patří. Tam obklopeny absolutní stejnorodostí již nebudou mít příležitost, aby na sebe uvalily novou vinu. Proto budou v utrpení své sféry lépe dozrávat a poté, co se změní, budou moci začít se vzestupem.

Nebude to lidská vůle, která by mohla jednou zvolit Syna Člověka, jehož vyslal Bůh, ale Boží moc ho povznese v hodině, kdy lidstvo bude v bezmocném nářku úpěnlivě prosit o spásu. Potom umlkne tupení, protože hrůza zavře ústa, z nichž vycházelo. Lidé pak budou ochotně přijímat všechny dary, které Stvořitel nabízí tvorům prostřednictvím Syna Člověka. Kdo je však nebude chtít od něho přijmout, bude zavržen na věky věků.

POHLAVNÍ SÍLA A JEJÍ VÝZNAM PRO DUCHOVNÍ VZESTUP

ZNOVU připomínám, že všechen *život* ve stvoření pozůstává ze dvou druhů: z toho, co si je vědomo sebe samého, a z toho, co si vědomo sebe samého není. Teprve uvědomováním si sebe samého se utváří i podoba člověka jako Stvořitelova obrazu. Její utváření jde současně ruku v ruce se sebeuvědomováním.

V *prvotním*, vlastním stvoření, které je tvůrčímu Duchu nejblíže, a může proto být jen duchovní, existuje kromě vědomého duchovního člověka, který byl stvořen nejdříve, také duchovno, jež je dosud *nevědomé*. V tomto nevědomém duchovnu, které má stejné vlastnosti jako duchovno vědomé, dřímá přirozeně touha po vývoji. K vývoji však může dojít jen tím, že si nevědomé duchovno bude stále více uvědomovat samo sebe.

Když v duchovně nevědomém dosáhne touha po uvědomění určitého stupně, proběhne v nejpřirozenějším vývoji děj, který se rovná pozemskému zrození. Stačí, když si všimneme svého okolí. Zde hrubohmotné tělo samočinně vypuzuje každý dozrálý plod, ať jde o zvíře nebo o člověka. I každý strom střásá své ovoce. Je to opakování vývoje, který v základních rysech probíhá v *prvotním* stvoření.

Stejným způsobem dochází i *tam* při určité zralosti nevědomého, které touží po uvědomění, k samočinnému vypuzení, k odloučení od nevědomého, jež dosud po uvědomění netouží. To se také nazývá vyhnáním. *Tyto vypuzené, duchovně nevědomé částečky jsou duchovními zárodky budoucích lidí!*

Tento děj *musí* nastat, protože v nevědomém není odpovědnost, zatímco s uvědomováním vzrůstá současně i odpovědnost.

Pro dozrávající nevědomé duchovno, které se chce z přirozeného

popudu vyvinout k vědomému, je tedy odloučení nutné. Je to pokrok, ne krok nazpět!

Protože tyto živé zárodky nemohou být vypuzeny nahoru směrem k dokonalosti, zbývá jim jediná cesta: dolů. Zde ale vcházejí do říše bytostného, které je svou vahou těžší a neobsahuje nic duchovního.

Tak se duchovní zárodek toužící po uvědomění si sebe samého náhle ocitne v okolí, jež není stejného druhu jako on, je tedy *cizí.* Tím je jakoby *obnažen*. Protože je duchovní, cítí se v hutnějším bytostném nahý a nezakrytý. Chce-li tam zůstat nebo jít dál, je přirozeně nutné, aby se zakryl bytostným *obalem*, který je stejného druhu jako jeho okolí. Jinak se tam nemůže činně projevovat, ba ani udržet. Má tedy na cestě k poznání nejen potřebu zakrýt svou nahotu, jak to obrazně podává bible, ale je to i zde nutný vývojový postup.

Zárodek vyvíjejícího se lidského ducha je potom přirozenými cestami veden dál do hmotnosti.

Zde se kolem něho utvoří ještě jeden nutný obal, který má stejnou podstatu jako jeho nové, hmotné okolí.

Nyní stojí na nejzazším okraji jemnohmotnosti.

Země je *tím* hrubohmotným místem, na němž se schází *všechno*, co je ve stvoření. Proudí to sem ze *všech* částí stvoření, které jsou jinak následkem své různorodosti co nejpřísněji odděleny. Všechna vlákna a všechny cesty se sbíhají k zemi jako k místu, kde se setkávají a soustřeďují. Proudy sil se zde spojují, vyvolávají nové účinky a vytryskují v mocném vzplanutí do vesmíru! Tak jako ze žádného jiného místa ve hmotnosti.

Na této zemi je prožívání nejintenzivnější, protože se zde setkávají a soustřeďují *všechny* druhy, které se vyskytují ve stvoření, a hmotnost k tomu napomáhá. Setkávají se zde ale vždy jen všechny druhy *stvoření*, nic z Božského ani z Ducha svatého – to je *nad* stvořením a mimo ně. –

Nejzazší výběžky tohoto prožívání na zemi proudí vstříc duchovnímu zárodku, jakmile vstoupí do jemnohmotnosti. Je těmito vlivy obklopen. Lákají ho, ale přitom mu pomáhají probouzet a rozvíjet jeho uvědomění si sebe samého.

Duchovní zárodek, který dosud není poután, je tedy bez viny, vyciťuje na tomto prahu veškeré hmotnosti výběžky záchvěvů silného prožívání, které se odehrává při vzniku, vývoji a zanikání všeho hmotného.

Přitom zatouží po *bližším* poznání. Jakmile však zformuje nějaké přání, naladí se dobrovolně na nějaký záchvěv, ať už je dobrý nebo špatný. Působením zákona přitažlivosti stejného druhu je pak ihned přitažen stejnorodostí, která je silnější než on sám. Žene ho to k místu, kde se druhu, po němž zatoužil, holduje silněji, než jaké bylo jeho vlastní přání.

Touto vnitřní touhou okamžitě zhutní jeho jemnohmotný obal podle toho, jaká jeho touha je, a on vlivem zákona tíže klesne více dolů.

Skutečné *prožití* touhy, která ho naplňuje, mu však nakonec poskytne *jen* hrubohmotná země! – – Pobízí ho to proto dál až k pozemskému zrození, neboť chce přejít od ochutnávání také k užívání. Čím silnější jsou přání ducha, který se při ochutnávání probouzí, po *pozemských* požitcích, tím více zhutňuje i jeho jemnohmotný obal. Následkem toho ale také těžkne a pomalu klesá k pozemské úrovni, kde má příležitost uskutečnit svá přání. Když se dostane až k pozemské úrovni, je tím pádem zralý i ke zrození na zemi.

Při tom se také *zřetelněji* projeví zákon přitažlivosti stejného druhu. Každý z nehotových duchů je přesně podle svého přání nebo sklonu přitažen jako magnetem k místu, kde pozemští lidé uskutečňují to, co je obsahem jeho přání. Má-li například přání panovat, nezrodí se snad do poměrů, v nichž by se mu jeho přání splnilo, ale je přitažen člověkem, který se vyznačuje silnou panovačností, cítí tedy stejně jako on, a tak dále. Částečně tím již odpykává něco nesprávného, nebo nachází štěstí v tom, co je správné. Má k tomu alespoň příležitost.

Z tohoto děje se mylně vyvozuje, že se dědí vlastnosti nebo duchovní schopnosti! *To je nesprávné!* Navenek se to tak může jevit, ale ve skutečnosti člověk nemůže svým dětem předat *nic* ze svého živého ducha.

Není duchovní dědičnosti!

Žádný člověk není schopen předat někomu jinému byť jen prášek svého živého ducha!

Zde lidé vypěstovali omyl, který vrhá na mnoho věcí stíny, jež jsou na překážku a matou. Žádné dítě nemůže svým rodičům děkovat za nějakou duchovní schopnost a právě tak jim nemůže vyčítat své nedostatky! To by bylo nesprávné a nespravedlivé!

Zázračné dílo stvoření není nikdy tak mezerovité a nedokonalé, aby připouštělo libovolné nebo náhodné činy duchovní dědičnosti!

Přitažlivá síla všeho stejnorodého, která je tak důležitá při narození, může vycházet z otce nebo z matky, stejně jako z každého, kdo se zdržuje v blízkosti nastávající matky. *Proto by nastávající matka měla být opatrná na to, koho trpí kolem sebe.* Je přitom nutné si uvědomit, že vnitřní síla přitažlivosti závisí především na *slabostech*, ne snad na tom, jak se člověk chová navenek. Slabosti se projeví v hlavních momentech vnitřního prožívání a zapůsobí velkou přitažlivou silou.

Příchod člověka na zemi se skládá z početí, vtělení a narození. Ke vtělení, tedy ke vstupu duše do těla, dochází *uprostřed těhotenství*. Oboustranně vzrůstající stav zralosti jak nastávající matky, tak duše, která spěje ke vtělení, vytváří také ještě zvláštní *více pozemské* spojení. Je to vyzařování, jež je vyvoláno stavem zralosti na obou stranách a přirozeným způsobem spěje nezadržitelně k sobě. Toto vyzařování je stále silnější, poutá duši i nastávající matku v jejich touze stále pevněji k sobě, až nakonec při určité zralosti tělíčka vyvíjejícího se v mateřském lůně toto tělíčko duši doslova vstřebá do sebe.

Tento okamžik vstupu nebo vstřebání s sebou přirozeně přináší také první záchvěvy malého tělíčka. Projevují se škubáním, jemuž se říká první pohyby dítěte. Při tom se v nastávající matce velmi často mění její city. Podle druhu lidské duše, která zde vstoupila, jsou buď blaživé, nebo také tísnivé. –

Malým tělíčkem bere na sebe již tak dalece vyvinutá lidská duše hrubohmotný plášť, který je nutný, aby mohla v pozemské hrubohmotnosti všechno plně prožívat, slyšet, vidět a cítit. To je možné

jen prostřednictvím obalu nebo nástroje, který je ze stejného druhu hmoty, je tedy *stejnorodý*. Teprve pak může přejít od ochutnávání ke skutečnému užívání a tím *k posuzování*. Je pochopitelné, že se duše musí nejdříve naučit používat toto nové tělo jako nástroj, musí se naučit je ovládat.

Takový je stručně řečeno průběh vývoje člověka až do jeho prvního pozemského narození.

Ale již po dlouhou dobu se nemůže žádná duše přirozeným způsobem dostat na tuto zemi, aby se *poprvé* vtělila. Rodí se zde duše, které prošly již *nejméně* jedním pozemským životem. Proto jsou už při narození hustě opleteny mnohonásobnou karmou. *Možnost osvobodit se od této karmy poskytuje pohlavní síla.*

Díky tomu, že je duše člověka obalena hrubohmotným tělem, je po celé dětství oddělena od proudů, které se snaží dostat se k ní *zvenčí*. Všechno temné a zlé, co je na pozemské úrovni, nachází cestu k duši zahrazenou hrubohmotným pozemským tělem. Proto nemůže získat na dítě vliv a nemůže mu způsobit škodu. Ale zlo, které si opět vtělená duše přinesla s sebou z předešlého života, jí samozřejmě zůstane zachováno i v dětství.

Tělo tvoří tuto přehradu tak dlouho, dokud je ještě nehotové a nezralé. Zdá se, jako by se duše uchýlila do hradu, u něhož je padací most vytažen. V těchto letech zeje mezi dětskou duší a jemnohmotným stvořením, ve kterém žijí jemnohmotné záchvěvy viny a odpykávání, nepřeklenutelná propast.

Tak spočívá duše ukryta v pozemském obalu, zraje k odpovědnosti a čeká na okamžik, kdy bude spuštěn vytažený padací most a utvoří spojení k vlastnímu životu ve hmotnosti.

Prostřednictvím přírodních zákonů vložil Stvořitel do *každého* tvora *napodobovací pud*, který působí místo svobodné vůle tam, kde se tato vůle ještě neprojevuje. Všeobecně se tomu říká »vnímavost mládeže«. Napodobovací pud má pomáhat při vývoji pro pozemský život, dokud se u zvířat obohacen a podpořen zkušenostmi, u lidí však vlivem ducha projevujícího svobodnou vůli nepovznese k sebe vědomému jednání!

V dětském těle chybí duchu, jenž je v něm vtělen, most vyzařování, který se může vytvořit teprve v době tělesné zralosti pomocí pohlavní síly. Duch potřebuje tento most k plnému působení a plnohodnotnému jednání ve stvoření a toho může dosáhnout jen tehdy, když bude mít možnost bez mezer vyzařovat tak, aby jeho vyzařování pronikalo všemi druhy stvoření. Neboť jen ve vyzařování je život a pouze z vyzařování a vlivem něho vzniká pohyb.

V této době má dítě, které může plně působit na své okolí přímo jen svou *bytostnou* částí, ale ne duchovním jádrem, vůči zákonům stvoření jen trochu více odpovědnosti než nejvýše vyvinuté zvíře.

Zatím mladé tělo dozrává a pozvolna se v něm probouzí *pohlavní síla*, která se vyskytuje pouze v *hrubohmotnosti*. Pohlavní síla je *nejjemnější* a *nejušlechtilejší výkvět veškeré hrubohmotnosti*, to nejvyšší, co může poskytnout hrubohmotné stvoření. Díky své *jemnosti* tvoří *vrchol všeho hrubohmotného*, tedy pozemského, které se jakožto nejzazší živý výběžek hmotnosti nejvíce přibližuje bytostnému. Pohlavní síla je živým tepem hmotnosti a je jediná, která tvoří *most* k bytostnému, jež opět zprostředkovává přechod k duchovnu.

Z toho důvodu je probuzení pohlavní síly v hrubohmotném těle jako spuštění padacího mostu z dosud uzavřeného hradu. Po tomto mostě pak může obyvatel hradu, tedy lidská duše, vyjít plně vyzbrojen a schopen boje ven, ale ve stejné míře se mohou dostat k němu dovnitř přátelé nebo nepřátelé, kteří hrad obléhají. Těmito přáteli nebo nepřáteli jsou především jemnohmotné proudy, dobré nebo zlé, ale i obyvatelé záhrobí, kteří čekají jen na to, že se jim nějakým přáním podá ruka. Tím se jim naskytne možnost, aby se pevně zachytili a vykonávali vliv stejného druhu, jako jsou sami.

Stvořitelovy zákony však s ohledem na co nejpřirozenější stupňování pustí zvenčí dovnitř vždy jen stejnou sílu, proti níž lze z nitra působit, takže je úplně vyloučen nerovný boj, pokud se přitom nehřeší. Každý nepřirozený pohlavní pud, vyvolaný umělým drážděním, totiž otvírá tento pevný hrad předčasně, a tím je duše, která dosud nezesílila stejnou měrou, vydána všanc. Musí podlehnout útočícím zlým jemnohmotným proudům, jimž by jinak určitě odolala.

Při normálním dozrávání může být přirozeně na obou stranách vždy jen stejná síla. Rozhoduje ale vůle obyvatele hradu, ne vůle obléhatelů. Při dobrém chtění proto obyvatel hradu v jemnohmotnosti vždy zvítězí. To znamená, že zvítězí v dějích onoho světa, který průměrný člověk nemůže vidět, pokud pobývá na zemi, který s ním je však těsně a mnohem živěji spojen než jeho hrubohmotné, jemu viditelné okolí.

Je tomu samozřejmě zcela jinak, když obyvatel hradu podá vnějšímu jemnohmotnému příteli či nepříteli, nebo i proudům, *dobrovolně* ruku, jestliže tak tedy učiní vlastním přáním nebo svobodným rozhodnutím. Protože se tím zaměří na určitý druh obléhatelů čekajících venku, mohou tito obléhatelé proti němu snadno vyvinout desateronásobnou, ba stonásobnou sílu. Je-li dobrá, dostane se mu pomoci a požehnání. Pokud je ale zlá, sklidí zkázu.

V této svobodné volbě se projevuje jeho vlastní svobodná vůle. Jakmile se k něčemu rozhodne, je bezpodmínečně podroben následkům svého rozhodnutí. Tyto následky se již vymykají jeho svobodné vůli. Podle vlastní volby se na něho naváže dobrá nebo zlá karma a té je samozřejmě podroben tak dlouho, dokud se vnitřně nezmění. –

Pohlavní síla má za úkol – a je také schopna – pozemsky *»prožhavit«* celé *duchovní* cítění duše. Teprve tím duch dosáhne pravého spojení s veškerou hmotností, a proto se teprve tím stává pozemsky plnocenným. Teprve pak může obsáhnout vše, co potřebuje k tomu, aby se ve hmotnosti plně uplatnil. Aby v ní pevně stál, pronikavě působil, měl ochranu a plně vyzbrojen se vítězně bránil.

V tomto spojení je něco ohromného. *To* je *hlavní účel* tohoto záhadného, nesmírně velkého přirozeného pudu! Má napomáhat duchovnu, aby se ve hmotnosti rozvinulo k plné síle, s níž má působit! Bez pohlavní síly by to nebylo možné, protože by chyběl přechod potřebný k oživení a ovládnutí veškeré hmotnosti. Duch by musel zůstat hmotnosti příliš cizí a nemohl by v ní správně působit.

Ale tím pak lidský duch získá i plnou sílu, vřelost a živost. Teprve díky tomuto ději je pozemsky připraven k boji.

Proto v té době začíná odpovědnost! Je to vážný bod obratu v bytí každého člověka.

Moudrá spravedlnost Stvořitele však člověku poskytuje na tomto významném bodě zároveň nejen možnost, ale dokonce přirozený popud k tomu, aby *snadno* a *bez námahy* setřásl veškerou karmu, jíž dosud zatížil svou svobodnou vůli!

Zmešká-li člověk tuto dobu, je to *jeho* vina. Přemýšlejte o tom: S nástupem pohlavní síly se především probudí mocný impuls vznést se vzhůru ke všemu ideálnímu, krásnému a čistému! U nezkažených mladých lidí obojího pohlaví to lze zřetelně pozorovat. Odtud pramení blouznění mládí, nad nímž se dospělí žel často jen usmívají. Proto také v těchto letech přicházejí nevysvětlitelné, mírně zádumčivé city.

Nejsou bez důvodu chvíle, kdy se jinochu nebo dívce zdá, že nesou bol celého světa, kdy se jich zmocňuje tušení hluboké vážnosti.

Také často se vyskytující pocit, že jim nikdo nerozumí, má v sobě ve skutečnosti mnoho pravdy. Je to dočasné poznání falešné tvářnosti okolí, které nechce, ba ani nemůže chápat posvátný náběh k čistému vzletu do výšin. Lidé v okolí jsou spokojeni teprve tehdy, když tento důrazně napomínající cit v dozrávajících duších je stržen do větší »reálnosti« a střízlivosti, které lépe chápou. Myslí si, že se to pro lidstvo lépe hodí, a ve svém jednostranném rozumovém myšlení to pokládají za jedině normální!

Tajuplně vyzařující půvab nezkažené dívky nebo nezkaženého jinocha není nic jiného než *čistá* pobídka probouzející se pohlavní síly, která se snoubí se silou ducha, aby spěli vzhůru k nejvyššímu a nejušlechtilejšímu. Tuto pobídku jejich okolí vyciťuje!

Pečlivě dbal Stvořitel na to, aby to u člověka nastalo teprve ve věku, kdy si může být plně vědom svého chtění a jednání. Je to doba, kdy může a měl by díky spojení s plnou silou, která v něm nyní je, ze sebe hravě setřást všechno, co na něm ulpělo z minulosti. Odpadlo by to dokonce samo sebou, kdyby si zachoval chtění k dobrému, jak ho to k tomu v této době neustále pobízí. Pak by mohl – jak to jeho city zcela správně naznačují – bez námahy vystoupit na stupeň, na který jako člověk patří!

Všimněte si zasněnosti nezkažené mládeže! Není to nic jiného než vyciťování rozmachu, snaha odtrhnout se ode vší špíny a vroucí touha po ideálu. Pobádající neklid je však znamením, aby se nezmeškal čas, ale aby se energicky setřásla karma a *začalo se* se vzestupem ducha.

Je něco nádherného stát v této soustředěné síle, působit *v ní* a *s ní!* Ale jen tehdy, když si člověk zvolí správný směr. Není nic žalostnějšího, než tyto síly jednostranně vyplýtvat ve slepém opojení smyslů a ochromit tím svého ducha.

Člověk však žel ve většině případů promešká tuto tak drahocennou přechodnou dobu a dá se »vědoucím« okolím zavést na nesprávné cesty, jež mu brání ve vzestupu a pak vedou dolů. Tak *nemůže* odvrhnout kalné záchvěvy, které na něm lpí. Naopak se jim jen dostává nového přílivu sil stejného druhu, a tím se stále více opřádá svobodná vůle člověka, až ji člověk pro samý nepotřebný rozbujelý plevel již nedokáže poznat. Je to jako u úponkovitých rostlin, jimž zdravý kmen stromu zpočátku poskytuje oporu, ale tyto rostliny jej nakonec připraví o život tím, že jej bujně porostou a zadusí.

Kdyby člověk více dbal na sebe a na dění v celém stvoření, nemohla by být žádná karma silnější než jeho duch, který získá plnou sílu, jakmile se mu díky pohlavní síle dostane přímého spojení se hmotností, k níž přece patří i karma.

I když člověk zmešká tuto dobu, když se zaplete ještě více a snad i hluboko klesne, naskýtá se mu přesto další příležitost ke vzestupu: pomocí lásky!

Ne však žádostivé hrubohmotné lásky, ale ušlechtilé, čisté lásky, která nezná a nechce nic jiného než blaho milovaného člověka. Patří také do hmotnosti a nevyžaduje odříkání, askezi, ale chce pro druhého vždy jen to nejlepší. A toto chtění, které nikdy *nemyslí na sebe*, poskytuje také nejlepší ochranu před každým přehmatem.

Jako základ má láska i v nejvyšším lidském věku vždy opět ony po ideálu toužící city, jaké mají nezkažení mladí lidé při nástupu pohlavní síly. Projevuje se však jinak: Zralého člověka vybičuje až k plnému rozvoji všech jeho schopností, dokonce až k hrdinství. Přitom nejsou stářím stanoveny hranice. Pohlavní síla trvá, i když

je vyřazen nízký pohlavní pud, neboť pohlavní síla a pohlavní pud nejsou totéž.

Jakmile člověk poskytne ve svém nitru místo čisté lásce, ať již je to láska muže k ženě nebo naopak, láska k příteli, k přítelkyni, k rodičům, k dítěti, na tom nezáleží, jen když je čistá, přináší tato láska jako první dar příležitost k odvržení karmy, která se pak může velmi rychle rozuzlit a vyčerpat »symbolicky«. »Vyschne«, protože již v člověku nenachází stejnorodou odezvu, žádnou potravu. Tím se stává volným! A tak začíná vzestup, vysvobození z nedůstojných pout, která ho drží dole.

Přitom v něm nejprve vznikne cit, že není hoden toho, koho miluje. Tento děj lze označit za projev skromnosti a pokory, tedy osvojení si dvou velkých ctností. K tomu se připojuje touha držet nad druhým ochrannou ruku, aby mu nikdo neublížil. »Chtít nosit na rukou« není prázdné rčení, ale zcela správně vystihuje vzrůstající cit. Je to vzdání se vlastní osobnosti, velké chtění sloužit, což samo by již mohlo stačit, aby se za krátký čas odvrhla veškerá karma. Ovšem jen když toto chtění nepoleví a neustoupí výhradně smyslným pudům.

Konečně při čisté lásce vzniká ještě i vroucí přání, moci učinit pro milovaného člověka něco velikého v ušlechtilém smyslu, neranit ho a nezarmoutit ani pohledem, ani myšlenkou nebo slovem, tím méně nepěkným jednáním. Probouzí se nejněžnější ohleduplnost.

Pak je nutno zachovávat tuto čistotu citů a dávat jí přednost před vším ostatním. Nikdy nebude někdo v tomto stavu ještě zamýšlet nebo činit něco špatného. Prostě to nedokáže. V těchto citech má naopak nejlepší ochranu, největší sílu, rádce a pomocníka, který to s ním myslí nejlépe.

Stvořitel tím dal ve své moudrosti lidem záchranný pás, který se v pozemském životě nejednou dotkne *každého* člověka, aby se jej zachytil a dostal se vzhůru!

Pomoc je zde pro *všechny.* Nedělá nikdy rozdíl ani ve věku ani v pohlaví, ani mezi chudým nebo bohatým, vysoce postaveným nebo prostým. Proto je láska největší Boží dar! Kdo to pochopí, má jistotu, že se zachrání z *každé* tísně a z *každé* hlubiny!

Láska je schopna ho přemocnou silou vynést vzhůru ke Světlu, k Bohu, který sám je Láska. –

Jakmile se v člověku probudí láska, která usiluje o to, aby druhému přinášela jas a radost, nestrhovala ho nečistou žádostivostí, ale aby ho ochraňovala a povznášela, pak mu *slouží*, aniž si tuto službu uvědomuje. Tím se totiž stává nezištným a radostným dárcem. A toto sloužení ho osvobozuje!

Aby přitom člověk našel pravou cestu, ať dbá vždy jen na jedno: Nade všemi pozemskými lidmi se vznáší velké a silné přání – aby mohli *být* sami před sebou skutečně *takovými*, za jaké je považují *ti*, kdo je milují. A toto přání je pravá cesta! Vede přímo vzhůru.

Lidem je tedy poskytnuto mnoho příležitostí, aby se vzchopili a povznesli, oni je však nevyužívají.

Dnešní člověk je jako muž, jemuž byla svěřena říše a který raději promarňuje čas dětskými hračkami.

Je jen samozřejmé a nelze očekávat nic jiného, než že ho mocné síly, které mu byly dány, musí *rozdrtit*, když je neumí *řídit.*

Také pohlavní síla musí jednotlivce, ba celé národy zničit tam, kde se zneužívá jejího *hlavního úkolu!* Účel plození přichází teprve v *druhé* řadě.

A jaké pomocné prostředky poskytuje pohlavní síla každému člověku, aby její hlavní úkol také poznal a *prožíval!*

Stačí pomyslet na tělesný pocit studu! Probouzí se současně s pohlavní silou a je dán člověku k *ochraně.*

Také zde lze stejně jako v celém stvoření pozorovat trojzvuk, a postupujeme-li při pozorování shora dolů, i stále větší hrubnutí. Pocit studu jako první následek pohlavní síly je přechodem k pohlavnímu pudu a má *zabraňovat*, aby se člověk na své výši živočišně neoddával pohlavnímu ukájení.

Běda národu, který toho nedbá!

Silný pocit studu pečuje o to, aby člověk nikdy nemohl podlehnout opojení smyslů! Chrání před náruživostí, neboť zcela přirozeně nikdy nepřipustí, aby se člověk i jen na zlomek okamžiku zapomněl.

Jen *násilím* může člověk svou vůlí odsunout stranou tento nádherný dar a chovat se pak *živočišně!* Takový násilný zásah do Stvořitelova světového řádu se mu ale *musí* stát kletbou, protože takto uvolněná síla tělesného pohlavního pudu není pro něho ve své nespoutanosti již přirozená.

Jestliže člověku chybí pocit studu, stane se z pána otrokem. Je stržen ze svého stupně lidství a klesne pod úroveň zvířete.

Ať si uvědomí, že jen silný stud zabraňuje tomu, aby se naskytla příležitost k pádu. Tím je mu dána nejsilnější ochrana.

Čím větší je stud, tím *ušlechtilejší* je pud a tím výše stojí člověk duchovně. To je nejlepší *měřítko jeho vnitřní duchovní hodnoty!* Toto měřítko je neklamné a může je snadno poznat každý člověk. Zadušením nebo odstraněním zevního pocitu studu se současně vždy zadusí i nejjemnější a nejcennější duševní vlastnosti, a tím vnitřní člověk ztratí hodnotu.

Je neklamnou známkou hlubokého pádu a jistého úpadku, když se lidstvo chce pod lživou rouškou pokroku »povznést« nad klenot pocitu studu, který je po každé stránce podporující! Ať je to pod pláštíkem sportu, hygieny, módy, výchovy dětí nebo pod mnoha jinými vítanými záminkami. Potom již není možné zadržet klesání a pád a jen největší hrůza může jednotlivce ještě přimět k tomu, aby se vzpamatovali.

A přece je pro pozemského člověku snadné, aby se vydal na cestu k výšinám.

Stačí, když se stane »přirozenějším«. Být přirozený ale neznamená chodit polonahý nebo v neobvyklém oblečení bosý! Být přirozený znamená pečlivě dbát na vnitřní city a násilně se neuzavírat před jejich napomínáním!

Více než polovina všech lidí je však dnes žel již tak daleko, že příliš otupěla, než aby ještě chápala přirozené city. Je k tomu již příliš omezená. Konec toho bude výkřik hrůzy a zděšení!

Blaze tomu, kdo pak bude moci v sobě oživit pocit studu! Bude mu štítem a oporou, až se vše ostatní zhroutí.

JÁ JSEM VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT. NIKDO NEPŘICHÁZÍ K OTCI JINAK NEŽ SKRZE MNE!

JEŽÍŠ, který přišel z Božského, právem používal tato slova, protože mohl všechno přehlédnout a jako jediný skutečně vysvětlit. Jeho poselství, které se nedá odloučit od něho samého, ukazuje ve zmatcích nesprávných názorů *jasnou* cestu vzhůru ke Světlu. Pro všechny lidské duchy to znamená možnost povznesení nebo *vzkříšení ze hmotnosti*, do níž jsou ponořeni za účelem svého vývoje. Takové vzkříšení znamená pro každého *život!*

Naslouchejte pozorně: Všechno nízké a zlé, tedy vše, co se nazývá temnem, existuje *pouze* ve hmotnosti, v hrubohmotnosti a v jemnohmotnosti! Kdo *toto* správně pochopí, mnoho tím již získal.

Když člověk smýšlí špatně nebo nízce, nesmírně škodí *sám sobě*. Hlavní síla jeho chtění pak proudí jako vyslaný magnetický paprsek vstříc nízkému a přitahuje tam jemnohmotnost, která je následkem své tíhy hutnější a vlivem hutnosti i temnější. Lidský *duch*, z něhož vychází takové chtění, se tak zahaluje tímto hutným druhem hmotnosti.

I tehdy, když člověk upírá mysl převážně jen na pozemské, když je tedy například v zajetí nějaké náruživosti, obklopí jeho ducha více nebo méně hutný jemnohmotný obal, a to způsobem, o němž jsem se již zmínil. Touto náruživostí nemusí být jen nemravnost, hráčství a pijáctví, ale může to být třeba jen vyhraněná záliba v něčem pozemském.

Tento hutný a následkem toho i temný obal brání duchu v jakékoliv možnosti vzestupu a *existuje* tak dlouho, dokud duch nezmění způsob svého chtění.

Takový obal může narušit a nakonec úplně odstranit pouze vážné chtění a vážné úsilí o *vysoké duchovno*. Pak se totiž obalu již nedo-

stává přílivu síly stejného druhu, zvolna ztrácí oporu a konečně se rozloží a odpadne. Tím duch získá volnost a může zahájit vzestup.

Jemnohmotností není snad míněno zjemnění viditelné hrubohmotnosti. Je to druh, který je této hrubohmotnosti úplně *cizí*, je *jiné* podstaty, přesto jej však lze nazývat hmotností. Je to přechod k bytostnému, z něhož pochází duše zvířat.

Jestliže lidé zůstanou ve hmotnosti, musí být přirozeně jednou spolu s ní vtaženi do rozkladu, jemuž je všechno hmotné podrobeno, protože se následkem svého hutného obalu již nemohou v pravý čas odpoutat od hmotnosti.

Lidé, kteří se za účelem svého vývoje na vlastní přání ponořili do hmotnosti, v ní zůstanou spoutáni, *pokud se nepřidrží pravé cesty!* Nedokážou se z hmotnosti opět vynořit, což znamená vzkříšení vzhůru ke Světlu. – –

K bližšímu vysvětlení je třeba říci, že touží-li duchovní zárodek uvědomit si svoje osobní »já«, je pro jeho vývoj *vždy nutné*, aby se ponořil do hmotnosti. *K vědomí osobního »já« se může vyvinout jen prožíváním ve hmotnosti.* Jinou cestou k tomu nedospěje. Není však k tomu nucen, ale dochází k tomu jen tehdy, když se v něm probudí *vlastní touha* po sebeuvědomění. Jeho *přání* ho pak žene vstříc nutnému vývojovému procesu, žene ho ven z takzvaného ráje nevědomého a tím i ven z neodpovědného.

Jestliže lidé ztratí ve hmotnosti následkem svých nesprávných přání pravou cestu, která by je přivedla opět vzhůru, zpět ke Světlu, zůstávají ve hmotnosti a bloudí v ní.

Pokuste se pozorovat dění v *hrubohmotnosti*. Sledujte vznik a zánik ve svém nejbližším, vám viditelném okolí.

Pozorujte při klíčení, růstu, zrání a rozkladu, jak se základní látky formují, tedy spojují, uzrávají a pak se opět mění v základní látky rozkladem, tedy rozpadnutím všeho zformovaného při zetlení. Vidíte to zřetelně u vody, u hornin při jejich takzvaném zvětrávání, u rostlin a zvířecích i lidských těl. Tak jako se to zde děje v malém, přesně tak se to děje také ve velkém a nakonec v celém světovém dění. Nejen v hrubohmotnosti, která je pozemskému člověku *vidi-*

telná, ale i v jemnohmotnosti, neboli na takzvaném onom světě, který však ještě nemá nic společného s rájem. – –

Celá hmotnost visí jako velký věnec v nejspodnější části stvoření a pohybuje se v obrovském kruhu, jehož oběh trvá milióny let. V dění velikého stvoření se všechno otáčí nejen kolem sebe, ale celek se ještě nezadržitelně pohybuje zvlášť v nesmírně velkém koloběhu. Tak jako tento velký koloběh *probíhal* od prvního shlukování až k dnešnímu dovršení, tak neochvějně bude pokračovat *stejným způsobem dál*, až nastane a uskuteční se rozklad v pralátku. Kroužení bude přesto pokračovat i s touto pralátkou klidně dál a při novém shluknutí se znovu vytvoří nové světy, které budou mít panensky nespotřebované síly.

Takový je veliký průběh vývoje, který se věčně opakuje v nejmenším i v největším měřítku. A *nad* tímto koloběhem pevně stojí prvotní, čistě duchovní stvoření, takzvaný ráj. Ráj na rozdíl od zformované hmotnosti rozkladu *nepodléhá*.

V tomto věčném duchovnu, které zářivě spočívá nad koloběhem, je východisko nevědomého duchovního zárodku člověka. Toto duchovno je i *konečným cílem* lidského ducha, který se stal ve hmotnosti vědomým sám sebe a tím i *osobností.*

Vychází jako nevědomý a neodpovědný zárodek. Vrací se jako samostatná, vědomá a tím i odpovědná osobnost, jestliže… nezabloudí na své nutné cestě hmotností a neuvázne následkem toho v ní, ale jestliže jako lidský duch, který se stal plně vědomým, slaví své vzkříšení ze hmotnosti. Své radostné opětovné vynoření ze hmotnosti, vstříc této světlé, věčné části stvoření.

Pokud lidský duch pobývá ve hmotnosti, koná s ní část velikého, věčného koloběhu, aniž to ovšem sám pozoruje. Tak se konečně jednoho dne dostane spolu s ní k oné hranici, na níž se část světa, ve které žije, začne zvolna blížit rozkladu.

Pak je ale nejvyšší čas pro všechny lidské duchy nacházející se ještě *ve* hmotnosti, aby si pospíšili stát se *takovými*, aby mohli vystoupit vzhůru do bezpečného světlého přístavu věčné říše. Aby tedy našli pravou a především *nejkratší* cestu, po níž by se dostali

z dosahu začínajících nebezpečí ve hmotnosti dříve, než je tato nebezpečí budou moci strhnout s sebou.

Jestliže to lidský duch neučiní, bude to pro něho stále těžší a nakonec bude pozdě!

Bude pak se vším ostatním vtažen do pozvolného rozkladu a přitom bude rozerváno jeho *osobní* »já«, které získal. Za tisícerých muk se tak opět stane nevědomým zárodkem ducha. To je to nejhroznější, co se může přihodit duchu, který se stal osobně vědomým.

Jsou to všichni, kdo svou osobnost vyvinuli nesprávným směrem. Musí ji proto opět pozbýt jako nepotřebnou a škodlivou. Připomínám ale, že rozklad není totéž co zničení. Skutečně zničeno nemůže být nic. Je to pouze uvedení do původního stavu. U takto ztracených je zničeno dosud získané osobní »já«, což se děje za největších muk.

Takoví ztracení nebo zavržení tím přestávají být lidskými duchy, zatímco ostatní směli jako duchové uvědomující si sami sebe vejít do věčné říše radosti a světla a vědomě se těšit z veškeré té nádhery. –

Tak jako obilné pole dává po řadě let stále horší úrodu a svěží síly se mu dostane jen změnou osiva, tak je tomu i v celé hmotnosti. Také hmotnost se jednou opotřebuje a musí rozkladem a obnoveným spojením dostat novou, svěží sílu. Takové dění však vyžaduje milióny let. Přesto i v dění mnoha miliónů let jednou nadejde *určitý rok* jako rozhodující mez, kdy je nutno provést roztřídění a oddělit všechno potřebné od nepotřebného.

A tohoto období nyní země ve velikém koloběhu dosáhla. Lidský duch, který je ve hmotnosti, se konečně *musí* rozhodnout pro vzestup, nebo ho hmotnost sevře a zadrží pro pozdější rozklad… Tento rozklad je věčným zavržením, z něhož již nikdy nebude možné duchovní, osobně sebe vědomé vzkříšení a vzestup do světlé, věčné části stvoření, která je povznesena nad takový rozklad. –

V přirozeném vývoji celku přestala již dávno existovat jakákoliv možnost, aby se duchovní zárodky toužící po sebeuvědomění mohly vtělovat na této přezrálé pozemské úrovni. Potřebovaly by totiž příliš mnoho času, aby ještě včas opustily hmotnost jako duchové

uvědomující si sami sebe. V přirozeném dění vede cesta duchovních zárodků pouze do *takových částí světa*, které jsou *po této stránce* stejnorodé. Tyto části světa potřebují ke svému vývoji tolik času, kolik v krajním případě potřebuje duchovní zárodek k dosažení dokonalosti. Jen pokud je stupeň vývoje stejný, uvolní se duchovnímu zárodku cesta, zatímco větší zralost některé části světa tvoří pro nehotové duchovní zárodky nepřekročitelné hranice. Ani v tomto případě není vůbec možné vyslovit výčitku, že existuje nespravedlnost a nedostatky. *Každý* lidský duch proto může spolu se svým hmotným okolím, v němž se pohybuje, dosáhnout největší zralosti a stejně tak zralý jako ta část hmotnosti, kterou v této době obýváme, dospět k oné hranici, k níž se nyní dostala.

Není ani *jednoho*, kdo by nemohl být zralý! Nerovnost mezi lidmi je jen nutný následek jejich vlastního svobodného chtění. Nyní hmotnost přechází z přezrálosti do rozkladu, a tak zároveň spěje ke svému znovuzrození.

Pro pole oseté lidskými duchy ale nadcházejí žně a tím i třídění. Zralí duchové budou vyzdviženi ke Světlu působením přirozených zákonů, jímž se pozvolna odstraní jemnohmotný obal, takže duch, který se ho zbaví, se jako vědomý vznese do stejnorodé říše, kde pobývá věčné duchovno. Neschopní však budou zadrženi ve hmotnosti kvůli hutnosti svého jemnohmotného těla, kterou si sami způsobili.

Osudem těchto duchů pak je, že jejich jemnohmotné tělo bude podrobeno ve hmotnosti změnám, které nyní nastávají, a musí v ní trpět během tisíciletého nejbolestnějšího rozkladu. Velikost takových muk nakonec lidského ducha přemůže tak, že pozbude vědomí sebe samého. Tím se rozpadne i forma obrazu Božího, získaná při sebeuvědomování, tedy lidská forma.

Po úplném rozložení hmotnosti v pralátku se pak to, co se stalo opět *nevědomým* duchovnem, uvolní a vznese se vzhůru ke svému druhu. Nevrací se tam však jako vědomý lidský duch, ale jako nevědomé sémě. To pak jednou, až se v něm zase probudí přání, začne v nové části světa znovu celé své putování.

Kristus zvolil tato svá slova *jako vždy* při pohledu z vysokého místa, tedy *shora* dolů. Vylíčil jimi zcela přirozený děj vzkříšení ze hmotnosti, do níž se duchovní zárodek ponořil.

Představte si, že sami stojíte *nad* hmotností.

Pod vámi se jako zorané pole rozprostírá veškerá hmotnost se svými mnoha druhy. Zárodky ducha přicházející z výšin se noří do hmotnosti. A pozvolna, během dlouhé doby, se z ní v mnoha mezidobích vynořují hotoví lidští duchové, kteří se díky tomu, co v ní prožili, stali vědomými sami sebe. Protože touží a usilují dostat se vzhůru, mohou odložit všechno hmotné a zanechat je za sebou. Slaví tak vzkříšení ze hmotnosti!

Ale ne všechny zárodky se vynoří zralé opět na povrch. Mnohý z nich zůstane dole a nutně tam bez užitku zahyne. –

Je to všechno přesně tak jako na obilném poli.

Tak jako se u pšeničného zrna celý tajuplný *vlastní* vývoj odehrává *v* zemi, která je k tomu potřebná, tak u duchovního zárodku probíhá hlavní část vývoje ve veškeré hmotnosti. –

Kristus *každou* svou větou vykládá vždy *obrazně* nějaké přirozené dění ve stvoření. – –

Je stejné, jestliže řekl: »Nikdo nepřichází k Otci jinak než mým poselstvím« nebo »mým slovem« nebo »skrze mne«. Znamená to totéž co: »Nikdo nenajde cestu jinak než tím, co pravím.« Jedno znamená totéž co druhé. Stejně tak když říká: »Přináším vám ve svém poselství možnost vzkříšení ze hmoty a tím i život,« anebo: »Jsem svým slovem pro vás vzkříšení a život.«

Lidé mají pochopit *smysl* jeho slov, a ne stále znovu uvádět sami sebe ve zmatek slovíčkářstvím. – –

Tyto děje v koloběhu hmotnosti, které zde byly naznačeny pouze v hlavních rysech, mohou mít také některé výjimky. Jejich příčinou však nejsou snad změny nebo posunutí působících zákonů stvoření, ale i v jejich případě jsou tyto zákony zcela a neochvějně naplněny.

Aby nevznikly omyly, chci se o tom stručně zmínit již zde, dříve než se tomu budu věnovat v dalších přednáškách:

Zmíněný občasný rozklad všech druhů hmotnosti na určitém mís-

tě jejich koloběhu je následek toho, že se ve hmotnostech smějí vyvíjet zárodky lidských duchů, které mají schopnost svobodně se rozhodovat.

Protože tato schopnost svobodně se rozhodovat nevolí vždy cestu vzhůru ke Světlu, dochází ke zhutnění hmotností, jež není Světlem chtěno. Tímto zhutněním hmotnosti ztěžknou a jsou zatlačovány dolů na dráhu vedoucí k přezrálosti a k nálevce, která působí na všechno jako čistící filtr a v níž současně probíhá rozklad.

Část světa nebo hmotné světové těleso, na kterém všechna přání a čisté chtění vyvíjejících se lidských duchů směřují jen ke Světlu, zůstává světlejší a tím i lehčí na takové výši, kde může bez přerušení plně přijímat paprsky živé síly ze Světla. Tak zůstává stále svěží a zachvívajíc se v zákonech stvoření zdravá, a proto se ani nedostane na dráhu, která musí vést k přezrálosti a k rozkladu.

Je přirozené, tedy Světlem chtěno, že se tomu vyhnou takové části světa, které krouží vysoko nahoře.

K nim však žel patří jen velmi málo částí světa. Vinu na tom mají lidští duchové, kteří se smějí vyvíjet. Zvolili totiž nesprávné cesty a přes všechna varování na nich setrvávají.

Kde ale v nejvyšší nouzi, tedy krátce před tím, než se část světa dostane do vlivu savé síly rozkladného víru, chce Bůh svým činem milosti ještě poskytnout pomoc, tam se tento postup změní.

Zakotvením Světla, k němuž dojde s příchodem Božího vyslance, zesílí síla Světla bez přispění lidských duchů natolik, že nastane očista. Díky ní se takto omilostněná část hmotnosti ještě v posledním okamžiku pozvedne do světlejších výšin, takže mine nálevku rozkladu a může trvat i nadále.

Očista samozřejmě smete veškerou temnotu a také všechny zplozence a přisluhovače temna i s jejich díly, zatímco lidští duchové, kteří pak ještě zůstanou, musí ze všech sil vděčně spět ke Světlu.

I toto neobyčejné dění se plně zachvívá v zákonech stvoření a neodchyluje se od nich ani o vlásek. Násilná očista, spojená se zakotvením Světla, se rovná úplnému znovuzrození.

HRUBOHMOTNOST, JEMNOHMOTNOST, VYZAŘOVÁNÍ, PROSTOR A ČAS

DOŠLO mnoho dotazů, jak je třeba rozumět mým výrazům hrubohmotnost a jemnohmotnost. Hrubohmotnost je všechno, co člověk může vidět svýma *pozemskýma* očima, co *pozemsky* pociťuje a slyší. K tomu patří i to, co vidí pomocí pozemských pomůcek a při dalších vynálezech ještě uvidí. Například všechno, co je vidět mikroskopem. Hrubohmotnost je pouze *určitým* druhem hmotnosti.

Velká oblast *veškeré* hmotnosti ale obsahuje *více* druhů, které se v základě od sebe zcela liší, a proto se *spolu nikdy nemísí*.

Různé druhy hmotnosti se nacházejí úplně dole ve spodní části nebo na konci stvoření. Jako je tomu v celém stvoření, i hmotnost začíná nahoře nejlehčím druhem, postupuje směrem dolů a končí nejtěžším a nejhutnějším druhem. Všechny tyto druhy hmotnosti slouží pouze jako pomůcky k vývoji všeho duchovního, které se do nich stejně jako do úrodné orné půdy noří v podobě zárodku. Právě tak, jako když zrno potřebuje půdu ke klíčení a růstu.

Hmotnost sama o sobě je v jednotlivých vrstvách nečinná a bezmocná. Teprve když jí pronikne a spojí ji bytostné, které je nad ní, dostane se jí tepla a živosti a slouží za obaly nebo těla nejrůznějších forem a druhů.

Jak jsem již řekl, různé druhy hmotnosti se *nedají smísit*, zato se dají za přispění bytostného vázat i mnohonásobně spojovat. Vázáním a spojováním vzniká teplo a vyzařování. Každý jednotlivý druh hmotnosti při tom vytváří určité vlastní vyzařování. To se mísí s vyzařováním jiných, s ním spojených druhů a dohromady dává věnec záření, který je dnes již znám a nazývá se ód nebo také vyzařování.

Tak má své vyzařování každý kámen, každá rostlina, každé zvíře a lze je pozorovat. Podle *stavu* těla, tedy obalu nebo formy, se tato

vyzařování od sebe velmi liší. Proto je možné ve věnci záření pozorovat i poruchy a podle toho poznat nemocná místa obalu či těla.

Věnec záření tedy dává každé formě zvláštní okolí, které tvoří ochranu umožňující se bránit, zároveň je však i mostem k dalšímu okolí. Kromě toho věnec záření ještě působí na nitro a podílí se na vývoji bytostného jádra, ale jen v *nejhrubším* smyslu, neboť ve skutečnosti se ve stvoření připojuje k vlastnímu působení ještě mnoho věcí. Jejich líčení smím rozvíjet jen velmi pomalu, krok za krokem, abych vážně hledajícím usnadnil vniknout do zákonů stvoření.

Není-li hmotnost proniknuta bytostným, není ničím. Co jsme nyní pozorovali, bylo pouze spojení bytostného s různými druhy hmotnosti. Teprve to poskytuje *ornou půdu* pro *ducha!* Bytostné váže, spojuje a oživuje hmotnost, duch ale ovládá jak hmotnost, *tak i* bytostné! Jakmile se duch, tedy duchovno, ponoří za účelem svého vývoje do hmotnosti, která byla spojena a oživena bytostným, je mu hmotnost ihned z podstaty věci podřízena, tedy spolu s ní i bytostné.

Duchu se tak nejpřirozenějším způsobem nabízí vláda. Je smutné, když ji využije špatně nebo nesprávně! *Vlastní výzbroj poskytují duchu* k jeho vývoji ve hmotnosti *vyzařování*, o nichž jsme právě mluvili. Dříve než se duch ponoří do hmotnosti, je půda pro jeho vývoj již pečlivě připravena bytostným. Obaly se samočinně uzavírají kolem něho, aby ho chránily. Jeho úkolem je, aby výzbroj, která je mu tím propůjčena, správně používal ke svému blahu a vzestupu, ne však ke své škodě a pádu.

Není těžké pochopit, že pro to, jakého druhu bude směs vyzařování, musí být rozhodující *ten* druh hmotnosti, který je v obalu ducha zastoupen nejsilněji, protože v ní bude přirozeně vždy převládat vyzařování nejsilnějšího druhu hmotnosti. Druh, který ve vyzařování převládá, má ale také největší vliv na nitro i navenek.

Směs záření má však mnohem větší význam, než bylo lidstvo dosud schopno vyzkoumat. O jejím skutečném úkolu lidé dosud netuší ani desetinu!

Povaha věnce záření je rozhodující pro to, na jaké vlnové délce se mají přijímat záchvěvy ze soustavy záření celého vesmíru. Ať po-

sluchač nebo čtenář přes to nepřechází nevšímavě, ale ať se zahloubá do této myšlenky a náhle před sebou uvidí všechny nervové provazce ve stvoření, které se má naučit oceňovat a používat.

Nechť si představí prasílu, jak je celá zářící vylitá na dílo stvoření! Prasíla proudí stvořením, každou jeho částí a každým druhem. A každá část a každý druh ji předává dál jinak zářící. Rozdílná podstata jednotlivých částí stvoření způsobuje změny původního záření a s každou takovou změnou se změní i barva tohoto záření.

Tak se celé stvoření jeví jako podivuhodný obraz nejnádhernějšího barevného záření, jaké by neuměl namalovat žádný malíř. Každá část stvoření a každá hvězda, dokonce i každé jednotlivé těleso, ať je sebemenší a sebenepatrnější, se podobá jemně broušenému hranolu, který každý přijatý paprsek vysílá dál tak, že září mnoha jinými barvami.

Tyto barvy jsou provázeny zvučným zněním, které se rozléhá jako šumný akord.

Proti této mocné říši záření stojí lidský duch se svou výzbrojí vyzařování vycházejících z obalů, které mu byly dány. Až do probuzení pohlavní síly je děj stejný jako u kojence. Hmotné obaly vsávají svým vyzařováním do sebe jen to, co potřebují ke zrání. S nástupem pohlavní síly je však duch plně vyzbrojen, brány k němu se tím otevřou a vytvoří se přímé spojení. Duch naváže mnohem silnější kontakt s mocnými zářeními ve velikém vesmíru!

Podle toho, jak člověk, tedy duch, rozvíjí a ovládá barvy svých vyzařování, nastavuje podobně jako u rádia své vlny na stejné barvy a přijímá je pak z vesmíru. Toto přijímání lze stejně dobře označit za přitahování nebo přitažlivost stejnorodosti. Nezáleží na tom, jak to nazveme, děj zůstává stále stejný. Barvy přece označují jen druh a druh udává barvu.

V tom je i ztracený klíč k *pravému* královskému umění, astrologii, tak jako klíč k léčení bylinami a k umění léčivého magnetismu, které vyvolává spory. Je v tom klíč k umění života i ke stupňům duchovního vzestupu. Těmito stupni nebo takzvaným žebříkem do nebe se nemíní nic jiného než pouhý *nástroj*, který se má použít. Oka

této sítě vyzařování ve stvoření jsou příčlemi tohoto žebříku. V tom je *všechno*, celé vědění a poslední tajemství ve stvoření.

Vy, kdo hledáte, sáhněte do ok této sítě záření! Vědomě, ale s *dobrým* chtěním a když pokorně uznáte svého Boha, který dal toto zázračné stvoření. Můžete je využít ke svému štěstí jako v dětské hře, jestliže budete konečně *poctivě* chtít a zbavíte se veškeré domýšlivosti na své vědění. Nejdříve musíte shodit ze svých beder, ze svého ducha falešné břemeno, jinak se nemůžete zvednout a stát vzpřímeně a volně.

I ve směsi záření lidského těla musí být nezbytně soulad, aby se duchu poskytly k ochraně, k vývoji a ke vzestupu plnocenné prostředky, jež jsou mu při normálním vývoji stvoření určeny. Právě výběrem stravy, tělesnou činností a vůbec celkovými životními poměry v mnoha věcech byla tato záření jednostranně posunuta. To vyžaduje vyrovnání, má-li být možný vzestup. *Dnes po této stránce churaví vše.* Nic nelze nazvat zdravým. –

Člověk si může snadno představit, jaký vliv na tuto soustavu záření má již pouhý výběr pokrmů. Výběrem pokrmů k výživě těla může pomoci vyrovnat záření. Leccos může posílit nebo zeslabit, to, co převládá, může také odsunout, když to působí nepříznivě nebo je na překážku. Vedoucí roli tak převezme *to* záření, které je pro něho *příznivé* a tím i normální, protože normálním stavem je jen to, co je příznivé.

To všechno ale nemůže samo o sobě umožnit vzestup ani jej přivodit. Poskytuje to pouze zdravou půdu pro plnou činnost ducha, *jehož chtění* je vyhrazeno, aby určovalo, zda cesta člověka povede vzhůru, stranou nebo také dolů.

Jakmile je člověk schopen na to dbát, musí zesílit tělo i duch. Dnes se ale z nevědomosti téměř všude co se toho týče těžce hřeší. –

Když mluvím o hrubohmotnosti a jemnohmotnosti, nelze to chápat tak, že jemnohmotnost je zjemnění hrubohmotnosti. Jemnohmotnost je úplně *jiného* druhu, jiné podstaty. Nemůže se nikdy stát hrubohmotností, ale tvoří přechodný stupeň směrem vzhůru. Jemnohmotnost stejně jako hrubohmotnost je nutno chápat jen jako *obal*,

který musí být nejdříve spojen s bytostným, aby jej bytostné mohlo oživit.

Když přecházím k těmto oblastem, musím podotknout, že tím není ani zdaleka vyčerpáno celé rozdělení stvoření. Proto chci uvést již dnes, že kromě vědomého a nevědomého duchovna a bytostného procházejí stvořením za účelem oživení jednotlivých druhů hmotnosti také ještě *proudy sil* různých druhů a podle toho, jaké jsou, právě tak různě přispívají k vývoji a pokroku.

Proudy sil jsou jen to nejbližší, co navazuje na činnost duchovna a bytostného, nebo lépe řečeno, co jim předchází a připravuje pole pro jejich působení. Čím více budeme všechno rozčleňovat a přecházet k podrobnostem, tím toho bude stále víc a více.

Jedno se řadí ke druhému a ve spojení s předchozím vytváří stále nová odstupňování. Všechno je ale možné logicky vysvětlit, neboť po prvotním stvoření mohlo vzniknout jen to, co bylo logické. Nic jiného neexistuje. A tento fakt také nezbytně zaručuje, že výklad je bez mezer a poskytuje jasný přehled. Ve svých přednáškách nabízím *klíč!* Každý posluchač si pak může otevřít celé stvoření sám.

Kdybych podal všechno najednou, vzniklo by nutně dílo, jehož mnohostrannost by mohla lidi zmást. Nechám-li však jako dosud i během příštích desetiletí vycházet klidně jedno z druhého, bude snadné to sledovat a nakonec vše klidně a vědomě úplně jasně přehlédnout. Bude to snadné pro toho, kdo mě bude chtít sledovat až tam. Na začátku chci objasnit nejmohutnější základy stvoření, dříve než se dotknu podrobností.

Jinak by se posluchači a čtenáři vedlo jako tomu, komu bych nejdříve ukázal lidskou kostru a potom bych mu předvedl živého člověka v jeho plné síle a činnosti. Kdyby dosud neměl o člověku ani ponětí, nepoznal by v živém člověku kostru. Možná by i řekl, že obojí k sobě vůbec nepatří nebo že to není totéž.

Stejně se povede těm, kteří mě v mých výkladech nesledují klidně až do konce. Kdo se vážně a horlivě nesnaží od začátku vše pochopit, nebude *později*, až dojdu k posledním vysvětlením, moci pochopit celé stvoření. *Musí* se snažit sledovat vše jen krok za krokem. –

Protože jsem dosud musel mluvit jen v hlavních rysech, přecházím nyní *pomalu* k *novým* věcem. Jinak bych dělal příliš velké skoky. Beztak mi bylo již často řečeno, že podávám ze všeho jen jádro, které není široké veřejnosti snadno srozumitelné. Nemohu však postupovat jiným způsobem, jestliže chci ještě přednést všechno, co mám říci. Jinak bychom museli skončit ve čtvrtině, protože při obšírnějším výkladu by pozemský čas sotva stačil na něco víc. Přijdou jiní, kteří z každé mé přednášky budou umět napsat jednu i více knih. Nemohu se tím nyní zdržovat. – –

Protože jemnohmotnost, jak jsem již řekl, je *jiného* druhu než hrubohmotnost, vyplývá z toho něco, o čem jsem se ještě nezmínil. Abych se vyhnul zmatkům, používal jsem dosud k označení mnoha věcí lidové výrazy a ty nyní musím podrobněji vysvětlit. Patří k nim například i výraz *»nad prostorem a časem«*.

To se vždy týkalo něčeho nadpozemského. Vzhledem k tomu, že ve vysvětlování postupujeme dál, musíme ode dneška říkat: Život v jemnohmotnosti »přesahuje pozemské chápání prostoru a času«. I v jemnohmotnosti je totiž pojem prostoru a času, ale opět *jiného druhu*, který je jí přizpůsoben. Pojem prostoru a času je dokonce v celém stvoření, je však vždy vázán na určitý druh! Stvoření samo má své hranice, a proto i pro ně ještě platí pojem prostoru.

Také všechny základní zákony, které jednotně procházejí celým stvořením, jsou ve svém *působení* vždy ovlivněny příslušným druhem stvoření a jsou závislé na jeho zvláštnostech! Proto se musí následky *určitého zákona* projevovat v různých částech stvoření také *různě*. To vedlo k velkým nedorozuměním, rozporům a pochybnostem o jednotnosti zákonů stvoření nebo Boží vůle, a vedlo to i k víře, že Stvořitel koná libovolné činy. V podstatě ale byla a je příčinou toho všeho jen nevědomost člověka o stvoření samém.

O těchto věcech však promluvím obšírněji teprve mnohem později, protože dnes by nutně odváděly pozornost posluchačů a čtenářů a rozptylovaly by ji. Podám o nich vysvětlení, jakmile to bude nutné k dalšímu porozumění. Nezůstane žádná mezera.

OMYL JASNOVIDECTVÍ

JASNOVIDECTVÍ! Jaká sláva se kolem něho dělá, ale i kolik posměchu slyšíme od jedněch lidí, zatímco druzí projevují bázlivou zvědavost; ostatní uctivě mlčí. Vidoucí sami si vykračují pyšně jako pávi po dvoře. Domnívají se, že se jim dostalo od Boha milosti, a ve své domýšlivé pokoře se proto cítí vysoko povzneseni nad jiné. Až příliš rádi se dávají obdivovat pro něco, co je jim ve skutečnosti právě tak cizí jako těm lidem v jejich okolí, kteří kladou mnoho otázek.

Svou skutečnou nevědomost zakrývají nicneříkajícím úsměvem, jímž chtějí předstírat, že jsou vědoucí. Spíše je to však navyklý výraz jejich bezradnosti vůči otázkám, které od nich vyžadují skutečné vědění o tomto ději.

Oni sami nevědí ve skutečnosti o nic víc než kladivo a dláto, které drží v rukou umělec a s jejichž pomocí tvoří nějaké dílo. I v tomto případě jsou to zase jen lidé sami, kteří chtějí své bližní obdařené darem jasnovidectví učinit něčím jiným, než skutečně jsou. Tím jim ale velmi škodí.

Takový je nezdravý stav, s nímž se dnes všude setkáváme. »Zření« jasnovidců je sice ve většině případů *skutečné*, není to však vůbec nic zvláštního, co by stálo za údiv a tím méně za pocit hrůzy, protože by to vlastně mělo být něco zcela přirozeného. Přirozené to ale je pouze tehdy, když to přijde samo od sebe a když to člověk klidně ponechá svému vývoji, aniž by tomu někdo jiný nebo on sám pomáhal. Jakákoliv *pomoc* je v tomto případě právě tak zavrženíhodná, jako by byla pomoc při tělesném umírání.

Vidění jasnovidců nabývá ceny teprve skutečným *věděním.* Jedině vědění může lidem s touto přirozenou schopností poskytnout jistotu a tím i *správné* stanovisko a správný cíl. Že však právě to

chybí u velké většiny jasnovidných lidí, je možné ihned zjistit podle ctižádostivé přílišné horlivosti spojené s vypínavostí i podle toho, že se považují za vědoucí. Dávají to nepokrytě najevo a také o tom rádi mluví.

A právě toto domnění, že mají vědění, takovým lidem brání nejen jít vpřed, ale je přímo jejich zkázou, protože je v jejich úsilí přivádí na nepravou cestu vedoucí *dolů* místo nahoru. Přitom to však jasnovidec, který si myslí, že ví víc, ani nepozoruje. Největší pomocí pro takové lidi pak může být, že jejich jasnovidnost nebo jasnoslyšení pomalu opět zeslábne a ztratí se. To je záchrana! Může k tomu dojít za příznivých okolností, jichž je více druhů.

Pozorujme nyní jasnovidné lidi a jejich mylné přesvědčení, které přenášejí na jiné lidi! Sami jsou vinni, že celý tento obor mohl být až dosud zašlapáván do bláta jako nesprávný a nespolehlivý.

Jasnovidci vidí v nejpříznivějším případě, kdy už dosáhli značného pokroku, druhý stupeň takzvaného záhrobí, chceme-li záhrobí rozdělit na stupně (nejsou tím míněny sféry). Abychom si mohli přibližně představit rozdíl, byl by stupeň Světla asi dvacátý. Lidé, kteří skutečně mohou vidět až ke druhému stupni, se ale domnívají, že tím dokázali něco ohromného. Ti, kteří mohou hledět jen k prvnímu stupni, si o sobě myslí většinou ještě mnohem víc.

Je nutné si uvědomit, že člověk, i když má největší nadání, může skutečně zřít vždy jen tak daleko, jak mu to dovoluje jeho vnitřní zralost. *Je přitom vázán svým vnitřním stavem!* Z povahy věci samé prostě nemůže skutečně *vidět* nic jiného než to, co je s ním stejnorodé. Vidí tedy pouze to, co je v oblasti, ve které by se mohl volně pohybovat po své pozemské smrti. Dál nevidí, protože v okamžiku, kdy by překročil hranici záhrobí, kterou mu určuje stav jeho zralosti, by si nutně ihned přestal uvědomovat své okolí. Sám od sebe by tuto hranici stejně nemohl překročit.

Kdyby však jeho duši při jejím vystoupení z těla vzal s sebou nějaký obyvatel záhrobí nejbližšího vyššího stupně, při překročení hranice k vyššímu stupni by v jeho náručí ihned ztratil vědomí. Prostě by usnul. Poté, co by byl přinesen nazpět, by si mohl – přes-

tože má jasnovidné dary – vzpomenout vždy jenom na to, co byl schopen podle své vlastní zralosti spatřit kolem sebe v bdělém stavu. Neměl by z toho tedy prospěch, ale nejspíš by uškodil svému jemnohmotnému tělu.

O čem se domnívá, že vidí nad touto hranicí, ať jsou to krajiny nebo osoby, které podle svého domnění i slyší mluvit, neprožívá nikdy skutečně živě ani to osobně nevidí. Jsou to vždy jen *obrazy*, které jsou mu ukazovány. Není to nikdy skutečnost. Tyto obrazy jsou zdánlivě tak živé, že sám nedokáže rozlišit, co je mu jen ukazováno a co skutečně prožívá. Silnější duch totiž může vytvářet takové živé obrazy svou vůlí.

Tak se stává, že si mnozí jasnovidní a jasnoslyšní lidé myslí, že se při svých výletech na onen svět nacházejí mnohem výš, než ve skutečnosti jsou. A z toho vzniká řada omylů.

I když se mnozí domnívají, že vidí nebo slyší Krista, je to velký omyl, protože podle zákonů stvoření stanovených Boží vůlí by to vzhledem k nesmírně velké propasti oddělující různé druhy nebylo možné. Syn Boží nemůže přijít do spiritistického kroužku jen tak jako na kávový dýchánek, aby tam poctil a oblažil návštěvníky. Právě tak to nemohou učinit velcí proroci nebo vyšší duchové.

Žádnému lidskému duchu, který je dosud vázán svým pozemským tělem, není dopřáno pohybovat se v záhrobí tak bezpečně a jistě, aby všechno slyšel a viděl zcela jasně a jen tak lehce pospíchal po stupních nahoru. Není to tak snadné, i když je ve stvoření všechno přirozené. Závisí to na zákonech, které nelze obejít.

A když jasnovidný nebo jasnoslyšný člověk zanedbává své pozemské úkoly proto, že chce jenom vnikat do záhrobí, promeškává víc, než získává. Jakmile pak pro něho nadejde doba, kdy by měl dozrávat v záhrobí, projeví se u něho mezera, kterou může vyplnit *jenom na zemi*. Proto nemůže stoupat dál vzhůru, zůstává až po určitý bod poután a musí se vrátit, aby dohonil, co zameškal. Teprve pak může pomýšlet na opravdový další vzestup. Také zde je vše prosté a přirozené a vždy je to pouze nutný následek toho, co dříve nesplnil. Tento následek nelze nikdy změnit.

Každý stupeň lidského bytí vyžaduje, aby byl skutečně prožit s plnou opravdovostí a vážností a s plným vnímáním toho, co se děje v přítomnosti. Jestliže to člověk dostatečně neprožije, vznikne nepevné místo, které se během další cesty nutně projevuje stále zřetelněji a nakonec způsobí trhlinu a následkem toho i zhroucení, pokud se člověk včas nevrátí a vadné místo neopraví opětovným prožitím tak, aby bylo pevné a jisté.

Tak je tomu ve všem. Člověk si však žel osvojil chorobný zvyk sahat vždy daleko nad sebe, protože si myslí, že je něčím víc, než skutečně je.

DRUHY JASNOVIDECTVÍ

DLOUHO jsem váhal s odpovědí na různé otázky týkající se jasnovidectví, protože každý, kdo četl mé Poselství Grálu *správně*, o tom musí být dokonale poučen. Ovšem za předpokladu, že je nečetl jako knihu pro ukrácení času nebo s předsudky, ale že se do něho vážně zahloubal, každou větu považoval za důležitou a byl si vědom, že se musí sám *snažit* vyzkoumat její smysl a poznat, že nezbytně patří k celému Poselství. Neboť tak to bylo předem chtěno.

Duch musí být při četbě bdělý. Povrchní lidé tím mají být samočinně vyloučeni.

Mnohokrát jsem opakoval, že každý *druh* může být poznán vždy jen *stejným druhem*. Těmito druhy jsou samozřejmě míněny druhy stvoření.

Pozorujeme-li stvoření zdola nahoru, je v něm druh *hrubohmotného*, druh *jemnohmotného*, druh *bytostného* a druh *duchovního*. Každý z těchto druhů se opět dělí na mnoho stupňů, takže snadno vzniká nebezpečí záměny stupňů jemné hrubohmotnosti se stupni hrubé jemnohmotnosti. Přechody mezi nimi jsou zcela nenápadné a v působení a činnosti nejsou tyto druhy snad pevně spojeny, ale jen zasahují do sebe.

Na každém z těchto stupňů se život projevuje jinak. Člověk má obal čili schránku z každého druhu stvoření, který je *pod* duchovnem. Jeho jádro samo je duchovní. Každý obal je totéž co jedno tělo. Člověk je tedy duchovní jádro, které v průběhu vývoje k sebeuvědomění přijímá lidskou podobu. Tato podoba se vývojem vzhůru ke Světlu stále více zušlechťuje až k nejdokonalejší kráse, ale při vývoji směrem dolů se stává víc a více opakem krásy a dochází až k nejgroteskněji znetvoření. Aby byl vyloučen omyl, zvlášť podotýkám, že hrubohmotný obal neboli tělo se nezúčastní tohoto vývoje. Spolupůsobí jen kratičký čas a na hrubohmotné pozemské

úrovni se může změnit jen zcela nepatrně. Proto může být svým zevnějškem krásný pozemský člověk v nitru špatný a naopak.

Člověk na zemi, tedy v hrubohmotnosti, nosí obaly *všech* druhů stvoření *současně*. Každý obal, tedy každé tělo těchto různých druhů, má také svoje samostatné smyslové orgány. Například hrubohmotné orgány mohou být činné *jen ve stejném druhu*, tedy v druhu hrubohmotném. Když se vyvinou jemněji, umožňují v nejlepším případě nazírat až po určitý stupeň jemnější hrubohmotnosti.

Jemnější hrubohmotnost nazývají lidé, kteří se jí zabývají, »astrální«. Je to pojem, jehož obsah neznají opravdu správně ani ti, kdo jej vytvořili, a tím méně jej chápou ti, kdo jej po nich opakují.

Používám toto označení, protože je již známé. Je ovšem, jak je u okultního bádání zvykem, pouze souhrnným označením něčeho, o čem se sice ví a tuší, že to existuje, ale co přesto nelze dosud správně pochopit, tím méně dokázat.

Celé dosavadní úsilí okultistů dosáhnout vědění není nic jiného než velké bludiště nevědění, které si sami vytvořili. Je to smetiště domýšlivých domněnek rozumového myšlení, které na tyto věci nestačí. Přesto chci zůstat u velmi používaného označení »astrální«. To, co lidé vidí a označují jako »astrální«, však nepatří ještě ani k jemnohmotnosti, ale pouze k jemné hrubohmotnosti.

Badatelé naplnění lidskými mylnými představami se v těchto oblastech dosud nevyprostili z hrubohmotnosti. Zůstali vězet v *nejnižším druhu* pozdějšího stvoření, a proto tropí tolik hluku s pokud možno »nejzvučnějšími« cizími slovy! Nehledí ani jemnohmotným zrakem, ale pouze zrakem, který je *přechodným* stupněm mezi hrubohmotným a jemnohmotným zrakem. Mohlo by se to nazvat přechodným zřením nebo položřením.

Když člověk odloží při pozemské smrti hrubohmotné tělo, odloží spolu s ním samozřejmě i hrubohmotné smyslové orgány, protože ty patří jen k tomuto obalu. Pozemské úmrtí tedy není nic jiného než odložení nejzevnějšího obalu, slupky, jež člověku umožňovala vidět a působit ve hrubohmotnosti. Ihned po odložení hrubohmotného těla se ocitne v takzvaném onom světě, nebo lépe řečeno v úrovních

jemnohmotnosti. Zde může používat opět jen smyslové orgány jemnohmotného těla, které mu nyní zůstalo jako nejzevnější slupka. Vidí tedy očima jemnohmotného těla, slyší jeho ušima a tak dále.

Je přirozené, že lidský duch se při vstupu do jemnohmotnosti musí naučit správně používat smyslové orgány jemnohmotného obalu, který je tím náhle donucen k činnosti stejně jako kdysi orgány hrubohmotného těla v hrubohmotnosti. Přiměřeně této hmotnosti jiného druhu, která není tak těžkopádná, se naučí správně používat tyto orgány rychleji a snadněji. A tak je tomu s každým dalším druhem.

Aby si lidský duch snáze zvykl na různé druhy, je mu na meziúrovně dáno přechodné zření nebo polozření. Hrubohmotným zrakem může při určitém napětí způsobeném neobyčejnými stavy těla jako v předtuše hledět na spojovací úroveň mezi hrubohmotností a jemnohmotností. Právě tak se může jemnohmotným zrakem na začátku jeho činnosti dívat zpět a v polozření dohlédnout do téže úrovně, kde si jemná hrubohmotnost podává ruce s hrubou jemnohmotností.

Toto polozření poskytuje lidskému duchu během jeho průchodu určitou oporu, takže se nikdy nemusí cítit úplně opuštěný. Tak je tomu na *každé* hranici mezi dvěma různými druhy. Aby oba různé druhy hmotnosti držely při sobě a nevytvořily snad propast, protože se nikdy nemohou smísit, o to se starají *bytostné* vlny sil, které díky své schopnosti magneticky přitahovat působí tak, že tyto druhy hmotnosti drží a spojují.

Když člověk po průchodu různými částmi jemnohmotnosti odloží i jemnohmotné tělo, vstoupí do *bytostného*. Jako nejzevnější obal mu pak zůstane *bytostné* tělo, jehož očima se nyní musí dívat a ušima poslouchat, až může nakonec odložit i bytostné obaly a vejít do říše ducha. Teprve zde je *sám sebou*, bez záhalů, a musí se dívat, poslouchat, mluvit a tak dále pomocí *duchovních* orgánů. Také jeho roucha a všechno kolem něho jsou *duchovně* bytostného druhu.

Čtenáři musí tyto mé údaje bystře promyslet, aby si o tom mohli utvořit správnou představu.

Zhmotňování pozemsky zesnulých není ničím jiným než dějem, při němž se zemřelí lidé, kteří jsou v jemnohmotném těle, za po-

moci média ještě halí do obalu z jemné hrubohmotnosti. To je asi jediná výjimka, kdy jsou dnešní pozemští lidé schopni svým hrubohmotným zrakem *jasně* vidět jemnou hrubohmotnost a vnímat ji i jinými svými hrubohmotnými smysly, protože při tom díky neobvyklému vyzařování krve média dochází ke zvlášť silnému spojení a tím i zhutnění jemné hrubohmotnosti. Mohou ji vidět a pociťovat proto, že se i přes velkou jemnost stále ještě jedná o stejný druh, jako jsou jejich smyslové orgány, tedy ještě o hrubohmotnost.

Člověk proto musí mít na zřeteli, že hrubohmotnost lze »vnímat« jen hrubohmotností, jemnohmotnost jen jemnohmotností, bytostné jen bytostným a duchovní jen duchovním. V tomto případě nenastává směšování. Tím, co jsem teď nazval »bytostné«, míním zcela určitý samostatný druh. Božsky bytostné a duchovně bytostné jsou opět úplně jiného druhu.

Jedno je však jisté: Pozemský člověk může hledět hrubohmotnýma očima a během svého pozemského života otvírat již i své jemnohmotné oči, alespoň občas. Ne snad současně, ale střídavě. Dívá-li se jemnohmotnýma očima, zůstávají hrubohmotné oči buď zcela nebo částečně vyloučeny a naopak. Člověk nebude nikdy schopen hrubohmotnýma očima správně vidět jemnohmotnost, stejně jako nebude schopen jemnohmotnýma očima zřít hrubohmotnost. To není možné.

Opačná tvrzení by se zakládala jenom na omylech, jež vznikají z neznalosti zákonů stvoření. Lidé se mýlí, když tvrdí, že je možné hrubohmotným zrakem poznávat jemnohmotnost nebo jemnohmotným zrakem duchovno.

Kdo o tom všem správně uvažuje a snaží se jasně si to představit, pozná, jaký nepopsatelný zmatek je dnes v úsudcích jasnovidců a že je téměř nemožné získat o tom spolehlivé údaje, pokud lidé nepoznají zákony, jimiž se vše řídí. K tomu však *nemůže* dojít prostřednictvím vnuknutí nebo sdělení ve spiritistických kroužcích, protože obyvatelé onoho světa, kteří vnukávají nebo se projevují a něco sdělují, sami nemají přehled. Každý z nich se totiž nutně pohybuje vždy jen v mezích, do nichž patří podle svého současného stavu zralosti.

Skutečný pořádek ve výkladech podivuhodného tkaniva pozdějšího stvoření může být zaveden jen tehdy, když se vše obsáhne *věděním*. Jinak to není možné. Ale lidé se svým známým chorobným domněním, že všechno vědí lépe, nikdy něco takového neuznají a staví se již předem nepřátelsky proti každému poučení.

Raději se při svém žalostném hledání dál pyšně nafukují, a právě proto nemohou nikdy dospět ke shodě se skutečností, k opravdickému úspěchu. Kdyby jen *jednou* projevili takovou velikost, že by překonali svou domýšlivost a bez předpojatosti *skutečně opravdově* přijali Poselství Grálu jako výklad světa a nechtěli při jeho studiu všechno vědět sami lépe, pak by se jim brzy otevřely výhledy, které v logickém sledu vysvětlují všechno nepochopené dění a s velkým rozmachem urovnávají cesty k dosud neznámému.

Je však známo, že právě tvrdošíjnost je *jen jednou* ze zcela neklamných známek skutečné hlouposti a omezenosti. Všichni tito lidé netuší, že si právě tím vtiskují pečeť naprosté neschopnosti. Již zanedlouho je ale bude pálit jako zahanbené a vyřazené, protože pak ji už nebudou moci skrývat ani zapírat.

K posouzení jasnovidectví by bylo nutné především vědět, jakým zrakem se ten který jasnovidec dívá, do které oblasti tedy patří jeho nazírání, a jak dalece je jeho zrak vyvinut. Teprve pak by bylo možné činit další závěry. Přitom by musel člověk provádějící zkoumání být sám bezpodmínečně zcela přesně obeznámen s jednotlivými stupni různých druhů i s rozmanitým působením a činností, jež se v nich projevují. A na to stůně dnešní doba. Dnes se za vědoucí považují právě takoví lidé, kteří vůbec ničemu nerozumí.

Je žalostné číst tu záplavu brožur a knih o všech možných okultních pozorováních a experimentech. Tyto publikace obsahují více méně nelogické a vratké pokusy o výklad, které navíc mají ve většině případů domýšlivě vtisknutou pečeť bezpečného vědění. Přitom jsou vesměs nejen daleko vzdáleny od skutečnosti, ale přinášejí dokonce její *pravý opak*. A jak nepřátelsky vzkypí houf takových mudrců, když se před nimi předestře v prostém sledu struktura pozdějšího stvoření, kterou lze skutečně snadno přezkoumat a bez je-

již přesné znalosti nemohou vůbec ničemu porozumět. O prvotním stvoření raději ani nemluvme.

Kdo chce posuzovat nebo dokonce odsuzovat jasnovidce, musí znát celé stvoření. Musí je však skutečně znát! Pokud je nezná, ať o tom mlčí. Stejně tak ať jako horlivý zastánce jasnovidectví nevyslovuje tvrzení, která nelze bez přesné znalosti stvoření odůvodnit.

O dění mimo hrubohmotnost se šíří tak neblahé omyly, že je načase zavést zde konečně pořádek a odhalit zákonitosti.

Naštěstí již není daleko doba, kdy v oboru okultismu, který je sám o sobě tak důležitý, dojde ke zdravé probírce mezi nesčetnými, přímo směšnými postavami těch, kdo v něm působí a kteří jak známo nejvíce křičí a jsou se svými teoriemi nejdotěrnější. Právě tito tlachalové však žel již svým chováním zmýlili mnoho hledajících. Nevyhnou se sice odpovědnosti, která se strašlivou silou dopadne na všechny, kdo se tak lehkomyslně snaží zabývat se nejvážnějšími obory. Ale lidem, kteří se tím dali zmást a svést, to příliš nepomůže. I oni nutně utrpí škodu za to, že se tak snadno dali svést k nesprávným názorům.

Celkem lze klidně říci, že právě v oboru okultismu se »žvanit« zatím ještě označuje pěkným výrazem »bádat«. Většina takzvaných badatelů jsou proto jen žvanilové.

U jasnovidců se tedy vyskytuje zření jemné hrubohmotnosti, zření jemnohmotnosti a zření bytostného. Každý druh lze zřít zrakem, který mu odpovídá. Duchovní zření však zůstalo lidem uzavřeno a musel by to být již někdo zvlášť povolaný, kdo by byl za určitým účelem obdařen milostí, aby mohl již za pozemského života otevřít také svůj duchovní zrak.

Nesčetní dnešní jasnovidci k nim ale *nepatří*. Většina z nich dokáže poznávat pouze jemnohmotnost na *jednom* z jejích různých stupňů a časem snad obsáhnout i více stupňů. Otevřely se jim tedy jemnohmotné oči. Jen zřídka se stává, že již vidí i očima bytostného těla.

Má-li se u zvláštních pozemských případů, například u trestných nebo jiných činů, použít k jejich objasnění jasnovidný člověk, je

nutné vědět, že jasnovidec hledí jemnohmotným zrakem, a proto *nemůže* vidět vlastní *hrubohmotný* děj, který se stal. Každý hrubohmotný děj má ale zároveň své jemnohmotné průvodní jevy, jež jsou často stejného druhu jako hrubohmotný děj nebo se mu alespoň podobají.

Jasnovidec tedy při spáchání vraždy uvidí, co se současně stalo *jemnohmotně*, neuvidí skutečný hrubohmotný čin, který je podle dnes platných pozemských zákonů jedině rozhodující pro soud. Tento jemnohmotný děj se však může v některých podrobnostech více nebo méně lišit od hrubohmotného děje. Není proto správné mluvit pak ukvapeně o selhání jasnovidnosti nebo o špatném vidění.

Zůstaňme u vraždy nebo krádeže. Jasnovidec, který byl přizván k jejímu objasnění, bude vidět jednak astrálně, jednak jemnohmotně. Astrálně, tedy v jemné hrubohmotnosti, uvidí místo činu, jemnohmotně uzří čin samotný. K tomu ještě přistupuje fakt, že přitom může vidět také různé myšlenkové formy, které vznikly myšlenkovými pochody vraha, zavražděného nebo zloděje. Toto vše musí vyšetřující soudce umět rozlišit! Teprve pak bude výsledek správný. Zatím však nemáme vyšetřujícího soudce, který by ovládal tyto věci.

I když to zní groteskně, protože ve skutečnosti to s celou záležitostí nemá nic společného, přece jen bych chtěl uvést příklad méně významné činnosti policejního psa, jehož se rovněž používá k odhalování zločinů. U policejních psů musí psovod samozřejmě přesně znát způsob psovy činnosti, bezprostředně s ním spolupracovat a dokonce při tom být velmi aktivní, jak je zasvěceným známo. Stačí představit si tento druh práce v mnohem ušlechtilejší formě a máme příklad, jak probíhá spolupráce vyšetřujícího soudce s jasnovidcem při objasňování zločinu.

I v tomto případě musí vyšetřující soudce aktivně pracovat, pozorovat a kombinovat, vzít tedy na sebe větší část činnosti, zatímco jasnovidec zůstává pouze pasivně pracujícím pomocníkem. Takové činnosti musí u každého soudce předcházet dlouhé studium, dříve než se jí smí zabývat. Je to mnohem těžší než studium práv.

V ŘÍŠI DÉMONŮ A FANTÓMŮ

K TOMUTO výkladu je nutné předem vědět, že pozemský člověk se nenachází v prvotním stvoření, ale v pozdějším stvoření. Prvotní stvoření je pouze skutečně sama pro sebe existující *duchovní říše*, známá lidem jako ráj. Vrcholem ráje je hrad Grálu s branou k Božskému, které je mimo stvoření.

Naproti tomu pozdější stvoření je takzvaný »svět« se svým věčným koloběhem *pod* prvotním stvořením. Jeho jednotlivé sluneční soustavy jsou podrobeny vzniku a zániku, tedy zrání, stárnutí a rozpadu, protože je nevytvořilo přímo Božské, jak tomu bylo v případě nepomíjejícího prvotního stvoření, ráje.

Pozdější stvoření vzniklo chtěním prastvořených a podléhá vlivu vyvíjejících se lidských duchů, jejichž vývojová cesta vede tímto pozdějším stvořením. Z toho důvodu je v něm i nedokonalost, kterou nenajdeme v prvotním stvoření, otevřeném přímému vlivu Božského Ducha svatého.

Na útěchu prastvořených, úplně zoufalých nad stále vzrůstající a stále citelnější nedokonalostí pozdějšího stvoření, proto zazněl z Božského hlas: »Očekávejte toho, jehož jsem vyvolil… vám ku pomoci!«, jak se to dosti zřetelně uvádí v legendě o Grálu, která je podáním z prastvoření. –

Nyní k vlastnímu tématu: *Každé* pozemské jednání je nutno považovat jen za vnější projev nějakého vnitřního děje. »Vnitřním dějem« se míní duchovní citové chtění. Každé citové chtění je duchovní *jednání*, které je rozhodující pro bytí člověka, protože z něho vyplyne vzestup nebo sestup. Citové chtění se v žádném případě nesmí stavět na stejný stupeň s myšlenkovým chtěním.

Citové chtění se týká jádra vlastního člověka, myšlenkové chtění se však týká jen slabšího zevního okruhu. I když oba druhy chtění

mají bezpodmínečný účinek, nemusí být vždy pozemsky viditelný. K tomu, aby na sebe někdo uvalil karmu, není nutné pozemské, hrubohmotné jednání. Naproti tomu neexistuje žádná pozemsky hrubohmotná činnost, jíž by nutně nepředcházelo buď myšlenkové nebo citové chtění. Pozemsky viditelná činnost tedy závisí buď na myšlenkovém nebo na citovém chtění, nikdy tomu ale není naopak.

To skutečně rozhodující pro bytí lidského ducha, pro jeho vzestup nebo sestup, je však *nejsilněji* zakotveno v *citovém chtění*, kterého si člověk nejméně všímá, ale jehož bezpodmínečnému, nikdy neselhávajícímu působení není možné uniknout, ani je zkrášlit nebo zfalšovat. Jedině v něm spočívá skutečné »prožívání« lidského ducha, protože *citové chtění je jediná páka, kterou lze uvést do činnosti vlny duchovní síly*. Tyto vlny se nacházejí ve Stvořitelově díle a čekají jen na popud, který jim může dát citové chtění lidských duchů. Potom zapůsobí tak, že se tento popud, mnohonásobně zesílený, ihned projeví. Právě o tento tak důležitý, ba nejdůležitější děj se lidstvo dosud téměř nestaralo.

Z toho důvodu chci znovu poukázat na zdánlivě prostý, ale *vše* obsahující hlavní bod: Duchovní *síla*, proudící dílem stvoření, může navázat spojení *jen* s *citovým chtěním* lidských duchů. Všechno ostatní je ze spojení vyloučeno!

Již myšlenkové chtění nemůže dosáhnout spojení s duchovní silou, tím méně pak nějaké *produkty* myšlenkového chtění. Tento fakt vylučuje *jakoukoliv* naději, že by bylo někdy možné *skutečnou* hlavní sílu ve stvoření spojit s nějakým »vynálezem«! Proti tomu je zde zastrčena neposunutelná závora. Člověk nezná hlavní sílu ani její účinky, i když je na ní závislý a používá ji.

To, co ten nebo onen myslitel a vynálezce považuje za prasílu, prasilou není! V takových případech se vždy jedná jen o nějakou zcela podružnou energii, jakých může být objeveno ještě mnoho a které mají ohromující účinky. Tím se však nikdo nepřiblíží ani o krok ke skutečné síle, kterou lidský duch denně používá, aniž si je toho vědom. Ale používá ji žel ledabyle a nepozoruje při tom strašlivé následky této nesmírné lehkomyslnosti! Odpovědnost za

následky se ve své naprosté nevědomosti stále snaží trestuhodně svalovat na Boha. To ho však nezbavuje velké viny, kterou na sebe uvaluje svou neochotou vědět.

Chci se pokusit podat zde jasný obraz. Člověk například *cítí* závist. Obyčejně se říká: »Probudila se v něm závist!« Je to zpočátku povšechný cit, který si lidský duch často ani jasně neuvědomuje. Ale tento cit, neoděný dosud do určitých myšlenek, který tedy dosud »nevystoupil« až k mozku, má již v sobě *klíč*, který *jediný* je schopen připojit člověka k *»živé síle«*, utvořit k ní most.

Z této »živé síly«, spočívající ve stvoření, pak ihned plyne do dotyčného citu tolik síly, kolik je schopen jí přijmout. To závisí na síle citu v dané chvíli. Teprve *tím* se stane *lidský*, to je *»produchovnělý«* cit sám v sobě živým a získá velkou schopnost plodit (ne tvořit) v jemnohmotném světě. Tato schopnost dělá člověka pánem mezi všemi tvory, nejvyšším tvorem ve stvoření. Tím však člověk má obrovský vliv na celé *pozdější stvoření* a zároveň… osobní odpovědnost, kterou kromě něho nemůže mít v pozdějším stvoření žádný tvor. Neboť jen člověk má pro to přirozenou schopnost, která spočívá v podstatě *ducha*.

A jedině *on* sám v celém pozdějším stvoření má ve svém nejvnitřnějším jádru ducha, a *jako takový* se proto také jedině on může spojovat s *nejvyšší živou* silou, která je v pozdějším stvoření. Prastvoření v ráji jsou *jiní* duchové než ti, kteří putují světem, než takzvaní pozemští lidé. Tito prastvoření jsou proto schopni spojovat se s jinou, vyšší a mnohem mocnější vlnou síly. Používají tuto sílu vědomě, takže samozřejmě mohou vytvářet zcela jiná díla než poutníci světem, k nimž patří pozemští lidé. Nejvyšší vlna síly, kterou mohou používat pozemšťané, je pouze nižší stupeň té síly, jež spočívá v prvotním stvoření, tak jako pozemští lidé jsou nižším stupněm prastvořených.

Co lidskému vědění dosud hlavně chybělo, je znalost mnoha stále slabších stupňů, které se nacházejí směrem dolů od všeho, co je v prvotním stvoření. Chybělo mu také poznání, že lidé sami patří jen k těmto *nižším stupňům*. Jestliže to lidé jednou správně pocho-

pí, padne jejich dosavadní pýcha, a tím se jim uvolní cesta ke vzestupu.

Pak se žalostně zhroutí hloupá domněnka, že lidé jsou nejvyšší a mají v sobě dokonce Božské, a nakonec jim zůstane jen osvobozující stud. Prastvoření, kteří jsou mnohem vyšší a cennější, tuto domýšlivost nemají. Také se jen shovívavě usmívají nad těmito pobloudilými pozemskými červíčky, jako se mnozí rodiče usmívají fantastickému žvatlání svých dětí.

Ale vraťme se k citu. Takto zesílený cit člověka vytváří jako další stupeň ihned samočinně útvar, který přesně ztělesňuje *tento druh* citů! V tomto případě tedy závist. Útvar se zpočátku nachází ve svém zploditeli, potom vedle něho a je s ním spojen vyživovací šňůrou. Současně však ihned naváže působením zákona přitažlivosti stejnorodého samočinně spojení se shromaždištěm útvarů stejného druhu. Odtud se mu dostává mohutného přílivu síly, což potom s mladým útvarem vytváří jemnohmotné okolí dotyčného člověka.

Zatím cit vystoupí výš až k mozku a vzbudí zde stejnorodé *myšlenky*, které si přesně vytyčují cíl. Tak se myšlenky stávají průplavy nebo cestami, po nichž se útvary ubírají ke zcela určitému cíli, aby tam škodily, jestliže k tomu najdou půdu.

Má-li však člověk, který má být těmito útvary jako cíl zasažen, v sobě jen čistou půdu, tedy čisté chtění, neposkytuje jim možnost k napadení, půdu, kde by mohly zakotvit. Ale tím se tyto útvary nestanou snad neškodnými. Potulují se jednotlivě dál, nebo se spojují s útvary stejného druhu na jejich shromaždištích, která lze nazvat »úrovněmi«. Podléhají přece zákonu duchovní tíže, a proto musí tvořit *určité* úrovně, kam mají přístup a kde se mohou udržet vždy jen útvary stejného druhu.

Následkem toho zůstávají zcela jistě nebezpečné všem lidským duchům, kteří v sobě nemají dostatečně čisté a silné chtění k dobrému. Nakonec přinesou zkázu i těm, kdo je vytvořili, protože jsou s nimi stále spojeny a způsobují, že k nim vyživovací šňůrou proudí stále nová energie závisti, kterou útvary dostávají z ústředen, kde je nashromážděna.

Pro toho, kdo takový útvar vytvořil, proto není snadné, aby se znovu oddal čistším citům, neboť mu v tom silně brání zpětné proudění energie závisti. Neustále ho od toho odvádí. Je nucen vynaložit na vzestup mnohem více úsilí než ten lidský duch, jemuž nic tímto způsobem nebrání. Vyživovací šňůra zla pozvolna zakrní jen trvale čistým chtěním, až nakonec uschne a bezmocně odpadne.

Tím se člověk, který takové zlo vytvořil, osvobodí, ovšem za předpokladu, že jeho útvar dosud nezpůsobil škodu. *V tom případě* totiž ihned vznikají *nová* pouta, která je nutno rozvázat.

K rozvázání takových nitek je pak nezbytně nutné, aby se jeho cesta opět zkřížila na tomto nebo na onom světě s cestami osob postižených zlem, až při tom dojde k poznání a odpuštění. Následkem toho je, že původce takových útvarů nemůže zahájit vzestup dříve než ti, kdo jimi byli postiženi. Zdržují ho spojovací nebo osudové nitky, dokud se nerozvážou odčiněním a odpuštěním.

Ale to ještě není všechno! Toto citové chtění, posilované živou »silou«, má ještě mnohem větší účinky, protože se vyskytuje nejen v jemnohmotném světě, ale zasahuje i do hrubohmotnosti. Buduje nebo ničí!

Člověk by měl konečně poznat, kolik již natropil nesmyslů, místo aby plnil k požehnání pozdějšího stvoření a všech tvorů své povinnosti, které mu ukládají schopnosti jeho ducha. Člověk se často ptá, proč se setkává s bojem v přírodě, a přesto se v pozdějším stvoření bytostné řídí… podle chování lidí! S výjimkou prvotně stvořených bytostných. – Jděme však dál:

Výtvory citového chtění lidského ducha, zmíněné již útvary, nepřestávají po odloučení od svého původce existovat, ale trvají *samostatně* dál, dokud se jim dostává potravy od stejně smýšlejících lidských duchů! Nemusí to být právě ten, kdo je vytvořil. Hledají příležitost, aby se zavěsily na některého člověka, který je jim otevřen, nebo je třeba jen slabý v obraně. Jsou-li to zlé útvary, pak jsou to *démoni*, vzniklí ze závisti, nenávisti a všeho podobného. Jestliže jsou dobré, jsou to dobrodějné bytosti, které s láskou zakládají mír a podporují vzestup.

Při všech těchto dějích není vůbec nutné pozemsky viditelné jednání lidí. Toto jednání připojuje pouze další pouta nebo nitky, které musí být rozuzleny na hrubohmotné úrovni. Jestliže k rozuzlení nemůže dojít v jednom pozemském životě, je nutné opětovné vtělení.

Tyto útvary lidského citového chtění mají sílu *v sobě*, protože vznikají z *duchovního* chtění ve spojení s »neutrální hlavní silou« a – co je nejdůležitější – protože *tím* při svém vzniku přijímají do sebe něco z *bytostného*, tedy z *té* podstaty, z níž se vyvíjejí skřítci a tak dále.

Chtění zvířete toho nemůže dosáhnout, neboť zvířecí duše v sobě nemá nic duchovního, ale jen bytostné. Je to tedy děj, který probíhá *jen* u útvarů vzniklých z lidského citového chtění. Proto musí při *dobrém* chtění přinést velké požehnání, ale při zlém chtění nepředstavitelnou škodu. Bytostné jádro takových útvarů má totiž v sobě *vlastní hnací sílu*, spojenou se schopností působit na všechno hrubohmotné. A tím nesmírně vzrůstá odpovědnost lidského ducha. Jeho citové chtění vytváří podle jeho chování *dobrodějné bytosti* stejně jako *démony*.

Obojí jsou jen produkty schopnosti lidského ducha v pozdějším stvoření. Jejich jádro, které je samočinně pohání a tím působí nevypočitatelně, ale *nepochází z bytostného schopného mít vlastní vůli*, z něhož pocházejí zvířecí duše, nýbrž z *nižšího stupně bytostného, který schopnost vlastní vůle nemá*. V bytostném i v duchovní části stvoření, která se nachází nad ním, je mnoho stupňů a zvláštních druhů, o nichž musím ještě promluvit a přinést více informací.

K dalšímu vysvětlení ještě uvádím, že bytostné *také* navazuje kontakt se živou silou spočívající ve stvoření. Není to však síla, s níž se spojuje chtění lidského ducha, ale je to její nižší stupeň.

Právě tyto různé možnosti a nemožnosti spojení jsou nejpřísnějšími strážci pořádku v pozdějším stvoření. Zajišťují pevné, nezměnitelné rozčlenění všeho, co vzniká a zaniká.

Tak daleko tedy sahá působení lidského ducha. Pozorujte z tohoto hlediska správně dnešní lidi a můžete si domyslet, kolik zla již způsobili. Zvláště když si uvědomíme, jaké další následky má čin-

nost těchto živých útvarů, které jsou přece vypuštěny na všechny tvory! Je to jako s kamenem: jakmile jednou vyletí z ruky, vymyká se kontrole a vůli toho, kdo jej hodil. –

Vedle těchto útvarů, jejichž dalekosáhlou činnost a vliv by bylo nutné vylíčit v celé knize, existuje jiný druh, úzce spojený s nimi, ale *slabšího* stupně. Přesto je ještě dost nebezpečný na to, aby obtěžoval mnoho lidí, překážel jim a dokonce způsobil jejich pád. Jsou to útvary myšlenek, tedy myšlenkové formy, fantómy.

Myšlenkové chtění, tedy produkt pozemského mozku, nemá na rozdíl od citového chtění schopnost přímo se spojovat s neutrální hlavní silou spočívající ve stvoření. Proto těmto myšlenkovým formám chybí samostatně působící jádro, které mají útvary citového chtění, jež bychom mohli nazvat »bytostnými *stíny* duší«. Myšlenkové formy nezbytně zůstávají závislé na tom, kdo je vytvořil, a jsou s ním spojeny podobně jako útvary citového chtění. Tedy vyživovací šňůrou, která je zároveň cestou pro vracející se zvratné působení. O tomto druhu jsem však již pojednal v přednášce »Myšlenkové formy«, takže to zde nemusím opakovat.

Myšlenkové formy jsou z hlediska zákona zvratného působení nejslabším stupněm. Přesto působí ještě dost neblaze a mohou způsobit zkázu nejen jednotlivých lidských duchů, ale dokonce i velkých mas lidí. Mohou přispět ke zpustošení rozsáhlých území, jakmile je lidé příliš živí a pěstují, takže tím myšlenkové formy nabývají netušené síly, jak se to dělo v posledních tisíciletích.

Tak vzniklo veškeré zlo *jen* vinou samotných lidí. Následkem jejich nekontrolovaného, nesprávného citového a myšlenkového chtění i jejich lehkovážnosti v tomto směru! –

Obě tyto oblasti, říše útvarů lidského citového chtění a říše forem lidského myšlenkového chtění, kde jsou samozřejmě nuceni žít také skuteční lidští duchové, byly jediným polem působnosti, kam nahlíželi největší »mágové« a »mistři« všech dob. Ti se v nich zamotávali a nakonec v nich při přechodu do záhrobí i uvázli. A dnes?

»Velcí mistři okultismu«, »osvícení« mnoha sekt a lóží… ani jim se nevede lépe! Jsou mistry jen v *těchto* říších. Žijí mezi vlastními

útvary. Jen *tam* mohou být »mistry«, ne však *ve skutečném životě na onom světě!* Tak daleko jejich moc a mistrovství nikdy nesahá.

Jsou to politováníhodní lidé, ať se hlásí k černé nebo bílé magii podle toho, zda mají zlé nebo dobré úmysly… Domnívali se a domnívají, že jsou silní duchem, a ve skutečnosti jsou méně než člověk, který o tom *nic neví*. Ten ve své dětské prostotě stojí vysoko *nad* těmito nízkými působišti takových nevědomých »knížat ducha«, stojí tedy duchem *výš* než oni.

Všechno by to bylo krásné a dobré, kdyby účinky činnosti těchto velikánů dopadaly zpětně *jenom* na ně samotné. Takoví »mistři« však svým úsilím a svou činností uvádějí do většího pohybu nížiny, které jsou samy o sobě nevýznamné. Zbytečně je rozrývají a posilují, takže se stávají nebezpečím pro všechny, kdo jsou slabí v obraně. Pro ostatní to naštěstí není nebezpečné, protože nevinný lidský duch, který se dětsky raduje ze života, *překračuje* bez potíží tyto nížiny, do nichž se »vědoucí« zahrabávají a ve kterých jsou nakonec zadrženi formami a útvary, jež sami posílili.

I když to vše je nutno brát vážně, při pohledu shůry to působí nesmírně směšně i smutně, jako nedůstojné lidského ducha. Neboť tito lidé, nadutí následkem falešné domýšlivosti a vyzdobení tretkami, se horlivě hemží, aby takové říši vdechli život. Je to říše stínů v pravém slova smyslu, celý svět *zdání*, který je schopen předstírat všechno možné a nemožné. A ten, kdo to dříve vyvolal, to již nakonec nemůže zneškodnit a musí podlehnout!

Mnozí horlivě bádají v těchto nížinách a pyšně si myslí, kdoví jak vysoko se tím dostali. Ale jasný a prostý lidský duch může klidně projít nevšímavě těmito nížinami, aniž by se v nich musel nějak zdržovat.

Co mám ještě více říci o těchto »velikánech«? Ani jeden by na to nedbal, protože ve své říši zdání se mohou na čas zdát tím, čím se ve skutečném bytí *živého ducha* nikdy nemohou stát. Tam by totiž museli »sloužit«. Potom by rychle zanikla snaha být mistrem. Z toho důvodu se staví na odpor, neboť Pravdou se jim mnoho bere! Chybí jim odvaha snést něco takového. Kdopak si rád nechá

zbořit celou stavbu vytvořenou ze svých klamných představ a ješitnosti? To by již musel být *opravdový* a skutečně *velký člověk!* A ten by neupadl do takových léček ješitnosti.

Zarmucující je přitom jen jedno: Kolik, nebo lépe řečeno, jak málo je lidí, kteří jsou ve svém nitru tak jasní a pevní, jak málo jich je ještě tak dětsky veselých a prostých, aby mohli *bez pohromy* projít těmito úrovněmi, lehkomyslně vytvořenými a neustále posilovanými lidským chtěním. Pro všechny ostatní se však tímto způsobem znovu a znovu vytváří nebezpečí a to se jen stále zvětšuje.

Kéž by lidé v tomto případě konečně *skutečně prohlédli!* Kolik zla by mohlo být odvráceno. Díky čistšímu cítění a myšlení každého člověka by musely všechny chmurné a temné úrovně onoho světa brzy tak zeslábnout, že by i lidským duchům, kteří jsou tam zadržováni a zápasí tam, nadešlo rychleji vysvobození, protože by se mohli snadněji vyprostit ze zeslabeného okolí. –

Právě tak, jak to prožívá mnoho velkých »mistrů« zde na zemi, tak i v záhrobí prožívají lidští duchové všechno jako zcela *skutečné*, ať už jde o různé okolí, formy a útvary. Nezáleží na tom, zda je to v nízkých a chmurných úrovních, nebo na jemnohmotně již vyšších, vlídnějších nivách… prožívají úzkost stejně jako radost, zoufalství i osvobozující vyproštění… a přitom se vůbec nenalézají v oblasti skutečného života. *To jediné, co je tam skutečně živé, jsou pouze oni sami!* Všechno ostatní, jejich zcela rozdílné a měnící se okolí, může existovat jenom prostřednictvím jich samých a stejně smýšlejících lidí zde na zemi.

I samo peklo je pouze výtvorem lidských duchů. Existuje sice a skrývá vážné nebezpečí, způsobuje strašlivé utrpení, je však zcela závislé na chtění všech těch lidí, jejichž city mu přivádějí sílu k jeho dalšímu trvání, a to z neutrální Boží síly, která spočívá ve stvoření proto, aby ji lidští duchové používali. Peklo tedy není zařízení Boží, ale dílo lidí!

Kdo *toto* správně pozná a poznání pak vědomě zužitkuje, pomůže mnohým a sám bude snadněji stoupat ke Světlu, *v němž jediném je všechen skutečný život*.

Kéž by se lidé otevřeli alespoň ještě *natolik*, aby byli schopni vytušit, jaký poklad pro ně spočívá v tomto stvoření! Poklad, který má každý lidský duch najít a vyzdvihnout, to znamená, *který má být vědomě použit:* je to neutrální hlavní síla, o níž se tak často zmiňuji. Tato síla nezná rozdíl mezi dobrem a zlem, tyto pojmy se na ni nevztahují. Je to prostě *»živá síla«*.

Každé citové chtění člověka působí *jako klíč* k pokladnici a navazuje kontakt s touto vznešenou silou. Dobré chtění právě tak jako zlé chtění. Tato »síla« obojí posiluje a oživuje, protože ihned reaguje na citové chtění lidského ducha. A *jen* na ně a na nic jiného. Jakého *druhu* je chtění, určuje člověk, to záleží jedině na něm. Síla nezpůsobí ani dobro, ani zlo, ale je to prostě »síla« a oživuje to, co člověk chtěl.

Přitom je však důležité vědět, že člověk nemá tuto oživující sílu ve svém nitru, *ale má k ní jen klíč ve schopnosti svého cítění*. Je tedy správcem této tvořivě formující síly, která působí podle jeho chtění. Z toho důvodu se musí odpovídat ze správcovské činnosti, kterou vykonává každou hodinu. Člověk si ale při tom, aniž si to uvědomuje, zahrává s ohněm jako nevědomé dítě, a proto stejně jako ono natropí mnoho škody. Nemusí však být nevědomý! To je *jeho* chyba! Všichni proroci a nakonec i Syn Boží se snažili v podobenstvích a naučeních podat vysvětlení o této věci, ukázat cestu, kterou lidé mají jít, a objasnit, *jak* musí cítit, myslet a jednat, aby šli *správně!*

Bylo to ale nadarmo. Lidé si dál zahrávali s touto ohromnou, jim svěřenou mocí jen podle *vlastního* mínění a nedbali výstrah a rad ze Světla. Tak nakonec způsobí zkázu, zničení toho, co vytvořili, i sebe samých, neboť tato síla působí zcela neutrálně, posiluje dobré i zlé chtění lidského ducha, ale tím také bez váhání rozbije chladnokrevně vůz i řidiče napadrť, jak se to stává u špatně řízených motorových vozidel.

Tento obraz je určitě dost jasný. Svým chtěním a svými myšlenkami řídí lidé osudy celého pozdějšího stvoření právě tak jako své vlastní osudy a nevědí o tom. Podporují rozkvět nebo odumírání,

mohou dosáhnout výstavby v nejdokonalejší harmonii, nebo způsobit *takový* divoký zmatek, jaký je *dnes!* Místo aby rozumně budovali, plýtvají jen zbytečně časem i silami na mnoho pomíjivých nicotností.

Rozvážní lidé to nazývají trestem a soudem, což je v jistém smyslu správné. Byli to však lidé *sami*, kteří vynutili všechno, co se dnes musí dít.

Již často někteří myslitelé a pozorovatelé to vše tušili, ale mýlili se, když se nesprávně domnívali, že tato moc lidského ducha je známkou jeho božství. To je omyl, který vzniká z pouze jednostranného vnějškového pozorování. Lidský duch není ani Bůh, ani není božský. Takoví lidé, kteří si myslí, že všechno vědí, vidí jen slupku dění, ale ne jádro. Zaměňují příčinu s následkem.

Z této nedostatečnosti vzniklo žel mnoho chybných nauk a jejím následkem se vyvyšuje mnoho lidí. Proto ještě jednou zdůrazňuji: Boží síla, která neustále proudí stvořením a spočívá v něm, je všem lidským duchům *jen propůjčena*. Lidští duchové ji mohou *používat a vést ji určitým směrem*, ale nemají ji v sobě, *nevlastní ji!* Tuto sílu vlastní jen Božské. Používá ji však pouze k dobrému, neboť vůbec nezná nic temného. Ale lidští duchové, jimž je propůjčena, si s její pomocí utvořili zaneřáděný pelech!

Proto ke všem znovu naléhavě volám: »Udržujte krb svého chtění a svých myšlenek čistý, tím založíte mír a budete šťastní!« Pozdější stvoření se bude díky tomu konečně podobat prvotnímu stvoření, v němž je jen světlo a radost. To vše je v moci lidí, v možnostech každého lidského ducha, který si uvědomuje sám sebe. Pak již nebude zůstávat v tomto pozdějším stvoření cizincem! – –

Mnohý z mých posluchačů a čtenářů si možná bude v duchu přát, abych k výkladům připojil pro lepší pochopení ještě nějaký výstižný obraz tohoto dění, abych uvedl živý názorný příklad. Jiné by to opět rušilo. Možná jsou i takoví, kteří si řeknou, že tím snižuji vážnost toho, co jsem uvedl, protože názorné vylíčení živého děje na těchto úrovních lze snadno chápat jako fantazírování nebo jasnovidectví. Něco podobného jsem již dokonce zaslechl, když

jsem uveřejnil své přednášky »Svatý Grál« a »Tajemství Lucifera«. Ale hluboce zkoumající lidé, jejichž duchovní uši nejsou zacpány, při tom cítí, proč to říkám. Jen těm je také určen obraz, který chci v souvislosti s tím uvést. Budou vědět, že to není ani fantazie, ani jasnovidectví, ale že je to něco víc.

Uveďme tedy příklad: Matka si vzala život tím, že se utopila, a připravila pozemskou smrt zároveň i svému dvouletému dítěti. Při probuzení na onom světě zjistí, že se topí v kalné, bahnité vodě, protože poslední hrozný okamžik duše se v jemnohmotnosti stal živým. Je to místo, kde všichni stejnorodí trpí spolu s ní stejným způsobem v neustálých mukách. Matka přitom své dítě drží v náručí a dítě se ve smrtelné úzkosti přimyká k ní, i když je při pozemském činu hodila do vody *dříve*.

Tyto hrozné chvíle musí matka podle stavu své duše prožívat kratší nebo delší dobu, musí se tedy stále topit, aniž by dospěla ke konci a ztratila vědomí. Může to trvat desetiletí i déle, dokud se v její duši neprobudí pravé volání o pomoc, jehož základem je čistá pokora. K tomu nedojde snadno, protože kolem ní je pouze to, co je stejného druhu jako ona, ale nic světlého. Slyší jen strašlivé nadávky a kletby, hrubá slova a vidí jenom nejbrutálnější bezohlednost.

Časem se v ní možná probudí nejdříve touha, aby před tím ochránila alespoň své dítě, nebo je vynesla z tohoto strašného okolí a neustálého nebezpečí a muk. Sama se musí topit, a proto je úzkostlivě drží nad hladinou páchnoucí, husté vody, zatímco mnoho jiných postav nablízku se jí chytá a snaží se ji strhnout do hlubin.

Tyto vody těžké jako olovo jsou jemnohmotně oživené, dosud nevyhraněné myšlenky sebevrahů, kteří se utopili, i těch, kdo jsou ještě na zemi a zabývají se podobnými myšlenkami. Tyto myšlenky jsou spolu spojeny, jedna druhou přitahují a stále znovu si navzájem dodávají posilu, takže se muka obnovují a nemají konce. Vody by vyschly, kdyby místo stejnorodého přílivu proudily od země svěží a jaré myšlenkové vlny naplněné radostí ze života.

Starost o dítě, která může díky mateřskému instinktu časem vy-

růst v pečující a strachující se lásku, zesílí natolik, že pro matku vytvoří první záchranný stupeň schůdků, po nichž se dostane z těchto muk, která si připravila takovým předčasným ukončením svého pozemského života. Tím, že teď chce ochránit od utrpení dítě, které předtím sama vrhla do vln, živí v sobě něco ušlechtilejšího, co ji nakonec bude moci povznést do okolí nacházejícího se o kus dál, které již není tak chmurné.

Dítě v jejím náručí však ve skutečnosti není živá duše dítěte, které s vražedným úmyslem stáhla s sebou pod vodu. Taková nespravedlnost se nemůže stát. Ve většině případů se *živá* dětská duše prohání po slunných nivách, zatímco dítě v náručí zápasící matky je jen… fantóm, živý útvar citů vražednice a také… dítěte! Může to být útvar viny, tedy útvar vzniklý pod tlakem vědomí viny, nebo je to útvar zoufalství, nenávisti či lásky. Matka se ovšem domnívá, že je to živé dítě samo, protože útvar se dítěti úplně podobá a také se tak pohybuje, křičí a tak dále. Nechci se pouštět do podrobností a zabývat se mnoha variantami.

Bylo by možné popisovat nespočet dějů, jejichž druh vždy přesně souvisí s předchozími činy.

Jeden z nich však chci ještě uvést jako příklad toho, jak to, co se stalo zde na zemi, přechází i do onoho světa.

Dejme tomu, že některá žena nebo dívka přišla nežádoucím způsobem do jiného stavu a – jak se to žel často stává – podnikla něco proti tomu. I když ve zvlášť příznivých případech všechno proběhne bez *tělesného* poškození, není to tím zároveň odpykáno! Jemnohmotný svět, tedy okolí člověka po jeho pozemské smrti, registruje přesně a neovlivnitelně.

Od okamžiku, kdy se to stalo, se jemnohmotné tělo budoucího dítěte pověsilo na jemnohmotný krk matky, která jednala nepřirozeně, a nehne se odtud, dokud matka čin neodpyká. To samozřejmě dotyčná dívka nebo žena nepozoruje, pokud žije na zemi v hrubohmotném těle. Nanejvýš má následkem toho občas trochu skličující pocit, protože jemnohmotné tělíčko dítěte je v poměru k hrubohmotnému tělu lehké jako pírko a dnes jsou dívky většinou příliš

otupělé, než aby cítily toto malé břemeno. Jejich otupělost však není pokrokem ani známkou pevného zdraví, ale znamená krok nazpět, je známkou duševního úpadku.

Ve chvíli pozemské smrti se však zavěšené lidské tělíčko stane *stejně* těžkým a hutným jako jemnohmotné tělo matky, které vystoupilo z pozemského těla, a tím začne být i výraznou přítěží. Způsobí jemnohmotnému tělu matky ihned stejné nepohodlí, jako kdyby se jí na zemi zavěsilo na krk hrubohmotné tělo dítěte. To se může podle toho, co se předtím stalo, stupňovat až k mukám beroucím dech. Matka musí v záhrobí vléci toto dětské tělo s sebou a nezbaví se jej dříve, dokud se v ní neprobudí mateřská láska a dokud se nebude snažit s oddanou starostlivostí dětskému tělu všechno ulehčovat a pečovat o ně, i když se musí vzdát vlastního pohodlí. Ale až sem je to velmi často daleká a trnitá cesta!

Tyto děje ovšem nepostrádají ani jistou tragikomičnost. Stačí si představit, že člověk, u něhož byla odstraněna stěna mezi tímto a oním světem, přijde do nějaké rodiny nebo do společnosti. Sedí tam možná dámy a horlivě spolu hovoří. Jedna z paní nebo »panen« se během rozmluvy v mravním rozhorlení opovržlivě vyjádří o svých bližních, zatímco návštěvník pozoruje, že právě na šíji této pyšné ženy, která se tak rozhorluje, visí jedno nebo dokonce i více dětských tělíček. A není tomu tak jen v tomto případě, ale i na *každém* jiném člověku visí zřetelně viditelná díla jeho skutečného chtění a jsou často v nejgrotesknějším rozporu s jeho slovy a s tím, čím by se rád zdál být a co se také snaží tvrdit lidem.

Mnohý soudce je obtížen víc než ten, koho sám odsoudil. Krátká řádka pozemských let rychle uplyne a on stane před *svým* soudcem, u něhož platí jiné zákony. Co potom?

Člověk žel dokáže ve většině případů snadno oklamat hrubohmotný svět, zato v jemnohmotném světě je to vyloučeno. Tam naštěstí *musí* člověk skutečně sklidit to, co zasel. Proto nikdo nemusí zoufat, jestliže zde na zemi má přechodně převahu bezpráví. Ani jedna zlá myšlenka nezůstane neodpykána, i když se nestala hrubohmotným skutkem.

OKULTNÍ ŠKOLENÍ, MASITÁ NEBO ROSTLINNÁ STRAVA

SNAHY, jako je okultní školení i takzvaná reforma života, si stanovily vysoký cíl. Jeho dosažení bude znamenat další epochu ve vývoji lidstva. Doba, kdy se tyto hodnotné *cíle* splní, také přijde. Úsilí o jejich dosažení, které dnes vzrůstá, ale patří jen ke kvasu této nové doby.

Vedoucí představitelé okultních snah se však přes své nejlepší úmysly vydali v oblasti, kterou sami neznají, úplně nesprávnou cestou. Na této cestě se nedosáhne ničeho jiného než toho, že se utvoří volný průchod temnu a lidstvo bude více vystaveno nebezpečím hrozícím z onoho světa. Takzvaní reformátoři života ve snaze dosáhnout svého cíle, který lze jen uvítat, zacházejí vzhledem k *dnešní době* příliš daleko!

Oba směry musí svou činnost vyvíjet jinak. Je nutné provádět duchovní cvičení *vyššího* druhu, od základu jiná, než jsou dosavadní cvičení. Zde je nutné nastoupit zcela jinou cestu, aby se dospělo k výšinám. Dnešní cesta vede jen do nízkého záhrobního roští, kde většinu stoupenců úplně obklopí temno a strhne je dolů.

Pravá cesta musí hned *od začátku* vést *vzhůru*. Nesmí se zpočátku ztrácet v méně hodnotném okolí, které je nanejvýš stejného stupně. Obě cesty se sobě nepodobají, jsou již v základě zcela rozdílné. Pravá cesta povznáší niterně ihned, vede tedy již od začátku vzhůru a nedotýká se nejdříve stejně hodnotného jemnohmotného okolí, natož pak méně hodnotného. Není to ani nutné, neboť normálně má člověk usilovat jen vzhůru od země. Proto ještě jednou vážně varuji před veškerou akrobacií ducha.

Aby duch za svého pozemského života *zcela* splnil jeho účel, nezbytně k tomu potřebuje zdravé, silné tělo v normálním stavu. Je-li

tělesný stav přiveden z rovnováhy, ruší tento posun naléhavě nutný soulad mezi tělem a duchem. Ke zdravému, silnému vývoji ducha přispěje *jen takový* stav, který nepřipustí chorobné výstřelky.

Zdravé, nepotlačované tělo bude následkem svého normálního stavu vždy zcela přirozeně v souladu s duchem a bude mu tak poskytovat pevný základ ve hmotnosti, ve které duch není bez účelu. Tím mu také poskytne nejlepší pomoc, aby zcela splnil tento účel: sám se vyvíjet a zároveň podporovat stvoření.

Každé tělo vytváří určitá vyzařování, která duch nezbytně potřebuje ke své činnosti ve hmotnosti. Je to především ona tajuplná pohlavní síla, která zůstává nezávislá na pohlavním pudu. Při porušení souladu mezi tělem a duchem je tato prozařující a vyzařující síla odváděna jiným směrem, a tím je oslabována pro vlastní účel.

To překáží nebo znemožňuje splnění úkolu, který má duch pobývající ve hmotnosti. Následek toho je, že ani duch se nemůže normálně vyvinout, a proto v některé pozdější fázi svého vzestupu, o který usiluje, nutně klesne úplně zemdlený nazpět. Pak musí z povahy věci samé dohánět značnou část svého vývoje. Neboť to, co zameškal v hrubohmotnosti, nemůže dohonit v jemnohmotnosti, protože mu tam k tomu chybí vyzařování hrubohmotného těla. Musí se vrátit, aby tuto mezeru vyplnil.

I v těchto dějích je tak jasná věcnost, taková přirozenost a prostota, že to ani nemůže být jinak. Budou jasné každému dítěti a každé dítě je bude pokládat za samozřejmé, jakmile jednou správně pochopí základní zákony. Vyžádá si to ještě celou řadu mých přednášek, abych lidem přiblížil mohutné stvoření tak, aby mohli sami přehlédnout dozadu i dopředu všechno dění ve stvoření v jeho nejpřirozenějších následcích a v nedostižné, nádherné zákonitosti.

K tomuto odchýlení pohlavní síly, kterou duch ve hmotnosti potřebuje, může dojít různým způsobem. Přeháněním pohlavního ukájení nebo i jen dráždění k němu. Rovněž tak okultním školením nebo nesprávným cvičením ducha, při nichž duch násilně uchvátí tuto sílu zralého těla a vyplýtvá ji na takový chybný a zbytečný způ-

sob své činnosti. V obou případech je to nesprávné použití, které má časem nutně za následek i oslabení těla.

Oslabené tělo potom již nemůže vytvářet tak silná vyzařování, jaká duch skutečně potřebuje, takže onemocní jeden vinou druhého a stůně stále více. Tím dojde k jednostrannosti, která *vždy* ztěžuje dosažení pravého cíle, a proto způsobuje škodu. Nechci se zde zmiňovat o jiných chybných cestách, na nichž duch spotřebuje rovněž příliš mnoho pohlavní síly pro nesprávné účely, takže jí pak má pro hlavní účel málo. Stává se to například při čtení knih, které vede k tomu, že ve čtenářově fantazii vzniká neskutečný svět, a v mnoha jiných případech.

Duch ve všech těchto případech přichází do jemnohmotného světa *nezralý* a bere s sebou také *slabé* jemnohmotné tělo. Následky takových pozemských hříchů zasahují tak pronikavě do celého bytí, že každý člověk za ně musí mnohonásobně těžce pykat. Takové zmeškání, takové nesprávné jednání v době pozemského života na něm potom ulpí a překáží mu. Stále více ho tíží, až – jak bylo řečeno – na určitém bodě svého vzestupu již nemůže pokračovat dál a klesne zpět tam, kde začal nesprávně jednat. Tedy až ke hranici, na níž byly jeho tělo a duch ještě v souladu.

Síla ducha vypěstovaného okultním školením na úkor těla je jen *zdánlivá*. Duch *není* v tomto případě *silný*, ale podobá se skleníkové rostlině, která stěží dokáže odolat větru, tím méně pak bouřím. Takový duch je *nemocný*, není pokročilý. Jeho stav se podobá uměle vyvolané horečce. Nemocný, který má horečku, může nějakou dobu projevovat neobyčejnou sílu, ale pak tím více zeslábne. Co jsou však u nemocného s horečkou jen vteřiny a minuty, jsou u tohoto ducha desetiletí a staletí. Nastane chvíle, kdy se to vše trpce vymstí.

Soulad je vždy to jedině správné. A souladu lze ve všem dosáhnout jen *střední cestou*. Vždyť se tolik opěvuje krása a síla souladu. Proč jej lidé nechtějí zachovávat i zde a chtějí jej stůj co stůj porušovat?

Všechna okultní školení, jaká se dosud provádějí, jsou nesprávná, i když si kladou vysoké a potřebné cíle. –

Jinak je tomu u propagátorů a stoupenců takzvaných životních reforem. Zde je sice cesta správná, ale zase se chce již *dnes* dělat *to*, co bude vhodné *teprve u budoucích generací*. Z toho důvodu jsou dnes tyto životní reformy ve svém konečném účinku pro většinu lidí neméně nebezpečné. *Chybí nutný přechod.* Čas začít je zde! Nesmí se však beze všeho skočit do toho rovnýma nohama, ale je nutné přivést k tomu lidi *pomalu*. Na to nestačí desetiletí! Při dnešním způsobu provádění životních reforem se ve skutečnosti tělo následkem rychlého přechodu zeslabí, i když je zdánlivě zdravé. A takto zeslabené tělo již nebude moci nikdy zesílit!

Rostlinná strava! Zcela správně přispívá ke zjemnění lidského těla, přináší zušlechtění i posilu a velké ozdravění. Tím se ještě více povznese i duch. *Ale to vše není ihned pro dnešní lidstvo.* U těchto snah a bojů postrádáme rozvážné vedení.

Tělu dnešního člověka za žádných okolností nestačí jen rostlinná strava, na kterou se přejde bez přechodné fáze, jak se o to lidé často pokoušejí. Je naprosto správné, když se rostlinná strava používá přechodně a snad i řadu let u nemocných. Je to dokonce potřebné, aby se tím vyléčila nějaká nemoc, nebo aby se jednostranným posílením některého místa nemocnému pomohlo, není to však trvalé. Je pak nutno opět pomalu začít se stravou, na kterou jsou dnešní lidé zvyklí, má-li se tělo udržet v plné síle. Zdání zdraví klame.

Je jistě správné, když i zdraví lidé někdy po nějakou dobu pojídají jen rostlinnou stravu. Budou se pak nepochybně cítit dobře a vyciťovat i volný vzlet svého ducha. To ale způsobuje *změna*, protože každá změna občerstvuje, a to i duchovně.

Zůstanou-li však náhle natrvalo při jednostranné stravě, nebudou ani pozorovat, že ve skutečnosti slábnou a stávají se mnohem citlivějšími na mnoho věcí. Klid a vyrovnanost není ve většině případů silou, ale slabostí zcela určitého druhu. Jeví se jako příjemná a netísnivá, protože nemá původ v nemoci.

Tato vyrovnanost se podobá vyrovnanosti *starého člověka*, který je kromě toho, že jeho tělo slábne, ještě zdravý. Alespoň je tomuto druhu slabosti mnohem blíže než slabosti pocházející z nemoci. Tě-

lo, jemuž náhle chybí to, na co bylo zvyklé celá tisíciletí, nemůže sebrat pohlavní sílu, kterou duch potřebuje, aby zcela splnil účel svého pobytu ve hmotnosti. –

Mnoho vyložených vegetariánů to pozoruje na nepatrném zmírnění pohlavního pudu a vítá to radostně jako pokrok. Není to však vůbec známkou zušlechtění jejich ducha vlivem rostlinné stravy, ale je to *úbytek* pohlavní síly, který má nutně za následek i zmenšení jejich duchovního rozmachu ve hmotnosti.

Vzniká zde jeden omyl za druhým, protože člověk téměř vždy vidí před sebou jen to nejbližší. Jistě lze uvítat a je to pokrok, jestliže se díky zušlechtění ducha stane nízký pohlavní pud mnohem mírnějším, než je dnes. Je také pravda, že požívání masa zvyšuje pohlavní pud, v tomto případě ale nesmíme měřit podle dnešního lidstva, neboť u něho byl pohlavní pud *vypěstován jednostranně chorobně* a je dnes naprosto nepřirozený. To však nelze připisovat pouze požívání masa.

Zmírnění pohlavního pudu také vůbec nezávisí na zmenšení pohlavní síly. Naopak, tato síla je schopna lidského ducha *podporovat* a *vymanit* ho ze závislosti na hrubém pudu, která je dnes výrazná. Pohlavní síla je k tomu dokonce *nejlepším prostředkem*. –

Prvním stupněm přechodu je omezit se pouze na *bílé maso*. To je drůbež, telecí a jehněčí maso i jiné vedle zvýšeného podílu rostlinné stravy.

»Nepřehlížejte své tělo!« chtěl bych varovně volat k jedné části. Ke druhé části naopak: »Myslete na ducha!« Pak ze zmatků dnešní doby uzraje to správné.

LÉČIVÝ MAGNETISMUS

LÉČIVÝ magnetismus bude během dalšího vývoje lidského pokolení zaujímat jedno z vůdčích postavení.

Když mluvím o magnetopatech, míním tím jen opravdu kompetentní praktiky, kteří jsou – vedeni poctivou snahou – ochotni pomáhat lidstvu. Nejedná se snad o skupinu těch, kdo se při svém v průměru nepatrném vyzařování domnívají, že mnoha slovy a tajuplnými gesty konají něco velkého.

Nervózní neklid se dnes zmocňuje řad těch statečných, kteří již léta poskytovali svým bližním v mnoha případech nejlepší pozemský dar, jaký mohli: uzdravení z mnoha nemocí díky využití takzvaného magnetismu svého těla nebo přenosu podobných proudů z jemnohmotnosti, z onoho světa.

Žel neustále se opakují pokusy označit skupinu magnetopatů za méněcennou, ne-li dokonce za něco horšího, vytvářet jí překážky a potlačovat ji. S velkým křikem se nesmírně zveličují výjimečné případy ziskuchtivosti zaviněné nepoctivými charaktery nebo případy, kde již předem byly základem podvodné úmysly, protože lidé, kteří provozovali léčitelskou praxi, tento krásný dar vůbec neměli.

Jen se rozhlédněte kolem sebe: Kde *nejsou* podvodníci? Lze je najít všude! V jiných povoláních je jich dokonce ještě více. Proto každý ihned jasně vidí v takovém osočování často *úmyslnou* snahu uškodit.

Ale závist a ještě více strach způsobují, že počet protivníků a nepřátel vzrůstá. *Toto* umění léčit se ovšem *nemůže* získat při popíjení piva a vína.

Vyžaduje opravdové a především také jadrné a zdravé lidi!

V tom asi tkví hlavní příčina veškeré závisti, která pak má za následek nejvíce nepřátelských útoků, protože takové podmínky

dnes nelze snadno splnit. A co se v tomto směru jednou zameškalo, nedá se již dohnat.

Kromě toho není ani možné získat *pravou* a účinnou léčivou sílu studiem. Je darem, který toho, kdo jí byl obdařen, určuje za povolaného.

Kdo chce takové lidi potlačit, dokazuje tím, že *nemá* na zřeteli blaho lidstva, tím méně že je má na srdci. Uvaluje tím také na sebe vinu, která se mu musí stát osudnou.

Ať se hlouček statečných nebojí. Překážky jsou přechodné. Ve skutečnosti jsou neklamnou známkou brzkého, radostného a hrdého vzestupu.

ŽIJTE PŘÍTOMNOSTÍ!

POZORUJEME-LI lidi, nacházíme různé skupiny. Jedna část lidí žije pouze v minulosti. To znamená, že začnou něco chápat teprve tehdy, když to minulo. Tak se stává, že se ani neumí opravdu radovat z něčeho, co se děje, ani nevyciťují celou závažnost věci. Začnou o tom mluvit, horovat o tom nebo pro to truchlit teprve později. A tím, že neustále mluví jen o minulosti, cítí se v ní dobře nebo jí litují, stále znovu přehlížejí dění v přítomnosti. Teprve když to zastará a pomine, začne to mít pro ně cenu.

Jiná část lidí žije zase v budoucnosti. Přejí si a očekávají vždy jen budoucnost a přitom zapomínají, že jim přítomnost tolik nabízí. Zapomínají také počínat si tak, aby se mnoho jejich snů o budoucnosti mohlo uskutečnit.

Obě skupiny, k nimž patří většina lidí, ve skutečnosti jako by ani na zemi nežily. Maří svůj pozemský čas.

Jsou také lidé, kteří volání: »Žijte přítomností!« budou chápat zcela nesprávně. Budou se možná domnívat, že tím chci nabádat k vychutnávání a užívání každého okamžiku, že vybízím k určitému lehkomyslnému životu. Je skutečně dost lidí, kteří takto chápou život a nesmyslně se jím potácejí.

Tímto zvoláním požaduji naprosté využití každé minuty, ale *niterně*, ne pouze zevně. Každá hodina přítomnosti se musí pro člověka stát skutečným prožitím! Utrpení stejně jako radost. Člověk má být všemi svými smysly i myšlením a cítěním vždy otevřen přítomnosti a být tím *bdělý*. Jen *tak* má užitek z pozemského života, který je v ní pro něho předurčen. Ani v myšlenkách na minulost, ani ve snech o budoucnosti nemůže najít skutečné prožití, jež by bylo tak silné, aby vtisklo jeho duchu pečeť, kterou si vezme s sebou na onen svět jako zisk.

Když *neprožívá* přítomnost, nemůže ani *uzrávat*, neboť zrání závisí jenom na prožívání.

Jestliže neprožíval v pozemském životě stále *přítomnost*, vrací se do záhrobí prázdný a musí takto zameškaný čas proputovat znovu, protože za pozemského života nebyl bdělý a nic si prožitím neosvojil.

Pozemský život je jako stupeň v celém bytí člověka. Tento stupeň je tak velký, že jej člověk nemůže přeskočit. Pokud se na stupeň nepostaví pevně a jistě, je zcela nemožné, aby mohl vystoupit na další stupeň, protože k tomu potřebuje předcházející stupeň jako základ.

Když si člověk představí celé své bytí jako snahu dostat se po stupních, které vedou z této země, vzhůru zpět ke Světlu, musí si uvědomit, že na další stupeň může vystoupit teprve tehdy, když správně splnil předcházející stupeň a pevně na něm stojí. Je nutné vyjádřit se ještě zřetelněji: Teprve když člověk zcela a bezpodmínečně splní stupeň, který má právě v té době prožít, může se pro něho vyvinout nejblíže vyšší stupeň. Jestliže člověk prožitím, které mu jedině může pomoci ke zralosti, nesplní stupeň, na němž se nachází, neukáže se mu nový stupeň, protože k tomu potřebuje prožití předcházejícího stupně. Jen s výzbrojí tohoto prožití se mu dostane síly, aby poznal nejblíže vyšší stupeň a vystoupil na něj.

Tak to jde dál, od stupně ke stupni. Chce-li člověk hledět *jen* na vysoký cíl a nedbá řádně na jednotlivé stupně, které ho tam vedou, nikdy cíle nedosáhne. Stupně, které si ke vzestupu musí sám stavět, by pak byly příliš chatrné a vratké a při pokusu na ně vystoupit by se zřítily.

Tomuto nebezpečí se však předchází přirozeným způsobem tím, že další stupeň se může vyvinout vždy jen tehdy, jestliže člověk zcela splní současný stupeň. Kdo tedy nechce polovinu svého bytí zůstat stát na jednom stupni a nechce se na něj stále znovu vracet, ten ať se snaží, aby vždy patřil plně přítomnosti. Aby ji v sobě správně zachytil a prožil, tak aby z ní měl duchovně užitek.

Nebude mu přitom chybět ani pozemský prospěch, neboť prvním

přínosem toho bude, že od lidí a doby nebude očekávat nic jiného, než co mu mohou *skutečně* dát! Proto nebude nikdy zklamán a zůstane v souladu s okolím.

Je-li však jen obrácen do minulosti nebo pouze sní o budoucnosti, překročí v očekávání velmi snadno rámec přítomnosti a dostane se s ní nutně do nesouladu. Tím pak trpí *nejen on,* ale *i jeho nejbližší okolí*.

Ovšemže má myslet i na minulost, aby si z ní vzal ponaučení, a má také snít o budoucnosti, aby se mu dostalo povzbuzení. Ale *žít* má s plným vědomím jen v přítomnosti!

CO MÁ ČLOVĚK ČINIT, ABY MOHL VEJÍT DO KRÁLOVSTVÍ BOŽÍHO?

BYLO by nesprávné odpovědět na tuto otázku, se kterou se lze často setkat, nějakým zcela určitým pravidlem a říci: Čiň to a čiň ono! *Tím ještě není ukázána cesta!* Nebylo by v tom nic živého, a proto by z toho ani nemohlo vzniknout něco živého, co je naprosto nutné ke vzletu vzhůru. Jedině *život* totiž v sobě skrývá klíč potřebný ke vzestupu.

Když ale řeknu: »Čiň to a ono, zanech toho,« poskytnu tím jen slabou, zevní oporu, berle, s jejichž pomocí nemůže nikdo chodit správně a samostatně, protože mu berle neslouží zároveň k tomu, aby »viděl«. A přece musí *vidět »cestu«* jasně před sebou, jinak mu berle nejsou nic platné. Takový člověk se belhá a bloudí jako slepec na cestě, kterou nezná. Ne, to není to pravé a vedlo by to znovu jen k novému dogmatu, které je překážkou každého vzestupu.

Ať člověk uváží: Chce-li se dostat do království ducha, musí přirozeně dojít až tam. *Člověk* musí jít, ono nepřijde k němu. Toto království je až na nejvyšším místě stvoření, *je* samo tím nejvyšším místem.

Lidský duch je však dosud v nížinách hrubohmotnosti. Proto bude jistě každému srozumitelné, že musí nejdříve proputovat cestu z těchto nížin až vzhůru do vytoužených výšin, aby dosáhl cíle.

Aby nezabloudil, je také nezbytně nutné, aby *přesně znal* celou cestu, kterou musí projít. A nejen tuto cestu samu, ale i všechno, co ho na ní ještě může potkat, jaká nebezpečí mu hrozí a jaké pomoci na ní najde. Protože celá tato cesta vede *stvořením*, touto cestou *je* vlastně stvoření samo, musí poutník jdoucí do duchovní říše předem bezpodmínečně *poznat* přesně stvoření, které ho tam vede. Vždyť jím chce projít, jinak nedojde k cíli.

Dosud nebylo člověka, který by uměl stvoření popsat *tak*, jak je nutno je znát ke vzestupu. Jinak řečeno, nebyl nikdo, kdo by uměl názorně popsat *cestu ke hradu Grálu*, k nejvyššímu bodu stvoření. Cestu ke hradu, který stojí v říši ducha jako chrám Nejvyššího a v němž jediném se koná *čistá* bohoslužba. Není to míněno jen obrazně, ale tento hrad skutečně existuje.

Poselství Syna Božího ukázalo již jednou tuto cestu. Ale protože lidé chtěli být chytřejší, bylo často *vykládáno nesprávně*, a tím byly ukazatele cesty v něm *postaveny špatně*. Následkem toho zaváděly na nesprávnou cestu a nedovolily, aby se některý lidský duch dostal vzhůru. –

Nyní však nastala hodina, kdy se *každý* lidský duch *musí* sám rozhodnout, zda má pro něho být ano nebo ne, den nebo noc, vzestup ke světlým výšinám, nebo definitivní a neodvolatelný sestup, bez pozdější možnosti opětovné změny. Proto nyní opět přichází poselství ze světlého hradu. Poselství staví špatně umístěné ukazatele cesty znovu *správně*, aby ti, kdo *vážně* hledají, mohli poznat pravou cestu.

Blaze všem, kdo se podle něho řídí s otevřenou myslí a volným srdcem! Poznají v něm *to*, co musí vědět o stvoření, a uvidí *ty* příčle, které jejich duch musí použít ke vzestupu, aby vešel do říše ducha, do ráje.

Každý jednotlivec v něm najde to, co právě *on* potřebuje, aby se schopnostmi, které *on* má, stoupal ke Světlu.

Teprve to dává *život*, volnost ke stoupání, umožňuje rozvíjet schopnosti, které k tomu každý jednotlivec potřebuje. Nevytváří to jednotné jho pevného dogmatu, které činí z lidí otroky postrádající vlastní vůli, potlačuje samostatný vývoj, a tím nejen brání ve vzestupu, ale mnoha lidem jej zcela znemožňuje. –

Člověk, který pozná stvoření v jeho tak zákonité činnosti, pochopí v něm záhy také vznešenou Boží vůli. Zaujme-li k němu správné stanovisko, slouží mu pak stvoření, tedy i cesta, *jen* k radostnému vzestupu, neboť tím stojí také správně v Boží vůli. Jeho cesta i život proto musí být správné! –

Není to pobožnůstkářské obracení očí vzhůru, není to kajícné svíjení se, klečení, modlení, ale je to *uskutečněná* modlitba, živě provedená svěžím, radostným a čistým konáním. Neznamená to kňouravě si vyprošovat cestu, ale ve vděčném pohledu vzhůru tuto cestu *vidět* a radostně po ní *jít*.

Veškerý život, který lze nazývat bohumilým, tedy vypadá úplně jinak, než jak se dosud myslelo. Je mnohem krásnější a svobodnější! Znamená to *stát správně ve stvoření*, tak, jak to chce váš Stvořitel a dává to najevo prostřednictvím stvoření! V něm se člověk, obrazně řečeno, chápe ruky Boží, kterou tím Bůh lidstvu podává.

Proto znovu volám: Berte konečně všechno *skutečně, opravdově*, už ne obrazně! Pak budete sami skutečnými lidmi a nebudete již neživými stíny, jakými nyní jste! Poznejte správně stvoření *v jeho zákonech!*

V tom spočívá cesta vzhůru ke Světlu!

VIDÍŠ TŘÍSKU V OKU BRATRA SVÉHO, A BŘEVNA VE SVÉM OKU SI NEVŠÍMÁŠ!

KAŽDÝ si myslí, že tato prostá slova plně pochopil, a přece je jen málo lidí, kteří poznali jejich skutečný smysl. Je jednostranné a nesprávné, jestliže se tato slova vykládají tak, jako by jimi bylo řečeno pouze to, aby se člověk učil být shovívavý ke svému bližnímu. Shovívavost k bližnímu se při prožití tohoto výroku dostaví sama sebou jako samozřejmost, ale teprve v druhé řadě.

Kdo takto hledá v Kristových slovech, nejde dostatečně do hloubky a dokazuje, že má daleko k tomu, aby uměl slova Syna Božího oživit, nebo že již předem podceňuje moudrost jeho výroků. Ve výkladech mnoha kazatelů se těmto slovům jako všemu ostatnímu přisuzuje změkčilost a malátnost, jež jsou příznačné pro *tu* lásku, kterou se církev tak ráda snaží vydávat za lásku křesťanskou.

Člověk však může *a má* používat tento výrok Syna Božího jen jako měřítko svých vlastních chyb. Rozhlíží-li se kolem sebe otevřenýma očima a pozoruje současně také sám sebe, brzy pozná, že právě ty chyby, které mu na jeho bližních nejvíc vadí, jsou u něho samého zvlášť výrazné a na obtíž druhým.

Abyste se naučili správně pozorovat, bude nejlépe, když si nejdříve budete pozorně všímat jen svých bližních. Sotva bude mezi nimi někdo, kdo by neměl druhému co vytknout a také se o tom otevřeně nebo skrytě nevyslovoval. Jakmile se to stane, začněte tohoto člověka, který se pozastavuje nebo i pohoršuje nad chybami druhých, bedlivě pozorovat. Nebude to trvat dlouho a ke svému úžasu zjistíte, že právě ty chyby, které dotyčný člověk tak ostře vytýká druhým, má on sám v mnohem větší míře!

Je to skutečnost, která vás zpočátku zarazí, projeví se však *vždy*, bez výjimky. Při posuzování lidí to můžete v budoucnu klidně po-

važovat za jisté a nemusíte se obávat, že se mýlíte. Je tomu vždy tak, že člověk, který se rozčiluje nad tou či onou chybou druhého, má určitě sám právě tyto chyby v mnohem větší míře.

Pusťte se jen klidně do takového zkoumání! Provedete je a ihned poznáte pravdu, protože sami se zkoumání neúčastníte, takže se ani nesnažíte u žádné z obou stran něco omlouvat.

Pozorujte třeba člověka, který si osvojil neslušný zvyk, že je převážně mrzutý a nezdvořilý, málokdy ukáže vlídnou tvář, a každý se mu proto rád vyhne. Právě takoví lidé vyžadují, aby se s nimi jednalo zvláště vlídně, a jsou úplně bez sebe, ba dívky a ženy se dokonce rozpláčou, setkají-li se někdy oprávněně třeba jen s vyčítavým pohledem. To působí na vážného pozorovatele tak nesmírně směšně a současně smutně, že se zapomene nad tím pohoršovat.

A tak je tomu v tisících dalších případech. Bude pro vás snadné provádět takové zkoumání a poznávat. Ale budete-li pak tak daleko, mějte také odvahu přiznat si, že sami nejste v tomto směru výjimkou, když jste důkaz toho našli u všech ostatních. A tak se vám konečně otevřou oči nad vámi samými. To znamená velký krok, možná dokonce největší ve vašem vývoji! Rozetnete tím uzel, který dnes poutá celé lidstvo! Osvoboďte se a pak stejným způsobem pomáhejte radostně i jiným.

To chtěl říci Syn Boží těmito prostými slovy. Takové výchovné hodnoty dával ve svých prostých větách. Lidé v nich však poctivě *nehledali*. Jako vždy je přijali povýšeně a vyložili si je pouze tak, že se mají naučit pohlížet na jiné shovívavě. To lichotilo jejich odporné pýše.

Všude v dosavadních výkladech se projevuje celá ubohost jejich nesprávného myšlení, zjevné pokrytecké farizejství. Přešlo beze změny do křesťanství. Vždyť i ti, kdo si říkají hledající, brali a berou všechno příliš lehkovážně a podle svého zvyku se mylně domnívají, že čtením skutečně zcela jistě pochopili i smysl. Tak si to namlouvají úplně podle *svého* vlastního mínění.

To není poctivé hledání. Proto nemohou nalézt skutečný poklad. Proto také nemohl nastat pokrok. Slovo zůstalo mrtvé pro ty, kdo

je měli ve svém nitru *oživit*, aby z něho pro sebe získali hodnoty, jež člověka nesou do výšin.

A každá věta, kterou Syn Boží dal lidem, obsahuje takové hodnoty! Lidé je dosud nenašli jen proto, že v jeho slovech nikdy správně nehledali!

BOJ V PŘÍRODĚ

VY POŠETILCI, kteří se stále znovu ptáte, zda je boj ve stvoření správný, a kteří jej pociťujete jen jako krutost, což nevíte, že se tím označujete za slabochy překážející každé *dnešní* možnosti vzestupu?

Probuďte se již konečně z této neslýchané změkčilosti, která pouze způsobuje pozvolný *úpadek* těla i ducha, nikdy však nepřispěje k tomu, aby se povznesly!

Rozhlédněte se přece kolem sebe otevřenýma očima a poznávejte! Pak musíte *blahořečit* té velké hnací síle, která nutí k boji a tím i k obraně a opatrnosti, k *bdělosti* a *životu!* Chrání tvory před sevřením smrtící lenosti!

Cožpak může někdy umělec dosáhnout vrcholu a udržet se na něm, když trvale necvičí a nebojuje o to? Nezáleží na tom, v čem je činný a jak velké má schopnosti. Hlas zpěváka by brzy zeslábl a ztratil by jistotu, kdyby se zpěvák nedokázal přemoci a stále znovu necvičil a neučil se.

Paže může zesílit jen tehdy, když se stále namáhá. Jestliže ustane v činnosti, musí zeslábnout. A stejně tak každé tělo a každý duch! Dobrovolně ale k tomu nelze přimět nikoho. Vždy je nutné vyvíjet určitý nátlak!

Když chceš být zdravý, *pečuj* o své tělo i o svého ducha. To znamená, udržuj je v trvalé činnosti!

Co však dnes člověk považuje za »péči« a co za ni považoval i v dřívějších dobách, není to pravé. Buď míní »péčí« sladkou zahálku, která již sama o sobě způsobuje zeslábnutí a ochabnutí, nebo provádí »péči« jako při každém sportu jen jednostranně. To znamená, že se z péče stane »sport«, *jednostranné přepínání*, při němž dochází k lehkomyslným ctižádostivým výstřelkům, které nejsou vůbec důstojné opravdového lidství.

Pravé lidství musí přece mít před očima *nejvyšší cíl!* Toho ale nelze dosáhnout skákáním do výšky, plaváním, běháním, ježděním na koni ani nesmyslným závoděním. Lidstvo a celé stvoření nemá užitek z takových výkonů jednotlivců, na které mnohý člověk velmi často obětuje největší část svých myšlenek, svého času a pozemského života!

Že mohly vzniknout takové výstřelky, dokazuje, jak nesprávná je cesta, po níž lidstvo jde. Dokazuje to, že lidé i tuto velkou hnací sílu ve stvoření jen odvádějí na nesprávné dráhy, a tak ji vyplýtvávají v neužitečném hračkaření, není-li to dokonce na škodu, protože tím překážejí zdravému pokroku, pro který jsou ve stvoření k dispozici všechny prostředky.

Dráhy silných duchovních proudů, které mají napomáhat rozmachu, lidé ve své lidské domýšlivosti odchylují tak, že místo aby je tyto proudy podporovaly, jak je to chtěno, dochází k jejich váznutí. To se projevuje jako překážky, které pak ve zpětném působení zvětšují bojový pud. Nakonec nahromaděné duchovní proudy tyto překážky prolomí a strhnou s sebou všechno do hlubin.

Tím se dnes člověk převážně zabývá ve svých bezobsažných hříčkách a při ctižádostivých činnostech, které vydává za vědecké. Jako *rušitel* veškeré harmonie ve stvoření!

Již dávno by upadl do líného zahálčivého spánku, po němž nutně následuje hniloba, kdyby naštěstí nebyl ve stvoření ještě bojový pud. Ten ho *nutí*, aby se *přece jen* hýbal! Jinak by již dávno dospěl k domýšlivé domněnce, že se Bůh musí prostřednictvím svého stvoření o něho starat jako v pohádce o zemi blahobytu. A vyslovuje-li za to dík v bezduché modlitbě, je to pro jeho Boha přece přebohatá odměna; vždyť je tolik lidí, kteří mu za to ani neděkují!

Takový je člověk a opravdu ne jiný!

Mluví o krutosti v přírodě! Přitom ho nenapadne, aby někdy zkoumal především sám sebe. Chce stále jen kritizovat.

Také v boji mezi zvířaty je jen požehnání a ne krutost.

Stačí dobře pozorovat některé zvíře. Zvolme si například psa. Čím ohleduplněji se zachází se psem, tím se stává pohodlnějším

a línějším. Je-li pes v pánově pracovně a pán pečlivě dbá, aby na něho nikdo nešlápl nebo do něho nevrazil, i když si lehne tam, kde je stále v nebezpečí, že ho někdo neúmyslně zraní, například u dveří, pak je to jen ke *škodě* zvířete.

Pes brzy ztratí svou ostražitost. »Dobráčtí« lidé to »láskyplně« omlouvají, možná jsou i dojati, a říkají, že pes tak projevuje nesmírnou »důvěru«! On prý ví, že mu nikdo neublíží! Ve skutečnosti to ale není nic jiného než výrazné oslabení schopnosti *»být ostražitý«*, je to silný pokles duševní činnosti.

Jestliže však zvíře musí být trvale ostražité a připravené k obraně, je a zůstane nejen duševně bdělé, ale přibývá mu stále inteligence a *získává* po všech stránkách. Zůstává čilé v každém ohledu. A to je pokrok! Tak je tomu s *každým* tvorem! Jinak zajde, protože přitom pozvolna ochabne i tělo, podléhá snadněji nemocem a není již odolné.

Že člověk zaujímá v různých směrech ke zvířatům naprosto nesprávný postoj, bystrého pozorovatele neudiví. Vždyť zaujal zcela nesprávný postoj ke *všemu*, i k sobě a k celému stvoření. Všude duchovně jen škodí, místo aby přinášel užitek.

Kdyby dnes již nebyl ve stvoření bojový pud, který mnoho lenochů nazývá krutým, nacházela by se hmotnost už dávno ve stavu hniloby a rozkladu. Právě tento bojový pud ještě působí jako činitel, který duševně a tělesně *udržuje*. Nepůsobí vůbec jako cosi ničivého, jak se to zdá při povrchním pozorování. Jinak by už nic jiného neudrželo línou hrubohmotnost v pohybu a tím zdravou a svěží poté, co člověk následkem svého poblouzení tak hanebně odklonil stranou osvěžující působení *duchovní síly*, která vším proudí a jež k tomu byla ve skutečnosti určena. Proto tato síla nemůže působit *tak*, jak by vlastně měla!

Kdyby člověk tak těžce neselhal v tom, k čemu byl určen, vypadalo by dnes mnohé, ba *všechno* jinak! I takzvaný »boj« by se nevyskytoval v *té* formě, v jaké se *nyní* projevuje.

Bojový pud by byl zušlechtěn a produchovněn díky vůli lidí usilujících vzhůru. Jeho zpočátku hrubé působení by se časem – mís-

to aby stále zesilovalo jako dnes – *správným* duchovním vlivem změnilo ve společný radostný popud ke vzájemné pomoci, k níž je nutné vynaložit stejnou sílu jako k nejprudšímu boji. Jen s tím rozdílem, že po boji následuje únava, kdežto když si lidé pomáhají, jejich činnost se zpětným působením ještě vystupňuje.

Nakonec by díky tomu i v pozdějším stvoření, které je napodobeninou prvotního stvoření a v němž má nejsilnější vliv *duchovní* vůle člověka, nastal pro *všechny* tvory rajský stav jako ve skutečném prvotním stvoření, kde již není nutné, aby se tam odehrával boj a projevovala zdánlivá krutost! Rajský stav však není zahálka, ale znamená to nejčilejší *pohyb*, skutečný, osobně plně vědomý život!

Že k tomu nedošlo, je vinou lidského ducha! Vracím se přitom stále znovu k rozhodujícímu pádu do hříchu, jak ho podrobně líčím v přednášce »Bylo jednou…«.

Příčinou dnešních chybných výstřelků bylo jen naprosté selhání lidského ducha ve stvoření, které spočívalo v tom, že *zneužil* propůjčenou mu duchovní sílu, protože zaměřil její působení *směrem dolů* místo ke světlým výšinám!

Člověk se lehkomyslně připravil dokonce i o schopnost poznat svou chybu. *Kázal bych* proto jen *hluchým uším*, kdybych o tom chtěl říci ještě něco víc. Kdo opravdu *chce* »slyšet« a *dokáže* vážně hledat, najde v mém Poselství *vše*, co potřebuje! Na mnoha místech najde i vysvětlení onoho velkého selhání, které způsobilo nesmírné těžkosti v tolika podobách.

Kdo je však *duchovně hluchý* jako tak mnozí, reaguje na to jen stupidním, nechápavým smíchem, jímž chce vyvolat *zdání, že něco ví*. Jeho smích ale ve skutečnosti svědčí pouze o lehkomyslné povrchnosti, která je totéž co největší omezenost. Na koho dnes ještě dělá dojem hloupý smích duchovních omezenců, ten sám nemá cenu. *Na takové lidi* se vztahují Kristova slova: »Ať mrtví pochovávají své mrtvé!« Protože kdo je *duchovně* hluchý a slepý, je duchovně mrtvý!

Lidský duch mohl pomocí svých schopností učinit z pozemského světa, který je napodobeninou prvotního stvoření, ráj! Neučinil to,

a proto vidí svět před sebou *takový*, jak jej svým nesprávným působením pokřivil. *V tom spočívá všechno!* Neodsuzujte proto v nesprávné změkčilosti tak významné dění, jakým je boj v přírodě, který ještě nutně vyrovnává něco, co člověk zanedbal! Neopovažujte se svou nasládle mdlou změkčilost označovat výrazem »láska«, do níž se člověk snaží tak rád zařadit své slabosti! Faleš a pokrytectví se musí trpce vymstít!

Proto běda ti, člověče, ty zpuchřelý výlupku své domýšlivosti! Ty karikaturo toho, čím bys *měl* být!

Pohleďte jednou v klidu na to, co nazýváte přírodou, na hory, jezera, lesy a louky! Za každé roční doby se mohou vaše oči opájet krásou všeho, co vidí. A teď uvažte: Co vás tak dokáže potěšit a poskytuje vám zotavení, jsou výsledky činnosti všeho *bytostného*, které ve stvoření zaujímá místo *pod* duchovnem, jehož síla vám byla dána.

Pak vy, kteří jste duchovní, hledejte výsledky *své* činnosti! Měli jste vytvořit něco vyššího než to, co vytvořilo bytostné, které sem přišlo před vámi.

Co vidíte? Jenom chladné napodobeniny všeho, co bytostné již uskutečnilo, ale ne další vývoj k nejvyšší dokonalosti toho, co je živé, co má tedy ve stvoření cenu! Lidé se pomocí pouze zakrnělých tvůrčích instinktů snaží bezživotně napodobovat tvary, zatímco kdyby s volným a vědomým duchem pohlíželi vzhůru k Božskému, byli by schopni vytvářet něco zcela jiného, mnohem většího!

Lidé rouhavě potlačili schopnost vytvářet velká díla, což umožňuje pouze *svobodný duch*, a umí proto kromě dětinských napodobenin dělat už jen… stroje, konstrukce, techniku. Vše takové, jací jsou oni sami: připoutané k zemi, stojící na nízkém stupni, prázdné a mrtvé!

To jsou výsledky, jež lidé, kteří jsou duchovní, nyní mohou postavit pro srovnání vedle činnosti bytostného. *Tak* splnili svůj duchovní úkol v pozdějším stvoření, které jim bylo za tím účelem darováno!

Jak chtějí obstát při zúčtování? Lze se pak divit, že lidem s jejich

sklonem k nízkému *musí* zůstat vznešený ráj uzavřen? Je možné se divit, když bytostné nyní nakonec ve zpětném působení úplně zničí dílo, které lidský duch tak nesprávně prováděl? –

Až se na vás zřítí následkem vaší neschopnosti, kterou jste projevili, zastřete si tvář a zahanbeni uznejte nesmírnou vinu, kterou jste *sami* na sebe uvalili! Nesnažte se opět obviňovat z toho svého Stvořitele nebo ho neprávem označovat za krutého.

Ale ty, kdo hledáš, zkoumej se vážně a bez jakýchkoliv ohledů, a snaž se pak všechno své myšlení a cítění, ba celé své bytí postavit *nově* na *duchovní* základ, který se již nebude bortit jako dosavadní rozumový a tím i velmi omezený základ!

VYLITÍ DUCHA SVATÉHO

V BIBLI vylíčený děj vylití Ducha svatého na učedníky Syna Božího je dosud pro mnoho lidí nevysvětlitelnou událostí. Považuje se často za něco neobyčejného, co se stalo jen tehdy jednou, a přihodilo se tedy libovolně.

V tomto mylném názoru je však právě příčina toho, proč je to zdánlivě »nevysvětlitelné«.

Tento děj nebyl ojedinělý, ani se nestal zvlášť kvůli učedníkům, ale byla to událost, která *se* již od počátku stvoření *pravidelně opakuje!* Díky *tomuto* poznání ihned přestane být tento děj nevysvětlitelný a vážně hledajícím čtenářům Poselství Grálu bude pochopitelný. Přitom neztratí na velikosti, naopak bude spíše ještě více velkolepý.

Kdo pozorně studoval mé Poselství Grálu, našel již i vysvětlení tohoto děje, neboť četl také přednášku »Svatý Grál«. V ní jsem se zmínil o každoročně *pravidelně se opakujícím* obnovení síly pro celé stvoření. Je to chvíle, kdy do svatého Grálu proudí nová Boží síla, která slouží k udržování stvoření!

Přitom se na několik okamžiků objeví nad Grálem »svatá Holubice«, která je duchovně viditelnou formou přítomnosti Ducha svatého. Patří přímo k »formě« Ducha svatého, je tedy částí jeho »formy«.

Jako je kříž duchovně viditelnou formou Boží Pravdy, tak je »holubice« viditelnou formou Ducha svatého. Ona *je* skutečně jeho formou, není jen myšlena jako forma!

Toto obnovení síly Duchem svatým, tedy živou Boží vůlí, která je silou, se děje každý rok ve zcela určitou dobu ve velesvatyni nejvyššího hradu nebo chrámu, kde se uchovává svatý Grál. Tento hrad je jediným místem, kde je stvoření spojeno se Stvořitelem, a proto se nazývá *hrad Grálu*.

Obnovení síly je také možné označit za vylití síly, tedy vylití Ducha svatého. Ještě zřetelněji to lze označit za vylití síly *skrze* Ducha svatého, protože Duch svatý není snad sám vyléván, ale on vylévá sílu!

Toho dne se učedníci shromáždili, aby uctili památku svého Pána, který vstoupil na nebesa a předtím jim slíbil, že pošle Ducha, tedy živou sílu. Tím bylo dáno kotviště *k tomu*, aby děj, který právě v té době probíhal v praduchovnu, zapůsobil v určité přiměřené míře bezprostředně dolů až na učedníky shromážděné na zemi, kteří se na to vnitřně připravili pobožností! Zapůsobil na ně zejména proto, že cestu k nim umožnil a urovnal Syn Boží svým pobytem na zemi.

A z *tohoto* důvodu se stala tato zázračná událost, která jinak nebyla na zemi dříve možná a jejíž prožití je popsáno v bibli. Evangelisté mohli vylíčit *prožití*, ale ne vlastní děj, který sami neznali.

Svatodušní svátky neboli letnice považují křesťané za vzpomínku na tuto událost. Netuší však, že přibližně v té době je pokaždé ve hradu Grálu skutečně den svaté Holubice, to jest den obnovení síly pro stvoření prostřednictvím Ducha svatého! Není to ovšem vždy přesně na letnice, jak jsou právě na zemi vypočítány, ale děje se tak přibližně v té době.

Tehdy se shromáždění učedníků časově *přesně* shodovalo se skutečným dějem! Později se bude i zde na zemi tento den slavit pravidelně a ve *správný* čas jako nejvyšší a nejposvátnější svátek lidstva, kdy Stvořitel dává stvoření pokaždé znovu svou udržující sílu. Bude to »Den svaté Holubice«, tedy Den Ducha svatého, jako veliká děkovná modlitba k Bohu Otci!

Budou jej slavit *ti* lidé, kteří budou konečně *vědomě* stát ve stvoření, jež správně poznali v celém jeho působení. Protože se na to v pravý čas zbožně zaměří a otevřou své nitro, bude možné, aby zvratným působením proudilo živé požehnání opět až dolů na zemi a rozlévalo se do žíznivých duší, jak tomu bylo kdysi u učedníků.

Tato doba pak přinese mír a radost. Není již příliš vzdálená, pokud lidé neselžou a nebudou chtít být navěky ztraceni.

POHLAVÍ

VELKOU část lidí na zemi tíží myšlenky na styk mezi oběma pohlavími, mužským a ženským. Výjimku tvoří snad jen lehkomyslní lidé, kteří se nezatěžují vůbec ničím. Všichni ostatní, ať se jakkoliv různí, hledají veřejně nebo tiše v ústraní nějaké řešení.

Naštěstí je mnoho lidí, kteří právě co se týká této záležitosti touží po správném ukazateli cesty. Není ovšem jisté, zda by se pak podle něho řídili. Je ale skutečností, že se touto otázkou velmi zabývají a že mnohé z nich také tíží, že o ní nic neví.

Lidé se celou záležitost snažili řešit nebo zakotvit v manželství, tím se však ještě nepřiblížili uspokojivé odpovědi na to, jaká je v tomto případě základní myšlenka. Zde jako ve všem je totiž nejdůležitější, aby člověk věděl, o co se jedná! Jinak se s tím nemůže nikdy vypořádat. Zůstane mu neklid.

Mnoho lidí si velmi často již předem chybně vykládá význam slova »pohlaví«. Chápe se všeobecně, zatímco jeho skutečný smysl je mnohem hlubší.

Chceme-li mít o tom správnou představu, nesmíme být tak jednostranní a snažit se přisuzovat pohlaví účely, které mohou sloužit jen čistě pozemskému společenskému řádu a často zcela odporují zákonům ve stvoření. U tak závažných věcí je nutné pohroužit se do stvoření, abychom pochopili *základní myšlenku*.

Pojem »ženské« a »mužské« nazýváme prostě dvojím pohlavím. Slovo »pohlaví« však uvádí hned od začátku většinu lidí do velkého omylu, protože mnozí si je v mysli bezděčně spojují s rozmnožováním. A to je nesprávné. K rozlišení ženského a mužského v *tomto* smyslu dochází ve veliké myšlence stvoření pouze v nejzazší a nejhutnější hrubohmotnosti, nikoli v *hlavním* dění.

Co je to pohlaví? Když zárodek ducha vychází z duchovní říše, je bez pohlaví, ani se nerozštěpuje, jak se lidé často domnívají. V podstatě zůstává zárodek ducha vždy celistvý. Tím, jak si zárodek ducha na své cestě pozdějším stvořením, které je samočinnou napodobeninou prvotního stvoření, začíná být vědom sám sebe, nabývá – jak jsem již několikát řekl – podle stupně svého sebeuvědomění nám známých lidských forem, jež jsou napodobeninami prastvořených, kteří byli stvořeni podle obrazu Boha.

Přitom rozhoduje *způsob činnosti* duchovního zárodku. To znamená, kterým směrem se duchovní zárodek snaží během svého uvědomování převážně rozvíjet v něm spočívající schopnosti, zda pozitivním, energicky činným způsobem, nebo způsobem negativním, tiše udržujícím. Podle toho, kam ho pudí jeho hlavní touha. A touto jeho činností, i když zpočátku spočívá jen v silných přáních, která se stupňují až v touhu, *se tvoří forma*.

Pozitivní činnost přispěje k tomu, že se vytvoří mužská forma, negativní činnost má za následek vznik ženské formy. Zde se již mužství a ženství projevuje navenek znatelně svou formou. Obojí je ve své formě určitým projevem toho *způsobu* činnosti, jaký si kdo zvolil nebo přál. Tato přání jsou ve skutečnosti původně pouze projevy vlastní povahy dotyčných duchovních zárodků, tedy negativní nebo pozitivní.

Výraz ženské a mužské tedy nijak nesouvisí s obvyklým pojmem pohlaví, ale označuje pouze *způsob činnosti ve stvoření*. Teprve ve hrubohmotnosti, lidem tak známé, se z formy vytvářejí rozmnožovací orgány, které rozeznáváme jako mužské a ženské. Jenom hrubohmotné tělo, tedy pozemské tělo, potřebuje tyto orgány ke svému rozmnožování.

Takže *způsob činnosti ve stvoření* vytváří formu vlastního těla, mužskou nebo ženskou, a hrubohmotné pozemské tělo je jen hrubě sestavený odlitek této formy.

Proto se pohlavní styk staví na stupeň, na který patří, tedy na nejnižší stupeň, který ve stvoření je, stupeň hrubohmotný, velmi vzdálený od duchovna.

O to je pak smutnější, když se lidský duch natolik skloní pod jho této činnosti, patřící k nejzevnějšímu obalu, že se stane jejím otrokem! A to dnes žel tak zevšeobecnělo, že se nám naskýtá obraz, jak se nesmírně cenné a vysoko stojící duchovno musí v záhalu nejhrubší hmotnosti nechat dobrovolně pošlapávat a potlačovat.

Je samozřejmé, že takové dění příčící se přírodě musí špatně skončit. Příčí se přírodě, protože duchovno je od přírody tím nejvyšším v celém stvoření, a soulad může být ve stvoření jen tehdy, jestliže duchovno jakožto nejvyšší vládne a všechno ostatní zůstává *pod* ním, a to i při spojení s pozemskou hrubohmotností.

Snad přitom nemusím zvlášť poukazovat na to, jakou smutnou roli proto hraje člověk, který sklání svého ducha pod panství nejhrubšího hmotného pláště. Plášť, jenž získává svou citlivost teprve vlivem ducha a opět ji nutně pozbude, když jej duch odloží. Tento plášť je nástrojem v rukou ducha; potřebuje sice péči, aby se mohl stále používat, přesto však musí vždy zůstat jen ovládaným nástrojem.

Duchovní, bytostná a jemnohmotná forma těla se změní, jakmile zárodek ducha změní svou činnost. Přejde-li od převážně negativní činnosti k pozitivní, musí se ženská forma změnit v mužskou a naopak, neboť formu utváří *převládající* způsob činnosti.

Hrubohmotná pozemská schránka se však nemůže tak rychle změnit. Není toho schopna, a je proto také určena jen pro velmi krátkou dobu. V tomto případě se pak změna projeví při *opětovných vtěleních*, jichž je ve většině případů mnoho.

Tak se stává, že lidský duch někdy prochází svými pozemskými životy *střídavě* v mužských a ženských tělech, vždy podle svého vnitřního stanoviska, které se mění. To je ale nepřirozený stav, způsobený svévolným, násilným pokřivením.

Názor lidí, že ke každému člověku patří doplňující duše, je v podstatě správný, avšak ne ve smyslu předchozího rozštěpení. Doplňující duše je pouze ta, která se *hodí* ke druhé duši. Je to duše, která rozvinula právě *ty* schopnosti, jež druhá duše v sobě nechala dřímat. Tím dojde k dokonalému doplnění a výsledkem je společné

uplatnění všech pozitivních i negativních schopností ducha. Taková doplňující duše však není jen jedna, ale je jich více, takže když nějaký člověk hledá doplnění, není snad odkázán jen na zcela určitého jiného člověka. Ve svém pozemském životě jich může potkat mnoho, pokud svou schopnost cítění udržuje čistou a bdělou.

Splnit podmínky k dosažení štěstí v životě tedy není vůbec těžké, jak se v první chvíli zdá těm, kdo jsou o této záležitosti informováni jen částečně. Štěstí lze dosáhnout mnohem snadněji, než si mnozí myslí. Lidé však musí nejdříve znát zákony spočívající ve stvoření. Budou-li žít podle nich, budou *zcela jistě* šťastní! Dnes k tomu ale mají dosud velmi daleko. Proto se ti, kdo se blíží Pravdě ve stvoření, budou ve většině případů zpočátku ještě nutně cítit osamělými. To však vůbec nečiní člověka nešťastným, ale přináší mu to velký mír.

MŮŽE BÝT STÁŘÍ PŘEKÁŽKOU DUCHOVNÍHO VZESTUPU?

STÁŘÍ není překážkou, nýbrž naopak je *vzpruhou*, protože ve stáří se očividně přibližuje hodina přechodu na onen svět! Je to pouze lenost a pohodlnost, kterou jsem již často označil za největšího nepřítele lidstva, jíž se takoví váhaví lidé zatěžují, a tím i hynou.

Skončila doba duchovního potulování stejně jako doba pohodlnosti a poklidného očekávání. Nesmírně hrozivě a tvrdě zasáhne zakrátko úder spáče a lenochy, takže i nejvíce hluchý se pak probudí.

Studium mých přednášek ale vyžaduje již předem námahu, mohutné vzepětí všech smyslů a tím duchovní živost a *plnou* bdělost! Teprve *pak* se člověku podaří pohroužit se do mých slov a skutečně je pochopit.

A tak je to chtěno! Odmítám každého, kdo je líný duchem.

Jestliže lidé v sobě mají jediné zrníčko Pravdy ze svého domova, z duchovní říše, které dosud *nezasypali, musí* je Slovo zasáhnout jako volání. Ovšem za předpokladu, že se také snaží přečíst je neovlivněně a s plnou vážností. Nepocítí-li ani *potom* nic, co by v nich vyvolalo odezvu, bude i v záhrobí stěží ještě možné je probudit, protože ani tam se jim nemůže dostat *nic jiného*. Zůstanou stát tam, kam se sami z vlastní vůle postaví. Nikdo je nebude nutit, aby odtamtud odešli, nevyjdou však ani včas z této hmotnosti, aby se zachránili před rozkladem, tedy před věčným zavržením.

To, že »nechtěli slyšet«, si ovšem vezmou s sebou z této země do jemnohmotnosti a nebudou si tam počínat jinak, než jak si počínali zde.

Jak může být stáří překážkou? Vždyť je to volání věčnosti, které k nim zaznívá ze Slova! Nechtějí je ale slyšet, protože je jim to tak pohodlnější. Pohodlnost je však nakonec zničí, když se ne-

chtějí zavčas vyburcovat k tomu, aby byli živí. Tato otázka svědčí o pohodlnosti velmi zřetelně. Je to stejný způsob, jakým jedná mnoho lidí, kteří chtějí neustále klamat sami sebe pod nějakou alespoň trochu přijatelnou záminkou. Patří k plevám, jež nebudou přicházejícími očistnými bouřemi posíleny, ale budou odváty, protože jsou neupotřebitelné pro skutečné bytí, které je tak vážné.

Žádali by od Stvořitele stále novou lhůtu na rozmyšlenou, aniž by kdy dospěli ke vzestupu, při němž by se museli duchovně vzchopit. Z toho důvodu nemá smysl se jimi dlouho zabývat. Takoví lidé pořád něco chtějí a nikdy na sobě nic nevykonají. A proto také jsou ztraceni.

OTČE, ODPUSŤ JIM, NEBOŤ NEVĚDÍ, CO ČINÍ!

KDO BY neznal tato významná slova, která zvolal Ježíš Nazaretský, když visel na kříži! Je to jedna z největších přímluv, jaké kdy byly vysloveny. Zřetelně a jasně. Přesto lidé těmto slovům dva tisíce let nerozuměli. Vykládali je *jednostranně*. Jen *tak*, jak se jim to zdálo příjemné. Nebylo nikoho, kdo by přišel na to, jaký je skutečný smysl těchto slov, a zcela jasně to dal na vědomí lidstvu, zejména křesťanům!

Ale nejen to. *Všechno* hluboce rozechvívající dění v pozemském životě Syna Božího bylo následkem jednostrannosti písemných záznamů předávaných dalším generacím postaveno do nesprávného světla. To jsou však chyby, které se vyskytují nejen v křesťanství, ale jež nacházíme v *každém* náboženství.

Jestliže učedníci staví nade všechno a posunují daleko do popředí pouze osobní stránku svého učitele a Mistra, lze to pochopit. Zejména když byl tak brutálně a náhle vytržen z jejich středu a pak byl zcela nevinný vystaven za nejhrubšího posměchu nejtěžšímu utrpení a nakonec i mučednické smrti.

Něco takového se hluboce vtiskne do duší, které mohly svého učitele poznat nejideálnějším způsobem ve společném životě, a má vliv na to, že do popředí všech vzpomínek se pak dostává osobní stránka. To je zcela samozřejmé. Ale svatým *posláním* Syna Božího bylo jeho *Slovo*, jeho posláním bylo přinést Pravdu ze světlých výšin, aby se tak lidstvu ukázala cesta ke Světlu, která mu byla do té doby uzavřena, protože duchovní stav lidstva, tak jak se vyvíjel, předtím neumožňoval, aby *šlo* touto cestou!

Utrpení, které při tom lidstvo způsobilo tomuto velikému nositeli Pravdy, s tím nijak nesouvisí!

Co však bylo u učedníků samozřejmé a přirozené, se v pozdějším náboženství vyvinulo v mnoho velkých omylů. *Věcná stránka* Božího poselství ustoupila daleko do pozadí před kultem osobnosti nositele Pravdy. Tak to Kristus nikdy nechtěl.

Z toho důvodu se nyní v křesťanství projevují chyby, které povedou k nebezpečí zhroucení, jestliže se omyly včas nepoznají, otevřeně se nepřiznají a odvážně se nenapraví.

Nelze očekávat nic jiného, než že se tyto mezery nutně objeví při sebemenším vážném pokroku. Pak je přece rozhodně lepší nevyhýbat se jim, ale zmužile zjednat nápravu! Proč by očistu nemohlo provést samotné vedení, svěže a radostně, s volným pohledem vzhůru k velikému Božství! Početné zástupy lidí by pak – jako osvobozené od dosud sice pociťovaného, ale nikdy nepoznaného tlaku – vděčně následovaly toto volání, které by je vedlo do světla radostného přesvědčení! –

Podle zvyku *těch* lidí, kteří se slepě podrobují neomezenému panství vlastního rozumu a tím velmi omezují svou chápavost, se přikládala stejná důležitost Kristovu pozemskému životu jako jeho poslání. Lidé se starali více o jeho rodinné poměry a všechny pozemské události, než o hlavní účel jeho příchodu. Účel jeho příchodu spočíval v tom, poskytnout zralým lidským duchům vysvětlení o všem *skutečném* dění ve stvoření, v němž jediném najdou Boží vůli, která do něho byla vetkána, a tím byla pro ně potvrzena.

Kristův příchod na zemi byl nutný *jedině* proto, aby přinesl tuto Pravdu, která do té doby nebyla ještě známa. Nebyl nutný kvůli ničemu jinému. Neboť bez správného poznání Boží vůle ve stvoření nemůže žádný člověk najít cestu ke vzestupu do světlé říše, tím méně po ní může jít.

Místo toho, aby tyto skutečnosti prostě přijali jako takové, zahloubali se do *poselství* a *žili* podle něho, jak to nositel Pravdy opakovaně a naléhavě požadoval, vytvořili zakladatelé křesťanského náboženství a církví jako hlavní základ *osobní* kult. Tento kult je pak nutil, aby z Kristova utrpení učinili něco zcela jiného, než čím skutečně bylo.

Potřebovali je pro tento kult! Z toho nakonec při jeho dalším vývoji vznikal zcela přirozeně jeden velký omyl za druhým. Tyto omyly vzrostly pro mnoho lidí v takové překážky, že již vůbec nemohli správně poznat *pravou* cestu.

Jedině tato nesprávná výstavba založená na *nevěcnosti* způsobila, že bylo překrouceno vše, co se stalo. Čistě věcná přirozenost musela přece vzít za své ve chvíli, kdy se hlavní kult stal zcela osobním! Přitom vznikla snaha spatřovat poslání Syna Božího hlavně v jeho *pozemském životě*. Vlastně to z toho nutně vyplynulo.

Že se tím postupovalo *nesprávně*, dokazuje celé stanovisko samotného Krista. Nejednou jasně a ostře odmítl vyzvedávání toho, co se týkalo jeho osobnosti. Vždy odkazoval na Boha Otce, jehož vůli plnil, v jehož síle stál a působil každým slovem a každým činem. Vysvětloval, jak by se lidé měli učit vzhlížet k *Bohu Otci*, ale nikdy přitom nemluvil o sobě.

Protože se lidé neřídili jeho slovy, nebylo nakonec ani jinak možné, než že se Kristovo *pozemské utrpení* začalo považovat za *nutné* a Bohem chtěné. Označilo se dokonce za hlavní úkol jeho *příchodu* na zem! Podle názoru, který z toho vznikl, přišel ze světlých výšin jen proto, aby zde na zemi trpěl!

Protože sám na sebe *neuvalil* vinu, zbyl jen jeden způsob zdůvodnění: musely to tedy být hříchy cizích lidí, které vzal na sebe proto, aby je za ně odpykal!

Co pak zbývalo jiného, než stavět dál na *takto* položeném základě?

Živnou sílu a dobrou půdu k tomu ještě poskytlo známé přeceňování vlastní vnitřní hodnoty, na něž stůně celé lidstvo. Je to následek onoho velkého pádu do hříchu, který byl namířen proti duchu a který jsem již často podrobně vysvětloval. Člověk příliš vysoko hodnotí rozum, takže zná jen sebe, ne však svého Boha, k němuž tím zbořil všechny mosty. Jen málo lidí má ještě tu a tam skrovné cestičky vedoucí k duchovnu, díky nim ale pouze něco maličko tuší, nemohou však *nikdy vědět*.

Proto nikdo nepřišel na správnou, přirozenou myšlenku, aby *Kristovo pozemské utrpení jako dění samo o sobě zcela oddělil od Božího*

poselství. Aby všechno osočování, pronásledování a mučení poznal jako nejtěžší, nejhrubší zločiny, což skutečně byly. Je to nové, velké bezpráví, když se tyto zločiny považují za nutné a přikrášlují se!

Tomuto utrpení a mučednické smrti na kříži rozhodně přísluší zářivé světlo nejvyšší slávy, protože Syn Boží se nedal zastrašit tím, že ho panovační a mstiví lidé zle přijmou, jak se dalo předem očekávat po jejich pádu do hříchu, ale přesto přinesl na zemi kvůli několika málo dobrým lidem své tak potřebné poselství Pravdy.

Tento čin je nutné hodnotit tím výš, neboť se jedná skutečně jen o malou část lidstva, která se tím chce zachránit.

Je ale novým rouháním se Bohu, když se tehdejší zločiny lidstva mají na základě nesprávných předpokladů zlehčovat tak, jako by lidé při tom byli jen nástroji k nutnému splnění.

Z těchto *nesprávných předpokladů* totiž vzniká u mnoha *myslících* lidí také pochybnost o následcích, jež mělo jednání Jidáše Iškariotského! Plným právem. Vždyť jestliže byla smrt na kříži nutností pro lidstvo, byl Jidáš svou zradou k tomu nutným nástrojem, a neměl by tedy ve skutečnosti za to v duchovním smyslu zasluhovat trest. Pravda o tom, co se skutečně stalo, však odstraňuje všechny tyto rozpory. Jejich oprávněný vznik jen potvrzuje, že dosavadní domněnka je skutečně nesprávná. Tam, kde se zastává *správný* názor, totiž není místo pro takové nevyjasněné otázky, ale zcela přirozené dění lze posoudit po *všech* stránkách, aniž se narazí na překážku.

Mějte dnes konečně odvahu poznat v přikrášlování těchto zločinů zbabělost, kterou jen zakrývá chytrost k zemi připoutaného rozumu. Ten je největším nepřítelem všeho, co se může povznést *nad* něho, jak se to vždy zřetelně projevuje u každého nízkého společníka. Mějte odvahu poznat v tom i zastřené vyvyšování sebe sama, které pochází ze stejného zdroje! Je přece krásné, když si můžeme myslet, že máme tak velkou cenu, že Božství o nás zápasí a bere na sebe všechno utrpení jen proto, aby pak smělo člověčkovi nabídnout čestné místo v Božské říši radosti!

Takové je jádro názoru *skutečně*, vysloví-li se bez obalu a příkře! Nevypadá jinak, jakmile se z něho pevnou rukou strhne pozlátko!

Nemusím se už jistě zmiňovat o tom, že takový názor může vzniknout jen z největšího omezení schopnosti chápat všechno mimozemské dění. Je to opět jeden z těžkých následků oslavování pozemského rozumu, který znemožňuje jakýkoli volný a široký rozhled. Uctívání této modly rozumu po pádu do hříchu zcela přirozeně stále vzrůstalo, až se z ní vyvinul pozemsky silný antikrist, nebo ještě srozumitelněji řečeno, *nepřítel všeho duchovního!* To lze dnes přece zřetelně poznat, kamkoliv se podíváme. Není k tomu již nutný bystrý zrak.

A protože *jedině* duchovno může být mostem k přiblížení se ke všemu Božskému a k jeho pochopení, není připuštění nadvlády pozemského rozumu, k níž se dnes hrdě hlásí všechny vědy, nic jiného než *otevřené vyhlášení boje proti Bohu!*

Pod tímto znamením však dnes žijí nejen vědy, ale *celé lidstvo!* Dokonce i každý člověk, který si říká vážně hledající, má v sobě tento jed.

Není tedy nepřirozené, že také církev má v sobě mnoho tohoto jedu. Proto se do písemných zpráv a výkladů Spasitelových slov vloudilo mnohé, co vzniklo jen z pozemské chytrosti rozumu!

To je také ten had, který stále znovu svádí člověka a před nímž varuje záznam v bibli! Jedině tento had rozumové chytrosti staví každého člověka před rozhodnutí a snaží se ho svést: *»Řekl snad Bůh…?«*

Jakmile se veškeré rozhodování ponechá tomuto hadovi, tedy pouze rozumu, potom vždy zvolí – jak je také v bibli správně naznačeno – jen to, co je Bohu *nepřátelské* nebo od Boha *odvrácené*, výhradně pozemské, mnohem nižší, k čemu patří i sám rozum jako jeho výkvět. Proto rozum nemůže chápat nic vyššího.

Člověk obdržel rozum, aby mu byl v každém *pozemském* životě *dolů směřující protiváhou duchovna*, které usiluje vzhůru. Byl mu dán za tím účelem, aby se člověk na zemi nevznášel jen v duchovních výšinách a nezapomínal přitom na svůj pozemský úkol. Rozum má také člověku sloužit k usnadnění pozemského života. Především však k tomu, aby silnou pobídku spět ke vznešenému, čis-

tému a dokonalému, která spočívá v duchu *jako jeho nejvlastnější podstata*, přenášel do malých pozemských poměrů, přispíval tedy k tomu, aby se ve hmotě pozemsky viditelně projevovala. Rozum má působit jako pomocník živého ducha, jako jeho sluha! Nemá rozhodovat a všechno vést. Má pomáhat vytvářet pozemské, tedy hmotné podmínky k tomu, aby se duchovní pobídka mohla uskutečnit. Má být nástrojem a služebníkem ducha.

Jestliže se však veškeré rozhodování ponechá *jedině* rozumu, jak se to děje dnes, není již pouze protiváhou, pomocníkem, ale při každém rozhodování klade na misku vah *jen svou vlastní váhu*. To musí mít zcela přirozeně za následek *jenom klesání*, protože rozum táhne dolů. Nemůže se při tom stát nic jiného, neboť rozum patří ke hmotnosti a zůstává k ní pevně připoután, kdežto duchovno pochází shora. Místo aby ještě podal duchovnu pomocnou ruku, a tak vyrostl a zesílil, odstrkuje silnější ruku, kterou mu duchovno podává, a nebere na ni zřetel, jakmile se mu všechno přenechá. Nemůže jinak, jedná jen podle zákonů své vlastní podstaty.

Nezapomeňte však, že pozemský rozum se stane nepřítelem ducha teprve *tehdy*, když se povznese *nad* něho! Ne dříve. Je-li totiž *pod* vládou ducha, jak je to podle Stvořitelovy vůle od přírody zařízeno, zůstává věrným sluhou a jako sluhu jej lze *ocenit.* Jestliže se mu ale v rozporu s přírodními zákony poskytne místo vládce, na které nepatří, prvním následkem toho je, že potlačí vše, co by mu mohlo znemožnit, aby se udržel na vypůjčeném trůně. Zavře samočinně brány, jimiž by nutně dopadalo světlo na jeho nedostatky a úzkou omezenost, kdyby zůstaly otevřeny.

Je to věrný obraz jednání *těch* lidí, kteří ve spořádaných poměrech a za dobrého vedení cítí růst své schopnosti, přeceňují je, ale když se situace změní, svou neschopností splnit vyšší požadavky uvrhnou lid do bídy a neštěstí. Tito lidé nemohou nikdy dospět k tomu, aby to poznali, a snaží se před sebou i před jinými svalit všechnu vinu na vlastní neschopnosti vždy jenom na minulost. Právě tak jedná lidský rozum. Nepozná, že nemůže nikdy působit na místě ducha, který je vyšší, aniž nezpůsobí největší škodu a nako-

nec zkázu. Je to všude stále stejný obraz, stejné dění, které se věčně opakuje.

Ať se člověk jednou sám klidně a jasně vmyslí do tohoto děje. Hned mu bude všechno srozumitelné a musí mu to připadat i jako zcela přirozené.

Tato okolnost také přispěla u zakladatelů církví a náboženství k tomu, že velkou jednoduchost Boží Pravdy zakryla opona, jakoukoliv možnost správného pochopení zastřel závoj.

Lidstvo na sebe nemohlo uvalit nic strašlivějšího než toto dobrovolné omezení, tuto neschopnost pochopit všechno, co je mimozemské, a co tedy tvoří daleko největší část veškerého dění. Následkem této neschopnosti nyní toto vše doslova *přesahuje* zúžený obzor lidí.

Ať jednou člověk zkusí bojovat proti této neproniknutelné zdi. Brzy bude muset poznat, jak pravdivá jsou básníkova slova, že proti hlouposti i bohové bojují *marně!*

Tuto pevnou zeď mohou prorazit jen jednotlivci, každý sám pro sebe a ze svého nitra, protože byla postavena z nitra. *Jenže oni nechtějí!*

Proto to dnes všude selhává. Kamkoliv se podíváme, všude vidíme jen obraz bezútěšných zmatků a mnohé bídy!

A na hromadě trosek stojí nadutě a pyšně původce tohoto divokého zmatku… »moderní člověk«, jak se sám nejraději označuje. »Pokrokář«, který ve skutečnosti šel stále nazpět! Vyžaduje, aby ho druzí obdivovali, a říká si ještě i »střízlivý materialista«. –

K tomu všemu ještě přistupují četné roztržky a stále rostoucí vzájemná nenávist, přestože jsou lidé stejným způsobem dobrovolně zotročeni! Nejsou tím vinni zaměstnavatelé ani zaměstnanci, kapitál ani jeho nedostatek, církev ani stát, ani různé národy, ale tak daleko to přivedlo pouze a jedině nesprávné stanovisko jednotlivců!

Dokonce i takzvaní hledatelé Pravdy jsou dnes zřídka na správné cestě. Devět desetin z nich se stává farizeji, kteří domýšlivě pohlížejí na své bližní a kritizují je, a přitom se ještě mezi sebou horlivě sváří. Všechno je nesprávné! Nejdříve se ještě musí nevyhnu-

telně naplnit strašlivý konec, než se alespoň někteří budou moci probudit z tohoto spánku.

Ještě je možný obrat! Pro každého! Brzy však nadejde čas, kdy bude definitivně navždy »pozdě«! Stane se tak přes všechny naděje mnoha věřících, kteří zastávají mylný názor, že k nutné očistě je sice podle druhu člověka zapotřebí více nebo méně dlouhé doby, ale že nakonec musí jeho cesta přesto vést opět ke Světlu, k věčné radosti, ke štěstí v blízkosti Boží!

Tato myšlenka je sice příjemnou útěchou, není však správná a neodpovídá pravdě. –

Přehlédněme ještě jednou klidně a jasně, ale v hlavních rysech veliký průběh vývoje stvoření a lidí, kteří k němu patří. Všimejte si přitom bedlivě *prazákona stejnorodosti*, který jsem často vysvětloval, se všemi jeho nezměnitelnými a nutnými následky, jež má pro dění, které se ve stvoření odehrává:

Hmotnost, podobná velikému poli, probíhá po obrovské kruhové dráze na *nejspodnějším* okraji celého stvoření jako jeho nejtěžší část. V ustavičném pohybu se trvale vyvíjí z prasemena, stále více se shlukuje a formuje, až nakonec vzniknou nám viditelné hvězdy, k nimž patří i Země. Tak dozrává až k největšímu rozkvětu a plodům, což odpovídá naší době. Potom nastane přezrálost a hmotnost se podle zákonů stvoření opět zcela samočinně rozpadne, rozloží v prasemeno. Jak toto prasemeno postupuje ve věčném koloběhu dál, dostává se mu znovu a znovu příležitosti ke svěžímu spojení a novému formování. –

Takový je celkový obraz, pozorovaný klidně z výšin.

Hmotnost sama o sobě není nic jiného než látka, která slouží k *vytvoření forem*, obalů. Nabývá života jen tehdy, když jí pronikne bytostné, které není hmotné a nachází se ve stvoření *nad* ní. Jakmile se s ní spojí, prožhaví ji.

Spojení hmotnosti s nehmotným bytostným je základem k dalšímu vývoji. Z bytostného se také vytvářejí všechny duše živočichů.

Nad oběma těmito základními částmi, nad hmotností i bytostným, se jako nejvyšší část stvoření nachází ještě *duchovno*. Je to

podstata sama pro sebe, jak moji posluchači již vědí. Z tohoto duchovna vycházejí seménka, jež se chtějí vyvinout v lidské duchy vědomé si sebe samých.

Takové seménko ducha může dozrát v sebe vědomého lidského ducha *jen* na poli hmotnosti, podobně jako z pšeničného zrna vyroste v orné půdě zralý klas.

Seménko ducha neboli duchovní zárodek však může vniknout do hmotného pole teprve tehdy, když toto pole dosáhne určitého stupně vývoje, kdy může přijmout duchovno, které je nejvyšší v celém stvoření.

To je *ona* doba, kdy stvoření vyprodukuje nejvýše vyvinuté zvířecí tělo, které již nemůže pokračovat ve vývoji vzhledem ke zvířecí duši pocházející z bytostného.

Malým obrazem, opakováním tohoto velikého světového dění, je později stále znovu i pozemské zrození lidské duše. Stejně tak se v člověku jakožto koruně stvoření, tedy v nejvyšším stvořeném tvoru, vůbec odráží celé světové dění. Také lidská duše může v mateřském lůně proniknout do tvořícího se dětského těla teprve tehdy, když toto tělo dosáhne určité zralosti. Ne dříve. Teprve potřebný stav zralosti uvolňuje cestu duši, aby mohla vejít. Tato doba nastane *v polovině* těhotenství.

Tak také ve velikém světovém dění spadá doba nejvyššího vývoje zvířecího těla rovněž doprostřed, tedy do poloviny koloběhu veškeré hmotnosti! Ať si toho posluchač dobře všimne.

Protože na tomto stupni tehdy dosáhlo *bytostné* ve zvířecí duši při vývoji hmotného těla *vrcholu*, teprve tím se automaticky uvolnila cesta pro vstup *duchovna*, které je *nad ním!*

Toto duchovní seménko, které je ve své stejnorodé duchovní říši nejnepatrnější částečkou, mohlo vejít jen do nejvyššího mistrovského díla bytostného, jež se nachází pod duchovnem, tedy do zvířecího těla, které bytostné vyvinulo k nejvyšší dokonalosti.

Při tomto vstupu se duchovno následkem své vyšší podstaty přirozeně ihned ujímá veškeré vlády a může tělo, které obývá, i celé své pozemské okolí přivést k dalšímu vývoji, čehož by bytostné již

nebylo schopno. Při tom se samozřejmě vyvíjí současně také duchovno.

Takový je stručně nastíněný obraz dění *ve* stvoření. Jeho jednotlivé části ještě důkladně rozeberu do nejmenších podrobností v dalších přednáškách.

Vraťme se k okamžiku, kdy zárodek lidského ducha poprvé vstoupil do této hmotnosti, což bylo v polovině jejího koloběhu! Tehdejší nejvýše vyvinutá zvířata, která dnes mylně označujeme za pralidi, vymřela. Byla zušlechtěna jen *ta* jejich těla, do nichž místo bytostných duší zvířat vnikly *duchovní zárodky*. Tyto zárodky v nich uzrávaly díky prožívání různého druhu a povznesly zvířecí tělo až k lidskému tělu, jak je dnes známe. Zároveň se lidé rozdělili na rasy a národy. –

Velký pád do hříchu byl za nimi. Byl prvním činem provedeným na základě dobrovolného rozhodnutí duchovních zárodků, které se staly sebe vědomými, a spočíval v tom, že rozum byl postaven *nad* ducha. Z pádu do hříchu vyrostl dědičný hřích, jenž měl těžké následky a velmi brzy přinesl prázdné plody panství rozumu, které bylo možné jasně a snadno poznat. Dědičný hřích spočívá v tom, že vlivem jednostranné rozumové činnosti se vyvíjí jednostranně i mozek a takový mozek se stále dědí. O této skutečnosti jsem se již často zmínil a časem o ní promluvím ještě podrobněji. Najdou se jistě i lidé, kteří podle takto ukázaného směru budou moci radostně pomáhat na velkém díle osvěty. – –

Hmotnost nezadržitelně postupovala dál po své kruhové dráze. Ale zbloudilé lidstvo vnášelo do nutného pokroku váznutí a zmatek. Uprostřed tohoto zmatku se židovský národ dostal pod známou těžkou knutu Egypťanů. Útrapy a silná touha po osvobození způsobily, že duše rychleji zrály. Židé tím duchovně předhonili všechny ostatní, protože následkem tohoto silného rozjitření mohli najednou zřetelně nahlížet do svého nitra i do duší svých utlačovatelů!

Když jasně vycítili, že jim už nemůže pomoci nic pozemského ani největší chytrost rozumu, a přitom současně poznali i prázdnotu svých duší, naučili se hledět svým duchovním zrakem bystře-

ji. Konečně v jejich duších zvolna vyvstal pojem skutečného Božství, a to opravdovější a vznešenější, než jaký měli dosud. A jejich modlitby, proniknuté bolestí, stoupaly vzhůru mnohem vroucnější.

Tím se mohl židovský národ stát povolaným. Pak po určitou dobu duchovně předcházel ostatním národům, protože měl dosud nejčistší představu o pojmu Božství, pokud to tehdy bylo možné při stavu zralosti lidské duše.

Duchovní zralost se nesmí zaměňovat s naučeným věděním, ale musíte si vždy znovu uvědomit, že *duchaplný* znamená *cituplný!*

Díky své tehdejší největší duchovní zralosti byli Židé způsobilí k tomu, aby jim byla prostřednictvím Mojžíše oznámena jasná vůle Boží ve formě zákonů. Tyto zákony byly pro další vývoj největším pokladem a poskytovaly nejlepší a nejmocnější oporu.

Tak jako se světové dění zcela přirozeně vždy koncentruje jen na nejzralejší místo, tak se tehdy pozvolna soustřeďovalo na duchovně stále více uzrávající národ Židů. –

Ani zde se však nesmí zaměňovat světové dění s pozemskými světovými dějinami, jež jsou velmi vzdálené od skutečného světového dění a většinou se v nich projevují jen účinky *svobodné vůle* lidského ducha, kterou lidé tak často používají nesprávně. Tato vůle nahází do skutečného dění vždy jen mnoho kamení, a tím často způsobí přechodné odchýlení od správného směru a pozemské zmatky.

Židovský národ tehdy předcházel ve svém náboženském kultu ostatní národy, a byl tak ve svých názorech také nejblíže Pravdě.

Přirozený následek toho byl, že ve zvratném působení muselo ohlášení inkarnace ze Světla přijít také touto cestou, neboť to byla cesta ze všech nejsprávnější, takže vedla do největší blízkosti Světla. Jiné cesty nebyly vzhledem ke své větší vzdálenosti od Pravdy pro takovou možnost volné, protože se ztrácely v omylech.

Podle zákona přitažlivosti stejnorodosti, která je pro nějaké působení nejvíce nutná, nebylo ani jinak možné, než aby ten, kdo přinášel Pravdu ze Světla, mohl jít při svém vtělení jen po *té* cestě, která byla této Pravdě nezbytně nejblíže, svou podobností se jí nejvíce přibližovala. Jen to poskytuje nutnou oporu a přitahuje, za-

tímco nesprávné názory odpuzují a úplně uzavírají cestu, takže ze Světla po ní nemůže nic proniknout a přijít.

Zákon zvratného působení a zákon stejnorodosti se musí nevyhnutelně plně uplatnit i zde. Prazákony svým stejnoměrným neochvějným působením otvírají nebo zavírají cestu.

A když se zatím i u Židů dostal v náboženství znovu k vládě rozum a přispěl ke vzniku nekalé ctižádostivé vypínavosti, pomohla těžká pěst Římanů k tomu, že si alespoň hrstka uchovala pravé poznání, aby se Slovo mohlo naplnit.

Duchovní zárodek může proniknout jen do té části světa, která je ve správném vztahu k jeho dosud nehotovému, ale přesto vyššímu duchovnímu druhu. Nikdy však nemůže proniknout do části, která k tomu není dosud zralá, ani do části přezrálé. Taková je dnes naše část světa, kde mohou žít už jen duše, jež se vícekrát vtělily. Při inkarnaci nositele Pravdy ze Světla není postup jiný. Může přijít jen k té části lidstva, která je pro to nejzralejší. U posla z *Božského* musely být podmínky všech zákonů splněny co *nejpřísněji*. Mohl se tedy narodit jen u lidí *takových* názorů, jež se nejvíce blížily Pravdě.

Duchovní zárodek může proniknout do hmotnosti teprve *tehdy*, když bytostné dospěje ve svém působení až k nejvyššímu bodu. Bez vniknutí duchovního zárodku by nastala stagnace a tím úpadek. Právě tak bylo před Kristovým příchodem dosaženo zde ve hmotnosti bodu, kdy duchovno, které *zbloudilo* následkem dědičného hříchu, *nemohlo dále!* Svobodná vůle, jíž je duchovno obdařeno, místo aby podporovala vše, co existuje, *znemožnila* vývoj k výšinám, který byl ve stvoření zamýšlen. Tím, že povýšila rozum, zaměřila všechny schopnosti ducha *jednostranně* pouze na hmotnost.

Bytostné, jež *nemá* svobodnou vůli, uskutečnilo vývoj stvoření zcela přirozeně, tedy podle božské vůle Stvořitele, a *správně.* Duchovno *se* svou svobodnou vůlí se ale následkem pádu do hříchu učinilo k tomu neschopným a do dalšího vývoje hmotnosti vneslo jen zmatek a zdržení. Nesprávné používání moci, která mu byla dána za vlastní a měla sloužit k řízení božské tvůrčí síly, což bylo

ve zralé hmotnosti nutným dalším stupněm vývoje, muselo vést dokonce k *sestupu* místo k nejvyššímu vývoji. Lidský duch následkem pádu do hříchu násilně zdržoval veškerý *skutečný* další vývoj, neboť pozemské technické vymoženosti nejsou skutečným pokrokem ve smyslu světového dění, jak je Bůh zamýšlel! *Byla proto nutná nejrychlejší pomoc, zákrok samotného Stvořitele!*

S každým dalším stoletím by pak toto zlo tak vzrostlo, že by časem byla úplně vyloučena možnost Boží pomoci, protože nadvláda rozumu by postupně zcela znemožnila jakékoliv pochopení pro všechno skutečně duchovní, a tím spíše pak Božské. Potom by tu chybělo jakékoliv kotviště ke vtělení ze Světla!

Z této nouze vzniklo velké božské mystérium, že Bůh ve své lásce přinesl stvoření onu oběť a poslal na zemi část Božství, aby přinesla Světlo zbloudilým lidem!

Bytostné splnilo ve hmotnosti svůj úkol při dalším rozvoji stvoření, *duchovno* však vinou lidí úplně *selhalo!* Ba ještě hůř, protože používalo danou mu schopnost svobodně se rozhodovat přímo k opaku a tak se postavilo *nepřátelsky* vůči Božímu chtění, a to za pomoci Boží síly, která byla duchovnu přenechána k používání. Člověk si může sám domyslet, jak velká je to vina.

Kristovo narození bylo *činem* Boží *lásky* pro celé stvoření, jemuž hrozila zkáza vinou zbloudilých lidských duchů.

Z toho také vyplývá, že část Boha, která byla tehdy vtělena v Ježíši Nazaretském, musela opět zcela vejít k Otci, jak Kristus sám mnohokrát zdůraznil. Musela se s ním opět sjednotit.

Brány ráje se otevřely pro *zralé* lidské duchy teprve díky Kristovu poselství. Do té doby neměli lidé schopnost správně chápat cestu do ráje. Jeho poselství bylo určeno lidem na zemi i zesnulým, tak jako *každé* Boží poselství, jako každé Slovo světlé Pravdy!

Lidé, kteří dosud slýchali pouze o přísnosti zákonů, slyšeli v Kristově poselství také o lásce. Do té doby by ji ještě nebyli schopni pochopit, nyní ji ale měli v sobě rozvíjet. Tímto poselstvím lásky se však nezrušily zákony, ale byly jen naplněny. Měly zůstat jako pevný základ, v jejich působení se projevovala láska. –

Na těchto slovech Syna Božího se lidé snažili stavět i později. Jaké omyly přitom vznikly následkem mnoha nesprávných předpokladů, na to jsem již upozornil na začátku své přednášky. –

Podívejme se ještě na dějiny křesťanství. Můžeme se z nich nejlépe poučit a tímto poučením pak jako paprsky ozářit *všechna* náboženství. Všude najdeme tytéž chyby.

Každý malý i velký nositel Pravdy musel bez výjimky snášet od svých milých bližních posměch, pronásledování i útoky. Stejně jako ještě i dnes se považovali za příliš chytré a moudré, než aby prostřednictvím poslů svého Stvořitele přijali vysvětlení jeho vůle. Zejména proto, že tito poslové opravdu nikdy nevyšli z vysokých škol lidstva!

Vysvětlení Boží vůle je v podstatě vždy jen výklad činnosti Božího stvoření, ve kterém lidé žijí a k němuž patří. Znát stvoření však znamená všechno! Jestliže je člověk zná, je pro něho velmi snadné, aby využil vše, co ve stvoření je a co stvoření nabízí. Schopnost využít to mu přinese *veškeré* výhody. Tím také brzy pozná a splní skutečný účel života. Napomáhaje všemu bude stoupat vzhůru ke Světlu, sobě k radosti a svému okolí jen k požehnání.

Ale lidé se vysmáli každému poslu a tím i samotnému poselství. Ani jednou se nestalo, aby jim byl vítán, i když konal sebevětší dobro. Vždy budil pohoršení. To lze ovšem snadno vysvětlit působením rozumu, který je nepřátelský Bohu a sám podává důkaz tohoto nepřátelství. Kristus toto dění jasně shrnul ve vyprávění o hospodáři, který vyslal sluhy ke všem svým nájemcům, aby od nich vybrali poplatky. Místo aby nájemci splnili své závazky, dostalo se jeho sluhům potupy a výprasku a byli s výsměchem a s prázdnýma rukama posláni zpět.

Aby se to přikrášlilo, říká se tomu *podobenství*. V příjemném pohodlí usedá člověk vždy *vedle* těchto skutečností a nikdy je nevztahuje na sebe! Nebo prohlašuje, že je to *vyznamenání* od Boha, když jeho poslové musí takto trpět, místo aby to považoval za zločin, který lidstvo spáchalo a jenž Bůh nechtěl.

Protože rozum potřebuje k zakrytí své omezenosti, která by jinak

byla příliš viditelná, pozlátko a cetky, téměř křečovitě se snaží pohlížet na prostou Pravdu vždy opovržlivě, neboť *tato* Pravda by mu mohla být nebezpečná. Sám přece potřebuje cinkavé rolničky na čapku, kterou nosí. Potřebuje mnoho velkých slov, aby udržel pozornost obrácenou na sebe. Avšak jeho opovrhování prostou jednoduchostí Pravdy se dnes již dávno změnilo v úzkost. Na tuto strakatou šaškovskou čapku, jež je nutná, si navěšuje stále více cinkavých rolniček, které mají s pomocí křečovitého kroucení a skoků znít stále hlasitěji, aby se ještě nějaký čas udržel na vypůjčeném trůnu.

Ale jeho skoky v poslední době již přešly v zoufalý tanec a ten bude brzy posledním tancem smrti! Námaha rozumu se zvětšuje, *musí* se zvětšovat, protože vším tím cinkotem stále zřetelněji proniká jeho prázdnota. A při mohutném největším skoku, který se chystá, mu konečně spadne strakatá čapka z hlavy!

Pak se zářící koruna prosté Pravdy vznese na místo, jež náleží jedině jí, a přinese všem útěchu.

Vážně hledající lidé, kteří jsou úplně zmateni vším, co je groteskně šroubovaně podáno, takže to lze těžko pochopit, konečně dostanou pevný opěrný bod, aby se mohli rozhlédnout. Budou pak moci bez námahy plně pochopit *celou* Pravdu, zatímco dosud vyžadovalo velkou námahu, aby se z ní našel i jen nepatrný kousek.

Vraťte se k prostému myšlení! Jinak nemůže nikdo *úplně* pochopit to, co je veliké, a proto toho nemůže nikdy dosáhnout. Myslete prostě jako děti! V tom je smysl velkých slov: »Nebudete-li jako děti, nevejdete do království Božího!«

Cestu do království Božího nebude možné nikdy najít při dnešním tak komplikovaném myšlení. Není tomu jinak ani v církvích a náboženstvích. Když se tam říká, že *utrpení* pomáhá dostat se *vzhůru*, že je to tedy milost Boží, podává se tím malé zrnko Pravdy, ale přikrášlené, a tak velmi znetvořené. *Neboť Bůh nechce, aby jeho lid trpěl!* Chce jen radost, lásku a štěstí! Cesta *ve* Světle nemůže být vůbec jiná. Na cestě *ke* Světlu jsou také kameny jen tehdy, když je člověk na ni nejdříve sám naklade.

Zrnko Pravdy v nauce o utrpení je v tom, že utrpením může být odpykána nějaká vina. K tomu ale dojde jen tehdy, když člověk vědomě *uznává* utrpení jako zasloužené! Stejně jako to učinil prosící lotr na kříži.

Celý svět dnes žije nesmyslně. I ti, kdo tak moudře mluví o rozuzlení a vyčerpání karmy. Tito lidé se v tomto případě mýlí. Je to mnohem těžší, než si myslí ti, kteří se pokládají za vědoucí. Neboť *zpětné účinky* karmy nejsou vždy i jejím *rozuzlením a vyčerpáním!* Na to ať každý člověk přesně dbá. Naopak to s ním může velmi často *jít ještě hlouběji dolů!*

Vzestup, i když se dostaví zpětný účinek viny, závisí jedině na vnitřním stanovisku každého člověka. Jak člověk ve svém nitru nařídí velké kormidlo, buď vzhůru, rovně nebo dolů, *tam* a nikam jinam bude směřovat, ať prožívá cokoliv!

Zde se ukazuje, že není ani nemůže být bezmocnou hříčkou, ale že *musí určovat směr* vlastní cesty jen silou své *svobodné* vůle. *V tom zůstává tato vůle vždy svobodná až do posledního okamžiku!* V tom je každý člověk skutečně svým pánem, musí ovšem nezbytně počítat také se… stejnorodými následky svého stanoviska, které ho povedou vzhůru nebo dolů.

Nařídí-li však díky poznání a pevnému chtění své kormidlo *vzhůru*, budou ho zlé zpětné účinky postihovat ve stále menší míře, až se nakonec na něm budou projevovat jen symbolicky. Zásluhou úsilí vzhůru již totiž unikl nížinám zlých zpětných účinků, ačkoliv ještě pobývá na této zemi. Není vůbec nutné, aby člověk, když usiluje ke Světlu, musel *trpět.*

Proto sejměte pásku z očí, kterou jste si přiložili, abyste se netřásli před propastí, dávno již rozevřenou. Přechodné uklidnění není posilou. Znamená jen zmeškání a tento ztracený čas se již nikdy nedá dohonit.

Pozemské utrpení dosud nikdy nikdo správně nevysvětlil a nezdůvodnil. Proto se jako narkotika používalo přikrášlování a to se i dnes více či méně obratnými slovy stále znovu bezmyšlenkovitě podává trpícím. Je to velká chyba jednostrannosti všech náboženství!

A když některý úplně zoufalý hledající žádá *příliš* jasnou odpověď, odsune se to, čemu se nerozumí, jednoduše do oblasti božského mystéria. Sem jako do záchranného přístavu musí vyústit všechny cesty nerozřešených otázek. Ale tím se tyto cesty zřetelně projevují jako *nesprávné!*

Každá správná cesta má totiž i jasný konec, nesmí vést do neproniknutelné oblasti. Tam se utíká jen zjevná nevědomost, která se potom při snaze o vysvětlení odvolává na »nevyzpytatelné cesty Páně«.

Pro člověka nemusí být *ve* stvoření *žádné* mystérium. Nesmí být, neboť Bůh chce, aby jeho zákony, které působí ve stvoření, člověk dobře *znal*. Chce, aby se člověk mohl na základě jejich dobré znalosti podle nich řídit, a aby s jejich pomocí snadněji dokončil a naplnil svou cestu světem a nezabloudil při tom v nevědomosti.

Jedním z nejvíce neblahých názorů však zůstává, když se surové zavraždění Syna Božího považuje za *nutnou smírnou oběť* pro lidstvo!

Když si lidé myslí, že tato brutální vražda Syna má usmířit Boha!

Protože pro tento zvláštní názor není možné logickým způsobem najít vysvětlení, utíkají se s ním lidé rozpačitě opět za velmi často používanou ochrannou zeď božského mystéria, tedy děje, jemuž člověk nemůže porozumět!

Přitom je Bůh tak jasný ve všem, co činí. Je jasnost sama! Stvořil přece na základě své vůle přírodu. Musí tedy být přirozené právě i to pravé! Vždyť vůle Boží je naprosto dokonalá.

Smírná oběť na kříži ale musí být pro každého upřímně smýšlejícího člověka *nepřirozená*, protože je vůči nevinnému Synu Božímu nespravedlivá. To nelze nijak překroutit. Ať člověk raději konečně sám přizná, že něco takového je skutečně nepochopitelné! Může se namáhat, jak chce, nedojde k žádnému závěru a v tomto případě již nemůže svému Bohu rozumět. *Bůh však chce, aby se mu rozumělo!* A lze mu rozumět, protože projevy jeho vůle spočívají jasně ve stvoření a nikdy si neodporují. Jsou to jen lidé, kteří se snaží vnášet do svého náboženského bádání nesrozumitelnost.

Tuto pracnou stavbu, která má zdůvodnit nesprávnou základní myšlenku, že Kristova smrt na kříži byla *nutnou* smírnou obětí, přece rozbíjí již slova samotného Spasitele pronesená ve chvíli, kdy ho přibíjeli na kříž.

»Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!«

Cožpak by bylo třeba této přímluvy, kdyby smrt na kříži měla být nutnou obětí k usmíření Boha? »Nevědí, co činí!« To je přece obžaloba nejtěžšího druhu. Je to zřetelné upozornění, že to, co činí, je *nesprávné*. Že tento čin byl jen obyčejným zločinem.

Modlil by se Kristus v Getsemane, aby ho minul kalich utrpení, kdyby jeho smrt na kříži byla nutná jako smírná oběť? Nikdy! To by Kristus neučinil! Věděl však, že muka, jež na něho čekají, jsou *jen následek svobodné lidské vůle*. A *proto* jeho modlitba.

Lidé kolem toho chodili zaslepeně dva tisíce let a bezmyšlenkovitě přijímali výklad, který je zcela nemožný.

S bolestí musíme velmi často slýchat názory, že vyvolení mezi dnešními Ježíšovými stoupenci jsou obdařeni milostí tím, že prožívají tělesné utrpení, například mají stigmata!*

Takové názory pramení samozřejmě pouze z tohoto nesprávného výkladu Kristova pozemského utrpení. Ani tomu nemůže být jinak. Ale jaké to má osobně těžké následky, o tom se ještě zmíním.

Kolik bezmyšlenkovitosti je k tomu třeba a jaká to musí být nízká otrocká mysl, představovat si všemohoucího Stvořitele, že by takto jednal! Je to beze vší pochyby nejhříšnější snižování vzneseného Božství, k jehož představě není to nejkrásnější dost krásné a to nejlepší může být příliš málo dobré, aby se alespoň trochu přiblížilo skutečnosti! A o tomto velikém Bohu se předpokládá, že žádá, aby se člověk, kterého stvořil, před ním svíjel v bolestech, když ho obdaří milostí?

Jak potom může při takovém názoru následovat vzestup!

Lidé si představují Boha takového, jakého jej *sami* chtějí mít, *oni* určují, jaký směr má mít jeho chtění! A běda, není-li takový,

* otevřené rány

jak si oni myslí. Pak ho bez okolků zavrhnou, jako zavrhují a potírají *ty*, kdo se odvažují považovat Boha za mnohem většího a vznešenějšího. V dosavadních lidských názorech není velikost. Tyto názory naopak svědčí o neochvějné víře ve *vlastní* hodnotu. Bůh má žebrat o přízeň lidí, z jejichž rukou potřísněných krví směl přijmout zpět svého Syna, kterého jim poslal na pomoc se záchranným poselstvím – zahrnutého posměchem a potupeného, zmučeného a utrápeného!

A lidé chtějí ještě dnes trvat na tom, že to všechno byla nutná oběť k usmíření Boha? Když Kristus ve svých mukách, sám již úplně zoufalý nad touto slepotou, zvolal: »Vždyť nevědí, *co* tím činí!«

Je pak vůbec ještě možné přivést lidstvo na pravou cestu? Nejkrušnější dění je k tomu stále ještě příliš slabé. Kdy konečně člověk pozná, jak hluboko vlastně klesl! Jak prázdné a liché jsou představy, které si vytvořil!

Jakmile však zkoumáme jen trochu hlouběji, najdeme skryté sobectví v nejčistší formě. I když se dnes všude povzneseně mluví o hledání Boha, je to *opět* velké pokrytectví obvyklé samolibosti, které zcela chybí jakákoli skutečně vážná touha po čisté Pravdě. Hledá se jen sebezbožnění a nic jiného. Nikdo se vážně nesnaží, aby *Bohu rozuměl!*

S povýšeným úsměvem odsunují lidé rychle stranou a bez povšimnutí prostou Pravdu. Považují se totiž za příliš vědoucí, za příliš vznešené a významné, než aby se *jejich* Bůh směl ještě zabývat prostotou. K jejich poctě musí přece být mnohem složitější. Jinak nemá cenu v něho věřit! Jak je možné podle jejich názoru ještě uznávat něco, co je snadno pochopitelné každému neučenému! Něco takového nelze považovat za *velké*. Tím se dnes již nesmí nikdo vůbec zabývat, jinak se zesměšní. Nechte to dětem, starým ženám a nevzdělancům. To přece není pro lidi s tak vypěstovaným rozumem, s inteligencí, jakou dnes nacházíme u vzdělanců. Ať se tím zabývá *lid!* Pro toho, kdo má vzdělání a vědomosti, může být měřítkem velikosti pouze *obtížnost pochopení!* –

Lidé, kteří si něco takového myslí, jsou nevědomí! Nejsou hodni přijmout ze Stvořitelovy ruky prostřednictvím stvoření ani kapku vody!

Svým omezením si uzavřeli možnost poznat oslňující velikost spočívající v jednoduchosti Božích zákonů! Doslova toho nejsou schopni, jsou jasně řečeno příliš hloupí následkem svého jednostranně zakrnělého mozku, který již od hodiny narození až dodnes nosí jako vítězné znamení největší vymoženosti.

Bude to jen milost, kterou jim poskytne Stvořitel, nechá-li je zakrnět ve stavbě, kterou vytvořili. Vždyť kam pohlédneme, je všechno Bohu nepřátelské, pokřivené chorobným velikášstvím rozumových lidí, jejichž neschopnost se všude projevuje.

A tak to jde v rostoucí míře již po tisíciletí! Přineslo to neodvratně otravu i do církví a náboženství, protože toto rozežírající zlo bylo nezbytným následkem onoho pádu do hříchu, k němuž došlo, když se člověk rozhodl pro neomezenou vládu rozumu.

A tato falešná vláda vždy klamala lidi, které rozum zotročoval, ve všem, co se týká Božského! Dokonce i ve všem duchovním.

Kdo nezboří tento trůn ve svém nitru a tím se neosvobodí, musí spolu s ním zahynout!

Teď se již nesmí říkat *ubohé* lidstvo, protože lidé jsou *vědomě* vinni, jak jen může být tvor vinen! Slova: »Odpusť jim, neboť nevědí, co činí« již *nejsou* pro dnešní lidstvo na místě! Lidé měli už více než jednou příležitost otevřít oči a nastražit uši. Jednají zcela vědomě, a všechny zpětné účinky je proto musí stihnout v plné, nezmenšené míře! –

Uzavírá-li se nyní kruh všeho dosavadního dění, nastává tím pro tuto část stvoření doba seče, sklizně a roztřídění. Od počátku existence celé hmotnosti se to dosud nestalo.

BOHOVÉ – OLYMP – VALHALA

JIŽ DLOUHO se lidé snaží najít správné vysvětlení o známých bozích minulých dob a zjistit, jak tito bohové souvisí s dnešní dobou. Povolané a studované hlavy hledají řešení, které by přineslo úplné objasnění.

To se však může podařit jen tehdy, když toto řešení současně poskytne celkový přehled bez jakýchkoliv mezer o *všech* dobách! Od počátku lidstva až dodnes. Jinak to opět zůstane kusým dílem. Nemá smysl vybrat prostě dobu, kdy u Řeků, Římanů i Germánů kvetl všem známý kult bohů. Pokud tyto výklady nezahrnují zároveň zcela přirozeně i veškerý vznik, vývoj a zánik, jsou nesprávné. Dosavadní pokusy skončily přes velkou vynaloženou chytrost nakonec pokaždé neúspěšně. Nemohly obstát před hlubším cítěním, vznášely se ve vzduchu a neměly spojení s předcházejícími ani následujícími obdobími.

Nedá se ani očekávat nic jiného, všímáme-li si bedlivě vývoje lidstva. –

Posluchači a čtenáři mého Poselství Grálu mohli již sami přijít na to, jak je to vlastně s těmito věcmi, které již lidé částečně odsunuli do oblasti bájí a pověstí, nebo se je snažili považovat pouze za výtvory fantazie lidí s náboženskými názory, které tito lidé vytvořili a vymysleli při pozorování přírody a v souvislosti s každodenními událostmi.

Tomu, kdo přemýšlí a zkoumá, nesmí být zatěžko najít ve starých bájeslovích *více* než pouhé *báje* o bozích. Musí zřetelně vidět *skutečné dění!* Kdo chce, ať mne sleduje.

Vracím se zde ke své přednášce: »Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!« V ní jsem stručně vylíčil dějiny lidstva na zemi od

začátku až po dnešek. Poskytl jsem také výhled na další vývoj. Přitom jsem ukázal, jak v polovině jednoho koloběhu stvoření bytostné, jež se nachází níže než duchovno, vykonalo ve hmotnosti, která je ještě níže, maximum, jaké bylo schopno vykonat. Tím uvolnilo cestu pro vniknutí vyššího duchovna do hmotnosti. Tento postup se ve stvoření stále opakuje. Také jsem vysvětlil, jak se pomocí bytostného vyvinulo na nejvyšší stupeň zvířecí tělo, které nazýváme pračlověkem. *Teprve tehdy* byla dána možnost, aby do tohoto nejvýše vyvinutého zvířecího těla vnikl duchovní zárodek. To se také stalo a na tomto stupni vývoje stvoření se to bude vždy znovu opakovat. Do tehdejšího nejvýše vyvinutého zvířete tím tedy vešlo něco nového. Bylo to duchovno, které v něm do té doby nebylo.

Z tohoto děje ale nelze ukvapeně vyvozovat, že něco takového se v *jedné a téže* části světa během jejího dalšího vývoje stále opakuje. Tak tomu není! Stane se to v *téže* části světa *jen jednou*.

Při dalším vývoji této části světa zde zákon přitažlivosti stejnorodého zasunuje neposunutelnou závoru proti opakování. Přitažlivost stejnorodého v tomto případě znamená, že *dovolí*, aby se tento děj mohl odehrát během zcela určitého vývojového období. Tehdy mohou při určitém stavu poloviční zralosti hmotnosti duchovní semínka poletující na jejím pomezí do ní zapadnout jako padající hvězdy. Hmotnost je právě ve stavu, kdy je schopna je přijmout. V ní je místa připravená pro jejich přijetí, v tomto případě v té době nejvýše vyvinutá zvířecí těla, vsají a obklopí, tedy uzavřou do sebe a zadrží.

Je to podobný postup, jaký se v malém měřítku odehrává při chemickém slučování. Látka, která přijímá cizí látku, se s ní může sloučit jen při zcela určitém stupni teploty nebo žáru poté, co se díky této teplotě nebo žáru dostane do zcela zvláštního stavu, jehož lze dosáhnout jen při určitém stupni teploty. Sebemenší změna těchto podmínek již znemožní sloučení a obě látky se vůči sobě chovají odmítavě a nepřístupně.

Zde stejnorodost spočívá v určitém stavu oboustranné zralosti,

která jen *zdánlivě* vykazuje velké protiklady, protože je udržována v rovnováze růzností polohy – výšky a hloubky – obou spojujících se částí. Nejnižší bod duchovna se zralostí podobá nejvyššímu bodu bytostného, které je pod duchovnem. Jejich spojení je možné pouze *přesně* na místě setkání. A protože hmotnost se při svém vývoji stále pohybuje ve velikém koloběhu, kdy klíčí, kvete, zraje a v přezrálosti se rozpadá, zatímco duchovno se nachází nad ní, může tento děj žhoucího spojení nastat jen na zcela určitém místě, když se hmotnost valí kolem. Je to duchovní oplodnění hmotnosti, která – jsouc k tomu rozvroucněna působením bytostného – se vzdouvá vstříc duchovnu.

Jakmile některá část světa valící se vpřed překročí tento bod, přestane pro ni existovat možnost duchovního oplodnění *zárodky ducha.* Na její místo pak dorazí část světa, která ji následuje. Pro tuto část tak nastane nové stadium, kdy mohou dozrávající duchové vstoupit do hmotnosti a tak dále. V této přednášce není místo, abych rozvinul celý obraz světového dění. Vážně zkoumající člověk si však dokáže tento postup docela dobře představit. –

Když duchovno vstoupilo do hmotnosti, bylo možné ihned pozorovat, že následkem své vyšší podstaty vykonává živý vliv na vše ostatní, a to již ve svém tehdejším *nevědomém* stavu. Vstupem do hmotnosti začalo vládnout. Jak potom duchovno zvolna povzneslo zvířecí tělo až k dnešnímu tělu lidskému, je už jistě každému čtenáři srozumitelné.

Zvířecí těla tehdy nejvýše vyvinutého plemene, do nichž se nevnořila duchovní seménka, se ve svém vývoji zastavila, neboť v nich bytostné již dosáhlo svého vrcholu a k dalšímu vývoji scházela síla duchovna. Se zastavením vývoje nastala rychle přezrálost a po ní následoval zpětný postup k rozkladu. Pro toto plemeno zbývaly jen dvě možnosti: buď povznesení vlivem ducha až k lidskému tělu, nebo vymření, rozklad. A tím přestal tento zralý zvířecí druh úplně existovat. –

Sledujme nyní, jak si tento zpočátku nevědomý duchovní zárodek pomalu *začíná uvědomovat sám sebe* a vyvíjí se ve vědomého

lidského ducha. *Prožívejme, jak postupně proniká obaly, které ho obklopují, i celým okolím.*

Není to tak těžké, protože tento vývojový proces se navenek projevuje zcela zřetelně. Stačí pozorovat lidské rasy, které jsou *ještě dnes* na zemi.

Například duchové nejprimitivnějších lidí, k nimž patří takzvané divoké národy, i Křováci, Hotentoti a tak dále, nejsou snad ve hmotnosti kratší dobu. Pouze se nevyvíjeli tak jako ostatní, *nebo dosáhli vzestupu, ale pak šli na tomto nebo na onom světě opět natolik zpět*, že se mohli vtělit *jen* do takového *nízkého* okolí! Jsou tedy *vlastní vinou*, jak vyplývá z přirozeného postupu, buď *ještě* nebo *opět* na velmi nízkém stupni. Proto ani jejich pohled na *nehrubohmotné* okolí nemůže být právě povznášející.

Duchovní nutkání vidět víc než vlastní stupeň spočívá již v duchovním zárodku. Patří k jeho nejvlastnější podstatě, a proto se silně projevuje také již na nejnižších stupních vývoje. To je to živě pohánějící *v duchu*, to zvláštní, co jiným podstatám nebo druhům ve stvoření chybí. Je však možné tušit nebo zřít vždy jen o *jeden* stupeň *výš*, než je současný stupeň vlastního vývoje, a ne dál. Z toho důvodu tyto lidské duše stojící na nízkém stupni, které takto zaostaly nebo se prohřešily ve svém vývoji, mohou tušit nebo jasnovidně spatřovat rovněž jen *nízké* bytosti.

Vždyť mediálně nadaní nebo jasnovidní lidé se vyskytují u *všech* ras, ať jsou na jakémkoliv stupni vývoje!

Zde chci ještě zvlášť podotknout, že »zřením« nebo »tušením« míním při svém výkladu jenom to, co jasnovidci skutečně *»sami* zří«. »Vidoucí« ve všech dobách vždy sami zří pouze *nanejvýš* čtvrtinu toho, co celkově vidí. A jejich skutečné zření může sahat opět jen o jeden stupeň výš, než je jejich vlastní vnitřní zralost, a ne dál. Jinak to není možné. Tato okolnost však zároveň znamená velkou přirozenou ochranu pro každého jasnovidce, jak jsem se již mnohokrát zmínil.

Ať se tedy posluchači rozhodně nedomnívají, že média a jasnovidci jsou vnitřně tak dalece zralí a vysoko stojící, jako je to, co lí-

čí jako »viděné«. Čistší a světlejší výšiny, děje a duchy jim totiž duchovní vůdcové a vyšší bytosti *ukazují* jen v *živých obrazech!* Jasnovidci se ale mylně domnívají, že to vše skutečně prožívají, a v tom se sami mýlí. Proto tak často vyvolává velký údiv méněcennost charakteru mnoha médií, která líčí jako prožité a viděné věci, jež se k jejich povaze vůbec nehodí nebo se k ní hodí jen málo. –

Zde tedy mluvím jen o malém rozpětí toho, co média a jasnovidci *sami skutečně zří*. Ostatní v tomto případě nerozhoduje.

Jasnovidci a média ve *všech* dobách mají ve skutečnosti sloužit jen k tomu, aby lidstvu svým nadáním pomáhali stále více vzhůru, i když ne jako vůdcové, ale jako nástroje. Mediální člověk by nikdy nemohl být vůdcem, protože je příliš závislý na proudech a jiných věcech. Tito lidé mají být čas od času otevřenými dveřmi za účelem dalšího vývoje, mají být příčlemi na žebříku vzestupu.

Jestliže si uvědomíme, že rasy stojící na nízkém stupni vývoje ducha mohou nahlížet jen do stejně nízkého okolí s malým volným prostorem směrem vzhůru, není těžké pochopit, že se u nich můžeme setkat převážně jen se strachem před démony a s klaněním se démonům. To je to, co mohou vidět a tušit.

Tak je tomu při povrchním pozorování. Chci však s výkladem zajít hlouběji, přestože tím odbočíme od jasného přehledu.

Duch nízkých lidských ras, který zůstal nevyvinutý nebo opět zakrněl, je přirozeně dosud nebo opět *duchovně slepý* a *hluchý*. Takový člověk nedovede hledět duchovním zrakem, *což ostatně nemohl, žel, dodnes žádný člověk*.

Kdo je dosud na nízkém stupni, nemůže hledět ani bytostným, tím méně jemnohmotným zrakem, ale pouze zrakem hrubohmotným. Hrubohmotný zrak se v pustině stále více zbystřuje nutným osobním bojem s lidmi, zvířaty i živly a při něm se takový člověk pozvolna naučí rozeznávat *jemnější* a *nejjemnější hrubohmotnost*.

Nejdříve zpozoruje *fantómy!* Tedy útvary, které byly *zformovány* teprve strachem a úzkostí lidí a jimi se také udržují.

Fantómy, *které nemají vlastní život*, jsou zcela závislé na citech lidí. Lidé je přitahují nebo odpuzují. Projevuje se zde zákon přitaž-

livosti všeho stejnorodého. Strach vždy přitahuje tyto útvary strachu a úzkosti, takže se na lidi, kteří se bojí, zdánlivě přímo vrhají.

Protože fantómy jsou pružnými vyživovacími vlákny spojeny se svými původci, tedy s lidmi, kteří se právě tak silně bojí, spojuje se každý bojácný člověk vždy nepřímo také s mnoha jinými bojácnými a úzkostlivými lidmi. Od nich se mu dostává nového přílivu, který ještě více zvětšuje jeho vlastní strach a úzkost a nakonec ho může dohnat až k zoufalství a šílenství.

Naopak nebojácnost, tedy zmužilost, takové fantómy zcela jistě zahání přirozeným způsobem. Proto je nebojácný člověk, jak je ostatně dobře známo, vždy ve výhodě.

Nelze se tedy divit, že se u nízkých ras vyvinuli takzvaní medicinmani a kouzelníci, jejichž kastu založili *jasnovidci*. Tito lidé byli totiž schopni pozorovat, jak je možné takové útvary, mylně pokládané za skutečně živé bytosti, »odhánět« trochou vnitřního soustředění, odvrácením strachu pomocí různých skoků a kroucení nebo soustředění či zaklínání, jímž se vzbuzuje odvaha.

I když tito kouzelníci přitom přicházejí i na myšlenky, které jsou pro nás nepřijatelné, a připadají nám směšní, nemění to nic na skutečnosti, že *na svůj duševní obzor* a svou chápavost konají něco *zcela správného*. Jen *my* jsme těmi, jimž pro to následkem nevědomosti chybí pochopení.

U těchto kouzelníků a medicinmanů se přirozeně stává, že mnozí jejich nástupci nemají ani mediální nadání, ani nejsou nějak jasnovidní, zvláště když jsou s jejich funkcí spojeny současně i vliv a příjmy, po nichž lidé na nejnižších stupních dychtí stejně bezohledně jako příslušníci povznesené bílé rasy. Tito lidé, kteří svým vnitřním zrakem nic neviděli, pak prostě napodobovali bez porozumění všechny činnosti svých předchůdců a dokonce k nim ještě připojili několik nesmyslných úkonů, aby působili větším dojmem, protože jim záleželo pouze na tom, aby se líbili ostatním. Tak se z nich stali vychytralí podvodníci, kteří hledí jen na svůj prospěch, ale o skutečném významu své činnosti nemají ani zdání. Podle nich se potom dnes hodnotí a odsuzuje celá jejich kasta.

Proto se můžeme u nízkých lidských ras setkat v prvé řadě jen se strachem před démony a s uctíváním démonů. To je to, co mohou zřít a čeho se jako bytostí jiného druhu bojí. –

Přejděme nyní k poněkud vyšším stupňům vývoje, na nichž jsou lidé schopni zřít dál, ať již prostřednictvím jasnovidců nebo jen bezděčně pomocí tušení, což také patří k vnitřnímu zření. U těchto výše vyvinutých lidí proniká jejich stále více se probouzející duch, který je v nich uzavřen, dalšími vrstvami obalů z nitra směrem ven a tíhne vzhůru.

Tito lidé proto vidí již více dobromyslné bytosti nebo o nich vědí tušením, a tím pozvolna přestávají uctívat démony. Tak to pokračuje dál. Stále výš. Je stále jasněji a jasněji. Duch při normálním vývoji proniká víc a více vpřed.

Například Řekové, Římané a Germáni pak viděli ještě víc! Svým vnitřním zřením pronikli skrze hmotnost až do bytostného, které se nachází výše. S pokračujícím vývojem mohli nakonec vidět i *vůdce bytostných a živlů*. Někteří lidé s mediálními vlohami s nimi mohli dokonce navázat bližší kontakty, protože vůdcové bytostných a živlů, kteří byli stvořeni jako vědomí bytostní, mají přece něco příbuzného s *tou* bytostností, z níž má i člověk kromě svého ducha v sobě jistou část.

Vidět, vyciťovat a slyšet bytostné bylo to nejvyšší, čeho mohly tyto národy na *tehdejším* vývojovém stupni dosáhnout. Je samozřejmé, že potom považovaly mocné vůdce živlů vzhledem k jejich činnosti a jinému druhu za to nejvyšší a nazývaly je bohy. Jejich vznešené, skutečně existující sídlo podobné hradu nazývaly Olymp a Valhala.

Způsob, jakým lidé sdělují, co vnitřně vidí a slyší, ale vždy závisí na jejich současné *osobní* chápavosti a schopnosti vyjadřovat se. Z toho vyplývá, že Řekové, Římané a Germáni líčili *tytéž* vůdce živlů a všeho bytostného tou formou a těmi pojmy, jaké byly v jejich tehdejším prostředí běžné. Přes určité rozdíly v líčení to ale byly u všech stejné postavy!

Když se dnes například sejde pět nebo více lidí, kteří jsou sku-

tečně dobře jasnoslyšní, a všichni současně přijmou jedinou zcela určitou větu *sdělenou ze záhrobí*, budou jednotně reprodukovat pouze *smysl* toho, co slyšeli, ne však slova! Každý bude podávat slova jinak a bude je i jinak slyšet, protože při přijímání již rozhoduje mnoho *osobního*. Je to stejné jako u hudby, kterou posluchači cítí zcela rozdílně, v podstatě však u nich hudba vyvolává stejný dojem. O všech těchto důležitých vedlejších jevech, které hrají roli při spojení pozemského člověka s vesmírem, musím teprve časem pojednat obšírněji. Dnes by nás to odvedlo příliš daleko od tématu přednášky. –

Když pak později *povolané* národy, tedy národy vnitřně nejvýše vyvinuté (vývoj rozumu zde *nerozhoduje*), díky prožívání dozrávaly a mohly prolomit tuto hranici bytostného, proniklo jejich zření nebo tušení až *k prahu duchovní* říše.

Přirozeným následkem toho bylo, že u těchto národů museli být svrženi dosavadní bohové jako takoví a na jejich místo nastoupilo něco vyššího. Přesto se tyto národy žel *nedostaly* tak daleko, aby byly schopny *vidět duchovním zrakem*.

Tak jim zůstala duchovní říše *nepřístupná*, protože normální vývoj na tomto místě již nepokračoval dál, ale byl brzděn stále vzrůstající domýšlivostí rozumu.

Tohoto zastavení se dovedlo uchránit jen několik výjimek, jako například Buddha a ještě jiní. Tím, že se zřekli světa, se jim podařilo pokračovat normálním způsobem ve svém vývoji a stát se do jisté míry také duchovně vidoucími!

Nutnost zřeknout se světa, tedy odvrátit se od lidí za účelem dalšího vývoje ducha, nastala jen proto, že všeobecně stále více převládalo duchu nepřátelské jednostranné pěstování rozumu. Zřeknutí se světa bylo přirozenou sebeochranou před postupujícím duchovním zpovrchněním, což nemusí být vůbec nutné při *všeobecném* normálním vývoji. Naopak, když člověk dosáhne ve svém duchovním vývoji určité výše, musí na této výši dál sílit činností. Jinak se dostaví ochablost a s ní rychle zanikne možnost dalšího vývoje. Nastane nečinnost a z ní snadno vzejde úpadek.

Přestože duchovní vývoj dospěl u Buddhy i u jiných jen k určitému stupni, nebyl tedy dokončen, odstup od ostatních lidí se tak zvětšil, že tito lidé považovali takto normálně vyvinuté za Boží vyslance. Tím, že jejich duch pronikl dál, ale u nich pouze zcela přirozeně vznikl nový názor.

Ti, kdo se povznesli z masy lidí, která se duchovně zastavila a částečně šla i zpět, však vždy stáli jen u otevřených dveří do duchovna. Mohli přitom sice něco neurčitě vnímat, *neviděli ale jasně!* Přesto zřetelně tušili a vyciťovali mocné, vědomé *jednotné* vedení přicházející shůry, ze světa, do něhož nebyli schopni hledět.

Podvolili se tomuto citu a vytvořili si představu *jednoho neviditelného Boha!* Nevěděli však o něm nic bližšího.

Je tedy pochopitelné, že tohoto pouze tušeného Boha považovali za nejvyšší *duchovní* bytost, protože duchovno bylo novou oblastí, k níž pronikli, a dosud stáli na jejím *prahu*.

Proto tímto novým názorem o neviditelném Bohu správně vystihli jen základní skutečnost, *ne však pojem*, neboť jejich představa o Bohu byla nesprávná! Lidský duch si *nikdy* nepředstavoval Boha *takového, jaký skutečně je!* Domníval se, že je to pouze *nejvyšší duchovní* bytost. Fakt, že neproběhl další vývoj, se projevuje ještě i dnes tím, že mnozí lidé chtějí za každou cenu trvat na mínění, že v sobě mají něco, co je *stejného druhu* jako Ten, jehož vyciťují jako svého Boha!

Chyba je v tom, že *se zastavil duchovní vývoj*.

Kdyby tento vývoj pokračoval *dál*, uzrávající lidé by si při přechodu od starých bohů pocházejících z bytostného hned nepředstavovali jediného neviditelného Boha. Nejdříve by mohli v tušení vidět nad vůdci všech živlů, které nazývali bohy, *duchovně prastvořené, jejichž sídlem je hrad Grálu* jakožto nejvyšší hrad v *duchovnu!* Zpočátku by tyto prastvořené opět pokládali za bohy, až by *vnitřně tak* pokročili ve vývoji, že by mohli prastvořené, skutečné to *obrazy* Boha, nejen v tušení vidět, ale pomocí prostředníků je i duchovně *slyšet*. Od nich by přijali zprávu o existenci *»jednoho Boha«*, který je mimo stvoření!

Kdyby pak lidé obrátili své cítění tímto směrem, nakonec by ještě duchovně v sobě dozráli ke schopnosti přijmout na dalším stupni vývoje s radostí od Božího vyslance *Boží poselství* ze skutečně Božského! Tedy z oblasti mimo stvoření a tím i mimo jejich možnost zření.

To by byla normální cesta!

Takto se však vývoj lidí zastavil již na prahu duchovna a dokonce šel následkem jejich chyb rychle nazpět.

Proto nastala doba, kdy se jako *čin z nouze* musel v Ježíši Nazaretském vtělit silný Boží vyslanec, aby lidstvu, které k tomu dosud nebylo zralé, přinesl k jeho osvícení jako pomoc poselství z Božského, aby se hledající při své nezralosti mohli držet tohoto poselství *zatím alespoň ve víře*.

Z toho důvodu nezbývalo Synu Božímu, který byl vyslán na pomoc upadajícímu lidstvu, nic jiného, než aby prozatím požadoval jen *víru* a *důvěru* ve své Slovo.

Byl to zoufalý úkol. *Kristus ani nemohl říci vše, co měl původně v úmyslu říci.* Proto *nemluvil* o mnoha věcech, jako o opětovném vtělování na zemi a jiných. Setkal se s velkou duchovní nezralostí pro tyto věci. Smutně pravil sám svým učedníkům: *»Měl bych vám toho říci ještě mnoho, ale nepochopili byste to!«*

Tedy nepochopili by to ani učedníci, kteří ho v mnoha věcech skutečně nechápali. A když *učedníci* nechápali Krista již za jeho pozemského života, je přece zřejmé, že při dalším šíření jeho Slova vzniklo později mnoho omylů. Na nich se, žel, ještě dnes houževnatě lpí. I když Kristus žádal od tehdejších nezralých lidí jen *víru* ve své Slovo, přesto požadoval od těch, kdo projevovali vážnou snahu, aby se tato počáteční víra v nich stala také »živou«!

To znamená, aby v ní dospěli k přesvědčení. Neboť kdo se s důvěrou řídil Kristovým Slovem, u toho šel duchovní vývoj opět vpřed a takový člověk musel během svého vývoje zvolna přejít od víry k přesvědčení o tom, co Kristus řekl!

Proto bude nyní Syn Člověka požadovat místo víry *přesvědčení!* Bude je požadovat i ode všech, kteří prohlašují, že v sobě nosí

Kristovo poselství, a tvrdí, že se jím řídí! Kdo totiž ještě nemůže mít v sobě místo víry *přesvědčení* o pravdivosti Kristova Božího poselství, které je *jednotné* a nerozlučné s Poselstvím Grálu, ten také nedosáhl zralosti svého ducha, jež je nutná ke vstupu do ráje! Takový bude zavržen!

Ani největší rozumové vědění mu nepomůže, aby do ráje proklouzl! Musí přirozeně zůstat zpět a bude navždy ztracen. – –

Že lidé této části světa stojí ve svém vývoji dosud na *prahu* duchovní říše, většinou dokonce ještě hluboko *pod* ním, je způsobeno pouze tím, že sami nechtěli a domýšlivě si mysleli, že jejich rozum ví všechno lépe. Na tom musel úplně ztroskotat normální vývoj, který se neuskutečnil, jak si zatím mnohý člověk jistě jasně uvědomil. –

Různé náboženské kulty lidstva nevznikají z fantazie, ale projevují se v nich části *života* v takzvaném onom světě. I medicinman černošského nebo indiánského kmene má své oprávnění na *nízkém stupni* svého lidu. Že se mezi nimi vyskytují darebáci a podvodníci, nemůže věc samotnou strhnout do prachu.

Démoni, lesní a vzdušné bytosti i takzvaní staří bohové jsou ještě dnes v nezměněné podobě na týchž místech a vyvíjejí tutéž činnost jako dříve. I nejvyšší tvrz těchto velkých vůdců všech živlů, Olymp nebo Valhala, nebyla nikdy pohádkou, ale lidé ji skutečně spatřovali. Co však lidé, kteří se ve vývoji zastavili, *již nemohli* vidět, jsou prastvoření, praduchovní to obrazy Boží, kteří mají rovněž ve výšinách tvrz a nazývají ji hradem Grálu. Je to nejvyšší hrad v praduchovnu a tím i v celém stvoření!

O existenci tohoto hradu mohla lidem, stojícím na prahu duchovní oblasti, přicházet zpráva pouze vnuknutím, protože nebyli tak dalece duchovně zralí, aby i *to* mohli v tušení spatřit.

Všechno je život! Jen lidé, kteří se považují za pokročilé, místo aby šli vpřed, odbočili stranou a vydali se zase nazpět do hlubin. –

Nelze očekávat, že by se v dalším vývoji opět změnil pojem Boha, hlásaný Kristem a v mém Poselství Grálu! Tento pojem Boha bude trvat i nadále, protože není nic dalšího.

Vstupem do duchovna a zdokonalením se v něm, k čemuž dnes ještě nedošlo, může každý lidský duch vystoupit tak vysoko, že díky svému vnitřnímu prožití nakonec zcela určitě získá přesvědčení o této skutečnosti. Potom by mohl, vědomě používaje Boží sílu, konat velké věci, k nimž byl povolán již od začátku. Pak by se však již také nikdy nedomníval, že má v sobě Božské. Tento blud je pouze známkou a pečetí jeho dnešní nehotovosti!

Ve *správném* vědomí by pak spočívala velká pokora. Rozvinula by se osvobozující služba, kterou vždy *požaduje* čistá Kristova nauka.

Teprve až misionáři, kazatelé a učitelé zahájí svou činnost na základě vědění o přirozeném vývoji v celém stvoření a tím i přesné znalosti zákonů Boží vůle, aniž by něco přeskakovali nebo zanechávali mezery, budou moci zaznamenat skutečně *duchovně živé* úspěchy.

Dnes je každé náboženství, žel, jen strnulou formou, která pracně udržuje pohromadě líný obsah. Po nutné změně se však tento dosud líný obsah naplní životem a silou, rozbije chladné, mrtvé a strnulé formy a rozleje se s jásavým hukotem po celém světě a mezi všechny národy!

LIDSKÝ TVOR

STÁLE znovu se vzdouvají nové vlny rozhořčení a šíří se kruhovitě státy a zeměmi. Vyvolalo je mé prohlášení, že lidé v sobě nemají nic božského. Je to důkaz, jak hluboko zapustila domýšlivost kořeny v lidských duších a jak neradi se jí lidé chtějí zbavit, i když jejich cítění se již varovně tu a tam probouzí a umožňuje jim poznat, že je to přece jen tak.

Zdráhání ale na věci nic nezmění. Lidští duchové jsou dokonce *ještě* menší a nepatrnější, než se domnívají, když se již vnitřně dopracují k přesvědčení, že v jejich nitru není nic božského.

Proto chci jít ještě dál než dosud a ještě více rozšířit obraz stvoření, abych ukázal, na který stupeň člověk patří. Není přece možné, aby začal se vzestupem, aniž by předtím přesně nevěděl, co *je* a co *může*. Jestliže si to ujasní, pak bude konečně vědět, co *má* činit!

To se však velmi liší od toho, co dnes *chce!* A jak se to liší!

Již to ani nevzbuzuje soucit u toho, komu je dopřáno jasné zření. Slovem »zření« nemíním zření vidoucího, ale vědoucího. Místo soucitu a útrpnosti se dnes musí probudit už jen *hněv*. Hněv a opovržení nad nesmírným vyvyšováním se vůči Bohu, jehož se ve své domýšlivosti denně, každou hodinu znovu a znovu dopouštějí statisíce lidí. S domýšlivostí, v níž není ani stopy vědění. Nestojí za námahu ztrácet o tom jediné slovo.

Co zde řeknu dál, je určeno těm nemnohým, kteří v čisté pokoře mohou ještě dospět k určitému stupni poznání, aniž by dříve museli být tak zkrušeni, jak se to podle Božích zákonů brzy stane ostatním, aby se konečně otevřeli *pravému* Slovu Božímu a připravili pro ně ve svém nitru úrodnou půdu!

Celé to prázdné a jen na slova bohaté špatné dílo pozemských lidí, kteří se považují za vědoucí, se rozpadne v trosky současně s dnešní zcela neúrodnou půdou!

Je také nejvyšší čas, aby se tento příval planých slov, který působí na všechny lidi usilující vzhůru jako jed, zhroutil v celé své prázdnotě. –

Sotva jsem rozlišil Syna Božího a Syna Člověka jako dvě osobnosti, vznikají pojednání, která chtějí v teologicko-filozofických zašmodrchaninách *objasnit*, že tomu tak není. Aniž se věcně zabývají mým výkladem, snaží se udržet starý omyl *za každou cenu*, i za cenu logické věcnosti. Jejich vyjadřování je stejně nejasné jako dosavadní dogmata. Tvrdošíjně se odvolávají na jednotlivé věty starých spisů a vylučují jakoukoli vlastní myšlenku. Tím kladou i nevyslovenou podmínku, že posluchači a čtenáři rovněž nesmějí myslet a tím méně vyciťovat. Pak by se totiž ihned poznalo, že těmi mnoha slovy není nic odůvodněno, protože ať se berou zepředu nebo zezadu, nelze v nich najít správný způsob dovozování. Ještě viditelněji ale těmto mnoha slovům chybí souvislost se skutečným děním.

Kdo je konečně schopen nastražit uši a otevřít oči, musí snadno poznat nicotnost takových »poučení«. Je to poslední křečovité přimknutí – nedá se to již nazvat lpěním – k dosavadní opoře, která, jak se brzy ukáže, není *ničím*.

Jediným jejich odůvodněním jsou věty, u nichž nelze dokázat, že se dochovaly ve správné podobě. Tyto věty naopak tím, že je není možné logicky vřadit do světového dění, zcela zřetelně ukazují, že jejich smysl byl překroucen lidským mozkem a takto pak byly předávány dál. Ani jedna z nich se nedá uvést do souladu s děním a cítěním, aniž by nevznikly mezery. Avšak jen *tam*, kde se všechno uzavírá *v celistvý kruh*, bez fantastičnosti a beze slov svědčících o slepé víře, je všechno dění vysvětleno *správně!* –

Ale nač se namáhat, když člověk *nechce* upustit od takové zarputilosti! Ať se tedy klidně stane to, co se za těchto okolností *musí* stát!

S hrůzou se odvracím od věřících a těch, kdo si ve své falešné pokoře myslí, že vše vědí lépe, a nepoznávají prostou Pravdu, dokonce se nad ní usmívají nebo ji chtějí blahosklonně ještě opravovat. Jak rychle budou právě oni malými, úplně malinkými a ztratí veškerou oporu, neboť ji nemají ani ve víře, ani ve svém vědění. *Bude* jim *umož-*

něno jít cestou, na které tvrdošíjně chtějí setrvat a po níž se už nebudou moci vrátit k životu. Právo volby jim nebylo nikdy upíráno. –

Ti, kdo mne dosud sledovali, vědí, že člověk pochází z nejvyšší části stvoření: z duchovna. V oblasti duchovna ale existuje mnoho rozdílů. Pozemský člověk, který by chtěl ve své troufalosti být veliký, který se často nezalekne ani toho, aby snížil svého Boha a považoval ho za nejvyššího na *tom* stupni, na nějž *sám* patří, a který se někdy dokonce opovažuje Boha zapírat nebo i urážet, není ve skutečnosti ani tím, čím se s nejlepším vědomím domnívá být mnohý velmi pokorný. Pozemský člověk není *stvořený*, ale jen *vyvinutý*. To je rozdíl, který si člověk není schopen představit. Rozdíl, který nikdy nedokáže otevřeným zrakem obsáhnout.

Slova, jež mají na rtech četní učitelé proto, aby rozmnožili počet svých stoupenců, jsou krásná a mnoha lidem přijdou vhod. Tito nevědomí učitelé jsou však dokonce i sami přesvědčeni o všech omylech, které šíří, a nevědí, jak velkou škodu tím lidem způsobují!

Ke *vzestupu* může vést jen jistota o oné velké otázce: *»Co jsem?«* Jestliže si člověk tuto otázku předem bez jakýchkoliv ohledů nevyřeší a nepozná odpověď na ni, pak je pro něho vzestup velmi těžký, neboť *dobrovolně* se lidé neodhodlají k takové pokoře, jaká by jim pomohla dostat se na správnou cestu, po níž také skutečně mohou jít! To jasně dokázalo vše, co se až do nynější doby dělo.

I pokora přispěla u lidí k tomu, že se chovají buď otrocky, což je stejně nesprávné jako vyvyšování, nebo v této pokoře přestřelili daleko za vlastní cíl a vstoupili na cestu, na jejíž konec nemohou nikdy dojít, protože k tomu nestačí podstata ducha. Zřítí se proto do hlubin a roztříští se, neboť předtím chtěli být příliš vysoko. –

Jen *stvoření* jsou obrazy Božími. Jsou to prastvoření, praduchovní v onom vlastním, skutečném stvoření, z něhož se mohlo vyvinout vše ostatní. V jejich rukou spočívá hlavní vedení těch, kdo patří k duchovnímu druhu. Jsou to ideály, věčné vzory pro všechny lidi. Naproti tomu pozemský člověk se mohl vyvinout teprve z tohoto hotového stvoření napodobováním. Z nevědomého nepatrného duchovního zárodku v osobnost vědomou si sebe samé.

Až dosáhne dokonalosti tím, že se přidrží správné cesty ve stvoření, teprve pak se stane napodobeninou obrazů Božích! Člověk sám není nikdy tímto obrazem! Mezi obrazy Božími a člověkem je až dolů k němu ještě velká propast!

Ale ani od skutečných obrazů Božích není další krok zdaleka ještě krokem k Bohu. Proto by pozemský člověk měl konečně poznat, co všechno je mezi ním a vznešeností Boží, kterou se tak snaží si přisvojit. Pozemský člověk si myslí, že až jednou dosáhne dokonalosti, stane se božským nebo alespoň částečně božským. Na své největší výši se však stane jen *napodobeninou obrazu* Božího! Smí až na nádvoří, do vstupních hal hradu Grálu, což je nejvyšší vyznamenání, jakého se může dostat lidskému duchu. –

Odhoďte konečně tuto domýšlivost, která vám může jen překážet, protože s ní se nedostanete na světlou cestu. Obyvatelé onoho světa, kteří chtějí ve spiritistických kroužcích dávat dobře míněná ponaučení, o tom *neví,* neboť jim samotným ještě chybí poznání, které je k tomu potřebné. Mohli by jásat, kdyby o tom směli slyšet. Také oni budou velmi naříkat, až poznají, že promarnili čas nicotnostmi a svéhlavostí.

Jak je tomu v duchovní oblasti, tak je tomu i v bytostném. Zde jsou vůdci všech živlů bytostní *prastvoření*. Všichni bytostní, kteří se stávají vědomými, jako rusalky, víly, skřítci, salamandři a tak dále, *nejsou* stvoření, ale jen vyvinutí ze stvoření. Vyvinuli se tedy z bytostné části z nevědomého *bytostného* seménka ve vědomé bytostné. Když se stávají vědomými, berou na sebe i lidské formy. Toto nabývání formy postupuje vždy ruku v ruce s uvědomováním. Zde v bytostném je totéž odstupňování jako v duchovnu.

Prastvoření živlů v bytostném mají stejně jako prastvoření v duchovnu podle způsobu své činnosti mužskou nebo ženskou podobu. Proto ve starověku vznikl pojem *bohů* a *bohyň*. O nich jsem se již zmínil ve své přednášce »Bohové – Olymp – Valhala«. –

Celým stvořením a světem prochází velký jednotný rys!

Ať posluchač a čtenář mých přednášek vše stále zpracovává. Ať zkoumá a staví mosty od jedné přednášky ke druhé a stejně tak i ven

do velkého i malého světového dění! *Teprve pak* bude moci porozumět Poselství Grálu a zjistí, že se postupně spojuje v úplný celek a nezanechává mezery. Čtenář se stále znovu vrací při všem dění k základním rysům. Vše může vysvětlit, vše dovodit, aniž je nutné změnit jedinou větu. Kdo vidí mezery, tomu chybí plné porozumění. Kdo nepozná velkou hloubku, ono všeobsáhlé, ten je povrchní a nikdy se nepokusil živě vniknout do ducha zde přinesené Pravdy.

Ať se přidruží k těm davům, které jdou širokou cestou v samolibosti a v domnění, že již mají největší vědění. Toto domnění brání takto ztraceným lidem, aby v tom, co je jim sdělováno jinak, viděli živost, která jejich zdánlivému vědění dosud chybí. Kamkoliv pohlédnou, cokoliv uslyší, všude se před to staví jejich vlastní spokojenost s tím, o čem se domnívají, že to drží pevně v ruce.

Teprve až dojdou k oné hranici, kde je neúprosně odvrženo vše nepravé a všechno zdání, poznají při otevření ruky, že v ní nemají *nic*, co by jim umožňovalo pokračovat v cestě a tím nakonec vejít do říše ducha. Pak ale bude již pozdě vrátit se po cestě a posbírat to, co zavrhli a čeho nedbali. Nebude již k tomu dost času. Brána, kterou by vstoupili, bude zavřená. Poslední možnost promeškaná. –

Dokud se člověk nestane *takovým*, jakým *má* být, ale zůstává lpět na tom, jak si to přeje, nemůže mluvit o pravém lidství. Musí si být vždy vědom toho, že vzešel teprve ze *stvoření* a ne přímo z ruky Stvořitele.

»To je slovíčkářství, v podstatě je to totéž, jenom jinak vyjádřeno,« řeknou lidé, kteří se vyvyšují a jsou shnilými, hluchými plody tohoto lidstva, protože nebudou nikdy schopni vycítit velký rozdíl, který v tom spočívá. Prostota slov způsobuje, že se opět mýlí.

Jen ten, kdo je v nitru živý, to nepřejde lhostejně, ale vycítí nezměrné vzdálenosti a ostrá ohraničení.

Kdybych chtěl již teď ukázat *všechny* části, na něž se stvoření rozčlenilo, brzy by mnohý člověk, který se dnes považuje za velkého, ležel celý zoufalý na zemi při poznání, že má slova jsou pravdivá. Byl by zkrušen, až by pochopil, jak je nicotný a malý. Často používaný výraz »pozemský červ« se plným právem hodí pro ozna-

čení těchto »duchovně povznesených«, kteří se dnes ještě vychloubají chytrostí, ale brzy, velmi brzy budou nutně těmi nejnižšími v celém stvoření, nebudou-li dokonce patřit k zavrženým. –

Je nyní načase poznat správně svět jako takový. Ne neprávem se odděluje světské od duchovního, a to i v pozemském životě. Tato označení zřejmě vznikla ze schopnosti některých lidí správně vytušovat, neboť ukazují jako v zrcadle, že tento rozdíl je i v celém stvoření. Také stvoření můžeme rozdělit na ráj a svět, tedy na duchovní a světské. Ani zde není ve světském vyloučeno duchovní, ale v duchovním je vyloučeno světské.

Světem je nutné nazývat hmotnost, jíž probíhá jako tep i duchovno. Duchovno je duchovní oblast stvoření, ráj, z něhož je vyloučeno všechno hmotné. Máme tedy ráj a svět, duchovní a hmotné, prastvoření a vývoj, který lze také nazvat samočinným napodobováním.

Vlastním stvořením je pouze ráj, dnešní duchovní říše. Všechno ostatní je jen *vyvinuté*, tedy ne již stvořené. A to, co se *vyvinulo*, je nutné označit výrazem *svět*. Svět je pomíjivý, vyvíjí se z výronů stvoření, jakožto jeho obraz je napodobuje, a je poháněn a udržován duchovními výrony. Dozrává a pak se přezrálý opět rozpadá. Duchovno však nestárne spolu s ním, ale zůstává věčně mladé, nebo jinými slovy řečeno, věčně stejné.

Vina a odpykání jsou možné jen ve *světě!* To je způsobeno nedokonalostí toho, co se vyvinulo později. Vina jakéhokoliv druhu je v říši ducha zcela nemožná.

Kdo četl vážně mé přednášky, tomu je to úplně jasné. Ví, že nic ze všeho duchovního, jež proudí světem, se nemůže vrátit do oblasti, odkud pochází, dokud na něm lpí z putování třeba jen *prášek* jiného druhu. Nejmenší prášek znemožňuje překročení hranice do duchovna. Zdržuje, i když duch pronikl až na práh. S tímto posledním práškem se nemůže dostat dovnitř, neboť prášek následkem jiné, nižší podstaty nedovolí vstup tak dlouho, dokud ještě lpí na duchovnu.

Teprve v okamžiku, kdy se tento prášek uvolní a odpadne, je duch zcela volný. Tím nabývá stejné lehkosti, jakou má *nejspodnější* vrstva duchovna a která je tak pro tuto vrstvu zákonem. Lidský

duch pak nejen *může*, ale *musí* vstoupit dovnitř přes práh, na němž ho předtím ještě zdržoval poslední jinorodý prášek.

Tento děj můžeme pozorovat a líčit z mnoha stran. Nezáleží na tom, jakými slovy jej obrazně podáme, v podstatě zůstane tentýž. Mohu to okrášlit nejfantastičtějšími příběhy, mohu k lepšímu porozumění použít mnoho podobenství, skutečnost sama o sobě je však prostá, zcela jednoduchá a je vyvolána působením tří zákonů, o kterých jsem se často zmiňoval.

Dá se konečně také právem říci, že v ráji nemůže nikdy dojít ke hříchu, že ráj není dotčen vinou. Proto je pouze stvořené plnohodnotné. V tom, co se z něho vyvinulo dál jako napodobenina stvoření, která zůstává plně přenechána lidskému duchu jako působiště, kde se má vzdělávat a kde má zesílit, může nesprávným chtěním líných lidských duchů vzniknout vina a ta musí být opět odpykáním vyrovnána dříve, než je duchovno schopno se vrátit.

Duchovní zárodky, puzené svou vlastní touhou, vycházejí ze stvoření, tedy z ráje, aby proputovaly tento svět. Lze samozřejmě obrazně říci, že děti odcházejí z domova, aby se učily a vrátily se pak úplně zralé. Toto vyjádření je oprávněné, pokud se chápe *obrazně*. Všechno ale musí stále zůstat obrazným a nesmí se brát osobně, jak se o to lidé všude snaží.

Protože teprve ve světě na sebe lidský duch uvalí vinu, neboť něco takového není v duchovnu možné, nemůže se samozřejmě také vrátit domů do duchovní říše dříve, dokud se nezbaví této viny, která ho tíží. Mohl bych k tomu uvést tisíce obrazů, *všechny* by však měly jen jediný základní smysl, o němž jsem se již často zmiňoval: je jím působení tří prostých základních zákonů.

Když líčím tento děj *věcně*, zní to mnohému cize, protože obrazné líčení lichotí jeho ješitnosti a samolibosti. Chce být raději ve svém světě snů, neboť tam se mnohem krásněji naslouchá a připadá si tam mnohem důležitější, než skutečně je. Dělá ovšem chybu, že v tom nechce vidět věcnou stránku, upadne do fantastičnosti a ztratí tak cestu i oporu. Je užaslý a možná i rozhořčený, ukáže-li se mu prostě a střízlivě, *jaké* stvoření je a jakou v něm vlastně hraje úlohu.

Je to pro něho takový přechod jako u malého dítěte, které v něžném náručí matky nebo babičky mohlo se zářícíma očima a s tvářemi planoucími nadšením blaženě naslouchat pohádkám, a pak konečně spatří svět a lidi, jací jsou ve skutečnosti. Úplně jiní, než jak se o nich vypráví v krásných pohádkách, a přece v podstatě stejní, vrátíme-li se k těmto pohádkám a pozorujeme je bystřeji. Je to trpký okamžik, ale nutný. Jinak by dítě nemohlo postupovat vpřed a zahynulo by za velkých útrap jako »odcizené světu«.

Jinak tomu není ani zde. Kdo se chce dostat vzhůru, musí konečně poznat stvoření v celé jeho *skutečnosti*. Musí stát pevně na nohou a nesmí se již vznášet v pocitech, které se možná hodí pro nezodpovědné dítě, ne však pro zralého člověka, jehož síla chtění proniká podpůrně nebo rušivě do stvoření, a tím je buď povznáší, nebo ničí.

Dívky čtoucí romány, které líčí skutečný život nepravdivě a jenom jej zastírají, začnou jejich vlivem blouznit a velmi rychle zakusí v životě trpká zklamání. Často bývají dokonce zlomeny na celý svůj pozemský život jako snadná kořist bezohledného falešníka, se kterým se s důvěrou sblížily. Nejinak je tomu při vývoji lidského ducha ve stvoření.

Proto pryč se vším obrazným, jemuž se člověk nikdy nenaučil rozumět, protože byl příliš pohodlný na vážnost správného výkladu. Nyní je načase, aby závoje spadly a aby člověk jasně viděl, odkud přišel, jaké povinnosti mu ukládá jeho úkol a kam musí opět jít. *K tomu potřebuje cestu!* A tuto cestu vidí jasně ukázanou v mém Poselství Grálu, ovšem za předpokladu, že ji *chce* vidět.

Slovo Poselství Grálu je živé, takže je mohou přehojně najít jen takoví lidé, kteří mají v duši skutečně poctivou touhu! Všechny ostatní samočinně odpuzuje. Domýšlivcům a těm, kteří hledají jen povrchně, zůstane Poselství knihou o sedmi pečetích!

Jen ten, kdo se ochotně otevře, také obdrží. Přistoupí-li od začátku ke čtení s upřímnou myslí, vykvete mu vše, co hledá, a nádherně se splní! Ale ty, kteří nejsou zcela čistého srdce, toto Slovo odpudí a uzavře se před falešnými pohledy. Takoví lidé nenajdou nic!

A TISÍC LET JE JAKO JEDEN DEN!

KDO Z LIDÍ již pochopil smysl těchto slov? Ve které církvi je správně vykládán? V mnoha případech se chápe jen jako pojem života bez času. Ale ve stvoření není nic bez času a prostoru. Již význam slova stvoření tomu odporuje, neboť co je stvořené, je dílo a každé dílo má své hranice. Co však má hranice, není bez prostoru. A co není bez prostoru, nemůže být ani bez času.

Jsou různé světy, které poskytují bydliště lidským duchům podle jejich duchovní zralosti. Tyto světy jsou více nebo méně hutné, jsou blíže ráji, nebo jsou od něho více vzdálené. Čím jsou vzdálenější, tím jsou hutnější a následkem toho i těžší.

Pojem času a prostoru se zužuje s přibývající hutností, větší soudržností hmotnosti a větší vzdáleností od duchovní říše.

Různý pojem času a prostoru vzniká tím, že lidský mozek je schopen přijímat více nebo méně prožitků. Mozek je opět přizpůsoben stupni hutnosti svého současného okolí, tedy tomu druhu části světa, v níž se nachází tělo. Proto musíme mluvit o tom, že v různých částech světa jsou různé pojmy prostoru a času.

Existují části světa, které jsou mnohem blíže k ráji než ta část, k níž patří země. Tyto části světa bližší ráji jsou jiného druhu hmotnosti – je lehčí a méně soudržná. To má za následek rozsáhlejší možnost prožívání při plném vědomí. Zde na zemi to nazýváme prožíváním za denního vědomí.

Hmotnosti jiného druhu patří k jemnější hrubohmotnosti, ke hrubé jemnohmotnosti a konečně k absolutní jemnohmotnosti samotné. My se v této době nacházíme ve světě absolutní hrubohmotnosti. Čím je hmotnost jemnější, tím je i propustnější. Čím je však hmotnost propustnější, tím má lidský duch sídlící v těle širší pole možností vědomého prožívání nebo řekněme získávání dojmů.

V hrubším a hutnějším těle s přiměřeně hutnějším mozkem jakožto průchodní stanicí vnějších událostí je lidský duch, který v něm sídlí, ovšem uzavřen nebo obezděn pevněji než v propustnějším, méně hutném druhu hmoty. V tomto hutnějším prostředí může proto také vnímat události nebo se jimi dát ovlivňovat jen v omezené míře.

Čím je ale nějaký druh hmotnosti méně hutný, tím je přirozeně i lehčí, a proto se nutně nachází výše. Propouští také více světla, a tím je i jasnější. Čím je následkem své lehkosti blíže ráji, tím je i světlejší a slunnější, neboť propouští paprsky vycházející z ráje.

Čím větší možnosti živého prociťování se lidskému duchu dostane prostřednictvím jeho těla v lehčím a méně hutném okolí, tím více bude schopen v sobě prožít. V době jednoho pozemského dne tak může ve svém okolí získat mnohem více zážitků než pozemský člověk se svým hutnějším mozkem v těžším a tím i soudržnějším okolí. V propustnějším, tedy lehčím a světlejším okolí může lidský duch v době jednoho pozemského dne prožít díky snadnějšímu vnímání tolik jako za jeden pozemský *rok*. V duchovní říši pak může v době jednoho pozemského dne prožít tolik jako za tisíc pozemských let!

Proto se říká: »Tam je tisíc let jako jeden *den.*« *Tedy v bohatství prožívání*, jehož stupňování se řídí podle vzrůstající zralosti lidského ducha.

Člověk si to nejlépe představí, když pomyslí na své *sny!* Ve snu může často za jedinou minutu pozemského času procítit celý lidský život, v duchu jej skutečně prožít! Prožívá přitom nejradostnější i nejbolestnější události, směje se i pláče, prožívá své stárnutí, a přece mu to trvá jen jedinou minutu. V pozemském životě samém by ke stejnému prožití potřeboval mnoho desetiletí, neboť čas a prostor pozemského prožívání je příliš úzce ohraničen, takže člověk postupuje na každém jednotlivém stupni pomaleji vpřed.

A jako může člověk na zemi prožívat tak rychle jen ve snu, protože duch se ve spánku částečně zbaví pout mozku, tak ve světlejších částech světa prožívá duch, který již není tak silně spoután a později je úplně volný, takto intenzivně a rychle *stále.* Ke skutečnému prožití tisíce pozemských let nepotřebuje více času než jeden den!

CIT

KAŽDÝ cit vytváří ihned obraz. Tohoto tvoření obrazů se účastní malý mozek, který má být pro duši můstkem sloužícím k tomu, aby ovládala tělo. Je to *ta* část mozku, která vám zprostředkovává sny. Tato část mozku je opět spojena s předním mozkem, jehož činností vznikají myšlenky, které jsou více vázány na prostor a čas. Z myšlenek se nakonec skládá rozum.

Dávejte nyní dobrý pozor na celý postup! Můžete při tom přesně rozeznat, kdy k vám mluví cit z ducha nebo pocit z rozumu!

Činnost lidského ducha vyvolává ve sluneční pleteni cit a současně tím ovlivňuje malý mozek. To je *projev* ducha. Tedy vlna síly, která *vychází* z ducha. Tuto vlnu cítí člověk přirozeně tam, kde je duch v duši spojen s tělem, tedy v centru takzvané sluneční pleteně. Ta předává pohyb dál do malého mozku, který je tím ovlivňován.

Malý mozek podle toho, který z různorodých vlivů na něj působí, vytváří podobně jako fotografická deska ihned obraz děje, který duch chtěl, čili který si díky své mocné síle svým chtěním vytvořil. *Obraz beze slov!* Přední mozek přijímá tento obraz a snaží se jej vylíčit slovy. Tak se vytvářejí myšlenky a ty se pak vyjadřují řečí.

Celý postup je ve skutečnosti velmi jednoduchý. Opakuji ještě jednou: Duch za pomoci sluneční pleteně ovlivňuje daný mu můstek, vtiskuje tedy ve vlnách síly své určité chtění do nástroje, který mu byl za tím účelem dán: do malého mozku. Malý mozek to, co přijme, ihned předává dál přednímu mozku. Při tomto předávání již dochází následkem zhutnění k malé změně, protože malý mozek k tomu přidává něco z vlastního druhu.

Nástroje, které má duch k dispozici, aby je používal, pracují v lidském těle jako články řetězu, jež zapadají do sebe. Všechny ale *jen formují*, nic jiného nemohou dělat. To, co je jim předáno, formují

podle svého vlastního zvláštního druhu. Tak i přední mozek přijímá obraz, který mu předá malý mozek, a nejdříve jej přiměřeně svému poněkud hrubšímu druhu vtěsná do užších pojmů prostoru a času. Tím jej zhutní a přenese jej tak do jemnohmotného světa myšlenkových forem, který má už pevnější a určitější podobu.

Potom již také tvoří slova a věty. Ty pomocí orgánů řeči pronikají jako zformované zvukové vlny do jemné hrubohmotnosti a vyvolávají v ní opět nový projev, který je způsoben pohybem těchto vln.

Mluvené slovo je tedy projev obrazů, jež zprostředkovává přední mozek. Ten však může řídit směr projevu místo k orgánům řeči k orgánům pohybu, takže místo slov vznikne písemný záznam nebo čin.

To je normální postup činnosti lidského ducha ve hrubohmotnosti, tak jak jej chtěl Stvořitel.

Je to *správná* cesta, která by měla za následek zdravý vývoj ve stvoření a lidstvo by z ní vůbec nemohlo sejít.

Člověk ale dobrovolně opustil tuto cestu, kterou mu předepisovalo uzpůsobení jeho těla. Svévolně zasáhl do normálního chodu řetězce svých nástrojů tím, že si z rozumu utvořil modlu. Tak vynakládal veškerou sílu na pěstování rozumu a soustřeďoval ji jednostranně jen na tento jediný bod. Přední mozek jako producent byl ve srovnání s ostatními spolupracujícími nástroji nepřiměřeně namáhán.

To se přirozeně vymstilo. Stejnoměrná a společná práce jednotlivých článků řetězce byla od základu změněna a zastavena, a tím byl zastaven i veškerý správný vývoj. Protože se po tisíciletí napínal na nejvyšší míru *jen* přední mozek, vyrostl mnohem víc než vše ostatní.

Následkem toho je potlačení činnosti všech zanedbávaných částí, jež musely zůstat slabší, neboť byly méně používány. Patří k nim především malý mozek, který je nástrojem ducha. Z toho vyplývá, že činnost vlastního lidského ducha byla nejen silně omezena, ale často je úplně znemožněna a vyřazena. Možnost správného styku ducha s předním mozkem přes můstek malého mozku je zasypána. Přímé spojení lidského ducha s předním mozkem je však zcela vyloučeno, protože přední mozek se k tomu svou podstatou vůbec ne-

hodí. Je zcela odkázán na práci malého mozku, probíhající v nezmenšené míře, a podle Boží vůle má stát v řadě *za ním*, chce-li správně vykonávat činnost, jež mu přísluší.

K přijímání záchvěvů ducha je uzpůsoben malý mozek. Tento mozek nelze obejít, neboť přední mozek má při své činnosti již připravovat přechod k jemné hrubohmotnosti, a proto je úplně jiné, mnohem hrubší povahy.

V jednostranném nadměrném vypěstování předního mozku spočívá dědičný hřích pozemského člověka proti Bohu, nebo lépe řečeno proti Božím zákonům, které se projevují ve správném rozdělení činnosti všech tělesných nástrojů právě tak jako v celém stvoření.

Kdyby člověk zachoval toto *správné* rozdělení, zůstal by i na správné a přímé cestě ke vzestupu svého ducha. Takto však člověk ve své ctižádostivé domýšlivosti zasáhl do sítě zdravého působení, vyňal z ní část a pěstoval ji zvlášť, aniž dbal na všechny ostatní. To *muselo* způsobit nerovnost a váznutí. Je-li ale takovým způsobem brzděn běh přirozeného dění, musí to mít nezbytně za následek onemocnění a selhání, a nakonec divoký zmatek a zhroucení.

Zde však nejde jen o tělo, ale především o ducha! Tímto přehmatem – nestejnoměrným pěstováním obou mozků – byl zadní mozek během tisíciletí následkem zanedbávání potlačen, a tím byl duch omezen ve své činnosti. Stalo se to *dědičným hříchem*, neboť časem došlo k tomu, že jednostranně nadměrně vypěstovaný přední mozek byl již dán každému dítěti jako hrubohmotné dědictví. Tím se dítěti předem neuvěřitelně ztěžovalo duchovní probuzení a zesílení, protože můstek, který je k tomu potřebný, zadní mozek, již nebyl tak lehce schůdný a velmi často byl i přerušen.

Člověk ani netuší, jaká ironie, která ho velmi odsuzuje, je ve výrazech »velký mozek« a »malý mozek«, jež vytvořil! Nelze vyslovit strašlivější obžalobu proti jeho zásahu do Božího určení! Tím přesně označuje to nejhorší ze své pozemské viny. Jemný nástroj hrubohmotného těla, který mu má na této zemi pomáhat, totiž ve své hříšné svévoli zmrzačil takovým způsobem, že mu nejen nemůže sloužit *tak*, jak to Stvořitel předurčil, ale dokonce ho *musí* vést do

hlubin záhuby! Lidé se tím provinili mnohem víc než pijáci nebo ti, kdo ničí své tělo tím, že se oddávají všem možným náruživostem!

A teď ještě opovážlivě požadují, aby se jim Bůh učinil *tak* srozumitelným, aby mu mohli rozumět i ve svévolně pokřivené tělesné schránce! Po tomto již spáchaném zlém činu mají ještě i *tento* požadavek!

Člověk mohl při přirozeném vývoji lehce a radostně vystoupit po stupních do světlých výšin, kdyby zlovolně nezasáhl do Božího díla!

Člověk bude mít v budoucnu *normální* mozky, které budou pracovat stejnoměrně a budou se vzájemně harmonicky podporovat. Zadní mozek, jenž se nazývá malý, protože je zakrnělý, správnou činností zesílí, až bude ve správném poměru k přednímu mozku. Pak nastane opět harmonie a vše křečovité a nezdravé zmizí!

Nyní však k *dalším* následkům dosavadního tak nesprávného způsobu života: Zadní mozek, který je ve srovnání s předním mozkem příliš malý, působí dnes opravdově hledajícím lidem potíže při rozeznávání, co je v nich pravý cit a co jen pouhý pocit. Již dříve jsem řekl, že pocit je vytvářen předním mozkem tak, že myšlenky předního mozku působí na nervy v těle a ty při zpětném vyzařování dávají přednímu mozku podnět k takzvané fantazii.

Fantazie jsou obrazy, které vytváří přední mozek. Nelze je srovnávat s obrazy, jež vytváří malý mozek pod tlakem ducha! Zde je rozdíl mezi projevem citu jako následku činnosti ducha a mezi projevy pocitu vycházejícího z tělesných nervů. Při obojím vznikají obrazy, které neznalý člověk těžko rozeznává, nebo je nerozeznává vůbec, přestože je mezi nimi tak velký rozdíl. Obrazy citu jsou pravé a je v nich živá síla, naproti tomu obrazy pocitu, fantazie, jsou přeludy z vypůjčené síly.

Zjistit rozdíl mezi těmito obrazy je ale snadné pro toho, kdo zná děje probíhající v celém stvoření a sám se přesně pozoruje.

U obrazů citu, které vznikají při činnosti malého mozku, můstku pro ducha, se *nejdříve* objevuje bezprostředně obraz a teprve potom přechází v myšlenky. Myšlenky pak ovlivňují tělesné pocity.

U obrazů vytvořených předním mozkem je tomu obráceně. Zde

musí myšlenky *předcházet*, aby vytvořily základ pro obrazy. Všechno se ale děje tak rychle, že se to zdá být téměř stejné. Při určitém cviku v pozorování však může člověk velmi brzy přesně rozpoznat, jakého druhu je ten který děj.

Dalším následkem dědičného hříchu jsou zmatené sny! Z toho důvodu již dnešní lidé nemohou přikládat snům *ten* význam, jaký jim ve skutečnosti náleží. Normální malý mozek ovlivňovaný duchem by poskytoval sny jasné a nezmatené. To znamená, že by to vůbec nebyly *sny*, ale *prožívání* ducha, přijímané a podávané malým mozkem v době, kdy přední mozek ve spánku odpočívá. Síla předního neboli denního mozku, která dnes převládá, však svým vyzařováním ovlivňuje citlivý zadní mozek ještě i v noci. Zadní mozek ve svém dnešním zeslabeném stavu přijímá silné vyzařování předního mozku současně s prožíváním ducha, a tím vzniká směs jako při dvojitém osvětlení fotografické desky. Výsledkem jsou pak nynější nejasné sny.

Nejlepším důkazem toho je, že se ve snech často vyskytují také slova a věty, jež pocházejí *jen* z činnosti *předního* mozku. Jedině on tvoří slova a věty, neboť je těsněji spjat s prostorem a časem.

Proto již člověk není přístupný duchovním výstrahám a poučením prostřednictvím zadního mozku, nebo je jim přístupný pouze nedostatečně. Tím je mnohem více vystaven různým nebezpečím, kterým by jinak mohl díky duchovním výstrahám uniknout!

Kromě těchto neblahých následků jsou ještě mnohé jiné, jež zavinil zásah člověka do Božích určení. *Všechno* zlo totiž ve skutečnosti vzniklo jen z tohoto jediného, dnes každému viditelného pochybení. Toto pochybení bylo pouze plodem ješitnosti, která vznikla, když se ve stvoření objevila žena.

Ať se proto člověk konečně vymaní z následků dědičného zla, nechce-li být ztracen.

Všechno ovšem vyžaduje námahu, a tedy i toto. Člověk se přece *má* probudit ze své pohodlnosti a stát se konečně tím, čím měl být již od začátku: podporovatelem stvoření a zprostředkovatelem Světla všem tvorům!

ŽIVOT

ČLOVĚK měl dosud o životě nesprávný pojem. Všechno, co nazýval životem, není nic jiného než hnaný pohyb, který lze považovat jen za přirozený projev skutečného života.

To, co v celém stvoření formuje, přispívá ke zrání, udržuje a způsobuje rozklad, je tedy pouze projev působení více nebo méně silného pohybu. Lidský rozum tento pohyb prozkoumal, považuje jej za to nejvyšší, co existuje, a našel v něm svou hranici. Dál se nemůže ve svém zkoumání dostat, neboť je sám produktem tohoto pohybu. Proto jej nazval jako vrchol svého poznání prostě »silou«, »živou silou« nebo také »životem«.

Není to však ani síla, ani život, ale jen přirozený, nezbytný projev života. Síla je pouze v životě samém, je s ním nerozlučně spjata. Protože síla a život jsou nerozlučné, stvoření je ale formováno, udržováno a opět uváděno do rozkladu jen pohybem, nemůže se ve stvoření mluvit ani o síle, ani o životě.

Kdo tedy mluví o objevu prasíly nebo dokonce o využití prasíly pomocí strojů, je na omylu, protože ji ve stvoření vůbec nemůže najít. Považuje za ni něco jiného a označuje to pak jen podle svého názoru mylně slovem »síla«. Tím však takový člověk dokazuje, že nemá ani potuchy o dějích probíhajících ve stvoření a o stvoření samém. To mu ale nelze vytýkat, tuto nevědomost totiž sdílí se *všemi* ostatními lidmi, učenými i neučenými.

Proto jsem ve svém Poselství mluvil zpočátku o »síle« proudící stvořením, neboť jsem mnoho věcí mohl lidem vysvětlit jen tímto způsobem.

Jinak by mé výklady vůbec nepochopili. Teď však mohu jít dál a podat obraz, který věcně ukazuje všechno, co se ve stvoření děje.

Toto líčení je nové, nemění ale *nic* na mých vysvětleních, která jsem dosud poskytl. Všechno zůstává přesně tak, jak jsem to řekl a jak to také *skutečně je*. Mé nynější líčení je nové jen zdánlivě, protože tentokrát vše osvětluji jinak.

Dávám tím pevný základ, velký kadlub, do něhož může člověk nalít jako trvale se pohybující, vroucí náplň všechno, co bylo řečeno v předcházející části Poselství. Tím se to stane jediným celkem, něčím, co nezbytně patří k sobě a splývá. Tak člověk získá pro něho nevyčerpatelný, ve všem harmonizující celkový přehled velikého dění, o němž dosud nevěděl a které zahrnuje i jeho vlastní vznik a bytí.

Ať se posluchač a čtenář nyní snaží obrazně si představit, co před ním rozvinu:

Život, skutečný život je něco zcela samostatného, zcela nezávislého. Jinak by se to nemohlo označovat jako »život«. Ten je však pouze v *Bohu!* A protože mimo Boha není nic skutečně »živého«, má také jedině On sílu, která je v životě. Jedině On sám je proto také onou často uváděnou prasilou nebo vůbec »silou«! A v síle je Světlo! Výraz »prasvětlo« je stejně nesprávný jako výraz »prasíla«. Je prostě jen jedno Světlo a jedna síla: *Bůh!*

Existence Boha, síly, Světla, tedy života, má již sama za následek stvoření! Neboť živé Světlo, živá síla nemůže být bez *vyzařování. A vyzařování obsahuje všechno potřebné pro stvoření.*

Vyzařování ale není Světlo samo!

Vše, co je mimo Boha, má tedy svůj původ jen v jeho vyzařování! Toto vyzařování je však pro Světlo samozřejmou činností. A tato činnost probíhala *vždy*, od věčnosti.

V blízkosti Světla je vyzařování přirozeně nejsilnější. Je tak silné, že zde nemůže být jiný pohyb než bezpodmínečný, neochvějný *pohyb vpřed*, který je pro toto vyzařování příznačný. Tak to vychází od Boha daleko, do pohádkových dálav, jejichž rozsah si lidský duch nedokáže představit.

Ale tam, kde se toto bezpodmínečné pronikání vpřed, které se rovná neustálému nesmírnému tlaku, konečně poněkud zmírní, se

dosavadní pohyb, směřující jen vpřed, mění v pohyb *krouživý*. Ke krouživému pohybu dochází tím, že živá síla působí zároveň přitažlivě a všechno, co bylo vrženo za hranici přímého vyzařování, strhuje znovu nazpět k bodu, kde převládá jen pohyb vpřed. Tím vznikají krouživé pohyby *elipsovitého* tvaru, protože to již není *vlastní* pohyb, ale jen pohyb vyvolaný přitažlivostí, která spočívá v síle, tedy v Bohu samotném. Tento pohyb nastává, když to, co bylo vrženo za určitý bod, je přitažlivostí strhováno znovu nazpět.

Kromě toho se ještě záření při vystoupení z Božské sféry bílého žáru štěpí na pozitivní a negativní druh.

Při těchto krouživých pohybech, kdy se zmírní nesmírný tlak přímého vyzařování, dochází přirozeně i k mírnému ochlazení a následkem toho vzniká určitá sraženina.

Sraženina klesá hlouběji nebo dál od původního nejsilnějšího vyzařování, je však stále ještě zadržována vše pronikající přitažlivostí síly. Zároveň má stále ještě dost síly z vyzařování, aby mohla pronikat vpřed, čímž vznikají nové krouživé pohyby ve stále nových, ale zcela určitých hranicích. Tak nastává další a další srážení a vytváří se jedna elipsovitě kroužící pohybová úroveň za druhou. V nich dochází ke shlukování a nakonec vznikají stále pevnější formy, víc a více vzdálené od počátečního vyzařování a jeho nesmírného tlaku ženoucího vpřed.

Z takto vzniklých odstupňování se vytvářejí úrovně, v nichž se podle stupně svého ochlazení shlukují a udržují určité druhy. Tyto úrovně nebo druhy jsem již popsal ve svém Poselství jako veliké základní úrovně. Na nejvyšším místě stvoření je to úroveň duchovna, k ní se pak připojuje úroveň bytostného, jemnohmotnosti a nakonec hrubohmotnosti. Každá úroveň má opět mnoho odstupňování. Je samozřejmé, že všechny dokonalejší druhy zůstávají výše, nejblíže východisku, protože se mu nejvíce podobají a přitažlivost živé síly na ně působí nejsilněji. – –

Jak jsem již řekl, toto vyzařování Světla, tak nepochopitelné lidskému duchu, existovalo vždy, od věčnosti.

Bůh však nepřipustil, aby se toto vyzařování dostalo a působilo

dál než ke hranici, na níž proud, ženoucí se bezpodmínečně vpřed, tvořil ještě přímou linii. Proto se čisté Boží vyzařování, zářící úplně jasně, udrželo bez ochlazování a s tím spojeného srážení. To byla Božská sféra, která je věčná jako Bůh sám! Tento jas se nemohl nikdy zkalit, a proto ani odchýlit nebo změnit. Byla možná jen úplná harmonie s původem, se Světlem samotným. A Božská sféra je nerozlučně spojena s Bohem, neboť *tomuto* vyzařování živé síly, které je jejím přirozeným projevem, není možné zabránit.

K Božské sféře, jež je pod lidskému duchu nepochopitelným tlakem bezprostřední blízkosti živé síly, patří jako nejzazší bod, tvořící hranici a současně kotviště, vlastní hrad Grálu, který si lze také představit jako uzavírající protipól. Nachází se tedy ještě v okruhu Božského, trvá proto od věčnosti a zůstane nezměněn na věky věků, i kdyby se stvoření mělo jednou rozpadnout v trosky.

Tak tomu bylo od věčnosti. Je to něco, co lidský duch nemůže pochopit.

Teprve když Bůh podle svého chtění vyslal veliká slova: *»Budiž Světlo!«*, vylétly paprsky přes tuto dosud určenou hranici dál do vesmíru, kde nebylo světlo, a přinášely pohyb a teplo. A to byl počátek stvoření, které pak zrodilo lidského ducha a mohlo se mu stát domovem.

Bůh, Světlo, nepotřebuje toto stvoření. Kdyby opět omezil vyzařování na nezbytně nutné, jak tomu bylo dříve, takže by zůstala jen sféra Božské čistoty, v níž nemůže nikdy nastat zkalení, nadešel by konec všeho dalšího. Tím by ale přestal existovat i člověk, který může být vědomý jen *ve stvoření!* –

Přímé vyzařování Světla může plodit *jen* to, co je dokonalé. Ve stále větší vzdálenosti se však tento počáteční tlak mění a původní dokonalosti ubývá, protože s postupným ochlazováním se od tohoto vyzařování neustále odlučují jednotlivé části a zůstávají na místě. Čistota dokonalosti závisí na *tlaku Božího vyzařování v jeho největší síle*, jaký je možný jen v blízkosti Boha. Tlak způsobuje pohyb a z něho vzniká teplo, horko a žár.

Tlak je ale jen projev síly, ne síla sama. Stejně tak záření vznika-

jí jenom pod tlakem síly, nejsou však samotnou silou. Proto jsou záření ve stvoření také jen následkem příslušného pohybu a ten se opět musí řídit podle příslušného tlaku. Kde ve stvoření tedy není záření, tam není ani pohyb, nebo jak lidé mylně říkají, není tam »život«. Každý pohyb totiž září a zastavení pohybu je nicota, nehybnost, kterou lidé nazývají smrt.

Tak také veliký soud nastane pouze zvýšeným tlakem Božského paprsku, který bude zprostředkovávat Boží vyslanec vtělený do hrubohmotnosti, jemuž dal Bůh jiskru *své živé síly*. Tlak této *jiskry* živé síly, který přirozeně nemůže být tak silný jako mocný tlak živé síly v Bohu Otci samém, může snést jen to, co se *správně* zachvívá v zákonech působení Boží síly! Co se takto zachvívá, bude jiskrou síly posíleno, ale nerozžhaví se až do běla, protože k tomu již záření jiskry síly tohoto Božího vyslance nestačí.

Všechno, co ruší, však bude vyvráceno ze stěžejí, vyhozeno ze svých nesprávných pohybů, bude rozbito a rozloženo. Na to záření této jiskry síly úplně postačí. Tak zcela samočinně proběhne veliký Boží soud a nezávisí snad na libovůli Božího vyslance. Uskuteční se prostě na základě zákona záření, který se musel vytvořit jako důsledek vyzařování Boží síly. Všechno, co se *správně* pohybuje v myšlení i jednání, vyzařuje v hrubohmotnosti fialovou barvu.

Ale vše, co je temné a zlé, nebo k tomu tíhne, ať v myšlení nebo v žádostech, má barvu kalné *žluti*. Tyto dvě barvy jsou základními barvami pro soud! Podle síly chtění nebo jednání jsou pak i vyzařování slabá nebo silná. S Božím vyslancem přichází paprsek *Božského* Světla nezměněný do stvoření a tím i sem na zemi! Božské Světlo posílí a pozvedne dobro, tedy všechno pozemsky fialové, zatímco pozemsky kalnou žluť rozloží a zničí.

Podle druhu a síly chtění nebo jednání je vyzařování silnější nebo slabší. A to pak bude mít vliv i na druh a sílu působení paprsku Božského Světla soudícího s neomylnou spravedlností!

Lze docela dobře říci, že stvoření je obklopeno a prostoupeno obrovským mnohobarevným větvovím záření. Tato záření jsou však jen projevem rozmanitých pohybů, které jsou způsobeny tlakem ži-

vé síly v Bohu. Jinými slovy: Bůh svou živou silou udržuje stvoření. To vše je správné, ať se pro to zvolí jakýkoliv způsob vyjádření. Je pouze nutné přesně znát pravý původ a postup dalšího vývoje, má-li se na tom stavět.

Nejvyšší stupeň žáru rozžhavuje *do běla*, jak je tomu v Božské sféře. Při poklesu teploty vznikají postupně jiné barvy a ochlazováním se vše víc a více zhutňuje!

Chci i při dalším výkladu používat tyto pozemské pojmy a říci, že lidský duch se nemůže nikdy rozžhavit do běla, protože vznikl v úrovni, kde se tlak zeslabil a není již schopen vytvořit nejvyšší stupeň žáru. Vzhledem ke svému původu je proto lidský duch takového druhu, který již nemůže snést tento nejvyšší stupeň síly a přitom si zachovat vědomí. Lze také říci, že duchovno vzniká a může dosáhnout vědomí sebe samého teprve při zcela určitém ochlazení. Druh, z něhož pochází »duch«, je pouze *sraženinou* z Božské sféry. Tato sraženina se nutně vytvořila mírným ochlazením a tak dále.

Tak se to stupňovitě rozšiřuje dál. První sraženinou z Božské sféry je praduchovno, ze kterého pocházejí prastvoření. A teprve sraženina z praduchovna je druhem, z něhož se mohou vyvíjet lidští duchové. Sraženinou z tohoto druhu je bytostné, z bytostného se odlučuje jemnohmotnost a ta jako poslední ze sebe vydává hrubohmotnost. Přitom je ale v každém z uvedených základních druhů – i v Božském – ještě velmi mnoho mezistupňů, které slouží jako přechody a umožňují vzájemné spojení.

První sraženina z Božské sféry, jak lze snadno pochopit, je také obsahově nejbohatší, a proto si mohla být ihned vědomá sama sebe a vytvořila takzvané prastvořené. Další sraženina, která vyplynula z této první, již není tak silná a musí se teprve postupně vyvíjet k vědomí sebe samé. Z ní pocházejí lidští duchové.

Díky bohatšímu obsahu svého druhu jsou prastvoření na nejvyšším místě ve stvoření, jsou *první* sraženinou z Božské sféry. Lidští duchové vznikli naproti tomu teprve z další sraženiny a samozřejmě se nemohou ani při plné zralosti dostat až na výši prastvoře-

ných, kteří jsou svým druhem obsahově bohatší, ale musí zůstat na výši svého vlastního druhu.

Ke vzestupu na vyšší úroveň jim chybí něco, co není možné doplnit, ledaže by jim to poskytla sama živá Boží síla. To se však nemůže stát přirozenou průchodní cestou, ale musí to vyjít ze živé části Boha, která vstoupila do stvoření a pobývá v něm. V tomto případě se pak jedná o skutečnou, opravdu *živou sílu*, takže nedojde k ochlazení vyzařování, které je jinak nezbytně nutné. Jedině tato živá část Boha má proto možnost svým bezprostředním vlastním vyzařováním připojit k lidskému duchu něco, co pak tomuto duchu umožňuje překročit hranici oblasti prastvořených.

Když na počátku stvoření vyletělo vyzařování přes hranici Božské sféry, vznikla u věčného hradu Grálu, který je na samé hranici Božské sféry, nová přístavba. Vznikla na druhé straně hradu, tedy v nejduchovnější části stvoření, takže i prastvoření mohou na své straně navštěvovat tuto novou část hradu v duchovnu, a to nejvýše po hranici, která je dána jejich druhem.

Krok přes tuto hranici, tedy do Božské sféry, by pro ně znamenal okamžitou ztrátu vědomí, rozplynutí v bílém žáru, kdyby… tento krok mohli učinit. To ale není možné, protože by mnohem silnějším tlakem Božské sféry, na který nejsou zvyklí, byli prostě vrženi nazpět. Jinak řečeno, tento tlak jim nedovolí vejít. Zcela přirozeným způsobem jim brání ve vstupu, aniž je třeba něčeho dalšího.

Podobné je to u vyvinutých lidských duchů v případě prastvořených a úrovně, kde prastvoření pobývají.

Tak dnes stojí hrad Grálu se svou duchovní přístavbou jako prostředník mezi Božským a stvořením. Hradem Grálu musí procházet všechna záření, jež jsou nutná pro stvoření. Syn Člověka jakožto král Grálu jest jediným prostředníkem, který může překračovat hranici ze stvoření do Božského, a to díky svému původu, který spojuje Božské s duchovnem. Z toho důvodu *muselo* dojít k mystériu tohoto spojení.

Teprve hluboko pod hradem Grálu a oblastí prastvořených je ráj. Je to nejvyšší a nejkrásnější místo pro lidské duchy, kteří se podle

Boží vůle podřídili zákonům Božího vyzařování a dosáhli plné zralosti. – –

Nechci zde zacházet do podrobností, aby vlastní obraz dění nešel příliš do široka. Na toto téma ještě vydám pro pozemskou vědu knihy ke studiu jednotlivých dějů, jako například o vývoji v jednotlivých úrovních, o jejich vzájemném působení a tak dále. Nic se nesmí přeskočit, jinak by vznikla mezera, která by lidské vědění ihned donutila, aby se před ní zastavilo.

A tak dojde-li dozrálý duch pozemského člověka po dlouhém putování zpět ke hranici určené jeho druhu, tedy tam, kde začíná silnější tlak, nemůže se rozžhavit ještě víc, než mu to dovoluje jeho plná zralost. Při zvýšeném tlaku mocnější síly by se druh jeho podstaty musel rozplynout a shořet, rozžhavit se do vyššího žáru, a tím by zaniklo jeho já. Nemohl by pak již existovat jako lidský duch a musel by shořet a rozplynout se v bílém Světle. Již v oblasti prastvořených by ztratil vědomí následkem vyššího tlaku, který tam panuje.

Bílé Světlo, tedy Boží vyzařování, ve kterém může být vědomé jen Božské, *proto obsahuje všechny základní součásti stvoření*. Tyto součásti se při pozvolném ochlazování směrem dolů odlučují, při pohybu se formují a zformované se spojují, ale už spolu nesplývají, protože chybí k tomu potřebný tlak. Při každém stupni ochlazení se určitá část odloučí a zůstane na místě. Nejdříve Božské, později duchovno a pak bytostné, až nakonec klesá dál jen jemnohmotnost a hrubohmotnost.

Stvoření je tedy vlastně sraženina, která vznikla stále větším ochlazováním bílého Světla, vyzařování živého Světla. Duchovno i bytostné se může vytvořit a nabýt vědomí jen při zcela určitém stupni ochlazení, což je totéž co zmenšení tlaku Božího vyzařování.

Když zde mluvím o rozplynutí nebo rozložení lidského ducha při příliš silném tlaku vyzařování Světla, nelze tím za tuto hranici považovat nirvánu buddhistů, kteří by si snad mohli takto vykládat mé vysvětlení. Toto vysvětlení se týká jen dění směrem ze Světla dolů, kdežto nirvánou se míní vrchol cesty vzhůru.

Zde by se zasunula závora. Aby se totiž lidský duch dostal z této země až vzhůru do duchovní říše, do ráje, na jehož nejvyšší hranici je nutné hledat tento bod, musí dosáhnout nejvyšší zralosti jako »vědomé já«. Zralosti podle vůle Boží, ne snad podle lidského domnění. Jinak nemůže vejít do této říše. Jestliže však jako duch vědomý si sám sebe natolik dozraje, je zvýšeným tlakem Božské sféry na této hranici nesmlouvavě zadržen a odtlačen. *Nemůže* dál! A ani nechce! V Božské sféře by nikdy nemohl užívat radostí, protože tam již nemůže být lidským duchem, a rozplynul by se. V duchovní říši, v ráji, ale najde věčné radosti a v díku již ani nepomyslí na to, že by se chtěl rozplynout.

Kromě toho je ve své plné zralosti *potřebný* k povznášení a zdokonalování úrovní ležících pod ním, které jsou v dalších sraženinách schopny odolávat jenom slabšímu tlaku než on. Tam je *on*, lidský duch, tím největším, protože snáší silnější tlak, ba dokonce jej potřebuje. – –

V těchto nížinách je úkolem lidského ducha, aby vše, co je pod ním, otvíral pokud možno co nejvíce vlivu čistého vyzařování Světla pomocí síly, kterou má, a aby tak jakožto prostředník, jímž může pronikat silnější tlak, působil blahodárně na všechno ostatní. Může totiž tento vyšší tlak přijímat, rozdělovat jej a předávat dál, aby působil očistně a rozkládal všechno nečisté.

Člověk žel v tomto případě špatně hospodařil. Ve stvoření se sice vyvinulo do dnešní doby vše, co se mělo vlivem tlaku nebo nutnosti vyvinout, vyvinulo se to však nesprávně, protože člověk zde nejen selhal, ale dokonce chybně vedl dolů místo nahoru! Z toho důvodu vznikly ze všeho místo přirozené krásy jen ošklivé karikatury.

Být přirozený však znamená jít vzhůru, usilovat vzhůru, následovat přitažlivost živé síly. Všechno, co je přirozené, totiž usiluje jen vzhůru, jako každé stéblo trávy, každá květina a každý strom. Proto se žel to, co bylo vedeno lidským chtěním, jenom *podobá* navenek tomu, co měl člověk podporovat.

Například bohatý vnitřní život je možné při povrchním pozorování často zaměnit s prázdnotou, která se navenek projevuje jako

přesycenost životem a znuděnost. Čisté uctívání všeho krásného se ve svých projevech zpočátku také podobá nízké žádostivosti, protože obojí se vyznačuje jistou mírou blouznivosti. Jenže jedno je pravé a druhé falešné a slouží jen jako prostředek k dosažení účelu. Skutečný půvab se nahrazuje marnivostí a šplhounství předstírá pravou službu. Tak je tomu se vším, co člověk vypěstoval. Jen zřídka vedou jeho cesty ke Světlu. Téměř vše se přiklání k temnu.

To musí být vymýceno, aby z této Sodomy a Gomory vzniklo nyní na zemi království Boží! Aby všechno konečně směřovalo ke Světlu, k čemuž je člověk prostředníkem!

– – –

O Světle samém, o Bohu, přitom nemluvím. Je mi to příliš svaté! Kromě toho by to člověk přece nemohl nikdy pochopit. Musí se navěky spokojit s tím, *že Bůh jest!*

ROZŠIŘUJ SVÉ VĚDĚNÍ!

BOŽÍ MOUDROST ŘÍDÍ SVĚT!
LIDÉ, SNAŽTE SE USILOVNĚ,
ABYSTE DÍKY POZNÁNÍ VYTUŠILI
VELIKOST BOHA!

3. DÍL

V ZEMI SOUMRAKU

LIDSKÁ duše, dej se na chvíli zavést do jemnohmotné říše! Bez zastávky projdeme říší stínů, neboť o ní jsem již mluvil. Je to *ona* oblast, v níž musí pobývat *ti*, kdo jsou ještě příliš hloupí, než aby správně používali své jemnohmotné tělo. Jsou to právě všichni, kteří si zde na zemi o sobě mysleli, že jsou obzvlášť chytří. V jemnohmotné říši jsou němí, slepí a hluší, protože si nemohli vzít s sebou pozemský rozum, výtvor svého hrubohmotného těla. Zůstal v úzkých hranicích, které nemůže nikdy překročit, protože je svázán se zemí.

Po pozemské smrti lidská duše ihned pozná první následek svého velkého omylu. Stojí v jemnohmotné říši neschopná, bezmocná a slabá a je na tom mnohem hůř než novorozeně na hrubohmotné zemi. Proto se tyto duše nazývají *stíny*. Jsou to duše, které sice ještě pociťují svou existenci, ale nemohou si ji uvědomit.

Opusťme tyto pošetilce, kteří se zde na zemi domnívali, že všechno vědí lépe, tlachali hlouposti a teď musí mlčet. *Vstupujeme do úrovně soumraku!* K našemu sluchu proniká šepot, který se úplně hodí k bledému přítmí, jež nás obklopuje a dovoluje nám rozeznávat nejasné obrysy pahorků, luk a křovin. *Vše* je zde důsledně přizpůsobeno *šeru*, které *může* přispět k probuzení. *Může*, ale nemusí!

Není možné volně, radostně mluvit ani jasně hledět. Panuje tady jen šero, tlumená atmosféra, jež odpovídá stavu duší, které zde pobývají. Všechny duše se plouživě pohybují, unaveně a netečně se vlečou něčím neurčitým hnány jedním směrem, kde v dálce jako by vystupovala něžná růžová záře. Tento příslib světla působí jako sladké kouzlo na zdánlivě tak unavené duše. Jen *zdánlivě* unavené; jejich duch je *líný,* a *proto* jsou jejich jemnohmotná těla *slabá*. –

Růžová záře ve veliké dálce zve tak slibně! Probouzejíc naději pobízí k čilejšímu pohybu. S přáním dostat se k ní se jemnohmotná těla víc a více napřimují, duším vstupuje do očí výraz silnějšího uvědomění a stále jistěji jdou tímto směrem. –

Kráčíme s nimi. Duší kolem nás přibývá, všechno je pohyblivější a zřetelnější, hovor je o něco hlasitější a zní jako silné mumlání. Podle slov poznáváme, že ti, kdo se zde tlačí dopředu, neustále pronášejí modlitby, chvatně, jako v horečce. Davy houstnou, jak se všichni tlačí vpřed, vzniká tlačenice a skupiny před námi se zastavují. Ti, co jsou před nimi, je obracejí nazpět, ale skupiny se pak opět tlačí dopředu. Tísnící se davy se vlní, mezi modlitbami se ozývají výkřiky zoufalství, slova úzkostlivých proseb, ustrašených žádostí a místy i potlačované bědování jako výraz největší beznaděje! –

Rychle se přenášíme přes tento zápas miliónů duší a vidíme, že jim nehybně a chladně stojí v cestě překážka, která jim brání jít dál. Marně se na ni vrhají, marně ji smáčejí slzami.

Velké a silné tyče stojící hustě vedle sebe neúprosně zadržují davy, které se tlačí vpřed! –

A silněji plane v dálce růžová záře, toužebněji se rozšiřují oči těch, kdo si ji vytkli za cíl. Duše prosebně natahují ruce, v nichž dosud křečovitě svírají růženec, a za drmolení modliteb zvolna propouštějí prsty jednu kuličku růžence za druhou! Tyče mříží, které oddělují duše od krásného cíle, však stojí neochvějně a nehybně!

Jdeme kolem těchto hustých řad. Zdá se, jako by byly nekonečné. Nejsou to statisíce, ale milióny! Jsou to všichni, kteří se na zemi považovali za opravdu »věřící«. Jak jinak si to všechno představovali! Mysleli si, že budou radostně očekáváni a s úctou přivítáni.

Zavolejte na ně: »Co jsou vám teď platné vaše modlitby, vy věřící, když jste Pánovo Slovo neproměnili *ve svém nitru* v čin a nestalo se vám samozřejmostí!

Růžová záře v dáli je touha po Božím království, která ve vás plane! Touhu po tomto království máte v sobě, ale cestu k němu

jste si zahradili strnulými formami mylných názorů a ty nyní stojí před vámi jako tyče mříží! Zbavte se mylných názorů, které jste přijali během pozemského života, i toho, co jste k nim sami přidali! Odhoďte to všechno a seberte odvahu svobodně vykročit za Pravdou, *jaká skutečně je* ve své velké, prosté přirozenosti! Pak budete volní, abyste dosáhli cíle své touhy!

Ale vy se neodvažujete to provést. Stále se totiž bojíte, že by to možná bylo nesprávné, protože jste si až dosud mysleli něco jiného! Tak si sami bráníte v pohybu a musíte zůstat tam, kde jste, až bude pozdě na další cestu a budete muset propadnout zkáze! Jestliže se *vy* sami nezačnete zbavovat všeho nesprávného, nemůže vám být pomoženo!«

Volejte! Vykládejte těmto duším o cestě k záchraně! Uvidíte, že je to úplně marné, neboť hukot neustálých modliteb je stále silnější a *znemožňuje* modlícím *uslyšet* jakékoliv slovo, které by jim mohlo pomoci vykročit vpřed, vstříc růžové záři a Světlu. I když mají někdy dobré chtění, jsou nutně ztraceni jako oběti své lenosti, která jim nedovolila poznat a přijmout *víc* než *vnější zvyky* svých kostelů, templů a mešit. –

Zarmouceni se chystáme pokračovat v cestě. – Vtom před námi stanula ženská duše, na jejíž tváři se náhle rozhostil míruplný klid. Do očí, ve kterých bylo dosud patrné hloubání a úzkostlivé přemýšlení, vstupuje nová záře. Duše dosahuje většího uvědomění, napřimuje se, stává se světlejší… silné chtění, vytrysklé z nejčistší naděje, jí dovoluje vykročit vpřed… a s volným vydechnutím stojí *před* mřížemi! Pro tuto ženskou duši již nebyly tyče mříží překážkou, protože při hlubokém přemýšlení dospěla jemným vyciťováním k přesvědčení, že to, co si dosud myslela, muselo být nesprávné, a v radostné víře v Boží lásku to nebojácně odhodila.

S údivem nyní vidí, jak to bylo lehké. V díku pozvedá ruce a nevýslovný cit štěstí ji nutí k jásotu. Je však příliš mocný a uchvátil ji tak silně, že její rty zůstávají němé. S lehkým zachvěním sklání hlavu, zavírá oči a po tvářích jí zvolna kanou těžké slzy. Ruce se spínají k modlitbě. K *jiné* modlitbě než dosud! K modlitbě díků!

K velké přímluvě za všechny, kdo jsou ještě za tvrdými tyčemi kvůli vlastním názorům, jichž se nechtějí vzdát jako nesprávných!

Její hruď zvedá povzdech hlubokého soucitu, a tím z ní padá poslední pouto. Nyní je osvobozená, volná na cestu ke svému cíli, po němž vnitřně touží!

Vzhlédne a spatří před sebou vůdce. Radostně ho následuje do nové, jí neznámé země, vstříc stále silnější růžové záři! –

Tak se ještě osvobodí mnohá duše z těchto davů, které musí čekat za mřížemi nesprávných názorů na své vlastní rozhodnutí. Toto rozhodnutí je může vést dál, nebo je zadržet až do hodiny zničení všech, kteří se nedokážou vzchopit, aby odložili staré, mylné názory. Jen málo se jich ještě zachrání z jejich sevření! Příliš se do nich zapletli. Lpí na nich strnule a stejně tak strnulé jsou tyče, které jim brání pokračovat ve vzestupu. Není možné jim podat pomocnou ruku, aby překonali tuto překážku, protože k tomu je bezpodmínečně nutné, aby se každá duše *sama* rozhodla. Vyžaduje to *vlastní* vnitřní prožití, které uvede jejich končetiny do pohybu.

Tak dopadá těžká kletba na všechny, kdo učí lidi nesprávným představám o Boží vůli ve stvoření. Tuto vůli bylo kdysi možné najít ve Spasitelových slovech, v písemných záznamech obsažených v bibli však nezůstala čistá, tím méně v pozemských výkladech.

Nechte tyto duše v jejich zatvrzelosti dál drmolit modlitby v domnění, že jim může a musí pomoci jejich velký počet, protože to tak církev učila. Jako by bylo možné o Boží vůli smlouvat!

Jdeme dál zemí soumraku. Hradba z tyčí se zdá být nekonečná a za ní se tlačí nepřehledné zástupy těch, jež zadržela. –

Zde jsou zase jiní. Jsou to hloučky, které místo růženců drží v rukou bible a celé zoufalé v nich hledají. Seskupují se kolem několika duší, které je chtějí poučit, a proto stále znovu čtou různá místa z bible. Leckde natahují některé duše požadovačně své bible před sebe, jiné klečí a často je zvedají jako v modlitbě… ale tyče mříží zůstávají stát a brání jim proniknout dál.

Mnoho duší se odvolává na svou znalost bible, jiné zase na své právo vstoupit do království Božího! Tyče se však ani nepohnou!

Vtom se s úsměvem protlačila řadami jedna mužská duše. Vítězoslavně kyne rukou.

»Bláhoví,« volá, »proč jste nechtěli slyšet? Polovinu svého pozemského života jsem vynaložil na to, abych prostudoval onen svět, který je dnes pro nás tímto světem. Tyče, které vidíte před sebou, rychle zmizí silou vůle, protože je vytvořila jen vaše obrazotvornost. Následujte mě, povedu vás! Já už všechno dobře znám!«

Duše kolem něho se rozestupují. Muž kráčí k mřížím, jako by nebyly. Náhle však s bolestným výkřikem zavrávorá nazpět. Náraz byl příliš tvrdý a velmi rychle ho přesvědčil o existenci tyčí. Oběma rukama si drží čelo. Tyče před ním stojí neochvějně dál. Muž zuřivě vybuchne, uchopí je a prudce jimi lomcuje. Hněvivě volá:

»Takže mě moje médium oklamalo! A vynaložil jsem na to léta a léta!«

Tento člověk si neuvědomuje, že *on* vytvářel omyly a rozšiřoval je slovem i písmem, když obrazy, které mu médium poskytovalo, vykládal podle *svých* názorů bez toho, aby předtím studoval Boží zákony ve stvoření.

Nesnažte se pomoci tomuto muži nebo jiným! Všichni jsou tak zaujati sami sebou, že nechtějí slyšet nic jiného než svoje cítění. Nejdříve je to musí omrzet, musí poznat nebo pochopit beznadějnost všeho toho. Je to jediná možnost, jak po dlouhém bloudění v zemi soumraku ještě uniknout ze smyček mylného přesvědčení.

A nejsou to špatní lidé! Jsou to ti, kteří při svém hledání pouze zarputile ulpěli na nesprávném názoru, nebo byli příliš líní, než aby o všem důkladně přemýšleli. Měli co nejpečlivějším procítěním přezkoumat přijaté názory, zda jsou správné, nebo zda v nich nejsou mezery, které při zdravém prociťování již není možné pokládat za přirozené. Proto se zbavte všeho, co je prázdné a budí jen vnější zdání!

Ať lidský duch odmítne všechno mystické, protože mu to nikdy nemůže přinést užitek. Jen to, co sám jasně procítí a tím se mu to stane vlastním prožitím, bude prospěšné pro zrání jeho ducha.

Slova *»probuď se!«*, která Kristus často používal, znamenají *»pro-*

žívej!« Nechoď pozemským životem ospale nebo zasněně! »Modli se a pracuj!« znamená: »Učiň svou *práci* modlitbou!« Produchovni vše, co vytváříš svýma rukama! Každou práci máš provedením učinit úctyplným uctíváním Boha jako dík za to, že ti Bůh dal možnost vykonat neobyčejné věci jako jedinému ze všech tvorů pozdějšího stvoření. *Stačí jen chtít!*

Probuď se včas! Začni všechno prožívat ve svém nitru, tedy vědomě prociťovat, i to, co čteš a slyšíš, abys nemusel zůstat v zemi soumraku, z níž jsem vám dnes ukázal a vysvětlil jen zcela nepatrnou část.

HLOUBAL

Člověk, který tráví svůj pozemský čas hloubáním o sobě, nemůže nikdy stoupat vzhůru, ale zůstává spoután.

Mnoho lidí se však domnívá, že právě hloubání a pozorování sebe samého je něco zvlášť velkého, čím se dostávají vzhůru. Odůvodňují to mnoha slovy, která zastírají skutečné jádro. Jeden hloubá v lítosti, druhý v pokoře. Jsou i takoví, kteří se snaží usilovným hloubáním odhalit své chyby a najít způsob, jak se jich vyvarovat, a tak dále. Stále jen hloubají, takže jen zřídka prožívají opravdovou radost, nebo ji nemají nikdy.

Tak se to nežádá. Tato cesta je nesprávná a nikdy nevede vzhůru ke světlým a svobodným říším. Hloubáním se totiž člověk *spoutává!* Udržuje tím násilně svůj pohled upřený jen na sebe, místo aby jej zaměřil na vysoký, čistý a světlý cíl!

Radostný, srdečný smích je největším nepřítelem temnot. Ovšem nesmí to být škodolibý smích!

Naproti tomu hloubání tlačí dolů. Již v tom spočívá vysvětlení, že drží ducha *dole* a také ho strhuje dolů. –

Pravým jádrem neustálého hloubání není dobré chtění, ale jen ješitnost, ctižádostivost a domýšlivost! Není to čistá touha po Světle, ale vypínavost, která podněcuje hloubání, stále znovu je rozdmýchává a pořád živí!

Stále znovu a znovu se takový člověk trápí přemýšlením o sobě, horlivě pozoruje střídající se pro a proti ve svých duševních pochodech, zlobí se a zase utěšuje. Konečně si zhluboka oddechne, když se sebeuspokojením sám zjistí, že opět něco »překonal« a postoupil o krok vpřed. Pravím přitom úmyslně *»sám zjistí«*, protože to většinou zjišťuje opravdu jen on sám a jeho zjištění je vždy jen se-

beklam. Ve skutečnosti nepostoupil kupředu *ani o krok*, ale stále znovu se dopouští stejných chyb, i když se domnívá, že to již *nejsou* stejné chyby. *Jsou* to však stále tytéž staré chyby, mění se pouze jejich forma.

Proto se takový člověk nikdy nedostane dopředu. Přesto si však při pozorování sebe myslí, že překonává jednu chybu za druhou. Točí se ovšem stále v kruhu kolem sebe a základní zlo, které je v něm, vytváří jen stále nové formy.

Člověk, který se neustále pozoruje a hloubá o sobě, je ztělesněním bojovníka s devítihlavým drakem, jemuž uťatá hlava pokaždé znovu naroste. Proto boj nikdy nekončí a na straně bojujícího nelze zaznamenat pokrok.

Takový je skutečně i jemnohmotný děj při hloubání. Ve starověku jej lidé mohli ještě pozorovat. Považovali tehdy všechno, co nebylo hrubohmotné, za bohy, polobohy nebo podobné bytosti. –

Jen *ten*, kdo má v radostném chtění volně před očima vysoký cíl, kdo svůj pohled upírá k *tomuto cíli*, místo aby jej upíral stále jen na sebe, jde vpřed a vzhůru ke světlým výšinám. Dítě se nenaučí běhat, aniž při tom mnohokrát neupadne. Ale téměř vždy s úsměvem vstane a pokouší se o chůzi znovu, dokud v ní nezíská jistotu. *Takový* musí být i člověk na své cestě světem. Ať neklesá na mysli a žalostně nenaříká, když někdy upadne. Jen zčerstva vstát a začít znovu! Přitom ať si osvojí ponaučení z pádu, ale svým *citem*, nikoli pozorujícím myšlením. Pak jednou nastane nenadále okamžik, kdy se již nemusí obávat pádu, protože všechno, co se naučil, přijal do svého nitra.

Něco přijmout je však možné jen *prožitím*, ne pozorováním. Hloubal nikdy nedospěje k prožití, protože jen pozoruje, a tak se vždy postaví *mimo* jakékoliv prožívání. Tím, že se rozpitvává a rozbírá, hledí na sebe jako na někoho cizího, místo aby všechno sám plně procítil. Jestliže se však na sebe *dívá, musí* stát *vedle* cítění! To je již obsaženo ve slovech: dívat se na sebe, pozorovat se!

Tím je také vysvětleno, že hloubal slouží jen *rozumu*, který každé skutečné *citové* prožití nejen brzdí, ale úplně znemožňuje. Hlou-

bal nedovoluje, aby se dojmy z jakéhokoliv vnějšího dění dostaly ze hmotnosti dál než k přednímu mozku, který je přijímá nejdříve. Tam jsou zadrženy, domýšlivě rozpitvány a rozloženy, takže již nedojdou k citovému mozku, jehož prostřednictvím by je duch teprve mohl přijmout k prožití.

Dejte totiž pozor na má slova: Projevy činnosti lidského ducha z nitra navenek musí logicky směřovat přes citový mozek k mozku rozumovému. Stejně tak mohou vnější děje působit jen toutéž cestou nazpět, jestliže je má lidský duch přijmout jako prožité.

Dojem z vnější události, která se odehrává ve hmotnosti, tedy musí vždy projít předním rozumovým mozkem přes zadní citový mozek k duchu, ne jinak. Právě tak projev činnosti ducha musí procházet toutéž cestou obráceným směrem, z nitra navenek, protože jedině citový mozek je schopen přijímat *duchovní* dojmy.

Hloubal však křečovitě zadržuje dojem z vnější události v předním rozumovém mozku, tam jej rozpitvává a rozkládá a nepředává jej dál citovému mozku v plné hodnotě, ale jen částečně. Dokonce i tyto částečky bývají vlivem násilné myšlenkové činnosti zkomolené, neodpovídají již tedy skutečnosti.

Proto hloubal nemůže dosáhnout pokroku, nemůže duchovně uzrávat. K tomu totiž přispívá jen skutečné prožívání vnějších událostí.

Buďte po této stránce jako děti! Přijímejte vše plně a prožívejte to okamžitě v sobě. Pak to bude proudit zase nazpět citovým mozkem k mozku rozumovému. Ten může všechno zpracovat a použít buď k úspěšné, silné obraně, nebo to může sloužit k rozšíření vnímavosti, vždy podle druhu vnějšího dění, jehož vyzařování nazýváme vnějšími vlivy nebo dojmy.

Ke školení i v tomto směru bude sloužit tisíciletá říše, která má být říší míru a radosti, královstvím Božím na zemi. Ve svých *přáních*, která jsou plná *požadavků*, však lidé chápou tisíciletou říši opět nesprávně, protože si následkem své domýšlivosti již nedokážou nic představit správně a zdravě. Při slovech »království Boží na zemi« proběhne radostné rozechvění řadami těch, kdo v ně doufají. Lidé si představují, že dostanou darem radost a štěstí, jak to

odpovídá jejich touze po klidném užívání života. Bude to však doba bezpodmínečné poslušnosti pro celé lidstvo!

Nikdo dnes nechce připustit, že je v tom požadavek a že lidské chtění a lidská přání se konečně *musí* úplně řídit vůlí Boží!

Nastane mír a radost, protože všechno rušivé bude se země odstraněno *násilím* a v budoucnosti mu nebude dovoleno se k ní přiblížit. K tomuto rušivému dnes patří především člověk, neboť jedině on vnesl do stvoření a na zemi poruchy. Ale od určité hodiny již nebude moci žít dál na této zemi jako rušitel.

Bude to provedeno změnou záření, kterou způsobí hvězda Syna Člověka. Mír bude *vynucen* a ne darován, a bude pak tvrdě a neúprosně vyžadováno, aby byl zachováván!

Taková bude říše míru a radosti, království Boží na zemi, ve kterém musí být člověk *zbaven práva* vládnout *svým* chtěním. Toto právo mu bylo dosud ponecháno, protože je duchovní a jako nejvyšší tvor mezi vyvinutými na této zemi také musí vládnout, jak to bezpodmínečně odpovídá prazákonům stvoření.

V budoucnosti bude ještě moci existovat jen *takový* člověk, a vůbec každý tvor, který se dobrovolně přizpůsobí vůli Boží! Který tedy bude podle ní žít, myslet a působit! Jedině *to* mu poskytne možnost žít v nastávající tisícileté říši!

DOBROVOLNÍ MUČEDNÍCI, NÁBOŽENŠTÍ FANATIKOVÉ

LIDÉ, kteří si dobrovolně způsobují bolesti a ukládají odříkání, aby se tím zalíbili Bohu, jsou odporní! Nikdo z nich nedojde do království Božího!

Místo aby se vděčni za své bytí radovali z krásného stvoření, trápí a trýzní nejrouhavějším způsobem své tělo, které bylo často předtím zdravé, nebo je poškozují tím, že si svévolně ukládají různé újmy a odříkání jen proto… aby díky tomu před *lidmi* nebo před sebou samými platili za velké. Provádějí to kvůli vlastnímu uspokojení a vlastnímu vyvýšení v domýšlivé představě, že činí něco zcela zvláštního.

To všechno je jen špatný, odporný výhonek velké domýšlivosti nejnižšího druhu! Je to touha uplatnit se stůj co stůj, za každou cenu! Téměř vždy se jedná o lidi, kteří jsou o sobě přesvědčeni, že by se jiným způsobem nikdy nemohli uplatnit. Jasně tedy cítí, že jsou neschopni vykonat něco velkého a tím vyniknout. Jsou přesvědčeni o své malosti.

Klamajíce sami sebe považují přesvědčení o své malosti za pokoru! Ale není to pokora, protože to hned dokazují svojí touhou být nápadní. K takovému odpornému jednání je dohání jen samolibost a ješitnost. Nejsou to zbožní ani pokorní sluhové Boží a nesmějí být považováni za svaté, ale jen za svévolné *hříšníky*, kteří za své hříchy očekávají ještě obdiv a za svou lenost odměnu!

I když si mnozí z nich vůbec neuvědomují, že se takovým jednáním dopouštějí velkého hříchu, protože kvůli vlastnímu »povznesení« nepřipustí, aby bylo považováno za hřích, nemění to nic na skutečnosti, která co se týče účinků zůstává vždy pouze taková, jaká *opravdu* je, ne však taková, jak to člověk chce namluvit sobě i jiným.

Tito lidé jsou před Bohem jen *hříšníky*, protože se svým svévolným nebo umíněným jednáním protiví jeho prazákonům stvoření. Těla, která jim byla svěřena, totiž neživí a nepečují o ně tak, jak je to nutné, aby se v nich rozvinula síla, jež by jim umožnila poskytnout duchu na zemi pevnou půdu, zdravý a silný nástroj k obraně i ke vnímání, který by zároveň sloužil duchu jako mocný štít a meč.

Je to pouze následek nemocného mozku, když chce někdo jednat proti přírodním zákonům, aby tím vynikl a byl nápadný. Zdravý člověk si nebude nikdy myslet, že by mohl Boží vůli projevující se v prazákonech stvoření odchýlit třeba jen o vlásek nebo ji zlepšit, aniž by si sám uškodil.

Jak je to pošetilé, dětinsky rozmarné nebo směšné, když se člověk usadí na celý život v dutém stromě nebo připustí, aby mu znehybněla některá končetina, nebo sám sebe do krve bičuje či špiní!

Člověk se může namáhat, jak chce, aby pro to našel důvod, který by opravňoval k takovému jednání nebo mu dal alespoň nějaký smysl. Je to však a zůstane to zločinem proti tělu, které mu bylo svěřeno, a tím i zločinem proti Boží vůli!

K těmto lidem patří také nesčetní mučedníci ješitnosti a módy!

Nevěnujte již takovým lidem pozornost! Uvidíte, jak rychle se změní a jak malou hloubku má jejich přesvědčení.

Fanatik upadá do zkázy svou tvrdošíjností! Nezaslouží si, abychom se pro něho rmoutili, protože takový lidský duch nikdy neprokázal nějaké *hodnoty*.

A jako se tisíce lidí takto těžce prohřešují na svých pozemských tělech, a tím se rouhavě staví proti Boží vůli, právě tak jsou tisícerá provinění na duši!

Velké jsou například řady těch, kdo žijí pod trvalým tlakem, který si sami vytvořili, a domnívají se, že jsou na světě odstrčení, že jsou připraveni o štěstí, že je bližní zanedbávají, a mnoho jiného. Přitom ale sami kladou na druhé lidi zcela neoprávněné požadavky, plni závisti působí rozkladně na své okolí a uvalují tím na sebe jen vinu za vinou jako těžké břemeno. Je to havěť, která musí

být v soudu zašlápnuta, aby konečně mohl mezi lidmi zavládnout nezkalený mír, radost a štěstí.

Tito lidé však nejenže trápí bližní svými rozmary, ale poškozují přitom *vlastní* duševní tělo tak, jako náboženští fanatikové škodí svému hrubohmotnému tělu. Tím se *zvlášť* proviňují proti Božímu zákonu, protože bezohledně zraňují všechny nutné obaly svěřené jejich duchu, takže duch je nemůže používat ve svěžím zdraví a v plné síle.

Následky takového jednání lidí, kteří mrzačí svá pozemská nebo duševní těla, jsou dalekosáhlé! Toto jednání brání a škodí duchu v jeho naléhavě nutném vývoji a může dokonce vést k věčnému rozkladu, k zavržení. Ale až se ti všichni budou řítit dolů, budou se ještě domnívat, že trpí bezpráví!

V podstatě jsou to však jen opovrženíhodní tvorové, kteří nejsou hodni, aby se směli radovat!

Nevšímejte si jich proto a vyhýbejte se jim, neboť si nezaslouží ani jednoho dobrého slova!

SLUŽEBNÍCI BOŽÍ

MNOHO lidí se dosud zcela bezdůvodně domnívalo, že sluhy kostelů a templů a vůbec vykonavatele všech náboženských kultů je možné považovat zároveň za služebníky Boží.

Tento názor rozšířili kdysi v době, kdy vznikaly a rozvíjely se kulty všech druhů, sami sluhové těchto kultů, kteří se tím snažili zjednat si vážnost, kterou by osobně jen velmi těžko získali. A tak to zůstalo, aniž se někdo snažil uvědomit si, že tento názor přináší lidstvu škodu místo užitku a hlavně že je to zneuznávání Boha!

Člověk, který stojí ve stvoření s bdělým duchem a neuzavírá se jemným citovým záchvěvům své duše, nemůže nikdy uznat za pravdu, že velikému a živému Bohu je možné skutečně sloužit provozováním kultů a žebráním, jemuž lidé říkají »modlení«, nebo trýzněním těla! Tím přece svému Bohu nic *nedáváte!* Tím mu nic nepřinášíte! Čeho tím vlastně chcete dosáhnout? Sami na to nebudete umět odpovědět, až budete stát před soudnou stolicí Boží. Budete muset zůstat němí, protože jste to všechno činili jen *pro sebe!* Dělali jste to pro *své* vnitřní uklidnění a povznesení, nebo ze zoufalství a nouze.

Pravím vám: Jedině *ten* člověk, který stojí správně ve stvoření svého Boha, který považuje sám sebe za část stvoření a *podle toho žije*, je pravým služebníkem Božím, a nezáleží na tom, jakým způsobem je činný, aby získal nutné prostředky k pozemskému životu. Bude se přitom vždy snažit, aby se jako část stvoření přizpůsobil i *těm* zákonům, které působí ve stvoření proto, aby je *podporovaly*. Tím také on podporuje stvoření, a slouží tak jedině správným způsobem svému Bohu, protože když se člověk správně přizpůsobí, může vzniknout *jen* štěstí, radost a další vývoj!

K tomu se však samozřejmě musí se stvořením obeznámit.

A toto jediné je pro vás nutností! *Poznat* vůli Boží, která spočívá ve stvoření a stále v něm samočinně působí. Právě o ni jste se však dosud ještě nikdy správně nestarali. A přece s vámi všemi je tomu tak, jako byste se nacházeli v nesmírně velkém soustrojí a museli jím procházet, aniž na něm můžete něco změnit nebo zlepšit.

Když ale v tomto soustrojí nestojíte a nejdete *správně*, hrozí vám všude nebezpečí. Musíte narážet a můžete i upadnout a být roztrháni právě tak jako v nějaké obrovské strojovně, kde se v nezadržitelném pohybu míhá před očima nespočet hnacích řemenů, probíhajících kolem vás všemi směry. Každého, kdo s nimi není obeznámen, vážně ohrožují všude, na každém kroku. Tomu, kdo je zná, ale jen slouží a jsou mu k užitku. Nejinak je tomu s člověkem ve stvoření!

Naučte se konečně toto soustrojí správně znát, protože je smíte a máte využít ke svému štěstí! I zde jako všude jinde však musíte být nejdříve žáky! Největší ze všech děl, toto stvoření, v tom není výjimkou. Je to přesně tak jako u lidských děl. Také auto působí tomu, *kdo se v něm vyzná*, jen radost. Tomu, kdo je neumí řídit, ale přináší smrt!

Máte přece před sebou v malém měřítku tisíce hmatatelných příkladů! Proč jste se z nich ještě nikdy nepoučili?

To všechno lze přece prostě a přirozeně poznat! Ale právě co se toho týče, stojíte jako před nějakou zdí! Tupí, lhostejní a s tvrdohlavostí, která se nedá vysvětlit. Vždyť právě zde se konec konců jedná o váš život, o celé vaše bytí!

Soustrojí vám může vysvětlit jen sám konstruktér nebo ten, koho *on* k tomu vychoval! Tak je tomu zde na zemi a jinak tomu není ani ve stvoření! Ale právě pokud jde o stvoření, chtějí lidé, kteří jsou jen jeho částí, vědět všechno lépe než mistr. Nechtějí přijmout pokyny a poučení, jak používat toto soustrojí, nýbrž sami chtějí učit jeho základním zákonům, které se snaží stanovit jen na základě povrchního pozorování nepatrných výběžků velikého, skutečného celku. Přitom se vždy uzavírali tomu, aby o něm něco *vytušili*, a o vědění proto nemůže být ani řeči.

A přece vám již byla láskyplně poskytnuta možnost poznání Synem Božím, který se snažil dát vám je v podobenstvích a obrazech.

Jejich obsah však lidé nepoznali a nepochopili, ale ve svém domnění, že vědí všechno lépe, jej velmi zkomolili, zatemnili a pokřivili.

Nyní se vám opět dává příležitost jasně vidět Boží zákony ve stvoření, aby se lidé mohli stát pravými služebníky Božími, kteří jsou plně vědomí a konají radostné a jaré činy, jak to vyžaduje pravá služba Bohu.

V celém stvoření může být *radost* a štěstí. Bídu a starosti, nemoci a zločiny si způsobujete, lidé, jedině vy sami, protože jste až dodnes *nechtěli* poznat, v čem spočívá ohromná síla, jež vám byla dána na cestu všemi světy, které musíte na vlastní přání za účelem svého vývoje všechny proputovat.

Postavíte-li se správně, pak vám tato síla zcela jistě přinese sluneční jas a štěstí! Takto však stojíte ve všeobsáhlém soustrojí bez pomoci a maličcí, a přesto se stále ještě velkými slovy vychloubáte sebou a svým věděním, až se nakonec budete muset zhroutit následkem těchto chyb, které vznikly jen z nevědomosti a z nechuti se učit.

Probuďte se konečně! Buďte nejdříve *těmi, kdo se učí*, aby se vám dostalo *vědění*, neboť jinak jej nikdy nedosáhnete.

Nyní jste před Stvořitelem mnohem méně než hmyz. Hmyz věrně plní účel, který má plnit, zatímco vy jako lidští duchové selháváte! Selháváte, protože se ješitně domníváte, že máte vědění, to ale není věděním. Školy, jež jste zřídili a vybudovali na tomto falešném vědění, jsou pouty, kterými jste pevně spoutáni a která každý pokus o duchovní vzestup potlačí již v zárodku, protože ti, kdo vás v nich vyučují, sami nemohou stoupat vzhůru!

Děkujte Pánovi, že nyní budete násilím zbaveni možnosti dalšího prázdného a jen všemu škodícího bytí. Jinak byste nemohli nikdy dospět k poznání, jak je opovrženíhodné všechno, co vás dnes obklopuje a čím musíte celému stvoření připadat směšní, jako prázdné, groteskně nastrojené loutky, ve kterých jsou spící duchové!

INSTINKT ZVÍŘAT

LIDÉ se často diví, když sledují instinktivní jednání zvířat. Připisují zvířatům zvláštní smysl, který lidem buď úplně chybí, nebo jej nechali zakrnět.

Lidé si to nedovedou vysvětlit, když například pozorují, že kůň, pes nebo jiné zvíře, které jde po obvyklé cestě, kudy snad chodí denně, se náhle na určitém místě zdráhá jít dál, a když se pak dozvědí, že krátce potom se právě na tomto místě stalo neštěstí.

Již často byl takto některému člověku nebo více lidem zachráněn život. Mnoho takových případů je všeobecně známo, takže není nutné se jimi zde zvlášť zabývat.

Tyto vlastnosti zvířat lidé nazvali instinktem, nevědomou předtuchou. Jakmile mají pro nějakou věc pojmenování, jsou již většinou spokojeni. Představují si pod tím něco a spokojují se s tím, ať už je jejich představa správná nebo ne. Tak je tomu i v tomto případě.

Příčinou takového jednání zvířat je však něco úplně jiného. Zvíře nemá vlastnost ani schopnost, jakou člověk rozumí pod pojmem instinkt! Při těchto událostech zvíře pouze poslechne výstrahu, která je mu dána. Tyto výstrahy může zvíře dobře *vidět*, zatímco z lidí je může pozorovat jen málokdo.

Jak jsem již vysvětlil v jedné z dřívějších přednášek, zvířecí duše nepochází z duchovna jako člověk, ale z bytostného. Z bytostné části stvoření pocházejí také bytosti živlů: skřítci, víly, rusalky a tak dále. Tyto bytosti působí v tom, co lidé obvykle nazývají přírodou, tedy ve vodě, ve vzduchu, v zemi a v ohni. Další bytosti se zabývají vývojem hornin, růstem rostlin a mnohým jiným. Všechny tyto bytosti však pocházejí z jiné části bytostné říše než duše zvířat. Protože jsou ale příbuzného původu, mají větší možnost se navzá-

jem poznávat, takže zvíře musí tyto bytostné tvory poznávat rozhodně lépe než člověk, který pochází z duchovna.

Bytosti živlů přesně vědí, kde a kdy nastane v přírodě nějaká změna jako sesuv půdy, zřícení skály, zlomení stromu, propadnutí půdy podemleté vodou, protržení hráze, vytrysknutí vody, výbuch sopky, záplavy, zemětřesení a co všechno k tomu ještě patří. Vždyť tyto bytosti se tím samy zabývají a připravují a provádějí tyto změny, jimž lidé říkají neštěstí a katastrofy.

Jestliže lze takovou událost bezprostředně očekávat, může se stát, že přicházející zvíře nebo člověka tyto bytosti živlů varují. Postaví se mu do cesty a snaží se ho křikem a prudkými pohyby nebo také náhlým vnuknutím přimět, aby se obrátilo. Zvíře se poleká, naježí srst a energicky se zdráhá jít dál, zcela proti svému zvyku, takže často i nejlépe vycvičené zvíře výjimečně vypoví svému pánovi poslušnost. Z *tohoto* důvodu se v takových případech zvířata chovají nápadně. Člověk však tyto bytosti živlů nevidí, a tím pádem se často dostává do nebezpečí, takže zahyne nebo utrpí těžké zranění.

Proto by si člověk měl více všímat zvířat, aby se jim naučil rozumět. Pak se zvíře stane skutečným přítelem člověka, neboť může vyplnit mezery a stát se tak člověku ještě mnohem užitečnějším než dosud.

PŘÁTELSKÝ POLIBEK

NA CELÉM světě se již o něm hodně namluvilo. V básnictví byl přátelský polibek přikrášlován a v myšlenkovém světě vysoko vyzdvihován. Jsou to však jen výtvory fantazie, velmi vzdálené od přirozenosti.

Je to hezký pláštík, který si pozemský člověk – tak jako v mnoha jiných případech – zhotovil sám, aby se v něm mohl obdivovat sobě nebo druhým. Obdiv ale není vůbec na místě, protože ve skutečnosti je to pokrytectví a nic jiného. Je to hanebný pokus posunout a pokřivit zákony stvoření, překroucením je zbavit jejich nádherné a prosté přirozenosti!

Úmysl při polibku je sice často různý, to však nic nemění na skutečnosti, že každý polibek zůstává polibkem, tedy tělesným dotykem, který přirozeně vyvolává pocit, jenž nemůže být nikdy jiný než jenom tělesný! Kdo zná mé Poselství, ví již o tom. Člověk se nemá stále halit do zbabělosti a chtít popírat to, co *skutečně* dělá, ale má si toho být vždy úplně jasně vědom! Pokrytec je ještě horší než rouhač!

Výraz »přátelský polibek« již zcela určitě předpokládá dospělý věk.

Polibek dvou pohlaví v dospělém věku je však i při zamýšlené čistotě podroben záchvěvům prazákonů stvoření! Výmluvy jsou zde směšné. Člověk zcela přesně ví, že přírodní zákony se ho neptají na jeho názor. Polibek přítele, bratra nebo otce dospělému děvčeti či ženě zůstává bez ohledu na sebesilnější vlastní klamnou představu vždy polibkem dvou pohlaví. Právě tak matčin polibek synovi, jakmile syn dosáhl dospělého věku. Přírodní zákony neznají v tomto případě rozdíl a nepřipustí jej. Proto musí každý člověk zachovávat mnohem větší zdrženlivost!

Jedině snaha lidí, kteří by chtěli, aby se přírodní zákony přizpůsobily jejich přáním, vytváří takové přírodním zákonům *odporující* představy, jako jsou přátelské polibky, příbuzenské něžnůstky a mnohé jiné přehmaty, k nimž v tomto směru dochází. Pod takovými nesmírně pokryteckými pláštíky se lidé snaží hřešit často dokonce *úmyslně!*

Když si mnozí lidé při svých přestupcích myslí, že jsou opravdu nevinní, a namlouvají si, že jsou při tom zcela čistí, nic to nemění na skutečnosti, že to odporuje přírodním zákonům! Je to a vždy to bude pokřivení nejčistších přírodních zákonů, jestliže jsou nesprávným výkladem zbaveny své krásné prostoty! Vzniká při tom vždy jen něco nezdravého, protože každé zneužití a každé posunutí pouze znehodnocuje, špiní a snižuje to, co je v zákoně původně zdravé.

Proto pryč s tímto pokrytectvím! Ctěte konečně přírodní zákony v jejich prosté a tím i vznešené velikosti tak, jaké skutečně jsou! *Vy* se jim přizpůsobte a žijte podle nich, řiďte podle nich své myšlení, jednání, zvyky v rodinách i na veřejnosti, buďte tedy přirození v nejčistším smyslu, a pak budete také šťastní! Nezdravý život vás opustí. Navrátí se opět poctivost vůči sobě i vůči druhým a budete ušetřeni mnoha zbytečných duševních bojů, které vznikají jen z takových mylných představ a často vás pak mučivě obtěžují po celý pozemský život!

Jak nezdravé je toto škodlivé pohrávání, tyto falešné něžnosti, které mají vesměs jen zcela hrubohmotné základy, pozorujete sami nejzřetelněji u nezralých a nevinných dětí v *útlém* věku. Děti, které jsou příliš zahrnovány, klidně řekněme »obtěžovány« příbuzenskými něžnostmi, vypadají vždy nezdravě. Téměř každé dítě také projevuje přirozený odpor vůči takovým dotěrným něžnostem a nikdy o ně nestojí, protože dítě je ve skutečnosti »přirozeně nevinné«! Musí být zpočátku vždy teprve vychováváno k tomu, aby něžnosti snášelo a opětovalo!

Taková výchova je ale jen přáním dospělých, kteří následkem zralosti svého hrubohmotného těla pudově pociťují tuto potřebu!

Dítě však ne! To všechno zřetelně svědčí o nebezpečném násilí, které se tím bezohledně páchá na dítěti! Dítě si ale na něžnosti nakonec pozvolna zvykne a pociťuje pak jejich potřebu ze zvyku až do doby, kdy dozrávající tělo samo pudově procitne!

Je hanba, že se lidé vždy snaží zastřít své choutky a slabosti pokrytectvím, nebo v tomto směru jednají bezmyšlenkovitě!

Člověk má *vědět*, že pravá láska je vůbec jen duševní! Všechno ostatní je pouze pud! Duševní láska ale nemá nic společného s hrubohmotným tělem ani je nevyžaduje, protože všechny druhy ve stvoření jsou vždy zcela odděleny. Duchovní je duchovní, duševní je duševní a tělesné je a vždy zůstane jen tělesným!

Při úmrtí těla s ním nezemře ani atom duše. To velmi prostě ukazuje, že tělo i duše zůstávají samy pro sebe a že nedochází k jejich smísení.

Proto například polibek duší je jen představou, neboť každý polibek je a vždy bude pouze hrubohmotným jednáním. Co při něm člověk duševně cítí, je zcela jiná věc. Duševní láska jde *vedle* tělesného pudu, nejde s ním nebo dokonce v něm.

Každá jiná představa je hrubý sebeklam, neboť neodpovídá zákonům přírody. Jen rozum přišel na všechny tyto odlišné názory k vlastní omluvě a aby vytvořil novou pokřiveninu komolící Pravdu, která by v čisté formě musela lidi přivést k probuzení a poznání. Tím by je přivedla k čistotě a pravdivosti jejich smýšlení a nakonec k vzestupu ke Světlu.

Člověče, měj konečně odvahu být *pravdivý* ve všem, co činíš, a to i v polibku! Rozbij klamné představy, které vytvořila tvá ješitnost a smyslnost! Probuď se!

ZKŘIVENÝ NÁSTROJ

NEJVĚTŠÍM břemenem, které na sebe lidská duše uvalila a jež jí bude překážet v každé možnosti vzestupu, je ješitnost! Ješitnost vnesla do celého stvoření zkázu. Stala se nejsilnějším duševním jedem, protože ji člověk s oblibou používá jako štít a pláštík k zakrytí všech svých nedostatků.

Jako omamný jed mu pomáhá lehce se přenášet přes všechny duševní otřesy. Pozemským lidem nezáleží na tom, že je to pouze klam, jen když při tom pociťují uspokojení a dosahují tak pozemského cíle, i když je to často jen několik minut směšné samolibosti. Nemusí to být pravé, lidem stačí zdání.

O ješitnosti, domýšlivosti, duchovní pýše, škodolibosti a mnoha jiných vlastnostech pozemských lidí se mluví blahovolně a s přikrášlováním jako o léčkách Luciferova principu. To všechno je ale pouze slabošská sebeomluva. Lucifer se vůbec nemusel tolik namáhat. Stačilo mu, když přivedl lidi k jednostrannému pěstování pozemského rozumu tím, že jim nastražil pokušení, aby požívali ovoce ze »stromu poznání«, aby se tedy oddávali požitku poznání. Ostatní, co následovalo, učinil člověk sám.

Největším výrůstkem rozumu, který získal převahu a je připoutaný k zemi, je ješitnost. Ta má za následek mnohá zla, jako závist a nenávist, pomlouvání a dychtění po pozemských požitcích a vlastnictví všeho druhu. Všechno nepěkné v tomto světě ve skutečnosti pochází z ješitnosti, která se projevuje mnoha způsoby.

Touha po vnějším zdání přispěla ke vzniku »karikatury člověka«, jež dnes převládá! Je to jen zdánlivá bytost, která si nezaslouží, aby byla nazývána »člověkem«, protože se ve své ješitnosti zbavila kvůli tomuto zdání možnosti nutného duchovního vzestupu. Všechny

přirozené spojovací cesty, které byly člověku dány k činnosti a zrání jeho ducha, svéhlavě zazdila a rouhajíc se vůli Stvořitele je úplně zasypala.

Povýšení k zemi připoutaného rozumu na modlu úplně stačilo k tomu, aby celá cesta člověka dostala jiný směr, než jaký mu vytyčil Stvořitel ve svém stvoření.

Lucifer zaznamenal skvělé vítězství tím, že se duše pozemského člověka odvážila zásahu do hrubohmotného pozemského těla. Tento zásah úplně znemožnil její působení ve stvoření, které měla vykonávat. Aby byl zbystřen rozum, začala se horečnou činností jednostranně pěstovat *ta* část mozku, která může být činná jen v hrubohmotnosti, a to je přední mozek. Úplně automaticky tak byla potlačena a omezena ve své činnosti duchovně *přijímající* část lidského mozku. Tím bylo ztíženo i veškeré porozumění pro duchovno a během tisíciletí pozemský člověk dokonce úplně ztratil *duchovní* chápání.

Proto dnes člověk stojí ve stvoření osamocen a *není upotřebitelný*. Je odříznut od možnosti duchovního poznávání a vzestupu, a tím je odříznut také od Boha!

To je dílo Lucifera. Víc dělat nemusel. Pak mohl pozemské lidi ponechat sobě samým a jen se dívat, jak klesají z jednoho stupně na druhý a přitom se stále více vzdalují od Boha. To vše byl následek tohoto jediného kroku.

Pro člověka, který se poctivě snaží alespoň někdy o tom věcně *přemýšlet*, není těžké, aby to viděl. Je snadno pochopitelné, že rozumová činnost v sobě zahrnuje také domnění, že člověk ví všechno lépe, neústupné trvání na všem, co tato činnost považuje za správné, protože člověk si přece při tom »myslel« to, co byl schopen myslet. Dosáhl v myšlení *své* nejvyšší hranice.

Že tato hranice je následkem připoutání předního mozku k zemi *nízká*, a že lidé se proto s rozumem *nemohou* dostat dál, si není schopen uvědomit a z *toho důvodu* si bude stále myslet a tvrdit, že dosažením *své* hranice dosáhl také *toho, co je správné!* Když pak někdy uslyší něco jiného, bude to, co si *on* myslí, stavět vždy výš

a považovat to za správné. To je vždy vlastnost rozumu a tím také každého rozumového člověka.

Jak jsem již jednou řekl, má jedna část mozkové hmoty za úkol *přijímat duchovno jako anténa*. Druhá část mozku, která vytváří rozum, pak přepracovává to, co bylo přijato, k použití v hrubohmotnosti. Právě tak má zase obráceně přední mozek, který vytváří rozum, přijímat všechny dojmy ze hmotnosti a přepracovávat je, aby je mohl přijímat zadní mozek a mohly sloužit k dalšímu vývoji a zrání ducha. Obě části však mají pracovat *společně*. Tak to Stvořitel určil.

Protože ale následkem jednostranného nadměrného vypěstování předního mozku jeho činnost silně převládla, byla narušena nutná harmonická spolupráce obou mozků a tím i zdravé působení ve stvoření. Část mozku přijímající duchovní dojmy zaostala ve vývoji, zatímco přední mozek, jehož činnost se školením stále více stupňovala, již dávno nepřijímá prostřednictvím zadního mozku čisté záchvěvy ze světlých výšin, aby je přepracovával a předával dál do hrubohmotnosti. Místo toho bere přední mozek látku pro svou činnost většinou jen ze hmotného okolí a z myšlenkových forem, přetváří je a vysílá opět dál jako vlastní výtvor.

Je už jen málo lidí, u nichž *přijímací* část mozku alespoň *částečně* harmonicky spolupracuje s předním mozkem. Tito lidé se vymykají z obvyklého rámce a jsou nápadní velkou vynalézavostí nebo ohromující jistotou svého vyciťování, které jim umožňuje rychle pochopit mnohé, k čemu mohou druzí dospět jen namáhavým studiem.

To jsou ti, o nichž se závistivě říká, že to »dostávají ve spánku«, a kteří potvrzují rčení: »Svým lidem to Pán dává ve spánku!«

»Jeho lidmi« jsou míněni ti, kdo své nástroje ještě používají tak, jak mají pracovat podle určení Stvořitele, kdo se tedy ještě chovají podle jeho vůle a stejně jako moudré panny udržovali olej ve svých lampách v pořádku. Jen tito lidé mohou »poznat« ženicha, až přijde. Jen oni jsou skutečně »bdělí«. Všichni ostatní ve své dobrovolné omezenosti »spí«. Učinili se neschopnými k »poznání«, protože

neudržovali v pořádku »nástroje«, jež jsou k tomu potřebné. Přední mozek bez *harmonické* spolupráce té části mozku, která přijímá duchovno, je jako lampa bez oleje.

K těmto lidem *nelze* beze všeho počítat lidi s mediálními schopnostmi. I u nich sice musí přijímací část mozku více méně dobře pracovat, ale při přijímání se u mediálních lidí přední mozek, určený pro další předávání do pozemského prostředí, unaví, protože určité chtění nějakého obyvatele onoho světa tlačí mimořádně silně na přijímací mozek, takže tento mozek pak musí vyvíjet mnohem větší protitlak. To úplně samočinně odvádí přednímu mozku krev, tedy pohybové teplo, a proto tento mozek částečně nebo zcela upadá do klidu. Spolupracuje při tom jen líně nebo vůbec ne. Toto odvádění krve by nebylo nutné, kdyby přijímací mozek nebyl následkem potlačování velmi oslaben.

To je také příčinou toho, proč sdělení zprostředkované médiem, a to buď slovní nebo písemné, nebývá pro pozemské chápání přepracováno *tak*, jak by muselo být, kdyby mělo být *správně* pochopeno v pozemských pojmech času a prostoru.

Z toho důvodu média často vidí události, které na zemi nastanou, jako katastrofy a podobně, vyprávějí a píší o nich, ale zřídka správně uhádnou pozemský čas.

Médium přijme *jemnohmotný* dojem a písemně nebo slovně ho předá dál částečně přepracovaný nebo vůbec nepřepracovaný pro hrubohmotnost. To pak musí zmýlit lidi, kteří při tom počítají jen s hrubohmotností. Jemnohmotný dojem je jiný než hrubohmotný děj, který se později ukáže. V jemnohmotnosti totiž stojí protiklady proti sobě ostřeji a ve větší míře a podle toho se také projevují. Tak se často stává, že média líčí beze změny pouze jemnohmotnost, protože přední mozek se nemůže zapojit se svou přepracovávací činností a odpočívá. Pak je *obraz* nějaké události stejně jako *čas* jiný, neboť i jemnohmotné pojmy času se liší od těch, které jsou na zemi.

Proto bude téměř každý mediální člověk předvídat a líčit jednu a tutéž věc jinak, vždy podle více nebo méně možné spolupráce

předního mozku, který jen ve velmi řídkých případech může to, co přijme, zcela přeformovat pro pozemské chápání.

Když se obyvatelé onoho světa snaží znovu vytvořit spojení mezi jemnohmotností a hrubohmotností, které přerušili pozemští lidé, nemá se dbát požadavků a směšného posuzování nevědomých a rozumových lidí. Tyto práce je nutné brát zcela vážně, aby bylo opět dosaženo toho, co bylo pokaženo domýšlivou ješitností.

Ze spolupráce je však nutné vyloučit i všechny fantasty, blouznivce a mystiky, kteří zde ve skutečnosti škodí ještě víc než rozumoví lidé.

Kdyby mohly obě části mozku pozemských lidí harmonicky spolupracovat, jak to Stvořitel určil, byla by sdělení médií podávána vždy v časových údajích vhodných pro hrubohmotnost. Takto ale následkem většího nebo menšího odkrvení předního mozku dochází k posunům a zkomolením. K tomu, aby někdo dovedl uvádět tato zkomolení na pravou míru, je nutné, aby se pečlivě naučil pozorovat. Nezaslouží si ale, aby byl zesměšňován nebo dokonce podezříván z nečistých úmyslů, jak to s oblibou činí duchovně líní lidé.

Přirozeně i zde, jako v mnoha jiných věcech, se vždy najdou lidé, kteří se prohlašují za vědoucí a přitom v těchto věcech bezstarostně tápou a činí se tím skutečně směšnými. Jsou i takoví, kdo mají nečisté úmysly. S tím se však lze setkat všude, a proto nikdo nemá právo tak nápadným způsobem špinit věc samotnou nebo lidi, kteří se jí vážně zabývají.

Toto počínání některých lidí, kteří špiní všechno, čemu ještě nemohou porozumět, je opět jen projevem směšné ješitnosti a známkou neomluvitelné hlouposti, která mezi nimi panuje. Nikdy přece nebylo nic velkého, nic vznešeného, co by pozemské lidstvo zpočátku *nenapadalo!* Vždyť i tomu, co říkal kdysi Ježíš Kristus, a jemu samotnému se nevedlo jinak.

Takoví posměváčci tím pouze velmi zřetelně ukazují, že jdou životem slepě nebo alespoň s očividnou omezeností.

Rozhlédněme se kolem: Kdo dnes s posměchem přechází před-

zvěsti a náznaky strašlivého dění hromadící se na všech stranách a nechce vidět, že mnohé z toho se již splňuje, že se týden za týdnem hromadí události v přírodě, ten *je* omezený, nebo z určité obavy ještě nechce nic poznat!

Jsou to omezenci nebo zbabělci, kteří se neodvažují pohledět skutečnostem do tváře! V každém případě to však jsou škůdci.

A kdo nechce poznat velkou hospodářskou krizi, která se nezadržitelně stupňuje ve všech zemích světa, kdo ještě nechce poznat vyrůstající z toho zmatek a bezmocnost jako zkázonosnou katastrofu jen proto, že snad sám má ještě co jíst a pít, ten si už nezaslouží, aby byl ještě nazýván člověkem. Musí již totiž být vnitřně zkažený a otupělý k cizímu utrpení.

»Všechno tady už bylo!« prohlašují lehkomyslně. Ovšemže *jednotlivosti* z toho zde již byly! Ale ne za takových poměrů jako dnes, za takového vědění, jímž se dnes lidé chlubí, a za takových opatření, jaká lze dnes učinit! To je rozdíl jako den a noc!

Především nikdy nedošlo k takovému *nahromadění* událostí. Dříve uplynula léta mezi jednotlivými událostmi v přírodě, mluvilo a psalo se o nich celé měsíce, všechny kulturní národy tím byly vzrušeny, zatímco dnes se na všechno zapomene v tanci nebo ve všedním povídání již za několik hodin. To je rozdíl, který lidé nechtějí vidět ze strachu, jenž se projevuje lehkomyslností! Zpupným zdráháním se porozumět tomu.

»Lidstvo se nesmí zneklidňovat!« zní příkaz dnešní doby. Takový příkaz však nebyl vysloven z lásky k lidem, ale jen ze strachu, že by lidé mohli klást požadavky, s nimiž by se už nikdo nedokázal vypořádat!

Často jsou pokusy o uklidnění tak neobratné, že je pouze *lhostejní* lidé mohou mlčky snášet v otupělosti, jaká dnes panuje. Nikdo se však nesnaží poznat a říci, že je to nepřátelská činnost namířená proti vznešené vůli Boží.

Bůh *chce*, aby lidé poznali tyto výstrahy, které se zřetelně ozývají z událostí, jež se valí jedna za druhou! Lidé se *mají* probudit ze své lehkomyslné duchovní dřímoty, aby se zamysleli a ještě včas

nastoupili cestu k obratu, dříve než bude nutné, aby utrpení, které nyní vidí zatím jen u svých bližních, postihlo také je. Lidé, kteří tomu chtějí zabránit uklidňujícími řečmi, se staví na odpor Bohu!

Lidé jsou ale žel až příliš vnímaví na každé slovo, které jim chce umožnit, aby nemuseli být duchovně čilí. Proto si rádi nechávají říkat nejroztodivnější věci, věří jim, ba *chtějí* je mít. Dokonce je rozšiřují a zastávají jen proto, aby nebyli vyrušeni ze svého klidu a pohodlí.

A jejich milá ješitnost jim k tomu udává takt. Je nejlepší podporovatelkou všeho plevele, který stejně jako ona vyrůstá jako plod Bohu nepřátelské nadvlády rozumu.

Ješitnost nechce nikdy člověku dovolit, aby poznal Pravdu, ať se s ní setkáme kdekoli. Co vše pro to udělá, ukazuje již stanovisko pozemského lidstva k pozemskému životu Syna Božího. Opravdová, velká prostota tohoto života nestačí ješitnému lidskému myšlení. Věřící chtějí mít »svého« Spasitele jen podle *svých* představ! Proto vyzdobují pozemskou cestu Syna Božího Ježíše Krista vymyšlenými příběhy.

Jen »z pokory« vůči všemu božskému musí být podle názoru lidí tento Spasitel jako Syn Boží bezpodmínečně »nadpřirozený«. Neberou přitom v úvahu, že Bůh sám je *dokonale přirozený* a že stvoření se vyvíjelo podle jeho vůle z této jeho dokonalé přirozenosti. Dokonalost však v sobě zahrnuje i nezměnitelnost. Kdyby byla možná výjimka v zákonech stvoření, které se shodují s vůlí Boží, musela by v nich být mezera, byl by to nedostatek dokonalosti.

Lidská pokora se však povznáší nad to všechno, neboť očekává, ba *trvá na tom*, že v pozemském životě Syna Božího došlo ke změnám platných zákonů ve stvoření, tedy k jejich přestoupení. A požaduje to právě od toho, který přece přišel proto, aby naplnil všechny zákony svého Otce, jak sám pravil! Očekává od něho věci, které podle zákonů přirozeného vývoje musí být prostě nemožné. A právě *tím* se má projevovat jeho Božskost, Božské, které má živě v sobě základy přírodních zákonů!

Ano, lidská pokora může mnoho dokázat. Ale její skutečnou tváří je *požadování* a ne pravá pokora. Největší osobivost a nejhorší duchovní pýcha! Milá ješitnost to jen přikrývá pláštíkem, který se podobá pokoře.

Smutné je pouze to, že často i lidé chtějící skutečně dobro jsou zpočátku opravdu pokorní, ale pak ve svém uchvácení nevědomky dospějí až k nejnemožnějším věcem.

Tak vznikly mylné představy, jejichž další šíření přineslo velkou škodu.

Podle nich prý Ježíš již jako dítě prováděl nejzázračnější věci, dokonce i při dětských hrách, jimž se věnoval právě tak jako každé zdravé a duchovně čilé dítě. Ptáčci, které prý při hře uhnětl z obyčejné hlíny, prý *oživli* a za veselého zpěvu vzlétli do vzduchu. A prováděl údajně ještě mnoho takových věcí. Tyto děje *prostě nejsou možné, protože odporují všem Božím zákonům ve stvoření!*

V tom případě přece mohl Bůh Otec postavit svého Syna na zemi *hotového!* K čemu byla nutná lidská matka! Nepříjemnosti spojené s narozením! Což nemohou lidé konečně myslet *prostě?* Vyhýbají se tomu z vlastní ješitnosti. Podle jejich názoru *musel* být pozemský život Syna Božího jiný. *Oni* chtějí, aby »jejich« Spasitel, »jejich« Vykupitel nebyl podroben Božím zákonům ve stvoření. Kdyby se těmto zákonům podrobil, ve skutečnosti by to nebylo příliš malé pro *něho*, Syna Božího, ale připadalo by to příliš nepatrné všem, kdo ho chtějí uznávat jako svého Spasitele! Je to lidská ješitnost a nic jiného!

Neberou v úvahu, že pro Ježíše to byl ještě mnohem větší čin, že se svým vtělením dobrovolně podřídil těmto zákonům, jen aby přinesl Pravdu ve Slově lidem, kteří se rouhavým zkřivením svého pozemského nástroje učinili neschopnými, aby Pravdu sami od sebe poznali a přijali. Byli příliš ješitní, než aby považovali Kristovo poslání za splněné tím, že přinesl Slovo. Pro ně, ješitné lidi, se přece muselo stát něco *většího!*

Když pak Syn Boží vytrpěl na kříži pozemskou smrt a zemřel, jako musí zemřít každý člověk přibitý na kříž, protože to odpoví-

dá Božím zákonům ve stvoření, že lidské tělo nemůže prostě sestoupit z kříže nezraněné, nezbylo ješitnosti nic jiného než názor, že Syn Boží tak zemřít musel a že *nechtěl sestoupit z kříže*, aby svou smrtí sňal z ubohých človíčků jejich hříchy a ti pak mohli být radostně přijati v království nebeském!

A tak vznikl základ pozdějšího názoru o *nutnosti* smrti na kříži, který je příčinou velkého a smutného bloudění dnešních křesťanů, a to pouze z lidské ješitnosti.

Jestliže již člověk nechce dospět k poznání, že takové myšlení může vzniknout jenom z nestoudné domýšlivosti, a to k radosti Lucifera, který dal lidem ješitnost ke zkáze, pak již nelze lidstvu pomoci a všechno je marné. Ani ty největší a nejsilnější výstrahy v přírodě je nemohou probudit z duchovního spánku. Proč nemyslí člověk dál!

Kdyby Kristus mohl být vzkříšen v těle, dalo by se z toho zcela jistě logicky vyvodit, že měl také možnost přijít již v hotovém těle dolů na tuto zemi z míst, kam podle mínění lidí po vzkříšení odešel v těle. Že se to však nestalo, že naopak již od začátku musel i on prožít cestu každého lidského těla počínaje narozením se všemi malými i velkými svízelemi, mluví s mnoha jinými nezbytnostmi jeho pozemského života dost zřetelně proti tomu, nehledě na to, že to mohlo být jen takto a ne jinak, protože i Syn Boží se musel ve stvoření podřídit dokonalým zákonům svého Otce.

Kdo se chce dostat do stvoření a na zemi, je podroben nezměnitelným zákonům stvoření.

Všechna opačná mínění jsou pouze smyšlenky, které vytvořili z nadšení sami lidé a potom je zanechali jako pravdu. Tak tomu bylo s každou dochovanou zprávou, ať již byla dál rozšiřována ústně nebo písemně. Lidská ješitnost v tom hraje velkou roli. Jen zřídka vyjde něco z lidské ruky, z lidských úst nebo dokonce z lidského mozku, aniž by se k tomu něco nepřidalo. Záznamy z druhé ruky nejsou nikdy důkazem, o který by se pozdější generace měly opírat. Stačí přece dobře pozorovat přítomnost. Uveďme příklad, který se stal známým na celém světě.

Noviny ve všech státech *psaly* o tajemném »zámku« na Vomperbergu, jehož majitelem jsem prý já! Nazývaly mě »tyrolský Mesiáš« nebo také »prorok z Vomperbergu«! Tyto články vyšly s velkými palcovými titulky dokonce i v největších novinách, které chtějí být brány vážně. Byly to hrůzu nahánějící tajuplné zprávy o mnoha podzemních spojovacích chodbách, chrámech, rytířích v černém a stříbrném brnění, o neslýchaném kultu i o velkých parcích, automobilech, konírnách a o mnohém jiném, co si ještě dokáže vymyslet chorý mozek, který je schopen o něčem takovém referovat. Noviny uváděly podrobnosti, jež byly někdy fantasticky krásné, někdy ale plné tak neslýchané špíny, že každý, kdo trochu uvažuje, v tom musel ihned vidět nepravdu a zlou vůli. –

A na všem *nebylo ani slovo pravdy!*

Až však za několik set let, a tím spíše za několik tisíc let bude někdo číst takový zlý a štvavý článek… kdo mu bude mít za zlé, když tomu uvěří a řekne: »Vždyť se zde o tom píše a je to vytištěno černé na bílém! A to ve všech novinách a jazycích téměř stejně!«

A přece to všechno nebylo nic jiného než věrný obraz zkažených mozků nynější doby! Svými vlastními díly si samy vtiskly pečeť na důkaz své zkaženosti. Již pro nastávající soud!

Něco takového se tedy stalo ještě *dnes*, přestože jsou prostředky, které umožňují ještě *před* uveřejněním rychle a bez námahy jasně zjistit, jaká je skutečnost! Jak teprve tomu bylo dříve za doby Ježíšova pozemského života, kdy všechno mohlo jít jen od úst k ústům! Jak silně tím každá zpráva podléhá při šíření změnám! To se týká i spisů a dopisů. Roste to jako lavina. Nějaký fakt bývá již zpočátku částečně nesprávně pochopen a takovým způsobem vzniká vždy něco jiného, než co to bylo. Kolik slyšeného, co se nyní považuje za základ, bylo napsáno teprve z druhé, třetí a desáté ruky. Lidé by přece měli lidi znát!

Jakmile nemohou použít jako oporu svůj vlastní rozum, jako je tomu u každé Pravdy *následkem její veliké prostoty*, nestačí jim to. Odmítnou to nebo to změní tak, aby to odpovídalo jejich milé ješitnosti.

Z toho důvodu také dávají přednost »mystice« před prostou Pravdou. Velká touha po »mystice«, po všem tajemném, která je v každém člověku, je pouze ješitnost a ne touha po Pravdě, za kterou se to lidé často snaží vydávat. Tuto nezdravou cestu, na níž se mohou slunit řady ješitných blouznivců a na kterou se z pohodlnosti dá zahnat mnohý duchovně líný člověk, vystavěla *samolibost*.

Ve všech těchto věcech hraje ješitnost člověka zničující a strašlivou roli, a protože si ji oblíbil, strhuje ho úporně a bez možnosti záchrany do zkázy!

Zmocnila by se ho hrůza, kdyby se někdy byl schopen přemoci a bez samolibosti o tom věcně přemýšlel. Ale v tom je opět háček: člověk bez samolibosti nedokáže nic! Proto bude muset být mnoha lidem ponechána, až kvůli ní zahynou!

Tato skutečnost v celé své tragice je následek toho, že byl pádem do hříchu znemožněn harmonický vývoj mozku ve svěřeném pozemském těle! Tak se vymstilo zkřivení tohoto nástroje potřebného v hrubohmotnosti, k němuž došlo jeho jednostranným nadměrným vývojem. Nyní stojí člověk se svým hrubohmotným nástrojem, pozemským tělem, ve stvoření *neharmonicky*, neschopen zhostit se úkolu, který v něm má plnit, vlastní vinou pro něj neupotřebitelný.

Aby však byl opět vyhuben tento kořen všeho zla, je zapotřebí Božího zásahu! Každá jiná síla a moc, i sebevětší, k tomu nestačí. Je to největší a také nejzkázonosnější mor, jaký se kdy vlivem nesprávného lidského chtění rozšířil v tomto stvoření. *Všechno* na této zemi se musí zhroutit dříve, než bude moci po této stránce nastat zlepšení, protože není nic, co tím již není bez možnosti záchrany proniknuto!

DÍTĚ

KDYŽ si lidé kladou otázku, jak mají *správně* vychovávat své děti, musí především pozorovat *dítě* a řídit se *podle něho*. Vlastní přání vychovatele musí přitom ustoupit úplně stranou. Dítě má jít na zemi *svou* cestou, ne cestou vychovatele.

Je to dobře míněno, jestliže se vychovatel snaží předat svému dítěti k jeho užitku *ty* zkušenosti, které sám získal ve svém pozemském životě. Chce dítě ušetřit mnoha zklamání, ztrát a bolestí. Ve většině případů tím však mnoho nepořídí.

Nakonec pozná, že všechna jeho námaha a dobrá vůle byly zcela marné, protože dospívající dítě se v určité době vydá náhle a neočekávaně svou vlastní cestou. Při rozhodnutích, která jsou pro ně důležitá, zapomíná na všechna napomenutí nebo jich nedbá.

Vychovatelův smutek nad tímto jednáním dítěte není oprávněný. Projevoval sice dobrou vůli, ale nebral v úvahu, že dítě, které chtěl vychovat, nemá jít stejnou cestou jako on, chce-li *správně* splnit účel svého života na této zemi.

Všechny zkušenosti, které vychovatel mohl nebo musel získat vlastním prožitím, byly *pro něho*, byly nutné *pro něj*, a proto přinesly užitek také jen jemu, jestliže byl schopen si je správně osvojit.

Vychovatelovo prožití ale nemůže přinést stejný užitek *dítěti*, protože duch dítěte musí ke svému vývoji prožít opět něco zcela jiného. Závisí to na osudových vláknech, k jejichž utkání dal kdysi podnět a která jsou s *ním* spojena.

Z mnoha lidí na zemi nemají ani dva lidé *stejnou* cestu, která by jim mohla pomoci dosáhnout zralosti jejich ducha!

Proto ze zkušeností jednoho člověka nemá druhý člověk *duchovně* užitek. *A napodobí-li* člověk přesně cestu druhého, promarní dobu svého pozemského života!

Dítěti máte až do doby, kdy dosáhne zralosti, řídit pouze jeho *nástroj,* který potřebuje pro svůj pozemský život, jinak nic jiného. Tedy jen pozemské tělo s celou jeho hrubohmotnou výbavou.

Dbejte při tom s veškerou péčí, abyste je nezkřivili, nebo je dokonce přepínáním či jednostranností neučinili neschopným! Vedle nutných tělesných cvičení má velký význam školení zaměřené na správnou činnost jeho mozků. První část výchovy končí s nastávající zralostí. Teprve pak může nastoupit druhá část, ve které se má duch naučit *správně* ovládat celé tělo.

Děti pozemských lidí až do let své zralosti, kdy teprve proniká duch, cítí *převážně jen bytostně!* Samozřejmě že v nitru jsou již všechny city prožhaveny duchem. Děti tedy nejsou snad jenom jako ušlechtilé zvíře na nejvyšším stupni vývoje, ale jsou již mnohem víc. Přesto však u nich převládá *bytostné*, a je proto směrodatné. To musí mít každý vychovatel bezpodmínečně na zřeteli, *podle toho* se musí přísně řídit základy výchovy, jestliže má být úspěch dokonalý a nemá-li dítě utrpět škodu. Dítě má nejdříve plně porozumět velkému působení všeho bytostného, jemuž je v té době ještě otevřeno více než duchovnu. Jeho zrak se tím radostně a čistě otevře všem krásám přírody, které vidí kolem sebe!

Vody, hory, lesy, louky, květiny i zvířata důvěrně pozná každé dítě a pevně zakotví ve světě, který má být po dobu jeho pozemského života polem jeho působnosti. Dítě potom stojí pevně a vědomě v přírodě, ve všem působení bytostného, a má pro ně porozumění. Proto je dobře vyzbrojeno a připraveno působit svým duchem tak, aby všechno, co je kolem něho jako velká zahrada, dál povznášelo a podporovalo! Jen *tak* se z něho může stát pravý zahradník ve stvoření.

Tak a ne jinak musí být připraveno každé dospívající dítě v době, kdy proráží duch. Zdravé na těle i na duši! Radostně vyvinuté a připravené na *té* půdě, kam patří každé dítě. Mozek nesmí být jednostranně přetěžován věcmi, které dítě v pozemském životě vůbec nebude potřebovat, ale jejichž naučení vyžaduje mnoho námahy. Je to jen plýtvání silou a oslabování těla i duše!

Když však už předchozí fáze výchovy spotřebuje pro sebe veškerou sílu, nezbude již člověku žádná síla pro jeho vlastní působení!

Při *správné* výchově a přípravě na skutečný život je práce jen radostí a požitkem, protože při ní se může všechno ve stvoření zcela harmonicky spoluzachvívat, a tím dospívání mládeže povzbuzuje a podporuje.

Jak nesmyslně však lidé jednají se svými potomky! Jakými zločiny se na nich proviňují!

Právě v době, kdy v dívčím těle proráží duch, aby začal používat jemu svěřený a darovaný hrubohmotný a jemnohmotný nástroj, tedy aby se stal opravdu člověkem, vláčí lidé toto mladé ženství po pozemských zábavách, aby bylo… rychle přivedeno k muži!

Duch, skutečný člověk, který má teprve dospět k pozemské činnosti, se tímto způsobem ani nedostane k tomu, aby začal působit. Ochablý musí přihlížet, jak se jednostranně a nesprávně cvičený pozemský rozum projevuje jen oslnivým třpytem, aby se z nedostatku opravdového ducha alespoň *zdál* duchaplným. Musí sledovat, jak je tím strhován do všech nemožností, jež vyžadují a vyplýtvají veškerou sílu, kterou mu jeho nástroj může dát. Nakonec se tyto dívky stávají matkami, aniž se předtím staly opravdovými lidmi!

Duchu samému proto již nezbývá nic, při čem by se mohl uplatnit. Nemá k tomu vůbec možnost!

U mladého muže to není o mnoho lepší! Následkem přetěžování ve školách je unaven, vyčerpán a má předrážděné nervy. Poskytuje prorážejícímu duchu jenom nezdravou půdu – mozek přesycený a pokřivený zbytečnými vědomostmi. Kvůli tomu duch nemůže působit tak, jak by měl, a proto se nemůže vyvíjet, ale zakrní a je tíhou strusek úplně potlačen. Zůstává jen neutišená touha, která dává tušit přítomnost zazděného a potlačeného lidského ducha. Nakonec i tato touha zanikne ve víru pozemského shonu a pozemských žádostí a potřeb, který má nejdříve překlenout tuto duchovní prázdnotu a později se stane zvykem a potřebou.

Tak jde *nyní* člověk pozemským bytím! A největší část viny na tom má nesprávná výchova.

Chce-li člověk stát zde na zemi správně, musí se první část jeho vzdělávání, tedy jeho výchovy, bezpodmínečně změnit! Nechte děti, aby byly skutečně dětmi! Nesnažte se nikdy činit je rovnoprávnými s dospělými, nechtějte dokonce, aby se dospělí řídili podle dětí! Tím svým dětem dáváte silný jed. U dětí totiž duch dosud neprorazil, ovládá je převážně ještě jejich bytostný druh, takže nejsou mezi dospělými plnocenné!

Děti to cítí zcela přesně. Nenechte je proto hrát úlohu, která je připravuje o toto vědomí. Učiníte je tím nešťastnými! Budou nejisté na bezpečné půdě svého dětství, která jim náleží a která je jim ve stvoření přidělena. Na půdě dospělých se nebudou moci nikdy cítit jako doma, protože jim dosud chybí hlavní věc, která by je oprávnila a uschopnila na ni vstoupit: dokonalé spojení jejich ducha prostřednictvím těla s vnějším světem.

Berete jim skutečné dětství, na něž mají podle zákonů stvoření plné právo a které dokonce naléhavě potřebují, protože zážitky z dětství jsou nezbytně nutné pro pozdější vývoj jejich ducha. Místo toho je často stavíte již mezi dospělé, kde se neumí pohybovat, neboť jim chybí všechno, co je k tomu potřeba. Stávají se nejistými a předčasně zralými. To samozřejmě dospělým připadá odpuzující, protože je to nezdravé a narušuje to čisté cítění a harmonii. Předčasně zralé dítě je totiž plod, jehož jádro ještě nedozrálo, zatímco slupka již začíná stárnout!

Rodiče a vychovatelé, chraňte se toho, protože je to zločin proti Božím zákonům! Nechte děti být dětmi! Dětmi, které vědí, že *potřebují* ochranu dospělých.

Úkolem dospělého člověka je pouze *ochrana* dětí. Je schopen a také povinen ji poskytovat tam, kde si dítě ochranu *zaslouží!*

Dítě ve svém bytostném druhu zcela přesně cítí, že potřebuje ochranu dospělých. Proto k nim vzhlíží a jako protihodnotu jim dobrovolně prokazuje úctu, která je spojena s potřebou se o ně opírat, pokud ovšem tento přírodní zákon sami neporušíte!

A vy jej ve většině případů porušujete! Vytrhujete každé dítě z jeho úplně přirozených citů svým nesprávným chováním vůči němu. Velmi často tím chcete dosáhnout jen vlastního uspokojení, protože dítě je pro vás z velké části milou hračkou, z níž *vy* chcete mít radost! Snažíte se proto učinit je předčasně rozumově chytrým, abyste na ně mohli být pyšní!

To všechno *dítěti* neprospívá, ale jen škodí. V době mládí, která má být první částí vývoje dítěte, máte již v prvních letech plnit *vážnější* povinnosti vůči němu! Nesmějí při tom rozhodovat vaše přání, nýbrž zákony stvoření! Tyto zákony však vyžadují, abyste každé dítě nechali *být* ve všem také dítětem!

Člověk, který byl skutečně dítětem, se později jako dospělý ukáže také plnocenným. *Ale jen tehdy!* A normální dítě se pozná jedině *podle toho*, že má *ve svém vlastním cítění* opravdovou úctu k dospělým. *Tím* se jeho cítění zcela shoduje s přírodním zákonem.

To všechno má každé dítě již v sobě jako dar Boží! Tento dar se rozvíjí, jestliže jej nezahrabete. Proto odveďte děti pryč, když spolu hovoří dospělí, neboť k tomu děti nepatří! I v tomto případě si musí vždy uvědomovat, že jsou dětmi, že jako takové ještě nejsou plnocenné a že ještě nedozrály pro pozemské působení. V těchto zdánlivých maličkostech spočívá mnohem víc, než si dnes myslíte. Je to splnění základního zákona ve stvoření, jehož často nedbáte. Děti, které *všechny* stojí ještě převážně v bytostném, to *potřebují* navenek jako oporu, a to podle zákona bytostného! –

Dospělí mají dětem poskytovat ochranu! V tom je víc, než říkají tato slova. Mají však poskytovat ochranu jen tam, kde si ji dítě zaslouží. Nesmí ji poskytovat bez protihodnoty, aby se tím dítě již *ze zkušenosti* naučilo, že *vyrovnání musí být ve všem a všude* a že *v tom* spočívá harmonie a mír. I to *vyžaduje* druh bytostného.

Právě *to* ale mnoho rodičů a vychovatelů často zanedbávalo, přestože to je základní podmínka správné výchovy, má-li se provádět podle prazákonů stvoření. Každý, kdo nechápe, že je vždy nutné bezpodmínečné vyrovnání, dříve nebo později zakolísá a padne. Dítěti je zapotřebí již od prvních dnů vštěpovat zásadu, že vyrov-

nání je nezbytně nutné, aby si tuto zásadu osvojilo *tak*, že mu přejde úplně do krve a bude pro něho *tak* samozřejmá, jako když se učí mít cit pro rovnováhu těla, které přece podléhá témuž základnímu zákonu!

Jestliže se bude tato zásada pečlivě dodržovat při veškeré výchově, vyrostou konečně svobodní lidé, kteří budou Bohu milí!

Ale právě tento nezbytně nutný a nejdůležitější základní zákon tohoto stvoření lidé všude opomíjeli! Kromě citu pro rovnováhu pozemského těla jej nikdo při výchově nezachovává a nedbá jej. To má za následek jednostrannost a nezdravý stav, kdy se všichni lidé na své cestě stvořením jen duševně potácejí, neustále klopýtají a padají!

Je smutné, že lidé pokládají za nutné řídit se citem rovnováhy jen při pohybech pozemského těla, duševně a duchovně se však nepěstuje a často úplně chybí. K rozvíjení tohoto citu je nutné dítěti již od prvních týdnů pečlivě napomáhat vnějším donucováním. Jestliže se to opomene, má to pro každého člověka podle zákona zvratného působení strašlivé následky pro celé jeho bytí!

Jen se rozhlédněte kolem sebe! V životě jednotlivců i v rodinách, ve státnické činnosti i v působení církví – všude se opomíjí právě to a *jen* to! A přece se všude setkáváte se zřetelnými projevy tohoto zákona, jen když chcete vidět! Dokonce i hrubohmotné tělo vám jej ukazuje; nacházíte jej při výživě a vyměšování, uplatňuje se dokonce i při výběru pestré stravy, má-li tělo zůstat zdravé. Nacházíte jej ve vyrovnání práce a odpočinku až do nejmenších podrobností, nehledě k již uvedenému zákonu rovnováhy, který každému tělu umožňuje, aby se pohybovalo, a teprve tím je činí schopným k úkolu pozemsky působit. Tento zákon udržuje také *celý svět* a umožňuje mu existovat, protože jen při zachovávání rovnováhy se mohou hvězdy a světy ubírat po svých drahách a udržovat se na nich!

A vy, maličcí lidé ve stvoření, před velikým Stvořitelem ne větší než zrnko prachu, porušujete tento zákon tím, že jej nechcete přesně dbát a zachovávat jej.

Zákon rovnováhy se vám sice dařilo po určitou dobu křivit, nyní se ale rychle vrací do původní formy a při tom vás musí bolestně zasáhnout!

Z této jediné chyby vzešly všechny zlořády, které dnes panují ve stvoření. Také ve státech dávají lidé najevo svou nespokojenost a rozhořčení tam, kde se na jedné straně opomíjí správné vyrovnání! Je to však jen pokračování a vzrůst *těch* chyb, jichž se dopouští vychovatel u mládeže!

Nová říše, království Boží na zemi, zajistí, že dojde k vyrovnání, a tím vytvoří i nové pokolení! Nejdříve však bude nutné lidi mocí donutit, aby správně chápali vyrovnání, než budou schopni tomu porozumět. Budou donuceni tím způsobem, že všechno pokřivené bude přetvořeno. Přetváření probíhá již nyní tak, že to, co je nesprávné a nezdravé, musí samo od sebe zaniknout, donuceno k tomu nepřemožitelnou mocí a silou Světla! Potom bude následovat dar správného chápání všech prazákonů stvoření. Snažte se, abyste je již nyní správně poznali, pak budete stát v tomto stvoření správně! To vám jako následek přinese jen štěstí a mír.

ÚKOL LIDSKÉHO ŽENSTVÍ

Od té doby, co se rozšířil mylný názor, že hlavním určením ženy je mateřství, spočívá na veškerém pozemském ženství těžký tlak. S falešnou soustrastí, často dokonce se skrytou škodolibostí pohlíží mnoho lidí na dívky, které se neprovdaly, i na ženy, jež zůstaly v manželství bezdětné. Výraz »stará panna«, který je ve skutečnosti *čestným názvem*, se často pronáší s lehkým úsměškem a s politováním se krčí rameny, jako by manželství bylo pro pozemskou ženu jejím nejvyšším cílem, ba vůbec jejím určením.

Že se tento nesprávný názor šířil celá tisíciletí a škodlivě se zahnízdil, je jedním z největších úspěchů Lucifera. Ten si vytkl za cíl snížit jeho pomocí ženství a zasadil pravému lidství nejtěžší ránu. Vždyť se podívejte kolem sebe! Zlé výhonky tohoto nesprávného názoru přispěly k tomu, že myšlení rodičů i děvčat je již předem zaměřeno přímo na pozemské zaopatření vstupem do manželství! K tomu směřuje vše. Celá výchova, všechno myšlení, mluvení i jednání od dětství každého děvčete až do jeho dospělosti. Pak se hledá a dává příležitost, nebo se – když se to nepodaří – vytvoří dokonce i násilím, aby bylo možné navázat známost, jejímž konečným cílem je manželství!

Dívkám se přímo vtlouká do hlavy, že půjdou životem bez radosti, nebudou-li kráčet po boku muže! Že jinak nebudou nikdy plně respektovány! Kamkoliv pohlédne dítě ženského pohlaví, všude vidí vychvalování *pozemské* lásky s nejvyšším cílem: mateřským štěstím! Tak se uměle vytváří a vnucuje myšlenka, že každá dívka, která se nechce vdát a mít děti, je politováníhodná a částečně promarňuje svůj pozemský čas! Je na to zaměřeno všechno myšlení a snažení, od narození je to doslova naočkováno do masa a krve.

To všechno je ale velmi obratné Luciferovo dílo, které má za cíl ujařmit lidské ženství.

A toto jařmo musí být nyní z pozemských žen sňato, jestliže mají stoupat vzhůru! Jenom z trosek tohoto dosavadního bludu se může povznést vznešenost a čistota! Bohem chtěná *ušlechtilá* ženskost se nemohla rozvinout následkem tohoto nejlstivějšího Luciferova úkladu proti lidským duchům. *Všichni* lidští duchové mohli původně usilovat jen ke Světlu, kdyby se nenechali zmást, ale zachovávali prazákony stvoření a dali se jimi vést.

Lidé, buďte konečně *duchovními*, neboť jste z ducha! Poznejte a buďte také dosti silní přijmout, že mateřské štěstí, které bylo považováno za nejvyšší cíl pozemského ženství a za jeho nejposvátnější určení, má svůj původ jen v *bytostném!* Nejposvátnější určení lidského ženství je však mnohem výš, spočívá *v duchu!*

Ještě *nikdy* vás nenapadlo, že vše, co jste dosud opěvovali, se týkalo pouze země a pozemského života s jeho vázaností! Manželství a rozmnožování totiž existuje *jen* v hrubohmotné části pozdějšího stvoření! A ženství je přece v celém stvoření! To vám mělo dát podnět k uvažování! Ale ne, to se od vás očekávalo příliš mnoho.

Jako se zvířata žijící volně v přírodě ponenáhlu zahání na nenápadnou, předem pečlivě připravenou stezku, kterou nemohou rozeznat od volného, krásného lesa, která však vede do zajetí, tak jste i vy své dcery vždy hnali jen k jedinému cíli… k muži! Jako by to bylo jejich hlavní určení!

Mylný názor vyplývající z nesprávného chápání úkolu ženy byl jako ohrada napravo i nalevo a ubohým dětem nakonec nedovoloval myslet jinak než ve stejném směru. Mnoho dívek se pak ještě »zachránilo« násilným skokem do manželství, které je samotné stálo přemáhání, jen aby je ve stáří nestihly žalostné následky tohoto nesprávného názoru, jež visí jako hrozící meče nad každou dívkou.

Je to také jen vnitřní, zcela neuvědoměle procitlý protest, vzepření se dosud tak potlačovaného ducha, když v nastávajícím kvasu nové doby chtěla mládež uniknout z nezdravého, ale nepochopeného stavu. Dopustila se však přitom žel ještě mnohem horšího

omylu, když se chopila myšlenky volného kamarádství a tím i volného soužití. Je to v podstatě ještě tentýž výhonek luciferské myšlenky, který v sobě skrývá *znehodnocení* žen, jenom v jiné formě. Nemohlo vzniknout nic čistého, protože nade všemi hrozivě spočívá moc temnot, pevně je svírá a nutí je sklánět šíji.

Muselo to zůstat nesprávné, i když se změnila forma. Úder, jímž bude osvobozeno pravé ženství, může nyní přijít jen shůry! Lidstvo samo to nemůže učinit, protože se příliš zapletlo a zotročilo.

Zde již nepomohou pozemské zákony ani nové formy. Záchrana spočívá pouze v tom, že lidé pochopí všechny prazákony stvoření. Musíte konečně přijmout *Pravdu* takovou, jaká skutečně *je*, ne jak jste si ji představovali, když jste byli tak přístupní našeptávání Lucifera.

Myšlenkou, že hlavním účelem života žen na zemi je mateřství, byly ženy znehodnoceny a zneuctěny! Tím totiž byly sníženy a připoutány k *bytostnému!* Lucifer nemusel udělat nic jiného, než vyslat do světa tuto myšlenku. Lidé ji přijali a pomalu se z ní stal ustálený názor. Ten ještě dnes ovládá lidské myšlení a nutí je zaměřovat se *jedním* směrem, který brání volnému vzletu ducha do čistých, světlých výšin!

Na pozemské ženy se tak položily špinavé pěsti Luciferových přisluhovačů a ohýbají jim šíji. Pryč s nimi! Osvoboďte se od těchto drápů, které vás drží dole! Vždyť pouze tento názor přinesl ve svých důsledcích vše, co musí ženu zneuctívat. Krásný pláštík posvátného mateřství a ušlechtilé písně o mateřské lásce nemohou nijak zmírnit tento tlak temných pěstí, ani tyto černé pěsti neudělají světlými.

Slyšte má slova: Z pozemské ženy bylo tímto názorem učiněno mateřské zvíře! Probuďte se, dívky, ženy i muži, abyste konečně poznali celou strašlivost této myšlenky! Jde o vaše posvátné právo!

Lucifer mohl být pyšný na tento výdobytek!

Již jednou jsem pravil, že Lucifer se pomocí celého ženství snažil zasadit nejtěžší ránu pravému lidství a… žel také ji *mohl* velmi dobře zasadit!

Sledujte samy myšlenku, kterou s velkou lstivostí a potměšilostí vnesl mezi vás: Polichotil vám pokrytecky myšlenkou, že mateřství je nejvyšším úkolem ženy! K mateřství však patří pozemský *pud* a *jemu* chtěl touto myšlenkou postavit vyvýšený podstavec, aby tak získal nadvládu a nutil myšlení pozemského lidstva, aby bylo zaměřeno tímto *jedním* směrem. Podivuhodně lstivě vymyšlený plán! Opatrně si při tom hrál s vašimi pocity jako prvotřídní umělec na svůj nástroj, když vám mateřství a mateřskou lásku držel vábivě před očima jako štít, abyste nemohly poznat, jaké úmysly za ním skrývá. A to se mu *dokonale* podařilo.

Slyšely jste vábivý zvuk, který ve vás *čistě* zaznával, ale přehlížely jste špinavé, žádostivě zkřivené ruce toho, kdo vyluzoval tuto melodii! Nejvyšší cíl a posvátné určení! To vám tanulo před očima, viděly jste to jasné a světlé. Ale přes všechnu jasnost je to pouze nejčistší vyzařování *bytostného* a ne ducha! *Zvíře* se jím prožhavuje na nejvyšší stupeň, splývá s ním a *zcela* se mu oddává, protože samo pochází z říše bytostného! Stává se tím velkým, světlým a jasným! U člověka je však ještě něco silnějšího, co má a musí stát *nad tím*, chce-li být celým člověkem… a to je duch!

Jakožto duch nemůže a nesmí uváznout v bytostném, nesmí si za *svůj* nejvyšší cíl stanovit něco, co bezpodmínečně patří k bytostnému a podle prazákonů stvoření v něm také musí vždy zůstat! Lucifer tak položil mimořádně obratně léčku, když vnutil lidského ducha do bytostného a tam ho držel v zajetí. Podařilo se mu to tím snadněji, protože člověk v tom viděl něco krásného a světlého, jak je tomu u všeho čistého, tedy i u nejvyššího vyzařování bytostného.

Ano, mateřství je jistě posvátné, i jeho koruna – mateřská láska. Přesto však mateřství není nejvyšším úkolem *lidského* ženství, není určením, které má toto ženství ve stvoření! Mateřství má své kořeny v bytostném a bývá jen prožhaveno čistým chtěním, i když u lidí tomu tak není v každém případě. U zvířat je tomu ale zcela jistě vždy.

Přesto je mateřství vždy nejvyšším vyzařováním bytostného, které jediné se může přímo spojovat se hmotností. *Úplně* mi zde porozumí jen ten, kdo podrobně prostudoval Poselství Grálu a přijal je.

Čeho tím Lucifer chtěl dosáhnout, se splnilo, protože zcela přesně znal následky posunutí Bohem stanovených prazákonů a nechal toto posunutí provést lidi samé. Pouze jim vytyčil nesprávný cíl, který dobře odpovídal jejich duchovní lenosti a jejich slabostem. Lidé pak na tento cíl zaměřili celé své myšlení a cítění, takže museli jít nesprávnými cestami.

Lucifer zde tedy jenom *přehodil* výhybku, a proto muselo dojít ke katastrofálnímu vykolejení. Lichotil pokrytecky jen pudu, tím jej však povznesl k ohromné síle a moci!

Dále dobře věděl, že vzrůst rozumu v člověku ještě velmi podpoří tuto moc pudu působením myšlenek podobného druhu, které mohou zkázonosnou žádostivost vystupňovat až v horečku. A tak se člověk nakonec vnitřně úplně zotročil, což se zvířeti nikdy nemůže stát!

Krásný výraz »mateřství« zůstával vždy jen klamným štítem, kterým Lucifer mohl zastírat skutečnost a klamat vás. Jeho pravým cílem však bylo vystupňování pudu jako nutný následek toho. A jak přesně předvídal, dospělo to nakonec až do chorobnosti, zotročilo myšlení všech lidí obojího pohlaví a pro mnohé se stalo záhadnou sfingou, jakou se dnes jeví nezdravý pud, proti němuž se člověk často marně vzpírá a bojuje proti němu.

Kořen a řešení této záhady tkví pouze v této Luciferově myšlence, jež vám lidem byla předhozena na výsměch zákonům, které Boží vůle vložila do stvoření a které vám měly být požehnáním a měly vás podporovat. A vy, vy jste se této myšlenky chopily a zavěsily se na ni jako hladová ryba na udici jen proto, že vy samy jste z toho měly potěšení! U mužského pohlaví se to projevilo jako těžká, nevyléčitelná nákaza!

Jestliže *opravdu* pochopíte pojem čistého, vznešeného ženství, osvobodíte se od těchto těžkých okovů, které vám způsobily nevýslovnou bolest a mnoho duševních muk. Touto Luciferovou myšlenkou bylo všechno pozemské ženství oloupeno o to nejušlechtilejší. Žena se stala hříčkou a štvanou zvěří pro zpustlé mužské tvory, i pro nejvážnější muže byla jen milým mateřským zvířetem. Toto mylné přesvědčení pak viselo ve vzduchu, jak se lidově říká. Ve

skutečnosti však oživlo a zformovalo se v jemnohmotném světě, neustále se vznášelo kolem vás a nepřetržitě vás ovlivňovalo, až jste sami již nemohli jinak, než je přijmout.

Roztínám toto zlé pouto, protože je falešné!

Žena, jestliže si správně uvědomí své ženství, je *duchovně* na *nejvyšším* místě! A její úkol není v prvé řadě zasvěcen mateřství! Jak jsem již řekl, mateřství je jen pro vaše pozemské tělo, to je vše! A přesto je ženství ve všech úrovních, dokonce i v *praduchovnu* mezi prastvořenými, na *nejvyšším* místě! To je ale *pravé* ženství ve své vznešené, nedotknutelné důstojnosti!

Zdánlivě vám beru mnoho, když říkám, že mateřství patří jen do říše *bytostného!* Je to ostrý řez, který jsem nucen provést, jestliže vám mám pomoci. Mateřství *zůstává* v oblasti bytostného a odehrává se v něm. Kdyby mělo být nejvyšším cílem žen, bylo by to s nimi velmi špatné.

Podívejte se na zvíře! To ve skutečnosti projevuje zcela instinktivně mateřskou lásku velmi často mnohem více, než to dokáže člověk. Zvíře se do všeho, co dělá, dává *celé*, neboť dělá jen to, k čemu je pobízí jeho pud, aniž by o tom hloubalo. Tak podstupuje pro svá mláďata i smrt a nebojí se nepřátel. Tentýž základ mateřské lásky je podle toho, jak je to dáno přírodními zákony, i u člověka, nepotlačuje-li ji rozumovým myšlením. Zůstává však vázána na tělo a to je spolu se všemi svými vyzařováními bytostného druhu, nic jiného.

Mnozí lidé již ovšem tušili, co je zde správné. Ne bez důvodu se už dnes říká, že opravdovou matkou je pouze *ta* matka, která se v pravý čas stane svým dětem přítelkyní.

Jaká je v tom moudrost, když se matka může stát dospívající dceři přítelkyní! To znamená, že jakmile u dívky skončí dětství, musí matka své dosavadní mateřství změnit nebo se jej vzdát, chce-li s tímto svým dítětem jít dál poté, co jeho duch v dospělosti prorazí, jak jsem to již jasně vysvětlil ve své přednášce o pohlavní síle.

Do té doby převládá v dítěti jen bytostné, které plně uspokojovala původní mateřská láska. Prorážející duch ale potom požaduje

víc než jen dosavadní mateřskost. Nemá s ní ani mnoho společného, protože duchovní dědičnost neexistuje. Každý duch v dětském těle je cizí i matce a spojení s ní může vyciťovat jedině na základě stejnorodosti.

Toto *více*, co pak duch požaduje, může dát dívce jen *ta* matka, která se jí současně stane přítelkyní! Která se s ní tedy spojí *duchovně*. To je děj, který při narození a v dětství nemohl ještě proběhnout, ale odehraje se teprve s průlomem ducha v dospělosti a s tím mateřství *a* mateřská láska nesouvisí. Teprve *potom* dochází v takových případech k duchovnímu spojení, které stojí výš než mateřská láska, jež má kořeny jen v bytostném.

Jestliže takové duchovní spojení nemůže nastat, je po dosažení dospělosti neodvratné odloučení stejně jako u zvířat. U lidí však zůstává odloučení *v nitru* a jen zřídka se projeví viditelně, protože *navenek* udržují poměry a vzdělávání zdánlivý most, což u zvířat není.

Nejvyšším úkolem v životě ženy na zemi je totéž, co je odevždy úkolem ženství ve vyšších oblastech: zušlechťování jejího okolí a stálý příliv ze Světla, který může zprostředkovávat jen ženství svým jemným cítěním! Zušlechtění ale přináší bezpodmínečný vzestup do světlých výšin! To je duchovní zákon! Proto již samotná existence *pravého* ženství má zcela jistě za následek vzestup, zušlechtění a udržování celého stvoření v čistotě.

To Lucifer věděl, protože to spočívá v zákonech stvoření. Snažil se znemožnit postup přirozeného dění škodlivou a falešnou základní myšlenkou, že nejvyšší hodnotou je pud pozemského těla a jeho projevy, a lákavě postavil tento pud lidem před oči. Tím roztrousil jed mezi všemi *pravými* lidmi, kteří pak k vlastní škodě, aniž to tušili, změnili směr pohybu přímých cest prazákonů stvoření, jenž vede jen vzhůru, takže na těchto cestách nutně došlo k zastavení a pak vedly dolů, přinesly tedy všem lidským duchům škodu místo požehnání!

Věděl, co tím činí. Tím, že se lidské ženství pohroužilo do bytostného a ztrácelo se v něm, se již nemohlo rozvíjet a nutně ne-

chápalo samo sebe ani své hlavní určení. Vneslo tím dokonce zmatek i do bytostného, protože tam nepatří.

Zušlechťování okolí je tedy hlavním úkolem ženy také zde na zemi ve hmotnosti! Žena, která přichází shora, udržuje se nahoře svým jemným cítěním a tím opět vede vzhůru, je *zakotvením muže ve Světle*, oporou, kterou muž potřebuje při svém působení ve stvoření. K tomu ale není nutné manželství ani známost nebo osobní setkání. Splní se to již pouze tím, že žena *je*.

Muž stojí ve stvoření frontou navenek, aby bojoval. Žena mu však chrání týl, udržuje spojení se Světlem, a je tak jádrem, přivádí mu sílu a posiluje ho. Kde se ale může vkrást do jádra hniloba, tam je i fronta ztracena! To mějte vždy na zřeteli. Pak již nepomůže, chce-li se žena postavit do fronty vedle muže, kam nepatří. V takovém boji jen zhrubne její jemné cítění, a tím žena ztratí svou nejvyšší schopnost a sílu, která jí byla kdysi dána, a všechno se *musí* zhroutit!

Každému je přece známo, že muži i v nejzapadlejších končinách této země se ihned vzchopí a snaží se dokonce chovat slušněji, jakmile se jen přiblíží ženská bytost, třebaže s ní nepromluví ani slovo.

Již pouze to, že někde je a objeví se žena, vyvolává tento účinek! V tom se zcela zřetelně projevuje – i když jen slabě – tajemství a moc ženy, opora, která z ní podle zákonů stvoření vychází. To vše nijak přímo nesouvisí s pozemským rozmnožováním. Rozmnožování je převážně bytostného druhu.

Dívky a ženy, *vy* si nejdříve uvědomte, že máte v tomto stvoření nejvyšší úkoly, které *vám* svěřil Bůh! Ani manželství ani mateřství nejsou vaším *nejvyšším* cílem, i když jsou posvátné! Stojíte samy pro sebe a pevně, jakmile stojíte *správně*.

Jak směšná a odporná vám bude připadat módní bláznivost, jíž jste dobrovolně a dokonce bez výhrad vždy podléhaly. Každý nesmysl, který výrobci módního zboží vrhli pro zisk na trh, jste přijímaly jako zvířata, jimž byly předhozeny pamlsky!

Poznáte ještě, jaká to byla hanba, už proto, že jste přijímaly mnohdy velmi pochybné odchylky od pojmu pravé krásy. O čisto-

tě se přitom vůbec nedá mluvit. Tu jste vždy špinily takovým způsobem, že se tato nestoudnost již nemohla stupňovat. Ještě po letech se budete rdít studem, až poznáte, jak hluboko jste vlastně po této stránce klesly!

Ještě horší ovšem je, když se tělo, které má být každému posvátné, vystavuje vědomě a úmyslně na odiv, jak to bylo už často v módě. Jedině nejnižší ješitnost mohla způsobit, že ženství kleslo až tak hluboko. A tato ješitnost, která je již dlouho příslovečnou vlastností ženy, je hanebným obrazem toho, jak mělo ženství podle Božích zákonů *skutečně* působit.

Muž je v tomto případě právě tak vinen jako žena! Stačilo by, aby tím vším opovrhoval, a brzy by žena stála osaměle a zahanbeně stranou, i když by to u ní nejdříve vyvolalo neoprávněný hněv. Takto však muž uvítal pád ženy, protože pak lépe odpovídala jeho slabostem a přáním, která již měl v sobě chorobně vystupňována následkem Luciferovy myšlenky.

Svůj úkol na zemi nemůže žena splnit ješitností, která má vždy za následek nestoudnost, *ale jen půvabem*, který jako nejkrásnější duchovní dar byl propůjčen *pouze jí! Každý pohled, každý pohyb a každé slovo musí u ženy nést pečeť duševní ušlechtilosti!* V tom spočívá její úkol a také její moc a velikost!

V tom se zdokonalte, v tom si dejte poradit, *zušlechtěte* to, co se nyní snažíte nahradit nízkou ješitností! Vaší pozemskou mocí je *půvab*, ten máte pěstovat a využívat. Půvab však není myslitelný bez čistoty! Již pouhé toto slovo vede svým významovým obsahem myšlení a cítění k čistotě a do výšin, působí přikazovačně, nedotknutelně a vznešeně! *Půvab* dělá ženu! Jedině v něm spočívá pravá krása pro *každý* věk, pro každou tělesnou formu. *Činí* všechno krásným, protože je výrazem čistého *ducha*, z něhož vyvěrá. Půvab se nesmí zaměňovat s roztomilostí, která pochází z bytostného.

Takto máte a *musíte* stát ve stvoření! Proto se, vy ženy a dívky, v sobě duchovně osvoboďte! Žena, která chce ve svém pozemském bytí žít *jen* jako matka, nesplnila své skutečné poslání a svůj úkol!

VŠUDYPŘÍTOMNOST

BŮH JE všudypřítomný! To se učí již děti ve školách! Lidem, kteří vůbec ještě věří v Boha, je to tak běžné a samozřejmé, že nepovažují za nutné, aby někdy opravdu přemýšleli, zda také skutečně vědí, co tím říkají.

Požádá-li je někdo o vysvětlení, jak si představují tuto všudypřítomnost, jsou se svou moudrostí rychle v koncích a sami si uvědomují, že neznají pravý význam slova »všudypřítomný«.

Lidé sice mají slovo, ale nechápou je. A to je konečně ve všem to hlavní. Nepomůže nám, že o něčem víme, když to nechápeme! Člověk zná význam výrazu »všudypřítomný«. Avšak znát význam ještě neznamená chápat jej, pochopit jeho smysl.

Poukazuji na svou přednášku: »Život«. Bůh je život! Jedině on! Vše ostatní je jen následek pohybu, který vzniká teprve tlakem vyzařování života.

Člověk, který ve vroucí modlitbě snažně o něco prosí, naváže následkem svého stanoviska spojení s místem, odkud mu může být pomoženo. To jsem řekl již dříve při svých výkladech o účinku modlitby. Modlitbou se ale nemá rozumět prošení, nýbrž vzývání, vzývání a uctívání! Každé takové prohloubení lidského ducha však není nic jiného než hledání spojení! Hledání spojení se Světlem, čistotou a životem! Přání a *touha* lidského ducha při tom směřuje do dálav. Při duchovním hledání tápe ke světlým výšinám! A jestliže správně a *opravdově* hledá, nalezne, jak to již Kristus zaslíbil. Najde *spojení* se životem! Ale jen spojení, ne život sám!

V modlitbě nebo v opravdovém hledání tedy nalézáte *spojovací cestu* k Bohu, a proto vám připadá, že je Bůh *tak* všudypřítomný, jak jste si to dosud představovali. Boha však nemůže žádný tvor *nikdy* spatřit!

Všudypřítomnost byla nesprávně chápána. Všudypřítomnost by bylo možná ještě lépe označit slovy: *vždy přítomný!* To znamená, že ho lze vždy nalézt, jestliže ho někdo opravdu hledá.

Lidi pouze mýlilo, jak se toto dění projevuje navenek. Vycházeli z nesprávného předpokladu, že se Bůh osobně o ně stará, snaží se je získat, obklopuje je a chrání. Neuvědomovali si, že *oni sami se musí snažit* dosáhnout nutného spojení. Toto spojení již podle zákonů stvoření nevědomky navazovali při každé pravé modlitbě! Nechtěli beze všeho uvěřit, že je obklopují pouze Boží zákony, které spočívají ve stvoření a které samočinně působí a přinášejí každému odměnu nebo trest.

Být všudypřítomný neznamená vlastně nic jiného než možnost být dosažen z každého místa ve stvoření.

Ale i to je nutno přijmout jen s výhradou, neboť je doslova správné, když se praví: *»Před Bohem se všechno rozplyne!«* Je zde nesmírně veliká propast! Ani jediná bytost nemůže předstoupit přímo před Boha, nemůže se tedy dostat k němu, vyjma toho, kdo sám pochází přímo z Boha! To mohou jen dva: Syn Boží a Syn Člověka. Všechno ostatní by se muselo před Bohem rozplynout. Nikdo by tedy nemohl nikdy stát před ním vědomý.

Lidský duch může jenom nalézt spojovací cestu k Bohu.

KRISTUS ŘEKL…!

TATO slova dnes slyšíme nadneseně pronášet velmi často. *Kristus řekl!* Tímto úvodem má být již předem odstraněn jakýkoliv rozpor. Každý, kdo to vyslovuje, se však chce také zbavit vlastní odpovědnosti. Místo toho ale na sebe bere nesmírnou odpovědnost… před Bohem!

Na to však nemyslí, dokud na něho nedopadnou následky tak těžce, že musí navždy zmlknout! Tato hodina přichází, kameny odplaty se již valí! Největší z nich ale pro mnoho lidských duchů vznikl z úvodních slov: *»Kristus řekl!«* – –

Po těchto slovech následuje zpravidla nějaká věta z »Písma svatého«, která má sloužit k útěše a uklidnění, k povzbuzení i jako výstraha nebo dokonce hrozba. Často poslouží při obraně i jako argument ve sporu. Používá se jako balzám a jako meč, jako štít i jako měkká poduška!

To vše by bylo pěkné a velké, bylo by to dokonce *správné*, kdyby uváděná slova žila ještě v *tom smyslu*, jak je Kristus *skutečně* řekl!

Ale tak tomu *není!* Na mnoho z těchto slov přišli *lidé* sami při matném vzpomínání a neuměli přitom podat stejný smysl Kristových slov.

Stačí, když se podíváte, jak je tomu dnes. Kdo chce *vlastními* slovy nebo písemně jen podle paměti vysvětlit něco z Poselství Grálu, které je přece vytištěno a já sám jsem je napsal, již *dnes* to nepodává tak, jak to odpovídá skutečnému smyslu. Z druhých úst, z druhého pera pocházejí vždy změny, novými slovy se pokřiví a mnohdy úplně překroutí skutečný smysl, a to i při nejlepší vůli. Už to nikdy není *to* Slovo, které jsem řekl *já*.

Oč horší to bylo tehdy. Syn Boží sám přece své Slovo nesepsal a všechno mohlo být předáno potomkům *pouze* prostřednictvím

druhých až třetích lidí, a to až dlouho poté, co Kristus opustil hrubohmotnost! Všechno vzniklo teprve z kusých lidských vzpomínek – spisy, příběhy i všechna slova, o nichž se dnes s jistotou ze zvyku stále předpokládá, že je *Kristus řekl!*

Již tehdy Luciferovo dílo, spočívající v povznesení lidského rozumu na modlu, přispělo následkem jeho neblahého vzrůstu k tomu, že Kristova slova nemohla nalézt *takovou* půdu, která by umožňovala je správně pochopit. To byl šachový tah temnot, jemuž nebylo rovno. Správně pochopit všechna slova, která nemluví o hrubohmotnosti, je totiž možné pouze za *nezeslabené* spolupráce citového mozku. Ten ale již za doby Kristova pozemského života byl u lidí velmi zanedbán, takže zakrněl a nemohl vykonávat plnou činnost.

Tím měl Lucifer ve své moci i pozemské lidstvo! A to byla jeho zbraň proti Světlu! –

Zachovat vzpomínky *beze změny* dokáže jedině lidský citový mozek, tedy zadní mozek, ne však rozum předního mozku!

Přitom se dědičný hřích lidstva, který byl pronikavým zásahem, vymstil na lidstvu samém, jež lehkomyslně nechalo silně zakrnět zadní mozek, který jediný je schopen uchovat v obrazech a citech všechny události a zážitky *v původní podobě*, takže si je člověk může kdykoli vyvolat takové, jaké *skutečně* byly, nezměněné a dokonce *nezeslabené*.

Přední mozek to nedokáže, protože je více vázán na hrubohmotné chápání prostoru a času a nebyl stvořen k *přijímání*, ale k *vysílání do pozemského*.

Tak i zapsaná líčení všeho prožitého a slyšeného za doby Kristova pozemského života vycházela ze vzpomínek, byla promísena s názory pozemských lidí a zcela nevědomky pozemsky přizpůsobena. Nebyla však tak čistá, jak by je vnímal a uchoval silný citový mozek. Luciferovi přisluhovači již zaryli drápy příliš hluboko a drželi své otroky rozumu příliš pevně, takže ti již nemohli správně pochopit nebo podržet největší poklad, Boží poselství, svou jedinou záchranu, a museli jej nechat přejít kolem sebe bez užitku.

Vmyslete se do toho sami! Pochopit to nevyžaduje velkou námahu. Ke Kristovi přicházelo mnoho lidí a ptali se ho a prosili ho o tu nebo onu radu. Kristus jim také rád udílel rady ve své veliké lásce, která nikdy neumdlévala, protože byl živá Láska a *je* jí *ještě dnes!*

Tázajícímu se a prosícímu člověku dával takovou radu, jakou *on* potřeboval. Uveďme příklad.

Bohatý mladík se chtěl dozvědět, která cesta by ho mohla dovést do království nebeského! Syn Boží mu poradil, aby celý svůj majetek rozdal chudým a pak ho následoval.

Následovat Krista neznamená nic jiného, než žít přesně podle jeho slov.

Lidé, kteří stáli kolem, si letmo zapamatovali tuto příhodu tak jako mnoho jiných. Předávali ji pak dál tím způsobem, jak ji každý z nich lidsky pochopil. A to jen zřídka odpovídalo nebo vůbec neodpovídalo skutečnému smyslu původních Kristových slov. Neboť již několik slov v jiné formě může změnit celý smysl.

První zpravodajové se spokojili pouze s *vyprávěním*, s pouhými zprávami. Později se však tyto rady udělené jednotlivcům začaly považovat za základní zákony pro celé lidstvo! To ale potom učinili *lidé*, ne Kristus, Syn Boží!

A tito lidé se také odvážili jednoduše tvrdit: *Kristus řekl! Jemu* vkládají do úst to, co sami jenom na základě vzpomínek a špatného pochopení zformovali a vyjádřili slovy, která dnes mají pro křesťany platit za rozhodující a nedotknutelné *Slovo Boží*.

V tom spočívá *tisíceronásobná vražda*, páchaná na *pravém* Slově Syna Božího!

Každý člověk ví zcela přesně, že není schopen po týdnech nebo měsících ještě *bez chyby* vylíčit něco, co prožil a co slyšel! Nedokáže to *nikdy* doslova zopakovat úplně přesně. A když současně slyšeli nebo viděli totéž dva, tři, čtyři lidé nebo i deset lidí, právě tolik různých líčení od nich uslyšíme. O tom dnes již nikdo nepochybuje.

Je samozřejmé, že z tohoto poznání musíte vyvodit závěry týkající se toho, co se stalo v minulosti! Závěry, které jsou naléhavé a nedotknutelné.

Ani za pozemského života Syna Božího tomu totiž nebylo jinak! Vidíte to dosti zřetelně u evangelistů! Jejich zprávy se tím často očividně vyznačují. Například Petr jako první z učedníků řekl Synu Božímu, k jakému dospěl poznání: »Ty jsi Kristus, Syn živého Boha!«

Evangelisté uvádějí tato významná slova i Kristovu odpověď, ale vůbec ne jednotně. Matouš poukazuje na to, že Syn Boží tím obrazně propůjčil Petrovi klíč k nebeskému království, že ho učinil skálou budoucí obce. Ostatní evangelisté zaznamenali Kristovu odpověď všeobecněji, což je správnější.

Petr pouze *jako první* vyslovil toto přesvědčení. Takové děje nejsou jen slovy, ale stávají se ve stvoření ihned činem! V jemnohmotnosti z nich ihned vznikne *forma!* Upřímné přesvědčení, které Petr zakotvil ve hmotnosti svými slovy, svým vyznáním, se v témže okamžiku stalo jemnohmotně skálou. Ta zůstala jako základní kámen k výstavbě budoucí obce pro všechny, kteří díky *stejně* prostému a upřímnému přesvědčení byli schopni uvěřit v Syna Božího!

A *tím* měl Petr ve svých rukou také klíč k ráji. Neboť přesvědčení, že Ježíš je Syn Boží, přináší s sebou přirozeně i touhu *žít* podle jeho slov! *To* je však pro *každého* člověka zároveň *klíč* k nebeskému království! Toto vyznání *je* klíčem, ovšem za předpokladu, že ten, kdo je učiní, přijme Slovo Boží *nepřekroucené*, že mu správně porozumí a žije podle něho. Kristus znal tento děj, který se podle zákonů stvoření při Petrových slovech, pronesených z přesvědčení, v jemnohmotnosti odehrál. Zmínil se o něm a vysvětlil jej učedníkům. Zákonitost jemnohmotných dějů je známa i každému čtenáři mého Poselství Grálu.

Petr, který jako první vycítil, že Ježíš je Syn Boží, a vyslovil to jako své vyznání, byl tedy jen díky tomu také první, který tak obdržel klíč k ráji. A tomu, komu mohl později na zemi zprostředkovat stejné přesvědčení, tím také vždy otevřel nebeské království. Lidem, kteří nechtěli sdílet jeho přesvědčení, muselo toto království zůstat uzavřeno. To všechno je zcela přirozené a samočinné dění, jasné a prosté, a nesouvisí s Petrem ani na něm není závislé.

Kristus chtěl a *mohl* dát obci za základ jen *takové přesvědčení*, ne však osobu! Petr byl jen první, kdo svůj poznatek vyslovil skutečně z přesvědčení. Toto *přesvědčení* vytvářelo, formovalo a *stalo se* skálou, ne však Petr jako osoba!

Matouš ale dává Kristově odpovědi podle *svého* vlastního názoru čistě osobně smysl, jako by se to týkalo jen Petra.

Právě Matouš ukazuje, že mnohému neporozuměl. Pak to zpracoval svým způsobem a bezstarostně předal dál, jako hned na začátku svého sepsání:

Matouš 1,21 (Zvěstování anděla Josefovi):

»Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.«

Potom Matouš dál uvádí ve verši 22 a 23:

»To všechno se stalo, aby se splnilo, co Pán řekl ústy proroka: ›Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Imanuel, které se vykládá: Bůh s námi!‹ «

Matouš zde vykládá Izaiášovo proroctví a chce je úzce spojit s narozením Syna Božího. Činí to způsobem, který velmi zřetelně ukazuje, že ve svých sepsáních nechává mluvit jen své vlastní osobní pojetí, a není tedy věcný.

To by mělo být pro každého *výstrahou*, že tato sepsání se nesmějí považovat za Slovo Boží, ale jen za osobní názory autora!

Matouš například nevidí ani rozdíl mezi zvěstováním Izaiáše, které sám uvádí, a zvěstováním anděla. S dětskou nevinností obě zvěstování smíchává dohromady, protože *on* si to »tak myslí«, a vůbec se nestará o to, zda je to také správné. Přitom si ani nevšiml, že *jména*, která zde uvádí, jsou rozdílná.

Jenže tato jména nebyla zcela určitě uvedena bez účelu!

Izaiáš zvěstoval *»Imanuele«*, anděl však »Ježíše«! Ten, koho porodila Maria, tedy není Imanuel, a proto ani ten, koho zvěstoval Izaiáš!

Izaiáš zvěstoval »Imanuele«, Syna Člověka, anděl však »Ježíše«, Syna Božího! Jsou to zřetelně dvě různá zvěstování, vyžadující dvě různá splnění, která musí uskutečnit dvě různé osoby. Smísení

obou těchto dějů není možné. Lidé mohou zastávat opačný názor, jen když *úmyslně* chtějí a opomíjí všechna základní fakta.

Matouš přitom neměl zlý úmysl, pouze zcela bezstarostně písemně zaznamenal svůj prostý názor. Že obojí spojil dohromady, mohlo se mu snadno stát, protože lidé tehdy více než dnes čekali na splnění toho, co zaslíbili staří proroci, a žili naplněni touhou po tom. Netušil, jaké neštěstí ještě většího neporozumění z toho vznikne.

O splnění zvěstování »Imanuele« se zde nemusím zmiňovat, protože jsem o tom v Poselství Grálu již víckrát podrobně mluvil. –

Neporozumění bylo tedy v době Ježíšova pozemského života stejné jako dnes! Ježíš sám si přece velmi často stěžoval, že mu jeho učedníci nerozumí a nemohou rozumět! Myslíte, že tomu bylo jinak, když pak již nepobýval mezi nimi?

Mnoho lidí, kteří myslí málo nebo vůbec nemyslí, na to řekne: »Později na ně sestoupil Duch svatý!« Duch ale nezměnil zároveň i nedostatky mozku. Slaboši považují za hřích si to uvědomit. Přitom tím pouze omlouvají svou duchovní lenost a domnívají se, že ji takto mohou zastřít.

Brzy však procitnete z vlažnosti takového myšlení! »Ale až přijde Syn Člověka…«, prohlašoval Kristus varovně a výstražně. Myslete na to, když nyní přichází hodina uvedená ve zvěstování, kdy Pán sám zjevuje, že *vyslal* Syna Člověka na zemi! Uvědomte si, že Kristus tím hrozil všem duchovně líným lidem! – –

Když také jednou řekl bohatému mladíkovi, že má rozdat celý svůj majetek, bylo to nutné jen pro *tohoto* mladíka, protože se ptal: »Co mám *já* činit…?« A Kristus dal *jemu* na to odpověď. V tomto smyslu neměla platit pro celé lidstvo!

Tato rada mohla prospět bohatému mladíkovi *zcela osobně*. On sám byl příliš slabý, než aby se vnitřně vzchopil při pohodlí, které mu poskytovalo jeho bohatství. Proto pro něho bylo bohatství překážkou vzestupu jeho ducha! Nejlepší radou, kterou mu tudíž Kristus mohl dát, přirozeně bylo odstranit všechno, co překáželo. V tomto případě tedy bohatství, které mladíka svádělo k pohodlnosti.

Ale také jen proto! Ne proto, že by člověk neměl mít bohatství!

Člověk, který své bohatství nehromadí bez užitku jen z toho důvodu, aby si mohl opatřit zábavu, ale který je využívá *správně*, *zužitkovává* je v pravém smyslu k blahu mnohých, je mnohem cennější a stojí výš než ten, kdo všechno své bohatství rozdá! Stojí ve stvoření mnohem výš, protože je podporovatelem!

Takový muž může díky svému bohatství poskytovat po celý pozemský život tisícům lidí zaměstnání. Dává jim tak vědomí, že si sami vydělají na živobytí. Toto vědomí posiluje a povzbuzuje ducha i tělo! Jenom je samozřejmě nutné správně rozdělit práci a odpočinek, stejně jako je nutné dát za každou vykonanou práci správnou protihodnotu. Musí zde tedy být přísně spravedlivé vyrovnání!

To udržuje ve stvoření *pohyb*, který je zcela nezbytný pro zdraví a harmonii. Jednostranné darování bez vyžadování protihodnoty však podle zákonů stvoření způsobuje jen váznutí a poruchy. To se projevuje ve *všem*, i v pozemském těle, kde následkem nedostatku pohybu dochází ke zhoustnutí a městnání krve, protože jen zásluhou *pohybu* proudí krev cévami volněji a čistěji.

Tento zákon nutného pohybu nachází člověk *všude* v tisícerých formách, v podstatě však zůstává stále stejný. Projevuje se v každém jednotlivém případě, a přece vlivem zvratného působení zasahuje do celého stvoření a do všech úrovní. I duch sám se musí bez přestání řídit tímto zákonem, chce-li trvale být, zůstat silným a stoupat vzhůru.

Bez pohybu se neděje nic! Pohyb je všude nutný k tomu, aby se bezpodmínečně vyrovnávalo dávání a přijímání.

Radou, kterou dal Syn Boží bohatému mladíkovi, nestanovil všeobecnou zásadu, ale tato rada se týkala jen samotného mladíka nebo ještě těch, kteří se mu *podobají* a jsou také příliš slabí na to, aby mohli mít v rukou bohatství. Kdo se dá bohatstvím ovládnout, ten je také nemá mít, neboť bohatství mu neslouží. Bohatství přinese užitek jen v rukou toho, kdo s ním sám umí zacházet. Takový člověk je *má* mít, protože jím dovede pomoci sobě a mnoha jiným, a tím udržuje a podporuje pohyb ve stvoření.

To se však při rozdávání nikdy nestává, nebo jen velmi zřídka! Mnoho lidí teprve nouze přiměje k probuzení a k pohybu. Jestliže se jim z cizí strany pomůže příliš rychle, opět ochabnou, spolehnou se na tuto pomoc a duchovně upadají, protože bez vnějšího podnětu nemohou sami zůstat v pohybu. Žijí pak bez cíle a svůj čas vyplňují často jen *tím*, že vidí všechno *špatné* jenom na druhých místo na sobě a přejí si mít veškerý majetek, který vlastní druzí. Jednostranným obdarováváním se vychovávají pouze lenoši, kteří nejsou schopni žít svěžím, radostným životem, a tím škodí celému stvoření!

Takto nebyla rada bohatému mladíkovi míněna.

Syn Boží také nikdy nemluvil proti bohatství samému, ale vždy jen proti bohatým lidem, kteří se vlivem bohatství zatvrdili a nesoucítili s nouzí druhých. Tím obětovali svého ducha bohatství a neměli zájem o nic jiného, dali se tedy bohatstvím zcela ovládnout.

Že Kristus sám bohatstvím nepohrdal ani je nezavrhoval, dokazují jeho časté návštěvy v domech bohatých lidí, kam často přátelsky přicházel jako host.

Sám také nebyl chudý, jak se lidé kupodivu dnes tak často domnívají. Tato téměř všeobecně rozšířená domněnka o jeho chudobě nemá opodstatnění.

Kristus neměl nikdy starosti o živobytí. Narodil se v poměrech, které se dnes označují jako dobré měšťanské poměry, protože právě tato půda zůstala tou nejzdravější. Nevyznačovala se ani přepěstováním kruhů boháčů a šlechty, ani zahořklostí pracujících tříd. Bylo to přesně zvoleno. O tesaři Josefovi se dalo říci, že je zámožný, rozhodně nebyl chudý.

Že se tehdy Kristus narodil v betlémském chlévě, bylo pouze následkem přeplnění městečka Betléma při sčítání lidu, k němuž tam přišel i Josef. Josef prostě již nedostal ubytování, což se i dnes může občas snadno stát mnohému člověku při mimořádných akcích. To nemělo nic společného s chudobou. V Josefově domě byly ložnice, jaké mívali zámožní občané.

A Kristus také nemusel žít v chudobě! Tato domněnka vznikla

jen proto, že on, který přišel z Boha, neměl smysl pro pozemské bohatství přesahující to, co je nutné k pozemskému životu. Úkol, který přišel splnit, se netýkal pozemských věcí, ale pouze *duchovna!*

Nesprávně se dnes používá rovněž Kristova zmínka, že lidé jsou »bratry a sestrami«. Je to pozemsky nezdravé, co se týče komunistických idejí, i odporně nasládlé v souvislosti s náboženstvím. Tak se přímo podporuje temno, protože při dnešním chápání takového bratrství se bezpodmínečně potlačuje svobodné, Bohem chtěné úsilí jednotlivých lidských duchů dostat se vzhůru. Při tom nemůže nikdy dojít ke zušlechtění. To všechno jsou jen nezdravé karikatury toho, co chtěl Kristus.

Když mluvil o tom, že lidé jsou všichni vespolek bratry a sestrami, měl daleko k tomu, aby myslel na takové výstřelky, k jakým v tomto směru nyní často dochází. Jeho vysvětlení byla určena pro *tehdejší* dobu, kdy nemrav otroctví dosáhl největšího rozkvětu, kdy byli lidé darováni nebo prodáváni, a tím byli považováni za tvory bez vůle!

Lidé jsou bratry a sestrami *na základě ducha, na základě svého původu*. Jsou *lidskými duchy*, kteří nesmějí být považováni za zboží bez vůle, protože každý lidský duch má v sobě schopnost sebe vědomé vůle.

Jen *tak* to bylo míněno, nikdy to nemělo znamenat *tu* rovnoprávnost, která se v tom dnes hledá. Lidský duch přece nepřijde do ráje jen proto, že se smí nazývat lidským duchem! Zde neexistuje rovnoprávnost v obvyklém smyslu. Rozhodující podmínkou je *zralost*. Nejdříve musí lidský duch splnit a udělat všechno, čeho je schopen, když chce dobro. Jen tak dosáhne zralosti, která mu může zpřístupnit ráj.

Ve stvoření jsou neochvějné zákony, které nelze nikdy zrušit nebo změnit označením bratříček a sestřička, vzniklým na základě společného původu. Ani zde na zemi! Syn Boží sám nařídil ostře rozlišovat duchovní od pozemského, a přesto splňovat povinnost vůči obojímu, jak je jasně a zřetelně vyjádřeno v jeho prohlášení: »Dávejte císaři, co je císařovo, a co jest Božího, Bohu!« –

A tak je tomu s mnoha větami a zprávami v bibli, které lidé při dalším předávání založili na *svých* názorech.

Všichni tito pisatelé však tehdy neměli v úmyslu, aby z toho vznikl zákon pro celé lidstvo, ale chtěli pouze podat zprávu.

Je také nutno odpustit, že tehdejší pozemští lidé, i Kristovi učedníci, nerozuměli mnohému, co jim Syn Boží říkal, což ho často tak zarmucovalo. Že to později předali dál stejným způsobem, jak tomu sami neporozuměli, stalo se s nejlepším úmyslem. Zapsali to tak, jak to zachovali ve vzpomínkách, které z již uvedených důvodů nesmějí být považovány za nedotknutelné.

Neodpustitelné však je, že *později* lidé směle tvrdili, jako by to bylo jisté: *»Kristus řekl!«* Bez okolků tak s určitostí připisovali mylné lidské názory, které vznikly na základě nedostatečné lidské paměti, *přímo* Synu Božímu, jen aby tím – vedeni snahou mít z toho vlastní prospěch – založili a udržovali nauku, která měla již od začátku takové mezery, že každý člověk s vyvinutým cítěním musel poznat, jak je celá stavba chatrná a vratká. Proto bylo možné jen vyžadováním slepé víry zabránit tomu, aby nesčetné trhliny ve výstavbě nebyly ihned zpozorovány!

Tyto trhliny se udržovaly a ještě dnes se udržují *jenom* přísným vyžadováním slepé víry a závažnými slovy: *»Kristus řekl!«*

A za tato slova, za toto vypočítavé tvrzení je stihne strašlivý soud! Neboť je právě tak nesprávné jako opovážlivé říkat, že Kristovo ukřižování bylo chtěno Bohem, aby touto obětí byly smyty všechny hříchy pozemských lidí! Co všechno spočívá v tom, když někdo s neuvěřitelnou lidskou domýšlivostí takovým způsobem překrucuje vraždu na Synu Božím, jaká je to opovážlivá rouhavost, o tom poučí lidstvo budoucnost, až to všechno zakusí na sobě.

Běda lidem, kteří kdysi zavraždili Syna Božího na kříži! Stokrát běda však vám, kteří jste ho od té doby tisíckrát přibili na kříž v jeho Slově! A kteří ho v něm ještě dnes vraždíte denně, každou hodinu stále znovu! Dopadne na vás těžký soud!

ZÁKON STVOŘENÍ: POHYB

LIDÉ, rozhlédněte se kolem sebe a uvidíte, jak máte zde na zemi žít! Není těžké poznat prazákony ve stvoření, snažíte-li se správným způsobem *všímat si* všeho kolem sebe.

Pohyb je základní zákon v celém stvoření i zde na zemi. Pohyb *správným* způsobem. Právě *tohoto* zákona však lidé nedbali, nebo jej používali nesprávně.

Všechno se mohlo utvořit teprve díky pohybu, a neustálý pohyb proto také přispívá k *udržování* a *ozdravování* všeho, co se nachází ve stvoření. Člověk v tom nemůže být výjimkou, nemůže jako jediný z tvorů zůstat stát uprostřed oživujícího pohybu nebo jít svou vlastní cestou, aniž by si sám neuškodil.

Rozumovým cílem mnoha dnešních pozemských lidí je odpočinek a pohodlný život. Strávit ještě svá poslední pozemská léta v pohodlí považuje mnohý člověk za vyvrcholení své činnosti. Je to ale jed, po čem touží. Je to začátek jeho konce, který si tím připravuje!

Jistě jste již často, když někdo zemřel, slyšeli s lítostí říkat: »Neužíval si svého odpočinku dlouho. Teprve před rokem odešel do soukromí!«

Takové poznámky lidé pronášejí velmi často. Ať se jedná o obchodníky, úředníky nebo vojáky, to je jedno, jakmile člověk – jak se lidově říká – »odejde na odpočinek«, začne velmi brzy upadat a zemře.

Kdo začne otevřeným zrakem dobře pozorovat své okolí, mnoho při tom pozná. Uvidí, že se s takovými případy setkává *nápadně* často. Nakonec bude hledat určitou příčinu tohoto dění a pozná zákon, který při tom působí.

Člověk, který zde na zemi odejde skutečně na odpočinek, který si chce odpočinout od činnosti až do konce svého pozemského života, bude zákonem rytmického pohybu stvoření vypuzen jako přezrálý plod, protože všechno zachvívání, pohyb kolem něho, je mnohem silnější než pohyb *v něm samém*, který má držet krok s pohybem okolí. Takový člověk pak *musí* zemdlít a onemocnět. Jen když jeho vlastní zachvívání a jeho bdělost drží krok s pohybem ve stvoření, může zůstat zdravý, svěží a veselý.

Ve rčení »zastavení je úpadek« je skryto tušení velikého zákona. Jenom pohyb zajišťuje výstavbu a udržování! Pro všechno, co se nachází ve stvoření. To jsem již zdůraznil ve své přednášce »Život«.

Kdo chce zde na zemi odejít na úplný odpočinek v pravém slova smyslu, nemá již před sebou cíl a tím ani právo žít dál v tomto stvoření, protože si sám svým chtěním stanovil svůj »konec«! Zachvívání stvoření však *neukazuje* konec a také ho *nemá!* Neustálý vývoj v pohybu je zákon podle vůle Boží, a proto jej nelze nikdy obcházet beze škody.

Jistě jste si všimli, že lidé, kteří se musí stále namáhat, aby si zajistili živobytí, jsou často mnohem zdravější a dožijí se vyššího věku než ti, jimž se už od mládí velmi dobře vedlo a kteří byli opatrováni a zahrnováni péčí všeho druhu. Také jste již pozorovali, že u lidí, kteří vyrostli v blahobytu a své tělo udržují všemi dosažitelnými prostředky, kteří žijí pohodlně bez vzrušování, jsou rychleji patrné vnější známky blížícího se stáří než u těch, kdo nemají pozemský majetek a své dny musí stále vyplňovat prací!

Uvádím jako příklad *takové* případy života naplněného prací, kdy se člověk zbytečně nepřepíná a nedychtí nesmírně po nahromadění pozemského bohatství nebo jinak nevybočuje z mezí, takže si nikdy skutečně neodpočine. Kdo se stane otrokem takového dychtění, je stále ve vysokém napětí, a působí proto v zachvívání stvoření *také* neharmonicky. Následky jsou stejné jako u těch lidí, kteří se zachvívají příliš pomalu. Tedy i zde platí zlatá střední cesta pro každého, kdo chce v tomto stvoření a na zemi stát *správně*.

Člověče, všechno, co konáš, konej *cele!* Pracuj v době práce, odpočívej v době nutné k odpočinku! A nedopusť míchání.

Harmonickému splňování vašeho lidství nejvíce škodí jednostrannost!

Například život naplněný prací bez duchovního cíle vám není nic platný! Pozemské tělo se v takovém případě sice zachvívá současně se stvořením, ale duch je v klidu! A když se duch nehýbe zároveň s Bohem určeným zachvíváním stvoření, spoluzachvívající se pozemské tělo se prací neudržuje a nezoceluje, ale unavuje a vyčerpává! Nedostává se mu totiž síly z ducha, kterou potřebuje a kterou dostává prostřednictvím bytostného. Nehybný duch překáží plnému rozkvětu těla, a tělo proto musí při svém zachvívání stravovat samo sebe, musí uvadat a rozpadávat se, nemůže se již obnovovat, neboť pramen této obnovy, zachvívání ducha, chybí.

Proto není nic platné, když člověk, který zanechal pozemské práce, chodí pravidelně na přiměřené procházky, aby jeho tělo mělo pohyb, a podniká všechno možné, jenom aby je udržel. Rychle stárne a upadá, jestliže se jeho duch stejně nezachvívá. A duch se zachvívá jedině tehdy, když má určitý cíl, který *jeho* uvádí do pohybu.

Cíl ducha však nelze hledat zde na zemi, ale je možné jej nalézt jen v říši ducha, na stejnorodé úrovni tohoto podivuhodného stvoření! Je to cíl, který stojí nade vším pozemským a přesahuje tento pozemský život!

Tento cíl musí *žít*, musí být živý! Jinak nemá s duchem nic společného.

Dnešní člověk ale již neví, co je duchovní. Nahradil to prací rozumu a rozumové působení nazývá duchovním! To mu však nesmírně škodí a přivádí ho k pádu, protože se připoutává k něčemu, co zůstává s tělem na zemi, když musí vstoupit na onen svět!

Duchovní cíl je *vždy* něčím, co má v sobě *povzbuzující hodnoty*. Podle toho jej musíte vždy poznat! Skrývá věčné hodnoty, nic pomíjivého. Proto ať chcete vyvíjet jakoukoliv činnost a snažíte se o cokoliv usilovat, zeptejte se vždy nejdříve na hodnoty, které vám

to přinese a které v tom naleznete! Není to zase tak těžké, jen když skutečně chcete!

Za nesprávné jednání a neužitečné snažení lze považovat devět desetin dnešní vědy! Vědy, jak se pěstují *nyní*, jsou překážkou vzestupu těch, kdo se jimi zabývají. Způsobují stagnaci a úpadek, nikdy ale nejsou pokrokem, který vede ke vzestupu. Ve vědách, jak se jim dnes říká, nemůže člověk roztáhnout křídla, nemůže nikdy vykonat to, co by mohl vykonat, neboť má křídla žalostně přistřižená a polámaná. Jen v prostotě myšlení a jednání spočívá velikost a rozvíjí se moc, protože jedině prostota odpovídá prazákonům stvoření a spěje k nim!

Člověk se však svou pozemskou vědou spoutal a zazdil.

Jaký prospěch z toho kdo má, když se člověk snaží čas svého pozemského života vyplnit tím, aby vyzkoumal, kdy vznikl tvor moucha, jak ještě dlouho bude pravděpodobně žít na této zemi, a získal odpověď na mnoho podobných, pro lidské vědění zdánlivě důležitých otázek. Jen se zeptejte, komu tím skutečně prospívá! Pouze své ješitnosti! Jinak nikomu na světě. Neboť se vzestupem v jakékoli formě nemá toto vědění nic společného. Lidem nepřináší užitek a rozmach! Nikdo z toho nic nemá!

Tak nyní musíte vážně prozkoumat jednu věc za druhou podle její skutečné hodnoty, kterou pro vás má. Při tom zjistíte, že všechno, co se dnes děje v pozemské vědě, se vám jeví jako neprospěšný domek z karet. Pozemský čas, který vám byl darován k vývoji, je opravdu příliš drahocenný, než abyste z něho směli na to beztrestně obětovat třeba jen jedinou hodinu! Tím holdujete ješitnosti a hračkaření, protože v tom není nic, co by bylo schopné skutečně vás povznést. Je to uvnitř prázdné a mrtvé!

Nemyslete si, že budete moci předstoupit před Boží trůn, abyste při soudu odříkávali takové vědecké říkanky. Budou od vás požadovány činy ve stvoření! Vy jste však se svým falešným věděním jen zvučící kov. Vaším úkolem ve stvoření přece je, abyste byli živí a podporovali stvoření. Člověk, který se raduje z každé květiny na louce, který v díku za to zvedá pohled k nebi, stojí před Bohem

mnohem výš než člověk, který umí květinu vědecky podrobit rozboru, ale nepozná v ní velikost svého Stvořitele.

Člověku není nic platné, je-li nejrychlejším běžcem, obratným boxerem či odvážným závodníkem, nebo když ví, jestli se kůň objevil na zemi před mouchou nebo po ní. Takové snahy směřují jen k něčemu směšnému, k ješitnosti! Lidem nepřinášejí požehnání, pokrok ani užitek pro jejich bytí v tomto stvoření, ale podněcují je pouze k maření pozemského času.

Lidé, rozhlédněte se kolem sebe! Zkoumejte *z tohoto hlediska*, co ve skutečnosti znamená vaše vlastní zaměstnání a zaměstnání ostatních lidí a jakou má cenu! Najdete málo toho, co je hodno pravého lidství! Až dosud jste byli se svými snahami nepotřebnými služebníky na vinici Pána! Mařítе totiž svůj čas zcela neužitečným hračkařením a velké schopnosti, které ve vás spočívají jako Boží dar, ověšujete zbytečnými cetkami ješitného pozemského rozumového chtění, jež zde musíte celé zanechat při přechodu na onen svět.

Probuďte se, abyste si zde na zemi mohli opatřit důstojný plášť *ducha* a nemuseli jako dosud vstupovat na onen svět chudí jako žebráci, když vám byly pro vaši pozemskou pouť dány tak bohaté poklady! Jste jako králové, kteří si dětinsky hrají se žezlem a myslí si, že žezlo a koruna již stačí, aby byli králi!

Co musí člověk nutně vyzkoumat, je v prvé řadě to, co mu slouží ke vzestupu a tím také k podpoře stvoření! Při všem, co dělá, se musí ptát, jaký prospěch to přinese jemu samotnému a lidem. V budoucnosti musí mít každý člověk na mysli *jediný* cíl: poznat a také vyplnit místo, které má ve stvoření zaujímat jako člověk!

Chci vám říci, jak je tomu v jiných částech stvoření a jak to nyní podle vůle Boží musí být i zde na zemi!

Když zde na zemi vykoná člověk nějaký velký čin, je ctěn, pokud tím nevzbudí pouze závist. Sláva ho pak provází až do konce života, dokonce velmi často ještě déle, desetiletí, staletí i tisíciletí.

Tak je tomu však *jenom na zemi.* Je to výsledek nesprávných lidských názorů. V této těžké hrubohmotné mase se to stalo zvykem. Ve vyšších, světlejších světech tomu tak není. Tam není krouživý

pohyb tak těžkopádný jako zde na zemi. Čím je tam větší lehkost, tím se zvratné působení projevuje rychleji. Také činy se tam posuzují podle zcela jiných, přirozených hledisek, kdežto lidé považují mnohý čin za velký, i když jím vůbec není, a nepřikládají hodnotu mnohému, co je opravdu velké.

Čím je okolí vyšší, světlejší a lehčí, tím zřetelnější a rychlejší je i odměna, tedy následky. Lidský duch, který má dobré chtění, stoupá stále rychleji vzhůru a opravdu velký čin ho často okamžitě vynese vzhůru. Pak však z toho nemůže žít ve vzpomínkách, jak se to děje zde na zemi, ale v budoucnu se musí stále znovu snažit udržet se na své výši, chce-li na ní zůstat, a musí se neustále namáhat, aby se dostal ještě výš! Když jen jednou poleví ve svém úsilí, velmi rychle ve svém okolí přezraje – shnije v něm, chceme-li pro to použít hrubohmotný obraz.

Vždyť člověk není v podstatě ničím jiným než plodem stvoření! Nikdy není samotným stvořením, tím méně Stvořitelem. Každé jablko má schopnost obohatit stvoření novými jabloněmi, květy a plody, ale proto ještě není Stvořitelem. Je to samočinný běh prazákonů stvoření, co jablku dává tuto schopnost a nutí je, aby takto působilo a splnilo svůj úkol v tomto stvoření. *Jeden* z úkolů splní zcela jistě vždy!

Člověk nebo zvířata mohou s tímto jablkem činit, co chtějí. Buď poslouží k rozmnožení vlastního druhu, nebo k výživě cizích těl. Nic v tomto stvoření není bez úkolu. Také každý rozklad přináší pohyb, užitek a podporu.

Jakmile tedy člověk vystoupí vzhůru, musí se *udržovat* na své výši! Nemůže a nesmí odpočívat a myslet si, že prozatím toho učinil dost, ale musí se dál hýbat jako pták ve vzduchu, který je také nucen pohybovat křídly, jestliže se chce udržet nahoře. Ve všem spočívá stále jen stejný, prostý zákon! V nejjemnějším duchovnu stejně jako v nejhrubším pozemském. Beze změny a bez odchýlení. Působí a je nutno jej dbát. Ve světlých a lehkých oblastech působí rychleji, v líné hrubohmotnosti přiměřeně pomaleji, ale vždy *zcela jistě!*

V působení zákonů stvoření a v zákonech samých je taková prostota, že k jejich správnému poznání není nutná vysoká škola. Každý člověk má k tomu schopnost, jen když chce! Každé pozorování je velmi snadné a je ztíženo pouze tím, že lidé jsou domýšliví na své vědění. O nejjednodušších věcech se rádi vyjadřují velkými slovy, a tak se nemotorně cákají ve stvoření jako v čisté vodě a dělajíce se důležitými kalí původní zdravou jasnost.

Člověk s celou svou falešnou učeností jako jediný z tvorů nezastává své místo ve stvoření, protože se nezachvívá spolu s ním a nejedná správně.

Je však vůle Boží, že se člověk konečně *musí* vzpamatovat a musí zcela splnit svůj úkol ve stvoření! Neučiní-li to, dospěje nyní jako shnilý plod stvoření k přezrálosti a rozpadne se. Boží Světlo, které nyní Bůh vysílá do stvoření, působí ve stvoření jako teplo ve skleníku na rostliny, které za zvýšené teploty musí rychleji vyhnat květy a plody.

Přitom se ukáže, co se pohybuje v zákonech stvoření správně a kde se jednalo nesprávně. Plody tomu budou odpovídat. Člověk, který se namáhal s věcmi, jež nemohou poskytnout základ pro jeho nutný vzestup, promarnil svůj čas a svou sílu. Odchýlil se od zachvívání stvoření, nemůže se již zachvívat s ním a nemůže už v nutné harmonii ozdravět, neboť ji sám porušuje.

Naučte se proto díky pozorování vážit si prostých Božích zákonů v celé jejich velikosti a využívat je pro sebe. Jinak vás nyní tyto zákony rozdrtí, neboť překážíte jejich působení. Budete odplaveni jako škodlivá překážka!

Pohyb je hlavním přikázáním pro všechno, co je v tomto stvoření, protože stvoření vzniklo z pohybu, je jím udržováno a obnovováno!

Jak je tomu na onom světě, zejména na světlejších nivách, tak tomu nyní musí být i zde na zemi! Způsobí to síla Světla! Člověk, který se zachvívá s prazákony stvoření, zůstane zachován, ale ten, kdo svůj čas maří nesprávným rozumovým hloubáním, bude nyní zničen silou pohybu, která je zvětšená Světlem!

Proto se nyní musíte konečně seznámit se všemi zákony a řídit se jimi.

Kdo nedá své pozemské činnosti vysoký a světlý cíl, ten nebude moci v budoucnosti obstát. Podle Božích zákonů, které spočívají ve stvoření a jsou nyní zesíleny Světlem, se bude také muset rozpadnout a bude duchovně rozprášen jako neupotřebitelný plod, který neplní svůj účel ve stvoření.

Toto dění je úplně věcné a jednoduché, ale bude mít na lidstvo, jak se dnes jeví, nevýslovně strašlivý účinek! Nebude vám nic prominuto. Má vám být ještě ponechána možnost rozhodnout se, zda chcete nebo ne, protože to spočívá v druhu všeho duchovního, ale rychlý následek až ke konečnému rozuzlení vás nyní stihne bezprostředně a *tak* rychle, že ani nebudete věřit, že by se to mohlo stát na zemi v této líné hmotnosti!

Také pozemsky bude nyní lidstvo donuceno řídit se bezpodmínečně všemi prazákony stvoření!

Když člověk zde na zemi dosáhne určité výše, nebude tím nic vyřízeno pro budoucnost. Bude povinen udržovat se na ní trvalým úsilím, protože jinak by to s ním šlo zase rychle dolů. Každý bude muset opět opustit místo, na kterém se nemůže udržet, neboť bude smět být považován jen za *takového*, jaký skutečně *je*, a ne jaký *byl!* Toto *»byl«* zanikne s každou změnou a již *nebude*. Cenu a platnost bude mít v tisícileté říši jedině to, co *»je«*.

Člověče, zůstaň proto v budoucnosti svým skutečným bytím vždy takový, za jakého chceš být pokládán. S každou nastalou změnou budeš klesat nebo stoupat.

Bez trvalého pohybu se již nebudeš moci ve stvoření o nic opřít. Nemůžeš se slunit ve slávě svých předků, syn se nemůže honosit proslulostí svého otce. Žena nemá podíl na činech svého muže. V tomto ohledu stojí každý zcela sám pro sebe. Platí pro tebe jedině přítomnost, neboť jedině ona je i pro lidského ducha tím, co skutečně *»je«!* Tak je tomu v celém stvoření a tak tomu má být v budoucnosti také u pozemských lidí, kteří byli po této stránce dosud těžkopádní!

POZEMSKÉ TĚLO

Člověk nosí svou pozemskou schránku, kterou nutně potřebuje ke zrání svého ducha v hrubohmotnosti, s nezodpovědnou lhostejností a nepochopením. Dokud nemá bolesti, zanedbává tento dar a vůbec nemyslí na to, aby poskytl tělu vše, co potřebuje, a především to, co mu prospívá. Všímá si svého těla vždy teprve tehdy, když je poškodil a pociťuje proto bolest, nebo když mu tělo nějakým způsobem brání v jeho práci nebo v tom, aby se mohl věnovat mnoha zálibám či koníčkům.

Požívá sice jídla a nápoje, ale nepromyšleně a často v přílišné míře, jak se mu to zdá právě příjemné. Přitom se vůbec nestará o to, že tím tělu škodí. Nikoho nenapadne, aby si pečlivě všímal svého těla, dokud nemá bolesti. Ale právě všímat si *zdravého* těla je naléhavým požadavkem.

Člověk má dávat *zdravému* tělu, co potřebuje, má je sledovat s veškerou starostlivostí, kterou je nutno věnovat tomuto nejdůležitějšímu nástroji, aby správně fungoval v hrubohmotnosti. Tělo je přece to *nejdrahocennější*, co každý člověk dostal na dobu svého pozemského života.

Podívejte se však na dospívající mládež, s jakou rouhavou lehkomyslností nechává tělo bez povšimnutí a jak s ním špatně zachází tím, že je nejrůznějším způsobem přetěžuje.

Pozorujte někdy studenty, kteří svým studiem rozvíjejí *jednostranně* především rozum. Jak pyšně zpívali a ještě dnes zpívají písně o kráse volného studentského života!

Když si ale někdy položíte poctivě otázku, na čem se zakládá jejich pýcha, musíte prozkoumat obsah jejich písní, abyste nalezli příčinu. Zdravě myslícího člověka se při tom zmocní hluboký stud, protože obsahem těchto písní je jen oslavování pitek a milkování,

zahálky a promarňování nejlepší doby k vývoji v životě člověka na zemi! Právě té doby, kdy se lidé mají povznést k tomu, aby se stali v tomto stvoření plnocennými lidmi a dosáhli zralosti ducha, aby tak zaujali své místo a začali plnit poslání, které člověk jako takový má podle zákonů svého Stvořitele a Pána ve stvoření plnit a splnit!

Tyto písně velmi zřetelně ukazují, co se v té době považuje za nejkrásnější a nejideálnější, v době, kdy by člověk měl s vděčností a radostí čistě vyciťovat, jak se jeho duch prostřednictvím pozemského těla spojuje s celým okolním světem, aby v něm působil jako plně vědomý a tím plně odpovědný svému Stvořiteli! V době, kdy každý duch začíná pomocí vyzařování pohlavní síly utvářet své chtění a vysílat je daleko do hrubohmotnosti s jejími mnoha stupni.

Tyto písně jsou však výsměchem prazákonům stvoření, jimž odporují každým slovem.

Jiné je to s mládeží, která nestuduje vysokou školu. U ní také najdete všechny předpoklady, které jsou vhodnější pro správné, zdravější a přirozenější zacházení s pozemským tělem. Ovšem za předpokladu, že tito mladí lidé neprovozují sport. V tom případě se i u nich ztratí všechno rozumné a zdravé.

Kamkoliv pátravě pohlédnete, všude musíte poznat, že člověk ještě nic neví o zákonech stvoření.

Nemá potuchy o tom, jakou má bezpodmínečnou odpovědnost za pozemské tělo, které mu bylo svěřeno! Neuvědomuje si ani, jakou cenu má pozemské tělo pro jeho postavení ve stvoření, ale svůj pohled zaměřuje jenom sem, na tuto zemi. Význam, který má pozemské tělo pro tuto zemi, je však jen nepatrnou částí jeho skutečného významu!

Neznalost zákonů stvoření způsobila, že vznikly omyly. Ty se stále šíří a přinášejí mnoha lidem škodu. Pronikají vším a zamořují všechno!

Jen proto se mohlo stát, že se dokonce i ve všech dosavadních církvích ujal nesmyslný názor, že oběť utrpení a smrti je za určitých okolností bohulibá! Tento nesprávný názor se hluboce zakořenil také v umění, protože se v něm často oslavuje myšlenka, že

člověk může druhého »vykoupit«, když se za něho obětuje a dobrovolně podstoupí z lásky k němu smrt!

To zmátlo lidi ještě víc.

Boží zákon ve své neodchylné spravedlnosti však nepřipouští, aby někdo mohl pykat za viny druhého. Ten, kdo se sám obětuje a vynutí si tak zkrácení svého pozemského života, uvaluje na sebe jenom vinu. K tomu přistupuje ještě i mylné domnění takové duše, že tím vykonala cosi velkého a Bohu milého. Člověk, který se obětuje, se *dvojnásobně* proviňuje, když se domnívá, že může *jiného* zbavit jeho hříchů. Udělal by jistě lépe, kdyby sám pro sebe prosil za odpuštění jako velký hříšník před Pánem. Označuje tím totiž svého Boha za nespravedlivého soudce, který by byl schopen takového libovolného jednání a s nímž by bylo možné smlouvat.

To je ve skutečnosti navíc rouhání se Bohu! Tedy třetí vina při takovém činu, který zcela jistě příkře odporuje jakémukoliv citu pro spravedlnost.

Kdo provádí takové činy, projevuje vlastní vypínavost a ne čistou lásku! Takové duše jsou na onom světě rychle poučeny o pravé skutečnosti, když musí trpět následky svých činů. Přitom však člověku, za něhož se obětovaly, svou obětí nijak nepomohly, a jestliže v to tento člověk vědomě doufal, pouze se tím ještě více obtíží.

Je politováníhodné, že i velcí umělci se ve svých dílech přiklánělí k tomuto neblahému bludu o vykoupení. Jemně cítící umělec by se přece měl nad tím zarazit, protože je to nepřirozené, odporuje to zákonitosti a není to ničím podloženo!

Tím se zmenšuje pravá velikost Boží.

Je to zase jen lidská domýšlivost, která se opovažuje očekávat od neovlivnitelné Boží spravedlnosti, že by byla schopna přijmout takovou oběť! Tím přece člověk staví své pozemské soudy a jejich vykonávání spravedlnosti výš než Boží spravedlnost, protože u pozemského soudu ho taková myšlenka nenapadne!

Takovým jednáním člověk dává najevo, že si neváží pozemského těla, a neprojevuje dík za hrubohmotný nástroj, který mu byl poskytnut k uzrávání a jemuž je nutné věnovat velkou pozornost

a udržovat jej v čistotě a pořádku, neboť je pro každý pozemský život nepostradatelný.

Člověče, poznej proto správně své pozemské tělo, abys s ním uměl podle toho zacházet! Teprve pak budeš také schopen je správně používat a ovládat jako to, čím je pro tebe na této zemi. První následek skutečného ovládání těla se ukáže v lehkosti a kráse pohybů. V tom se projevuje síla ducha, který je se svým nástrojem v harmonii.

Abyste se naučili v tomto směru správně rozlišovat, pozorujte lidi, kteří pěstují některý sport. Rychle poznáte, že pouhé zocelení těla nepřináší současně i krásu pohybů, protože je to příliš jednostranné, jestliže se duch přitom nezachvívá spolu s tělem v nutné harmonii. Krok sportovce lze velmi zřídka označit za krásný a jeho držení těla bývá málokdy půvabné. Sportovec má daleko k tomu, aby tělo skutečně ovládal!

Síla totiž pochází jedině z ducha! Z těla pochází jen siláctví!

Tak svědčí *těžkopádný* krok o tíze, ale ne o síle. Tělo proniknuté a udržované duchovní silou má *pružné* pohyby a kráčí lehce jako na pérách, ať již má velkou nebo malou váhu.

Těžký krok svědčí u člověka vždy jen o tom, že duch správně neovládá tělo. A ovládání těla duchem odlišuje člověka od zvířete! Zvíře je po této stránce podrobeno jiným zákonům, protože jeho duše pochází z bytostného. Zvíře však plní tyto zákony, žije v harmonii těla s duší a ve svých pohybech projevuje vždy jistý druh krásy přiměřený jeho tělu. Na rozdíl od člověka má také lehký krok, a to i přes často ohromnou váhu těla!

Zajděte si do zoologické zahrady! Sledujte tam zvířata i lidi. Pozorujte je velmi přesně. U všech *lidí* vám musí být velmi brzy nápadné následky chybějící harmonie mezi duší a tělem, zatímco zvířata jsou úplně »přirozená«, nebrání-li jim v tom nemoc. Sami si všimnete, že člověk vede špatnou životosprávu, neovládá své tělo, nežije v něm správně a je s ním v naprostém nesouladu.

Tak je tomu i s výživou a udržováním těla. Zvíře nikdy nepřecpe své tělo tak, jak to činí mnoho lidí! Je nasyceno, jakmile již

nepociťuje hlad, člověk je však často nasycen teprve tehdy, když už nemůže více jíst! To je velký rozdíl a způsobil to zase jen nadměrně vypěstovaný rozum ve snaze potlačit přirozený smysl pro pravou míru.

Zvíře pije jen proto, aby uhasilo žízeň. Člověk ale v sobě pěstuje představy požívání a ty – jestliže je požívání přílišné – musí tělu velmi škodit. Znovu zde připomínám zvyky studentských spolků, jejich pitky a zanedbávání spánku, což je vždy spojeno s tímto nesprávným způsobem života.

O tom není nutné podávat další výklady, protože je už jistě dost známo, že takové jednání je nesmírně pošetilé. Ani lidé, kteří jsou v tomto směru nejshovívavější nebo nejomezenější, nemohou tvrdit, že je to užitečné a že to nepůsobí škodu.

Lidé, kteří se procházejí v zoologických zahradách a dívají se na zvířata, zřetelně dokazují, že by se měli od zvířat učit, aby stáli se svým pozemským tělem ve stvoření správně. Nedá se již ani říci, že se tam »procházejí«, protože jen málo návštěvníků vidíme »se procházet«. S výrazem »procházet se« je již přece spojena představa půvabu a přirozeného ovládání těla. Mnoho lidí se však belhá nebo ztěžka jde úplně bezmyšlenkovitě či zamyšleně, zatímco jiní, rozervaní a roztržití, nervózně spěchají. Po kráse není ani stopy. Zcela jasně vidíte, že nedbají na to, jak se jejich tělo pohybuje, a že mu svým nesprávným, jednostranným myšlením brání v přirozeném pohybu. Toto zanedbávání začíná již v mládí, jeho následky se ovšem projeví teprve později, zato však zcela určitě. Dostaví se vždy.

Jaká krása je ve slovech: kráčet a procházet se! Téměř již netušíte, jaká vysoká hodnota v tom spočívá. Když člověk všemi těmito způsoby nedbá o své pozemské tělo, projevuje tím nezralost ducha! Zralý duch bude *vždy dbát* o své tělo jako o nástroj nutný k dosažení pozemské zralosti a nebude je nesmyslně zneužívat! Bude o ně pečovat *tak*, jak je to tělu *prospěšné*, a ne tak, jak to někdy vyžadují jeho nervy podrážděné následkem pokřivení přirozených pojmů.

Kde čistá duchovní síla úplně proniká hrubohmotným tělem a ovládá je, *musí* být i pohyby krásné, protože jinak to nemůže být. Tam budou také hrubohmotné smysly zcela proniknuty krásou, takže budou zušlechťovat všechno, co člověk činí, ať je to cokoliv.

Krása a půvab jsou projevem čistého lidského ducha ve všem jeho *působení*. K tomu patří i pohyby hrubohmotného těla!

Rozhlédněte se kolem sebe a uvidíte všechno! Stojíte-li ve stvoření živí, *musíte* to rychle poznat.

Přitom zjistíte, jak nemožně člověk v tomto směru dosud jednal, jak málo sám znal stvoření, které pro něho bezpodmínečně je a vždy bude domovem! Do něho se zrodil, ale stále se chce od něho odtrhnout a postavit se nad ně. Tato podivná snaha mu nikdy nedovolí, aby v něm stál jistě, protože přitom nepozná svůj domov.

Pozemské tělo každého člověka je ve všem úzce spojeno s *tou* hroudou, na které vzniklo! Podle zákona stvoření platného pro veškerou hmotnost! S tím musí člověk vždy počítat. A právě podle toho dosud jednal jen zřídka. Myslí si, že je na ní nezávislý, ale není tomu tak! Je s ní spojen stejně úzce jako tělo zvířete! *Oba* druhy těl jsou zformovány bytostným! U zvířat to člověk všechno přesně vypozoroval a ví to. Ale *své* tělo nechce postavit pod stejný zákon! A to je nesprávné.

Pozemské tělo je spojeno s *tou částí* zeměkoule, kde se narodilo! Je také úzce spojeno se všemi hvězdami této určité části a s veškerým vyzařováním, které k tomu patří, a to ve velké míře, mnohem víc, než si myslíte! Jen *tato* část země poskytuje tělu přesně to, co potřebuje, aby správně rozkvetlo a zůstalo v plné síle. Země to poskytuje ve svých jednotlivých pásmech vždy v pravý čas, tak, jak to potřebují všechna hrubohmotná těla, která se narodila v tomto určitém pásmu! Byliny a plody proto působí na lidské tělo nejpříznivěji a nejlépe je budují v *té* době, kdy je země *přináší!*

Tělo *potřebuje* v těchto dobách potravu *toho* pásma, kde kdysi vzniklo a s nímž je trvale spojeno.

Jahody v době zrání jahod, jablka v době jejich sklizně a tak dále! Tak je tomu se vším ovocem a zeleninou i se všemi bylinami.

Proto je léčení bylinami úspěšné v době, kdy jsou byliny v plné síle. I pro zdravé tělo!

Bytostné samo poskytuje pozemskému tělu stálou změnu výživy, jak to tělo opravdu potřebuje! Právě tak slunce, déšť a vítr jsou těmi *nejlepšími* prostředky ke zdravé činnosti kůže! Stvoření poskytuje člověku vše, co potřebuje pro své pozemské tělo, a poskytuje mu to také ve správném střídání a v pravý čas!

Umělými prostředky nemůže člověk nikdy dosáhnout *toho*, co mu poskytuje stvoření samo od sebe!

Dbejte toho! Na této zemi je pozemské *tělo* úzce spojeno *s tím pásmem*, ve kterém leží jeho rodiště! Má-li člověk zůstat i v cizím pásmu zdravý a má-li si zachovat *plnou sílu* k pozemské činnosti, musí základ pro výživu jeho těla poskytovat jen to pásmo, kde se narodilo. Člověk sice může pečlivě vytvořit most, který mu umožní po určitou dobu i v cizím pásmu vyvíjet plnou činnost, ale trvale tak nemůže činit nikdy! Občas se musí vrátit, aby vždy načerpal novou sílu! Přesto si tím *zkrátí* pozemský život!

Není to libovůle ani náhoda, že pozemští lidé mají různě utvářenou postavu a různou barvu pleti.

Prazákony stvoření je staví již na zcela určité místo, které jediné jim pomáhá dosáhnout pozemské zralosti! A podle toho je také přiměřeně vybavují.

Bytostné vám vytváří vaše pozemská těla a současně vytváří také potravu k jejich udržování! Jednotně však působí jen v určitém pásmu a v určité části země! S vámi lidmi tomu není jinak než s rostlinami a zvířaty, neboť i vy jste plodem stvoření, jste pouze tvory, kteří jsou a vždy budou úzce spojeni s pásmem a zářením té části země, kde se narodili.

Proto pozorujte každou činnost stvoření a učte se z ní! Je vaší povinností poslouchat prazákony stvoření, jestliže chcete dosáhnout toho, co vám prospívá a pomáhá ke vzestupu!

TAJEMSTVÍ KRVE

KREV! Co všechno zní z tohoto slova, jak bohaté a silné dojmy dokáže vyvolat a jak nevyčerpatelným zdrojem dohadů je toto tak významné slovo.

Na základě těchto dohadů se již dospělo k mnoha poznatkům a ukázalo se, že přinášejí požehnání tělům pozemských lidí. Omilostnění lidé, vedeni čistou snahou nezištně pomoci lidstvu, objevili při namáhavém hledání a obětavé činnosti díky bystrému pozorování nejednu *cestu*, která *vede* k poznání *skutečného* účelu krve, samotný účel krve ale dosud nepoznali.

V této přednášce mají být dány ještě další pokyny, na jejichž základě budou ti, kdo jsou k tomu povoláni, schopni dál stavět a využívat při tom znalosti existujících Božích zákonů. Budou pak lidem zde na zemi *pomocníky* v pravém slova smyslu, pomocníky, jejichž cesty jasně ozáří jako nejcennější odměna děkovné modlitby lidí, jimž svým novým věděním o tajemstvích krve přinesli nečekanou pomoc, jaká dosud neexistovala.

Povím vám hned, jaký je hlavní účel lidské krve: *Má tvořit most pro činnost ducha na zemi*, tedy v hrubé hmotnosti!

To zní velmi prostě, a přesto je v tom klíč k *veškerému* vědění o lidské krvi.

Krev má tedy být mostem pro činnost ducha, nebo řekněme v tomto případě »duše«, aby mi čtenáři lépe porozuměli, protože výraz »duše« je jim běžnější.

Aby duch mohl vyvíjet z člověka činnost správným způsobem, *vytváří lidskou krev*.

Že krev souvisí s duchem, lze snadno dokázat. Stačí si uvědomit, že teprve při vstupu ducha do vyvíjejícího se dětského těla, tedy při inkarnaci, k níž dochází ve zcela určitém vývojovém sta-

diu v polovině těhotenství a která vyvolává první pohyby, začíná také obíhat v tělíčku *vlastní* krev, zatímco při pozemské smrti, když duch opustí tělo, krev přestane obíhat a zcela zanikne.

Krev sama tedy existuje jen v době mezi vstupem a odchodem ducha, dokud je duch v těle. Ano, podle toho, že není v těle krev, můžeme zjistit, že duch definitivně rozvázal spojení s pozemským tělem, že tedy nastala smrt.

Ve skutečnosti je to takto: Lidská krev se může tvořit jen tehdy, když vstoupí duch do těla, a po jeho odchodu nemůže dál existovat ve své skutečné podstatě.

S tímto věděním se však nespokojíme, ale půjdu dál. Duch nebo »duše« přispívá k tvorbě krve, ale ani duch ani duše nemůže krví působit pozemsky přímo navenek. Na to je rozdíl mezi oběma druhy příliš velký. Duše, jejímž jádrem je duch, je na to ve své nejhrubší vrstvě ještě příliš jemná a může se navenek projevovat jen *vyzařováním krve*.

Vyzařování krve je tedy ve skutečnosti vlastním mostem k činnosti duše, a to jen tehdy, když má krev zcela určité *složení, vhodné pro dotyčnou duši*.

Zde bude moci v budoucnosti každý svědomitý lékař vědomě zasáhnout a pomoci, když přijme vědění o tom a správně je pochopí. Právě to bude jednou z největších a nejvydatnějších pomocí, které budou moci lékaři poskytnout celému lidstvu. Její účinky jsou totiž tak mnohostranné, že národy při jejím správném provádění musí rozkvést k nejnádhernějšímu chtění a dovednostem, protože budou schopny rozvinout celou svou sílu. Tato síla však nebude pobízet k ničení, ale bude vést k míru a vděčnému usilování ke Světlu.

Již často jsem upozorňoval, jak je důležité složení krve. Se změnou složení krve se přirozeně vždy změní i její vyzařování. Tím se dosáhne také patřičně změněného působení jak na dotyčného člověka samého, tak i na jeho pozemské okolí.

Ve své přednášce o významu pohlavní síly jsem řekl, že pohlavní síla začíná působit teprve při zcela určité zralosti těla a že tím

je pro duši, chráněnou dosud před vnějším světem a oddělenou od něho, spuštěn směrem ven padací most. Tento most samozřejmě nejen umožní duši působit navenek, ale dovoluje také, aby se stejnou cestou dostaly k duši vlivy zvenčí.

Teprve tím se každý člověk stává plně odpovědným vůči Božím zákonům ve stvoření, jak je to podobně zavedeno i u pozemských zákonů.

Padací most není samočinně spuštěn ničím jiným než změnou složení krve, vyvolanou dozráním pozemského těla a usilováním duše. Změna složení krve má za následek změnu jejího vyzařování, takže krev pak poskytuje duchu možnost vyvíjet na zemi činnost.

Přitom nemám samozřejmě na mysli mechanické úkony a činnosti pozemského těla, ale to, co skutečně »vede«, tedy chtění, které pak mozek a tělo jakožto nástroje pozemsky uskutečňují.

Také ve své přednášce o temperamentech se zmiňuji o krvi. Její různá vyzařování jsou základem temperamentů, neboť působení duše závisí do jisté míry na druhu vyzařování krve.

Protože zralost a zdravotní stav stejně jako věk určitého těla mají vliv na změnu složení krve, zdálo by se, že tato závislost je nespravedlivá. Ale není tomu tak, protože *duch* může složení krve změnit. V tom zároveň spočívá tajemství slov »duch utváří tělo«.

Kde je k tomu duch příliš slabý, nebo mu v tom brání nějaký vnější vliv, jako například úraz nebo tělesná nemoc, tam může lékař rychle zasáhnout svým věděním a pomoci!

S údivem pak pozná, co všechno u pozemského člověka závisí na správném složení krve. Nesmí se zde ale vytvořit pevné schéma, protože u každého člověka je to úplně jiné. Až dosud se přišlo jen na nejhrubší rozdíly ve složení krve. Nejsou ještě známy nesčetné jemnější rozdíly, které mají dalekosáhlý význam a vliv.

Krevní skupiny, které již byly objeveny, dosud nestačí. Mohou jen potvrdit to, na co upozorňuji.

Tyto objevy sice ukazují cestu k podstatě věci a jejich používání již přineslo velké požehnání. Zůstávají však jenom *jednou* cestou z mnoha a nejsou ještě *samotným cílem*, který může člověka po-

vznést po každé stránce a který nespočívá jen v tělesném ozdravění a posílení.

Ve své přednášce »Posedlý« uvádím, že i strašidelné události, jako klepání, hřmot, házení předměty a tak dále, umožňuje jedině složení krve určitého člověka. Tento člověk musí být vždy v blízkosti takových událostí, neboť z jeho vyzařování je k tomu čerpána síla.

Také to by se dalo rozumným zásahem vědoucího lékaře ihned změnit, kdyby poskytl pomoc tak, že by změnil složení krve a tím i její vyzařování. Tímto způsobem by znemožnil i další obtěžování.

Nejinak je tomu u takzvaných posedlých, jichž je přes všechny pochybnosti mnoho. Děj sám o sobě je zcela prostý, i když má tak strašlivé účinky na postiženého a jeho okolí a tak bolestné pro jeho příbuzné.

V takovém člověku se utvořilo určité složení krve, které dává duši v jeho těle jen slabou možnost působit navenek v plné síle, nebo jí působení úplně znemožňuje. Vyzařování krve ale poskytuje jiné, snad již těla zbavené duši s méně dobrými nebo dokonce zlými vlastnostmi příležitost zasáhnout zvenčí a dokonce i ovládnout mozek a tělo buď dočasně, nebo trvale.

I zde pak bude moci lékař poskytnout účinnou pomoc změnou složení krve, čímž změní i její vyzařování. Tím zabrání cizím vlivům, aby nepůsobily, a umožní chtění, které je v této duši, rozvinout vlastní síly.

Jak jsem již řekl, badatelé jsou díky objevu krevních skupin na velmi dobré a požehnané cestě, a právě když uplatní toto vědění v praxi, musí jejich pozorování potvrdit mé výklady.

Kdyby byla při transfúzi krve použita jiná krevní skupina, zabránilo by to duši sídlící v takovém těle v plném rozvoji jejího chtění, možná by byla i zcela odříznuta, protože s krví jiného složení se změní i její vyzařování a takové vyzařování již není duši přiměřené. Duše dokáže vyzařování jiného druhu používat buď jen částečně, nebo vůbec ne.

Takový člověk by se pak navenek jevil ve svém myšlení a jednání jako omezený, neboť jeho duše by se nemohla správně uplat-

nit. Může to dojít dokonce tak daleko, že duše, které bylo znemožněno působit, se pomalu odloučí od těla a opustí je, což je totéž co pozemská smrt.

Lékaři s údivem poznají, jak široce rozvětvený a rozsáhlý pozemský vliv má správné složení krve každého těla na schopnost jeho duše působit. Poznají, jaké nemoci a jiné potíže lze odstranit pomocí pravého vědění a že se tím rozluštilo dosavadní »tajemství krve« jako klíč k radostnému působení v nádherném Božím stvoření!

Trvalé změny však není možné dosáhnout injekcemi, nýbrž jen přirozenou cestou, vhodnými pokrmy a nápoji, které budou na krátkou dobu u každého jednotlivce různé, vždy ale bez jednostranného omezování.

Z těchto úvah vyplývá, že tím bude moci být zásadním způsobem pomoženo i velkému počtu takzvaných »duševně zaostalých« dětí. Dejte jejich duším správný most k rozvinutí jejich sil a uvidíte, jak rozkvetou a budou radostně působit na zemi, protože ve skutečnosti neexistují nemocné duše!

Překážkou je pro duši nebo lépe řečeno pro ducha vždy jenom nedostatečné nebo nesprávné vyzařování krve, není-li vynucena nemocí mozku.

Ve tkaní stvoření všechno tak obdivuhodně zasahuje do sebe, že snad nikoho z mých čtenářů nepřekvapí, když mu ještě vysvětlím, že dokonce i druh vyzařování krve nastávající matky může být rozhodující pro to, jaký druh ducha se u ní vtělí. Tento duch musí dbát zákona přitažlivosti stejnorodého, protože každý druh vyzařování krve připravuje přiblížení a vstup jen toho druhu duše, který mu zcela odpovídá. Stejně tak je pochopitelné, že každý duševní druh se musí snažit, aby vzniklo jemu odpovídající složení krve, protože se může vždy skutečně úspěšně projevovat jen pomocí určitého druhu vyzařování, který se v různých obdobích života opět mění.

Kdo chce toto upozornění správně pochopit i ve vztahu ke zrození, musí se ovšem zároveň seznámit s mými výklady v přednášce »Tajemství zrození«. Při sledování samočinného působení zákonů stvoření totiž musím osvětlit jednou to a podruhé ono, přesto-

že všechno tvoří nerozlučný celek a nic z toho nelze líčit jako samostatou část, ale vždy jen jako součást celku, která je s ním vnitřně spojena. Tato spolupracující součást se stále znovu objevuje na různých místech a ukazuje se zákonitě zapojená jako barevná nit.

Později ještě podrobně promluvím o všech jednotlivostech, jež jsou nutné, aby zcela doplnily obraz, který jsem dnes načrtl jen v hlavních rysech.

Doufám, že to jednou bude moci být velkým požehnáním pro celé lidstvo.

Snad by bylo vhodné ještě upozornit na toto: Že krev nemůže být ve spojení jen s tělem, lze snadno poznat podle rozdílu mezi lidskou krví a krví zvířecí, který se dá ihned zjistit!

Základní složení obou těchto druhů krve je tak rozdílné, že je to až nápadné. Kdyby krev vytvářelo pouze tělo, musela by být podobnost mnohem větší. Takto se zde však uplatňuje něco jiného: Lidskou krev ovlivňuje *duch!* Naproti tomu duše zvířete, která se činně projevuje prostřednictvím těla, je z jiného druhu podstaty, nikoliv z duchovního druhu, který činí člověka člověkem. Proto *musí* být i krev zcela jiná!

TEMPERAMENT

Někteří lidé omlouvají řadu svých chyb temperamentem nejen před druhými, ale i před sebou!

Takové jednání je nesprávné. Kdo tak jedná, dokazuje, že je jen otrokem sebe samého. Člověk je z *ducha*, který je v tomto pozdějším stvoření tím nejvyšším, co je vědomé sebe sama, takže ovlivňuje, formuje a vede všechno ostatní. Nezáleží na tom, zda při tom projevuje plně vědomé chtění, nebo zda o tom vůbec neví.

Toto vládnutí, tedy vlivné působení v pozdějším stvoření, je podle zákonů stvoření zakotveno v *duchovním druhu!* Lidský duch proto působí již pouhým svým bytím, neboť pochází z duchovní říše. Temperament však nelze odvodit z ducha, protože vzniká jen zářením určitého druhu hmotnosti, jakmile jí úplně pronikne a oživí ji bytostné, které uvádí všechnu hmotnost do pohybu, prohřívá ji a formuje. Toto záření vychází z krve.

Oprávněně se často lidově říká o té nebo oné vlastnosti člověka: »Má to již v krvi!« Nejčastěji tím lidé chtějí vyjádřit, že to člověk »zdědil«. A skutečně se to často stává, protože *hrubohmotná* dědičnost existuje, zatímco duchovní dědičnost není možná. V duchovnu rozhoduje zákon přitažlivosti stejnorodého, jehož působení se v pozemském životě *navenek* jeví podobně jako dědičnost, takže s ní lze toto působení snadno zaměnit.

Temperament však vychází ze hmotnosti, a proto je částečně také dědičný. Vždy ale zůstává úzce spojen s veškerou hmotností. Příčinou toho je *bytostné* působení. I to tuší řeč lidu, jehož moudrá rčení vznikla vždy z přirozeného cítění těch lidí, kteří stáli ve stvoření ještě nezkřivení, prostí a se zdravými smysly. Běžně se mluví o lehké krvi, horké krvi, těžké krvi a o lehce vznětlivé krvi.

Všechna tato označení se týkají temperamentu a bylo v nich zcela správně vycítěno, že krev přitom hraje největší roli. Ve skutečnosti je to určité vyzařování, které vzniká podle druhu složení krve a potom vyvolává především v mozku přiměřený účinek. Ten se pak výrazně projevuje v pocitech celého těla.

Podle složení krve tedy u různých lidí vždy převládá určitý druh temperamentu.

Ve *zdravé* krvi člověka jsou zakotvena *všechna* vyzařování, která krev může vůbec vytvořit, a tím jsou v ní také *všechny* temperamenty. Mluvím stále jen o zdravém pozemském těle, protože nemoc vnáší do vyzařování zmatek.

S postupujícím věkem pozemského těla se mění také složení krve. Proto při změnách zdravé krve vlivem stárnutí se zároveň mění i temperament.

Kromě stáří těla však mají na změnu krve vliv ještě další faktory, jako je druh zeměpisného pásma a všechno, co k němu patří, tedy podnebí, záření hvězd, způsob výživy a ještě mnoho jiného. To vše působí bezprostředně na temperament, neboť temperament patří ke hmotnosti, a proto je s ní velmi úzce spojen.

Všeobecně se rozeznávají čtyři základní temperamenty lidí a podle nich se pak také lidé sami označují jako sangvinikové, melancholikové, cholerikové a flegmatikové. Ve skutečnosti je sedm temperamentů a se všemi odstupňováními dokonce dvanáct. Hlavní jsou ale čtyři.

Při úplně zdravém stavu krve lze temperamenty rozdělit do čtyř věkových období a v každém z nich se vždy mění složení krve. Jako první je dětský věk, který odpovídá sangvinickému temperamentu, bezstarostnému životu zaměřenému na přítomný okamžik. Dále je věk jinošský nebo dívčí, odpovídající melancholickému temperamentu, touhyplné zasněnosti. Pak je věk mužů a žen, odpovídající cholerickému temperamentu činu, a nakonec je stařecký věk, který odpovídá flegmatickému temperamentu klidného uvažování.

Takový je normální a zdravý stav v mírném, tedy ne v *mimořádném* zeměpisném pásmu.

Jak je to všechno úzce spojeno se hmotností a jak v ní stejným způsobem působí, vidíte dokonce i na hrubohmotné zemi v ročních dobách jaru, létu, podzimu a zimě. Na jaře bouřlivé probuzení, v létě zasněný růst a pobízející zrání, na podzim plodná činnost a v zimě klidný přechod s nashromážděnými zážitky k novému probuzení.

Dokonce i národy a rasy mají určité známky společného temperamentu. Příčiny toho je nutné hledat v pozemské hroudě, na níž vznikly a žijí, v odpovídajícím způsobu výživy, který je dán touto hroudou, ve stejném hrubohmotném ozařování hvězdami a v neposlední řadě v duchovní zralosti celého národa. Sangvinické obyvatelstvo je obrazně řečeno dosud v dětském věku, nebo se z nějaké příčiny vyvíjelo nazpět a vrátilo se do dětského věku. Patří k němu nejen lidé od slunných jižních moří, ale převážně i Románi. Melancholikové stojí před svými opravdovými činy; patří k nim Němci a všichni Germáni. Čeká je probuzení k činu!

Jinošský a dívčí věk je dobou melancholického temperamentu, protože teprve když duch prorazí pomocí pohlavní síly, zcela se spojí s jednotlivými druhy stvoření, a tím člověk přistupuje k odpovědným činům v tomto stvoření. Je pak plně odpovědný za každou jednotlivou myšlenku, za každé slovo a za každé své jednání, neboť všechna tato zachvívání procházejí úrovněmi, jež jsou různého druhu podstaty, vykonávají plnou silou tlak, a tím formují. Takto vznikají v pozdějším stvoření formy podle druhu zachvívání, které člověk vytváří.

Když má tedy člověk bezuzdný temperament, vytváří tím ve stvoření nové, nezdravé formy, které nemohou nikdy navodit harmonii, ale působí rušivě na všechno, co existuje.

Protože lidský duch stojí díky svému původu v pozdějším stvoření na nejvyšším místě, má tak nejen moc, ale i povinnost ovládat v něm všechno ostatní. Nemůže ani jinak, jeho druhem je dáno, že *musí* vládnout!

Na to má myslet v každém okamžiku! Každou jednotlivou myšlenkou, každým hnutím své duše člověk vytváří v pozdějším stvo-

ření stále nové formy! Uvědomte si to konečně, jste za to přece odpovědní! Všechno, co ve svém bytí zformujete, se na vás zavěsí. Co je dobré, vás táhne vzhůru, nízké vás musí podle zákona tíže strhovat dolů. Tento zákon se projevuje bezpodmínečně a nezáleží na tom, zda o tom víte, nebo se o to vůbec nestaráte. Pracuje a působí kolem vás v neustálém tkaní. Jste sice východiskem všeho, co se musí na tomto tkalcovském stavu zformovat a vytvořit, nemůžete jej však ani na okamžik zastavit!

Ujasněte si jen *tento jediný obraz.* Musí stačit, aby vás vyburcoval z toho, že se zabýváte nicotnostmi a často jste ochotni jim dobrovolně obětovat mnoho času a síly. Musí ve vás vzbudit hrůzu při pomyšlení, jak lehkomyslně jste dosud prožívali život, a stud před svým Stvořitelem, který vám tím dal tak veliký dar. Vy jste o to ale nedbali a zahrávali jste si s touto nesmírně velkou mocí ke škodě pozdějšího stvoření, jež vám bylo svěřeno. Kdybyste konečně chtěli, mohli byste z něho sami vytvořit ráj!

Uvědomte si, že veškerý zmatek, který jste způsobili neznalostí Božích zákonů, vás nyní musí mást a tísnit. Že Boží zákony dosud neznáte, je *vaše* vina. Je vaší nejposvátnější povinností, abyste se o ně sami starali, protože stojíte ve stvoření!

Místo toho se člověk posmíval Božím poslům a tupil je, když mu ukazovali cestu, která ho musí přivést k poznání. Bez námahy se však nic nezíská, to by bylo proti zákonu trvalého pohybu ve stvoření, a pohyb je nutný k jeho udržování a rozšiřování. Pohyb duchovní *a* tělesný. Všechno, co se nepohybuje nebo se nepohybuje správně, je vypuzeno, protože to jenom narušuje harmonické zachvívání stvoření. Je to vypuzeno jako nemocné místo, které se nechce rytmicky pohybovat spolu se vším ostatním.

Říkal jsem vám již o nutnosti neustálého pohybu jako o zákoně.

Duch *musí* vládnout, ať chce nebo nechce. Nemůže jinak. Proto se musí také snažit, aby konečně vládl duchovně *plně vědomě*, nechce-li způsobovat jen neštěstí. Vědomě vládnout však může pouze tehdy, když zná všechny zákony, které spočívají ve stvoření, a když se podle nich řídí. Jinak to nejde. Teprve pak bude správně působit

na místě, které mu bylo dáno a které nemůže nikdy změnit ani posunout.

Tak musí lidský duch stát také nad temperamenty, řídit a ovládat je, aby nejdříve zavládla harmonie v jeho vlastním těle a aby se pak blahodárně rozšířila i na jeho bližší okolí. To se v celém pozdějším stvoření projeví v zářivých formách!

Jedině ten člověk, který správně používá všechny čtyři temperamenty jeden po druhém v dobách, jež jsou k tomu určeny, stojí v tomto stvoření skutečně pevně. Tyto temperamenty totiž potřebuje k tomu, aby bezpečně a jistě stoupal po stupních svého pozemského života vzhůru a neprominul nic, co je nutné k tomu, aby jeho duch dosáhl zralosti.

Dobře ovládané a dobře používané temperamenty jsou jako dobré boty na cestě hmotností na zemi! Dbejte jich více než dosud! Nemůžete se bez nich obejít, ale nesmíte se jim ani podrobovat, protože jinak by se staly tyrany a trápily by vás i vaše okolí, místo aby vám prospívaly!

Využívejte je však, neboť jsou pro vás nejlepšími průvodci na cestě pozemským bytím. Ovládáte-li je, jsou vašimi přáteli. Dítě prospívá nejlépe, když je sangvinické, a proto je mu to poskytnuto složením krve. Toto složení se v době, kdy dítě dosahuje tělesné zralosti, mění a přináší melancholický temperament.

Ten je opět nejlepším pomocníkem pro dobu dospívání! V těchto letech, kdy se lidský duch úplně spojuje se stvořením, a tím začíná jako vedoucí zasahovat do celého tkaní a působení, které je ve stvoření v trvalém pohybu, mu melancholický temperament může ukazovat směr ke Světlu, čistotě a věrnosti. Může mu tak být největším pomocníkem ve skutečném bytí, zasahujícím mnohem pronikavěji, než si člověk nyní myslí.

Proto má být dítěti ponechána jeho nezkalená radost z přítomného okamžiku, kterou mu dává sangvinický temperament. Jinochovi a dívce má být také ponecháno ono zdravé snění, které je jim často vlastní. Kdo tyto mladé lidi vytrhává z jejich snění, aby je obrátil ke střízlivosti okolí, je zákeřným lupičem číhajícím na jejich du-

cha na jeho cestách ke Světlu! Chraňte se činit něco takového, neboť všechny následky toho dopadnou na vás!

Cholerický temperament ve zjasněné formě potřebuje každý muž k činu! Pravím přitom výslovně: ve zjasněné formě, protože duch v mužném nebo ženském věku *musí* vládnout, všechno zušlechťovat a zjasňovat, vysílat a šířit světlá záření do celého stvoření!

Ve stařeckém věku přispívá flegmatický temperament již k tomu, že se duch pomalu uvolňuje stále více od těla a ještě jednou zkoumavě přehlíží dosavadní zážitky z pozemského života, aby si poučení z nich uchoval jako své vlastnictví. Tak se pozvolna připravuje na nutný krok do jemnohmotné části stvoření. Tento krok se mu tím usnadní a je úplně přirozenou událostí. Znamená jen postup vpřed díky tomu, že se člověk řídí zákonem tohoto stvoření, není to však bolest.

Dbejte proto na temperamenty a podporujte je, kde jen můžete. Vždy ale pouze v jejich době, aby se nestaly tyrany svými bezuzdnými projevy! Kdo je chce změnit nebo potlačit, ničí nejlepší pomoc poskytnutou pro Bohem chtěný vývoj pozemských lidí, narušuje tak i zdraví, způsobuje zmatek a netušené výstřelky. Ty přinášejí lidstvu nepokoj, závist, nenávist a hněv, dokonce i loupeže a vraždy, protože v dobách, kdy bylo jednotlivých temperamentů zapotřebí, kdy měly být podporovány a měl se na ně brát zřetel, na ně chladný rozum nedbal a rozerval je!

Boží vůle vám dala temperamenty podle zákonů přírody, o něž se pro vás bytostní stále starají a udržují je svěží, aby vám ulehčili pozemskou cestu, jdete-li po ní tak, jak to Bůh chce! Děkujte za to Pánovi a radostně přijímejte dary, které jsou všude ve stvoření pro vás připraveny. Snažte se jen, abyste je konečně správně poznali!

POHLEĎ, ČLOVĚČE, JAK MÁŠ PUTOVAT STVOŘENÍM, ABY TI OSUDOVÁ VLÁKNA NEBRÁNILA VE VZESTUPU, ALE ABY JEJ PODPOROVALA!

PŘESTOŽE Poselství obsahuje všechny ukazatele cesty, po které lidé musí jít stvořením, chtějí-li se dostat vzhůru do světlých výšin, stále znovu vyvstává v tom či onom člověku úzkostlivá otázka: »Co mám *já* činit, abych šel skutečně správně?«

Toto cítění trápí velmi mnoho lidí, protože člověk si rád dělá všechno mnohem složitějším, než jaké to skutečně je. *Potřebuje* si zvláštním způsobem všechno ztěžovat, neboť v sobě nemá sílu se vážně a horlivě zabývat tím, co je *prosté*. Všechny jeho schopnosti už na to nestačí.

Jestliže před sebou nevidí těžkosti, nedokáže nikdy napnout síly a využít je, protože nedostatek těžkostí brzy způsobí, že zpohodlní, a nakonec ochromí celou jeho činnost. Z toho důvodu člověk také nedbá toho, co je prosté, ale pokud může, všechno prosté pokřiví a učiní to ještě více nesrozumitelným. Dělá to jen proto, aby to měl těžké, a nakonec ve svých pokřiveninách opět pozná to pravé, jež je zakotveno jen v prostotě. Tak neustále plýtvá silou i časem!

Člověk potřebuje *překážky*, aby se dostal k cíli, jen tak ještě sebere sílu. Když vidí cíl *prostě* před sebou, není toho již schopen.

Zpočátku to zní, jako by to bylo něco velkého, ale je to jen známka nesmírné slabosti! Tak jako oslabené tělo potřebuje povzbuzující prostředky, aby ještě mohlo vyvíjet činnost, tak lidský duch potřebuje jako dráždidlo nejdříve vědomí, že musí něco překonat, aby dosáhl cíle, a teprve pak napne síly! Z toho také kdysi vznikla takzvaná věda, která opovrhuje vším prostým a zachází v tom až do směšnosti, jen aby něčím vynikala nad ostatní a mohla se tím blýskat.

Není to však jen věda, která takto jedná již dlouhou dobu, namáhavě vybudovala šalebnou stavbu a vydává za velké všechno, co je z hlediska stvoření méněcenné, strojené, křečovité a pokřivené, dokonce je to často i na překážku.

Také člověk postavil svůj pozemský život již od základu nesprávně! Učinil jej příliš složitým, než je zdrávo, a to jen proto, aby svého líného ducha ještě podněcoval v jeho domýšlivosti k tomu, aby předčil ostatní. Jedině *tato* snaha je totiž skutečným důvodem, proč lidští duchové deformují a komplikují všechno, co je přirozené a prosté. Snaží se ctižádostivě vyniknout, domýšlivě dospět k novým poznatkům a podle nich stanovit zákony. Toto vědění se nikdy nemůže stát skutečným věděním, dokud se člověk ještě vzpírá prostě *přijímat* v pokoře a oddanosti před velikostí Boží. Toto všechno ho ale drží dole.

Není nic, co by člověk mohl skutečně vytvořit, jestliže nevezme z toho, co již z Boží vůle vzniklo! On sám by nebyl schopen nově vytvořit jediné zrnéčko písku, aniž by k tomu nepoužil hmotu, která se již nachází ve stvoření!

Člověk nyní ještě nemůže poznat, jak směšným dojmem působí, ale přijde čas, kdy se za to bude nevýslovně stydět, a pak by rád smazal dobu, kdy si o sobě myslel, že je nesmírně velký a vědoucí!

Přezíravě, někdy i s pohrdavým úsměvem nyní člověk přechází kolem velké prostoty Božích zákonů. Neví, že tím odhaluje největší slabinu, kterou je jako člověk schopen ukázat. Staví se tak na nejnižší místo mezi všemi tvory, protože *jedině on* se odnaučil správně *přijímat* dary stvoření a využívat je. Člověk se považuje za příliš velkého a vznešeného, než aby vděčně přijímal od svého Tvůrce všechno, co potřebuje, a proto již ani není hoden, aby se mu ještě i nadále dostávalo milostí.

A přece měly být zákony stvoření pro každého tvora zcela samozřejmé, prosté a jasné, neboť z nich každý tvor sám vznikl.

Co z nich však člověk ve svém poblouzení udělal!

Sami poznáváte na všech lidských zákonech regulujících společenský řád, jaké člověk dokáže vytvořit nesrozumitelnosti, jimiž

se lze jen obtížně prokousat! Celý lidský život stěží stačí, abyste je všechny pořádně prostudovali jen v *jediném* státě. K jejich správnému výkladu musí být přizváni zvláště školení učenci a ti se ještě často přou o to, jak a kde je lze použít. To dokazuje, že ani tito znalci práva nemají ujasněn jejich skutečný smysl.

Tam, kde je vůbec možné se přít, *není* jasno. Kde není jasno, tam chybí správnost a tím také oprávněnost!

Aby člověk mohl nerušeně žít, musel by být znalcem zákonů stanovených lidmi! Jak je to nesmyslné! A přece je tomu tak! Dost často přece slyšíte z úst odborníků poznámku, že podle pozemských zákonů by bylo možné obžalovat a uznat něčím vinným *každého* člověka žijícího na zemi, jestliže by se našel ochotný žalobce. A žel je tomu tak! Přesto je každý jednotlivec podroben těmto zákonům, aniž o nich byl patřičně poučen.

I to se samo sebou obrátí v hromadu trosek, protože je to nemožný, krajně nezdravý zmatek.

Lidský duch zde zřetelně projevil svou neschopnost. Nedůstojně se tím zotročil, protože nespojil pozemské zákony s prazákony ve stvoření, které se nikdy nesnažil poznat. Avšak jen na *jejich* půdě může být vybudováno něco prospěšného, ať je to cokoliv! Tedy i *spravedlnost!* A ta, stejně jako všechny základní zákony, spočívá jen v jasné, veliké *prostotě*.

V čem není prostota, to není stálé! Prostota Božích zákonů nedovolí, aby tomu bylo jinak! Což to člověk nikdy nepochopí?

V událostech všech dob může zcela přesně poznat, že se něco velikého mohlo podařit jen *tam*, kde byla všechna síla zaměřena na *jeden* bod! To přece zřetelně svědčí o nutnosti zjednodušení! Musíte v tom konečně něco nalézt! Vždyť každý člověk ví, jaké nebezpečí *vždy* hrozí následkem roztříštěnosti.

Pozorujte v tom zákon moci každého *zjednodušení!* Vítěznou velikost, která se projevuje jen v *jednoduchosti*.

A přece jste ztratili schopnost chápat hodnotu každé jednoduchosti. Jen v jednoduchosti se projevuje skutečná síla, pravá vznešenost, vědění a půvab. Také v prostotě vyjadřování a pohybů.

To všichni velmi dobře víte! A přesto neoceňujete pravou hodnotu prostoty, a proto ji nedovedete ani pochopit, ani převést do svého *myšlení*, aby se pak mohla projevit ve vaší řeči a vašem jednání.

Člověk nedokáže být prostý tak, jak by se to měl naučit ze stvoření. Dosáhnout ve svém myšlení a jednání velikosti prostoty připadá člověku nejen těžké, ale on to již vůbec nedokáže! To všechno se mu už stalo nedosažitelným.

Proto již nerozumí ani prostotě řeči a výkladů v Poselství. Ve svém pokřiveném myšlení se domnívá, že tento jedině správný způsob jasného vyjadřování je *pro něho* příliš dětský, a že v něm proto nemůže být nic cenného. Tak mu zůstávají skutečné hodnoty Poselství skryty, neboť *on* není schopen je přijmout. Nevidí a nepoznává pravou velikost a moc, jestliže je oděna do prostých slov.

Příčinou toho je *jeho* neschopnost! Při prostotě a jasnosti musí duch vyvinout sílu *sám v sobě*, zatímco při překážkách vzniklých následkem zmatenosti k němu proniká podnět k vypětí síly *zvenčí!* Dnešní lidský duch však žel *potřebuje* tento podnět *zvenčí*, aby se vůbec trochu pohnul. Proto nesnáší prostotu a jasnost. Prostota ho uspává a ochromuje, neboť je příliš líný, než aby sám vyvinul v sobě sílu, která jediná mu může přinést opravdový užitek a pomáhá mu dostat se vzhůru.

Jestliže je kolem něho všechno prosté a jasné, nedokáže zůstat čilý. Jeho síla na to již nestačí, protože ji nikdy nerozvinul. Následkem této lenosti se zcela přirozeně objevují neustále překážky, které si tím vytváří. Tyto překážky jsou dnes pro některé lidi dráždicím, povzbuzujícím prostředkem, jak jsem již vysvětlil. Na překonání překážek, které si sami vytvořili, spotřebují tu žalostně malou trošku síly, jež v nich vznikne při pohledu na tyto překážky, a už jim z ní nic nezbude pro skutečný pokrok a vzestup, který by mohl začít teprve po jejich překonání.

Je-li cesta před nimi opět prostá a jasná, unaví se touto prostotou. Není pro ně dost »zajímavá«, protože se pak již nemohou nadýmat svou velikostí, a vyvolávají opět nové zmatky, aby to, co dělají, nějak »vypadalo« nebo nějak »znělo«.

To všechno se stále opakuje, protože v dnešní době chybí lidským duchům opravdová velikost.

Po tělesné stránce to vidíte u lidí pěstujících tělocvik. Při předvádění svých cviků vyvíjejí sílu a obratnost spolu s půvabem pohybů a v tom se projevuje ovládání těla. Ze všech lidí na zemi zabývajících se tělocvikem však jen málo z nich dává najevo, že ovládají své tělo stále, tedy i v každodenním životě.

Jejich držení těla při sezení, hovoru, stání i při chůzi je často žalostné. Je to důkaz, že vyvíjejí sílu jen tehdy, když cvičí nebo cviky veřejně předvádějí, když tedy chtějí něco ukázat. Ale plně ovládat své tělo celý den, k čemuž je zapotřebí *skutečné* síly a z čehož má tělo desetkrát větší užitek než z několika hodin cvičení, nedovedou. Tuto sílu *nedokážou* bez zevního podnětu vyvinout, neboť to vyžaduje víc, mnohem víc!

Veškerý tělocvik a zvláštní cvičení mohou klidně odpadnout, jestliže člověk *skutečně* ovládá sebe a své tělo. Pak totiž musí být každý sval neustále v pohybu a to vyžaduje sílu a vůli. Jakákoliv zvláštní cvičení jsou vždy jen žalostnou náhražkou za vědomou sílu velké prostoty, která spočívá v samozřejmém trvalém sebeovládání.

Jak je tomu s tělocvikem, tak je tomu se *vším*. Jestliže člověk *správně* putuje stvořením, nepotřebuje provádět nic zvláštního. Všechno je mu dáno zcela prostě a všechno je v něm, aniž tomu musí uměle napomáhat. Stejně jako lidé používají ke své výživě řadu možných a nemožných dráždidel, aby tělo povzbudili, a stejně jako používají některé prostředky, například kouření a omamné jedy, aby vybičovali nervy a mozek patřící k tělu, což v sebeklamu považují za povzbuzování myšlení, právě tak používají pro svého ducha nejrůznější zmateniny, aby tím hověli domýšlivosti.

Proto jsem nucen stále znovu a znovu vysvětlovat mnoha slovy věci, na které by stačil zcela prostý výraz, jen abych vám je alespoň trochu objasnil! Neustále se usilovně snažím nově vylíčit to, co jsem již řekl, protože nejste schopni přijímat jednoduchost a prostotu pravdy a života stejně jako stvoření, v němž je zakotvena i vaše cesta a celé vaše bytí.

Nemuseli byste se vůbec ptát, co máte dělat a čeho zanechat! Rozbijte bludiště *v sobě*, které tak pečlivě opatrujete a přitom jen stále znovu vytvářítе svými myšlenkami nové houští! Myslíte *příliš mnoho* a z toho důvodu se *vůbec nedovedete opravdově* zamýšlet nad tím, co je pro vás užitečné.

Všemohoucí Bůh vám dal tento zákon:

Je vám dovoleno proputovat stvoření! Jděte tak, abyste jiným nezpůsobili utrpení, když chcete splnit nějakou svou žádost! Jinak se do koberce vašich cest dostanou nitky, které vám budou bránit ve vzestupu do světlých výšin vědomého, radostného tvoření v zahradách všech říší vašeho Boha!

To je základní zákon, který obsahuje všechno, co potřebujete vědět. Budete-li se jím řídit, nemůže se vám nic stát. Budete vedeni jen *vzhůru* všemi nitkami, které vytváří vaše myšlení, chtění a jednání.

Proto řekl kdysi Syn Boží zcela prostě: »Milujte svého bližního jako sebe samé!« Je to v podstatě přesně totéž.

Smíte proputovat stvoření! V tom spočívá příkaz trvalého *pohybu!* Nesmíte zůstat stát! Ani byste nemohli, protože vás nitky, které vytvářítе a které formují vaše cesty, ženou *stále* vpřed podle svého druhu buď vzhůru, nebo nějaký čas rovně nebo také dolů. Nemůžete zůstat stát, ani kdybyste chtěli!

A při tomto putování nemáte jiným, kteří stejně jako vy putují stvořením, způsobit utrpení, abyste tím splnili nějakou svou žádost!

Není těžké to správně pochopit, protože při klidném cítění víte zcela přesně, kdy, kde a jak způsobujete jiným utrpení. Zbývá vám ještě ujasnit si, co všechno spadá pod pojem *žádosti!* To vám však bylo jasně řečeno již v přikázáních! Není nutné, abych to ještě jednou opakoval.

Můžete zde ve stvoření užívat *všeho*, všechno okusit, jen to nesmí být na škodu vašemu bližnímu! K tomu dojde jen tehdy, když se stanete otroky svých žádostí.

Žádosti však nesmíte chápat příliš jednostranně. Netýkají se jen pozemského majetku a těla, ale patří k nim i žádost poškodit pověst bližního, poddávat se svým slabostem a ještě mnoho jiného!

Právě dnes se věnuje příliš málo pozornosti poddávání se svým slabostem, a přece to patří ke splňování vlastní žádosti ke škodě nebo utrpení bližních! Husté jsou nitky, které se při tom navazují a drží pak dole každou duši, která takto jednala.

Spadá sem nedůvěra a závist, vznětlivost, hrubost a surovost, zkrátka nedostatek sebeovládání a kultivovanosti. To neznamená nic jiného než nutný ohled na druhé, který *je nutno* zachovávat všude, kde má být harmonie. A jedině harmonie podporuje stvoření i vás!

Je to husté tkanivo, které takto vzniká a nutně přivádí k pádu mnohé právě proto, že se tomu dosud věnuje příliš málo pozornosti, i když to u druhých lidí způsobuje neklid, tíseň, zlobu a často i velmi těžké utrpení. Zcela nepochybně však škodu.

Chovají-li se lidé takto, ihned vznikne vyzařováním lehce nebo také silně vzrušené krve velmi zkalená vrstva a *oddělí* ducha od jeho světlého vedení! Člověk se okamžitě ocitne sám, je také zcela bez ochrany a to může způsobit škodu, kterou již nelze nikdy napravit!

Pamatujte na to všichni, kdo chcete vzhůru!

Tato rada je záchranný pás, který vás může zachránit před utonutím, před zánikem. Je pro všechny tím *nejdůležitějším* v pozemském bytí!

Smíte vědomě proputovat stvoření! Nesmíte však jiným způsobit utrpení, abyste tak splnili svou žádost! Žijte podle toho, pak budete také šťastní a budete stoupat vzhůru do světlých zahrad svého Boha, abyste tam radostně spolupracovali na dalším a věčném vývoji tohoto stvoření.

NOVÝ ZÁKON

ŘEKL jsem vám: »Na své přání smíte proputovat všechny části stvoření, abyste se tím stali vědomými sami sebe. Nemáte však způsobit utrpení jiným, abyste tím splnili *svou* žádost.«

Není nic ve stvoření, čeho byste nesměli užívat v tom smyslu, v jakém vám to stvoření dává, to je k tomu účelu, k němuž se to vyvinulo. Vy ale neznáte skutečný účel mnoha věcí a často chybujete přeháněním, které vám musí škodit, místo aby vám prospívalo. Tak se vaše touha ochutnávat, poznávat a užívat velmi často vystupňuje až ve *sklon*. Ten vás nakonec spoutá a rychle zotročí vaši svobodnou vůli, takže se vlastní vinou stáváte *služebníky* tam, kde máte být pány!

Nenechte se zotročit užíváním! Berte jen to, co je v pozemském životě nutné k udržení a rozvoji hodnot, které vám byly svěřeny. Přemírou brzdíte každý vývoj, ať těla nebo duše. Přemírou brzdíte stejně jako zanedbáváním nebo nedostatkem. Narušujete veliké, Bohem chtěné dění! Všechno, čím chcete v nejlepší vůli vyrovnat a napravit tyto chyby, je jen příštipkářstvím, po němž zůstávají vyspravovaná místa. Ta působí nepěkně a nemohou vypadat tak, jako celistvé, nespravované dílo.

Zaslíbení: »Všechno má být nové« se nemůže splnit ve smyslu přetvořit, nýbrž *nově* vytvořit *po* zhroucení všeho, co lidský duch zkřivil a otrávil. A protože není nic, co by člověk ve své domýšlivosti neohmatal a neotrávil, musí se zhroutit *všechno* a *pak* znovu vzniknout. Ne však podle lidské vůle jako dosud, ale podle vůle Boží, kterou nahnilá lidská duše řídící se vlastním chtěním ještě nikdy nepochopila.

Všechno, co Boží vůle stvořila, lidé *ohmatali*, ale *nepoznali*, jak

to bylo úkolem každého lidského ducha. Lidé, kteří se vyvyšovali a považovali se za mistry, to *ohmatali*, a tím jenom znehodnotili a pošpinili všechno čisté.

Co člověk vůbec ví o pojmu čistoty! Co ve své rouhavosti a malichernosti učinil z nesmírné vznešenosti pravé čistoty! Zkalil a znehodnotil tento pojem, strhl jej dolů k sobě do nížin špinavých žádostí, kde již nemůže poznat cítění svého ducha a řídí se jen úzce ohraničenými pocity, které vytváří jeho rozum následkem zpětného působení vlastního myšlení. Ale i pocit má být v budoucnosti zase čistý!

Pocit je citu tím, čím má být rozum duchu: *nástrojem* k působení v hrubohmotném životě! Dnes je však pocit snížen a stržen dolů, stal se nástrojem rozumu, a tím je zneuctěn. Tak jako byl duch, který se projevuje citem, potlačen a spoután dědičným hříchem nadvlády rozumu, tak musel i hrubší pocit vyvolávaný rozumem zároveň samočinně triumfovat nad čistotou duchovního cítění. Pocit toto cítění potlačil a odřízl je od možnosti blahodárně působit ve stvoření.

Jedna chyba měla přirozeně za následek další. Proto lidé i v tomto případě dnes mají místo zlata jen olovo, aniž to vědí, a považují toto olovo za zlato, zatímco čisté cítění již vůbec neznají.

Tak jako duch má být spojen s rozumem ve správném poměru, aby duch vládl, vedl a rozum jako nástroj mu sloužil tím, že by mu připravoval cestu a vytvářel možnosti k uskutečnění chtění ducha ve hmotnosti, právě tak má zároveň cit vést a oživovat, zatímco pocit má být podřízen jeho vedení a převádět jeho činnost do hrubohmotnosti. Potom konečně i pocit nabude velmi brzy a rychle ušlechtilejších forem a při svém vzletu vzhůru rychle zahladí žalostný úpadek mravních pojmů, který mohl nastat jen následkem nadvlády pocitu v dnešní době!

Je-li činnost pocitů vedena cítěním, je ve všem myšlení a jednání jen krása, vyrovnanost a ušlechtilost. Nikdy ne žádostivost, ale jen posvátné přání dávat. Toho se má dbát ve všem, i v lásce a manželství.

Vy krátkozrací a omezení, často považujete za čisté ty lidi, kteří ve skutečnosti patří podle zákonů stvoření mezi nejzavrženější. Je mnoho jednání, která ve své úzkoprsosti pokládáte za nečistá, a ona přesto září čistotou, zatímco mnohé z toho, co považujete za čisté, je nečisté.

Čistota cítění povznáší do vámi netušené výše mnohé jednání, které zde ještě chcete špinit posměchem. Proto především osvoboďte konečně své *cítění*, abyste mohli správně posuzovat a rozlišovat dobro a zlo, neboť jinak musíte bloudit!

Nemyslete si, že jste v sobě to či ono »překonali«, dokud jste se *neocitli* v *nebezpečí* a nenaskytla se vám možnost poddat se svým slabostem, přičemž jste měli jistotu, že se to nikdo nedoví! Ani útěk do samoty nepřinese nikomu opravdový užitek. Je pouze důkazem, že se takový člověk cítí příliš slabý k boji nebo je unavený, možná se také sám sebe bojí, že při nějaké příležitosti klesne.

Být silný je něco *jiného, projevuje* se to jinak. Silný jde neochvějně a nedávaje se zmást svou cestou uprostřed jakýchkoliv nebezpečí. Nelze ho porazit a sám se od cesty nikdy neodchýlí, protože zná a vidí svůj vysoký cíl, jehož dosažení je pro něho cennější než všechno ostatní, co se mu nabízí.

Člověče, buď nyní ve všem *nový*, nový a *v sobě* silný!

K této nové činnosti vám dávám radu:

»Nezpůsobujte již svým bližním utrpení, abyste tím splnili svou žádost!«

Dosud jste nepochopili, co všechno v tom spočívá. Je to nejlepší opora při putování člověka všemi částmi stvoření až do ráje!

K tomu vám dávám ještě další radu:

»Pečujte *správně* o hodnoty, které vám byly na zemi svěřeny a k nimž patří i pozemské tělo. Nikdy nedovolte, aby požitek přerostl ve sklon, potom nebudete spoutáni řetězy, které by vás držely dole.«

Pro každého, kdo se vážně snaží, by mělo být na zemi podmínkou, že musí být přísně zapovězeno vzájemné tykání. Smí se používat nebo nabízet jen ve *výjimečných* případech. V jemnohmotném

světě, v takzvaném »záhrobí«, je tomu jinak. Tam jsou hranice mezi stupni duchovní zralosti *ostře vytyčeny* a nelze je jen tak snadno překročit. *Tam* podle zákona stvoření žijí pohromadě ti, kdo jsou skutečně stejného druhu, *a pouze stejný druh opravňuje k tykání.*

V hrubohmotnosti ale musí být tyto hranice teprve vytyčeny. Hrubohmotné pozemské tělo zde umožňuje těsné soužití duchů *všech* stupňů zralosti. Tak tomu není v žádné jiné úrovni.

Proto v budoucnosti dbejte na hranici, jejíž naléhavost a velkou cenu možná nemůžete plně pochopit.

Již jednou jsem na to ve svém Poselství upozornil v přednášce »Přátelský polibek«. K tomu patří i *zhoubný* zvyk vzájemně si tykat, a tím bořit a překračovat jednu z nejpotřebnějších hranic v hrubohmotnosti. Hranici, která je vám oporou a kterou nejste schopni ocenit.

Pro každého, kdo usiluje ke Světlu, proto musí být *příkazem*, aby šetřil důvěrným tykáním druhým lidem. Nejlepší je tykání vůbec nepoužívat!

Odmítněte je, jestliže vám je bude někdo nabízet, kromě případu, kdy se jedná o vážný svazek na celý pozemský život, tedy o manželství! *Po letech* poznáte, jakou má tento příkaz cenu. Vždy se mne zmocní hrůza, když o tom slyším, protože vím, jak je tento zvyk zkázonosný. Člověk o tom však nemá tušení.

Tímto »ty«, které představuje zcela zvláštní pojem, vytváří každá duše spojení, jež může trvat i za pozemský hrob!

Tykáním se okamžitě navazují nitky vedoucí od jednoho ke druhému, které nejsou v žádném případě neškodné. Tyto nitky mohou duchy zdržovat dole, a to i takové, kdo by byli schopni vzestupu. Jen zřídka se tím totiž spojí dva duchové, kteří jsou ve všem stejně zralí, stojí tedy duchovně skutečně na stejném stupni.

A kde se spojí dva nestejní, je podle zákona vyšší *stažen dolů*, nikdy nižší nevystoupí nahoru! Neboť ve stvoření může pouze vyšší sestoupit do nižších úrovní, nikdy se však nemůže duch dostat o jediný krok výš z místa, na němž stojí!

Při dobrovolném užším spojení dvou nestejně zralých duchů proto *musí* vyšší sestoupit dolů, nebo je zdržován druhým, který dosud nedosáhl takové zralosti jako on a následkem tohoto spojení na něm visí jako závaží. Ne každý má sílu, aby méně zralého vedl tak, aby dospěl vzhůru k němu. Jsou to výjimky, s nimiž nelze počítat. A úplné odloučení po dobrovolném spojení není tak snadné.

S touto strašlivou skutečností pozemský člověk dosud nepočítal! Lehkomyslně přechází v pozemském životě tyto propasti, a poruší-li tento zákon, je v *každém případě* bez výjimky zbrzděn! Je často zadržován jako plavec neviditelnými úponky vodních rostlin, když se ponoří do vody v místech, která nezná.

Přichází doba, kdy se konečně osvobodíte od nebezpečí, které denně, každou hodinu vyžaduje na zemi mnoho obětí. Osvobodíte se zásluhou vědění! Pak ale budou jiná i manželství, přátelství a ostatní spojení, která mají zřetelné označení »svazek«. Skončí spory mezi přáteli, zmizí nevraživost a neporozumění. Díky tomu, že lidé budou zachovávat zákon, jemuž dodnes neporozuměli, zavládne všude úplná harmonie.

Do té doby vám však může být pomoženo pouze radou: Používejte opatrně důvěrné tykání! Budete-li se řídit touto radou, ochrání vás to před mnohým utrpením! Může to zkrátit váš duchovní vzestup o tisíciletí! Nezapomeňte na to, i když dnes ničemu z toho nerozumíte. Dávám vám tím nejlepší zbraň, jak se vyhnout tomu, co by vás jemnohmotně spoutalo jako úponky popínavých rostlin a zadržovalo!

V hrubohmotnosti potřebujete víc příkazů, než je to nutné v jemnohmotných světech, kde se lidští duchové mohou stýkat jen s duchy stejného druhu, i když každý druh má mnoho odstupňování, a proto se projevuje v mnoha rozmanitých formách.

Jestliže budete jednat podle této rady, osvobodíte se od těžké, zbytečné zátěže, kterou si lidstvo stále znovu nakládá.

Neberte si přitom příklad ze záhrobí, jež je podrobeno jednodušším zákonům. I obyvatelé záhrobí se teprve budou muset učit v nové době, která je zaslíbena jako tisíciletá. Nejsou o nic chytřejší než

vy a vědí také jen to, co potřebují vědět pro svou úroveň. Proto bude nutné přerušit spojení spiritistů se záhrobím v případech, kdy přináší jenom neštěstí následkem neporozumění a hloupé domýšlivosti, která již mnoho cenných zpráv vyložila nesprávně, a tím zmýlila spoustu lidí nebo jim zabránila, aby *nyní* poznali Pravdu.

Nedejte se zmást, ale *dbejte* mé rady! Má *vám* pomoci, a když se pozorněji rozhlédnete kolem sebe, již dnes snadno poznáte její cenu! Nemáte snad bezdůvodně zrušit to, co již existuje. Tím byste se přece od toho neosvobodili. Byl by to pokus o nesprávné, nezdravé přetvoření! Máte však po této stránce jednat *jinak*, ne již bezmyšlenkovitě a lehkomyslně. Máte budovat úplně znovu. Staré se samo zhroutí.

A jestliže vám ještě řeknu:

»Člověk nemá nikdy žít s někým, koho si nemůže vážit!«, pak máte *to*, co potřebujete, abyste v pozemském životě zůstali prosti karmy. Vezměte si tyto zásady s sebou na cestu.

Abyste však mohli vystoupit vzhůru, musíte mít především v sobě touhu po čisté, světlé říši Boží! *Touha* po ní nese ducha vzhůru! Proto *myslete* stále na Boha a jeho vůli, ale netvořte si sami o něm obraz! Musel by být nesprávný, neboť lidský duch nemůže chápat pojem Boha. Proto je mu dáno pochopit *vůli* Boží, kterou musí poctivě a pokorně hledat. *Najde-li tuto vůli, pozná v ní Boha!* To je jediná cesta k němu!

Člověk se však dosud nikdy správným způsobem nesnažil pochopit vůli Boží a najít ji, ale stále před ni stavěl jen *lidské* chtění! Toto chtění vzniklo z něho samého jako ztělesnění lidských přání a pudu sebezáchovy. To není v souladu se samočinným, vzhůru směřujícím zachvíváním všech prazákonů stvoření!

Proto najděte cestu k opravdové Boží vůli ve stvoření, pak v ní poznáte Boha!

POVINNOST A VĚRNOST

PLNĚNÍ povinností bylo vždy považováno za nejvyšší ctnost člověka. U všech národů je stavěli výš než všechno ostatní, výš než sám život. Cenili je tak, že si udrželo první místo dokonce i u rozumových lidí, kterým nakonec nebylo již nic svaté kromě jejich rozumu, jemuž se otrocky podřídili.

Vědomí nutného plnění povinností zůstalo, na tom nemohla nic změnit ani nadvláda rozumu. Temno však přesto našlo místo, kde mohlo zaútočit, a zahryzlo se do *kořene*. Jako všude i zde posunulo *pojem*. Myšlenka na plnění povinností zůstala, ale *povinnosti samy* určil rozum, a tím byly připoutané k zemi, částečné a neúplné.

Je proto jen samozřejmé, že citový člověk nemůže často uznat za správné povinnosti, které mu byly uloženy. Dostává se do rozporu sám se sebou. Plnění povinností považuje i on za jeden z nejvyšších zákonů, jež má člověk zachovávat, ale současně si musí říci, že při plnění uložených povinností jedná někdy proti svému přesvědčení.

Následek toho se projeví nejen v nitru člověka, který se takto trápí, ale i v jemnohmotném světě, kde se na základě tohoto stavu vytvářejí formy vzbuzující nespokojenost a rozpory i u jiných. Tím se na nejširší kruhy přenáší sklon k malichernému kritizování a nespokojenosti a nikdo není schopen najít jeho skutečnou příčinu. Nelze ji poznat, protože toto působení přichází z jemnohmotnosti. Způsobují to živé formy, které vytváří citový člověk zmítaný rozporem mezi snahou splnit své povinnosti a citem, jenž chce něco jiného.

Zde má nyní nastat změna, aby se toto zlo odstranilo. Povinnost a vnitřní přesvědčení musí být spolu vždy *v souladu*. Je nesprávné,

když člověk nasazuje svůj život při plnění povinnosti, kterou sám nemůže uznat za správnou!

Teprve když se přesvědčení shoduje s povinností, nabývá každá oběť skutečné hodnoty. Nasazuje-li však člověk svůj život *bez* přesvědčení jen proto, aby splnil povinnost, snižuje se na prodejného žoldnéře, který bojuje za peníze v cizích službách. Tím se takový způsob boje stává vražděním!

Jestliže ale někdo nasazuje život z přesvědčení, má v sobě i lásku k věci, za kterou se dobrovolně rozhodl bojovat.

A jedině to má pro něho vysokou hodnotu! Musí to dělat z lásky. Z lásky k *věci!* Tím se i povinnost, kterou plní, stává *živou* a tak vysoko povznesenou, že její plnění staví nade vše.

Tak se samo sebou odlišuje mrtvé, strnulé plnění povinností od živého. A jenom to, co je živé, má duchovní hodnotu a účinek. Vše ostatní může sloužit jen pozemským a rozumovým cílům a přinášet jim prospěch, ale ani to ne trvale, nýbrž jen přechodně, protože jedině to, co je živé, je stálé.

Tak se plnění povinností, které vychází z přesvědčení, stává pravou, chtěnou věrností a je pro takového člověka samozřejmostí. Nechce a nemůže jednat jinak, nemůže při tom ani klopýtnout a upadnout, protože jeho věrnost je pravá, je s ním úzce spojena, ba dokonce je částí jeho samého a není schopen ji odložit.

Slepá poslušnost a slepé plnění povinností má proto stejně malou cenu jako slepá víra! Obojímu chybí život, neboť v tom není láska!

Jedině podle toho se ihned pozná rozdíl mezi pravým vědomím povinnosti a pouze výchovou vypěstovaným pocitem povinnosti. První vyvěrá z citu, druhé je chápáno jen rozumem. Láska a povinnost proto nemohou stát proti sobě, ale tvoří *jednotu* tam, kde jsou *opravdově* prociťovány. A z nich vykvétá věrnost.

Kde chybí láska, tam není ani život a všechno je mrtvé. Na to již často upozorňoval Kristus. Tkví to v prazákonech stvoření, a platí to proto bez výjimky pro celý svět.

Plnění povinností, které dobrovolně a zářivě vyvěrá z lidské duše, a plnění povinností pro pozemskou odměnu nelze spolu zamě-

ňovat, ale obojí se dá snadno rozeznat. Přičiňte se proto, aby ve vás vznikla pravá věrnost, nebo se odvraťte od toho, čemu nemůžete zachovat věrnost!

Věrnost! Často opěvovaná, a přesto nikdy nepochopená! Jako všechno, tak i pojem věrnosti pozemský člověk hluboce snížil, zúžil a vtěsnal do strnulých forem. Velikost, volnost a krása věrnosti se staly bezvýraznými a chladnými. Samozřejmé se změnilo ve *chtěné!*

Věrnost podle dnešních pojmů přestala být ušlechtilostí duše a učinila se z ní povahová vlastnost. To je rozdíl jako den a noc. Věrnost se tak stala bezduchou. Tam, kde je nutná, se z ní stala povinnost. Z toho důvodu je považována za samostatnou, stojí na vlastních nohou, sama pro sebe, a proto… nesprávně! Také ona byla lidským myšlením pokřivena a zdeformována.

Věrnost *není* cosi samostatného, ale je to jen vlastnost lásky! *Pravé* lásky, která je všeobsáhlá. Všechno obsáhnout však neznamená všechno současně snad objímat podle lidského chápání, jak to vyjadřují známá slova »objímat celý svět«! Všechno obsáhnout znamená *být schopen směřovat ke všemu!* K osobám i věcem! Tato láska se neváže jen na něco určitého, nemá být jednostranná.

Pravá láska nevylučuje nic, co je čisté nebo co se udržuje čistým, ať se již jedná o lidi nebo o vlast, o práci nebo přírodu. *V tom* tkví všeobsáhlost. A *vlastností této pravé* lásky je věrnost, kterou si nesmíme představovat malou a pozemsky omezenou, stejně jako si tak nelze představovat pojem cudnosti.

Není skutečné věrnosti bez lásky, jako není pravé lásky bez věrnosti. Dnešní pozemský člověk ale označuje plnění povinností za věrnost! *Strnulou* formu, kde není nutné, aby se duše rovněž zachvívala. To je nesprávné. Věrnost je *pouze* vlastností pravé lásky, která je těsně spjata se spravedlností, nemá však nic společného se zamilovaností.

Věrnost spočívá v citových záchvěvech ducha, a je proto vlastností duše.

Člověk dnes při plnění povinností často spolehlivě slouží lidem, jimiž musí v nitru pohrdat. To samozřejmě nelze označit za věrnost,

ale zůstává to pouze plněním převzatých pozemských povinností. Je to zcela *vnější* záležitost, která může zvratným působením přinést člověku *také jen vnější* užitek, ať jsou to pozemské prostředky nebo pozemská vážnost.

V takových případech se nemůže uplatnit opravdová věrnost, protože tu lze prokazovat jen *dobrovolně* s láskou, od níž se nedá oddělit. Proto věrnost nemůže působit samostatně!

Kdyby však lidé žili v pravé lásce, jak to Bůh požaduje, byla by již sama tato okolnost pákou umožňující změnit mezi lidmi mnohé, ba všechno! Vnitřně opovrženíhodný člověk by pak nemohl obstát, tím méně by mohl mít zde na zemi úspěchy. Ihned by nastala velká očista.

Vnitřně opovrženíhodným lidem by se neprokazovaly pozemské pocty a takoví lidé by ani nezastávali důležitá místa, neboť rozumové vědění samo o sobě nesmí opravňovat k vykonávání funkce!

Pak by bylo plnění povinností vždy jen radostí a každá práce by byla potěšením, protože všechno myšlení i jednání by bylo zcela proniknuto Bohem požadovanou pravou láskou a kromě neomylného citu pro spravedlnost by je doprovázela i věrnost. Věrnost, která sama sebou zůstává úplně samozřejmě stálá a nepovažuje to za zásluhu, která musí být odměněna.

KRÁSA NÁRODŮ

ZEMI nyní obklopuje Světlo. Kolem zeměkoule se pevně uzavírá silný obal, aby temnoty nemohly uniknout. Stále sílí tlak a mocně stlačuje všechno zlo, takže se musí uzavírat jeden kruh za druhým všeho dění, aby se spojil konec se začátkem. Světelná kopí a světelné šípy sviští, blýskají se světelné meče a Luciferovi přisluhovači jsou silně tísněni, dokud nebudou zničeni.

Svaté vítězství Světla zde na zemi! Taková je všemocná vůle Boží. Ať všude pronikne Světlo, i do všech omylů lidstva, aby nyní lidstvo poznalo Pravdu. –

K požehnání všech národů má nastat nová, velká doba, aby se cítily šťastnými na půdě, ke které patří, a aby pak – jak to zcela přesně odpovídá jejich rase – dospěly k plnému rozkvětu, mohly přinášet nejbohatší ovoce a svým harmonickým působením podporovaly celé pozemské lidstvo.

Tak vznikne krása! Celá země bude obrazem krásy, jako by vyšla přímo z ruky velikého Stvořitele, protože lidští duchové se budou zachvívat stejným způsobem a jejich radostné tvoření bude stoupat jako jásavé děkovné modlitby do světlých výšin a tam nahoře bude zrcadlit všechnu harmonii štěstí, jak bude patrná na této zemi!

Tato Bohem chtěná krása však nemůže nastat, dokud se vůdčí osobnosti budou snažit svému národu a své zemi vnutit cizí mravy a obyčeje, cizí oblečení i cizí stavební sloh v mylném domnění, že to jejich národu přinese pokrok. Napodobení není povznesení, protože to není vlastní dílo! Opírat se o cizí vzory, tak aby byli všichni stejní, není správné!

Nejlepším měřítkem je zde smysl pro krásu, který je vám dán

proto, abyste poznali, co je v takových věcech správné a co nesprávné! Oddejte se původnímu, *pravému smyslu pro krásu*, a nebudete moci nikdy bloudit. Smysl pro krásu je totiž spojen s prazákony stvoření a je výrazem dosud skrytého vědění o dokonalosti. Je neklamným ukazatelem cesty pro každého *ducha*, protože v tomto pozdějším stvoření má jedině všechno *duchovní* schopnost poznat při dosažení určitého stupně zralosti plně vědomě skutečnou krásu!

Ale i zde jste žel již dávno potlačili přirozené cítění vám nyní už známým pádem do hříchu s jeho neblahými následky, když jste dovolili rozumu, aby vládl, a ten všechno pokřivil. Na místo pojmu opravdové krásy postavil módní bláznivost a vaše marnivost se jí velmi ráda podrobila. Módní bláznivost úplně zasypala váš smysl pro krásu, pro ušlechtilé, půvabné formy, který je dán vašemu *duchu* jako vodítko a opora v tomto hrubém pozemském bytí. Tím jste vlastní vinou ztratili velkou pomoc!

Jinak byste ve *všech* životních situacích a na *všech* místech vždy ihned vycítili a *věděli*, kde něco nesouhlasí, protože všude, kde se váš smysl pro krásu nemůže radostně zachvívat, není harmonie *taková*, jaká má být a jaká se ve stvoření přísně vyžaduje. A kde chybí harmonie, tam není ani krása.

Podívejte se na Číňana, Japonce nebo Turka v cylindru. Jsou to karikatury evropské kultury. Pohleďte na Japonku, která se teď obléká po evropsku, a pak se na ni podívejte v oděvu *její* země! Jaký je to rozdíl! Kolik ztrácí v oděvu, který je cizí její zemi! Je to pro ni velká ztráta. –

Jedině povznesení vlastní kultury je pro každý národ opravdovým pokrokem! Ve všem má být sice *vzestup* a ne stav klidu, ale vzestup spojený s pokrokem musí být vždy budován na *vlastním* základě a vycházet z *něho*. Nesmí to být přejímání cizích prvků, jinak to není nikdy pokrok. Toto slovo samo ve svém pravém smyslu zavrhuje jakékoliv opírání se o cizí vzory. *Pokrokem* pro národ přece může být jen rozvoj toho, co národ již má, nemůže to však být převzetí něčeho vypůjčeného. Převzetí není pokrokem. Pokrok spočívá v postupném rozvoji toho, co zde už je, jak by mělo vyply-

nout již z přemýšlení o tom. Vypůjčené nebo převzaté není také vlastnictvím, i když se projevuje snaha přivlastnit si to. Není to získáno vlastním přičiněním, není to produkt ducha národa, na který jedině by národ mohl být hrdý a musí být hrdý!

V tom také spočívá velký úkol pro všechny v zámoří: aby se tam každý národ stal velkým *sám v sobě*, úplně sám ze sebe, díky vlastním schopnostem, které jsou u mnoha národů této země velmi rozdílné. *Všechny* mají rozkvést *podle druhu půdy, na níž vznikly*. Musí zůstat přizpůsobeny této půdě, aby na ní rozvinuly *tu* krásu, která se bude na zemi harmonicky zachvívat spolu s ostatními. Pravá harmonie ale vznikne právě *rozdílností*, ne snad tím, že by se všechny národy staly stejnými. Kdyby bylo zamýšleno něco takového, pak by byla dána jen *jedna* země a jeden národ. Brzy by však nastal stav klidu a nakonec by tento národ zchřadl a vymřel, protože by chybělo občerstvování doplňováním!

Jen se podívejte na květiny na loukách, které právě svou rozmanitostí oživují a občerstvují, ba obšťastňují!

Nedbání těchto vývojových zákonů se ale na národech hořce vymstí, neboť i to nakonec způsobí úpadek a zhroucení, ne rozmach, protože zde v tomto případě chybí nutné zdraví. Člověk se nemůže vzpírat věcem, jimž je jako každý tvor natolik podroben, že nikdy ničeho nedosáhne, nedbá-li těchto živých zákonů vetkaných do stvoření. Tam, kde jich nedbá a jedná proti nim, *musí* dříve nebo později ztroskotat. Čím později, tím prudčeji. Přitom každý, kdo stojí v čele, nutně nese hlavní odpovědnost za chyby, které udělá následkem *svého* nesprávného stanoviska. Musí pak trpět za celý národ, který se ve své tísni na něho duchovně pevně zavěsí! –

Opakuji ještě jednou: Jedině povznesení vlastní kultury je skutečným pokrokem pro každý národ! Jeho kultura se musí hodit k půdě, podnebí a rase! Člověk musí v nejčistším smyslu *zakořenit v rodné hroudě*, jestliže chce růst a očekává pomoc ze Světla! Jen žádné přejímání bytostně cizích národních zvyků a obyčejů nebo cizích názorů. Zakořenění v rodné hroudě je základní podmínkou a jedině ono zaručuje ozdravění, sílu a zralost!

Což se člověk ještě dost nepoučil ze smutných zkušeností, které často učinil tím, že daroval svou vlastní kulturu cizím národům a musel pak zažít jejich úpadek? Jen velmi málo lidí se nad tím pozastavilo a přemýšlelo o tom. Ale i toto přemýšlení se dosud ztrácelo v písku a nenalezlo pevný základ, na němž by zakotvilo.

Odstranit toto zlo a vyvolat nový, radostný a bohatý život v zemích kolem všech moří je významný úkol. Je to převratné dílo, protože ve svých důsledcích přinese *všem* pozemským národům posílení a ozdravění, ba i štěstí!

DOKONÁNO JEST!

DOKONÁNO jest! Tato závažná slova Syna Božího zaslechli lidé a pochopili je jako dokončení jeho spasitelského díla, jako dovršení smírné oběti, kterou Bůh přinesl pozemským lidem za všechna jejich provinění.

Rozechvěni díkem proto nechávají věřící křesťané na sebe působit zvuk těchto slov, zhluboka vydechnou a naplní je příjemný pocit bezpečí.

Tento *pocit* však není ničím podložen, ale vzniká jen z prázdné lidské domýšlivosti. V každé lidské duši přitom vždy spočívá více nebo méně skrytá úzkostlivá otázka: Jak bylo možné, aby Bůh přinesl tak velkou oběť? Což má lidstvo pro něho takovou cenu?

A tato úzkostlivá otázka je oprávněná, neboť pramení z citu a má být výstrahou!

Duch se proti tomu vzpírá a promlouvá citem. Jeho varování proto nelze umlčet prázdnými slovy o tom, že Bůh je přece *Láska* a že Boží láska je a vždy bude lidem nepochopitelná.

Takovými slovy se lidé snaží vyplnit mezery tam, kde jim chybí vědění.

Jenže čas pro tyto prázdné fráze již minul. Nyní se musí duch probudit! *Musí*, nezbývá mu nic jiného.

Kdo se spokojuje s planými výmluvami ve věcech, na nichž závisí spása lidí, projevuje se jako duchovně líný v nejdůležitějších otázkách stvoření a tím i jako lhostejný a líný vůči Božím zákonům, které přece spočívají ve stvoření.

»Dokonáno jest!« To byl Ježíšův poslední vzdech, když končil jeho pozemský život a tím i jeho utrpení, které mu způsobili lidé!

Ježíš netrpěl *za* lidi, jak si to lidé ve své neomluvitelné domýšlivosti dosud snaží namluvit, ale trpěl *od* nich! Byl to výkřik úlevy,

že se utrpení blíží ke konci, a tedy výslovné potvrzení, jak bylo těžké to, co již vytrpěl.

Nepronášel tím obžalobu, protože jakožto ztělesnění Lásky by nikdy nežaloval. Boží zákony ale přesto působí všude neochvějně a neodvratně, tedy i zde. A právě zde doléhají dvojnásob těžce, neboť toto velké *utrpení, v němž nebylo zášti*, dopadá podle zákona desateronásobně na jeho původce!

Člověk nesmí zapomínat, že Bůh ve své nedotknutelné dokonalosti je také *Spravedlnost* sama! Kdo o tom pochybuje, rouhá se Bohu a vysmívá se jeho dokonalosti.

Bůh jest od věčnosti do věčnosti živým a neochvějným zákonem! Jak se může člověk opovážit pochybovat o tom přáním, aby bylo možné, že by Bůh přijal odpykání od někoho, kdo se sám ve stvoření neprovinil, kdo sám není viníkem!

Něco takového není možné ani *na zemi*, tím méně v Božském! Kdo z vás, lidé, souhlasí s názorem, že by pozemský soudce byl schopen zcela vědomě dát popravit místo vraha nevinného člověka a skutečného vraha by propustil bez trestu! Ani jeden z vás by něco tak nesmyslného nepovažoval za správné! O Bohu si však necháte od lidí něco takového namluvit, aniž se proti tomu alespoň v nitru ohradíte!

Přijímáte to dokonce s povděkem a stále se snažíte umlčet jako nesprávný vnitřní hlas, který se ve vás ozývá a vybízí vás, abyste o tom přemýšleli!

Pravím vám, že působení živého zákona Božího nedbá na vaše nesprávné názory, které se v tomto případě snažíte zastávat i proti vlastnímu přesvědčení, ale nyní na vás těžce dopadne a současně přinese i následky rouhání, jehož se dopouštíte takovým nesprávným myšlením! Probuďte se, aby pro vás nebylo příliš pozdě! Vymaňte se z uspávajících názorů, které nelze nikdy uvést do souladu s Boží spravedlností! Jinak se vám může stát, že se tento váš líný mrákotný stav změní ve smrtelný spánek, po němž musí následovat duchovní smrt!

Dosud jste si mysleli, že Božské má snášet posměch a pronásle-

dování a ponechat je bez trestu, zatímco vy, pozemští lidé, si činíte nárok na opravdovou spravedlnost! Podle vás se má Boží velikost projevovat tím, že Bůh smí za vás trpět a že vám má za špatné činy, jichž se na něm dopouštíte, ještě nabízet dobro! Něco takového nazýváte božským, protože to podle vašich názorů může dokázat jen Bůh.

Tím říkáte, že člověk je mnohem spravedlivější než Bůh! Chcete, aby Bůh měl možnost činit všechno, co není pravděpodobné, ovšem jen tehdy, když to prospívá vám samotným! Ne jinak! Protože se hned dovoláváte Boží spravedlnosti, jestliže někdy hrozí nebezpečí, že se něco obrátí proti vám!

Musíte přece sami poznat, jak dětinský je takový jednostranný názor! Musíte se červenat hanbou, když se někdy pokusíte o tom správně přemýšlet!

Kdyby tomu mělo být podle vašeho názoru, Bůh by vlastně svou shovívavostí podporoval a posiloval všechno špatné a nízké! Vy pošetilí, pochopte přece pravdu:

Bůh působí v tomto stvoření na tvory, tedy také na vás, pouze svými neochvějnými zákony, které jsou ve stvoření od počátku pevně zakotveny! Jsou neoblomné a nedotknutelné a působí vždy s neomylnou jistotou. Jejich působení je nezadržitelné a rozdrtí všechny, kdo se snaží postavit se jim do cesty, místo aby se *vědomě přizpůsobili* jejich zachvívání.

Vědění je však pokora! Kdo má pravé vědění, nemůže pokoru nikdy opomenout, neboť vědění a pokora jsou jedno a totéž. S opravdovým věděním přichází jako samozřejmost současně i pokora. Kde není pokora, tam není ani opravdové vědění! *Pokora ale znamená svobodu!* Pravá svoboda každého lidského ducha spočívá jen v pokoře!

To ještě přijměte jako doprovod! Nikdy již přitom nezapomeňte, že Boží *lásku* nelze oddělit od *spravedlnosti!*

Tak jako je Bůh láskou, tak je i živou spravedlností! *Je* přece zákonem! Pochopte konečně tuto skutečnost a učiňte ji navždy základem svého myšlení. Pak nikdy nesejdete ze správné cesty vedoucí k přesvědčení o velikosti Boží! Tuto velikost *poznáte* na svém okolí i při pozorování každodenního života! Buďte proto duchovně bdělí!

NA HRUBOHMOTNÉ HRANICI

MILIÓNY pozemských lidí si říkají hledající, ale nejsou jimi! Mezi pokorným hledáním a samolibým, ješitným bádáním je velký rozdíl!

Přesto se považují za hledatele Pravdy a dokonce si o sobě myslí, že když pátrají po Pravdě, stali se z nich také již vědoucí.

Takovou domýšlivost by bylo možné prostě považovat za směšně groteskní, kdyby v sobě často neskrývala nebezpečí. Byla odjakživa nebezpečná. Pátrání a zkoumání je totiž *jen* práce rozumu. Co však může rozum, který vychází z hrubohmotného mozku a je proto také podroben prazákonům stvoření působícím v hrubohmotnosti, vyzkoumat o *duchovnu*, s jehož druhem nemá vůbec nic příbuzného? *Na této jediné, úplně přirozené skutečnosti už vše ztroskotává!*

Na nejzazším místě jemné hrubohmotnosti se již člověk nemůže se svým badatelským úsilím dostat dál.

Jemnohmotnost je a zůstane lidskému rozumu cizím druhem, se kterým nemůže navázat spojení. Bez spojení ale nelze nikdy ani nic pochopit, vidět nebo slyšet, tím méně bádat, zkoumat nebo zařazovat do hrubohmotných pojmů. Ty rozum nemůže postrádat, což dokazuje, že podléhá hrubohmotným zákonům, s nimiž je pevně spjat.

Proto každý dosavadní »hledající« nebo *»duchovní badatel«* zůstal vždy těsně připoután k hrubohmotnosti a nemohl nikdy, ani při skutečně velké snaze překročit její nejjemnější hranice směrem vzhůru. Prazákon stvoření ho pevně zadržel. Nemohl jít vůbec dál.

Proto muselo často žalostně ztroskotat i mnoho takzvaných zkušebních komisí, které se uvolily nebo se cítily být povolanými »přezkoumat«, zda jsou vlastnosti médií a výsledky jejich činnosti pravé, aby pak předložily posudek, podle něhož by se měli lidé řídit.

Tito *zkoumající* se vždy setkali s žalostným nezdarem, i když chtěli vzbudit zdání opaku a možná i sami věřili svému posudku. Závěry, k nimž se dojde na základě neochvějných zákonů stvoření, však do-

kazují něco jiného a mluví *proti* nim. A každé jiné dokazování se staví proti nezměnitelnosti Božích zákonů, je to tedy špatné a pochybené lidské dílo, vzniklé z nízké ješitnosti a nejomezenější samolibosti.

Z téhož důvodu se i pozemské soudy staví nepřátelsky ke všem jemnohmotným událostem, protože nejsou prostě vůbec schopny vmyslet se do věcí, jež jsou nesmírně vzdáleny jejich porozumění.

To je ale chyba soudců. Dopouštějí se jí následkem vlastní omezenosti způsobené leností ducha, jehož nechávají klidně spát, zatímco pozemský *rozum*, který pochází z hrubohmotnosti, považují za *ducha* a jako takového si jej cení. Není to vždy chyba těch, jež předvolávají. Přesto se však nikdy nezalekli toho, aby způsobem, který odporuje Božím zákonům, nevyslovovali úsudek o věcech, jimž nerozumí! Ba ještě víc, následkem tohoto neporozumění se snažili skutečným jemnohmotným i duchovním dějům velmi často přikládat úmysl vědomého klamání, dokonce i podvodu!

Je to stejný způsob jednání, jaký kdysi uplatňovaly církve a světské soudy při čarodějnických procesech, nic jiného. Není o nic méně odporný a omezený a právě tak jako tehdy se příčí všem prazákonům stvoření.

Výjimky, kdy skuteční podvodníci chtějí něco využít pro sebe, je možné najít ve *všech* oblastech činnosti pozemských lidí, a přesto nemůžeme již předem posuzovat celou oblast s nedůvěrou. Je tomu tak v každém řemesle i v každé vědě, ve všech druzích nejrůznějších povolání. Tyto podvodníky však lze nakonec vždy snadno poznat, neboť zlé chtění se nedá trvale skrývat.

Proto musí být toto podivné nepřátelství pozemských soudů i všech rozumových lidí klidnému pozorovateli tím nápadnější.

Při bližším zkoumání se pak snadno zjistí, že bezpodmínečné nepřátelství a snahu po potlačení vyvolává jen tlak naprosté neschopnosti porozumět těmto věcem.

Dnes opravdu nemá žádný člověk ani tušení o velikosti, čistotě a přitom ohromující prostotě a skutečně velmi snadné srozumitelnosti základních zákonů ve stvoření, podle nichž se *musí* řídit pozemské zákony i církve, chtějí-li být správné a spravedlivé, a tím

také milé Bohu! Nemohou a nesmějí jednat jinak, jestliže nechtějí působit škodu samy sobě a svým bližním.

Pro všechny tvory přece není nic jiného než tyto nezměnitelné Boží zákony ve stvoření, ze kterých vznikli a jimž se musí také přizpůsobit, nechtějí-li být škůdci stvoření. I člověk jako tvor se musí konečně odhodlat k tomu, aby se podle nich řídil, jestliže nechce zahynout následkem své lehkomyslnosti, své vypínavosti a rozumového chytráctví, které je s tím úzce spojeno. Rozum totiž hraje ve velikém stvoření jenom nepatrnou úlohu a slouží pouze k pohybu v nejhrubší hmotnosti. Co je nad její hranicí, nedokáže rozum nikdy pochopit, a proto v tom nemůže nikdy vyvíjet činnost, tím méně to může posuzovat.

Celé vědění, které pozemské lidstvo dnes má a jímž se pyšní, se pohybuje *jen* v hrubohmotné říši a nejde nad ni! To dokazuje, jak je toto vědění úzce omezené, neboť hrubohmotnost je ze všech kruhů v tomto pozdějším stvoření *nejnižším*, nejhutnějším a nejtěžším, a proto také co se týče pojmů nejvíce omezeným kruhem!

Také vaše myšlenky jsou jakožto produkt mozku jen hrubohmotného druhu! Patří k jemné hrubohmotnosti, k níž náleží i všechny myšlenkové formy, které mohou často vidět média. Média se ale domnívají, že je to v jemnohmotné říši nebo dokonce v duchovnu. O myšlenkových formách jsem se zmínil již dříve v jedné přednášce a mluvil jsem také o shromaždištích, která se z nich vytvářejí. Nemluvil jsem však o úrovních nebo o druzích, k nimž patří. Myšlenky stejně jako myšlenkové formy jsou ještě *hrubohmotného druhu*, i když patří k *jemné* hrubohmotnosti. Nejsou *jemnohmotné*. Jemnohmotnost nemá nic společného s jemnou hrubohmotností.

Jsou to úplně rozdílné druhy a nemohou se mísit, ale musí stát vždy vedle sebe, protože jiný druh je podroben také jiným *formám* zákona. V každém druhu stvoření jsou sice Boží zákony jednotné, neboť procházejí celým stvořením, ale přesto se v něm projevují v jiné formě, která odpovídá tomuto druhu. Proto člověk nikdy nemůže pomocí hrubohmotných nástrojů, k nimž patří mozek s rozumem, zkoumat nebo posuzovat něco, co patří k jemnohmotnosti.

Právě tak nemůže zkoumat nebo posuzovat děje, které se odehrávají v duchovnu, pokud k němu chybí spojení, jehož lze dosáhnout jen prostřednictvím záření.

Cesta záření z hrubohmotnosti je však dosud uzavřena všem, kdo se bezpodmínečně podrobili nadvládě rozumu, který je pevně připoután k hrubohmotnosti a jejím pojmům. Tito vyložení otroci rozumu nemohou vůbec vysílat záření do jiných úrovní, protože si k tomu sami uzavřeli hranice a nechali v sobě zakrnět všechno, co je k vysílání záření nutné.

Lidé už jen lezou po zemi, zatímco síla ke vzletu do výšin je již dávno opustila, protože ji nepoužívali a nevyužívali od té doby, kdy začali za nejvyšší považovat rozum a ten je připoutal k zemi.

Museli jste tím být vystaveni zákonu přizpůsobení, který samočinně působí ve hmotnosti. Vede se vám stejně jako zvířatům, jimž křídla nejdříve pomalu zakrní a pak úplně zmizí, když je nikdy nepoužívají, nebo jako rybám, jejichž vzduchový měchýř sloužící k pohybu nahoru a dolů a k udržování se ve vodě časem zanikne, jestliže následkem příliš silného proudění vody trvale pobývají jen u dna.

Samozřejmě že k tomu nedojde rychle ze dne na den, nýbrž teprve během staletí i tisíciletí. Ale dojde k tomu. A u lidského ducha k tomu již *došlo!*

Všechno, co horlivě nepoužíváte správným způsobem, musí u vás časem zakrnět a zaniknout. Samočinné přizpůsobení je jen následkem určitého zákona stvoření, a to zákona *pohybu!* Je to pouze *jeden* z jeho mnohostranných projevů. Co se nepohybuje správným způsobem a přirozeně i to, co se stále *neudržuje* v nutném pohybu, *musí* zakrnět a nakonec to i každá hrubohmotná forma musí odvrhnout, neboť každá forma se utváří jen podle druhu pohybu.

Nenamítejte, že to odporuje rčení, že *duch* utváří tělo! Toto rčení to pouze potvrzuje a svědčí o nezměnitelnosti tohoto zákona, protože každé chtění ducha *je* pohybem, který při svém dalším působení opět vyvolává pohyb!

Jděte a hledejte v přírodě. Pozorujte stvoření samé. Najdete ryby, které neumí plavat, protože se těžko udržovaly v prudce tekoucích

vodách, takže raději pobývaly u dna. U nich vzduchový měchýř zakrněl a časem úplně zmizel. Znáte i ptáky, kteří neumí létat. Vzpomeňte si na tučňáky, pštrosy a mnohé jiné. Vytváří se a udržuje vždy jen *ta* část těla a *ta* schopnost, která se *používá*, která je tedy činná podle zákona nutného pohybu.

Vy jste však celá tisíciletí využili jen k tomu, abyste se doslova křečovitě přimkli k nejnižší a úzce omezené hrubohmotné říši, protože vám byla vším. Zahrabali jste se do ní a *nedokážete* již pohlížet vzhůru! Ztratili jste k tomu schopnost, odvykli jste tomu následkem lenosti svého ducha, který se už nechce pohybovat vzhůru a dnes se u mnoha lidí již ani *nemůže* pohybovat!

Proto pro vás nyní bude také těžké pochopit *Slovo* z nejvyšších výšin a pro mnohé to bude úplně nemožné. Kdo je chce posuzovat jen *rozumem*, ten nikdy nepozná jeho skutečnou hodnotu, protože v tom případě musí Slovo Boží strhnout do nízkého, hrubohmotného chápání. Ten, kdo dovede myslet už jen v úzkých hranicích, zmenší podle svého chápání i Slovo, nepozná je tedy a lehkomyslně je odloží, protože neuvidí *to*, co skutečně obsahuje!

Ve své malosti ale bude rád o Slově mluvit, kritizovat je a možná je dokonce bude chtít znevažovat. *Všechno*, co takoví lidé dělají, totiž *svědčí* o tom, že jejich snaha po vědění je úzce omezená, a zřetelně mluví o jejich neschopnosti hlouběji zkoumat. Denně se můžete všude setkat s tím, že právě skutečně hloupí lidé se považují za zvlášť chytré a snaží se rozmlouvat o tom, o čem moudrý mlčí. Hloupost je vždycky dotěrná.

Pozorujte někdy lidi, kteří rádi a nápadně vyprávějí o jemnohmotných nebo dokonce duchovních dějích. Brzy poznáte, že ve skutečnosti o nich neví vůbec nic. Zejména ti, kdo často mluví o karmě! Nechte si od takového člověka vysvětlit, co je to karma. Z divokého zmatku, který uslyšíte, vás bude obcházet hrůza.

A na ty, kdo sami nevyprávějí, ale skromně se ptají na to, jakou mají karmu, se podívejte bystřeji, dříve než jim odpovíte. Většina z nich chce v karmě jen objevit omluvu pro sebe a pro své slabosti. Touží *po tom*, aby se díky své víře v karmu mohli i nadále s kli-

dem poddávat svým slabostem a mnohdy dokonce i nevychovanosti. Jakmile jim z toho vzniknou nepříjemnosti, ihned se sami omlouvají, že je to přece jejich karma. S pokryteckým výrazem ve tváři rádi vzdychají: »Je to má karma, kterou musím odčinit!« Stále jen vzdychají, i když by při troše ohledu na své bližní a troše sebevýchovy mohli mnohé změnit a mnohému zabránit. Tak se stávají tyrany svého okolí a porušují harmonii!

Nemyslí a *nechtějí* myslet na to, že teprve tím na sebe uvalují karmu, která je vrhá o staletí nazpět!

Jsou to plané řeči, nic než plané řeči vznikající z nedostatku opravdu svěžího chtění a z ješitnosti! Škoda každé minuty, kterou člověk obětuje takovým duchovním lenochům. Nevšímejte si jich a vezměte si k srdci, že ten, kdo skutečně něco ví, nebude nikdy tlachat!

Takový člověk *nepovažuje* své vědění za *předmět zábavy* a nepoužívá je k ní! Odpoví jen na vážnou otázku, a to ještě váhavě, pokud se nepřesvědčí, že tazatele k ní vede skutečně poctivé chtění.

Lidské řeči o těchto věcech jsou většinou jen mluvením do větru, neboť chápání pozemských lidí nemohlo překročit hranice hrubohmotnosti následkem chyb, jichž se ve stvoření dopustili a které je kvůli lenosti jejich ducha zdržují dole. Lidé zaměnili ducha s pozemským rozumem, a tím si sami vytvořili nízkou hranici.

Pozemští lidé nynější doby, nepronášejte v budoucnosti úsudky o věcech, jimž nemůžete rozumět! Vina, kterou tím na sebe uvalujete, je *příliš* těžká. Není menší než vina, kterou na sebe kdysi uvalili lidé, kteří v tupém zaslepení uvrhli nesčetné tisíce lidí do bídy a utrpení a mnohé z nich připravili i o pozemský život upálením po dnech plných muk. Obviňujete-li dnes vědoucí lidi z podvodu nebo alespoň z hrubého klamu, činíte podle Pánova zákona totéž!

Snažte se konečně, abyste plnili *své* povinnosti vůči svému Bohu a *poznali Boží zákony* dříve, než budete chtít soudit! Nemáte právo očekávat odpuštění. Nemůžete je očekávat ani podle vašeho vlastního pravidla, podle něhož neznalost zákona nechrání před trestem! Oko za oko, zub za zub, *tak* se nyní bude dít *těm* lidem, kteří nechtějí jinak a nedbají Pánova zákona!

POZNÁVÁNÍ BOHA

I KDYŽ jsem již vysvětlil, že člověk nikdy nemůže Boha skutečně *spatřit*, protože jeho druh k tomu nemá schopnost, přesto má v sobě dar *poznávat* Boha v jeho dílech.

Toho však nedosáhne přes noc a nedostane se mu toho ve spánku. Vyžaduje to vážné úsilí a velké, silné chtění, které nesmí postrádat čistotu.

Vám lidem je dána neuhasitelná touha po poznání Boha. Tato touha je ve vás vrostlá a nedá vám při vašem putování pozdějším stvořením pokoj. Smíte proputovat pozdější stvoření za účelem svého vývoje, abyste se stali vědomými sami sebe a naučili se naplněni díkem užívat všech požehnání, která světy v sobě skrývají a nabízejí je vám.

Kdybyste během tohoto putování dosáhli ve svém nitru stavu klidu, měl by nutně za následek zastavení. Zastavení ale znamená pro vašeho ducha zemdlení a úpadek a nakonec i nevyhnutelný rozklad, protože váš duch nebyl poslušen prazákona nutného pohybu. Soustrojí samočinných zákonů ve stvoření je pro lidského ducha jako běžící pás, který ho bez přestání unáší vpřed. Každý, kdo neumí udržet rovnováhu, však na něm uklouzne, klopýtne a upadne.

Udržovat rovnováhu v tomto případě znamená zachovávat prazákony stvoření a nenarušovat tak harmonii ve stvoření. Kdo se zapotácí a upadne, kdo se neumí udržet vzpřímený, je *vlečen*, protože kvůli němu se soustrojí nezastaví ani na vteřinu. Vlečení však zraňuje. Opět vstát pak vyžaduje zvýšené vypětí sil a ještě větší námahy je zapotřebí k opětovnému nalezení nutné rovnováhy. Při neustálém pohybu okolí to není tak snadné. Jestliže se to nepodaří, je člověk úplně vyhozen ze své dráhy, dostane se mezi hnací kola soustrojí a je rozdrcen.

Lidé, buďte proto vděční, že vám touha po poznání Boha nedopřeje na vašich cestách klidu. Aniž to sami víte, vyhnete se tak ve světovém soustrojí nejrůznějším nebezpečím. Ale vy jste nepochopili touhu, která ve vás plane, také ji jste pokřivili a změnili na pouhý nízký neklid!

Tento neklid se pak snažíte nesprávným způsobem něčím utlumit nebo upokojit. Protože k tomu používáte jen svůj rozum, saháte přirozeně jen po pozemských žádostech. Doufáte, že tuto touhu uspokojíte hromaděním pozemského majetku, ve shonu práce nebo v rozptylujících zábavách a oslabujícím pohodlí, a když na vás dolehne příliš silně, snad také v čisté formě pozemské lásky k ženě.

Ale to všechno vám nepřináší užitek a nepomáhá vám dostat se vpřed. Touhu po poznání Boha, kterou jste zkřivili na pouhý neklid, to snad může na krátký čas utlumit, nedokáže ji to však navždy uhasit, ale pouze někdy potlačit. Tato touha, kterou jste nepoznali, stále znovu pobízí lidskou duši. Nesnaží-li se pozemský člověk konečně pochopit její smysl, štve ho mnoha pozemskými životy, aniž přitom uzrává, aby mohl – jak je to chtěno – vystoupit do lehčích, světlejších a krásnějších oblastí tohoto pozdějšího stvoření.

Chybu dělá člověk sám. Dbá příliš málo nebo vůbec nedbá pomocí, které jsou mu darovány, protože se mylně domnívá, že sám všechno zmůže kličkami rozumu, jež uvázal kolem křídel svého ducha.

Nyní je konečně na *konci* svých sil! Je vyčerpán tím, jak byl štván silami, které dosud nepoznal a jejichž pomoci se tvrdošíjně uzavíral. Myslí si totiž dětinsky, že všechno ví a umí lépe, a chová se svéhlavě, což se projevuje jako následek násilného zmrzačení mozku, které si sám způsobil.

A přece by to každý člověk měl snadné, jen kdyby nechal prostě a skromně v sobě uzrávat všechny dary, které mu Stvořitel daroval pro jeho putování všemi úrovněmi pozdějšího stvoření, putování, jež lidský duch tak nezbytně potřebuje ke svému vlastnímu vývoji. Tím by se stal velkým, mnohem větším a mnohem více vědoucím, než kdy snil. Bez pokory a skromnosti se však tyto dary u něho nemohou rozvinout ve schopnosti!

Vaše vědění, na které jste tak pyšní, je dětskou hračkou! Je to jen zrnéčko prachu ve srovnání s tím, co jste mohli vědět, a především co jste mohli *dělat* a co jste dnes již také *měli* dělat! Co víte, pozemští lidé, o podivuhodném stvoření, jež se vám nedotknutelné všude ukazuje v tom kterém druhu a kráse, především ale ve svých zákonech! Tupě stojíte před veškerou touto velikostí. Lidé, snažte se konečně *poznat svého Boha* ve stvoření, v němž jste nepatrnou částečkou druhu, který se smí z milosti svého Stvořitele vyvíjet, takže se splňuje jeho touha, kterou má v sobě!

Nesnažte se tím uspokojit jen svou ješitnost, jak jste to činili až dosud zotročeni vlastním rozumem! S tím jste u konce! Co nevidět se zhroutí vaše snaha uplatnit své nepatrné schopnosti. A abyste měli skutečné schopnosti, do toho máte velmi daleko.

Jakými nepatrnými břídily jste až dosud byli, dokážou vám nyní samy následky vašeho působení. Poslušny Božích zákonů ve stvoření se přivalí jako těžké vlny zpět na původce a buď je vysoko povznesou, nebo je pod sebou pohřbí se všemi jejich díly. Při tom se neomylně ukáže, co bylo správné a co nesprávné. V poslední době jste již mohli dost zřetelně vidět, jen kdybyste to *chtěli* vidět, že všude selhaly snahy o odvrácení valícího se již úpadku a zániku. To by vás muselo varovat, abyste se ještě v pravou chvíli obrátili a zamysleli se konečně *sami nad sebou!*

Lidé ale neslyší a nevidí. Zoufalství je tím divočeji dohání k tomu, aby věřili, že jim mohou pomoci lidské schopnosti.

Já vám však pravím: Kdo nestojí a nepůsobí v zákonech Božích, tomu se již nedostává pomoci ze Světla! Znalost Božích zákonů ve stvoření je podmínkou! A bez pomoci ze Světla je *dnes skutečná* výstavba zcela nemožná!

Víra nějakého člověka ve vlastní poslání a víra těch, kteří ho následují, není pozemským lidem nic platná. Spolu s ním se vše zhroutí na tom místě, kde se ho dotkne působení Božích zákonů ve stvoření.

A podle svatého Božího zákona bude nyní před toto působení postaven *každý* člověk! V tom spočívá soud, jehož se obávají všichni věřící!

Věřící! Vy všichni, kdo se za ně považujete, někdy přezkoumejte, zda je vaše víra skutečně *pravá!* Nemíním tím, *jakou formou* věříte, zda jako katolíci nebo protestanti, buddhisté či mohamedáni nebo nějakým jiným způsobem, *mám na mysli povahu vaší* víry, jak dalece je tato víra *živá!*

Neboť Bůh je Bůh! A *to, jak* se k němu přibližujete *ve svém nitru*, je jedině směrodatné pro sílu a ryzost vaší víry!

Takto se někdy pečlivě přezkoumejte. Chci vám ukázat, jak k tomu můžete najít cestu, abyste pro své zkoumání měli vodítko.

Pojďte se mnou v duchu do Afriky k některému černošskému kmeni. Vmyslete se do chápavosti těchto lidí. Snažte se uvidět zřetelně před sebou jejich vnitřní život a jejich myšlenkový pochod!

Tito lidé věřili v démony a všechno možné. Měli hrubé, ze dřeva vyřezané modly. Potom k nim přišli křesťanští misionáři. Vyprávěli jim a poučovali je o velikém, neviditelném Bohu svého náboženství.

Představte si to a řekněte sami, s jakými city se tito přírodní lidé budou po svém pokřtění modlit k tomuto křesťanskému Bohu, který je pro ně nový! Nebudou se modlit o mnoho jinak, než jak se předtím modlili ke své modle vyřezané ze dřeva! Většina z nich prostě přijme nového Boha místo dosavadních model. V tom je celý rozdíl. Jejich cítění se přitom nezměnilo a v nejpříznivějších případech se drží pouze *učení*. Skutečné *prožívání* jim však chybí. U těchto nevědomých lidí tomu ani nemůže být jinak.

Přijetí samotného učení je ještě neučiní *vědoucími*, protože přijatá víra se opírá pouze o vědění převzaté od jiných lidí, které si dělá nárok na to, že je skutečným věděním. Chybí při tom vnitřní prožívání přinášející užitek, a tím i skutečná opora! Tak je tomu vždy a všude. Misionáři a ostatní lidé, kteří obracejí na víru, se vrhají na lidi a chtějí je *bez* jakéhokoli přechodu obrátit na křesťanství.

Také při vyučování dětí se dnes odehrává totéž, a přece děti nejsou vnitřně ničím jiným než pohany, protože křest je ještě neudělal vědoucími.

Jestliže však člověk nekráčí popořádku po stupních, jež jsou ve stvoření vyznačeny a které mu stvoření díky samočinným prazáko-

nům samo nabízí, neboť se přece skládá z těchto stupňů, nemůže nikdy dospět k opravdovému poznání Boha! Pak mu nebudou nic platné ani *dobré* nauky, ale pouze ho zmatou na jeho cestách.

To je bolavé místo celé dosavadní misijní práce. *Nemůže* vůbec rozvinout působení, které by bylo skutečně živé, protože nejde cestami, jež jsou v souladu se zákony stvoření. Zákon vývoje působící v tomto stvoření nestrpí, aby se dělaly skoky, má-li se dospět k opravdové zralosti. A člověk se nikdy nemůže pozvednout nad toto stvoření, ke kterému patří, se kterým je úzce spjat nesčetnými vlákny a jehož nejdrahocennějším plodem má nyní být.

Chce-li se však skutečně stát plodem, který je toto stvoření schopné vytvořit pomocí čisté Pánovy síly, nesmí se jeho uzrávání přerušit! Je to stejné jako při působení bytostného během zrání ovoce na stromě. Tam, kde dojde k přerušení nebo jinému zásahu do procesu zrání, ať již následkem předčasného mrazu, příliš silné bouře nebo škodlivé svévole člověka, tam nemůže ovoce nikdy dosáhnout plné zralosti a tím i skutečné dokonalosti.

Nejinak je tomu u pozemského člověka, který je plodem *duchovního* působení.

Při jeho vývoji nesmí nic chybět, ani jediný stupeň, protože jinak by zůstala mezera, propast, která by nepřipouštěla další živou výstavbu a tím i další vzestup do výšin, ba přímo by to znemožňovala. Tam, kde chybí jen *jediný* stupeň nebo je nedokonalý, *musí* nastat zhroucení a pád. Člověk se může vykrucovat, jak chce, a přece se tomu *musí* podřídit. Chytráckým rozumováním není vůbec schopen postavit náhradní most, který by mu pomohl dostat se dál.

A člověk sám provedl škodlivý zásah tím, že *jednostranně* příliš vypěstoval svůj pozemský rozum. Ten ho nyní pevně jakoby ocelovými pouty připoutává jen k hrubohmotnosti, z níž sám pochází.

Následkem toho vznikla mezera, kterou nemůže překlenout naučená víra ve vysoké duchovno a v Božské!

A tak musí člověk jako plod pozdějšího stvoření vlastní vinou zakrnět na cestě ke své zralosti.

Proto mnohý člověk prožívá ještě i dnes úplnou ztrátu víry na-

učené v dětství, jakmile odejde ze školy a vstoupí do života, i když o ni statečně zápasí. Hledá-li vážně Pravdu, musí dříve nebo později svou víru znovu vybudovat od základu.

Být stržen nadšením davů nemá pro jednotlivce vůbec význam. To mu nikdy neposkytne pevnou půdu, kterou potřebuje ke vzestupu, a nemůže přitom najít ani *sám v sobě* nutnou oporu. *Tu* oporu, která jediná mu navždy umožní stát jistě a pevně.

Tak i v dnešní době není vyučování dospívajících dětí ve věcech víry dosud správné. *Proto* všude chybí *ta* víra, jež vede k *opravdovému poznání* Boha, které jediné přináší skutečné štěstí i mír!

Dnešní vyučování je nesprávné a bez života. Opora, o níž se jednotlivec domnívá, že ji má, je mylnou představou. Je to jen formální víra, na kterou se všichni upínají. Klid a pocit bezpečí, do nichž se snaží ukolébat, jsou strojené. Činí to často jen proto, aby sami navenek nenaráželi, někdy i proto, aby dosáhli pozemských výhod nebo aby se nějak uplatnili. Není to nikdy pravé, *nemůže* to být pravé, neboť k tomu dosud chybí základy odpovídající zákonům stvoření. A bez nich to prostě nejde.

Ohlédněme se do minulosti a sledujme, jak byli kdysi lidé v německých zemích obraceni na víru. Kdo uvažuje a nedá se strhnout líným průměrným davem, musí i zde poznat, že tehdy byla vytvořena jen prázdná a pro nitro člověka *neužitečná forma*, která nemohla přinést poznání Boha!

U každého národa, dokonce i u každého člověka, a to i u lidí této nové doby, musí být *nejdříve základ pro přijetí* vznešených poznatků o Bohu, jež jsou obsaženy v Kristově učení. Jen ze základu, který je k tomu zralý, může a musí být lidský duch uveden do všech možností poznání Boha prostřednictvím Kristova učení.

Tak je tomu a tak to zůstane na věky!

Kdyby tomu mohlo být jinak, byl by se Bůh zjevil národům země již *dříve*. On to však neučinil!

Teprve když některý národ dospěl ve svém vývoji tak daleko, že věděl o působení všeho bytostného, mohl se pak dovědět o duchovnu, o praduchovnu, o Božském a nakonec i o Bohu!

Ale vždy jen tím způsobem, že proroci, kteří k tomu byli povoláni, jej s porozuměním přiváděli na *vyšší* stupeň poznání, nikdy však přitom nebořili nic starého. *Stavěli na něm!* Právě tak, jak to potom činil a často ve svých slovech zdůrazňoval i sám Ježíš Kristus, jenže vy jste tomu až dosud *nechtěli rozumět*.

Křesťanské církve ale chtějí při obracení na víru zbořit mnoho starého a prohlásit to za nesprávné, nebo k tomu alespoň nepřihlížet a vyřadit to, místo aby na tom pečlivě stavěly dál a dbaly na nutné přechody. Očekávají od lidského ducha a požadují na něm, aby učinil skok přímo do nejvyššího Kristova učení.

Nedbá se tedy při tom na Boží zákony, i když je to často míněno dobře.

Také Germáni byli tehdy úzce spojeni s bytostnými. Mnozí z nich je mohli vidět a poznat, takže nemohli pochybovat o jejich skutečné existenci ani o jejich působení. *Viděli* je, a proto o nich *věděli*.

Bylo to jejich nejčistší přesvědčení, a tedy posvátné.

A tím, co bylo tehdy posvátné, Bonifác hrubě otřásl! Chtěl Germánům upřít, že je toto vědění pravdivé, a prohlásit je za mylné. Místo toho jim chtěl vnutit formy svého křesťanského učení. Takový nevědomý postup musel již předem vzbudit u Germánů pochybnosti o pravdivosti toho, co *on* jim zvěstoval, a připravit je o veškerou důvěru.

Měl jim potvrdit, že jejich vědění je pravdivé, všechno jim vysvětlit a pak je vést dál k vyššímu poznání! V tomto případě však chybělo jemu samému vědění o stvoření. Svou neznalost tkaní ve stvoření projevil až příliš zřetelně, když označil Wotana a jiné bytostné, které Germáni považovali za činné bohy, za blud a vyjádřil se o nich, že neexistují. I když to nejsou bohové, přesto existují díky Boží síle a působí ve stvoření.

Bez působení bytostných by nemohlo duchovno ve hmotnosti vůbec zakotvit, nemohlo by tedy ve hmotnosti nic provádět. Duchovno, z něhož pochází lidský duch, proto potřebuje ve hmotnosti ke svému vývoji pomoc bytostného!

Náboženská horlivost zde nemůže nikdy nahradit vědění.

Ale chyba, jíž se dopustil Bonifác a další, kdo obraceli lidi na víru, se ještě dnes udržuje živá.

Mluví se a učí o řeckých *bájích* vyprávějících o bozích. To však nebyly báje, ale skutečné *vědění*, které dnešním lidem chybí. Ani církve žel neznají působení svaté Boží vůle ve stvoření, které přece je domovem všech lidských duchů. Přecházejí slepě kolem toho, co se dosud stalo, a proto nemohou nikoho přivést k *opravdovému*, živému poznání Boha. Nemohou ani při nejlepší vůli.

Jen v samotných zákonech stvoření, které Bůh dal, může lidský duch dospět k poznání Boha. A toto poznání nevyhnutelně potřebuje ke svému vzestupu! Jen v něm se mu dostane *té* opory, která mu umožní neochvějně kráčet jemu předepsanou a prospěšnou cestou k dokonalosti! Ne jinak!

Kdo chce přeskočit působení bytostných, o nichž staré národy dobře věděly, nemůže nikdy dospět k opravdovému poznání Boha. Přesná znalost působení bytostných je nevyhnutelným stupněm k poznání, protože lidský duch se musí probojovat zdola nahoru. Nemůže nikdy získat schopnost vytušit praduchovno a Božské, které se nacházejí nad hranicí jeho chápavosti, jestliže dříve přesně nezná jako jejich základ spodní stupně stvoření, jež k nim patří. Je to nezbytně nutné jako příprava k možnosti vyššího poznání.

Jak jsem již pravil, vědění o Bohu bylo dáváno vždy teprve takovým národům, které již věděly o působení bytostných. Nikdy jinak, neboť předtím nebyly vůbec schopny si to představit. V tom bylo Světlem pečlivě vedeno celé lidské pokolení.

Člověka, který žije v čistotě a ví jen o bytostném, je nutné ve stvoření hodnotit výš než toho, kdo má jenom naučenou křesťanskou víru a bytostnému se usmívá jako pohádkám nebo bájím. Neví tedy o něm, a proto nikdy nezíská skutečnou oporu, zatímco první má ještě všechny možnosti ke vzestupu v silné, nezkalené a nepodlomené touze po výšinách.

Při dobrém chtění může za několik dnů živě dorůst k duchovnímu poznání a k duchovnímu prožívání, protože neztratil pevnou půdu pod nohama.

Zařaďte proto v budoucnosti při každé misijní činnosti a při veškerém školním vyučování vědění o Bohu až za vědění o zformovaných bytostných silách a jejich působení. Teprve z něho se pak může vyvíjet vyšší poznání duchovna, praduchovna, a nakonec i Božského a Boha.

Je nutné *celé* vědění o stvoření, má-li člověk nakonec dospět k tušení velikosti Boha a tím konečně také k opravdovému poznání Boha! *Dnešní* křesťanská víra nemůže mít v sobě nic živého, protože jí toto všechno chybí! To, co je k tomu nutné, se stále opomíjí a propast se nedá překlenout ničím jiným než tím, co Bůh k tomu účelu vložil do pozdějšího stvoření.

Z klidného pozorování celého dosavadního vývoje lidstva zde na zemi se však nikdo nenaučil tomu *nejdůležitějšímu:* že všechny stupně, které lidé museli prožít, *byly nutné*, a že se proto ani dnes nesmějí opomíjet nebo přeskakovat! Celé stvoření vám přece poskytuje jasný obraz a dává vám základy pro to, abyste takto postupovali!

Slyšte proto, co vám pravím: Dnešní dítě je až do své dospělosti bezprostředně těsně spjato jen s bytostným. V době dětství se s ním má při prožívání důkladně seznámit! Teprve když dospěje, přejde k duchovnímu spojení, staví na něm a stoupá ve svém vývoji. Musí se však přitom pevně a vědomě opírat o bytostné jako o základ a nesmí přerušit spojení s ním, jak to lidé dnes dělají. Toto spojení vůbec neprobouzejí v dětech k životu, ale naopak je v nezodpovědné domýšlivosti násilně potlačují. Pro vzestup však má a musí být obojí vědomě spojeno.

Dnešní člověk má být již tak dalece zralým plodem stvoření, že má v sobě *soustřeďovat celý* výsledek dosavadního vývoje lidstva!

Čím je tedy dnes pro každého jednotlivce *dětství*, tím byla dříve v celém vývoji stvoření jedna velká epocha vývoje lidstva.

Dávejte dobrý pozor na to, co tím říkám!

První období vývoje, které trvalo *milióny let,* se *nyní* u lidí na *dnešním* stupni vývoje stvoření stěsná do *dětských let!*

Není-li při tom někdo schopen držet krok, je to jeho vina. Zůstá-

vá pozadu a nakonec musí opět zaniknout. Vývoj stvoření se nedá zdržet leností lidí, ale postupuje nezadržitelně vpřed podle zákonů, které v něm spočívají a v nichž se projevuje vůle Boží.

Na dřívějším stupni vývoje stvoření museli lidé po mnoho pozemských životů zůstat vnitřně takoví, jaké jsou dnes děti. Byli přímo spojeni jen s působením bytostného. Pomalu se vyvíjeli vlivem prožívání, kterým jedině lze dosáhnout vědění a poznání.

Stvoření ale postupovalo ve svém vývoji neustále dál a je tomu již dávno, co dospělo tak daleko, že první vývojové stupně, které trvaly milióny let, se u lidí zde na zemi vtěsnávají do doby dětství. Dřívější epocha lidstva může a musí být nyní vnitřně rychle proputována za několik pozemských let, protože zkušenosti z předchozích životů dřímají uchovány v duchu.

Nesmějí však zůstat dřímat nebo dokonce být zatlačeny, jak se to dnes děje, ale musí být probuzeny, a tím dospět k vědomí. Vše se *musí* stát a zůstat živým pomocí vědoucích vychovatelů a učitelů, aby dítě dostalo pevný základ a oporu v bytostném. Tento základ a oporu dítě potřebuje k poznání Boha v duchovnu. Každý stupeň vyrůstá z předcházejícího stupně vždy teprve tehdy, je-li tento stupeň dokončen, a ne dříve. Předcházející stupeň se nesmí ani pak odstranit, jestliže se má schodiště udržet pohromadě a nemá se zhroutit.

Teprve když dítě tělesně dospěje, otevře se cesta ke spojení s duchovnem. Člověk se však k tomu může živě povznést *jen* tehdy, když se vědomě opírá o bytostné. Zde nepomáhají pohádky a pověsti, ale jedině prožití, které se má do začátku dospělosti ucelit a dovršit. Musí také *zůstat* úplně živé, aby byla duchovnu dána možnost stát se vědomě živým. To je nezměnitelná podmínka stvoření, kterou jste již dávno mohli všichni poznat při pozorování minulosti!

Teď to potřebujete, jinak se nemůžete dostat dál. Bez jasného vědění o působení bytostného není nikdy duchovního poznání. Bez jasného vědění o duchovnu a jeho působení nemůže vzniknout poznání Boha! Všechno, co se vymyká této zákonitosti, je domýšlivá představa a opovážlivost, často i zcela vědomá lež!

Zeptejte se svého bližního na nezměnitelné Boží zákony ve stvoření. Jestliže vám na to nebude umět správně odpovědět, pak je to jenom pokrytec, který klame sám sebe, mluví-li o poznání Boha a o *pravé* víře v něj!

Podle neochvějných zákonů Božích *nemůže* tuto víru mít, protože jí jiným způsobem nemůže dosáhnout!

Ve stvoření postupuje všechno nepřetržitě a jednotně vpřed podle neochvějného zákona! Jedině vy lidé dosud nejdete se stvořením následkem své zaslepenosti a směšné domýšlivosti na své vědění, kterou projevujete, protože vám chybí pokorné pozorování!

V dnešní době jdou děti a dospělí při poznávání Boha jako na chůdách! O poznání Boha sice usilují, ale vznášejí se při tom ve vzduchu a nemají živé spojení s pevnou půdou, která je nezbytně nutná pro to, aby měli oporu. Mezi jejich chtěním a základem, který je nutný pro výstavbu, je mrtvé dřevo postrádající schopnost cítění, stejně jako je tomu při chůzi na chůdách!

Mrtvé dřevo chůd je *naučená* víra, které úplně chybí pohyblivost a živost. Člověk má sice chtění, ale nemá pevný základ a správnou oporu. Obojí přináší jen znalost dosavadního vývoje stvoření, k němuž lidský duch navždy nerozlučně patří! Proto je a vždy zůstane s tímto stvořením úzce spojen a nikdy se nemůže povznést nad ně!

Lidé, probuďte se! Dohoňte, co jste zameškali! Ještě jednou vám ukazuji vaši cestu! Vneste konečně život a pohyb do svého strnulého chtění, pak naleznete velké poznání Boha. Mohli jste je mít již dávno, kdybyste v postupujícím vývoji velikého stvoření nezůstali pozadu!

Pamatujte si, že nesmíte vyřadit nic z toho, co již muselo celé lidstvo zde na zemi prožít, neboť prožívalo vždy to, co pro ně bylo nutné. A jestliže šlo podle vlastního chtění nesprávně, následoval zánik. Stvoření spěje neochvějně vpřed a setřásá všechny shnilé plody.

JMÉNO

JE ŽALOSTNÉ, že lidé tupě přecházejí dokonce i kolem vážných věcí a že ve své duchovní lenosti poznají všechno teprve tehdy, když to *musí* poznat. Tato smrtonosná lenost je však pouze následek dosud tak rouhavě používané *svobodné vůle* člověka.

Všichni lidé jsou podřízeni zákonu tak jako každý tvor; zákon je obklopuje a proniká jimi, a v zákoně a skrze zákon také vznikli. Žijí v něm a svobodnou vůlí si sami utkávají svůj osud a své cesty.

Cesty, které si sami utkali, je vedou při vtěleních zde na zemi neomylně k takovým rodičům, jaké pro své dětství bezpodmínečně potřebují. Tím přicházejí do *takových* poměrů, které jsou jim prospěšné, protože se jim tak dostává právě *toho*, co pro ně uzrálo jako ovoce nitek jejich vlastního chtění.

V prožívání, které z toho vzniká, také dále zrají. Jestliže totiž bylo jejich dřívější chtění zlé, budou přesně takové i plody, jež při tom musí poznat. Toto dění se svými nevyhnutelnými konečnými následky je současně i neustálým splňováním dřívějších přání, která vždy skrytě dřímají v každém chtění, ba jsou pohnutkou ke každému chtění. Tyto plody pouze přicházejí často o celý pozemský život později, ale dostaví se vždy.

V těchto následcích kromě toho spočívají současně ještě *rozuzlení a odpykání* všeho, co člověk až dosud zformoval, ať je to dobré nebo zlé. Jestliže si z toho vezme ponaučení a dospěje k poznání sebe sama, má tím i zcela jistou možnost vzestupu v každém okamžiku a v *každé* životní situaci, neboť nic není *tak* těžké, aby se to nemohlo změnit při opravdovém chtění k dobru.

Tak to působí v trvalém pohybu bez přerušení v celém stvoření a také člověk si jako každý tvor neustále tká z vláken zákonů svůj osud, druh své cesty. Každé hnutí jeho ducha, každý záchvěv duše,

každé jednání těla a každé slovo samočinně připojuje – aniž o tom člověk ví – stále nová vlákna k dosavadním: navazují *na sebe*, vedou *vedle sebe* nebo *se protínají.* Člověk neustále formuje, *dokonce si již předem formuje pozemské jméno, které musí mít v dalším pozemském životě* a které nevyhnutelně *bude* mít, protože ho k tomu jistě a neomylně dovedou vlákna jeho vlastního tkaniva!

Proto i každé pozemské jméno podléhá zákonu. Není nikdy náhodné, nikdy se nestane, že by k němu jeho nositel nedal předem podklad, neboť každá duše nezadržitelně spěje ke vtělení po vláknech *vlastního* tkaniva jako po kolejích tam, kam podle prazákona stvoření přesně patří.

Nakonec se stále více napínají a hmotně zhutňují vlákna tam, kde se záření hrubé jemnohmotnosti těsně stýkají se zářeními jemné hrubohmotnosti a podávají si ruce k pevnému *magnetickému připojení k sobě* na dobu nového pozemského života.

Pozemský život potom trvá tak dlouho, dokud se vlivem rozuzlování a odpykávání nejrůznějšího druhu, k němuž během života dochází, nezmění původní síla těchto záření duše. Rozuzlováním a odpykáváním se zároveň i magnetická síla přitažlivosti obrací stále více vzhůru než dolů ke hrubohmotnosti. Tím nakonec zákonitě dojde opět k odloučení jemnohmotné duše od hrubohmotného těla, protože nikdy nenastane skutečné smísení, ale pouze *připojení*, které se magneticky udržuje zcela určitou silou, závislou na stupni tepla vzájemného vyzařování.

Tak se však také stává, že se duše musí od těla zničeného násilím, poškozeného nemocí nebo zeslabeného stářím odloučit v okamžiku, kdy *tělo* následkem změněného stavu už nemůže vytvářet *tak* silné vyzařování vyvolávající takovou magnetickou přitažlivost, jež je nutná, aby svým dílem přispěla k pevnému připojení duše a těla k sobě!

Tím nastává pozemská smrt neboli odpadnutí hrubohmotného těla od jemnohmotného obalu ducha, tedy jejich odloučení. Je to děj, k němuž podle nezměnitelných zákonů dochází mezi dvěma druhy, které se k sobě připojují jen při přesně odpovídajícím stupni tepla pomocí vyzařování, jež při tom vzniká. Tyto dva různé druhy ale

nemohou splynout a odpadnou opět od sebe, když jeden z nich již nemůže splňovat dané podmínky.

Dokonce i při spánku hrubohmotného těla se pevně připojená duše uvolňuje, neboť tělo vydává ve spánku jiné vyzařování, které nedrží duši tak pevně jako to vyzařování, jehož je zapotřebí pro pevné připojení. Protože však toto vyzařování ještě působí, duše se neodloučí, ale pouze *uvolní*. Uvolnění při každém probuzení ihned přestane.

Jestliže se člověk například přiklání jen k hrubohmotnému, jako realisté nebo materialisté, kteří se tak pyšně označují, jde s tím ruku v ruce, že jeho duše díky této touze vytváří vyzařování, které se zvlášť silně kloní ke hrubohmotnosti. Tento děj má za následek velmi těžké pozemské umírání, protože duše se snaží jednostranně přimknout ke hrubohmotnému tělu, a tak vzniká stav, jemuž se říká těžký smrtelný zápas. Druh vyzařování je tedy rozhodující pro mnohé, ba pro vše ve stvoření. Dají se jím vysvětlit všechny děje.

Jak duše přijde ke hrubohmotnému tělu určenému právě jí, jsem již vysvětlil v přednášce o tajemství zrození. Vlákna s budoucími rodiči se navážou následkem jejich vzájemné stejnorodosti. Ta nejdříve působí přitažlivě, stále víc a více, až se vlákna s rostoucím tělíčkem při jeho určité zralosti setkají, spojí se s ním a donutí pak duši ke vtělení.

A rodiče již také mají *to* jméno, které získali podle toho, jakým způsobem pro sebe předli vlákna. Proto se musí totéž jméno hodit i pro přicházející stejnorodou duši, která se má vtělit. Dokonce i křestní jméno nového pozemského člověka je přes zdánlivé uvažování vždy dáno jen takového druhu, jaký *odpovídá stejnorodosti*, protože myšlení a uvažování je vždy takové, jaký je určitý druh. *Druh* lze v myšlení vždy přesně rozpoznat, a proto je i u myšlenkových forem přes jejich tisíceré odlišnosti možné jasně a zřetelně rozeznat *ty* druhy, k nimž patří. O tom jsem již jednou mluvil při vysvětlování myšlenkových forem.

Druh je základem všeho. Proto i při největším hloubání o jméně křtěnce bude vždy zvoleno takové jméno, aby bylo ve shodě se zá-

konem. Bude to jméno, které druh vyžaduje nebo si zasluhuje, protože člověk při tom nemůže dělat nic jiného. Stojí totiž v zákonech, které na něho působí podle jeho druhu.

To vše přesto nikdy nevylučuje svobodnou vůli, neboť to, jakého *druhu* je člověk, je ve skutečnosti jen výsledkem jeho vlastního a skutečného chtění, které projevuje.

Je zcela zavrženíhodnou omluvou, jestliže se někdo snaží oklamat sám sebe, že pod tlakem zákonů stvoření nemá svobodnou vůli. Všechno, co pod tlakem těchto zákonů musí sám na sobě prožívat, je ovoce jeho *vlastního* chtění, neboť to přece předcházelo a vytvořilo vlákna, z nichž dozrálo přiměřené ovoce.

Tak má každý člověk na zemi přesně *to* jméno, které si získal. Nejmenuje se tak jen proto, že tak jeho jméno zní, neříká se mu tak jen proto, ale on takový *je*. Člověk *je* tím, co říká jeho jméno!

V tom není náhoda. Nějakým způsobem *dojde* k předurčenému spojení, neboť tato vlákna nemohou lidé roztrhnout, dokud se jich lidští duchové, jichž se týkají a kteří na nich visí, *prožitím nezbaví*.

To je vědění, které lidé dnes dosud neznají. Proto je velmi pravděpodobné, že se mu budou ještě usmívat jako všemu, co nemohou pochopit. Lidé však neznají ani Boží zákony, které jsou již od prvopočátku stvoření do stvoření pevně vtesány a jimž samo děkuje za svou existenci. Působí na člověka každou vteřinu, jsou mu pomocníky i soudci ve všem, co dělá a myslí, bez nich by nemohl učinit ani jediný dech! A to všechno nezná!

Proto ani není divu, že nechce uznat mnoho věcí jako nevyhnutelné následky těchto zákonů, ale posměvačně je zlehčuje. Avšak právě v tom, co by člověk *měl*, ba *musel* nezbytně vědět, je úplně nezkušený, nebo vyjádřeno bez příkras, hloupější než kterýkoli jiný tvor v tomto stvoření, jenž se v něm prostě zachvívá celým svým životem. A jen z této *hlouposti* se člověk směje všemu, co nechápe. Posměch a smích jsou ale právě důkazem i přiznáním jeho nevědomosti. Za ni se bude brzy stydět, až se ho kvůli ní zmocní zoufalství.

Jen zoufalství může ještě dokázat rozbít tvrdé krunýře, které lidi nyní obklopují a takovým způsobem omezují.

BYTOSTNÉ

VE SVÉM Poselství jsem často mluvil o bytostném ve stvoření. Mluvil jsem o jeho druhu a působení i o jeho významu pro lidského ducha, jemuž urovnává ve stvoření cesty pro jeho vývoj až k dokonalosti.

To vše je vám již známo.

Přesto považuji za nutné promluvit nyní ještě jednou podrobněji o všem bytostném, aby člověk měl příležitost vnímat celý obraz jeho působení. –

»Bytostné« je výraz, který jsem vám sám dal, protože nejlépe vyjadřuje *to*, co je schopné poskytnout vám určitou formu pro vaše představy o působení i o druhu této součásti stvoření, která je důležitá pro všechnu činnost.

»Bytostné« lze také nazvat: to, co je pro *stvoření* »podstatné«, nebo ještě lépe: to, co se ve stvoření »viditelně projevuje«. Pak vám snad bude ještě srozumitelnější, co vlastně chci říci výrazem »bytostné«.

Můžeme použít i jiné výrazy vaší slovní zásoby, abychom to ještě lépe vystihli. Patří k nim výraz: »spojující« nebo »svazující« a tím i samo »vázané«.

Po všech těchto přechodných výrazech mohu klidně říci: »to, co vytváří formy«, aniž byste si mysleli, že bytostné vytváří formy na základě *vlastní* vůle. To by bylo nesprávné, protože bytostné může utvářet formy jen tehdy, stojí-li za ním a uvádí je do pohybu vůle Boží, živý prazákon stvoření.

Bytostné můžeme právě tak dobře nazvat provádějící a udržující hnací silou vytváření forem! Tím si snad ve svém myšlení nejsnadněji uděláte o bytostném přibližně *správnou* představu.

Bytostné, tedy to, co se viditelně projevuje ve formě a co proto lze i zobrazit, je *všechno* kromě Boha. Jedině Bůh sám je bezbytostný. Tak ho nazýváme na rozdíl od pojmu bytostný.

Z toho vyplývá, že vše, co je mimo bezbytostného Boha, je bytostné a zformované!

Přijměte to jako základní pojem k porozumění.

Tedy bytostné je vše mimo Boha. A protože mimo Boha je jen Boží vyzařování, je bytostné přirozeným a nevyhnutelným vyzařováním Božím.

Bytostné je tedy mnohem obsáhlejší a vyšší, než jste si mysleli. Zahrnuje *všechno* mimo Boha, dělí se však na mnoho odstupňování, a to podle míry ochlazení a s tím spojené vzdálenosti od Boha.

Znáte-li Poselství *správně*, víte, že jsem již v něm mluvil o Božsky bytostném, které se nachází v Božské sféře, a dále o duchovně bytostném, které se dělí na praduchovně bytostné a duchovně bytostné. Dále jsem se zmínil o stupni pouze bytostného, k němuž se směrem dolů připojuje jemnohmotnost a nakonec hrubohmotnost se všemi svými různými přechody.

Protože *všechno* mimo Boha samého je bytostné, nazýval jsem tyto různé druhy prostě jen Božské, praduchovno, duchovno a bytostné, k tomu jemnohmotnost a hrubohmotnost jako různá odstupňování směrem dolů.

Ve velkých základních rysech je ale jenom dvojí: bezbytostné a bytostné. Bezbytostné jest Bůh, zatímco jeho vyzařování je nutno nazývat bytostným. Nic jiného neexistuje, neboť vše, co je mimo Boha, pochází a vyvíjí se pouze z Božího vyzařování.

Přestože to již jasně vyplývá z Poselství, jestliže o něm *správně* uvažujete, mnoho posluchačů a čtenářů si pod pojmem bytostné zatím představuje pouze oblast stvoření nacházející se mezi duchovnem a jemnohmotností, tedy tu oblast, z níž pocházejí bytosti živlů jako víly, rusalky, skřítci a salamandři, a dále i duše zvířat, které přece v sobě nemají nic duchovního.

Sama o sobě nebyla tato dosavadní představa nesprávná, protože tato oblast mezi duchovnem a jemnohmotností je prostě pouze by-

tostné, z něhož se již oddělilo Božské, praduchovno a duchovno. Je to nejtěžší z vrstev, které se ještě samy v sobě pohybují. Z ní se pak ještě při dalším ochlazení odděluje a klesá dolů hmotnost. Po této první fázi ochlazování z ní zůstane těžkopádná jemnohmotnost a z ní se pak ještě oddělí masa hrubohmotnosti, která je sama o sobě nepohyblivá.

Ale i mezi těmito dvěma hmotnostmi, jež si svým druhem jsou navzájem cizí, je ještě mnoho zvláštních stupňů. Tak například země z nich není nejvíc těžkopádná. V hrubohmotnosti jsou ještě mnohem těžší a hutnější stupně. Na nich je následkem toho pojem prostoru a času ještě mnohem užší, úplně jiný než zde na zemi. S tím rovněž souvisí menší pohyblivost, a proto i těžší možnost vývoje.

Podle míry pohyblivosti se v jednotlivých oblastech vytváří pojem prostoru a času, neboť ve větší hutnosti a tíži se nejen hvězdy pohybují pomaleji, ale i těla z masa a krve jsou nemotornější a tužší, takže i jejich mozky jsou méně pohyblivé. Zkrátka, všechno je jiné, a tím je úplně jiný také druh a účinek vzájemného ozařování, které je podnětem k pohybu a zároveň, opět přeměněné, i jeho následkem.

Právě proto, že všechno ve stvoření podléhá *jedinému* zákonu, musí se formy a pojmy v jednotlivých oblastech jevit pokaždé jinak. Záleží to na míře jejich pohyblivosti, která souvisí s jejich ochlazením a z toho vyplývající hutností.

Tím však opět odbočuji příliš daleko, neboť dnes chci především o trochu více rozšířit pojem bytostného.

Vrátím se k obraznému vyjádření, které jsem uvedl již dříve, a řeknu stručně:

Bezbytostné jest Bůh. Bytostné je plášť Boží. Mimo to není nic. A tento plášť Boží musí udržovat čistý ti, kdo jej tkají nebo kdo se mohou ukrývat v jeho záhybech. K nim patří i lidští duchové.

Bytostné je tedy vše mimo Boha, a proto sahá až do Božské sféry, ba tuto sféru samotnou lze nazývat bytostnou.

Proto nyní musíme jemněji rozlišovat, abychom zabránili mož-

ným omylům. Nejlépe bude, když oddělíme pojem *»bytostné«* od pojmu *»bytostní«!*

»Bytostné« zahrnuje vše mimo Boha, neboť je to protějšek bezbytostného. Do bytostného spadá Božské, praduchovno a duchovno se všemi jejich zvláštními stupni, o nichž jsem se dosud nezmínil, protože bych ve svém vysvětlování zašel příliš daleko, než abyste to mohli pochopit. Je nutné, aby byly ve vědomí lidského ducha nejdříve položeny přesné a pevné *základy*, a z nich pak můžeme vždy jen postupně po krůčcích rozšiřovat vědění, až bude schopnost chápání lidského ducha dostatečně rozsáhlá.

Jestliže tedy budeme v budoucnu mluvit o *bytostném*, bude tím míněno bytostné zahrnující vše kromě Boha. Jak velká je oblast, kde se vyskytuje, poznáte teprve během dalších přednášek. Patří k němu nejen stupně směrem dolů, které již znáte, ale i různé důležité poddruhy existující *vedle* sebe, jejichž působením se stvoření vyvíjí.

Budeme-li však mluvit o *bytostných* v množném čísle, budou tím míněni *ti* bytostní, které jste si až dosud představovali pod tímto pojmem.

Sem spadají všechny bytosti, které se zabývají *tím*, co lidé velmi povrchním způsobem nazývají *přírodou*. K ní patří moře, hory, řeky, lesy, louky a pole stejně jako země, horniny a rostliny, zatímco duše zvířete je zase něco jiného, i když také pochází z této oblasti pouze bytostného.

To vše se zcela správně označuje výrazem »bytost«. Víly, rusalky, skřítci a salamandři jsou tedy bytosti, které se při své činnosti zabývají *jenom hmotou. Tím* získáváme možnost rozdělit bytosti na jednotlivé druhy.

Jsou také bytosti, které vyvíjejí činnost v duchovnu, bytosti působící v praduchovnu a bytosti, jež jsou činné dokonce v Božském.

Toto vědění musí nyní změnit vaši dosavadní představu. Mysleli jste si totiž, že duch stojí nad bytostným. To se však týká jen zcela určitého druhu bytostných, kteří působí pouze ve hmotnosti, jako jsou již zmíněné víly, rusalky, skřítci a salamandři, a stejně tak je to s duší zvířat. Netýká se to ale ostatních.

Jistě si nedovedete představit, že by bytost, která působí v praduchovnu nebo dokonce v Božském, stála *pod* vámi, lidskými duchy.

Abych vás zde přivedl k porozumění, musím vám nejdříve přesněji vysvětlit rozdíl mezi duchem a bytostí, neboť jedině tak vám mohu dát klíč ke správnému pochopení.

Mezi tvory duch a bytost není *ve stvoření* v podstatě rozdíl co do *hodnoty*. Rozdíl je pouze v různosti obou druhů a tím i v nutnosti působit jiným způsobem, která je tím dána! Duch, který přece také patří k rozsáhlé skupině bytostných, může jít cestami, jež si sám zvolí, a podle toho působit ve stvoření. Bytost však stojí přímo pod tlakem Boží vůle, nemá tedy možnost sama se rozhodovat, neboli – jak lidé říkají – nemá svou vlastní svobodnou vůli.

Bytostní jsou staviteli a správci domu Božího, tedy stvoření. Duchové jsou v něm hosty.

V současné době však stojí v pozdějším stvoření všechny bytosti *výš* než lidští duchové, protože lidští duchové se dobrovolně nepodrobili Boží vůli, čímž by sám od sebe probíhal *normální* vývoj, ale dali své vlastní vůli jiný směr. Postavili ji proto mezi sebe a Boží vůli, rušili tím harmonii a výstavbu a šli jinými cestami, než Bůh chtěl.

Jediným měřítkem hodnoty každého tvora ve stvoření je tedy *druh činnosti*.

Touto rušivou činností lidských duchů s jejich nesprávným chtěním velmi trpěly menší bytosti působící ve hmotnosti. Nyní však horlivě čerpají ze živého zdroje síly, který s Boží vůlí přišel na zemi, a všechno zlo způsobené lidskými duchy se nyní valí zpět na své původce.

Ale i o tom později. Dnes máme zformovat pojem jako základ dalšího porozumění.

Archandělé v Božském jsou bytosti, protože pod největším tlakem Boží blízkosti není vůbec možné jiné chtění než to, které se čistě a neúchylně zachvívá ve vůli Boží.

Teprve v nesmírně velké vzdálenosti, která je pro vás nepochopitelná, úplně na hranicích Božské sféry, tam, kde je hrad Grálu za-

kotven v Božském jako protipól, se může poprvé vyvinout vědomé já ve Věčných, nebo jak také bývají někdy nazýváni, ve Starcích, kteří jsou současně božskými strážci svatého Grálu. Umožnila to jenom jejich vzdálenost od Boží blízkosti.

A teprve odtud směrem dolů se mohla ve stále větší vzdálenosti od blízkosti Boží vyvinout také menší vědomá já, tím však žel ztratila vlastní oporu a nakonec se vzdálila od zachvívání čisté vůle Boží.

Jen následkem této stále se zvětšující vzdálenosti se mohl kdysi změnit také Lucifer a svévolně přerušit spojení se Světlem. Tím samočinně způsobil, že se rozevřela propast, časem se stala nepřeklenutelnou a on sám temněl, těžkl a klesal stále hlouběji. Tak se zhutněním a ochlazením stal z bytosti duchem, který měl svobodnou vůli. Se svými velkými vlohami, které měl díky svému původu, se nakonec stal *nejsilnějším duchem* ve hmotnosti.

Jeho nesprávné chtění přineslo ve hmotnosti neštěstí všemu duchovnímu. Lidští duchové nejdříve cítili, že jsou jím přitahováni, a pak *dobrovolně* podlehli jeho svodům. Dobrovolně, protože podle zákona ve stvoření se museli *sami* rozhodnout pro svůj pád. Bez jejich vlastního rozhodnutí by nebylo možné, aby klesli a nyní se museli zřítit.

Ale i v tom se jen důsledně naplnil dokonalý zákon. –

V bezprostřední blízkosti Boží tedy vůbec nemohou být duchové s vlastní vůlí. To je zákonitě podmíněno všemohoucí silou živého Světla! –

Kde jsou archandělé, tam musí být ještě i jiní andělé, to vyplývá již z tohoto slova. V Božském, stejně jako v praduchovnu i v duchovní oblasti, je jich velmi mnoho, všichni jsou ale *bytostmi*.

Bytosti, které nazýváme anděly, *se zachvívají* ve vůli Boží a jsou jejími posly. Provádějí tuto vůli, šíří ji.

Kromě andělů jsou ještě nesčetné bytosti, které při své činnosti zapadají do sebe jako kolečka velkého stroje, a přesto zdánlivě samostatně působí spolehlivě při výstavbě a udržování celého stvoření, protože jsou pevně zakotveny v zákoně. Nad těmi všemi stojí

jednotliví vůdcové, kteří jsou vybaveni lidem nepochopitelnou mocí. Nad nimi jsou ještě vyšší a mocnější vůdcové, a to vždy jiného druhu, který je pro ně cizí.

Tak to jde dál a dál až do Božského. Je to jako veliký řetěz, jehož neroztržitelné, radostně působící články pronikají celým stvořením jako verše chvalozpěvu, který zaznívá ke cti a chvále jejich Pána.

Uvědomte si, že to, co zde vidíte kolem sebe, je jen hrubý obraz všeho, co se nachází výš a co je stále nádhernější, vznešenější a světlejší, čím blíže smí být kruhu Božského. Ve všech těchto kruzích ale vždy působí *bytosti* přesně podle vůle Boží, která spočívá v zákonech!

Všechny bytosti slouží Bohu. K tomu se duchové musí teprve sami dobrovolně připojit, jestliže chtějí působit ve stvoření požehnaně. Půjdou-li touto cestou, která je jim v něm přesně vyznačena a kterou mohou snadno poznat, jen když budou chtít, bude jim vyhrazena cesta štěstí a radosti, neboť potom se budou zachvívat společně *s* bytostmi, jež jim budou pomáhat urovnávat cestu.

Ke každé nesprávné cestě se duchové musí přinutit zvláštním rozhodnutím. Tím však potom působí jen neblaze a připravují si utrpení a nakonec pád. Musí být vypuzeni ze stvoření do rozkladné nálevky jako neschopní pro Bohem chtěný a zákonitě podmíněný vývoj všeho, co dosud vzniklo.

Jedině vyvinuté duchovno se vyvinulo nesprávným způsobem a ruší tím harmonii. Nyní je mu po soudu ještě jednou poskytnuta lhůta ke změně v Bohem chtěné tisícileté říši. Jestliže vyvinuté lidské duchovno nedosáhne toho, že se v něm zcela upevní dobro, musí být opět staženo až na hranici, kde se již *nebude moci* vyvinout v sebe vědomé já, aby tak v Božích říších konečně zavládl mezi tvory mír a radost!

Jsi proto, člověče, jediný, kdo působí *rušivě* uprostřed Bohem chtěné krásy tohoto stvoření, když má být nyní při své nutné změně pozvednuto do stavu hrubohmotného ráje. Lidé, pospěšte si, neboť jen díky *vědění* se ještě můžete dostat vzhůru! Sílu k tomu obdržíte, jakmile pro ni otevřete své duše.

MALÍ BYTOSTNÍ

POKRAČUJI ve svých výkladech o bytostném a jeho působení ve stvoření. Je nutné, abych vám nejdříve umožnil krátce nahlédnout do prostředí *blízkého* člověku, což je pro pozemské chápání snadnější, dříve než vyjdu shora a oživím před vašimi zraky velký obraz všeho dění.

Vezměme proto nejdříve *ty* bytostné, kteří se zabývají hrubohmotností. Ti se podle druhu své činnosti dělí na mnoho zvláštních skupin. Jsou to například skupiny, jež působí zcela nezávisle na lidských duchách. Jsou vedeny jen shůry a zabývají se neustálým vývojem nových světových těles. Napomáhají jejich udržování i jejich oběhu stejně jako jejich rozkladu tam, kde je to při přezrálosti nutné, aby mohla podle prazákonů stvoření opět vzniknout v nové formě, a tak dále. To však nejsou *ty* skupiny, jimiž se dnes hodláme zabývat.

Věnujme svou pozornost *malým bytostným*. Často jste slýchali o vílách, rusalkách, skřítcích a salamandrech, kteří se zde zabývají vám viditelnou hrubohmotností země, tak jako se stejným způsobem zabývají hrubohmotností na ostatních hrubohmotných světových tělesech. Jsou nejhutnější ze všech, a proto je můžete nejsnadněji vidět.

Víte o nich, ale neznáte ještě jejich skutečné zaměstnání. Domníváte se, že již alespoň víte, *čím* se zabývají. Nemáte však ani potuchy o tom, jakým způsobem vykonávají svou činnost a že tato činnost vždy probíhá podle zákonů stvoření.

Vždyť vůbec všechno, co nazýváte věděním, není skutečné a nedotknutelné poznání, ale jen nejisté tápání. Když se při bezplánovitých a z hlediska stvoření nepatrných pokusech na něco přijít někdy tu a tam narazí na nějaký prášek, jehož objev je často překvapením, spustí se hned velký křik.

Ale ani to vám dnes ještě nemíním objasňovat. Chci vám nejdříve vyprávět o *tom*, co úzce souvisí *s vaší osobností*, co je spjato s vaším myšlením a jednáním, abyste postupně získali schopnost pečlivě pozorovat alespoň *takové* věci.

Skupiny, o nichž dnes mluvím, patří také k *malým* bytostným. Nesmíte však zapomenout, že i ten nejmenší z nich je neobyčejně *důležitý* a je ve svém působení spolehlivější než lidský duch.

Přidělenou práci vykonávají s velkou přesností, jakou si ani neumíte představit. I ten zdánlivě nejnepatrnější z bytostných je totiž v *jednotě* s celkem, a proto jím působí síla celku, za nímž stojí *jediná* podporující, posilující, ochraňující a řídící vůle: vůle Boží!

Tak je tomu vůbec v celém bytostném a tak by tomu mohlo být, ba *muselo* být již dlouho i u vás, duchů pozdějšího stvoření, kteří jste se vyvinuli k vědomí vlastního já.

Toto pevné spojení má samočinně za následek, že každý z těchto bytostných, který by někdy jakýmkoliv způsobem selhal, bude převahou celku okamžitě vypuzen, a tím zůstane odloučen. Musí potom zakrnět, protože už k němu neproudí síla.

Všechno slabé je tímto způsobem rychle zapuzeno a nemá vůbec možnost škodit.

Promluvím nyní o těchto zdánlivě malých, svým působením však tak velkých bytostných, které ještě vůbec neznáte a o jejichž existenci jste dosud nevěděli.

O jejich *působení* jste ale již slyšeli v mém Poselství. Neuváděli jste to ovšem do souvislosti s bytostným, neboť jsem na to sám neupozornil, protože by to tenkrát bylo ještě předčasné.

To, nač jsem tehdy *věcně* poukázal několika stručnými větami, vám nyní přiblížím v jeho skutečném působení.

Již dříve jsem řekl, že malí bytostní, kteří jsou kolem vás, jsou ovlivňováni lidským duchem a podle toho mohou vytvářet dobro nebo i zlo.

Toto ovlivňování však neprobíhá v *tom* smyslu, jak si to představujete. Není to tak, že byste mohli být nad těmito bytostmi *pány*, že byste je mohli řídit!

Do jisté míry by se to tak mohlo říci, aniž by to bylo nesprávné. *Vašimi* pojmy a vaší řečí je to správně vyjádřeno, protože se na všechno díváte *ze svého hlediska* a podle toho to také posuzujete. Proto jsem k vám ve svém Poselství musel velmi často mluvit stejným způsobem, abyste mi rozuměli. Mohl jsem to učinit i *při zmínce o malých bytostných*, neboť ve vašem jednání v tomto případě není rozdíl.

Tehdy pro vás bylo mnohem snadnější tomu porozumět, protože vašim rozumovým představám bylo bližší, když jsem vám řekl, že svým chtěním neustále silně ovlivňujete všechno bytostné kolem sebe a že se toto bytostné řídí rovněž podle vašeho myšlení a jednání, neboť máte ducha!

To je do slova a do písmene pravda, ale důvod toho je jiný, protože skutečné vedení všech tvorů, kteří stojí v zákoně tohoto stvoření, tedy žijí podle vůle Boží, vychází jen *shůry!* A k nim patří *všichni* bytostní.

Nejsou nikdy podřízeni cizímu chtění, ani přechodně. Ani tam, kde se vám to tak jeví.

Malí bytostní, o nichž jsem se zmínil, se sice ve své činnosti řídí podle *chtění* a *jednání* vás, lidských duchů, jejich jednání však podléhá pouze vůli Boží!

To je zdánlivá záhada, rozluštit ji ale není tak těžké. Stačí, když vám nyní ukážu jinou stránku, než je ta, ze které všechno pozorujete.

Z vašeho hlediska ovlivňujete malé bytostné vy! Z hlediska Světla plní tito bytostní jen vůli Boží, zákon! A protože síla k jednání může přicházet jen ze Světla, je pro vás *správné druhé* hledisko!

Abychom činnosti malých bytostných lépe porozuměli, podívejme se na ni nejdříve *z vašeho hlediska*. Svým myšlením a jednáním ovlivňujete malé bytostné podle zákona, že duch zde ve hmotnosti každým svým chtěním vykonává tlak, a to i na malé bytostné. Malí bytostní pak formují *v jemné hrubohmotnosti* všechno, co je na ně tímto tlakem přeneseno. Řekněme tedy, viděno z vašeho hlediska, že provádějí vše, co vy chcete!

Především to, co chcete *duchovně*. Duchovním chtěním je však *cítění!* Malí bytostní je formují v jemné hrubohmotnosti přesně podle chtění vycházejícího z ducha. Ihned uchopí nitku vzniklou z vašeho chtění a jednání a na jejím konci zformují *takový* útvar, který jí přesně odpovídá.

Taková je činnost malých bytostných, které v jejich skutečném působení ještě neznáte.

Tímto způsobem vytvářejí, nebo lépe řečeno *formují* úroveň jemné hrubohmotnosti, která vás očekává, až odejdete do jemnohmotného světa! Je to *práh*, kde se podle vašeho vyjadřování musí duše po pozemské smrti nejdříve »očistit«, než může vstoupit do jemnohmotnosti.

Duše tam pobude delší nebo kratší dobu podle svého vnitřního druhu a podle toho, zda svými různými sklony a slabostmi více nebo méně lpěla na hrubohmotnosti.

Tuto úroveň jemnější hrubohmotnosti již spatřilo mnoho lidí. Patří tedy ještě ke hrubohmotnosti a je zformována bytostnými, kteří všude připravují cestu lidského ducha.

Je pro vás velmi důležité vědět toto: Bytostní připravují lidskému duchu, tedy i lidské duši a stejně tak i pozemskému člověku, cestu, po níž *musí* jít, ať chce nebo nechce!

Tyto bytostné lidé ovlivňují a zdánlivě i řídí, ale jen zdánlivě, neboť *ve skutečnosti* je neřídí člověk, nýbrž *vůle Boží*, neoblomný zákon stvoření, který tuto skupinu bytostných umístil na toto místo a řídí jejich činnost v zachvívání zákona.

Podobnou činností bytostných vznikají také všechny myšlenkové formy. V tomto případě je však v činnosti zase jiná skupina a jiný druh bytostných, kteří vedle předešlé úrovně vytvářejí v jemné hrubohmotnosti zvláštní úroveň.

Tak při tom vznikají i krajiny, vesnice a města. Pěkné i nepěkné. Ale vždy jsou různé druhy přesně spojeny podle své stejnorodosti – nepěkné s nepěkným a krásné s krásným.

To jsou místa a úrovně, v nichž se musíte pohybovat po své pozemské smrti *dříve*, než můžete vstoupit do jemnohmotnosti. To nej-

hrubší, pozemské, co ještě lpí na vaší duši, se zde odvrhne a zanechá na místě. Ani prášek z toho si nemůžete vzít s sebou do jemnohmotnosti. Zdržovalo by vás to tak dlouho, dokud by to neodpadlo, tedy dokud byste to nepoznali a prožitím se toho nezbavili.

Tak musí duše po pozemské smrti pomalu putovat dál stupeň za stupněm, tedy vystupovat z jedné úrovně na druhou, když neustále poznává díky vlastnímu prožívání toho, co si předtím přisvojila.

Cesta je namáhavá, jestliže bytostní museli podle vašeho chtění zde na zemi pro vás budovat temná nebo pochmurná místa. Podnět k tomu dáváte vždy vy sami. –

Nyní víte, co a jak pro vás malí bytostní pod vaším vlivem připravují: působí tak v zákoně zvratného působení! Malí bytostní tím tkají váš osud! Jsou to malí tkalci, kteří pro vás pracují, protože tkají vždy jen *tak*, jak *vy* chcete svým vnitřním cítěním stejně jako svým myšlením a jednáním!

Přesto však nejsou ve vašich službách! –

Jsou jenom tři druhy bytostných, které se tím zabývají. Jeden druh tká všechny nitky vašeho cítění, druhý nitky vašeho myšlení a třetí druh nitky vašeho jednání.

Není to snad jen *jedna* tkanina, ale tři. Jsou však spojeny navzájem a také ještě s mnoha jinými tkaninami. V činnosti je při tom celá armáda. Tyto nitky mají podle svého druhu také barvu. Tak daleko ale nesmím při svém vysvětlování zacházet, jinak bychom došli k věcem, které jsou pro vás ještě nepochopitelné, a nikdy bychom neskončili. Nemohli byste si utvořit jasný obraz.

Zůstaňme tedy zatím u jednotlivého člověka. Mimo jiné z něho vycházejí *tři* tkaniny různých druhů, protože jeho cítění není vždy stejné jako myšlení a jeho myšlení není vždy přesně v souladu s jednáním! Mimoto jsou nitky cítění zcela jiného druhu, neboť zasahují do jemnohmotnosti i do duchovna a *tam* zakotvují, zatímco nitky myšlení zůstávají *jen* v *jemné* hrubohmotnosti a *tam* musí být vyžity.

Nitky vycházející z jednání jsou však *ještě* hutnější a těžší. Proto během pozemského bytí zakotvují v nejbližším okolí a musí být

po odchodu ze země *nejdříve* proputovány a prožity, dříve než duše vůbec může jít dál.

Nemáte ani tušení, jak daleká je cesta mnohé duše, než se dostane alespoň do jemnohmotnosti! O duchovnu ani nemluvě.

To všechno člověk ve své povrchnosti nazývá stručně záhrobím a spokojuje se s tím. Ve své lenosti hází všechno do jednoho pytle.

Mnoho duší je ještě dlouho připoutáno k zemi, protože visí na nitkách pevně zakotvených v těsné blízkosti těžké hrubohmotnosti. Duše se od nich může odpoutat teprve tehdy, když se osvobodí prožitím. To znamená, když při nuceném putování dospěje k poznání, že všechny tyto věci nemají vůbec tu cenu nebo důležitost, jakou jim přikládala, a že to bylo nicotné a nesprávné, když jimi kdysi na zemi promarnila tolik času. Trvá to často velmi dlouho a někdy je to hodně trpké.

Mnoho duší bývá mezitím znovu přitahováno z těžké hrubohmotnosti, stále znovu a znovu se vtělují zde na zemi, aniž se v mezidobích dostanou do jemnohmotnosti. Musí zůstávat v jemné hrubohmotnosti, neboť se z ní nemohou dost rychle vyprostit. Nitky je v ní drží příliš pevně. A chytrácky proklouznout přitom není možné.

Zde na zemi může člověk učinit mnohé, co po svém skonu již nedokáže. Je pak více závislý na zákoně tohoto stvoření a všechno přímo prožívá, aniž to tlumí těžkopádná hrubohmotná schránka. Pozemská schránka může svou hutnou tíží a nepropustností mnohé *ztlumit*, nikdy to však nemůže zamezit. Tím se mnohé, co je nutno rozuzlit a odpykat, jen odloží, ale nic se nezruší.

Všechno, co člověk zde na zemi cítil a myslel, na něho čeká, i přísně spravedlivé následky jeho jednání.

Když člověk cítí, vznikají při tom nitky, které vypadají jako malé osení vyrážející ze země. Nitek se ujímají malí bytostní a pečují o ně. Podobně jako v těžké hrubohmotnosti je plevel ošetřován stejně pečlivě jako ušlechtilé rostlinky. Nitky se prodlužují a nejdříve zakotví na hranici jemné hrubohmotnosti. Odtamtud jdou dál do rukou bytostných jiného druhu a ti je převedou přes jemnohmotnost. Na její hranici jsou opět zakotveny a vedeny dál do

bytostného. Odtamtud se pak dostanou do duchovna, kde je bytostní opět jiného druhu definitivně zakotví.

Taková je cesta *dobrého* chtění, které vede *vzhůru*. Cesta zlého chtění vede stejným způsobem *dolů*.

Pokaždé, když nitky zakotví na hranicích některé úrovně, ztratí vrstvu určitého druhu, odloží ji, aby se mohly dostat dál do jiného druhu. I to probíhá zákonitě a přesně podle toho, jakého druhu je příslušná úroveň. Všechny tyto vývojové fáze podléhají činnosti bytostných!

Protože cit dobrého chtění vzniká z pohyblivosti *ducha,* jsou jeho nitky neseny do duchovna. Odtamtud duši přitahují nebo ji alespoň *drží*, jestliže má ještě v jemné hrubohmotnosti něco prožít, rozuzlit a odpykat. Duše, která je mnoha nitkami zakotvena v duchovnu, proto nemůže tak rychle klesnout a padnout jako duše, která je spojena nitkami jen s jemnou hrubohmotností, neboť byla na zemi duchovně líná, poutala se jen na hrubohmotnost a pouze její požitky považovala za hodné úsilí.

Duše, která je tažena nitkami svého chtění, tyto nitky nevidí, tak jako je nevidí člověk zde na zemi, protože jsou vždy o něco jemnější než nejzevnější schránka, v níž se duše právě pohybuje. V okamžiku, kdy tato schránka získá díky poznání dosaženému prožitím stejnou jemnost, jakou mají nejhutnější z nitek, které ji dosud poutají, takže by je jako stejný druh mohla vidět, tyto nitky odpadnou jako rozuzlené. Proto duše nemůže nikdy skutečně spatřit nitky, jež jsou s ní spojeny. –

Tak tito malí bytostní slouží – *pozemsky* myšleno – lidskému duchu, neboť vyvíjejí činnost podle druhu vědomého nebo nevědomého chtění lidí, a přesto ve skutečnosti jednají jen podle vůle Boží, jejíž zákon tak plní!

Tuto činnost tedy lidský duch ovlivňuje pouze *zdánlivě*. Rozdíl je jen v tom, ze které strany to pozorujeme.

Když jsem dříve během přednášek o zvratném působení mluvil o nitkách, jež z vás vycházejí a jsou odpuzovány nebo přitahovány, viděli jste obrazně před sebou dosud asi jenom spleť nitek. Nemů-

žete si však myslet, že tyto nitky běží samy někam jako nějací červi. Musí procházet rukama, být vedeny. A tyto ruce patří malým bytostným, kteří se zabývají touto činností a o nichž jste dosud nemohli nic vědět.

Nyní však máte před sebou oživený obraz. Představte si, že jste stále obklopeni těmito bytostnými, kteří vás pozorují, ujímají se ihned každé nitky a vedou ji tam, kam patří. Ale nejen to, zakotví ji a pečují o ni, dokud nevyklíčí její setba, dokonce dokud nerozkvete a nepřinese ovoce. Je to přesně tak, jako když zde v těžké hrubohmotnosti vypěstují bytostní ze semen všechny rostliny, až z nich pak můžete mít plody.

Je to tentýž základní zákon, totéž působení, jenže je provádí jiný druh bytostných, kteří jsou na to – jak bychom pozemsky řekli – specialisty. A tak stejné tkaní a stejné působení prostupuje celým stvořením a přináší pod dozorem a péčí bytostných setbu, klíčení, růst, kvetení i ovoce *všemu*, ať je to cokoliv a jakéhokoliv druhu. Pro každý druh je zde i působení bytostných a bez působení bytostných by neexistovaly žádné druhy.

Tak působením bytostných vzniklo pod nátlakem nízkého chtění lidí tím, že byly zakotveny nitky vycházející z tohoto chtění, také takzvané peklo. Nitky špatného chtění tam zakotvovaly, vyrůstaly, rozkvétaly a nakonec přinášely i tomu odpovídající ovoce, jež museli přijímat *ti* lidé, kteří vytvořili setbu.

Proto v těchto nížinách vládne stravující chlípnost s prostředím, které se k ní hodí, vraždychtivost, spory a všechny výstřelky lidských vášní. Všechno ale vzniká působením stejného zákona, jehož plněním malí bytostní formují i pohádkovou *krásu* světlejších říší! –

Tak nyní vyvolávám ze stvoření obraz za obrazem, až získáte celkový, velký přehled. Díky němu již nebudete na svých cestách nikdy kolísat a nezabloudíte, protože pak budete vědět. V základě špatný a zavrženíhodný by byl ten, kdo by ani *pak nechtěl* nasměrovat svou cestu ke světlým výšinám.

V HRUBOHMOTNÉ DÍLNĚ BYTOSTNÝCH

DOSUD jsme pozorovali působení malých bytostných, které se týká toho, co *vychází* z pozemských lidí, jako je jejich cítění, myšlení a jednání.

Nyní sice zůstaneme také tak blízko pozemských lidí, ale podíváme se na činnost *těch* bytostných, jejichž působení směřuje *k* pozemskému člověku, kteří tedy nestavějí cesty duše ven z těžké pozemské hrubohmotnosti, ale přibližují se k ní v opačném směru.

Všechno se pohybuje a nic není bez formy. Tak to kolem člověka vypadá jako obrovská dílna. Něco k němu proudí, něco se od něho vzdaluje. Přitom se vše vzájemně proplétá, spojuje a odděluje, staví i bourá, stále mění, pořád roste, kvete, zraje a rozpadá se, aby se tím dala novému semeni příležitost k rozvoji vykonáním koloběhu, který probíhá podle zákonů stvoření a během něhož nutně vznikají a zanikají všechny formy ve hmotnosti. Vyžaduje to zákon stálého pohybu pod tlakem vyzařování Boha, který jediný je živý.

Bez přestání to kypí a vlní se, taví se a chladne, buší a tluče. Silné pěsti postrkují a tahají, láskyplné ruce vedou a chrání, spojují a rozlučují duchy putující v tomto ruchu.

Člověk této země se však ve svém hrubohmotném rouchu tupě potácí z místa na místo, slepý a hluchý k tomu všemu. Jeho rozum, dychtící po požitcích a vědomostech, mu ukazuje pouze jediný cíl: pozemské radovánky a pozemskou moc jako odměnu za jeho práci a vyvrcholení jeho bytí. Pohodlné a líné lidi se rozum snaží ošálit představami klidného pohodlí, které jsou duchu nepřátelské a jako omamný jed podlamují vůli k činu ve stvoření.

Člověk této země se nechce podrobit, protože mu zůstala možnost zvolit si, jaké bude jeho chtění! Z toho důvodu připoutává svého živého ducha k pomíjivé formě, o níž ani neví, jak vznikla.

Zůstává ve stvoření cizincem, místo aby jeho dary použil pro sebe k výstavbě. Jen když něco správně známe, máme možnost to vědomě využít! Člověk se proto nyní *musí* zbavit své nevědomosti. Jen jako *vědoucí* bude moci v budoucnu působit pod paprsky nové hvězdy, která v celém stvoření oddělí potřebné od nepotřebného.

Potřebnost se neposuzuje podle lidského myšlení, ale podle svatého *Božího* zákona! Podle něho patří ke všemu nepotřebnému především každý člověk, který není schopen pokorně přijímat Boží požehnání a milosti. To dokáže jen tehdy, když zná všechno působení ve stvoření.

Jedině ze *Slova* může získat vědění, které k tomu potřebuje. *Najde* je v něm, jestliže vážně hledá. Najde přesně to, co *pro sebe potřebuje!* Vždyť Kristova slova: *»Hledejte*, a naleznete!« jsou nyní mnohem více než kdy jindy zákonem.

Kdo nehledá s opravdu horlivým duchem, ten nemůže nic dostat a také nic nedostane. Proto také spící nebo duchovně líní nenajdou nic ve Slově, které je živé. Nic jim nedá.

Nejprve se musí každá duše sama otevřít a načerpat z pramene, kterým je Slovo. To je neochvějný zákon, podle něhož dojde k roztřídění lidí, a nyní se naplňuje se vší přísností.

Musíte se stát *vědoucími*, jinak ztratíte veškerou oporu, klopýtnete a padnete, až nyní v průběhu valícího se světového dění budete silou donuceni postavit se na *tu* cestu, po které máte jít podle svaté vůle vašeho Boha. Dosud jste v dílech vzniklých z jeho milosti šlapali jako nevědomá zvířata v překrásné květinové zahradě. Místo abyste podporovali výstavbu a pomáhali, jste ničili. V domýšlivé opovážlivosti jste užívali, aniž jste se snažili porozumět tomu, *proč* smíte vědomě pobývat v tomto krásném stvoření a všeho užívat.

Nikdy jste nepomysleli na nutnou protislužbu a nedbali jste velikého Božího zákona, že jen *dáváním* se získává právo brát. Místo toho jste bezmyšlenkovitě brali, nesmírně *požadovali*, ať již s prosbami nebo bez nich, a ani jednou jste si nevzpomněli na svou *povinnost* ke stvoření, v němž jste se vy, hosté, chtěli stát bezohlednými pány!

Stvořitel měl dávat, stále jenom dávat. Ani jednou jste se vážně nezeptali, čím jste si to vlastně zasloužili, ale vždy jste si jen stěžovali, když vás stihlo utrpení, které jste si sami způsobili, a reptali jste, jestliže se někdy nesplnilo to, v co jste doufali. Vaše doufání a přání byla vždy zaměřena jen na *pozemské štěstí*. O vše ostatní, o to, co je více skutečné, jste se dosud nikdy pořádně nestarali a opravdu po tom netoužili. Pokud jste se tím *přece* někdy zabývali, byla to jen snaha dosáhnout pozemského vědění, nic jiného.

Chtěli jste nalézt, abyste se tím blýskali. A když jste se z nouze snažili bádat, bylo to jen proto, abyste se dostali z této nouze, ať již byla *duševní* nebo pozemská. *Nikdy se tak nestalo ke cti Boží!*

Nyní však konečně poznejte strukturu tohoto stvoření, v němž pobýváte a které musíte částečně proputovat, abyste v něm již nebyli cizím tělesem. A se vzrůstajícím poznáním získáte také *tu* pokoru, kterou potřebujete, abyste přijali poslední velký dar: dar, že smíte věčně být!

Díky vědění, které musí vést k poznání Boha, si také zkrátíte o tisíciletí dobu svého putování stvořením a dojdete mnohem rychleji a jistěji ke světlým výšinám, jež musí zůstat touhou a cílem *toho* lidského ducha, který nechce jako nepotřebný zahynout.

Následujte mě proto dnes dál na cestách po blízkém okolí, které vás obklopuje během pozemského života.

Představte si, že se snažíte dostat na zemi, jak je tomu při každé inkarnaci, ať je první nebo padesátá.

Není možné, aby duše čekající na vtělení mohla jen tak snadno vklouznout do pozemského těla. Duše sama, která se následkem svého druhu nikdy nespojuje s hrubohmotným tělem, ale je pouze schopna *připojit* se k pozemskému tělu, jestliže jsou pro to splněny nezbytné předpoklady, by bez zvláštního mostu nemohla pozemským tělem ani pohnout, tím méně je prožhavit. Nitky navázané vlivem přitažlivosti stejnorodého k takovému účelu nestačí.

Abych vám podal zcela jasný obraz, vrátím se ještě jednou nazpět a zmíním se stručně o několika již známých podmínkách, které je nutné splnit, aby mohlo dojít ke vtělení.

Pro inkarnaci není ve *všech* případech rozhodující působení zákona přitažlivosti stejnorodého, ale jsou k ní ještě i jiné možnosti a naléhavé důvody.

Zasahuje zde i zákon zvratného působení, a to někdy takovou silou, že vše ostatní zatlačí do pozadí. Duše bez pozemského těla, která je nitkami zvratného působení pevně spojena s jinou duší, pobývající právě v ženském pozemském těle na zemi, je těmito nitkami zcela jistě přivedena k této ženě na zemi, jakmile se u ní naskytne příležitost ke vtělení.

Kromě takových podmínek, jež jsou nevyhnutelné, se ještě uplatňuje zákon přitažlivosti stejnorodého. Vedle těchto dvou dějů jsou však ještě jiné druhy a možnosti. O nich promluvím teprve časem, protože dnes by každé zbytečné odbočení jen kalilo jasnost nutného obrazu.

Proto zatím řekněme jen to, že všechny nitky, ať jsou jakéhokoliv druhu, nestačí, aby umožnily duši pohnout pozemským tělem a prožhavit je.

I kdyby byla splněna podmínka, aby se duše díky nějakým nitkám zdržovala v blízkosti vznikajícího tělíčka a aby i vyzařování tělíčka dosáhlo takového stupně, při kterém by bylo možné duši *zadržet*, jak jsem se již o tom zmínil v jedné z dřívějších přednášek, pak by tím sice byla duše připoutána k pozemskému tělu, ale nebyla by ještě schopna uvést je do pohybu ani je prožhavit.

K tomu dosud chybí most. Místo most můžeme také říci nástroj, který duše ještě zvlášť potřebuje. A tento most musí opět vybudovat malí bytostní!

To se stejně jako vše děje v rámci zákonů, podle nichž se přesně *setkávají* zcela určitá vyzařování. V tomto případě se toho zúčastní pozemské mužství a pozemské ženství, stejně jako různé osudové nitky vycházející z obou těchto lidí i z duše, jež připadá v úvahu. Také tento děj bude nutné později zvlášť vysvětlit. Pro dnešek stačí uvést, že to všechno je rozhodujícím východiskem činnosti *těch* malých bytostných, kteří staví mosty pro duše, aby se mohly vtělit.

A tyto mosty jsou to, čemu dnes již mnozí říkají »astrální tělo«.

Astrální tělo je vytvořeno ze střední hrubohmotnosti. Malí bytostní je musí zformovat těsně *před* vytvořením těžkého hrubohmotného pozemského těla, takže se téměř zdá, jako by bylo formováno současně s ním. Tak tomu však není, neboť astrální tělo – chci pro jednoduchost ještě zůstat u tohoto dosud známého označení – musí předcházet *všemu*, co se má zformovat v těžké hrubohmotnosti!

Je mnoho lidí, kteří dospěli k vědění o *existenci* takzvaných astrálních věcí, neznají ale ani jejich skutečný účel, ani neví, jakým způsobem vlastně vznikají.

Ti, kteří dosud věděli o astrálních věcech, pozorovali všechno jen z vlastního hlediska, takže si myslí, že vznikají z těžké hrubohmotnosti. Nejčastěji to pokládají za *obrazy* těžké hrubohmotnosti, protože i každá rostlina, každý kámen, vůbec *všechno*, co patří k těžké hrubohmotnosti, má v astrálním světě zdánlivě svůj obraz.

To však nejsou *obrazy*, ale *před*obrazy věcí v těžké hrubohmotnosti. Bez nich by se v těžké hrubohmotnosti vůbec nic nezformovalo a ani nemohlo zformovat! V tom je rozdíl.

Toto pole střední hrubohmotnosti bychom mohli podle pozemských pojmů nejlépe nazvat modelářskou dílnou. Tak jako umělec napřed zformuje model, tak vznikne takzvané astrální tělo *před* těžkým pozemským tělem. Ve stvoření není nic, co by – jak je tomu u pozemských lidí – sloužilo *jen* jednomu účelu a pak bylo odsunuto stranou, ale všechno, i to zdánlivě nejmenší, má ve stvoření mnohostrannou a důležitou hodnotu.

Každá jednotlivost patří v působení bytostných jako nutná část k celku. Je proto *jednotně* z celku a spolu s celkem proniknuta pulsujícím proudem síly.

Tak má každá věc na zemi, dokonce i země sama, svůj model, který působí společně s ní. Někteří z lidí, kteří to smějí vidět, jej nazývají »stínem«, jiní, jak jsem již řekl, »astrálním tělem«. Jsou pro to ještě i další, méně známé názvy, všechny ale označují totéž. Ani jeden z nich však nevystihuje to pravé, protože to bylo opět pozorováno z nesprávné strany a o vzniku těchto modelů se vůbec nic neví.

Na zemi není nic, co by malí bytostní již předtím nezformovali mnohem krásněji a dokonaleji ve střední hrubohmotnosti!

Vše, co se děje v těžké hrubohmotnosti, patří k tomu dokonce i zručnost řemeslníků, tvorba umělců a tak dále, je pouze *převzato* z předcházející činnosti malých bytostných, kteří to a ještě mnohem víc již vytvořili ve střední a jemné hrubohmotnosti. To všechno je tam dokonce ještě v mnohem dokonalejší formě, neboť bytostní působí přímo v zákonech Boží vůle, která je dokonalá, a proto se může projevovat jen v dokonalých formách.

Každý vynález, i ten nejvíce překvapující, je jen *výpůjčkou* z věcí, které v jiných úrovních bytostní již vytvořili. Takových předobrazů je pro lidi připraveno ještě velmi mnoho, aby se jimi inspirovali a mohli je přenést sem na zemi do těžké hrubohmotnosti.

A přece byly tyto předobrazy, i když jsou pro vážné, ale jen pokorné hledatele tak snadno dosažitelné, zde na zemi rozumem opět silně pokřiveny, protože lidem, kteří k tomu byli omilostněni, chyběla ve většině případů pokora potřebná k tomu, aby se mohli nechat čistě inspirovat. Kromě toho obyvatelé země ve své domýšlivosti, která je všemu na překážku, dosud nedbali Božích zákonů ve stvoření. Teprve až je budou přesně znát, bude vynalézání, správněji řečeno nalézání v jiných úrovních, a tím i *správné* přenášení do těžké hrubohmotnosti této země mnohem snadnější a přesnější než dosud a také mnohem rozsáhlejší.

Astrální úroveň tedy *není* zrcadlem hrubohmotnosti! Za prvé sama je ještě z hrubohmotnosti, pouze trochu jemnějšího druhu než země, a za druhé je to právě *naopak:* těžká pozemská hrubohmotnost je napodobeninou střední hrubohmotnosti, takzvané astrální úrovně.

Do astrální úrovně vedou dvě cesty, a proto tuto úroveň tvoří dvě velké základní části. Jedna, která přivádí k těžké hrubohmotnosti, a druhá, jež od ní odvádí! Část, která k ní přivádí, je mostem nutným k výstavbě v pozemském, naproti tomu část odvádějící od těžké hrubohmotnosti je zformovaným výrazem myšlení a jednání lidských duchů, kteří jsou na zemi v pozemském rouchu.

Dosavadní znalosti lidí o tom jsou jen zlomkovité, přičemž těch

několik zlomků je kromě toho z nevědomosti zmateně zpřeházeno a nesouvisí se skutečností. Tak byl vytvořen fantasticky sestavený obraz vznášející se ve vzduchu, jenž připomíná fatu morgánu, vzdušný přelud, a proto možná působí na mnoho vnitřně nepevných lidí zvláštním kouzlem. Je přece při tom možné si tak krásně libovat v neodpovědnosti. Člověk si může dovolit vyslovovat odvážné dohady o této oblasti a samozřejmě chce, aby byly považovány za vědění, které je jisté. Zároveň si však myslí, že ho nikdo nemůže činit odpovědným za to, když se zmýlí. Podle jeho názoru je mu dána příležitost, aby se mohl vydávat za znalce, aniž by měl odpovědnost.

Ano, před lidmi! Ale ne před Božími zákony! Vůči nim je každý *plně* odpovědný za vše, co říká! Za každé slovo! A všichni, kdo se řídí jeho nesprávnými názory, dokonce i ti, které svým bludným učením jen podněcuje k novým vlastním fantastickým představám, se k němu pevně připoutají a on musí každému zvlášť pomoci opět se osvobodit, dříve než může myslet na sebe a na svůj vzestup!

Po tomto dalším krátkém výhledu se musíme vrátit k podrobnostem.

Malí bytostní tedy nejdříve formují astrální tělo jako nutný most pro duši, aby mohla dozrávající tělo ovládat, řídit a pohybovat jím.

Duše se spojuje s *astrálním tělem* a *jeho prostřednictvím* působí na těžké pozemské tělo. Také pozemské tělo může svým, k tomu účelu nutným vyzařováním k sobě duši skutečně připoutat pouze pomocí astrálního těla, které je prostředníkem. Záření těžké hrubohmotnosti, která je prolnuta bytostným, musí nejdříve proniknout střední hrubohmotností astrálního těla, neboť by se jinak nemohlo připojit k záření duše, jejíž nejzevnější obal je již z nejjemnější hrubohmotnosti.

Nejdříve rozlišíme tři základní druhy hrubohmotnosti. Kromě toho jsou však ještě různé přechodné a vedlejší druhy. Zabývejme se zatím jenom jemnou, středně těžkou a nejtěžší hrubohmotností. V tomto smyslu patří pozemské tělo k pozemsky nejtěžšímu druhu a astrální tělo k přechodnému druhu středně těžké hrubohmotnosti, tedy k druhu, který je nejtěžšímu *nejbližší*.

Jestliže má dojít k inkarnaci, bytostní *nejdříve* zformují astrální tělo a bezprostředně po něm pozemské tělo, takže to vypadá, jako by obojí proběhlo současně. Vytvoření astrálního těla ale ve skutečnosti předchází procesu vytvoření těla v těžké hrubohmotnosti, *musí* mu předcházet, jinak by tento proces nemohl být dokončen a duše by jiným způsobem nebyla schopna s pozemským tělem nic podniknout.

Podávám jen *obraz* děje, abyste si o něm mohli učinit představu. Později – jakmile budete mít před sebou *obraz celku* – budeme snad *krok za krokem* sledovat vznik, zrání a zánik se všemi úseky a nitkami, které k tomu patří!

Astrální tělo je *spojeno* s pozemským tělem, není však na něm závislé, jak se dosud myslelo. To, že se nevědělo nic o skutečném vývoji ve stvoření, mělo za následek mnoho omylů, zejména proto, že si člověk tu trochu vědění, kterou získal, vykládal zásadně vždy jen ze svého hlediska.

Dokud si bude představovat *sebe* jako *nejdůležitější* bod ve stvoření, v němž ve skutečnosti nehraje vůbec zvláštní hlavní roli, ale je pouze tvorem jako nesčetní jiní, půjde vždycky nesprávně, a to i ve svém bádání.

Je správné, že po odloučení duše od pozemského těla se astrální tělo spolu s pozemským tělem rozpadne. To však nelze pokládat za důkaz *toho*, že je na něm závislé. Pro takovou domněnku není ani oprávněný důvod.

Ve skutečnosti je tento děj jiný: Když se duše odloučí, odtáhne jakožto pohyblivá část astrální tělo s sebou od pozemského těla. Obrazně řečeno, duše při svém vystoupení a odchodu z pozemského těla z něho zároveň vytáhne i tělo astrální. Tak se to jeví. Ve skutečnosti je od něho jen *odtáhne*, protože obě těla se nikdy nespojila, ale byla pouze vsunuta do sebe jako u vytahovacího dalekohledu.

Duše neodtáhne astrální tělo s sebou příliš daleko, neboť je spojeno nejen s ní, ale i s pozemským tělem. Kromě toho duše, z níž vychází vlastní pohyb, se chce odloučit také od astrálního těla, a proto se snaží dostat se pryč i od něho.

Tak astrální tělo zůstane po pozemském odloučení duše vždy nedaleko pozemského těla. Čím dále se pak duše vzdaluje, tím slabší je i astrální tělo. Stále větší odpoutání duše způsobí nakonec zánik a rozpad astrálního těla. To má zase bezprostředně za následek rozklad pozemského těla, jako dříve astrální tělo ovlivnilo jeho vytvoření. Takový je normální postup odpovídající zákonům stvoření. Zvláštní zásahy do něho samozřejmě vyvolávají zvláštní okolnosti a změny, nemohou ale vyloučit zákonitost.

Astrální tělo je především *na duši* závislý spojovací článek mezi ní a pozemským tělem. Co se stane astrálnímu tělu, tím nezbytně trpí i pozemské tělo. Bolesti pozemského těla se však dotýkají astrálního těla mnohem slaběji, přestože je s ním těsně spojeno.

Když se například odejme pozemskému tělu některá část, třeba prst, není tím současně odňat i prst astrálního těla, ale *zůstává* přesto klidně jako dosud na svém místě. Proto se stává, že pozemský člověk občas skutečně ještě pociťuje bolesti nebo tlak tam, kde již na pozemském těle nemá nějakou část.

Takové případy jsou přece dostatečně známé, člověk však pro to nenašel správné vysvětlení, neboť mu chyběl přehled.

Tak bytostní spojují duše s jejich astrálními těly, která budeme nazývat těly střední hrubohmotnosti. Těžká pozemská těla jsou s těmito těly střední hrubohmotnosti přímo spojena již při svém vzniku a formují a vyvíjejí se podle nich.

Jak působí duše pomocí tohoto obalu na těžké pozemské tělo, musí zůstat vyhrazeno případným pozdějším přednáškám, protože dříve, než bude možné přistoupit k tomuto bodu, je nutno vysvětlit mnohé, abyste tomu správně porozuměli.

Ale i toto všechno je proniknuto *jediným* zákonem a ten malí bytostní horlivě a věrně plní, aniž se od něho odchylují. V tom jsou vzory lidským duchům, kteří se od nich mohou jen učit a také *mají* učit, až konečně budou ruku v ruce a bez vyvyšování působit spolu s těmito malými staviteli ve stvoření. Takovým jednáním, které povede k plné harmonii, budou jásavě a vděčně velebit moudrost a lásku svého Stvořitele!

DUŠE PUTUJE…

V POSLEDNÍCH dvou přednáškách jsem vysvětlil děje, které probíhají v úrovních střední hrubohmotnosti a *přímo* souvisí s pozemským životem lidí. Lidé, kteří věděli o této úrovni, ji dosud nazývali astrální úrovní.

Kromě těchto uvedených dějů je však ještě mnoho jiných dějů, jež rovněž patří do oblasti působení bytostných. Protože ale tyto druhy činnosti přicházejí do styku s lidskými dušemi jenom *nepřímo*, dnes o nich ještě pomlčíme a budeme se nejdříve zabývat tím nejbližším: *samotnou lidskou duší* ve spojení s tím, co jsem již vysvětlil.

Následujte mě proto kousek po cestě, po které musí putovat duše po odloučení od svého pozemského těla. Pozorujme její první kroky.

Stojíme ve střední hrubohmotnosti. Před sebou vidíme osudové nitky různých barev a různé tloušťky, o nichž jsme mluvili v posledních přednáškách, když jsme pozorovali činnost malých bytostných. Vše ostatní zatím ponecháme stranou, neboť ve skutečnosti je toho, co v této oblasti prochází těsně vedle sebe nebo jedno přes druhé, mnohem víc než jen tyto nitky. Všechno se zachvívá v nejpřísnějším pořádku podle zákonů stvoření. Nebudeme se však dívat vpravo ani vlevo, ale zůstaneme jen u těchto nitek.

Tyto nitky se táhnou zdánlivě téměř bez pohybu a bez zvláštní činnosti, protože jsou to nitky, které byly upředeny již dávno. Náhle se jedna z nich začne chvět. Chvěje se a pohybuje stále víc a více, mohutní, dostává sytější barvu a začíná být živější… Duše, která je spojena s touto nitkou, se odloučila od pozemského těla. Blíží se k místu, kde čekáme.

Je to podobné, jako když se díváme na hasičskou hadici, do níž

se náhle začne vhánět voda. Můžeme přesně pozorovat cestu blížící se vody, jak v hadici postupuje dál a dál. *Takový* děj probíhá u osudových nitek, které se rozuzlují, když duše musí putovat jimi naznačenou cestou. Vyzařování ducha v duši proudí před ní a oživuje nitku její cesty, i když tato nitka byla do té doby jen slabě činná. Tímto oživením se nitka více napíná a táhne duši energičtěji tam, kde je tato nitka nejblíže zakotvena.

Toto kotviště je plné nitek stejného druhu. Nitky jsou spojeny s dušemi, které ještě pobývají na zemi v hrubohmotných pozemských tělech. Jiné duše se po svém odchodu ze země již nalézají na tomto místě a nyní zde musí požívat ovoce, které díky činnosti malých bytostných a pod jejich ochranou dozrálo podle druhu nitek, jež slouží k přepravě semen.

Formy ovoce jsou na tomto místě zcela určitého, stejného druhu. Dejme tomu, že je to místo závisti, která je přece na zemi velmi rozšířená a nachází v pozemských lidech znamenitou půdu.

Proto je místo, kde jsou tyto nitky zakotveny, nesmírně velké a rozmanité. Kraj vedle kraje, města a vesnice s odpovídající činností všech druhů.

Všude však číhá závist, vzbuzující hnus. Vše je jí proniknuto. Nabyla pitvorných forem a ty se v těchto krajinách pohybují a působí. Působí pronikavě, v maximální míře na všechny duše přitahované k tomuto místu, aby tam tyto duše na sobě silněji prožily to, čím zde na zemi obtěžovaly své bližní.

Nebudeme se zabývat podrobným líčením tohoto místa, protože je tak různotvárné, že by jeho konkrétní obraz nestačil, abyste si o něm mohli utvořit alespoň přibližnou představu. Ale výraz »hnusné« je pro ně pouze mírným a obzvlášť zkrášlujícím označením.

Sem vede nitka, kterou jsme pozorovali a viděli, jak se náhle začíná více pohybovat, zbarvuje se sytě a nabývá svěžesti, protože se blíží duše, jež opustila zemi.

Tím, jak se nyní duše blíží k místu, kde je nitka pevně zakotvena, zde pozvolna začíná být vše pohyblivější a barevnější, můžeme klidně říci živější. Všechno vzplane.

Oživení však zcela nevědomky vychází z *ducha této duše*; nastává následkem jeho vyzařování, i když duše ve většině případů putuje cestou ještě se zavřenýma očima. Probudí se pak až *na místě*, které během jejího příchodu teprve ožilo díky vyzařování. Jsou to totiž plody *této* nitky nebo možná i různých nitek, spojených právě s *touto* duší, protože ona je vytvořila.

Tím, že duch sídlící v duši oživuje nové okolí svým vyzařováním, vtiskuje tomuto okolí, které na to již čekalo, určitý *osobitý* ráz. Ten je u každé duše jiný. Je to – abychom tak řekli – vždy pro každou duši zcela určitý svět sám pro sebe, přestože je všechno navzájem protkáno, vzájemně se také obtěžuje až ke zprotivení a lze to považovat za jednu jedinou velkou společnou úroveň.

Z toho důvodu to, co na tomto místě mnoho duší prožívá současně a v podstatě i ve stejné formě, přesto každá jednotlivá duše prožívá vždy jen způsobem, který je jí vlastní! Každá duše z toho tedy získává úplně jiný dojem než jiné duše, jež s ní musí prožívat totéž. Dokonce to i vidí jinak než druhá nebo třetí duše, která má před sebou stejný obraz.

Jen si to představte! Duše se probudí na jednom z takových míst. Toto místo nebo tato úroveň dává tím, jak je utvářena, a vším, co se v ní pohybuje, zcela určitý obraz. I děje, jež v ní probíhají, lze nazvat jednotnými, protože i ony jsou a zůstávají stále podrobeny jedinému velkému zákonu a odehrávají se podle něho.

Duše, kterou si představujeme, vidí, že ostatní duše, jež tam už jsou nebo přicházejí po ní, prožívají *totéž*, co je nucena prožívat i ona sama. Vidí to ale jak na sobě, tak i na jiných vždy zcela určitým způsobem, který je *vlastní* jen *jí*, a podle toho to také prožívá.

Z toho nesmíme vyvodit závěr, že i jiné duše vidí a prožívají všechno přesně tak jako tato duše, o níž mluvíme, protože tak to *není.* Každá z těchto duší to vidí a prožívá podle svého *vlastního osobního* druhu úplně jinak než ostatní! Vidí *děje* jinak, stejně tak *barvy* a *krajiny*.

Příčinou toho je, že vyzařování vlastního ducha tam dává okolí osobní ráz, který je příznačný jen pro tohoto konkrétního ducha,

oživuje je tedy podle *svého* druhu. V první chvíli vám to možná připadá velmi zvláštní.

Snad bych vám k tomu mohl uvést několik analogií z těžké pozemské hmotnosti, ovšem mnohem těžkopádnějších, abyste si o tom učinili představu a mohli to snadněji pochopit.

Představme si dva lidi v krásném parku. I když spolu projdou celý park, zřídka oba označí totéž místo za nejkrásnější, pokud se předem nedomluví. Každý považuje za krásné něco jiného. Jednomu z nich se zde možná nelíbí vůbec nic a vyjádří se jen ze zdvořilosti, protože dává přednost přírodnímu lesu před pěstovaným parkem.

To se pak prostě vyřídí tím, že se řekne: On nemá »smysl« pro to, co druhý označuje za krásné. V tom je ale určitá pravda. Jeho »smýšlení« se prostě ubírá jiným směrem! Proto se mu obraz jeví jinak než jeho průvodci.

V poznávání obrazů, ve způsobu, *jak* je lidé vidí, je tedy rozhodující čistě *osobní smýšlení* nebo směr smýšlení toho, kdo pozoruje, a ne pozorovaný obraz nebo krajina. Jeden to prožívá jinak než druhý.

To, co se zde takovým způsobem jeví jako těžkopádné, je v lehce pohyblivých vrstvách hmotnosti živější a výraznější. A tak se stává, že jedno a totéž místo, kde se odehrávají stejné děje, vyvolává u jednotlivých duší různé prožívání podle *jejich* vlastního druhu.

Můžeme do toho proniknout hlouběji.

Vezměme si jako příklad opět dva lidi. V mládí se jim ukáže nějaká barva a vysvětlí se jim, že tato barva je modrá. Každý z těchto dvou lidí potom tuto jím viděnou, zcela určitou barvu považuje vždy za modrou. Tím však není dokázáno, že oba lidé tuto barvu také *vidí stejným způsobem!* Je tomu naopak. Každý vidí tuto barvu, kterou nazývá modrou, ve skutečnosti jinak než druhý, a to již zde v hrubohmotném těle!

I když důkladně vyšetříte jejich hrubohmotné oči a zjistíte, že jsou naprosto stejně uzpůsobeny, nelze na základě toho usuzovat,

jak který z nich vidí barvy. V tomto případě hraje svou roli i mozek a kromě toho zde jako *hlavní faktor* rozhoduje *osobní druh* lidského *ducha!*

Pokusím se toto vysvětlení dál rozvést. Zůstaňme u modré barvy. Máte před sebou určitou barvu, kterou vám kdysi označili jako modrou se všemi jejími odstíny. Když někdo jiný, koho poučili stejným způsobem, vyhledá na vaši otázku mezi různými barvami vždy tutéž barvu, kterou vy sami označujete jako modrou, není to důkaz, že on tuto barvu, kterou také označuje jako modrou, vidí stejně jako vy!

Pro něho je totiž právě *tento* zcela určitý druh modrý. *Jak* pro něho ve skutečnosti vypadá, to nevíte. Všechno, co má tuto barvu, kterou vidí a takto označuje, bude samozřejmě považovat a musí považovat za modrou, tak jako by označoval bílou barvu za černou, kdyby mu od počátku řekli, že se tak nazývá. Bude vždycky této určité barvě říkat modrá, stejně jako vy ji také nazýváte modrou. *On ji ale přesto nevidí stejným způsobem jako vy!*

Nejinak je tomu s tóny. Určitý tón, který slyšíte, *je* pro vás například »E«. Pro každého! Protože se jej naučil slyšet a označovat jako »E«. A bude jej sám i svými ústy takto formovat. Ale vždy podle své *vlastní* představy, na jejímž základě bude přirozeně vždy považovat tentýž tón za ten, který i vy označujete jako »E«. Tím však není vůbec řečeno, že jej skutečně také *slyší tak*, jak jej slyšíte *vy*. Ve skutečnosti jej slyší vždy jen podle *svého* duchovního druhu, *jinak* než jeho bližní.

Nyní se dostávám k tomu, co tím chci vysvětlit. Barva je *v podstatě* ve stvoření *stálá* a každá sama o sobě neměnná, právě tak i tón. Ale *každý člověk prožívá* tuto barvu a tento tón podle svého vlastního druhu *jinak.* To *není* jednotné!

K prožívání patří i vidění, ať již hrubohmotné ve svých různých druzích, nebo jemnohmotné, bytostné či duchovní. Jak je tomu s *barvou* a *tónem,* tak je tomu i s *formou*.

Každý z vás prožívá své okolí jinak, vidí a slyší je jinak než jeho bližní. *Pouze jste si zvykli dávat tomu jednotné názvy*, těm však

chybí životnost! To, co je pohyblivé, jste tak vtlačili do pevných forem a myslíte si, že kvůli těmto pevným formám vaší řeči musí pro vás také ustat veškerý pohyb ve stvoření!

Ale tak to není. Každý člověk žije a prožívá *svým vlastním způsobem!* Proto bude také jednou vidět a poznávat ráj jinak než jeho bližní.

A přece kdyby jeden z nich načrtl obraz ráje tak, jak *on* jej vidí, ostatní by na obraze ihned správně poznali a viděli *to*, co oni sami prožili jako ráj. Vidí totiž *obraz* zase jen svým vlastním způsobem a ne tak, jak ho vidí ten, kdo jej vytvořil.

Věc sama o sobě je vždy táž, jen způsob, jakým ji lidští duchové vidí, je rozdílný. Barva je barva, ale lidští duchové ji rozdílně vnímají. Tón je tón a forma je forma, v celém stvoření vždy zcela určitého druhu. Jednotliví lidští duchové ji však prožívají různě, vždy podle *své* zralosti a *svého* druhu.

Tak se stává, že člověk náhle prožije jaro a probuzení v přírodě úplně jiným způsobem, než jak to dosud prožíval po desetiletí, tak, jako by to ještě nikdy pořádně nepozoroval a »neužíval« toho. Dochází k tomu zejména tehdy, když člověk musel prožít nějakou pronikavou změnu, která přispěla k tomu, že vnitřně *uzrál!*

Příroda a jaro byly takové i dříve, ale *on* se změnil a podle *své* zralosti je prožívá *jinak!*

Všechno záleží jen na *něm*. A tak je to s celým stvořením. *Vy lidé* se měníte, ne stvoření! Proto byste mohli mít ráj již zde na zemi, kdybyste k tomu *vy* dospěli svou zralostí. Stvoření může zůstat stejné, ale vy, vy a zase jen vy se musíte změnit, abyste je jinak *viděli*, a tím také jinak *prožívali*. Neboť vidění, slyšení a vyciťování přece patří k prožívání, je jeho částí.

Proto lidští duchové vidí a prožívají *svět* miliónkrát různě. Tyto rozdíly však do něho vkládají jedině lidé, protože stvoření samo má v podstatě zcela prosté, stále se opakující základní formy, které se tvoří, zrají a rozpadávají se podle *jednoho* jednotného zákona a znovu vznikají v týchž formách. Všechno, co je skutečné, je prosté, ale tuto prostotu lidé *prožívají* tisícerými způsoby.

Nyní se již ve svém vědění přibližujete k tomu, co se děje s duší, když se odloučí od těžké pozemské hmotnosti. Jaká je *v sobě, tak* prožívá takzvaný onen svět, neboť *svým vlastním vyzařováním oživuje* ty *formy*, které se s ní musely spojit. Oživuje je podle svého vlastního druhu, který se tím musí vyžít!

Že při tom může dospět k poznání, zda to, co si vytvořila, bylo správné nebo nesprávné, tedy jakými cestami šla, zůstává zvláštním aktem milosti. Je to *jedna* z těch milostí, které Stvořitel do *všeho* vetkal, aby zápasící duše měla *stále*, na všech místech a v každé době, záchrannou kotvu, aby se mohla opět dostat vzhůru ze zmatků a aby při skutečně dobrém chtění a včasném poznání nemusela být ztracena.

Mnohostranná hodnota nutnosti všeho, co je ve stvoření, dává vždy *nějakým* způsobem i při největším zmatku, který natropili lidé, možnost k opětovnému vzestupu. Zda tyto možnosti duše pozná a využije, záleží jen *na ní*. Záchranné pásy jsou zde! Stačí, aby se jich s dobrým chtěním chopila, a s jejich pomocí se povznese. –

Jestliže se tedy člověk vnitřně změní, vidí všechno jinak, říká i lidové přísloví. Není to však jen přísloví, ale člověk pak opravdu vidí všechno jinak. S vnitřní změnou se do jisté míry změní i jeho vidění a slyšení, neboť v jednotlivých různých úrovních vidí, slyší a cítí pomocí příslušných nástrojů *duch*, nikoliv samotné hrubohmotné nebo jemnohmotné oči. Změní-li se duch, změní se spolu s ním způsob vidění a tím i způsob prožívání. Nástroje při tom nehrají vůbec žádnou roli, jsou jen prostředníky.

Vyzařování ducha vnímá odpory, na něž naráží, a určitým druhem zvratného působení přivádí signály o nich zpět k duchu. V této těžké hrubohmotnosti jsou tyto signály vedeny nazpět hrubohmotnými orgány, které jsou k tomu vytvořeny, jako oči, uši a mozek. Mozek je přitom shromaždištěm signálů, jež přicházejí prostřednictvím všech podorgánů.

Podrobněji o tom promluvíme teprve později.

Dnes se vám snažím objasnit, že to, jaký dojem má člověk z vnějšího světa, tedy z okolí, závisí na jeho duchu *samém!* Z to-

ho důvodu působí jedna a táž forma na jednotlivé pozorovatele vždy jinak, i když jsou si všichni vědomi její krásy. A vidí-li člověk určitou formu jinak než jeho bližní, musí nákres této formy viděné jedním z nich podávat druhému úplně stejný obraz, jaký podává tato forma sama.

Po této stránce se musí všechno opět setkat v jednom bodě, protože jen vidění je jiné, nikoliv skutečná forma.

Lidé si pro každou formu vytvořili jednotné označení. *Pouze* toto *označení* je *jednotné*, ale ne způsob poznávání a vidění!

Také v tom jste šli ve svých názorech dosud nesprávně. Jestliže se však budete snažit se na základě skutečností, které vám byly nyní nově ukázány, přiblížit prožívání na takzvaném onom světě, bude vám mnohé jasnější. Budete schopni leccos snadněji pochopit, když budu nyní pokračovat ve svých vysvětlováních, a vyjasní se mnoho záhad.

To, co vám bylo ukázáno, také způsobuje, že dva nebo více lidí s mediálními schopnostmi vidí, slyší a líčí jednu a tutéž věc zcela rozdílně, přesto ale nejsme oprávněni jim to vytýkat. Každý z nich to totiž vidí podle *svého* druhu, a proto vždy jinak než ostatní. Věc sama, o kterou se jedná, je však zcela určitého druhu a jen ten, kdo se naučil přihlížet k těmto dějům, neboť zná zákony Boží vůle ve stvoření, umí také přesně najít souvislost mezi různými zprávami a přitom poznat to pravé, tak jak to *skutečně* je.

Vy jste se ale snažili *řečí*, kterou se dorozumíváte, vtlačit stvoření a sebe samé do strnulých, pevných forem. To se vám nikdy nepodaří, protože stvoření je *pohyblivé* stejně jako váš vnitřní život. Když se však o tom snažíte přemýšlet, myslíte v pevně zformovaných slovech své řeči!

Uvědomte si, jak je to nesmyslné. Pevně zformovaná řeč přece nikdy nestačí, aby bylo možné pomocí ní správně popsat to, co je pohyblivé!

Při tom vám již opět překáží váš rozum, který může působit *jen* pomocí zcela určitých slov a který je schopen chápat také jen zcela *určitá* slova. Z toho vidíte, jak jste se pevně připoutali a zotročili

tím, že jste rozum považovali za *nejvyšší* pro člověka, zatímco jej lze upotřebit a používat jen v těžké hrubohmotnosti této země. A to ještě v omezené míře, ne pro všechno. Tak stále víc a více poznáváte, jak ubozí jsou ve skutečnosti rozumoví lidé.

Z toho důvodu jsem k vám již častokrát volal, že se máte mé Slovo snažit přijímat *tak*, abyste při čtení viděli před sebou *obrazy!* Neboť jen v obrazech mu můžete porozumět, ne však v ubohých slovech pozemských lidí, která jsem nucen používat, abych vám o tom řekl.

Ve slovech se *nikdy* nenaučíte rozumět stvoření ani tomu, co je *ve* vás, protože to vše je *pohyblivé* a musí zůstat pohyblivé, zatímco *slova* všechno pouze vtěsnávají do pevných, strnulých forem. A to je nemožné, je to úplně marná námaha v případě toho, co je pohyblivé. Pomocí slov tomu nemůžete porozumět!

Jakmile ale duše odloží pozemskou tíži pozemského těla, vstoupí do pohyblivosti stvoření. Je vtažena do neustálého vlnění a vření a prožívá své okolí mnohem pohyblivěji. Okolí se často mění během oprošťování, která čekají na každou duši a k nimž je přitahována následkem oživení všech nitek, které na ní visí.

A to všechno opět působí zvratně. Když se duše odloučí od pozemského těla, vzdálí se od něho a nechá je za sebou, když je tedy již neprozařuje, míří její vyzařování, které získáním větší volnosti ještě zesílí, v plné síle *jen* jedním směrem – ke střední hrubohmotnosti, kde jsou osudové nitky nejblíže zakotveny.

Vyzařování duše zaměřené nyní jedním směrem způsobí, že se osudové nitky mnohem více oživí. Tímto oživením také zesílí jejich schopnost přitahovat a zpětně zasahuje duši, která je s nimi spojena, takže je k nim silněji přitahována. Toto všechno jsou samočinné, zcela zákonité a tím i zcela přirozené děje, jimž můžete i vy snadno porozumět, jestliže se budete snažit o nich přemýšlet.

Tak je každá duše tažena svou cestou vlákny, která sama oživuje svým vyzařováním, jemuž nemůže zabránit ani se mu vyhnout. A tím spěje ke své očistě, nebo ke svému zániku. Všechno si způsobuje jen sama. Bytostní pouze *formují* a staví podle zákona. K to-

mu, že *se* formy *oživí* a že *se* od nich duše *oprostí*, přispívají duše samy svým vyzařováním. Podle *druhu* jejich vyzařování pak tyto formy, které jsou takto různým způsobem oživeny, působí více nebo méně silně zpětně na duši.

I zde platí přísloví: »Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.« V tomto případě je tomu *takto:* Jak to do forem září, tak se oživí a podle toho *působí.* V tom všem spočívá veliká, zákonitá prostota a neomylná spravedlnost! –

To, co jsem vám zde vylíčil, se týká *pouze lidských duchů*, protože to vyplývá z uplatňování svobodné vůle. U bytostných je tomu jinak! –

Představte si živě tyto děje. Snažte se o to, protože to stojí za námahu a zvratným působením vám to přinese bohatou odměnu. Tak získáte opět o jedné části tohoto stvoření *vědění.* –

Tímto způsobem, který jsem vám vylíčil, to probíhalo až dosud. Nyní to však přichází jako blesk ze Světla! Boží síla náhle, překvapivě bije do osudových nitek všech pozemských lidí i všech duší, které pobývají v úrovních pozdějšího stvoření.

Tím nyní vše bezprostředně a neočekávaně dospívá ke konečnému rozuzlení! Bytostní jsou nově posilováni k neslýchané moci. Obracejí se ve svém působení proti všem lidem, kteří je dosud svým jednáním nutili, aby poslušni zákona stvoření formovali nepěkné věci. Nyní je však v celém stvoření Boží síla *nade* vším lidským chtěním, Boží vůle, která dovolí formovat jen čisté, dobré a krásné a vše ostatní zničí!

Boží síla vnikla již i do pozdějšího stvoření, aby zde nyní sama působila. Všichni bytostní radostně a hrdě, podporováni touto nejvyšší silou, sahají rychle do nesčetných smyček tkaniva všech lidských osudových nitek, aby je s jásotem přivedli k jejich konci!

Poslušni příkazu Světla přetrhávají ty nitky, které jsou jen slabě zakotveny v duchovnu, aby duše zůstaly úplně odloučeny od Světla, až se temná vlákna prudce vymrští nazpět a zasáhnou své původce se vším, co na nich visí!

Ale i přetrhávání těchto nitek probíhá zcela zákonitě a rozhodu-

jící je při tom *druh* lidí samých, protože bytostní nejednají libovolně.

Božská síla Světla vniká nyní jako blesk do všech nitek! Ty nitky, které spějí ke Světlu, které jsou tomu odpovídajícího druhu a díky skutečně silnému chtění těch, kdo jsou s nimi spojeni, dostatečně zesílily, aby snesly toto náhlé vniknutí nezvyklé síly Světla, tím dosáhnou pevnosti a svěžesti, takže lidské duše spojené s nimi budou silnou přitažlivostí vyneseny vzhůru z nebezpečí temnoty a tím i z nebezpečí, že budou spolu s ostatními vtaženy do rozkladu.

Slabé světlé nitky, vytvořené jen slabým chtěním, však nesnesou náhlý, nesmírně velký tlak Boží síly. Budou spáleny a bytostní pomocníci je *přitom* odstraní, takže ti, kdo s nimi byli spojeni, zůstanou vydáni na pospas temnotám. Příčinou tohoto přirozeného dění je jejich vlastní vlažnost, která způsobila, že nitky nebyly dost pevné a silné.

Tak v každém dění nacházíte jen spravedlnost! Proto je zaslíbeno, že vlažní budou vyvrženi, jak se to teď ze Světla do slova a do písmene splňuje.

Všichni bytostní pomocníci, velcí i malí, budou nyní *osvobozeni* od toho, aby při plnění zákona museli pod tlakem zlého nebo nesprávného lidského chtění formovat temné věci. A z oddělených temnot budou všichni bytostní současně vytaženi zpět silou Světla. S jásavou radostí se k němu úzce připojí a budou formovat a udržovat jen to, co je Světlem chtěno. Při tom přispěním nové síly zmohutní a budou se ve zvučném akordu zachvívat s celým stvořením, uprostřed proudícího Božího Světla!

Sláva budiž Bohu, který rozsévá jen lásku! Lásku i v zákoně zničení temnot!

ŽENA A MUŽ

SVÝMI přednáškami »Bytostné«, »Malí bytostní«, »V hrubohmotné dílně bytostných« a »Duše putuje« jsem vám dal část vědění o neustálé činnosti ve stvoření. Vysvětlil jsem malou část vašeho blízkého okolí, a to jen tu, která je s vámi úzce spojena. Nedal jsem vám to však jen proto, abyste o tom věděli, ale k *tomu* účelu, abyste z toho mohli mít užitek pro svůj život na zemi, *nyní*, v hrubohmotném těle. A současně i k požehnání těch, kdo jsou s vámi a kolem vás.

Vědění o tom vám nepřinese prospěch, neboť je posvátnou povinností každého lidského ducha využít veškeré vědění ve stvoření k podpoře, pokroku a radosti všech, kteří jsou s ním spojeni nebo s ním jen přijdou do styku. Teprve *pak* z toho má jeho duch opravdový prospěch, jinak nikdy.

Takový duch se osvobodí ode všech překážek a bude zákonem zvratného působení zcela jistě pozvednut až do takové výše, ve které může neustále čerpat síly, jež jsou prozářeny Světlem a musí přinášet požehnání tam, kde zde na zemi dopadnou na správnou půdu. Tak bude vědoucí silným zprostředkovatelem vznešené Boží síly.

Proto vám chci ukázat, co jste si mohli z posledních přednášek vzít na pozemskou cestu a co si také musíte vzít, neboť Slovo nesmí zůstat nevyužito.

Upozornil jsem vás ve velkých rysech na malou část tkaní a působení zcela určitých druhů bytostných ve stvoření a ukázal jsem vám také, že lidský duch v tom dosud úplně nevědomě tápal.

Bytostné věrně hospodaří a tká v domácnosti velkého stvoření, zatímco duchovno je nutné považovat za hosta, který v něm putuje a jehož povinností je harmonicky se podřídit pořádku této velké domácnosti a svými nejlepšími schopnostmi podporovat činnost

bytostného a pomáhat mu. Má tedy přiložit ruku k udržování velkého díla, které mu poskytuje obydlí, možnost existovat a domov.

Správně pozorováno si to musíte představit *takto: Vysoké bytostné ze sebe vydalo nebo zrodilo ducha a ve své velké domácnosti stvoření mu poskytuje možnost radostného bytí!*

Ovšem za předpokladu, že duch neporuší harmonii domácnosti, neboť jinak je nemilým hostem a bude s ním podle toho zacházeno. Nemůže pak nikdy dosáhnout a užívat skutečně radostného bytí.

Host má samozřejmě i povinnost nepřekážet v domácnosti, ale podřídit se pořádku, který v ní vládne, a v protislužbě za pohostinství jej *podporovat a chránit*.

Pro lepší porozumění to konečně lze vyjádřit i jinak, aniž se změní skutečný smysl: Velké, všeobsáhlé Božsky bytostné se rozštěpilo na dvě části, na aktivní a pasivní část, či na pozitivní a negativní část.

Pasivní nebo negativní část je *jemnější*, citlivější, měkčí část; aktivní nebo pozitivní část je *hrubší*, ne tak citlivá!

Citlivější, tedy pasivní část, která ve skutečnosti *vede*, je však *silnější* a má nade vším převahu. Díky své citlivosti je vnímavější a více citlivá na tlak, a proto je schopna jistěji stát a jednat v síle svaté Boží vůle, tedy v nejvyšším tlaku. Tlakem je zde míněno zákonité *působení vyššího druhu* na nižší druh, ne snad nějaký libovolný násilný čin, tlak násilnické vrtkavé panovačnosti. –

Tak před sebou vidíte velký obraz přicházející shora a není již těžké pochopit, že se další štěpení ve stvoření opakují vždy zcela přirozeně *stejným způsobem* a že tak nakonec dochází i k rozštěpení lidských duchů *pozdějšího stvoření*. Je to projev jednotného zákona, který probíhá celým stvořením, pouze se to v různých úrovních a na různých stupních ochlazení nazývá jinak.

Tak v tomto odstupňování lidská *žena* pozdějšího stvoření ztělesňuje citlivější bytostné jako negativní, pasivní část a muž ztělesňuje hrubší duchovno jako pozitivní, aktivní část, neboť toto jednou již započaté štěpení se v částech, které se už rozdělily, opakuje nepřetržitě stále dál a dál, takže lze říci, že *celé stvoření se vlastně skládá jen z odštěpených částí!* Silnější částí, tedy skutečně vlád-

noucí, je však vždy citlivější část, u lidí je to tedy *ženství!* Jak to odpovídá jeho druhu, je pro ně mnohem snadnější vycítit tlak Boží vůle a uposlechnout jej. Tím má a poskytuje nejlepší spojení s jedinou skutečně živou silou!

Tento zákon stvoření také vyžaduje, aby jej respektovali badatelé a přihlíželi k němu vynálezci. Opravdu mocnější a silnější částí je vždy citlivější část, tedy negativní neboli pasivní část. Citlivější část je vlastně *určující* část, aktivní část je jen *provádějící* část!

Proto při každém normálním vývoji mají všechny ženy silný, v nevědomých začátcích vždy čistě se zachvívající, jen *povznášející* vliv na muže, jakmile muži tělesně dozrají. S tělesnou zralostí se současně probudí silné sexuální cítění, které tvoří spojení nebo most k činnosti *duchovního jádra* pozemského člověka v úrovni hrubé hmotnosti, tedy zde na zemi.

To již víte z mého Poselství. Toto vše se děje *současně:* jedno má ihned za následek i druhé. Poznáváte v tom nesmírné pomoci, jichž se lidskému duchu na zemi dostává v zákonech stvoření! Vidíte téměř nepopsatelnou ochranu a milostiplné opory pro vzestup, které lze vlastně stěží všechny přehlédnout. Vidíte také jimi přesně dané, jisté *cesty*, na nichž nemůže zabloudit nikdo, kdo nechce. Je k tomu zapotřebí již mnoho zlé vůle, dokonce odporujícího úsilí, když se člověk snaží všechny tyto věci lehkomyslně odsunout stranou a nechat je bez povšimnutí. Člověk se musí dokonce násilím bránit proti všem těmto samočinným pomocem, aby je *nepoužil!*

Přesto to dělá. Proto jsem úmyslně řekl, že v »nevědomých« začátcích dospělosti vyvolává ženský vliv u mužů *vždy* čistou touhu po výšinách, neboť jejich vývoj není ovlivněn zkaženým rozumem a probíhá jen podle Božích zákonů ve stvoření! Teprve když se rozum se vším, co umí, probudí i u nich a začne působit, je tato čistota a s ní také veškerá pomoc špatným myšlením stržena do špíny a znehodnocena.

Na vznik špatného myšlení mají vliv nečistota žen, svádění, přemlouvání falešných přátel, špatné příklady a v neposlední řadě i chybný směr v umění a literatuře.

Jestliže se tím rozbije a zboří mnoho mostů ke světlým, čistým výšinám, je velmi těžké najít k nim opět cestu! A přece i zde všemoudrý Stvořitel ve své dobrotě poskytuje v zákonech stvoření ještě tisíce možností a opět i samočinné pomoci, jen když se zbloudilý lidský duch opravdu snaží o čistotu.

Poselství poskytuje ve všech těchto věcech dostatečné vysvětlení, takže již nepotřebujete nové výklady.

Lidé, vy vůbec nevíte, jaké milosti stále znovu zas a denně téměř zašlapáváte, a proto ani nevíte, jak se každou hodinu zvětšuje tíha vašich dluhů, které musíte v *každém případě vyrovnat*, neboť všechny Boží zákony, které spočívají ve stvoření a pomáhají vám, jsou pak proti vám, když jich nechcete dbát!

Musíte je poznat, toho se nemůžete zbavit. Ani jeden ze všech tvorů. A zákony jsou *láska* Boží. Zůstávala pro vás nepochopitelná, protože jste se snažili učinit z ní něco jiného, než skutečně je.

Učte se a poznávejte! Ženo, jestliže se neprobudíš, nepoznáš *skutečnou* hodnotu, jakou máš ve stvoření, a nebudeš pak podle toho jednat, rozdrtí tě zpětný účinek tvé velké viny, dříve než se naděješ! A ty, muži, spatřuj konečně v ženě onu velkou pomoc, kterou potřebuješ a kterou nemůžeš postrádat, jestliže se chceš zachvívat v Božích zákonech. A cti v ženě to, k čemu ji Bůh určil! Způsob tvého cítění k ženě bude ti branou ke Světlu. Na to nikdy nezapomeň.

Skutečně silné, pravé mužství se vůči pravému ženství nikdy neprojevuje jinak než něžnou ohleduplností, což je se vzrůstajícími duchovními hodnotami stále zřetelněji patrné.

Jako se skutečná tělesná síla neprojevuje těžkopádnou chůzí, ale ovládáním všech pohybů, které má za následek pružný a lehký krok, v němž je zjevná jistota a pevnost, tak se pravá mužnost projevuje uctivou něžností vůči veškerému ženství, které se zachvívá v čistotě.

Takto zcela přirozeně probíhá zachvívání nezkalených záření, jež je v souladu se zákony stvoření. Vše ostatní je pokřivené.

Jen se zahloubejte do těchto líčení. Najdete je ve svém prožívání

všude potvrzená. Položte tato slova vždy za základ svých pozorování. Pak budete mnohé *vidět* úplně jinak a budete to také poznávat lépe než dosud. Projevuje se to zřetelně i v těch nejmenších věcech. Nejen na zemi, ale v celém stvoření.

Možná se nyní zeptáte, *proč* je lidská žena *citlivější* částí. Proto vám i na to hned odpovím:

Žena je při oddělování nebo odštěpování *mostem* mezi bytostným a duchovnem! Proto musela *nejdříve* vzniknout Pramáti, než mohla nastat nebo proběhnout další štěpení.

A mostem mezi nejblíže vyšším bytostným a duchovnem, které z něho vystoupilo, je vždy žena takto odštěpené úrovně. Z tohoto důvodu si žena ještě v sobě ponechala zvláštní část bytostného, které je nejblíže nad její vlastní úrovní, a tato část muži chybí.

I zde lidová moudrost správně říká, že žena je *více spjata s přírodou* než muž! Žena je skutečně po *každé* stránce více spjata s přírodou. Vy, kdo znáte Poselství, víte, že výraz »spojen s přírodou« neznamená nic jiného než užší spojení s bytostným!

Tak je tomu ve velké domácnosti stvoření! Máte si z toho vzít pro sebe poučení a moudře je přenášet do pozemského života. Chci vám dnes říci, *jak* to můžete učinit. Jestliže to neuděláte, *nepřizpůsobíte se* harmonickému zachvívání této domácnosti, v níž jste hosty. A chcete-li jednat jinak a jít jinými cestami, než které vám stvoření samo zřetelně ukazuje, pak vám nikdy nevzejde úspěch, nedosáhnete pravé radosti ani míru, po němž tolik toužíte.

Všechno, co se nezachvívá ve smyslu tohoto stvoření a v jeho zákonech, musí selhat a zhroutit se, protože tím nejen ztrácí veškerou podporu, ale vytváří si také protiproudy, které jsou silnější než kterýkoliv lidský duch a nakonec jej i jeho dílo vždy přemohou.

Vřaďte se tedy konečně do dokonalé harmonie stvoření, pak najdete mír a úspěch.

První v tom především pochybila žena, vinu na tom však má zejména muž, ale samozřejmě ani o vlásek méně žena, neboť se vůbec nemusela řídit podle něho. Každý je přitom odpovědný sám za sebe. Hlavním zlem bylo i zde dobrovolné podřízení se rozumu.

Žena pozdějšího stvoření měla být mostem od bytostného k duchovnu. Mostem od *toho* bytostného, z něhož se teprve oddělilo duchovno pozdějšího stvoření! Nikoliv od bytostného, které po odloučení posledního zbytku duchovna kleslo ještě hlouběji, aby vytvořilo most ke hmotnosti a dalo vzniknout všem duším zvířat.

V hodnotách stvoření tedy stojí na stupních směrem dolů nejdříve žena a *pak* teprve muž. Ale žena pozdějšího stvoření po této stránce úplně selhala. Nestojí na *tom* místě, které jí stvoření přisoudilo a určilo.

Velkou část bytostného, ne nižšího, ale vyššího, si žena v sobě ponechala jako most, a tak mohla, ba *měla* zůstat přístupná Boží vůli stejně jako bytostné, které se stále zachvívá jen ve vůli Boží. Bylo samozřejmě podmínkou, že žena tuto bytostnou část uchová *čistou*, čistou k vyciťování Boží vůle, zákonů ve stvoření!

Místo toho otevřela toto vyciťování příliš rychle a lehce všem Luciferovým svodům. A protože žena je díky svému zvláštnímu spojení s bytostným ve stvoření silnější než hrubší duchovní druh muže, a tím je *určující* nebo řekněme doslova tón udávající, hravě strhla muže s sebou do hlubin.

Proto jsem již ve svém Poselství volal ke všem ženám, že musí ve vzestupu *před*cházet muže. Je to jejich povinnost, neboť pro to mají schopnosti! Mají začít se vzestupem nejen proto, že tím odčiní vinu, kterou na sebe od začátku uvalily, ale i proto, že když žena projeví chtění ke vzestupu, dostane se jí zvratným působením zvláštní milosti.

Žena pozdějšího stvoření *mohla* – přestože v sobě má bytostný přídavek – tak padnout, neboť je jako *poslední svého druhu nejvíce vzdálena* od Boží blízkosti! Přitom však v sobě měla část vyššího bytostného jako silnou kotvu, jíž se mohla držet, a skutečně by se jí držela, jen kdyby k tomu měla vážnou vůli. Ale hrubší duchovno v ní chtělo jinak. A protože byla vzdálená od Boží blízkosti, triumfovalo.

Žena *mohla* padnout, ale *nemusela!* Měla totiž po boku dost pomocí. Vůbec je však nepřijala, neboť je nevyužila.

V tisícileté říši to ale musí být *jiné*. Žena se nyní změní a bude žít jen podle vůle Boží! Očistí se, nebo zahyne v soudu, protože zde na zemi teď obdrží přímo Boží sílu! Tím nyní pro všechny ženy přestalo *jakékoliv* omlouvání! A každá žena, která svou bytostnou část v sobě ještě rouhavě a hříšně *úplně* nezasypala, *musí* vyciťovat Boží sílu a zesílit v ní. Podle živých zákonů stvoření! Této samočinné pomoci se však dostane jen těm, které jsou ještě schopny vděčně poznávat tlak čisté Boží síly.

Žena, která ji už *nemůže* ani *nechce* vyciťovat, uschne a dlouho již nebude mít možnost nazývat se ještě ženou.

Nyní se samozřejmě zeptáte, jak je možné, že se některá lidská duše střídavě vtělí na zemi jednou jako žena a podruhé jako muž. Vysvětlení toho není tak těžké, jak si myslíte, protože *po každé stránce* pravá žena se *nikdy* nemusí hrubohmotně vtělit jako muž.

I když to zní zvláštně, je takový děj opět jen jedním z neblahých následků nadvlády rozumu.

Pozemská žena, která se podřizuje rozumu, potlačuje právě tím svou *pravou ženskost*. Tato ženskost se totiž projevuje *citovostí* a tu střízlivý rozum zazdívá. Následkem toho se osudové nitky navazují takovým způsobem, že se tato žena *musí* příště vtělit jako muž, protože po tomto potlačení a zazdění převládá jen hrubší duchovno a podle zákonů stvoření se nitky nemohou navazovat vůbec jinak.

Takové změny inkarnace jsou potom nutné, neboť se *musí* vyvinout *všechno*, co vzklíčí v jádru lidského ducha. Zejména to, když nyní ženy nepřirozeně, tedy v rozporu se zákony stvoření, napodobují muže, a také vysloveně rozumové práce musí mít pro ženy těžké následky, protože je to porušování harmonie stvoření!

Takové ženy potlačují svou pravou ženskost a *musí* se pak příště vtělit v mužském těle. To by samo o sobě nebylo ještě tak špatné, ale hraje zde roli také fakt, že ženská duše, která se tím odchýlila od svého úkolu, může sice v mužském těle působit *chytře*, ale přesto jen na tělesné úrovni. Nikdy však nebude také duchovně a duševně skutečně pravým mužem! Je to a zůstane to odchylkou.

Tyto případy pokřivení stvoření se *dosud* stávaly. V tisícileté říši však již nebudou možné, protože pak všechny ženské duše, které svou ženskost zazdily, se již vůbec nebudou moci vtělit na zemi, ale při soudu klesnou jako nepotřebné mezi masy vtažené do rozkladu. Všechny budou ztraceny, jestliže si ještě včas neuvědomí svůj úkol, který mají jako ženy, a nezačnou podle toho jednat.

Právě tak je tomu i naopak. Mužská duše, která se následkem změkčilosti ve svém myšlení a jednání příliš přiklonila k ženským způsobům, se tím sama přinutila nitkami, jež tak vznikly, k pozdějšímu vtělení v ženském těle. Přitom ale nebylo možné, aby se pak taková duše mohla stát *pravou* ženou, protože jí chyběla část vyššího bytostného, která patří k ženství.

Z toho důvodu často nacházíme na zemi muže s převládajícími ženskými vlastnostmi a ženy s převládajícími vlastnostmi mužskými! Oba *druhy* těchto duší však nejsou pravé, ale pokřivené a ve stvoření jsou kromě možnosti hrubohmotného rozmnožování nepotřebné.

Rozhodující a zásadní pro celé bytí člověka je i zde *první rozhodnutí* duchovního zárodku. Není ovšem učiněno vědomě, ale spočívá jen ve vnitřní, probouzející se touze! Vede-li tato touha k jemnější činnosti, duchovní zárodek se tímto způsobem rozhodne, že bude ve svém bytí ženského druhu, neboť tím si ponechá část vyššího bytostného, z něhož se odděluje nebo odštěpuje. Jestliže se přikloní k hrubšímu, aktivnímu nebo pozitivnímu působení, něžná, jemnější část vyššího bytostného se od něho pozvolna úplně odloučí a zůstane zpět. Ba je samočinně odvržena, takže takový duchovní zárodek se zásadně rozhodne pro to, že bude mužského druhu.

I v tomto případě je hned na začátku duchovnu poskytnuta možnost jednorázového svobodného rozhodnutí, které se nazývá svobodná vůle.

Žena! Co říká již samo toto slovo jako souhrnný nebo základní pojem čistoty, půvabu a touhy po světlých výšinách!

Jak velikou, vznešenou a ušlechtilou jsi měla být, pozemská ženo, a *co* jsi sama ze sebe udělala!

Již ani nedovedeš vycítit, že tvá oblíbená společenská hra, která spočívá ve snaze uplatnit se a vypadat žádoucí, že každé *slovo*, ba i každý *pohled* na tebe z mužské strany je ve skutečnosti pohaněním tvé ženské důstojnosti, pošpiněním tvé Bohem chtěné čistoty!

Kdyby nebylo mezi vámi na zemi ještě těch *několik*, v jejichž duších může zakotvit Boží vůle, bylo by opravdu lépe, kdyby byly pohybem ruky Boží tyto karikatury ženství smeteny z čisté půdy tohoto nádherného stvoření.

Avšak pro těch několik málo věrných se bude pozemská žena smět díky blízkosti Boží pozvednout na tu výši, která jí byla určena již od počátku!

Čistota pozemské ženy spočívá v její *věrnosti!* Neboť *věrnost je* čistota! Žena bez věrnosti není hodna, aby se nazývala ženou! A nevěrná je každá žena, která si laškovně zahrává s muži v řeči nebo v myšlenkách! Je nevěrná vůči sobě samé a svému vznešenému úkolu v tomto stvoření, tedy také na zemi!

Pouze *věrnost* přispívá k tomu, že se v ženě probudí *všechny* ctnosti. Ani jedna z nich nebude chybět!

Jako si lidé vytvořili jednostranný, nehybný, a proto zcela nesprávný, omezený pojem o cudnosti, tak ve svém nízkém myšlení pokroutili také vznešený pojem čistoty, takže se z něho stalo cosi nemotorného a směšného! Učinili z něho karikaturu, nepřirozené pouto, které je v rozporu se zákony stvoření, je naprosto nesprávné a svědčí jen o zúžení malicherného rozumového myšlení.

Čistota lidské ženy spočívá pouze v její *věrnosti!* Ba čistota *je* pro člověka věrností!

Zcela jasně řečeno: Čistota je u lidí *ztělesněna* ve věrnosti! Kdo to *správně* pochopí, bude v tom moci vždy najít správnou cestu a jít po ní a nebude v duševní křečovitosti odsunovat zákon stvoření stranou. Musíte se proto pokusit tomu správně porozumět!

Čistota sama je *božská!* Proto *člověk* jako takový nemůže mít čistotu v její původní formě, neboť je pouze částečkou stvoření a jakožto tato částečka podléhá zcela určitým zákonům. *Čistota však může spočívat jen v božské dokonalosti; patří k této dokonalosti!*

Člověk proto nemůže mít čistotu v pravém smyslu, ale může ji vzhledem ke svému druhu jen obrazně *ztělesňovat*, tedy ji ve změněné formě projevovat jako věrnost! Věrnost je proto odstupňováním čistoty pro lidi. Člověk staví na místo božské čistoty věrnost. A v prvé řadě a v nejušlechtilejším smyslu to činí žena! Cokoliv činí, je *čisté*, jestliže to činí ve věrnosti! Nejinak je tomu u muže. Věrnost *je* pro každého člověka čistotou!

Věrnost přirozeně musí být *pravá*, nesmí vycházet pouze z představ. Pravá věrnost může žít jen v opravdové lásce, nikdy ne ve vášních nebo ve fantazii. V tom je opět ochrana a také měřítko pro zkoumání sama sebe.

Člověk nemůže být božský a musí se řídit zákony *svého druhu*. Všechno ostatní je zkřivené, nepřirozené, nezdravé a je jenom následkem nesprávných názorů, domýšlivé žádostivosti, která nutí člověka k tomu, aby byl za každou cenu nápadný nebo se stranil bližních, byl obdivován nebo možná také dokázal před Bohem něco zvláštního. Nikdy to však není pravé a přirozené, ale je to nesmyslné, násilné duševní zmrzačení, jež způsobuje i tělesné škody. Není v tom vůbec nic velkého nebo vznešeného, ale svědčí to jen o groteskní křečovitosti, která ve stvoření působí směšně.

Člověk se může ve stvoření užitečně uplatnit jen tehdy, když zůstane tím, čím má být, a když se snaží *svůj druh* zdokonalit zušlechťováním. Toho může dosáhnout jen v tom případě, že se zachvívá v zákonech, ne však tehdy, jestliže se postaví mimo ně.

Věrnost je proto *nejvyšší ctností* každé ženy; umožňuje jí zcela splnit její vznešený úkol v tomto stvoření!

Lidé, dbejte nyní *tohoto:*

Vysoké, jemné bytostné, tedy to nejcitlivější a nejměkčí, *vede domácnost* ve velkém stvoření! Tím je i ženě přidělen její úkol, který je schopna zcela splnit: Vést v pozemském bytí *domácnost*, poskytovat domov v pravém slova smyslu! Učinit z této země harmonický domov – to je úkol ženy, který žena může rozvinout až v umění! V tom spočívá vše a na tomto základě musí všechno vyrůstat, má-li se to dařit a vzkvétat!

Žena musí učinit *domov svatyní!* Chrámem Boží vůle! Uctívání Boha spočívá *v tom*, že díky naslouchání poznáte jeho svatou vůli ve stvoření a že se ve svém životě a působení na zemi řídíte podle ní.

Také muž, jehož povolání bylo dosud jen rozumovým otroctvím, se změní chováním ženy, jestliže bude donucen poznat v ženě toho, kdo ukazuje k ušlechtilejšímu.

Podívejte se vždy do domácnosti tohoto stvoření a budete vědět, jak máte uspořádat svůj život *na zemi!*

Muž nesmí bezohledně porušovat pořádek v domácnosti, ať již z lhostejné nevšímavosti nebo panovačnosti, protože činnost ženy v domácnosti je stejně důležitá jako činnost v jeho povolání. Je pouze jiného druhu, není však možné se bez ní obejít. Úkol ženy doma se zachvívá v Božím zákoně a tento zákon naléhavě připomíná pozemské tělo, když hledá doma zotavení, klid, potravu a v neposlední řadě… *duševní harmonii*, která osvěžuje a dává muži novou vzpruhu, novou sílu pro *každou* jeho činnost!

Musí v tom však být harmonické vyrovnání. Proto si má i žena vážit mužovy práce a nemyslet si, že jen *její* činnost je důležitá. Činnost obou částí má být k sobě *při*pojena ve stejnoměrném zachvívání. Jedna nesmí rušit druhou.

Muž tedy nesmí svévolně porušovat pořádek v domácnosti, ale musí dochvilností a vzrůstajícím porozuměním přispívat k tomu, aby vše probíhalo harmonicky.

Tomu se můžete a *musíte* naučit ze stvoření. V tisícileté říši k tomu budete ještě donuceni, neboť jinak byste v ní nemohli obstát.

Lidé, kteří se nyní nechtějí podřídit zákonům tohoto stvoření, jsou buřiči proti svému domovu, proti svému Tvůrci, svému Bohu! Vypudí je a zničí samy zákony, které se nyní ve zvýšené Boží síle rychle a nepřemožitelně obracejí proti všemu, co porušuje Bohem chtěnou harmonii.

Lidé, dbejte proto o svůj domov, učte se rozumět tomuto pozdějšímu stvoření! *Musíte* je poznat a řídit se konečně jeho pořádkem i zde na zemi!

POKŘIVENÉ DUŠE

ČLOVĚK je samá otázka! Jakmile mu dám nové vědění, klade hned nové otázky ještě dříve, než přijal to, co jsem mu dal, a než tomu porozuměl.

To je jeho velká chyba! Chce postupovat vpřed *chvatně*. Kdybych se měl řídit podle *něho*, nemohl by nikdy ničeho dosáhnout, neboť při svých otázkách zůstává vždy stát na místě jako líný poutník, který se pohodlně posadí ve stínu lesa a dá si od jiných vyprávět o svém cíli, místo aby se sám vzchopil a kráčel k němu.

Na své cestě přece sám *uvidí* a *prožije* všechno, co by se rád dozvěděl z odpovědí na své otázky, které v něm stále vznikají. Musí se *pohybovat*, jinak nedojde k cíli!

V přednášce »Žena a muž« jsem řekl, že každý člověk má mít z mých slov užitek pro svůj nynější pozemský život! Jestliže chce uposlechnout této rady, nezbývá mu nic jiného, než aby mé Slovo v sobě *oživil* tak, jak mu je dávám. Vím totiž přesně, co k tomu člověk potřebuje, a ve svých přednáškách se stále řídím podle toho. Musí je sledovat slovo za slovem, neboť je v nich žebřík, který jeho duši vede pečlivě vzhůru. Je to cesta, po níž duše *může* jít, jen když chce!

Jestliže hned klade otázky, svědčí to o tom, že se chce svým dosud obvyklým rozumovým způsobem *učit* a že nutné prožívání opět odsunuje stranou. *Duši* neprospívá *učení*, protože to, co se naučí, zůstává již při prvním kroku z této země spolu s tělem zde. Duše si bere s sebou jen to, co *prožila!* To jsem řekl již často, a přesto pozemský člověk přistupuje ke svatému Slovu stále znovu nesprávně! Chce to vědět lépe, nebo nechce upustit od svého starého zvyku.

V pořadí mých přednášek se projevuje vedení, jemuž člověk nerozumí. Není ani nutné, aby v něm toto vedení poznal, jen když se mu podřizuje a nesnaží se ve své snaze o vědění spěchat vpřed jako povrchní čtenáři knihy, kteří ji čtou pro její *napínavost*, jen aby tím vyplnili volný čas a odpoutali se od jednostranného myšlení zaměřeného na jejich každodenní činnost.

Takoví čtenáři nevidí při čtení živě vyvstávat před sebou lidi líčené v knize, nepozorují, jaký vnitřní vývoj musí prožívat jednající postavy, a nevidí, že tento vývoj přináší zcela určité následky, které jsou vždy schopné změnit poměry a okolí. Toto vše nepozorují, ale skáčou dopředu, jen aby se ještě rychle dověděli to nebo ono z děje! Nemají užitek z *nejlepších* knih, které zachycují kus pozemského života, i když by z toho mohli pro sebe mnoho načerpat, kdyby v sobě všechno správně *prožili* spolu s lidmi, o nichž čtou!

Stejně jako čtenáři, kteří se horlivě snaží všechny knihy přímo zhltnout, nikdy však nepoznají jejich pravý účel a smysl, ale rozlišují jenom dva druhy knih: napínavé a nenapínavé, *jednají* i lidé, v nichž ihned vyvstává mnoho otázek, jakmile čtou přednášku přinášející vědění o stvoření.

Nejdříve se mají s největší námahou a vynaložením veškeré energie snažit *čerpat* z toho, co jim každá přednáška poskytuje!

Když se jim okamžitě nezdá něco zcela jasné, nemají se dívat *dopředu* a tam hledat, ale musí se *podívat zpět do Poselství, v něm* pátrat a *tam* najít vysvětlení.

A člověk je *najde*, když dá v duchu obrazně vyvstat Poselství před sebou! Najde *všechno*, jestliže skutečně hledá. Díky tomuto nutnému hledání mu však bude Poselství stále jasnější, bude si je stále více osvojovat a utvrzovat se v něm. Tak se je naučí stále lépe znát a… *prožívat!* Právě *tím* ho nutím, aby učinil něco, co by dobrovolně ve své duchovní lenosti, která je částečně ještě ve všech lidech, nikdy neudělal.

V tom spočívá jím nepoznané vedení, které je pro něho neocenitelnou pomocí k oživení mého Poselství. Učí se při tom poznávat, co všechno je v Poselství vysloveno, co vše je v něm obsaženo,

o čem dosud neměl ani zdání, přestože je čte. Vidí, *jak* může pátrat v tomto Poselství, a učiní objev, který mu stále znovu připadá nový – že v něm skutečně najde *vše*. Že to způsobil on sám a jeho špatné hledání, když si mnoha věcí dosud nevšiml.

Nelze vynechat ani *jediné* místo. Na to, že se jedná o vědění o stvoření, se toho nepožaduje příliš mnoho. Komu se to zdá příliš mnoho, ten s tím nemůže být nikdy hotov.

Snažím se vás vést cestou, která je pro vás nejlepší. Musíte však jít pevným krokem *se mnou* a nesmíte chtít stále spěchat vpřed jako ti čtenáři, jejichž povrchnost jsem vám uvedl jako příklad.

Tak je to i s mou poslední přednáškou »Žena a muž«. Jak znám lidi, vynoří se v jejich hlavách opět otázky, dříve než se budou namáhat získat odpověď z Poselství nebo v samotné přednášce a v neposlední řadě *pozorováním bližních v nynějším pozemském životě!* Právě *v něm* najdete nejvíce, protože pozorujete-li bližní z hlediska mého Poselství, poskytne vám to v hojné míře potvrzení všeho, co jsem vám vysvětlil! Ale připomínám, jen když je pozorujete z hlediska obsahu mého Poselství!

To vyžaduje, abyste k Poselství zaujali správné stanovisko. Jestliže to dokážete, pak můžete všechno, skutečně všechno ve svém okolí zcela přesně ihned poznat, a tím budete vědoucí, budete moudří! Budete číst v pozemském životě tak, jak se čte v knize. Poselství vám jej za tímto účelem otevřelo!

Jen to zkuste. Rychle se vám pak otevřou oči, a tím se probudíte! Nelitujte námahy, abyste dosáhli tohoto probuzení, které je pro vás nutné!

Není tím míněno, že byste měli pozorovat jenom chyby svých bližních, ale máte poznávat *sám život* se všemi jeho důsledky a změnami. K tomu je vám mé Poselství vůdcem a vždy vůdcem zůstane v neproměnlivé věrnosti! Jen *v* životě nebo díky *životu* samotnému poznáte všechny hodnoty mého Poselství, ne svým chtěním vědět. A pomocí Poselství můžete zase správně vidět život, tak jak je vám to k užitku. I zde dochází při všem ke zvratnému působení a k opravdovému vědění se dospěje jen prožíváním!

Tímto způsobem budete s Poselstvím brzy *zajedno*, stane se vám životem, protože je můžete poznat jen na základě života. Mluví k vám totiž o životě.

Musíte se tedy snažit poznat hodnotu Poselství ne v samotné knize, ale pozorováním života! Musíte horlivým a co nejpečlivějším pozorováním všeho, co se děje kolem vás a ve vás, přispět k možnosti, že Poselství *naleznete* v životě, z něhož k vám mluví.

To je pro vás cesta k opravdovému poznání mých slov, které vám musí přinést užitek a nakonec i vítězství nad temnotou! Tím se vám zcela samočinně dostane koruny věčného života, to znamená, že budete smět věčně existovat v tomto stvoření a být si vědomi sami sebe. Díky tomu pak budete moci spolupůsobit při vývoji stvoření, k radosti a míru všech tvorů, a šířit při tom požehnání. –

A po mé poslední přednášce se ve vás skutečně opět *vynořily* otázky! Otázky, které musí způsobit dokonce určitou stísněnost, přestože odpověď na ně lze v Poselství snadno nalézt. Je v něm totiž jako útěcha uvedeno, že každý následek nějakého nesprávného jednání zároveň skýtá možnost odpykání a tím i osvobození, jen když se lidský duch z toho poučí a pozná, v čem jednal nesprávně.

A přece to vyvolává určitou úzkost, když si člověk s pokročilým věděním řekne, že je pokřivenou lidskou duší, jestliže byl jednou na zemi ženou a podruhé mužem nebo naopak. Na jeho duši se přitom klade tíha.

To je ovšem nesprávné a opět se zde vylévá s vaničkou i dítě, protože by z toho vyplývalo, že takový člověk svou duši *pokřivil!* Jeho duše však vůbec *nemusí být* pokřivená. Vždyť ve skutečnosti změnil jen oděv, tělo! *Duch* sám zůstal přes všechny změny vždy takovým, jakým se poprvé rozhodl být na začátku svého putování stvořením, neboť pro něj v tomto ohledu platí – jako při všem ve stvoření – jen *první* a směrodatné svobodné rozhodnutí, jímž pak zůstává vázán.

Stísněnost tedy vzniká jenom následkem příliš zběžné četby Poselství, protože z něho musí každý vědět, že právě taková změna je pro dotyčného člověka velice užitečná. Poskytuje mu přece mož-

nost opětovného narovnání, podněcuje ho k němu, ba co nejvíce mu pomáhá všechno zase napravit. Když je duše donucena k takovému prožití, může dokonce ještě *zesílit*.

Nelze si ale zase myslet, že ti, jejichž cesta zůstala rovná, něco zmeškali. Tak tomu není. Jen *tam*, kde dojde k pokřivení vlastním nesprávným chtěním, může být změna prospěšná a plná milosti. Pokřivená duše, která přece tímto způsobem projevila slabost, díky tomu zesílí do té míry, že už to nikdy neudělá. Tím od ní přirozeně tato chyba odpadne.

Rozhlédněte se nyní kolem sebe a pozorujte bližní! Brzy mezi nimi najdete ženy s *mužskými* povahovými rysy. Právě dnes je takových žen víc než kdy jindy. Dá se říci, že mnoho žen se tím zdá být přímo *zamořeno*. Není přece těžké pochopit, že v povaze takové ženy nebo dívky je, *musí* být něco *pokřiveného*, neboť žena přirozeně nemůže být mužem ani jím nemá být.

Tím samozřejmě nemíním tělo, protože to je téměř vždy vysloveně ženské, s výjimkou boků, které ve většině takových případů připomínají mužské boky tím, že jsou úzké, což je ve skutečnosti také *neženské*.

Zmiňuji se o tom úmyslně a uvádím to současně jako *zevní* znamení. Ženské tělo, v němž přebývá pokřivená mužská duše, bude mít ve většině případů toto znamení úzkých boků, které vypadají jako mužské, na rozdíl od žen, jejichž duše teprve směřují k nějakému druhu pomužštění, ať je to v názorech nebo v činnosti. Tím vzniká sklon a jeho působením se navazují nitky pro příští vtělení v mužském těle. Právě tak je tomu u mužských těl, která dostanou širší, k ženské postavě se klonící boky, jestliže je v nich pokřivená ženská duše.

Samozřejmě že ve tvarech ženského těla jsou také výjimky, kdy je tělo deformované vlivem nadměrného přetěžování, jednostranného sportu matek nebo jejich nesprávné tělesné činnosti, a následky toho se přenášejí na děti.

Tím jsme také označili dvě hlavní skupiny a musíme je navzájem odlišit.

Jedna skupina jsou pozemské ženy a dívky, které v sobě již mají pokřivenou mužskou duši. Druhou skupinu tvoří ty, jež v sobě ještě mají ženskou duši, ale usilují o pomužštění následkem pokřivených názorů, které buď dobrovolně přijaly, nebo je získaly nesprávnou výchovou.

Nemusím se snad zvlášť zmiňovat o tom, že v posledním případě nenesou následky toho jen ženské duše samy, ale že do nitek viny jsou zapředeni i lidé, kteří k tomu dali podnět.

Nehodláme však příliš odbočit, ale zůstaneme prozatím u našich dvou nalezených skupin. Ženy, jež se teprve stávají mužatkami, zatím ponecháme stranou. Jsou to ženské duše, které se právě kříví a jejichž těla se přirozeně v témže pozemském životě již nemohou kvůli své hutnosti a s tím spojené těžkopádnosti změnit. To jim zůstane vyhrazeno pro příští vtělení.

Ale i před tím mají ještě možnost se zachránit, jestliže se ještě v *tomto* nynějším životě vzchopí a energicky se zbaví všeho nežženského! Tím se okamžitě nutně vytvářejí nové nitky, které se kloní a vedou k *ženské* inkarnaci, zatímco ostatním se již nedostává přílivu síly.

Rozhodující však nakonec je, *jaká* je duše *při odloučení*, na kterou stranu se pak sama nejvíce přiklání. Převládne-li u ní do té doby opět ženské chtění, myšlení a jednání, bude její vyzařování při odchodu z pozemského života směřovat převážně k *těm* nitkám, jež vedou k ženství, a tím bude oživovat *je*. Ostatní nitky po jen krátkém a lehkém prožití na onom světě rychle uschnou a budou moci odpadnout, jestliže předtím nebyly navázány *příliš silně*.

Je také možné, že se tyto nesprávné nitky vlivem silného ženského chtění vyžijí již během pozemského života a že se duše od nich osvobodí dříve, než musí odejít. To všechno závisí na druhu a síle současného chtění a na tom, zbývá-li duši vtělené na zemi ještě dost času do doby, kdy se bude muset odloučit, protože zákon se musí v každém případě naplnit. Buď ještě zde na zemi, nebo po přechodu do záhrobí.

K našemu dnešnímu pozorování si ale vezměme *jen* ty pokřive-

né duše, které jsou následkem pokřivení již vtěleny v příslušném pozemském těle.

Podívejme se nejdříve na pozemské ženy, v nichž jsou vtěleny slabošské mužské duše, protože se v dřívějším životě příliš vzdálily od čistě mužského myšlení a jednání. To již vysvětluje, že se u takových pozemských žen jedná jen o *slabošské* mužské duše. Proto není vůbec chvályhodné, když se žena v rozporu se svou ženskou přirozeností snaží stavět do popředí mužské povahové rysy nebo je vůbec projevuje.

Taková žena není ve svém myšlení a jednání skutečně silná, ani po mužské, ani po ženské stránce. Získala by také *pozemsky* více pro sebe, kdyby se snažila pokřivení potlačit.

Její prožívání jí však pomáhá se změnit, neboť při něm nutně brzy zpozoruje, že pravý muž se nikdy necítí v její blízkosti dobře. Nenachází v sobě pro ni porozumění. Tím méně může mezi nimi vzniknout harmonie, protože pravé mužství je odpuzováno vším falešným, tedy i mužským snažením ženy! Manželství mezi pravým mužem a ženou s pokřivenou mužskou duší může být postaveno jen na čistě rozumovém základě. Opravdová harmonie v tomto případě nikdy nevznikne.

Taková žena je tak jako tak bezděčně přitahována k *těm* mužům, kteří v sobě mají pokřivenou ženskou duši!

Ani tyto muže nepovažují praví muži nevědomky za plnohodnotné. V tomto neuvědomělém cítění a jednání ale spočívá nátlak pravdy, to znamená skutečnosti.

Všechny následky bezděčných citových jednání, která můžeme označit jako *přirozená*, však působí výchovně na pokřivené duše, jež se díky bolestnému prožívání svého zklamání opět narovnávají – alespoň v mnoha případech – do správného směru. To ale nevylučuje, že později nebudou opět upadat do takových nebo podobných chyb. Jestliže zkušenostmi nezesílí, zůstanou jen třtinou větrem se klátící. Lidé si mohou v budoucnosti ušetřit mnohé a mnohé tím, že si *nyní* osvojí vědění o těchto věcech. Mohou si ušetřit mnoho utrpení a času! Duše si totiž dosud nemohla uvědomit, že je pokřivená.

Stejně jako je tomu s mužskými dušemi v ženských tělech, je tomu také s ženskými dušemi v mužských tělech. U obou částí se projevují stejné následky jednotného, nezměnitelného zákona.

Při pozorování okolí vám bude nápadná jedna věc, o níž jsem se již zmínil: že se ženské duše v mužských tělech cítí být zvláštním způsobem přitahovány k mužským duším v ženských tělech a naopak. Právě žena se silnějším rozumovým chtěním a převážně mužskými povahovými rysy se tedy ve většině případů cítí být nevědomky přitahována k muži s jemnějšími povahovými rysy.

V tom spočívá nejen nevědomá snaha o vyrovnání, ale působí zde velký zákon přitažlivosti stejnorodého!

Stejnorodost zde tkví *v pokřivenosti duší!* Obě duše jsou pokřivené, a jsou tak skutečně stejného druhu, který se podle zákona přitahuje.

Jestliže je muž přitahován k ženě, vyloučíme-li přitom pohlavní pud, je to následek nebo působení *jiného* zákona, nikoli zákona přitažlivosti stejnorodého. K lepšímu pochopení bude vhodné, abych zde řekl něco o stejnorodosti a vysvětlil, co je nutno chápat pod pojmem stejnorodosti, protože právě to je v tomto případě rozhodující.

Přitažlivost stejného druhu není jediný způsob, který působí zdánlivě *přitažlivě*. V dějích zdánlivého přitahování je velký rozdíl. Přitažlivost stejnorodého, tento velký zákon stvoření, je však *základem všeho usilování o spojení*, s nímž se setkáváme ve stvoření, ať už se tak děje jakýmkoliv způsobem. Tento velký zákon *je nutným předpokladem* všech těchto dějů, způsobuje je a také na ně dohlíží. Vznáší se nade vším a působí jako hybný činitel v nich a jejich prostřednictvím v celém tkaní stvoření.

Chci proto nejdříve *rozdělit* druhy přitažlivosti podle označení jejich skutečného působení, tedy podle jejich činnosti: Existuje skutečná *přitažlivost* a pak *touha po spojení* rozštěpených částí určitého druhu, nutně vyvolaná tímto velkým zákonem, který všechno ovládá a určuje!

V činnosti stvoření je tedy jednak *přitahování*, jednak *touha po*

spojení! Oba děje působí navenek stejně, síla z nitra, která tyto děje vyvolává, je však naprosto rozdílná.

Přitažlivost vychází ze stejných, ucelených druhů a *touhu po spojení* projevují *odštěpené* části nějakého druhu, jež usilují o to, aby opět utvořily celý druh!

Lidské rčení, že protiklady se přitahují, ale stejné póly se odpuzují, je proto jen ve *zdánlivém* rozporu se zákonem přitažlivosti stejnorodého.

Ve skutečnosti v tom není rozpor, neboť toto lidské rčení je správné a platí v případě, kdy různé odštěpené části touží spojit se v určitý plnohodnotný druh. *Ale také jen v tomto případě!* Vlastní zákon přitažlivosti stejného druhu se uplatňuje teprve u ucelených druhů. Tento zákon podněcuje snahu o spojení v určitý plnohodnotný druh. Zachvívá se nad nimi i v nich.

Co člověk dosud poznal ve své vědě, jsou jen malé děje, které se odehrávají při *štěpení* druhů. Neobjevil dosud vůbec činnost a působení vlastních druhů, protože na zemi a v jejím bližším okruhu se vyskytují jen *odštěpení* druhů, tedy *částečky*, jejichž působení a projevy byl schopen pozorovat.

Tak jsou také ženský duch a mužský duch jen *odštěpení* druhu, která usilují o spojení a podle zákonů stvoření spějí k sobě. Jsou to tedy jen částečky, jež i při svém spojení jsou opět jen částí vlastního *druhu duchovna!*

To, co zde bylo řečeno, se týká jen *základního rysu* ženství a duchovna, zatímco obaly duše a nakonec hrubohmotné obaly jsou odštěpení jiných druhů rozdělená na mnoho menších částí. Tato odštěpení podle svého zvláštního základního druhu touží po spojení a to se projevuje určitými následky.

Člověk sám není například určitý druh, nýbrž jen odštěpení, jež touží po spojení.

Ale jeho zlé myšlení nebo zlé jednání je určitý druh, který přitahuje stejnorodé a je jím přitahován! Z toho vidíte, že z rozštěpení druhu může vycházet hotový druh a ne snad jen oddělené části.

Dám vám ještě jedno upozornění: V přitažlivosti stejného druhu

je zcela určitá, neposunutelná podmíněnost. Spočívá v ní také větší síla, jež je zakotvena v základním zákoně. V touze odštěpených částí určitého druhu po spojení je však větší svoboda pohybu, kterou umožňuje zeslabená síla. Z toho důvodu se mohou *odštěpené části* nějakého druhu spojovat *různým* způsobem, a mít tak pokaždé jiné účinky a formy.

Dnes vám mohu dát ve stručnosti opět jen malý obraz toho, protože takových věcí jsou tisíce a neskončili bychom. Kdybych vám *já* v tom nerazil *zcela určitou* cestu, která je přiměřená vašim lidským schopnostem, nemohlo by se vám nikdy dostat skutečně uceleného obrazu dění ve stvoření!

Musíte mne proto pomalu následovat. Nesmíte se přitom pokoušet jít ani o krok dál, dokud jste všechno, co jsem vysvětlil, správně a nesmazatelně nepřijali, neboť jinak byste mohli a museli – přestože vás vedu – zůstat na cestě bez pomoci. *Nevědomé* následování vám nepřinese užitek.

Uvědomte si, že jdete se mnou cestou, kterou se s vámi již nevrátím! Stoupáme společně po žebříku, na němž pro vás nesmí chybět ani jedna příčka. Jdeme přitom stupeň za stupněm.

Neprožijete-li správně jednotlivé stupně tak, že je budete opravdu dobře znát, může se snadno stát, že náhle ještě na cestě ztratíte oporu a zřítíte se. Jestliže tyto stupně dobře nepoznáte a neosvojíte si je, budete jednoho dne stát možná již ve značné výši zmateni a nebudete už moci stoupat se mnou vzhůru, protože vám bude chybět pevná opora pod nohama. Vrátit se již také nebudete moci, neboť jste stupně nepoznali dost dobře, a budete se muset zřítit prudkým pádem.

Neberte tuto výstrahu a napomenutí na lehkou váhu, protože se týká celého vašeho bytí.

DUCHOVNÍ VŮDCE ČLOVĚKA

KDYŽ jsme si prohlédli nejbližší okolí pozemského člověka, můžeme se na základě toho podívat i na vedení, které mu stojí po boku a pomáhá mu.

Je nutné i o tom něco říci, protože lidé, kteří vůbec věří ve vedení nebo o něm něco vědí, právě o této věci vykládají mnoho nesmyslů. Bylo by to někdy k smíchu, kdyby to nebylo tak smutné.

Smutné proto, že se zde opět zřetelně ukazuje povaha lidského ducha, který se podivným způsobem snaží pokládat se stůj co stůj za nesmírně cenného. Myslím, že není nutné uvádět pro to příklady, protože každý z mých čtenářů se už jistě někdy seznámil s lidmi, kteří mluví o svém »vznešeném« vedení nebo o samotném vůdci, jehož prý jasně vyciťují, a… přece podle jeho tichých pokynů nejednají.

To k tomu sice nedodávají, ale právě takoví, kteří o vedení mnoho vyprávějí a domnívají se, že si s ním mohou kamarádsky tykat, jednají zřídkakdy nebo jen z poloviny, většinou ale vůbec ne tak, jak to vedení chce. S tím můžete u takových lidí téměř jistě počítat. Je to pro ně jen příjemná zábava, nic víc. Chovají se asi tak jako velmi rozmazlené děti, chlubí se tím a chtějí tím možná především dokázat, kolik námahy je jim »shůry« věnováno.

Jejich vůdce je samozřejmě vždy »velmi vznešený«, nedávají-li ovšem přednost tomu, aby jím byl – jak sami tuší – milovaný, něžný příbuzný, který se o ně velmi stará. Ve více než tisíci případech je to však podle nich sám Ježíš, který k nim přichází ze Světla, aby je varoval, nebo je chválil a posiloval. Dokonce s nimi také někdy na jejich dotaz mluví o lidech, jež dobře znají, a vyjadřuje se o nich buď příznivě, nebo nepříznivě.

Tito lidé o tom pak velmi rádi vyprávějí s jakousi úctyplnou plachostí. Přitom můžeme snadno poznat, že jejich úcta neplatí Synu Božímu, ale tomu, že oni osobně jsou hodni takové péče. Jasně řečeno: je to úcta před sebou samými!

Každý člověk, jemuž se svěřují – a oni se snaží sdělit to co největšímu počtu ostatních –, může rychle zjistit, že to, co jsem zde řekl, je pravda, když bude o jejich sděleních pochybovat! Pak tito sdílní lidé projeví roztrpčení, které může vyústit jen v uraženou ješitnost!

Budete pro ně vyřízeni, nebo u nich »propadnete na celé čáře«, jak pěkně vystihuje lidové rčení stav mysli takto uražených lidí, a budou se na vás dívat jen pohrdavě.

Je také jisté, že se svého vedení na vás zeptají, jakmile se k tomu naskytne příležitost, a s velkým uspokojením přijmou odpověď, která samozřejmě bude taková, jakou očekávali, protože vůdce je současně jejich přítelem. Není-li to podle jejich mínění sám Syn Boží, pokládají svého vůdce spíše za úslužného komorníka a se vším se mu svěřují, neboť to přece už stejně ví a čeká jenom na příležitost, aby potvrdil správnost jejich názorů nebo jim dal potřebné rady.

Jděte a zkoumejte, pozorujte správným způsobem! Velmi brzy to najdete všechno potvrzeno, až se vám to zprotiví! Buďte také někdy tak smělí, že mnohé z toho označíte za hloupost. Pak budete muset co nejrychleji vyhledat úkryt, jestliže nechcete být kamenováni. I když to dnes nelze provést hrubohmotně, morálně k tomu dojde zcela určitě. Tím si můžete být jisti.

Důvěrně a s hlubokou vážností se pokrytecky projevuje politování, jde to od úst k ústům, z dopisu do dopisu. Skrytě, ale s velkou horlivostí a jistotou, která svědčí o cviku, vám bude vykopán hrob, do něhož zasluhujete být uvrženi za svou podlost a také nebezpečnost.

Lidé tuší nebezpečí, které hrozí jejich věrohodnosti. Především se však nechtějí vzdát příležitostí vhodných k tomu, aby mohli tak krásně vyzdvihovat hodnotu své osobnosti. »Vznešené« vedení je

přece jejím důkazem, i když ubozí bližní ještě nemohou nic z toho vidět. A *proto* o to bojují.

Taková a ne jiná je domýšlivost těchto lidí, která se zřetelně projevuje způsobem, jakým tlachají o svém vedení. Chtějí se tím *uplatnit* a ne snad láskyplně pomáhat svým bližním. Chtějí, aby jim druzí záviděli a obdivovali je.

Abyste byli nyní i v tomto případě vědoucí, povedu vás rád k poznání zákonů, jež *mají vliv* na vedení, neboť ani toto vedení nepodléhá libovůli, ale souvisí s vámi a je vpředeno do nitek vašeho osudu!

Všechno ve stvoření je totiž zvratně působící a v tomto zákoně zvratného působení spočívá i tajemství, jak je určováno vaše vedení. Nikde nenajdete mezeru, nikde není prázdné místo, kam by bylo možné přidat něco, co tam podle zákona bezpodmínečně nepatří.

Po posledních přednáškách si dnes přece již umíte představit, kolik běží kolem vás nitek, jež jsou s vámi spojeny a vy s nimi. To je však jen malá část z nich. Ve velkém tkanivu, které vás obklopuje, není trhliny! Nic se do něho nemůže libovolně vsunout nebo přidat, nelze nic vtěsnat, ani něco odhodit nebo se od toho odpoutat, dokud to nedonosíte, nevyžijete podle zákona, až to odumře.

Není tomu proto jinak ani s vaším vedením! Vedení, jež máte, je s vámi nějakým způsobem pevně spojeno. V mnoha případech přitažlivostí stejného druhu!

Mnohý vůdce se může a má svou činností při vedení *sám pro sebe* oprostit od následků toho, co se stalo, které jeho samého poutají k těžké hrubohmotnosti. To je pro vás nové, ale snadno pochopitelné. Vůdce se při svém vedení snaží uchránit některého pozemského člověka od toho, aby se na zemi nedopouštěl stejných chyb jako dříve on sám, i když k nim má pozemšťan sklon. *Tím* se vůdce oprošťuje od své viny také v těžké hmotnosti, aniž se proto musí zvlášť inkarnovat. Účinek jeho vedení se totiž projeví *na zemi*, kde kdysi chyboval, a to prostřednictvím chráněnce, jehož smí vést. Tak se uzavírá mnohý kruh dění i pro obyvatele onoho světa přesně tam, kde se musí uzavřít, aniž se ten, kdo je na onom světě k těmto vláknům připoután, musí kvůli tomu ještě jednou vtělit na zemi.

Je to prosté dění, jež odpovídá zákonu, a přesto usnadňuje mnohé těm, kteří vedou pozemského člověka. Zároveň poskytuje výhody i pozemským lidem.

Právě zákon přitažlivosti stejnorodého přivádí velmi mnoho těch, kdo chtějí vést, snadno do blízkosti *takových* pozemských lidí, kteří v sobě mají něco stejnorodého a jimž hrozí, že upadnou do stejných chyb, kterých se již kdysi dopustil ten, kdo chce vést. Zákon pak vytvoří nitky spojující vůdce s chráněncem.

Uvažujte přesně o tom, jaké milosti se ve zvratném působení tímto dějem *oběma* dostává, vůdci i tomu, jehož je zvratným působením v zákoně přitažlivosti stejnorodého samočinně nucen vést, nebo řekněme má milost vést!

A milostí, které vznikají pouze z tohoto *jediného* děje, je ještě mnoho, protože při tom vybíhají na všechny strany nové nitky, spojené s oběma hlavními účastníky. Tyto nitky, po nichž opět přichází zvratné působení, na mnoha místech posilují, povznášejí, podporují a oprošťují. Neboť jedině milost a láska spočívá v účincích *všech* zákonů, které jsou ve stvoření a které se nakonec směrem vzhůru sbíhají v jeden veliký základní zákon: v zákon lásky!

Láska je přece *všechno!* Láska je spravedlnost a také čistota! Tyto tři nejsou odděleny. Tyto tři jsou jedno a v tom opět spočívá dokonalost. Dbejte těchto mých slov a přijměte je jako klíč ke všemu, co se děje ve stvoření!

Pro vás, kteří znáte mé Poselství, bude zcela samozřejmé, že s vámi může navázat spojení vždy jen to, co je vám nejbližší, protože k tomu musí splnit zcela určité předpoklady, jež nepřipustí mezeru.

V zákoně stvoření spočívá, že vůdce, který chce s vámi navázat spojení, toho může dosáhnout jen *tehdy*, má-li ještě na sobě takový obal, tedy takové tělo, které je svým druhem vašemu tělu nejbližší, aby se na něm mohla zachytit nitka, jež vás s ním spojí.

Z toho musíte vyvodit závěr, že to vůbec nemůže být »velmi vznešený duch«, který vás vede, neboť pozemského člověka může vést jen ten, kdo je této zemi ještě dostatečně blízký. Jinak by již byl všemu příliš odcizen a nemělo by to smysl, ani by vám to ne-

mohlo přinést velký užitek, kdyby mezi vámi byla propast. Oba byste si pak nerozuměli. Nerozuměl by ani vůdce svému chráněnci, ani chráněnec svému vůdci.

Jedna *jediná* propast by musela znemožnit úspěšné vedení. V zákonitosti dění ve stvoření však není žádná propast! Tedy ani zde, protože jedna jediná propast by způsobila úplné zhroucení i samotného velikého díla stvoření.

Mezi vůdcem a vedeným proto existuje přímé zvratné působení, které je vyvoláno zákonem přitažlivosti stejnorodého.

Chcete-li se nyní zeptat, jak je možné, že se někdy dostane k vedenému člověku na zemi také někdo z vyšších duchovních míst, pak vězte, že tyto výjimky na zákoně nic nemění. Stačí, když si uvědomíte, že tentýž zákon, který vám dává přímého vůdce, dává i *jemu* vůdce a tomu potom také, a tak to pokračuje stále výš. Je to jenom *jeden* zákon, tvořící *celý řetěz*, který se nutně zachvívá v tomto zákoně!

Tak může dojít k tomu, že vůdce z vyšších míst zprostředkuje něco tímto řetězem, nebo lépe řečeno vlákny tohoto řetězu. To se ale stává jen tehdy, když se jedná o něco mimořádného. Probíhá to však vždy v rámci nezměnitelných zákonů, protože není vůbec jiné cesty.

Je to žebřík, po němž je nutné stoupat stupeň za stupněm nahoru a dolů, a jiná možnost není. O dějích, které se odehrávají v případě, že má někdo mediální schopnosti, podám zvláštní vysvětlení. Ty sem nepatří.

Pro pozemského člověka spočívá milost zákona v tom, že má vždy takového vůdce, který přesně zná chyby, jichž se vedený člověk dopouští, neboť to byly i jeho chyby a on všechny jejich *následky* již prožil.

Proto je schopen radit a pomáhat ve všech případech z vlastní zkušenosti. Může také vedeného člověka před mnohým ochránit za předpokladu, že tento člověk pozorně dbá jeho skrytého naléhání nebo napomínání, protože vůdce nesmí nutit. Může pomáhat jedině *tehdy*, když si to vedený člověk přeje, touží po tom nebo o to prosí, jinak ne. Musí pozemskému člověku ponechat možnost rozhod-

nout se ze své svobodné vůle, opět podle zákona, jímž je sám vázán. Je vázán zvratným působením, které mu umožní vůbec něco vycítit teprve *tehdy, když ho vy k tomu nutíte svým chtěním*.

Vyzařováním vašeho chtění se napnou nitky a ty vás spojí s vaším vedením. Jen prostřednictvím těchto nitek pak cítí váš vůdce *s* vámi a jen *touto cestou* vás může také podporovat. Nemůže vás změnit, ale pouze posilovat a podporovat! Je přitom podmínkou, že se tím *nejdříve* musíte sami *vážně* zabývat. Nepředstavujte si to tak snadné!

V takových dějích je pro vůdce kromě této velké milosti, která spočívá v možnosti odčinění, někdy i trest, když *musí* tímto způsobem *cítit zároveň s vámi a poznat*, že vy přes jeho výstrahu jednáte jinak, tak, jak jednal kdysi on sám. Tím prožívá ve vás opakování a to ho rozesmutní, ale také posílí a umožní mu dozrát k předsevzetí již nikdy takto nechybovat!

O to větší je však i jeho radost, může-li procítit *spolu* s vámi, že jeho vedení bylo *úspěšné*. Tím se také oprostí od své viny.

Po takovém oproštění se vaše vedení změní, protože mnoho obyvatel onoho světa čeká na to, aby směli vést pozemského člověka, pomáhali mu a tak odčinili svou vlastní vinu. Přání odčinit vinu ale samozřejmě *nesmí* být *pohnutkou* k tomu, aby obyvatel onoho světa toužil po možnosti vést! Jestliže ho to má oprostit od viny, je zapotřebí, aby to chtěl skutečně *z lásky k bližním*, aby je uchránil od následků nesprávných pozemských cest! *Teprve když* je obyvatel onoho světa *tak* daleko, smí vést pozemské lidi a oproštění se mu dostane jako milost za jeho dobré chtění! A tento nátlak, stejně jako pozdější povolení, spočívá v působení jeho osudových nitek, jež se v dokonalé spravedlnosti řídí podle druhu vyzařování jeho chtění.

Nesmíte zapomenout, že mimo dosah zemské tíže je všechno jen stálé *prožívání!* Tam přestává chytrácké rozumové myšlení. Proto je vše pravé. Nestane se, aby tam lidský duch chtěl nebo mohl jednat *vypočítavě*. Všechno skutečně prožívá! *Bez rozvažování*, přesně tak, v jakém je právě stavu.

Tak je tomu u *jednoho* druhu vůdců. Pak jsou vůdci, kteří jsou s vámi zvlášť silně spojeni a které jste možná znali již na zemi. Na příbuzenství zde nezáleží. Ale pozemský *pojem* pokrevního příbuzenství navazuje mnoho pevných nitek, jež vás pak udržují nějaký čas spojené.

Spojuje pouze *pojem*, který jste sami vytvořili, nikoli snad příbuzenství, jak jste si dosud mysleli. Váš pojem o tom vytváří nitky, nebo vaše láska, vaše nenávist, a tím je způsobeno, že vás ještě mohou vést i zemřelí příbuzní.

Musí však být schopni vás vést; musí mít něco, co by vám mohli *dát* z vlastního prožití, neboť jinak nemohou vést. Pouhé spojení s vámi k tomu nestačí.

Na to, kdo vás vede, má vliv i mnoho jiných věcí. Tak je možné, že vás někdo na zemi nějakým způsobem nesprávně vychovával. Následkem toho zůstane s vámi spojen. Jestliže po svém odchodu dospěje nějak k vlastnímu poznání svých chyb, přitáhnou ho tyto nitky k vám. Nazvěme je v tomto případě nitkami *lítosti!* Teprve až se mu pak podaří vás po této stránce změnit, oprostí se od nich, ne dříve.

Když však to nesprávné, čemu jste se od něho naučili, neodložíte, ale přenesete opět na své děti, bude tím připoután nejen k vám, nýbrž i k těmto dětem a tak dále, až se mu jednou konečně přece podaří napravit na některém dítěti svou chybu.

Je mnoho způsobů, jak jsou vám přiváděni vůdci. Všichni vám mohou jen prospět, jestliže dbáte jejich tichého vlivu. *Nutit* vás *nikdy* nemohou, ale svou činností ve vás vytvářejí vaše *»svědomí«*, které vás napomíná a varuje!

Dbejte toho! Činnost vůdce tvoří část vašeho svědomí, jehož původ a druh jste si neuměli správně vysvětlit. Dávám vám dnes proto k tomu do ruky vodítko.

Jako všude ve stvoření je i zde rozhodující pro to, jakého druhu bude vůdce, jejž dostane vedený lidský duch, vždy jen jeho *současný stav*. Čím víc duch pozemského člověka dozrává, tím výš může sám vystoupit, i když se to děje pozemsky *nevědomě*, což je téměř vždy.

Kde je *hranice*, kam může duch sám jistě vystoupit, tam je i úroveň současného vůdce. Podle toho, jak vedený lidský duch zraje, se vůdcové střídají. Vůdce bude se svými vlastními zkušenostmi stát vždy o půl stupně výš než ten, koho smí nebo musí vést. Jednotlivé případy se však od sebe *tak* liší, že by bylo nesprávné, kdybych uváděl konkrétní případy a vysvětloval je. Byli byste z toho zmateni, protože byste se potom zcela určitými obrazy vázali jen na *pevné* představy.

Z tohoto důvodu vás seznamuji jen s účinky vedení a nepopisuji jeho určité druhy. Tak zůstanete ve svém vědění o tom zcela volní a nespoutaní, neboť to všechno se později ukáže v mnoha formách při vlastním prožívání. –

Jakmile se jeden vůdce od vás uvolní, ihned nastoupí druhý. V mnoha případech jsou to takoví, kteří měli jinou z vašich chyb než tu, od jaké se mohl oprostit dosavadní vůdce. Není tím tedy řečeno, že když se oprostí jeden vůdce, musí další, který přijde po něm, stát na vyšší úrovni než on.

Vyšší vůdce k vám může přijít jen tehdy, když mezitím *také vy* dosáhnete duchovně vyššího stupně, protože vůdce nemůže nikdy stát níž než vy, často však stojí *vedle* vás. Je pouze díky svému vlastnímu prožití *zkušenější než vy*, nemusí ale být vždy o stupeň výš. Musí být totiž ještě schopen vám *rozumět*, cítit ještě spolu s vámi, nebo lépe řečeno umět *se vžít* do vašeho cítění, a to vyžaduje, aby vám nebyl příliš vzdálen!

A při trošce vědění o neochvějné zákonitosti ve stvoření si jistě žádný člověk nebude myslet, že je přímo spojen se Synem Božím Ježíšem. To u lidského ducha *není vůbec možné!*

Ale na tuto výsadu si činí nárok velký počet menších médií, aniž ví, že by ani nesnesla sílu, *kdyby se přiblížil!* Tisíce samolibých lidí se dávají oklamat a zlákat těmito omyly, protože je jim to příjemné a rádi se sluní v takových sebeklamech; vždyť se jim tím lichotí.

Moje vysvětlování nemá s těmito mnoha zmatenými žvásty trochu mediálních lidí nic společného. Mluvím jen o vážných vede-

ních a ne o žvanilech, jež lze nalézt i mezi *těmi* zesnulými, kteří *hustě* zalidňují *bližší okolí* této hrubohmotné země. To je jiná kapitola, jíž se ještě budeme příležitostně zabývat.

Dávám vám jen to, co vám skutečně může prospět, a co vás proto vede vzhůru. Oblastí, které vůbec nemusíte blíže poznat, se dotkneme jen letmo. Zatím si nezasluhují ani zmínky.

Že se však lidé rádi zabývají právě tím a nejraději slyší o tom, je jen smutnou známkou současného duchovního úpadku. Nestarejte se o takové blouznivce, kteří se tím chtějí jen bavit nebo halit do samolibé pohodlnosti, jež nikdy nevede ke vzestupu ani jej neumožňuje. Záhrobní žvanilové vás jen zdržují od vážného konání a myšlení. Je to jejich charakteristický rys, protože i oni promarňují svůj čas, místo aby jej vděčně využívali.

Hrozně se leknou, až náhle poznají, že klesají dolů jakožto neschopní pro novou dobu.

V souhrnu vám chci ještě jednou říci:

Nejdříve jsou to jen *pomocníci*, kteří se s vámi mohli spojit, protože měli stejné *chyby jako vy.* Teprve *později*, když již nemáte chyby a jen toužíte po světlých výšinách, přicházejí pro vás v úvahu skuteční *vůdcové*, kteří jsou s vámi spojeni na základě toho, že mají stejné *přednosti a ctnosti jako vy*.

Tito vůdcové vás teprve skutečně vedou vzhůru tím, že posilují vaše ctnosti a svou velkou silou na vás působí přitažlivě jako mocný magnet.

Teprve *to* jsou *vůdcové*, jež můžete nazvat skutečně vůdci! Drží vás sice již nyní tajemným, vám neznámým způsobem, protože jejich síla proniká celým vesmírem, ale drží samozřejmě jen ty, kdo ještě v sobě mají živé *ctnosti* a nejsou v nich již úplně zasypány.

O těchto vůdcích však nemůžete zde na zemi ještě mluvit, protože pro vás musí vyvíjet činnost především vaši *pomocníci* a podporovat vás, abyste byli schopni očistit své oděvy od veškeré špíny, kterou jste na sebe nakladli. Tito pomocníci ale mají všichni *sami* ještě mnohé odčinit, což se může stát tím, že vám budou pomáhat.

Nad nimi však již stojí praví vůdcové, kteří vás očekávají a zatím drží, abyste při svém velkém očisťování neklesli a nezahynuli.

Také zde vše probíhá podle zákona přitažlivosti stejného druhu! Jsou to *prastvoření*, kdo tak mocně působí.

Například *ten* prastvořený, jenž ztělesňuje hrdinství, působí takto na *všechny* později stvořené, kteří v sobě mají hrdinství jako ctnost. Jiní působí opět podle svého zcela určitého druhu.

Prastvořený v praduchovní říši je vždy jeden pro každý druh. Svým zářením působí na *skupiny* stejného druhu ještě v praduchovnu, jež se nacházejí níže. A *skupiny* každého druhu jsou pak ještě dále níže také v ráji mezi později stvořenými lidskými duchy, kteří se vyvinuli až k dokonalosti. Odtamtud se tato záření šíří stále dál dolů do celého pozdějšího stvoření k těm, s nimiž se ještě mohou spojit.

Tak je v praduchovnu na nejvyšším místě pro *každou* ctnost jenom *jeden*, který ji ztělesňuje a je po této stránce *vůdcem* pro *všechny* lidské duchy stejného druhu! A tito nemnozí jsou teprve *skutečnými* vůdci, ale jen v nejčistší, obsáhlé věcnosti svým vyzařováním, *nikdy ne osobně*.

To je také v Poselství již všechno jasně řečeno.

Ani prastvořeného tedy člověk nemůže označit za svého *osobního* vůdce. To by bylo nesprávné. Oč méně pak Ježíše, Syna Božího.

Lidé, uvědomte si, že z tohoto velkého, skutečného vedení mohou něco pozorovat jen opravdu probuzení, a to díky pravému vědění, jež jim dává *přesvědčení*. A ne každý je v duchu probuzený a tím znovu zrozený, kdo se tím chlubí!

Je mnohem lepší, když nejdříve mluvíte o *pomocnících*, kteří jsou vám mnohem blíže než vůdcové a kteří vám přinášejí velký užitek tím, že si s vámi dávají obrovskou práci! Podejte jim radostně a vděčně ruku a dbejte jejich napomínání, jež je částí vašeho svědomí!

SVĚTLÉ NITKY NAD VÁMI!

SPOJTE přednášky, které jsem dal o bytostném a o nejbližším okolí pozemského člověka a v nichž jsem mluvil o vlnění a tkaní, kterým jste stále obklopeni, a snažte se tam uvedené děje pozorovat v souhrnu jako *celkový* obraz!

Není to tak těžké. Velmi rychle a snadno poznáte, jak to souvisí mezi sebou i s vámi. Jako při skládací hře uveďte ve své představivosti vše do pohybu, nejdříve jak to jednotlivě *působí* různými směry *po sobě* a nakonec *společně*, a uvidíte, jak jasně se před vámi časem rozvine živý obraz.

Pokuste se vidět, jak každé zlé myšlení nebo chtění probíhá tkanivem jako stín, více nebo méně kalící jasnost a místy narušující krásu, zatímco čisté, dobré myšlení nebo chtění probíhá zářivě nitkami a šíří na svých cestách krásu a jas.

Brzy se s tímto soustrojím seznámíte tak dobře, že vám bude oporou, která vám dovolí myslet, chtít a nakonec i jednat jen dobře.

Nešetřete na to námahou, dostane se vám bohaté odměny, o kterou vás nemůže nikdo připravit. A máte-li tento pohyblivý obraz před sebou, přijměte k němu ještě něco, co je zakončením a rámcem hodným tohoto obrazu.

Představte si místo stropu samé světlé, jemné nitky, které nad »tkaním kolem vás« visí jako jemně nadýchnutý závoj. Vane z něho lahodná vůně, jež dokáže zvláštním způsobem oživit a posílit, jakmile je člověk schopen si ji uvědomit a dbá na ni.

Jsou to nesčetné nitky, které poskytují nejrůznější možnosti použití a jsou stále připraveny snést se na *ta* místa, kde je patrná touha po nich.

Zasvitne-li někde dole v tomto soustrojí maličká jiskřička a z ní vznikne touha, prosba nebo silné přání, okamžitě se k ní protáhnou

stejnorodé nitky, spojí se magneticky s ní a posílí ji, takže může zesvětlet a zjasnit se, a tím od sebe rychle odežene všechno temnější a kalnější. A když vysoko vzplane, spálí místa, která *tento* svazek vláken ještě spojují se zlou nebo temnou půdou, na níž se tato jiskra snažila rozhořet. Díky tomu se svazek vláken velmi rychle odpoutá od všeho, co jej drží dole.

Ale jen světlá, čistá přání nebo prosby mohou dosáhnout spojení se světlými nitkami, které trvale visí nade vším tím ruchem, jenž lidskou duši nebo pozemského člověka stále obklopuje. Temná přání nemohou ve světlých nitkách získat oporu, protože s nimi nemohou navázat spojení.

Spojení s těmito nitkami, přicházejícími z bytostného, navazuje každý pozemský člověk prostřednictvím pláště nebo těla střední hrubohmotnosti, které se obvykle nazývá astrální tělo. Duše každým svým hnutím astrální tělo patřičným způsobem prozáří. Jsou-li hnutí duše temného druhu, nemohou světlé nitky, které visí připraveny, proniknout a přinést pomoc. Teprve když jsou hnutí světlá, může astrální tělo *tak* zářit, že se samočinně otevírá pro *ty* nitky z výšin, jež jsou stejného druhu jako současná hnutí duše.

Astrální tělo střední hrubohmotnosti je tedy vlastní vstupní a výstupní branou duše. Ve skutečnosti jsou zmíněné nitky činné na úrovni střední hrubohmotnosti, která se nazývá astrální, a působí jejím prostřednictvím podle toho, jak je prožhavena.

Představte si to všechno. Je to tak jednoduché a přitom tak spolehlivé a spravedlivé, že není možné, aby jakákoliv myšlenka nebo chtění k dobrému zůstaly bez pomoci. Tak je to lidskému duchu stále usnadňováno. *Příliš usnadňováno*, než aby těmto dějům při svém zvláštním způsobu chování věnoval takovou pozornost, jakou si podle svého významu zasluhují.

Aby však ve vašich představách nezůstala mezera, chci vám také ukázat, odkud tyto nitky pocházejí. Jinak byste si mysleli, že visí ve vzduchu, a to přece není možné, protože všechno v tomto stvoření má a *musí* mít zcela určité východisko a bez něho by to nemohlo existovat.

Nitky jsou vyzařováním mnoha bytostných prostředníků, s jejichž působením jste se dosud dostatečně neseznámili, které však již staré národy velmi dobře poznaly.

Vy jako lidští duchové jste měli na zemi shromažďovat všechna vyzařování lidských duchů, kteří jsou zralejší než vy a pobývají ve vyšších úrovních stvoření, a pak zprostředkovávat předávání jejich vyzařování dál. Tito duchové činí totéž ve spojení s ještě vyššími a světlejšími, zralejšími lidskými duchy, až konečně tímto způsobem dochází ke spojení s rájem, kde přebývají v radostném tvoření úplně zralí a dokonalí lidští duchové tohoto pozdějšího stvoření. Duchové v ráji mají pomocí řetězu prostředníků spojení až nahoru s nejdokonalejšími z prastvořených v praduchovnu. Stejným způsobem a ve stejném pořadí probíhá spojení všech bytostných, kteří působí v celém stvoření a pomáhají vám, ale jsou vždy o půl stupně výš než vy.

Co z toho vyvíjí činnost vedle vás a pod vámi, je sice s vámi také částečně spojeno, ale ne tímto způsobem. Zůstaňme nejdříve u *těch* nitek, o nichž jsem se zmínil.

Nitky jsou tak rozmanité, že není nic, v čem by se pozemskému člověku i duši, která již opustila zemi, nemohlo dostat pomoci, posily, útěchy a podpory v okamžiku, kdy jeho touha po tom nebo prosby o to dosáhnou zcela určité síly v opravdovém chtění. Ne dříve, protože zformovaná slova samotná nestačí k tomu, aby vytvořila spojení. Nestačí k tomu ani letmá myšlenka.

Musí to být vroucí, pravá, opravdová touha nebo přání, bez myšlenkové vypočítavosti, bez očekávání odměny, bez čehokoliv naučeného, co přece nemůže vycházet opravdu ze srdce nebo z duše, neboť zformované *pozemské slovo* váže již příliš silně. Pozemské slovo může vždy jen dát směr chtění duše, vytyčit trasu cesty, kterou chce jít cit, nesmí však nikdy být *vším*.

Nemůže-li člověk obojí spojit, slovo se svým chtěním, musí-li příliš *myslet* na správné zformování slov, je lepší, když se modlí, děkuje nebo prosí jen citem, *beze* slov! Pak je to jistě nezkalené! Pevně zformované slovo příliš snadno kalí a zužuje každé cítění.

Mnohem krásnější a také silnější je, když při tom nepoužíváte slova a místo nich dáte vzniknout *jen* duchovnímu *obrazu.* Do něho můžete nalít své cítění cele a čistě! Musíte zkusit, co je pro vás snadnější a co vás neomezuje.

Jestliže nepoužíváte pozemská slova, je to vaše *duše,* která mluví. Duše, jaká bude mluvit, až opustí tuto zemi i všechny úrovně hrubohmotnosti, protože pak *odpadne* zformované slovo.

Pravděpodobně se budete ve svém nitru již zase ptát, jak je možné, že duše ještě mohou mluvit z jemnohmotnosti prostřednictvím lidí s mediálními schopnostmi, nebo že mediálně založení lidé *slyší* mluvit takové duše, jejich mluvu vnímají a předávají buď v písemné nebo ústní formě dál. Vím, že ve vás ihned vzniká mnoho takových otázek.

Pátráte-li však důkladně v mém Poselství, naleznete odpověď na všechny takové otázky, které nejsou ničím jiným než pochybováním vašeho rozumu. Jen přijměte *správně* to, co vám říkám, pak si budete moci sami vše *tak* logicky sestavit, že se již nebudou hlásit pochybnosti.

Již před časem jsem vám vysvětloval činnost pozemského mozku, který jsme rozdělili na zadní a přední mozek. Zadní mozek je *ovlivňován city*. Přijímá jen obrazy citového chtění a patřičně zpracované a upravené pro přední mozek je převádí do tohoto mozku. Přední mozek je přijímá a činí *více pozemskými* tím, že všechno ještě jednou přepracovává, podle své odlišné schopnosti vyzařování zhutňuje a proměňuje v hrubší pozemskou hmotnost. Tím je to vtěsnáno do ještě užší formy, pevněji sestaveno a nově zformováno k vyjádření pozemskými slovy.

Taková je činnost mozků v tělesné schránce každého pozemského člověka. Mozky tvoří široce rozvětvenou dílnu a jsou obdivuhodným dílem plným nejrušnější činnosti. Přední mozek vykonává takzvanou těžkou práci – všechny vjemy, které mu předává zadní mozek, přenáší do těžších, hutnějších forem, které jsou následkem své větší hutnosti mnohem více omezené, aby byly lépe srozumitelné pozemskému chápání. Proto se přední mozek také unaví a potřebu-

je spát, zatímco zadní mozek se nemusí spánku účastnit a klidně pracuje dál. Ani tělo samo by nepotřebovalo spánek, ale jen *klid*, odpočinek.

Spánek je pouze potřebou předního mozku!

Ale i to je snadno srozumitelné a pro vás pochopitelné.

Stačí, když o tom všem v klidu důsledně popřemýšlíte. Uvažujte tedy: jestliže odpočívá tělo, můžete být bdělí a nemusíte spát. To jste již často prožili sami na sobě. Odpočívá-li však přední mozek, který vytváří *myšlení*, tedy přepracovává citové vjemy do hrubších, zúžených forem a těžší hutnosti, ustává přirozeně také myšlení. Během odpočinku předního mozku nemůžete samozřejmě na nic myslet.

A jen možnost myslet nazýváte zde na zemi bděním, nemožnost myslet označujete jako spánek nebo bezvědomí. Jedná se přitom vždy jen o takzvané *denní* vědomí, které je výlučně činností předního mozku. Zadní mozek je vždy bdělý. –

Po tomto odbočení se vraťme k řeči duší, při níž odpadají úzce zformovaná slova a zůstávají jen obrazy, které mají utvořit pojem. Obrazy chtění nebo prožívání zesnulých duší se při tom, když tyto duše něco sdělují pozemským lidem, vtiskují do zadního mozku lidí stejně jako jejich vlastní chtění. Zadní mozek podle svého druhu předává přijaté obrazy patřičně přepracované ihned přednímu mozku. Ten opět podle svého druhu přijaté obrazy zhutní a přivádí je k vyjádření myšlením, řečí nebo písmem.

Některému mediálnímu člověku samozřejmě připadá, jako by tato slova skutečně *slyšel*. Je to zapříčiněno zase působením předního mozku, který je spojen i se *sluchem*, přijímá *jeho* vjemy a přiměřeně je zpracovává.

V *těchto* případech, jestliže se jedná o takzvané »jasnoslyšení« z jemnohmotnosti, přední mozek vyzařuje citové obrazy přijaté od zadního mozku během jejich zhutňování *obrácenou* cestou také ke sluchu. Sluch je pak při tvoření slovních forem podněcován k tomu, aby se rovněž zachvíval, protože je spojen s předním mozkem a je stále připraven přijímat.

Touto *obrácenou* cestou k hrubohmotnému uchu to však mediálnímu člověku zní přirozeně poněkud jinak, protože druh záchvěvů se liší od záchvěvů, které vytvářejí hrubohmotné zvukové vlny. Tyto vlny zasahují ucho těžkého pozemského těla a to je vede dál k přednímu mozku.

Zmíněného děje jasnoslyšení se však neúčastní nejtěžší zevní hrubohmotnost ucha, ale jemnější hrubohmotnost. To si přece můžete myslet, protože vnější a nejtěžší hmotnost je příliš hrubá a strnulá, než aby mohla reagovat na jemnější záchvěvy přicházející z mozku. Zachvívá se pouze jemnější hrubohmotnost, která je stejného druhu jako záchvěvy předního mozku.

Přijímací část *zevního* ucha účinně zasahují a uvádějí do pohybu jen hrubší zvukové vlny *přicházející zvenčí*.

Myslím, že jste mě při těchto úvahách mohli snadno sledovat. Vyložil jsem věc poněkud podrobněji, abych vám ji učinil srozumitelnější. Takový je tedy postup zprostředkování sdělení pomocí obrazů místo slov, jak jej používají duše z jemnohmotnosti, aby v pozemských lidech vytvořily představu o tom, jaké je jejich chtění.

Proto tam světlejší a lehčí duše »slyší« *zevnitř!* Slyšení probíhá *opačnou* cestou než v hrubohmotnosti s její schránkou, která svou hutností chrání, ale také překáží a jejíž ochrany už není v jemnohmotnosti potřeba.

Tím si také můžete snadněji vysvětlit okolnost, že duše, které se *vnitřně* neotevřou, tam jsou *hluché* a také *slepé*, protože již v jedné z dřívějších přednášek jsem vám vysvětlil, že skutečné vidění je vidění *ducha*.

Leckterý bystrý, zvlášť rozumově chytrý člověk, jehož by však bylo možno lépe označit za člověka připoutaného k pozemskému mozku, se zde možná zarazí *nad tím*, že způsob vyjadřování různých duší, které opustily zemi, prostřednictvím jednoho a téhož média se často *také* podstatně liší, i když je nástrojem tentýž mozek.

Tento fakt by měl vlastně spíše poukazovat *na to*, že duše *přece* jen používají řeč sestavovanou ze slov, aby se učinily srozumitel-

nými, zejména když taková sdělení někdy přicházejí v jazycích, které médium vůbec nezná, jako v angličtině, francouzštině, latině, ale i japonštině, turečtině a v mnoha jiných.

To ale není podstatné, protože taková sdělení přicházejí vždy jen z úrovní, *které patří ještě k hrubohmotnosti*, jež obsahuje mnoho úrovní. Tam je postup podobný jako v těžké hrubohmotnosti na zemi. U některých médií se také stává, že se obyvatelé onoho světa dočasně úplně zmocní jejich mozku jako nástroje k přímému projevu.

Teprve v *jemnohmotnosti*, která je zcela jiného druhu než hrubohmotnost, se s tímto druhem mění také způsob, jakým se projevují tytéž zákony stvoření. Na to jsem již v Poselství několikrát upozornil.

Nesmíte dělat chybu tím, že byste mé Poselství, které zahrnuje celé dílo stvoření a zasahuje ještě daleko nad ně, chtěli tak, jak *je*, vtlačit do svého malého myšlenkového světa! Tak byste se nedostali daleko, neboť často jsem vtěsnal obrovské dálky do jediné krátké věty, abych vám dal ucelený základní obraz, který byste mohli pochopit a který by vám poskytl oporu, abyste nemuseli nadále bloudit bez cíle na poli, jež není ani nejmenší částí vašeho bližšího okolí. Abyste správně porozuměli mému Poselství, musíte je *zpracovat!*

Prozatím vám dávám jen *souvislosti* a ne podrobnosti! Teprve až budete dobře znát celou velkou souvislost, můžete se cílevědomě zaměřit i na jednotlivosti, aniž ztratíte souvislost.

Čím výš vystoupíte, tím méně lze skutečnost vyjádřit slovy. Nakonec je všechno pro vás vůbec jen *zářením* a ostatní tam zaniká.

Pro vás, to zvlášť zdůrazňuji, tedy pro ducha pozemského člověka, formou učiněného ducha pozdějšího stvoření! Vše ostatní, co není pod vámi nebo kolem vás, přece nemůžete tak jako tak nikdy pochopit.

Co je pro vás zářením, je pro ty, kdo jsou výš než vy, ještě viditelné, hmatatelné a zformované. Tak to jde dál, stále výš, až konečně v Božské sféře může už jen Božské poznat všechno zformované,

až na Boha samého, který je bezbytostný a jehož nemohou poznat ani ti, kdo jsou Božští.

Stále znovu si ujasňujte a využívejte to, co vám dávám, *vždy jen když to zpracujete vzhledem k přítomnosti a svému nejbližšímu okolí!* Nevystupujte kvůli své snaze po vědění fantasticky do *těch* výšin, ve kterých byste nemohli působit ani poznávat. Je ale nutné, abyste znali *souvislosti*, chcete-li *správně* jít tam, kde jednou máte podle zákona pobývat! A za tímto účelem vám chci zprostředkovat *souvislosti!*

Vraťme se však k našim nitkám, visícím nad tkaním, které je kolem vás ve stálém pohybu. Jsou to vyzařování bytostných prostředníků, kteří tvoří velký řetěz, jenž sestupuje shora dolů. Směřuje *shora* dolů, na to nesmíte zapomenout, jinak ztratíte souvislost. Nejdříve jsem to totiž vysvětloval zdola nahoru, protože jsem byl u *konců* nitek visících shora, abych tak doplnil obraz, který před námi vyvstal.

Jsou tedy různé druhy takových nitek. Vznikají z vyzařování těch bytostí, které přijímají sílu od prostředníka stojícího výše než ony a opět ji předávají dál. Při tom, jak jimi proudí síla, dochází k její změně, a tím se záření přizpůsobuje *tomu* druhu, na který pak při svém postupu směrem dolů nejdříve narazí.

Z těchto nitek mohou pozemští lidé dostat posilu pro *každou* ctnost a pro každé dobré chtění! Kdykoli, neboť tyto nitky visí *stále* nad vámi. Jsou připravené a čekají, že po nich zatoužíte.

Povím vám o *jednom* druhu, abyste věděli, jak tyto děje probíhají za přesného zachovávání prazákonů stvoření a jejich působením.

Elisabeth, Prakrálovna ženství, zahrnuje ve své dokonalosti *všechny* ženské ctnosti a přednosti.

Z ní vychází záření, odpovídající jejímu druhu, dále dolů do sféry Božského a vystupuje také ven do praduchovní říše, kde se nachází mnoho stupňů prastvořených.

Na každém stupni směrem dolů se záření štěpí na jednotlivé druhy a ty se v bytostném ihned ztělesňují jako obrazy svého původu, tedy jako obrazy Elisabeth, východiska tohoto záření. To se děje

v bytostném *i* v duchovnu, protože z Prakrálovny vycházejí *oba* druhy záření, jež jsou v ní spojené.

Formy obrazů se utvářejí přesně podle jednotlivých, zcela určitých druhů záření, které ztělesňují a jimiž samy *jsou*. Tím se přirozeně projeví také různé odchylky ve vzhledu nebo podobě těchto obrazů, jež vždy jasně a jednoznačně vyjadřují *to*, co dotyčný druh záření obsahuje a jak působí.

Tak nakonec stále víc přibývá jednotlivých druhů, které se ukazují ztělesněné. Staré národy je kdysi označovaly za bohyně a bohy, neboť lidé tehdy ještě nemohli vidět dál. Mysleli si, že zprostředkovatelky těchto záření jsou již skutečnými východisky, a proto je považovali za to nejvyšší, co existuje.

Vyjdeme-li od lidských duchů, tentokrát myšleno opačným směrem zdola nahoru, najdeme v bytostném mnoho takových prostřednic i prostředníků. Jejich prostřednictvím může každý pozemský člověk obdržet *všechno*, jen když v čistotě po něčem z toho touží. Cudnost, která je ovšem úplně jiná, než jak si ji lidé představují, věrnost, plodnost, pravdivost, půvab, skromnost, píli (zachvívající se v zákoně pohybu) a mnoho jiných ctností. Pro každou z nich je ztělesněna jedna prostřednice pro všechno ženské a stejně tak jsou prostředníci pro všechno mužské, například pro sílu, odvahu, neohroženost, obratnost, pravé, čisté vůdcovství a vše ostatní, co zde není nutné uvádět, protože chci před vámi rozvinout jen přibližný obraz, abyste lépe porozuměli tomu, co vám dnes dávám.

Od každého z těchto prostředníků, kteří museli vzniknout při štěpení jednotlivých částí, vycházejí nitky, jež vám líčím. A každý takový prostředník má opět velmi mnoho pomocníků, kteří jsou kolem něho a vyvíjejí činnost při vyzařování. Celé toto působení se jeví jako radostné vlnění!

Podíváte-li se ale na nitky *dnes*, v *nynější* době, naskytne se vašim zrakům žalostný pohled. Mnoho těchto nitek, ba většina z nich visí dolů a nenachází spojení u pozemských lidí. Volně vlají a vůbec nejsou používány, nejsou přijímány na místech, pro něž byly v pomáhající lásce určeny.

Takto visící nitky svědčí o *vaší vině*, pozemští lidé, tak jako již mnoho jiného volá hlasitě o vaší vině do stvoření a vzhůru ke Stvořiteli, který vás dosud tak zahrnoval svou láskou a který vám svatými zákony tak usnadnil přesné poznání cest, po nichž máte jít!

Jak hluboce se zastydíte, až dospějete k poznání! Vy lidé jste jediní, kteří to, co dostávají, nepředávají správně dál. V tomto případě jste jako prostředníci úplně selhali, protože již dávno nejste schopni nic přijímat.

O tom již není co říci. Smutně stojí v bytostném všichni prostředníci, kteří jsou s vámi lidmi ve spojení. Žalujíce zvedají vzhůru nitky, jež jim – kdyby je pozemští lidé používali – měly rovněž přivádět zpětné proudění. Nebylo by to pouze jednostranné vyzařování, ale nitky by se oživily a nádherně zbarvily, tím by ještě více zesílily a rozzářily se a přinášely více požehnání. Nitky jsou na konci zaschlé a zakrnělé.

Jen ti prostředníci, kteří jsou spojeni se zvířaty, rostlinami a horninami, jsou ještě pevní a radostní, neboť jejich nitky záření jsou napjaté tím, jak střídavě krouží při dávání a braní, které musí být i v tomto případě. Radostně se řídí zákonem stvoření a děkují, že jim k tomu byla dána možnost Boží všeláskou, jež se v tom projevuje.

Tak jste svým nesprávným myšlením, které jste pěstovali, způsobili ošklivou a škodlivou trhlinu v obraze té části tkaní ve stvoření, jež je s vámi úzce spojena. Lidé, všude, kudy jdete a kde se nacházíte, kolem sebe šíříte nepěkné věci. Kam mohly dosáhnout vaše myšlenky, tam jste porušili harmonii, a tím i krásu a možnost zrát podle zákona. Musíte se z mnohého zodpovídat a také to odpykat!

PRAKRÁLOVNA

V LIDECH se odjakživa zachvívá vědění o Prakrálovně, kterou mnozí nazývají také Pramátí nebo Královnou nebes. Je pro ni ještě mnoho označení a lidé si jako vždy představují pod každým z nich něco zcela určitého, co tomuto *označení* přibližně odpovídá. Označení přece existuje jen proto, aby vzbudilo v duchu obraz.

Jaký je tento obraz, pak samozřejmě záleží vždy na druhu označení a v neposlední řadě hodně také na druhu osobnosti a vzdělání člověka, který si podle toho, co slyší, vytváří obraz. Každé *jiné* označení však přispěje vždy ke vzniku jiného obrazu. U lidského ducha to není ani jinak možné. Slovní označení vyvolává obraz a obraz pak opět formuje dál *pojem*. V tomto pořadí přijímá a zpracovává informace pozemský člověk, nebo lépe řečeno lidský duch vtělený na zemi.

Když pak opustí zemi, přestane pro něho i slovní označování, které je nezbytné a obvyklé za pobytu na zemi, a zůstane mu ještě obraz, jehož pomocí si potom musí vytvářet pojem.

Pozemské slovo a obraz, který v duchu vyvstane, jsou tedy pro lidského ducha pomůckami ke zformování pojmu. K těmto pomůckám se nakonec ještě připojují barva a tón, aby pojem teprve správně zdokonalily. Čím výš se lidský duch ve stvoření dostane, tím více patrné je působení barvy a tónu. Barva a tón nejsou ve skutečnosti dvě rozdílné věci, ale jsou *jedno*. Člověku se jen *jeví* jako dvě, protože vzhledem ke svému pozemskému uzpůsobení není schopen obojí vnímat jako jedno. –

Spolupůsobení barvy a tónu při vytváření pojmu nalézáme také již zde na zemi v této hrubohmotnosti, i když jen poměrně slabě naznačené, neboť při vytváření představy o nějakém člověku často

hraje nezanedbatelnou, i když lidem ve většině případů nevědomou roli, jaké barvy si vybírají pro své okolí a oblečení.

Při mluvení lidé střídají tón řeči, a tím bezděčně nebo i úmyslně to nebo ono přímo podtrhují, vyzvedají a – jak se zcela správně říká – »zdůrazňují«, aby vzbudili *zvláštní* »dojem«. To neznamená nic jiného než snahu vyvolat v naslouchajícím člověku správný pojem.

Toho také v nejčastějších případech dosahují, protože posluchači skutečně usnadňují, aby si díky patřičnému zdůraznění učinil správnější »představu« o tom, co bylo řečeno.

Přirozeně tomu není jinak ani v případě, že se Prakrálovna označí různým způsobem. Označením Prakrálovna vyvstává úplně jiný obraz než při označení Praméti. Slovo Prakrálovna také ihned vytváří určitý a oprávněný odstup, zatímco označení Praméti vroucněji spojuje.

Kromě toho bude muset právě všechno to zůstat pro lidi vždy jen *mlhavým* pojmem, protože každým pokusem o porozumění může dojít jen k nesmírnému zúžení a zmenšení skutečnosti, které nedá člověku *to*, co to fakticky *je!*

Přesto vám chci o Prakrálovně něco říci, protože jinak by nezdravá fantazie lidí, podněcovaná, usměrňovaná a řízená jejich domýšlivostí, o ní vytvářela představy, které by se opět jako vždy snažily nápadně posunovat do popředí důležitost a cenu ducha pozemského člověka.

Aby se to nemohlo stát a aby se zabránilo omylům, chci o ní promluvit, zejména proto, že v představách, které o ní lidé již nyní mají, je mnoho nesprávného.

Mísí se do nich příliš mnoho vlastního myšlení a přání lidí. A to vždy způsobuje zmatek, jedná-li se o věci, kterých se člověk vůbec nemůže dopátrat, ale jichž se mu prostě může dostat pouze shůry darem za předpokladu, že v sobě připraví půdu k přijetí. K ní patří i *pokora* a tu člověk dnešní doby nemá.

Aby byl zmatek ještě větší, nazývá mnoho lidí Královnou nebes i *Ježíšovu pozemskou matku*. Něco takového by vůbec nebylo mož-

né, kdyby alespoň trochu chápali přísné prazákony stvoření, protože lidský duch, jímž Maria z Nazaretu byla, se nikdy nemůže stát Královnou nebes!

Tak tomu bylo i s vnuknutími a zjeveními, která měli o Královně nebes s korunou na hlavě mnozí umělci a jiní lidé. Nikdy při tom nebyla míněna Maria z Nazaretu, pokud se vůbec jednalo o obrazy podávané shůry. V mnoha případech to byly jen výtvory vlastní fantazie.

Pravá zjevení ale ukazovala vždy obrazy Elisabeth s hochem Parzivalem nebo také bez něho. Byly to jen pohyblivé obrazy, ukazované vůdci, nikdy Elisabeth sama, kterou lidé nemohou spatřit.

Tyto obrazy však lidé stále nechápali. Byla to sice Královna nebes, v tom měli pravdu, neboť k ní se také většinou obraceli se svou touhou a prosbami, ale nebyla totožná s Marií z Nazaretu. V tomto případě lidé opět sami něco spojili dohromady, aniž našli skutečnou a pravou souvislost. Dělají to žel vždy jen *tak*, jak si to *sami* myslí, a domnívají se, že to pak také musí být správné, zatímco nejsou vůbec schopni vmyslet se až do Božského.

I zde pozemští lidé způsobili opovážlivým domněním, že sami všechno vědí lépe, mnoho neštěstí, a tím nevýslovně ztížili Marii z Nazaretu její cestu. Byla to pro ni muka, když byla přispěním pozemských lidí tak násilně spojena s jejich nesprávnými cestami.

Takové omyly zcela pochopitelně vznikají opět vlivem největšího, Světlu nepřátelského moru lidských duchů – jejich *duchovní lenosti*. Následkem této lenosti se buď pod nadvládou rozumu stávají domýšlivými tvory připoutanými k zemi, nebo když projevují náboženské snahy, přecházejí do pravého opaku, do dětinského způsobu vytváření představ, podle něhož je všechno možné. Výslovně říkám *dětinského*, protože to není dětské. To, co je dětské, se totiž projevuje mnohem zdravějšími formami, zatímco domýšlivá připoutanost k zemi stejně jako dětinský způsob vytváření představ přináší pouze nezdravé, okleštěné, neúplné dílo.

Proto i dnes znovu volám: Lidé, *naučte se přijímat*, teprve potom budete moci být v tomto stvoření skutečně velcí!

V tom pro vás spočívá *všechno*, chcete-li být šťastní a vědoucí. K tomu se však *musíte* odhodlat, jinak nemůžete nic dostat. Proto vám dosud byla odepřena možnost užívat toho, co je v tomto stvoření skutečně *drahocenné*.

Dnes mohu vám, kdo chcete přijímat, vysvětlit mnohé, jestliže jste správně pochopili přednášku »Bytostné«, protože na jejím základě jste schopni mně porozumět. Musela předcházet vysvětlením, jež nyní budou postupně následovat.

Už jsem v Poselství mluvil o Prakrálovně ženství, která má jméno »Elisabeth«. Označení Praméti je pro ni také zcela správné, jen si člověk musí o ní učinit správnou představu, chce-li se ve svém chápání přiblížit pravdě.

»Představování si« je obraz, o němž jsem mluvil a který pomáhá lidskému duchu při jeho činnosti, aby si o něčem mohl utvořit pojem.

Představte si nyní v duchu mé přednášky o bytostném, v nichž jsem řekl, že ženství, tedy i žena, tvoří vždy přechod, most od jednoho stupně stvoření ke druhému, dolů i nahoru!

To je zákon, který začíná působit na *tom* stupni, na němž jsou jednotlivé druhy bytostí schopny uvědomit si samy sebe. A *první* z těchto stupňů je *v Božském*, v Božské sféře!

Víte přece, že jedině Bůh jest bezbytostný!

Všechno ostatní je bytostné. Patří k němu na prvním místě archandělé jako sloupy trůnu. Archandělé se ještě plně zachvívají ve vůli Boží, aniž chtějí sami od sebe něco jiného. A protože není nic, co by ve stvoření nenabylo podle Božího zákona samočinně formy, mají tito andělé, kteří neprojevují vlastní vůli, ale zachvívají se jen ve vůli Boží, křídla čili *perutě!*

Perutě jsou zformovaným výrazem jejich druhu a důkazem toho, že se čistě zachvívají v Boží vůli a že nechtějí nic jiného. Kdyby se v tom změnili, což by bylo možné jen ve vzdálenosti celých světů od Boha, tak jako se kdysi změnil Lucifer, kdyby se již nezachvívali v Boží vůli, musely by jejich perutě samočinně zakrnět a nakonec úplně znehybnět a odpadnout.

A čím čistěji se zachvívají v Boží vůli, tím zářivější a čistší jsou i jejich perutě!

Tam, kde může vzniknout vědomí vlastního já, tyto perutě odpadají a u duchů nejsou vůbec vyvinuty, protože duchovno má projevovat *vlastní* chtění a nezachvívá se bezpodmínečně v Boží vůli.

Stačí, když si pouze zvyknete na myšlenku, že ve stvoření je všechno bez výjimky *skutečné*. V bytostném je to tím výraznější, protože u něho vůbec nerozhoduje vlastní chtění, ale vše se bezvýhradně přizpůsobuje Boží vůli.

Právě v *tom* je ovšem síla, jakou si ani neumíte představit. Ve vzdání se sebe sama nebo v odevzdání se tkví moc, která dokáže přetvářet i to, co nazýváte přírodou. –

Chci k vám však mluvit o *Prakrálovně!*

V Božském, *mezi* archanděly a Věčnými, kteří se stali vědomými sami sebe, nazývají se Starci a pobývají před stupni Božího trůnu, je tam, kde se v Božské sféře nachází hrad Grálu, nutné provést změnu zahrnující celé světy.

Nesmíte si tento obraz představovat příliš malý. Celé světy dělí archanděly a východisko Božské sféry, kde je v Božském od věčnosti zakotven hrad Grálu, kde je tedy hranice *přímého* působení Božího vyzařování.

To nemá nic společného s tou částí hradu Grálu, o níž vám bylo dosud obrazně sdělováno, že je nejvyšší *ve stvoření*, neboť tato část, kterou znáte z líčení, je teprve v praduchovnu, mimo přímé Boží vyzařování.

Stupně Božího trůnu jsou ale až k *tomuto* bodu již samy rozsáhlé jako světy a skutečně také obsahují celé světy.

Jak můžete při trošce přemýšlení sami pochopit z přednášky »Žena a muž«, je nutné, aby se na každé změně ve stvoření bezpodmínečně podílelo ženství jako most! Tento zákon není opomíjen ani v Božské sféře.

Věční Starci v Božském, kteří se na hranici Božské sféry mohli stát sebe vědomými, protože to dovolila velká vzdálenost od bezprostřední blízkosti Boží, by nemohli vzniknout a stejně tak by

nemohli být zformováni archandělé, kdyby Prakrálovna jakožto prvotní ženství nebyla *předtím* prostřednicí k této změně a zformování jako potřebný most.

To přirozeně nemá vůbec nic společného s pozemsky hrubohmotným druhem a myšlením. Není to nic osobního, ale je to mnohem větší dění, které si snad nikdy nebudete umět představit. Musíte se snažit sledovat můj výklad, jak je to jen možné.

Elisabeth je úplně první *božsky bytostné* ztělesnění vyzařování a jako jediná nabyla nejideálnější ženské podoby. Je tedy prvotním zosobněním *vyzařování* Boží lásky, která v ní jako první dostala formu!

Ježíš je zosobnění živé, bezbytostné lásky Boží samé, jako část z Boha.

Mluvím o těchto věcech jen proto, aby ve vás nevznikl nesprávný obraz a abyste z toho místa, kde se budete muset při stoupání vzhůru ve svém chápání zastavit, mohli alespoň vytušit další souvislost, jestliže vezmete za základ, že zákony i tam nahoře zůstávají *jednotné*, protože odtamtud pocházejí. Jsou tam dokonce mnohem jednodušší, neboť se teprve při cestě dolů musí rozdělit na mnoho odštěpení, takže vypadají více rozvětvené, než ve skutečnosti jsou.

Když vám řeknu, že každý cit, každé hnutí tam nahoře se ihned stává děním, které vyzařuje své působení do všech světů a klesá dolů v podobě miliard menších osobností, kromě všech věcí, pak jsou to nedostatečná slova, jež vám o tom mohu dát. Jsou to jen slova vaší vlastní řeči a na jejich základě se musíte pokusit udělat si představu.

Skutečnou velikost samotného dění je zcela nemožné vyjádřit slovy, stěží ji lze naznačit. –

Tam je tedy Prakrálovna.

Pochází z Božského, má velikou božskou bytostnost stejně jako archandělé, a přesto se vyznačuje zjasnělým vědomím vlastního já. Vedle ní jsou archandělé a dál dolů věčné zahrady všech ctností. V každé z nich působí hlavní zosobnění příslušné ctnosti. Nejvyš-

ší z těchto zahrad je zahrada Čistoty, »Čisté Lilie«. Rozprostírá se u nohou Prakrálovny a vznikla z jejího vyzařování.

Na nejspodnějším okraji Božské sféry jsou pak Nejstarší, kteří se nazývají jen Starci nebo Starší, protože jsou věční. Byli tedy vždy, od věčnosti, a rovněž tak hrad Grálu v Božském jakožto zakotvení Božího vyzařování, které stejně jako Bůh věčně bylo a jest, a jako je věčná i Elisabeth, Prakrálovna ženství.

Přesto je *pannou!* I když je nazývána Pramátí a Parzival ji nazývá matkou. Je to božské mystérium, které lidský duch vůbec nikdy nepochopí. Na to je příliš vzdálen a musí tak vždy zůstat. Elisabeth je v Božském pravzorem všeho ženství a podle ní se ženství prastvořených zformovalo jako její obrazy.

KOLOBĚH ZÁŘENÍ

MUSÍM ještě vysvětlit mnohé o větších a velkých bytostných a zatím nemohu mluvit o jejich malých pomocnících, protože těch menších a úplně malých je tolik, že si to stěží dokážete představit.

Často bych zoufal, když se snažím představit si, *jak* vám to mám všechno vysvětlit slovy vaší řeči, která mám k dispozici, abyste neztratili celkový přehled a především tak, abyste přesto plně pochopili souvislosti.

Právě velká jednoduchost spočívající v mnohotvárnosti, která je pro vás nepřehledná, to tak ztěžuje, protože pozemský člověk je schopen jasně přehlédnout vždy jen zcela určitý počet věcí, takže nikdy nedokáže současně vnímat *celek* jako *jednotu*, z čehož teprve vyplývá jednoduchost.

Každé dělení na různé části vám musí ztížit nutný celkový přehled, protože každá část je sama tak velká a je zvratným působením tak úzce spojená s ostatními částmi, že vůbec nemůže existovat opravdu *odloučená* část. V tomto stvoření, které je samo o sobě celkem, totiž nejsou odloučené části!

A celek *nemůže* člověk přehlédnout a nebude nikdy moci, neboť mu k tomu chybí schopnost. I on je jen částí stvoření, a to velmi malou, a nemůže překročit své vlastní hranice, samozřejmě ani v chápání.

Z toho důvodu jsem nucen zůstat v těchto vašich hranicích a mohu vám poskytnout jen výhledy do všeho nebo na všechno, co pro vás zůstane a musí zůstat nedosažitelné. Zde sebevětší námaha nepomůže.

Když se však ve svém vědění konečně vyrovnáte s *tím*, že nejste ve stvoření *všeho* schopni, stanete se také *pokornými* a budete ob-

šťastněni tím, co jste dostali mým Poselstvím k rozšíření svého dosavadního vědění.

Budete se pak zabývat přítomností a svým nejbližším okolím mnohem důkladněji než nyní, protože se naučíte všechno to ještě mnohem přesněji znát a používat díky výhledům do toho, co je pro vás nedosažitelné, jež jsem vám mohl dát. Tyto výhledy vám však umožní přesně poznat, jak to úzce souvisí s vámi a se vším, co je kolem vás.

A *to* je to, co jste potřebovali, abyste rozuměli současnému dění a zhodnotili je ke svému užitku! K užitku pro vzestup!

Výhledy vás mohou přivést *vzhůru* až k nejvyšší hranici, jaké jste kdy schopni dosáhnout. Právě tím, že vám dávám nahlédnout do oblastí, které jsou pro vás nedosažitelné, můžete pak sami teprve využít všechno *to*, co je vám *zde* dáno a z čeho jste ještě mnohé neznali.

Vědění o tom, jak vaše bytí *souvisí* se vším, co je ještě *nad* hranicí vaší schopnosti chápat, jež následkem původu vašeho ducha zůstane vždy přísně vymezena, je pro vás *cenné.*

To je také to, co vám chci Poselstvím dát: vědění o souvislostech! Člověk, který vážně hledá a opravdu poctivě chce, tím mnoho získá. Naučíte se ještě poznávat hodnotu toho všeho, neboť to, čemu lidé dosud říkali vědění, je stěží setina toho, co skutečně *mohli* vědět. Hranice lidského vědění jsou v poměru k celému stvoření sice malé, ale ve srovnání s nynějším věděním tak zázračně velké, že si to sotva umíte představit.

K dosažení těchto nejvyšších hranic vám pomohou jedině výhledy do oblastí, jež jsou pro vás stále nedosažitelné, když vám líčím, jak to souvisí s vámi i s vaším okolím. Vědění o tom vám časem umožní *přesně* poznat zákony uvnitř hranic vaší části stvoření, což by nikdy nebylo možné, kdyby vám nebylo pomoženo vylíčením souvislostí s tím, co je pro vás nedosažitelné.

Snažte se mi nyní porozumět a poznejte, *co* vám chci dát! Nesahejte přitom snad nad to, co je skutečné, neboť vám chci dát jen *to*, co *vám ve vašich hranicích může pomoci* a co vám prospěje, nic víc. Víc by nemělo pro lidstvo smysl!

Proto se netrapte *snahou* získat *vědění* o *všem*, co je v oblastech, které jsou pro vás nedosažitelné! Toho nebudete nikdy schopni a já vám o tom neříkám proto, abyste se nyní snažili rozšířit své vědění i o tyto oblasti, nebo se trápili marnými pokusy všechno skutečně a zcela *pochopit!* To vůbec nemůžete, k tomu vám to také nedávám, ale dostáváte to ode mne k *tomu* účelu, abyste poznali *souvislosti*, které odtamtud vedou k vám.

Když později položíte toto vědění o souvislostech vždy za neotřesitelný základ a směrnici pro své budoucí zkoumání a objevování, budete ve svých schopnostech stoupat výš a dosahovat ve *všech* oborech takových výkonů, které nutně zastíní vše dosavadní.

Lidé, vaše *mistrovská díla mají teprve přijít* tím, že budete moci opravdu tvořit v hranicích, které jsou vám pevně vytyčeny a jež nemůžete nikdy překročit! Tyto hranice jsou ale ve skutečnosti pro vás tak široké, že z toho můžete být šťastní a musíte jenom děkovat Bohu za všechnu milost, kterou vám dopřává.

Máte tedy zůstat ve svém myšlení a jednání i při plnění svých povinností ke svému Tvůrci na půdě lidství. Nic víc se od vás nežádá, protože v tom je to nejvyšší, co Mu můžete přinést jako dík, a vše, co *vy* takto činíte, je také k *Jeho* cti!

Neboť v nejvyšších výkonech, v nichž jako lidé můžete a máte být mistry, spočívá projevování a vzdávání díku za to, že *vám* Tvůrce *dovolil* dokázat tak *veliké* věci, a to svou vůlí ve stvoření, která je vyjádřena v Jeho zákonech.

A těmito skvělými výkony *ctíte* i *Jeho, protože velikost vašich děl* svědčí zároveň o velikosti *Jeho milosti!* Čím více můžete ve stvoření působit pomocí toho, co vám poskytuje, tím jasněji dokazujete, jak velkolepé jsou Boží zákony v něm a jaké bohatství, jaká milost je v něm pro vás připravena.

Boha ctíte v *pravém* a *nejčistším* smyslu *tehdy*, když v *radostném tvoření využíváte* všechno, co vám stvoření poskytuje. To však můžete jen tehdy, když znáte zákony stvoření a rozumíte jim, a především když podle nich skutečně *jednáte!* Teprve *potom* vám stvoření dá vše krásné, co v sobě skrývá. Dá to radostně a vám ku pomoci.

Pak, až budete takto jednat podle zákonů ve stvoření, se již tím změníte a budete úplně jiní než dosud. Budete lidmi, kteří jsou Bohu milí, lidmi, jakými jste vždy měli být, budete lidmi podle vůle Boží, protože budete jeho zákony *žít!*

Nebude již možné vám nic vytknout. Budete stát zářivě a radostně ve stvoření, všude, kde se octnete, ať na zemi nebo v jiné úrovni, a nebudete dělat nic jiného, než vzdávat chválu Bohu *činy*. Neboť taková díla se rovnají chvalozpěvu, který je živý a zachvívá se ve všech zákonech tohoto stvoření.

To je cíl tak krásný, tak vznešený a přitom pro vás tak snadno dosažitelný, že se *proto* snažím prorazit vám svým Poselstvím k němu cestu.

Budete *lidmi!* Tvořícími lidmi, k nimž bude všechno ve stvoření proudit, protože se budete se stvořením zachvívat v jásotu největšího štěstí.

To je pak lidské bytí ke cti a chvále Boží! Být šťastný v *pravém* smyslu je přece největší dík Bohu, jaký mu můžete vzdát. Tím ale není míněno zdánlivé štěstí zahálčivé pohodlnosti, která spočívá v líném klidu. Je to omamný jed pro ducha, působící mnohem hůře než opium na vaše tělo.

Tohoto pravého štěstí dosáhnete, když k němu budete mít v sobě silné chtění! Máte být skálou pro všechny, kdo se chtějí zachránit z bouřlivého přívalu nízkých vášní a žádostivostí, které nyní zaplavují toto pozemské lidstvo jako ovoce jeho dosavadního nesprávného chtění. Lidé sice měli velmi často na rtech jméno Bůh, ale nikdy vážně nemysleli na to, aby poslouchali jeho vůli, jestliže se současně neshodovala s jejich vůlí.

Pokuste se mé chtění správně přijmout a patřičně pro sebe využitkovat v *tom* smyslu, v jakém vám je dávám. Učiníte-li to, *pak* jste pochopili jádro, na němž se zakládá záměr mého Poselství. Teprve *potom* z něho můžete mít opravdový užitek.

Zkusíme postoupit opět o krok dál ve vědění o tkaní ve stvoření.

Pravděpodobně nyní stojíte před novou záhadou, neboť mezi vámi asi není nikdo, kdo by považoval za možné, že by v mých vý-

kladech mohl být omyl nebo rozpor. Proto považujete za dosud nevysvětlené mnohé, co jste nemohli jednoznačně zařadit do logické myšlenkové stavby, kterou potřebujete k porozumění.

Mluvil jsem o velkých praduchovních vůdcích, kteří ztělesňují ctnosti. Mluvil jsem ale také o mnoha bytostných prostřednících, kteří ztělesňují tytéž ctnosti. O obou skupinách jsem řekl, že působí na lidi podle svého příslušného druhu.

Zde vám však ještě schází správná souvislost, která vám může ucelit jasný obraz, aniž odsunete to, co jste dosud slyšeli.

V podstatě to lze říci několika slovy, bude ale lepší, když se vám to pokusím obrazně znázornit tak, jaké to skutečně je ve svých *formách*.

Víte, že záření se štěpí a rozdělují na zcela určité poddruhy. V každé další úrovni směrem dolů se ochlazením odloučí, tedy oddělí vždy nový poddruh. Tento poddruh se nemohl odloučit pod větším tlakem, který panuje ve vyšší úrovni až po její hranici s nižší úrovní, a teprve díky dalšímu ochlazení, jež mělo za následek snížení tlaku nebo stupně tepla, měl možnost se uvolnit a osamostatnit se.

Každé takové oddělení nebo odloučení zároveň způsobuje, že se oddělený druh nově zformuje do příslušné bytostné podoby. Tento děj probíhá podle zákona stvoření úplně samočinně. Tak vzniká celý řetěz s různými vedlejšími skupinami pomáhajících a budujících bytostných, o nichž jsem vám již vykládal.

A všichni jsou navzájem spjati, takže lze říci, že si podávají ruce.

Celý tento řetěz *bytostných* stojí jen ve vůli Boží. Jsou ztělesněními, průchozími místy záření *samotných* a vedou je dál. Ve svých zcela určitých druzích jsou ve stvoření vždy *dárci*, kteří takto působíce, *zářící dolů* pronikají celým stvořením.

Zapamatujte si tedy dobře, že bytostní jsou *dárci* zářivých sil Božího vyzařování, kteří jsou poslušni tlaku nebo stojí pod tlakem *shora* a *vždy září dolů!*

Proud opačného směru vytvářejí ztělesnění duchovní, kteří z těchto záření přijímají, *zužitkovávají je a vyzařují vzhůru!*

V tom spočívá koloběh záření ve stvoření! V prvním okamžiku jste poněkud zmateni a domníváte se, že je v tom rozpor, protože jsme mluvili i o tom, že prastvoření v praduchovní říši září dolů na všechny lidské duchy, a nyní si myslíte, že ve stvoření směřují dolů dva druhy záření vedle sebe: bytostné a duchovní.

To samo o sobě není nesprávné, protože tyto dva druhy záření existují opravdu vedle sebe, ale v jejich působení je rozdíl, který vyvolává koloběh.

Víte také, že jsem hovořil o vyzařování prastvořených praduchovních. Ale účinek *jejich* vyzařování je jiný než účinek vyzařování prastvořených bytostných. Vyzařování bytostných je *darující, předávající, zprostředkující*, jak jsem zdůraznil. Již od začátku jsem však ve svém Poselství upozorňoval na to, že prastvoření v praduchovní říši, tedy praduchovní, působí ve svých různých druzích na lidstvo *jako obrovské magnety*, tedy *přitažlivě* nebo *savě*.

Obraz toho vám mohu doplnit teprve dnes, neboť musely předcházet jiné přednášky a připravit k tomu svými vysvětleními půdu. Ve skutečnosti dnes rozšiřujeme jen to, co bylo dosud řečeno a o čem jste si pravděpodobně neudělali zcela správný obraz, protože když se mluvilo o vyzařováních, představovali jste si, že vyzařování působí *vždy jen dolů*.

Jsou však dva druhy vyzařování, jež mají různý účinek. Vyzařování prastvořených praduchovních sice zcela přirozeně směřují také dolů, ale jejich *účinek směřuje vzhůru* následkem přitažlivé síly, kterou bytostní nemají. Ti vždy jen *darují*, tedy *dávají!*

Duchovno je *požadující* vzhledem ke své schopnosti *přitahovat*. A jedině v tomto přitahování vlastně spočívá takzvaná svobodná vůle rozhodovat se, budete-li o tom správně uvažovat. Dokonce ještě víc než to, spočívá v tom i naprosto spravedlivé rozdělení odměny nebo trestu, jichž se člověku dostává jako následek jeho rozhodnutí!

Přemýšlejte o tom klidně a představte si obrazně tyto děje do všech podrobností. Náhle uvidíte, jak je zákonitost ve stvoření, která se v nich projevuje, úžasně *jednoduchá* a jak je v nich všech-

no naprosto jasné. Uvidíte, že i když byla duchovnu poskytnuta svobodná vůle rozhodovat se, je působením *téhož* zákona vázáno následky svých rozhodnutí.

Jediná schopnost duchovna se tedy projevuje mnohostranně, *tak* spravedlivě a *tak* důsledně, že před tím musíte zůstat stát s údivem, jakmile to správně poznáte.

Je přece zcela pochopitelné, že duchovno, které má magnetickou schopnost přitahovat, přitahuje podle zákona přitažlivosti stejného druhu vždy jen *to*, co na základě své schopnosti se rozhodovat *chce*, nic jiného. A to zcela přesně, se všemi nejjemnějšími odstíny a rozdíly dobra i zla! Jen se nad tím důkladně zamyslete. Není to těžké. Tolik představivosti musí projevit *každý* člověk.

Ke schopnosti přitahovat je duchovnu dána jako protiváha schopnost rozhodovat se, kterou bytostné, dávající vždy jen svým vlastním způsobem, nepotřebuje! Duchovno přirozeně přitahuje vždy jen to, co odpovídá jeho současnému chtění, protože každé chtění se ihned zmocní celého ducha, prozáří ho nebo prožhaví, a tím se teprve vyvolá schopnost přitahovat a projevuje se odpovídajícím způsobem.

Schopnosti přitahovat se duch nemůže zbavit, protože je mu vlastní, nebo jasněji řečeno, je vlastnictvím nebo částí jeho druhu. Toho se nezbaví. A jako jiná část duchovního druhu je mu dána schopnost rozhodovat se, jež se projevuje tím, že duch po něčem touží nebo něco chce. Toho se rovněž nemůže zbavit, protože to má působit *pomocně*. Jinak by totiž duchovno prostě přitahovalo *všechno* bez ladu a skladu a mohlo by se tím těžce obtížit.

Takové chyby jsou však ve stvoření vyloučeny spravedlivým zákonem přitažlivosti stejného druhu, který působí jako veliký, neúplatný strážce pořádku. Spojte to nyní všechno, představte si to živě v obrazech a získáte tím mnoho pro své vědění. Musíte se ale namáhat, a je-li to nutné, zabývejte se tím důkladně celé hodiny a dny tak dlouho, až to správně pochopíte. Pak vám tím bude dán do ruky opět jeden klíč, který otvírá ve stvoření mnohé, téměř všechny brány k porozumění!

Nepromeškejte to tedy! Je důležité to učinit, neboť *vaše* vnitřní jádro a *vaše* skutečné bytí i váš *původ* jsou přece *duchovní*, a proto i vy podléháte těmto schopnostem svého ducha. To jsme dosud označovali jako zákon.

Ve skutečnosti je to však prostá schopnost, součást ducha, jež působí samočinně, a proto se jeví jako zákon!

Přísně vzato ve stvoření nejsou skutečné zákony, ale jen schopnosti, které samočinně působí podle svého druhu a tím, pouze tím se jeví jako nezměnitelné zákony!

Poznejte proto své *vlastní* schopnosti i schopnosti jiných částí stvoření, a tím poznáte zákony, jež se ve skutečnosti spojují v *jediný* zákon, který pouze působí mnohostranně. Jakmile dostatečně pokročíte ve svém poznání, spadnou vám náhle šupiny z očí a budete ohromeni, jak je to vše jednoduché!

Jakmile dospějete k pravému vědění, nebudou pro vás nakonec vůbec existovat zákony. Díky tomuto vědění bude pro vás všechno jen *moudrým užíváním všech schopností*, a tím se pak osvobodíte, neboť je to přesně totéž jako plnění všech zákonů.

Zamyslete se tedy ještě jednou nad tím a snažte se pochopit veliké pulsování ve stvoření! Proto opakuji:

Bytostné září a *daruje* směrem dolů, praduchovno září rovněž dolů, působí však přitom magneticky přitažlivě!

A protože prastvoření praduchovní se nacházejí na nejvyšší hranici stvoření, jak to odpovídá jejich druhu, a mají v duchovnu největší přitažlivou sílu, působí jako obrovské magnety na všechno, co je duchovního druhu, *udržují* to a jejich vlivem to, co odpovídá jejich druhu, tedy v tomto případě a v ostatních případech *vždy jen* zpracované *dobro*, proudí ze všech úrovní *vzhůru*, zatímco od nich pak vše, co zpracují, odsává nebo odvádí Božské, jehož přitažlivá síla je přirozeně ještě větší.

A zapamatujte si dobře, že je přitahováno vzhůru vždy jen *zpracované* dobro, a to jen samotná *záření*, která můžeme označit za výsledek duchovního působení.

Nyní vám chybí ponětí o tom, jak probíhá nutné *zpracování*.

Zpracování probíhá *pouze chtěním* duchovna, které je mu vlastní. Duchovno proto nemůže nic jiného než bezpodmínečně stále něco chtít, i když je to jen vnitřním nutkáním.

Při tomto ději nebo činnosti, kterou také můžeme nazvat *pohybem* chtění, přitahuje duchovno, jež se prožhaví, ze záření darovaných bytostnými to, co je stejného druhu jako jeho současné chtění.

Tím, že *se spojí* vyzařování chtění duchovna s darem bytostného, který je stejného druhu jako toto chtění, obojí se více prožhaví. Tímto prožhavením dojde k ještě užšímu spojení a to vyvolává nové vyzařování jiného a také silnějšího obsahu.

V tom spočívá takzvané *zpracování*. A tato *novým spojením změněná záření* jsou přitahována nejblíže *vyšší* úrovní, a tím jsou pozvedána, směřují tedy vzhůru.

Tento děj se stále opakuje od úrovně k úrovni směrem vzhůru, jestliže… není usilování vzhůru potlačeno a znemožněno zlým chtěním nebo vlažností duchovna, neboť jen dobré chtění vede vzhůru.

Vlažnost je překážkou, protože neudržuje nutný pohyb. Následuje pak váznutí v celém stvoření a *to* je to, v čem pozemské lidstvo tak zhřešilo. Zhřešilo proti celému stvoření a tím i proti vůli Boží, proti Duchu svatému!

Vneslo do koloběhu váznutí. Tento koloběh je teprve nyní opět uváděn do správného, dokonce zesíleného pohybu, takže boří vše, co se mu dosud stavělo do cesty jako překážka.

Nejsou to tedy pouze záření duchovna samého, která vedou vzhůru, to si musíte nejdříve ujasnit. Tato prostá vlastní vyzařování jsou už totiž *přizpůsobena* úrovni, v níž se duchovno v jednom ze svých vtělení do lidského těla právě nachází, a proto jsou přiměřeně ochlazena. Musela by trvale zůstat ve stejné úrovni, kdyby pobízející chtění duchovna nepřitahovalo a tím současně nezpracovávalo dary nebo záření bytostných.

I to všechno probíhá samočinně. Záření se přiměřeným způsobem spojují, díky pohyblivosti duchovního chtění se zvyšuje jejich teplota a to umožňuje, aby se záření spojila s přitažlivou silou z vyšší úrovně. Tato síla pak ihned zapůsobí.

Koloběh záření si můžete přibližně představit *tak* jako oběh krve v lidském těle, který je přibližným obrazem tohoto děje ve stvoření.

Pohyb záření ve stvoření je tedy zcela prostý, a přece přesně podmíněný: Bytostné září jen dolů a je vždy pouze *darující*, dávající. Duchovno září rovněž dolů, přesto však usiluje vzhůru podle vylíčení, jež jsem vám právě dal.

To se samozřejmě týká zase jen *záření* samotných, ne snad duchů, kteří se stali *osobnostmi*, lidských duchů. Tito duchové nacházejí svou cestu vzhůru nebo dolů působením zákona tíže, který je ve skutečnosti úzce spojen se zákonem přitažlivosti stejnorodého, takže oba zákony působí jako jeden.

Jestliže usilování lidského ducha, tedy jeho chtění a přání, směřuje vzhůru, tvoří záření, jež duch zpracovává a která jsou vždy přitahována shora, *cestu*, dráhu vzhůru pro něho samého, po níž zcela zákonitě kráčí vzhůru. Přitom přitahuje stále výš a výše se nacházející záření bytostných a ta mu pomáhají při vzestupu jako lana nebo niti, protože jejich zpracováním dostává i jeho duchovní forma stále více tepla, které mu umožňuje stoupat vzhůru a přispívá k tomu, že je stále světlejší, lehčí a více prožhavený.

Přestože všechny tyto děje spolu úzce souvisí, existuje ještě mnoho zvláštních vedlejších dějů, jež vyplývají jeden z druhého a jsou navzájem podmíněné a propojené.

Pokud vám nechci ztížit možnost, abyste to pochopili, nemohu se o těchto vedlejších dějích ještě zmínit. Ale to, co jsem vám dnes řekl, stačí, aby vám to již poskytlo pevnou oporu pro další postup vpřed a pro pozdější vlastní zkoumání.

Bytostné je tedy stále jen ve vůli Boží *dávající*, zatímco všechno duchovní zůstávalo následkem své schopnosti přitahovat tehdy, když něco chce, vlastně vždy jen požadujícím a beroucím.

Jak jsem již uvedl, člověk, který je duchovní, bere vždy jen jako host ze stolu tohoto stvoření, jenž už prostřeli bytostní. Bere to však tím způsobem, že svévolně požaduje, místo aby radostně děkoval s pohledem obráceným vzhůru k Tomu, který mu to vše poskytuje. A *v tom* se musí nyní změnit.

Chci se zde zmínit ještě o jednom bodě z přednášky »Žena a muž«, který možná mnohého z vás přivedl na myšlenky, jež nejsou správné. V dějinách stvoření, které se tradují u různých národů, je často zmínka, že muž a žena vznikli *současně*, v některých však také, že *nejdříve* vznikl muž.

I když tyto prosté, obrazně podávané představy o tom nelze v tomto případě vůbec brát v úvahu, neboť byly vždy přizpůsobeny vývojovému stupni jednotlivých národů a době, a my *zde* pojednáváme o *přísně zákonitém, skutečném vědění o stvoření*, přesto ani v nich nenajdete rozpor. Z dosud vylíčených zákonitých dějů totiž víte, že nejdříve se přirozeně muselo z bytostného odloučit nebo oddělit hrubší, čistě mužské, pozitivní, než mohlo zbýt čistě ženské!

Podle toho by tedy bylo možné tvrdit, že muž vznikl jako první, stejně tak oprávněně lze ale říci, že takto vznikli oba *současně. Oba* způsoby dřívějších obrazných líčení je možné z hlediska vlastního, velikého *věcného* dění považovat za správné, protože jemnější duchovně ženské nebo duchovní žena může vzniknout teprve tehdy, když se od bytostného oddělí hrubé duchovně mužské, jinak ne.

Tento děj je tedy po *každé* stránce vyjádřen *správně*, i když se jeho obrazy v tehdejších podáních liší. Líčení vzniku stvoření se totiž netýkají vývoje v nejhrubší hmotnosti, *ale počátku stvoření vůbec* a ten se odehrál v praduchovní říši, na nejvyšším vrcholu stvoření, které pak klesalo dolů a postupně se dále vyvíjelo.

S těmito líčeními je to jako se vším, co činí pozemští lidé, a jak to nebylo jinak ani s líčením událostí týkajících se Parzivala a hradu Grálu: Lidem, kteří se duchovně prohlubují, se dostává vnuknutí, tito lidé však nejsou schopni je jasně poznat. Při dalším podání, jež je proto již samo o sobě zkřivené, je prostě přizpůsobí tak, aby odpovídala jejich současnému okolí a jim známým pozemským dějům, zvykům a obyčejům. Přitom zvláště rozum neopomene rovněž přispět nemalou měrou. Že to u věcí, které pozemský rozum není schopen vůbec pochopit, nemůže přinést pomoc a objasnění, ale nutně zkresluje, nemusím jistě zvlášť zdůrazňovat.

Tak vznikla všechna taková líčení vždy jen v mírně nebo silně

pokřivené podobě, na nich ale vy jako nyní vědoucí nesmíte příliš pevně lpět.

Stará líčení, jež by bylo nyní již velmi potřebné přesněji zpracovat pro novou dobu, nejsou v rozporu se skutečností, že ženství stále je a bude mostem k nejblíže vyššímu stupni ve stvoření a jakožto pasivní část je darující a silnější. K tomu je předurčeno a uschopněno svým zvláštním druhem, který si ještě uchoval a má v sobě část nejblíže vyššího bytostného.

Protože bytostné je stále jen darující a ne přitahující, nemohlo přes svůj vyšší druh zabránit pádu vůle pozemské ženy. Je vždy ochotné dávat jen tam, kde o to někdo žádá.

Snažte se nyní správně pochopit mé Poselství a jednat podle něho.

Nemám v úmyslu předkládat vám vše rozebrané až do nejmenších podrobností, aby to pro vás bylo pohodlné, protože vy sami se máte hýbat a musíte na to vynaložit *to*, co je ve vašich silách.

Hranice toho, co si duchové pozemských lidí mohou myslet, co mohou cítit a činit, znám zcela přesně, ještě lépe než vy sami. Očekávám od čtenářů a posluchačů svého Poselství a svých výkladů *to nejvyšší*, co je člověk pozdějšího stvoření schopen dokázat, chtějí-li mne skutečně následovat. Tak je to totiž správné a vám prospěšné podle vůle Boží, která požaduje pohyb a spoluzachvívání v kroužení všech záření, jež procházejí stvořením.

Vzchopte se proto k tomu! Co lze přijmout v hranicích *vašeho* chápání, musíte učinit *vy*. Přenechávám to zcela vám a jenom vám udávám směr k tomu, stavím základy, na nichž nyní musíte a můžete stavět dál.

Chcete-li se však přitom líně vyhnout *vlastní* práci a spokojíte se tím, že přijmete pouze smysl Poselství, ale *nevyužijete* je správně k další výstavbě, pak nebudete mít ze Slova užitek, neboť jeho *skutečná* hodnota vám musí následkem toho zůstat uzavřena jako kniha se sedmi pečetěmi.

Jen když se vy *sami* budete pohybovat, otevře se vám Poselství a zaplaví vás bohatým požehnáním. Buďte proto *hybní* v duchu! Svým Slovem vám k tomu dávám *podnět!*

VYHÝBEJTE SE FARIZEJŮM!

VÝRAZ farizej se stal pojmem, který nesvědčí o ničem dobrém. Znamená spojení duchovní pýchy, pokrytectví, vychytralosti a někdy i záludnosti.

Lidi, kteří si zaslouží toto označení, najdete dnes všude, ve všech zemích a ve všech kruzích. Nemá to nic společného ani s rasou ani s národností a je jich nyní mnohem více než kdy jindy. Každé povolání má své farizeje. Nejvíce je jich ale tam, kde je bylo možné ve velkém počtu najít už dříve, a to v každé době: mezi služebníky a zástupci chrámů a církví.

A je to zvláštní: Kamkoliv přišel posel ze Světla hlásat Pravdu podle vůle Boží, napadali ho, špinili, pomlouvali a pronásledovali především zástupci a služebníci v té době vládnoucího náboženství, kteří předstírali, že slouží Bohu, a lidé, kteří se dokonce odvažovali tvrdit, že jsou zástupci Boží vůle.

Tak tomu bylo odjakživa, od nejprostšího medicinmana a čaroděje až po nejvyšší kněze. Všichni bez výjimky se vždy cítili Pravdou ohroženi, a proto skrytě pobuřovali nebo otevřeně štvali proti každému člověku, jehož Bůh určil, omilostnil nebo poslal, aby pozemským lidem přinesl Světlo.

Proti tomuto nezvratnému faktu nepomůže popírání, překrucování ani přikrášlování, neboť *o tom svědčí světové dějiny!* Jasně a zřetelně, nesmazatelně svědčí o tom, že tomu nikdy nebylo jinak a že mezi mnoha případy nebyla ani jediná výjimka. Vždy, skutečně vždy byli právě kněží zcela zjevnými protivníky Světla a tím nepřáteli Boha, jehož vůle nechtěli dbát, naopak proti ní bojovali a stavěli proti ní své vlastní chtění.

Co je platné, že *později* někdy dospěli k poznání, často teprve tehdy, když již bylo na mnohé pozdě.

To naopak svědčí jen o tom, že právě kněží nebyli nikdy schopni poznat Pravdu a Světlo v pravý čas.

K poznání dospívali vždy jen jednotlivci z lidu, ale ne kněží nebo ti, kteří se poznáváním Boha zabývali z povolání.

A tito nemnozí z lidu se drželi Pravdy tak pevně, že později i kněží považovali za moudřejší zachovat se *stejně jako oni*, aby neztratili svou nadvládu. Služebníci a zástupci náboženství nikdy nepřijali Božího posla dobrovolně a s radostí. Je příznačné, že ani tito poslové, ani Syn Boží nemohli vzejít z jejich řad! A kupodivu si nikdo neuvědomuje, že Bůh sám tím stále vyjadřoval svůj *rozsudek* a *zřetelně* tím projevoval svou vůli.

Mnohatisícileté zkušenosti potvrzují vždy znovu a znovu, že kněží nebyli nikdy schopni poznat Boží Pravdu, ale že se ve své domýšlivosti stále před ní uzavírali, někdy i ze strachu nebo z líné pohodlnosti. Také to stále znovu a znovu dokazovali, protože *každého* Božího posla *vždy* potírali těmi nejnečistšími prostředky, jaké je člověk schopen použít. O tom nemůže být vůbec sporu, protože minulost sama o tom podává nezvratný důkaz!

Všemi způsoby, dokonce i u Syna Božího. Nebyla to také láska k lidem, která k tomu kněze vedla, ale konkurenční závist, nic jiného! Pravda je *rušila*, protože Pravdě nikdy věrně neučili – vždyť ji sami neznali.

A dodejme, že mnohé ještě nevěděli, a proto v mnoha věcech rozšiřovali nesprávné názory. Poznat Pravdu a opravit své názory, na to byli lidsky příliš slabí a ani toho nebyli schopni, neboť se obávali, že tím poklesne jejich vážnost.

Pohroužete se do světových dějin a vážně pátrejte. Zjistíte, že tomu nikdy nebylo jinak. Ale ještě nikdo si z toho nechtěl vzít ponaučení, nikdo to nebral jako varování, protože tento v podstatě stále stejný problém se jeví ve stále nové formě, takže člověk si opět jen z pohodlnosti myslí, že právě v *jeho* době je tomu jinak. Avšak jak tomu bylo, tak je tomu ještě i dnes. Přítomnost *se neliší* od minulosti. Nic se v tom nezměnilo, nanejvýš ještě zhoršilo!

Jděte a ptejte se poctivých lidí, kteří slouží církvi, a přesto ještě

mají odvahu otevřeně se přiznat k vnitřním hnutím, kteří se nebojí být čestní vůči sobě… ti všichni vám musí přiznat, že církev bude chtít ještě i dnes znemožnit každého člověka a popouzet proti němu, jestliže dokáže uvést v nebezpečí zhroucení strnulá dogmata, o něž se církve opírají! I kdyby nyní náhle přišel Ježíš Kristus ještě jednou jako pozemský člověk ve stejné podobě mezi ně, stalo by se mu totéž! Kdyby neuznal, že jedině oni mají správný názor, jednali by s ním stejně *jako s nepřítelem* a nijak by neváhali znovu ho obvinit z rouhání se Bohu! Poházeli by ho špínou a jistě by nechyběly ani ošklivé pomluvy.

Tak je to a ne jinak! Důvodem tohoto nesprávného jednání však není úsilí ctít Boha všemohoucího, nýbrž boj o vliv na lidi, o pozemskou moc a pozemský chléb! –

Vy lidé ale z těchto mnoha skutečností, které přece lze snadno poznat již ze sporů všech církví mezi sebou, vůbec nevyvozujete užitečné závěry pro sebe a své hledání. Lehkomyslně se s tím spokojujete.

Nedomnívejte se, že i Bůh ve svých svatých zákonech to ponechá v klidu! Budete náhle a drsně probuzeni z této nezodpovědné lenosti! –

Druhým okruhem nepřátel Pravdy jsou duchovně pyšní mezi těmi, kdo nepatří ke kastě kněží.

Jsou to ti, kteří jsou z nějakého důvodu samolibí. Snad měl člověk podle svého druhu vnitřní prožití, bez ohledu na to, co k němu zavdalo podnět. Nemusela to být vždy jen bolest. Mnohdy je to radost, nějaký obraz, slavnost, zkrátka, takových podnětů je mnoho.

Na toto jediné prožití, které ho dokázalo pohnout, se pak upne a netuší, že velmi pravděpodobně vzniklo z něho samého, a proto nebylo skutečným prožitím. Snaží se však potom rychle vyvýšit se nad své bližní a uklidňuje sám sebe: »Já jsem to prožil, a proto vím, že mám pravé poznání Boha!«

Ubohý člověk! Prožití lidského ducha musí být tisíceré, chce-li skutečně zrát k vyššímu poznání! A tak líný, sám sebe vysoko cenící duch pozemského člověka v sobě uchovává svůj *jediný* zážitek

jako ve vitríně a už se nesnaží postoupit od něho dál, protože si myslí, že tím je již *všechno* vykonáno a že pro svůj život učinil dost. Pošetilci, kteří takto jednají, budou nyní probuzeni, neboť musí poznat, že dosud spali.

Je jistě správné, uchovává-li člověk v sobě nějaký zážitek, tím však nevykonal zdaleka všechno. Nesmí u něho zůstat stát, ale musí neúnavně kráčet stále dál, musí zůstat hybným v duchu. Na této cestě by pak brzy poznal, že jeho prožití bylo jen přechodem k tomu, aby se probudil ke skutečnému poznání.

Takto v něm rozkvétá duchovní pýcha a na jejím základě se domnívá, že je víc než ostatní, kteří nejdou jeho cestou a jsou jiné víry.

Dál, stále *dál* musí člověk postupovat na své cestě stvořením, stále dál i v poznávání všeho, co ve stvoření nalézá. Nesmí se nikdy cítit v úplném bezpečí a slunit se v *jednom* prožití, které ho kdysi potkalo. Dál, jen dál, vpřed vší silou. Zůstat stát znamená zůstat pozadu. A těm, kdo zůstávají pozadu, hrozí nebezpečí. Při vzestupu jsou ale nebezpečí vždy *za* každým lidským duchem, nikdy ne *před* ním, toho ať si je vědom.

Nechte proto klidně být *ty* lidi, kteří se snaží tak sebevědomě *mluvit* o sobě. Pohleďte na jejich *jednání*, na jejich povahu a rychle poznáte, jací jsou. Je velmi mnoho těch, kdo patří do tohoto okruhu. Jsou to prázdné plody, jež musí být odvrženy, neboť již nic nepřijímají. Ve své domýšlivosti se totiž domnívají, že už vše mají. –

Třetí velký okruh neschopných jsou fantastové a blouznivci, kteří se snadno nadchnou pro to, co je nové, a všemu skutečně dobrému škodí. Chtějí vždy hned dobýt svět, rychle ale ochabnou, mají-li projevit sílu ve *vytrvalosti*, s níž by neúnavně pracovali *sami na sobě*.

Hodili by se snad za útočníky, ovšem kdyby odpor netrval dlouho a kdyby šlo o to, vrhnout se na bližní ve snaze poučovat je. Přitom však dosud nemají sami v sobě dostatečně pevný základ. Jsou ohňostrojem, jenž rychle zazáří a brzy pohasne. Patří k lehkomyslným lidem, kteří nemají mnoho ceny.

K předchozímu okruhu se pak připojuje ještě jeden okruh, kam patří *takoví* lidé, kteří si nemohou odpustit, aby k tomu, co jim by-

lo dáno, nepřidávali vlastní myšlenky. Chtějí při rozšiřování krůpěje Pravdy, k jejímuž přijetí dostali příležitost, dosáhnout *sami* věhlasu! Nemohou si odpustit, aby nevnášeli své vlastní názory do čteného a slyšeného a potom všechno dál nerozpřádali tak, jak to vzniká v jejich fantazii.

Těchto lidí není naštěstí mnoho, ale jsou o to nebezpečnější, protože z jediného zrnka Pravdy vytvářejí bludná učení a šíří je. Svým působením, při němž falšují skutečnost, tak škodí nejen sami sobě, ale i mnoha bližním. Uveďme malý příklad, který každý zná: fantastické romány a novely. Co se v nich všechno bujně vybájí na základě zdánlivých zrnek Pravdy, nebo lépe řečeno, co si dovolí napsat mnohý člověk zatížený fantazií!

Nelze to vždy odůvodnit tím, že autor chce pouze vydělat peníze, když vychází vstříc chorobné fantazii svých bližních a předkládá jim nejneuvěřitelnější příběhy, jimiž se mohou celí rozechvělí kochat. Ve většině případů je příčina toho hlubší. Takoví lidé se chtějí svými pracemi a projevy především blýskat. Chtějí se svým duchem zaskvít před ostatními, mají v úmyslu poskytnout tím výhledy pro bádání a podněty k vynikajícím činům.

Jaké nesmysly se však často objeví! Stačí vzít si k rozboru několik fantastických povídek o lidech na Marsu! Každý řádek v nich svědčí o neznalosti Božích zákonů ve stvoření. A přece musíme Mars jako všechno ostatní počítat ke *stvoření*.

V těchto povídkách jsou líčeni tvorové, kteří vznikli skutečně z *chorobné* fantazie. Autoři vycházejí z myšlenky, že lidé tam musí vypadat úplně jinak než zde na Zemi, protože Mars je *jiná* planeta.

K objasnění těchto věcí dojde poznáním zákonů stvoření. Znalost zákonů pak otevře vědcům a technikům zcela jiné výhledy. Poskytne jim pevné základy a díky tomu se ve všech oborech dosáhne mnohem většího pokroku a lepších výsledků.

Často jsem již řekl, že není důvod myslet si, že se ve stvoření nachází něco jiného, protože je to ve větší vzdálenosti od země nebo to nelze pozorovat hrubohmotným zrakem. Stvoření vzniklo

na základě *jednotných* zákonů, stejně tak jednotně se vyvíjí a je i jednotně udržováno. Je tedy nesprávné popouštět uzdu chorobné fantazii nebo ji jen brát v úvahu.

Každý *člověk* pozdějšího stvoření je obrazem prastvořených, kteří jsou obrazy Božími. V celém stvoření proto lidé mají jen jedinou formu, která je jim určena a která je více nebo méně zušlechtěná. Formu jako takovou však lze vždy poznat. Člověk nemůže mít snad tři nohy nebo dokonce jen jedno oko uprostřed hlavy, ledaže by šlo o ojediněle se vyskytující zrůdu. To ale není nic základního.

To, co *nemá* základní lidskou formu, nelze nazývat člověkem. Například duchovní zárodek není na svých jednotlivých vývojových stupních ještě člověkem, přesto by však nemohl mít tak odlišné formy, jaké popisují tito škodliví fantastové.

Ve střední a jemné hrubohmotnosti temnějších a temných úrovní lze nalézt fantastické formy s lidskými tvářemi podobné zvířatům, které vždy odpovídají způsobu, jakým lidský duch na zemi myslel a jednal. Tyto formy ale byly většinou vytvořeny jen lidským *myšlením*. Někdy mají tvář *toho* člověka, který je vytvořil, protože od něho pocházejí jako děti jeho myšlení.

A jestliže se člověk stane sám *takovým*, že se doslova utápí v nenávisti nebo v závisti a v jiných zlých vášních, stane se mu, že se mimo pozemskou tíži zformuje kolem jeho ducha tělo téhož druhu. Tím však i pozbude jakékoliv právo být člověkem, takže již nesmí ani nemůže mít stejnou podobu, jakou má člověk jako napodobenina obrazů Božích. Ve skutečnosti pak již ani není člověkem, ale klesne tak, že se stane něčím, co pozemští lidé ještě neznají, a co proto ani nemohli označit jménem. –

Brzy přestanou být rozšiřovány nesprávné výplody mozků lidí s chorobnou fantazií, neboť je blízká doba, kdy vědění o Božích zákonech ve stvoření bude tak pokročilé, že takové nepravdivé věci zmizí samy sebou. Lidé se pak budou smát, až budou jednou pohlížet nazpět na dnešní dobu, která v mnoha případech dává jasně poznat svou nevědomost.

POSEDLÝ

LIDÉ velmi rychle vyslovují mínění o věcech, jimž nerozumí. To by nebylo samo o sobě tak zlé, kdyby se jejich mínění často nerozšířilo. Náhle se zde ocitne jako pevný úsudek, který mnoho duchovně líných kruhů přijímá jako skutečné vědění.

Potom zde prostě je a udržuje se nápadně houževnatě, přestože nikdo nedokáže říci, *jak* vzniklo.

Tyto lehkomyslné projevy často způsobují velkou škodu! To však lidem nevadí, žvaní dál, protože se jim to líbí. Žvaní neustále: ze svéhlavosti, ze vzdoru, z lehkomyslnosti, z bezmyšlenkovitosti, pro ukrácení času, nezřídka také z touhy po tom, aby je někdo poslouchal, nebo žvaní úmyslně ze zlé vůle. Vždy zde najdeme špatnou pohnutku. Potkáme jen málo lidí, kteří holdují tomuto zhoubnému zlozvyku skutečně jenom z pouhé chuti žvanit.

Také tento velmi rozšířený zvyk přílišného mluvení vznikl jen jako následek rozkladné nadvlády rozumu. Mnoho mluvení ale potlačuje schopnost čistěji vyciťovat, jež vyžaduje větší *vnitřní prohloubení!*

Ne bez důvodu se žvanil netěší důvěře, i když je neškodný. Důvěřuje se jen tomu, *kdo umí mlčet*. Pociťovaný odpor ke žvanilům je natolik závažný, že by každý člověk měl zpozornět a vzít si z toho ponaučení pro vlastní komunikaci s druhými lidmi.

Žvanily v pravém smyslu jsou však především ti, kdo mají hned po ruce slova, když se jedná o věci, jimž nerozumí.

Svou lehkomyslností jsou škůdci, kteří způsobují velmi mnoho zla a nesmírného utrpení.

Uveďme tento případ: Velmi často čteme v novinách zprávy o takzvaných strašidelných projevech, k nimž náhle dochází v do-

mech, kde se dosud nikdy nic takového nestávalo. Jsou tam posunovány nebo zvedány různé předměty, hází se hrnci a podobnými věcmi.

Takové zprávy přicházejí z různých míst a zemí. Ve všech případech se události soustřeďují vždy kolem určité osoby.

Kde se *tato* osoba nachází, tam se vyskytují zmíněné jevy.

Někdy se ihned vysloví názor, že takový člověk je asi *»posedlý«*. Na něco jiného se vůbec ani nepomyslí, ale prostě se bezmyšlenkovitě, bez rozpaků mluví o posedlosti.

V různých zemích byly často přivolány úřady a církve. Když se zjistilo, že se nikdo nedopustil podvodu, provádělo se leckde také církevní vyhánění démonů. To však nemůže příliš pomoci, protože to neodpovídá skutečnosti.

Dříve by takový člověk – jde většinou o děti nebo mladá děvčata – byl prostě podroben obvyklému čarodějnickému výslechu s nejhroznějším mučením, dokud by celý zmučený nevylíčil všechno *tak*, jak to soudcové a služebníci církve chtěli mít. Nakonec by byla zinscenována odporná podívaná, aby se upálením zmučeného člověka zbožné lidstvo od něho osvobodilo.

Ve skutečnosti se to všechno dělo jen proto, aby se uspokojila zločinná touha po pozemské moci a aby se udržel a stále zvětšoval silný vliv na tehdy tak dětinsky věřící lidi. Důvodem k tomu nebylo čisté přesvědčení, že se tím slouží Bohu! Toto počínání, které bylo rouháním se Bohu, vyvolalo u lidí jen strach. Strach potlačil veškerou důvěru v Boha a dal průchod neřesti nejnižšího pomlouvání.

V každém případě bylo možné vždy již na začátku s jistotou předvídat neblahý konec a všichni bezdůvodně obvinění mohli být bez okolků ihned zavražděni. Vina vrahů by tak byla bývala ještě menší než vina tehdejších nelidů v sutanách Božích služebníků a v soudcovských talárech.

Nechci přirovnávat staré časy k dnešku ani nechci zvláštními vysvětleními stavět mezi nimi a dnešní dobou mosty, ale *duchovně* je tento děj bezmyšlenkovitého mluvení úplně stejný! Jenom je teď

následkem novějších zákonů *pozemsky hrubohmotně* slabší. Nevědomí lidé přesto v tomto směru uvažují stejně jako dříve nesprávně a jednali by stejným způsobem, kdyby jim nebránily zákony.

V nízkých černošských kmenech takové lidi stále ještě pověrečně pronásledují, zabíjejí nebo také… uctívají. Oba protiklady přece nacházíme často v lidském jednání těsně vedle sebe.

U nízkých a nevědomých kmenů přicházejí jejich kouzelníci, aby takové zlé duchy vypudili z chaty tím, že svým způsobem trýzní »posedlého«.

Podobnost v těchto věcech nacházíme na celé zemi, u všech národů. Jsou to skutečnosti, které uvádím pouze k lepšímu porozumění.

Lidé, kteří jsou takto považováni za »posedlé«, jsou ale ve všech případech bez viny! Po posedlosti není ani stopy, tím méně po démonech, kteří mají být vyháněni. To všechno je jen dětinský žvást a středověká pověra jako pozůstatky z dob čarodějnic. Vinu na sebe ve skutečnosti uvalují jen ti, kdo chtějí v nevědomosti, na základě nesprávných názorů a ukvapených úsudků pomáhat.

Posedlých najdeme v *psychiatrických léčebnách* víc, než lidé tuší. A *lze* je vyléčit!

Dnes však jsou tito politováníhodní lidé považováni za choromyslné a nedělá se rozdíl mezi skutečně nemocnými a posedlými, protože se ještě ničemu z toho nerozumí.

Neporozumění zde pramení jedině z neznalosti stvoření. Chybí *vědění o stvoření*, jež může být základem k poznání *všech* dějů a změn v člověku i kolem něho, vede tedy k pravému vědění, k oné vědě budoucnosti, která nebude muset tápat kolem sebe v žalostných pokusech, aby teprve *tím* dospěla k nějaké *teorii*, jež se nakonec v mnoha případech po desetiletích opět ukáže jako nesprávná.

Lidé, poznejte *stvoření* se zákony, které v něm působí, a nebudete již muset tápat a hledat, neboť pak budete mít všechno, co potřebujete ku pomoci při událostech odehrávajících se během vašeho pozemského života a ještě daleko nad to, během *celého* vašeho *bytí!*

Potom již nebudou takzvaní vědci, protože se stanou *vědoucími*. Ti se pak nedostanou do situace, že by se v životě člověka setkali s něčím, co by neznali.

Překvapivě velká část lidí, kteří jsou dnes označováni za nevyléčitelně choromyslné a kteří musí svůj život trávit zavřeni v psychiatrických léčebnách, nejsou duševně nemocní, ale posedlí. V tomto případě je tomu tak jako v mnoha jiných věcech: *nehledá se* v tom, a proto ani není možné něco nalézt. Děje se tak podle Kristových slov, která jednoznačně stanovují a beze všech pochybností požadují: *Hledejte*, a naleznete!

Tato slova Pravdy lze použít pro *všechno* v životě! Pro cokoliv. Proto jsem i já již mnohokrát upozornil na to, že v mém Poselství najde hodnoty jen *ten, kdo v něm* se vší vážností *hodnoty hledá!*

Nikdo jiný, neboť živé Slovo dává jen tehdy, když se jej dotkne vážné hledání vycházející z duše. Teprve potom se otevře v bohaté hojnosti. –

Výraz »posedlý« se dosud používal a ještě i dnes jej slyšíme a setkáváme se s ním vždy jen tam, kde se vůbec nehodí!

A kde by bylo vhodné jej použít, tam to nikoho nenapadne.

Ale i zde výraz používaný v lidské řeči *bezděčně* vystihl na *pravém* místě to správné, protože v blázincích najdete mnoho těch, o nichž se s pokrčením rameny říká: »On je jinak normální, je jen posedlý nějakou fixní ideou!«

Lidé i zde *bezděčně* vystihují to pravé, sami ale o tom *dál* nepřemýšlejí.

Posedlými však nelze nazývat jen ten druh lidí, kteří mají fixní ideu a takzvané světlé chvíle nebo okamžiky, ale posedlí mohou být i ti, kdo neustále mluví pomateně. Nejsou vždy skutečně nemocní. –

Pozorujme nyní jako příklad jeden z mnoha případů, kdy mladé děvče považují lidé v jeho okolí za posedlé, nebo je alespoň podezřívají, že je posedlé, protože se *v jeho přítomnosti* náhle začnou dít zvláštní věci, o jejichž příčině se nic neví.

Nabízí se různé možnosti vysvětlení, které odpovídají skutečnosti, ani jediná se však nedá spojovat s posedlostí.

V domě, kde děvče bydlí, může být nějaký *lidský duch* něčím *připoután k zemi*, neboť ve *všech případech* se může jednat pouze o *duchy* zemřelých *lidí*. Démoni nebo něco podobného zde vůbec nepřicházejí v úvahu.

Takový lidský duch je možná následkem nějakého činu připoután k domu nebo jen k tomuto místu. Nemusel tedy bezpodmínečně provést něco v době, kdy stojí dům, ale mohlo se to stát již dávno *předtím* na místě nebo v blízkosti místa, kde nyní dům stojí.

Tento duch je tam někdy již desetiletí nebo staletí připoután kvůli vraždě nebo jiné nedbalosti mající těžké následky, kvůli tomu, že ublížil jinému člověku, nebo také kvůli něčemu jinému. Takových událostí, jež mají za následek připoutání, je přece mnoho.

Připoutaný duch tedy nemusí být vůbec ve spojení s lidmi, kteří v domě *nyní* bydlí. Přestože je v domě trvale přítomen, neměl předtím ještě nikdy možnost upozornit hrubohmotně pozemsky na sebe. Projevuje se *teprve nyní* prostřednictvím děvčete díky jeho zvláštnímu uzpůsobení, jež *však* děvče *má jen v této době*.

Zvláštní uzpůsobení děvčete je věc sama pro sebe, která dává duchu jen příležitost, aby určitým způsobem zhrubohmotnil své chtění. Jinak s ním nemá nic společného.

Příčina tohoto zvláštního uzpůsobení spočívá ve vyzařování krve v té době, k němuž dojde, jestliže má krev *zcela určité složení. Z něho* bere lidský duch, který je bez hrubohmotné pozemské schránky, sílu k uskutečňování svých přání upozornit na sebe. To často přejde až v nezvedenost obtěžující lidi v domě.

Každý člověk má různé vyzařování krve, jak jsem na to již dříve upozornil. Složení krve se během pozemského života několikrát změní, a tím se vždy změní i druh vyzařování krve. Proto ke zvláštnímu působení některých lidí, které vyvolává neobvyklé události, dochází ve většině případů jen po určitou dobu, je tedy *přechodné*. Není téměř znám případ, že by toto působení trvalo celý pozemský život. Často trvá jen týdny nebo měsíce, zřídkakdy roky.

Když tedy takové události náhle přestanou, není to důkazem toho, že tam dotyčný duch již není nebo že se odpoutal. Ve většině

případů je pouze zbaven možnosti, aby na sebe tak hrubě upozorňoval.

Není proto ještě »vyhnán« ani nezmizel, stejně jako mohl být již dávno předtím připoután k tomuto místu, aniž ho lidé zpozorovali. Zůstává pro lidi právě tak nepozorovatelný jako jejich duchovní okolí, jež je trvale obklopuje. Ve skutečnosti přece nejsou nikdy sami.

Tím jsem vás seznámil s výsledky pozorování teprve *jednoho* z možných případů, kdy se jedná o ducha připoutaného k určitému *místu*.

Může to však také být lidský duch, který je následkem nějaké události, o nichž jsem se ve svém Poselství již často zmiňoval, připoután k *osobě* žijící v domě. Nemusí se jednat zrovna o dítě, které svým složením krve pouze poskytuje přechodně možnost pozemsky viditelně působit. Skutečnou příčinou může být i otec, matka, bratr, sestra nebo kterýkoliv jiný člověk, jenž v domě bydlí nebo tam jen dochází.

Také zde existuje řada možností, neboť vina může lpět na lidském duchu, který již odešel, ale rovněž na některé z osob žijících v domě, a to buď z nynějšího nebo dřívějšího pozemského bytí.

Pravděpodobností je *tak* mnoho a jsou tak různé, že zde vůbec nesmí být dána pevná forma. Tím by hrozilo nebezpečí, že se v lidech vyvolá a podpoří nesprávné myšlení a ukvapené, neuvážené posuzování v jednotlivých případech.

Zmiňuji se o všech možných příčinách jen proto, abych ukázal, jak jsou mnohostranné, a abych tím varoval, že nelze rychle pronášet ukvapené závěry. Často se tím totiž vyslovuje podezření, které není oprávněné.

Buďte proto opatrní, když mluvíte o věcech, jimž nerozumíte! Nesete za to plnou odpovědnost a možná se již nějakým slovem rovněž poutáte na léta, ba i desetiletí! –

Jestliže se stane něco takového, je možné, že dotyčný duch byl zlý a je připoután následkem viny. V tom se tak snadno nezmění a bude podle svého druhu projevovat nenávist k lidem, když se mu odněkud dostane síly k tomu, aby na sebe pozemsky hrubohmotně

upozornil. Nebo byl sám poškozeným a nyní se duchovně upíná na osobu, jež mu kdysi uškodila a v současnosti bydlí v tomto domě. V každém případě se však takovými zlovolnými a rušivými činy stále znovu poutá a ještě více zaplétá, zatímco by se při *dobrém* chtění mohl osvobodit a stoupat vzhůru. Duch, který takto řádí, škodí vždy nejvíc jen sám sobě.

Člověk, který k tomu dává vyzařováním své krve přechodně příležitost, nemusí být vůbec ve spojení s takovou záležitostí. Samozřejmě je možné, že je s ní spojen dřívější vinou, nebo naopak že duch je k němu připoután. Nic z toho není vyloučeno. Ale o *posedlost* se rozhodně nejedná!

Kdyby byl člověk posedlý jiným duchem, to znamená, kdyby cizí duch občas nebo trvale používal tělo, které mu nepatří, k pozemsky hrubohmotným projevům, pak by toto postižené pozemské tělo muselo provádět všechno *samo*, tedy házet, tlouci, škrábat a ničit, nebo jak se to projevuje.

Je-li někdo posedlý, působí v něm cizí duch *vždy přímo prostřednictvím* pozemského těla, s nímž se mohl spojit, které si částečně přivlastnil a používá je pro své účely. Z toho teprve vznikl výraz »posedlý«, protože cizí duch si přivlastní tělo pozemského člověka, zmocní se jej, aby se pomocí něho mohl pozemsky hrubohmotně projevovat. Činí si nárok na vlastnictví pozemského těla, jež je mu cizí. A toto tělo je pak jím »posednuto«, nebo můžeme také říci »zabráno«. Usadí se v něm, má je v držení nebo je dočasně ovládne.

Je zcela přirozené, že děj obsazování se odehrává především *v mozcích*. Lidé, kterým se to stane, jsou pak označeni za duchovně nenormální nebo choromyslné, protože se často dva různí lidští duchové přou a bojují o to, který z nich bude jejich mozek používat.

To se projeví myšlenkami, slovy a činy, jež si odporují a často po sobě následují v chaotickém pořadí a nesrozumitelném zmatku, neboť dva různí duchové se snaží prosadit svou vůli – právoplatný vlastník a vetřelec. To přirozeně způsobuje i přílišné namáhání moz-

kových nervů, které jsou při tom doslova otřásány a zmítány. Při pozorování zvenčí jsou proto lidé schopni zjistit jenom pomatenost mysli, přestože mozek může být jinak zcela zdravý. Pomatenost se projevuje pouze jako následek boje a soupeření dvou různých duchů.

Občas se také stane, že cizí lidský duch, který se násilím zmocnil pozemského těla, nejen používá celý mozek, ale ještě vystupňuje své požadavky a podrobí si pro sebe a své účely i jiné části těla. Někdy dokonce vytlačí duši, právoplatnou majitelku těla, až na malou část, kterou nemůže uchvátit, nemá-li být ohrožen život tohoto těla.

V takových těžkých případech dochází k tomu, že člověk žije dvojím životem, jak se často uvádí ve zprávách. Vědci si tím dost lámali hlavu a postižení lidé dokonce spáchali ze zoufalství nad svým stavem sebevraždu.

Ale i tyto děje lze vysvětlit podle zákonů stvoření. Jsou vždy přísně vázány na zcela určité předpoklady, které musí být předem splněny na *obou* stranách. Člověk není jen tak vydán na pospas snahám cizího ducha uchvátit jeho tělo.

Tak například *duch* člověka, jehož tělo poskytuje cizímu duchu možnost, aby je využíval, a který mu své tělo také více nebo méně vydá všanc, je jistě vždy líný nebo slabý. Jinak by totiž jeho vlastní přirozená obrana zůstala dost silná, aby to znemožnila.

Za lenost nebo slabost ducha si vždycky může člověk sám, lidé si to však neuvědomují. Tento stav je opět následkem nadvlády rozumu, jež ducha omezuje, zazdívá a potlačuje. Je to tedy následek dědičného hříchu, který jsem ve svém Poselství přesně vylíčil se všemi jeho nepříznivými účinky, k nimž patří i možnost, že se člověk stane posedlým.

Člověk zemdleného ducha ale může být mimořádně čilý v myšlení a stejně tak v učení, protože duchovní lenost – jak čtenáři mého Poselství vědí – nemá nic společného s bystrostí rozumu.

Právě duch významných učenců bývá přece často zvlášť silně připoután k zemi a omezený. Jako vhodný výraz pro to bychom mohli

použít slova »duch s ochromenými křídly«, protože to nejlépe vyjadřuje tento pojem. Duch mnohého velkého rozumového učence ve skutečnosti již dřímá a blíží se k duchovní smrti, zatímco tento člověk je mezi lidmi na zemi právě zvlášť ctěn jako vynikající kapacita.

Takto postižený člověk tedy může být mimořádně rozumově čilý a chytrý, a přesto může mít zemdleného ducha, který dovoluje, aby ho jiný lidský duch jsoucí bez těla částečně vytlačoval z jeho pozemského těla.

Lidé, osvojte si proto *více vědění* o Božích prazákonech stvoření a budete moci od sebe odvrátit mnoho neštěstí! Zbavte se své prázdné *domýšlivosti* na své vědění, jež vám dává jen zlomky vědění stěží použitelné i v nejmenší tísni.

K poznání *těchto* věcí chybí dnešní věda *vědění*, neboť všechno, čemu věda až dodnes učí a o čem tvrdí, že ví, pouze jasně a zřetelně dokazuje, že o stvoření vlastně ještě vůbec nic neví. Chybí jí jakákoli všeobsáhlá souvislost a tím i pravý obraz skutečného dění. Je jenom krátkozraká, omezená a opomíjí všechny velké pravdy. Nastává však obrat k nové době, ve které i to *všechno nově vznikne!* –

Nelze tedy vždy podezřívat dítě nebo dospělého, vyvolává-li takové úkazy, jako je hřmot nebo házení hrubohmotnými předměty. Jejich příčiny jsou tak rozmanité, že je může posoudit vždy jen případ od případu a na místě samém ten, kdo je skutečně vědoucí.

Tím, co zde bylo řečeno, nejsou ani zdaleka vyčerpány všechny možnosti, ale jedno je jisté: *O posedlost se zde nejedná!*

U lidí, kteří dočasným vyzařováním své krve umožňují, aby se takto projevoval cizí, k zemi připoutaný duch, se během těchto událostí mohou samozřejmě dostavit i záškuby těla, horečnaté stavy a dokonce i bezvědomí.

Příčinou toho je, že se cizí lidský duch zmocňuje některých záření, jež pro sebe potřebuje, násilně je z pozemského těla doslova vysává, a způsobuje proto poruchy v harmonii normálního vyzařování těla, což se přirozeně v těle ihned projeví.

To jsou však zcela prosté děje, které lze na základě dobrého pozorování snadno logicky vysvětlit, známe-li správné souvislosti.

Neužitečné žvanění a dohady o těchto věcech nemají smysl a mohou pouze uškodit lidem, kteří s celou věcí nemají vůbec nic společného.

Lidé, dávejte si proto pozor na svá slova! I ona vás totiž musí táhnout dolů, protože všechno *zbytečné* ve stvoření ruší, a všechno, co ruší, klesá podle zákona tíže dolů!

Jestliže je ale to, co říkáte, pravdivé a dobré, pomáháte tím a sami se ve světle svých slov stanete lehčími a budete vyzdviženi vzhůru, neboť i v tomto případě běží a navazují se nitky stejně jako při vašem myšlení a jednání. A až potom již nebudete chtít mluvit neužitečně, stanete se mlčenlivějšími a zdrženlivějšími. Tím se ve vás nahromadí síly, jež jsem už nazval mocí mlčení!

Stane se vám to něčím přirozeným, když se rozhodnete říkat jen to, co je *užitečné*, tak jak to měl člověk dělat již od začátku. Pak vyplní mluvením sotva třetinu *toho* času, který na ně ještě dnes vynakládá.

On však žel dává přednost lehkomyslnému mluvení před ušlechtilým mlčením a dává se tím stále více strhovat dolů podle zákona tíže, který všechno zbytečné ve stvoření tlačí dolů a způsobuje, že to klesá jako nepotřebné.

Lidé, dbejte proto na svá slova a neberte zlo bezmyšlenkovitého žvanění na lehkou váhu!

PROSTE, A BUDE VÁM DÁNO!

ČLOVĚK je stále ještě na pochybách o tom, jaká má být modlitba. Chce se modlit správně a nic přitom neopomenout. V poctivém chtění hloubá a nenalézá řešení, které by mu poskytlo jistotu, že co se týče modlitby, nejde nesprávnou cestou.

Ale hloubání nemá vůbec smysl, svědčí jen o tom, že se člověk stále znovu snaží přiblížit se Bohu *rozumem*. To se mu nikdy nepodaří, protože takto zůstane Nejvyššímu *stále* vzdálen.

Kdo *správně* přijal mé Poselství, tomu je jasné, že slova mají příliš úzké hranice, než aby vzhledem ke svému druhu mohla vystoupit do světlých výšin. Jen *city*, ukryté ve slovech, stoupají podle své síly a čistoty z hranic zformovaných slov dále vzhůru.

Slova slouží částečně jen jako ukazatelé cest udávající směr, jímž má jít záření citů. Jiná část slov uvádí v člověku, který používá zformovaná slova jako oporu a jako obal, do činnosti *druh* záření. *Slovo* myšlené při modlitbě se v člověku zpětně zachvívá, jestliže je v sobě prožije nebo se snaží je v sobě oživit.

Při tomto vysvětlení před sebou vidíte vznikat již dva druhy modliteb. Jeden druh je modlitba, která vystupuje z vašeho cítění, bez uvažování, při samotném prožívání. Je tedy silným procítěním nějakého okamžiku, a teprve když cit vytryskne, se zahalí do slov. Druhý druh je modlitba, při níž člověk *napřed* uvažuje a formuje slova, a teprve pomocí slov se snaží vyvolat ve zpětném účinku cit odpovídající slovům, chce tedy již zformovaná slova naplnit citem.

Není třeba říkat, který druh modlitby je silnější. Sami víte, že *přirozenější* je také vždy *správnější*. V tomto případě tedy *ta* modlitba, která vzniká z náhle vytrysklého citu a teprve potom se snaží vtěsnat se do slov.

Dejme tomu, že vás neočekávaně zasáhne velmi těžká rána osudu a otřese vámi až do nejhlubšího nitra. Vaše srdce zachvátí strach o něco, co je vám milé. V tísni ve vás vystoupí volání o pomoc tak silně, že rozechvěje tělo.

Podle toho poznáte sílu citu, který je schopen vystoupit až do světlých výšin, je-li… plný *pokorné čistoty*. Bez ní je každý cit zastaven na cestě vzhůru na určitém místě, ať je jakkoliv silný a mocný. Je zcela nemožné, aby bez pokory pronikl až k čistotě, která v nesmírně velkém kruhu zahrnujícím celé světy obklopuje všechno Božské.

Takový silný cit je provázen vždy jen *vyrážením* slov, protože jeho síla vůbec nedovolí, aby byl vtlačen do omezených slov. Síla se rozlévá daleko za hranice všech slov a bouřlivě strhuje závory, jimiž ji chtějí obklopit slova, vzniklá z úzce omezené činnosti pozemského mozku.

Každý z vás to určitě již alespoň jednou ve svém bytí prožil, a proto můžete pochopit, co tím chci říci. A *to* je ten cit, který máte mít při modlitbě, očekáváte-li, že bude schopen vystoupit až do výšin čistého Světla, odkud k vám přicházejí všechna splnění.

Nemáte se však obracet k výšinám jen v úzkostech, ale stejnou silou ve vás mohou vytrysknout také čistá radost, štěstí a dík! A tento *radostný* druh letí vzhůru ještě mnohem rychleji, protože je méně zkalený. Strach velmi snadno zkalí čistotu vašeho cítění a vytvoří nesprávný druh. Příliš často se k němu připojuje tichá výčitka nebo dokonce i hořkost, že se právě *vám* muselo stát to, co tak těžce zasáhlo vaši duši. To samozřejmě není správné a musí to vaše volání zadržet dole.

Při modlitbě není nutné, abyste formovali slova. Slova jsou *pro vás*, mají *vám* poskytnout oporu pro váš cit, aby zůstal soustředěný a nerozplynul se v mnoho druhů.

Nejste zvyklí jasně myslet a prohlubovat se i beze slov, aniž ztratíte přímý směr. Nadměrným mluvením jste se totiž stali příliš povrchními a rozptýlenými. *Potřebujete* ještě slova jako ukazatele cesty i jako schránky, ve kterých byste udrželi pohromadě své city

určitého druhu, a abyste si to, co chcete v modlitbě vyjádřit, mohli pomocí slov také jasněji představit.

Takový je způsob modlení, vyjde-li podnět k němu z vašich citů, je-li tedy modlitba chtěním vašeho *ducha!* To se ale dnešním lidem přihodí zřídka. Stane se to, jen když je zasáhne velmi silný náraz utrpení, radosti nebo i tělesné bolesti. Dobrovolně, bez podnětu se již nikdo nenamáhá, aby někdy pomyslel na Boha, dárce všech milostí.

Obraťme nyní svou pozornost k dalšímu druhu. Jsou to modlitby vykonávané v určité době, bez podnětu, o němž jsme právě mluvili. Člověk si předsevzal, že se bude modlit. Je to uvážená, zvlášť *chtěná* modlitba.

Tím se také mění postup. Člověk myslí nebo pronáší určitá slova modlitby, jak si je sám sestavil nebo jak se jim naučil. Obyčejně je v těchto modlitbách málo citu. Člověk myslí příliš *na to*, aby slova vyslovil ve správném pořadí, a již *jenom to* ho odvádí od skutečného procítění toho, co říká nebo co si jen myslí.

Že je toto vysvětlení správné, poznáte docela dobře sami na sobě, zamyslíte-li se a budete-li se po této stránce pečlivě zkoumat. Není snadné vkládat do takových modliteb čisté cítění. Již sebemenší úsilí oslabuje a odvádí část soustředění pro sebe.

Když se takto modlíte, musí být zformovaná slova nejdříve ve vás oživena, to znamená, že *slova* ve vás musí vyvolat *ten druh citu*, jaký svou formou vyjadřují. Postup nesměřuje od vytrysknutí citu ve vašem nitru přes zadní mozek do předního mozku, který úměrně k těmto dojmům rychle zformuje slova, ale přední mozek začíná *nejdříve* formovat slova. Ta musí při zpětném působení napřed přijmout a zpracovat zadní mozek. Odtud vychází přiměřený tlak na nervový systém sluneční pleteně, která teprve po dalších dějích může vyvolat *cit* odpovídající slovům.

I když všechno postupuje nesmírně rychle za sebou, takže se pozorovateli zdá, jako by to probíhalo *současně*, nejsou takové útvary tak silné a pravé jako ty, které vznikají opačným způsobem. Proto ani nemohou mít takový účinek a ve většině případů zůsta-

nou cituprázdné. Již tím, když každodenně opakujete *stále stejná* slova, ztrácejí pro vás sílu, stávají se zvykem, a jsou tedy bezvýznamná.

Lidé, buďte proto při modlitbě *přirození*, nenucení, nestrojení! Naučené se snadno stane odříkáváním. Tím si to jen ztěžujete.

Jestliže začínáte den opravdovým citem díku Bohu a končíte jej také citem díku, i když je to jen dík za poučení, jehož se vám toho dne dostalo prožitím, žijete dobře! Každé své *dílo* provádějte s pílí a pečlivostí, a učiňte je tak děkovnou modlitbou. Ať každé slovo, jež promluvíte, odráží lásku, kterou vám Bůh poskytuje! Pak se život na této zemi stane brzy radostí každému, kdo na ní smí žít.

Není to tak těžké a nepřipraví vás to o čas. Krátká chvíle opravdového citu díku je mnohem lepší než hodiny naučeného modlení, jež svým citem nemůžete sledovat. Kromě toho vás takové povrchní modlení jen připravuje o čas k opravdovému děkování v radostném činu.

Dítě, které své rodiče skutečně miluje, dokazuje tuto lásku *svým chováním*, svými činy a ne lichotnými slovy, jež v mnoha případech zůstávají jen projevem přítulné samolibosti, ne-li dokonce sobeckého požadování. Takzvaní mazlíčkové mají zřídka cenu, myslí vždy jen na sebe a na splnění vlastních přání.

Nejinak stojíte i vy před svým Bohem! Dokažte činy, co mu chcete říci! –

Nyní víte, *jak* se máte modlit, a už zase úzkostlivě hledáte odpověď na otázku, *co* se máte modlit.

Jestliže chcete poznat, jak se máte správně modlit, musíte nejdříve *oddělit* modlitbu od proseb. Čiňte rozdíl mezi modlitbou a prosbou! Nesnažte se vydávat své prosby za modlitbu.

Modlitba a prosba ať jsou pro vás *dvě různé věci*. Modlitba patří k uctívání, prosbu však za uctívání nelze pokládat, chcete-li se skutečně řídit podle tohoto pojmu.

A je nutné, abyste se nyní podle něho řídili a nemíchali všechno dohromady.

Dávejte sebe v modlitbě! Jen to bych vám chtěl říci a v tomto slově máte i vysvětlení. *Odevzdejte* se Pánovi ve své modlitbě, odevzdejte se mu zcela a bez výhrad! Modlitba má být rozestřením vašeho ducha u nohou Božích v úctě, chvále a díku za vše, co vám ve své veliké lásce poskytuje.

Je toho nevyčerpatelně mnoho. Vy jste to ale dosud nepochopili, ztratili jste cestu, na níž byste toho mohli užívat, kdybyste si plně uvědomili všechny schopnosti svého ducha!

Najdete-li jednou *tuto* cestu tím, že poznáte všechny hodnoty mého Poselství, *nebudete již mít prosby*. Budete jen chválit a děkovat, jakmile zvednete ruce a pohlédnete vzhůru k Nejvyššímu, který se vám ve své lásce dává poznat. Pak se budete ve svém nitru *stále* modlit, jak to Pán od vás očekává. Můžete si přece ve stvoření vzít vše, co potřebujete. Stůl je v něm prostřen v každou dobu.

A schopnostmi svého ducha si z toho smíte vybírat. Stůl vám vždy poskytuje *všechno*, co potřebujete, a není třeba proseb, jestliže se *správným* způsobem snažíte zachvívat se v Božích zákonech!

To všechno již bylo řečeno slovy, která dobře znáte: »Hledejte, a naleznete! Proste, a bude vám dáno! Klepejte, a bude vám otevřeno!«

Tato slova vás poučují o *nutné* činnosti lidského ducha ve stvoření a především také o *správném* používání jeho schopností. Ukazují mu přesně způsob, *jak* si má ve stvoření počínat, a také cestu, která ho v něm přivede *dopředu*.

Nelze je vykládat obyčejným způsobem, jejich smysl je hlubší, zahrnuje celé bytí lidského ducha ve stvoření podle zákona nutného pohybu.

Slova »Proste, a bude vám dáno!« ukazují zcela jasně na schopnost ducha, o níž jsem se zmínil v přednášce »Koloběh záření«. Tato schopnost ho podněcuje k tomu, aby pod určitým tlakem, jehož se nemůže zbavit, stále něco chtěl nebo si přál. Jeho chtění nebo přání pak svým zářením ihned přitáhne *to, co je stejnorodé*, a tak je mu samočinně *dáno*, co si přál.

Tento tlak přání má ale vždy zůstat *prosbou*, nesmí se stát jednostranným požadováním, jak si dnešní lidé žel již zvykli tak činit. Zůstane-li to prosbou, je v tom *pokora*, a bude to proto vždy obsahovat dobro a také dobro přitahovat.

Ježíš těmito slovy zřetelně ukázal, *jak* má člověk postupovat, aby všechny samočinně se projevující schopnosti svého ducha řídil *správným* směrem!

Tak je to se všemi jeho slovy. Byla však žel vtěsnána do úzkých hranic chápání lidského pozemského rozumu, a tím byla velmi pokřivena. Proto jim už nikdo nerozuměl a nebyla správně vykládána.

Že těmito slovy není míněno jednání mezi lidmi navzájem, jistě každý snadno pochopí, protože lidé nebyli tehdy ani nejsou dnes *takoví*, aby u *nich* bylo možné očekávat, že se zachovají podle Ježíšových pokynů.

Jděte k lidem a proste, a *nic* vám nebude dáno! Klepejte, a *nebude* vám otevřeno! Hledejte mezi lidmi a v jejich dílech, a *nenaleznete*, co hledáte! –

Ježíš nemínil ani stanovisko člověka k Bohu osobně, s opomenutím všech nesmírně velikých světů, které jsou mezi člověkem a Bohem a nemohou být odsunuty stranou, jako by neexistovaly. Nemínil tím také pouze živé Slovo. Ježíš mluvil stále z pramoudrosti a nevtlačoval ji do malého pozemského myšlení nebo poměrů. Když mluvil, viděl před sebou člověka *pobývajícího ve stvoření* a volil svá slova *všeobsáhle!*

Všechna podání, překlady a výklady trpí tím, že *toto* neberou v úvahu. Byly vždy smíchány s pozemským, malicherným lidským myšlením a vznikly jeho vlivem, a tím byly pokřiveny a zkresleny. A tam, kde chybělo porozumění, byly přidány vlastní nápady. To nikdy nemohlo splnit svůj účel, i kdyby to bylo myšleno sebelépe.

Lidské zůstalo vždy malicherně lidským, Božské je ale vždy všeobsáhlé! Tím bylo víno silně rozředěno vodou a nakonec z toho vzniklo něco jiného, než jaké to bylo původně. Na to nesmíte nikdy zapomenout.

Také v »Otčenáši« se Ježíš pouze snažil pomocí proseb, které jsou v něm obsaženy, zaměřit nejprostší formou chtění lidského ducha *tím* směrem, který duchu dovoluje přát si jen to, co mu může pomoci ke vzestupu, aby se mu toho ze stvoření dostalo.

V »Otčenáši« není rozpor, ale byl to nejlepší ukazatel cesty, pevná opora pro každého lidského ducha v *tehdejší* době.

Dnešní člověk však potřebuje celou svou slovní zásobu, kterou si mezitím vytvořil, a musí použít všechny pojmy, jež z ní vznikly, má-li najít cestu ven ze zmatku svého rozumového chytráctví.

Proto musím vám, lidem *nynější* doby, poskytovat obšírnější vysvětlení, která ve skutečnosti uvádějí znovu přesně totéž, ale *vaším* způsobem!

Naučit se tomu je *nyní vaší* povinností, protože jste získali větší vědění o stvoření! Dokud nyní nebudete na základě svého vědění plnit povinnosti, které vám ukládají schopnosti vašeho ducha, jež máte rozvíjet, dotud nebudete mít ani právo prosit!

Když ale budete věrně plnit povinnosti ve stvoření, dostane se vám zvratným působením *všeho* a nebudete už mít důvod k prosbě. Ve vaší duši pak bude tryskat jen *dík* Tomu, který vás ve své všemoudrosti a lásce každodenně stále znovu bohatě obdarovává!

Lidé, kéž byste se konečně uměli správně *modlit! Skutečně modlit!* Jak bohaté by bylo vaše bytí! Neboť v modlení je největší štěstí, jakého se vám může dostat. Modlitba vás vynese nesmírně vysoko, takže vás naplní oblažující cit štěstí. Lidé, kéž byste se uměli *modlit!* To vám nyní přeji.

Pak se již nebudete ve svém malém myšlení ptát, ke *komu* se máte a smíte modlit. Jest jen *Jeden*, jemuž smíte zasvětit své modlitby: *BŮH!*

V posvěcených okamžicích se k Němu přibližujte s posvátným citem a předložte Mu všechen dík, který váš duch dokáže projevit! Obracejte se v modlitbě *jen na Něho samého*, neboť Jemu jedinému náleží dík a Jemu jedinému patříš ty sám, ó člověče, protože i Jeho velikou láskou jsi mohl vzniknout!

DÍK

»DÍKY! Tisíceré díky!« Tato slova slyšel každý člověk jistě už mnohokrát. Bývají pronášena tak různým tónem, že není možné zařadit je snadno do *určitého* druhu, jak to vlastně vyžaduje *smysl* slov.

Právě zde však rozhoduje smysl *slov* teprve na druhém a třetím místě. Je to spíše *zvuk* nebo *tón řeči*, které dodávají těmto slovům hodnotu, nebo svědčí o jejich bezcennosti.

V mnoha případech, možná ve většině z nich, je to jen projev povrchního zvyku, který patří ke každodenním formám společenské zdvořilosti. Je to potom tak, jako kdyby tato slova nebyla vůbec řečena. Zůstávají prázdným rčením a jsou pro ty, jimž jsou určena, spíše urážkou než projevem uznání. Jen někdy, ale velmi zřídka, je možné v nich zaslechnout záchvěvy svědčící o citu duše.

Nemusíte mít zvlášť jemný sluch, abyste poznali, *jak* to myslí člověk pronášející tato slova. Ne vždy je v nich něco dobrého, protože záchvěvy duší bývají i při stejných slovech velmi různé.

Může se v nich projevovat nespokojenost nebo zklamání, dokonce i závist a nenávist, prolhanost a mnohé zlé chtění. Tato krásná slova opravdových díků bývají často všemi způsoby zneužívána, aby se jimi pečlivě zakrylo něco jiného, nejsou-li zcela prázdná a nevyslovují se jen proto, aby se učinilo zadost obyčeji nebo zvyku.

Všeobecně pronášejí tato slova lidé zvyklí přijímat, kteří je mají stále na rtech připravená pro všechno, aniž přitom uvažují. Je to podobné jako drmolení nekonečných sledů nejrůznějších modlitebních formulí, s nimiž se často setkáváme, ale které jsou tím, jak jsou citu prázdně odříkávány, jen urážkou svatosti a velikosti Boží!

Stejně jako nádherné květy na neúrodné půdě ale ve stvoření nápadně září *ty* případy, kdy se slova používají skutečně v *tom* smyslu, jaký mají vyjadřovat, kdy se tedy duše zachvívá ve shodě se zněním

slov a kdy zformovaná slova zůstávají skutečně projevem čistého zachvívání duše, jak tomu má být vždy, když člověk formuje slova!

Promyslíte-li to správně, dospějete k závěru, že všechno mluvení bez citu je buď prázdným žvaněním, jímž člověk promarňuje čas, který by měl využít jinak, nebo obsahuje pouze falešné chtění, jestliže slova předstírají bližním něco, co mluvící necítí. Nikdy z toho nemůže vzniknout něco zdravého a budujícího. Zákony stvoření to znemožní.

Není tomu jinak, i když je to velmi smutné a zřetelně to ukazuje bahno, které lidé hromadí v úrovni jemné hrubohmotnosti svým častým žvaněním. Tato úroveň působí zpětně na pozemské bytí a každá pozemská duše jí musí projít dříve, než může vstoupit do lehčích úrovní.

Nikdy nezapomeňte, že každé vaše slovo dá vzniknout formě, která zřetelně ukáže rozpor mezi vaším cítěním a slovy, ať chcete nebo ne. Na tom nemůžete nic změnit. Pamatujte na to vždy, když mluvíte! I když jsou to naštěstí jen lehčí útvary, které se opět rychle rozplynou, přesto vám stále hrozí nebezpečí, že se jim náhle dostane od někoho úplně cizího přílivu útvarů stejného druhu a ty je posílí a zhutní, takže rozvinou působení, jež se vám pak musí stát kletbou.

Snažte se proto dosáhnout toho, abyste mluvili jen *to*, čím se zachvívá vaše duše.

Domníváte se, že to na zemi není vůbec možné, protože byste ve srovnání s dnešními zvyklostmi mohli příliš málo mluvit a hrozilo by, že se tím život stane jednotvárným a nudným, zejména v době, kterou lidé tráví spolu. Je jistě mnoho lidí, kteří si to myslí a bojí se toho.

Když však člověk dospěje ve svém myšlení tak daleko, uvidí pak také, kolik jeho pozemského času muselo dosud zůstat prázdným, bez ceny a tím beze smyslu. Pak již nebude litovat bezobsažnosti mnoha hodin, ale bude se *jí* v budoucnu naopak obávat.

Člověk, který se musí snažit vyplnit svůj čas prázdnými slovy, jen aby se mohl se svými bližními společensky stýkat, je prázdný stejně jako jeho okolí. Sám si to však nepřizná. Bude se utěšovat

tím, že přece nemůže stále mluvit vážně, aby se tak stal pro druhé nudným, zkrátka, že to záleží jen na *ostatních*, jestliže nemluví o tom, co jím samotným snad ještě hýbá.

Tím ale klame sám sebe. Jsou-li totiž bližní skutečně takoví, jak se domnívá, je to důkaz, že ani on sám nemůže poskytnout nic jiného, protože okolí, s nímž se stýká, se vytváří jen přitažlivostí stejnorodého. Nebo ho jeho okolí přitáhlo svou stejnorodostí. V obou případech je to jedno a totéž. Lidové přísloví má pravdu. Je správné, když tvrdí: »Řekni mi, s kým se stýkáš, a já ti povím, jaký jsi!«

Prázdní lidé, kteří se nesnaží opravdově naplnit svůj život, se budou vždy vyhýbat lidem, kteří v sobě mají hodnoty ducha.

Hodnoty ducha nemůže nikdo skrývat, neboť duch, pokud není v člověku zasypán, ale je skutečně ještě živý, se podle zákona pohybu ve stvoření zcela přirozeně snaží vyvíjet činnost. Nezadržitelně se tlačí ven a takový člověk najde zase lidi, jimž může na vyrovnání něco dát působením svého ducha a opět od nich něco přijmout, ať je to nový podnět nebo vážně míněné otázky.

Je vyloučeno, aby se při tom dostavila nuda! Naopak, dni jsou pak příliš krátké, čas utíká mnohem rychleji a nestačí k tomu, aby byl vyplněn vším, co může dát duch, jestliže se skutečně hýbe!

Jděte ke svým bližním a naslouchejte, co má z mnoha jejich slov náplň, která stojí za zmínku. Rychle a bez námahy poznáte, jak je v dnešní době lidstvo duchovně mrtvé, lidstvo, které přece mělo duchovně *působit*, to znamená, že každé slovo, jež promluví, mělo mít bohatý obsah a podporovat výstavbu, protože lidstvo je z ducha! Vy sami jste zbavili svá slova veškeré vyšší síly, kterou mají podle zákona stvoření mít, a to tím, že jste nesprávně používali tento poslední projev svého myšlení. Řeč má být lidem mocí a mečem, aby podporovala a chránila harmonii, a ne aby šířila utrpení a spory.

Kdo mluví z ducha, *nemůže* mluvit mnoho. Každé slovo však u něho bude také činem, protože se ve svých slovech zachvívá a toto zachvívání přináší v zákoně zvratného působení splnění, k němuž dochází podle zákona přitažlivosti stejných druhů.

Proto člověk nemá ani slova *díku* nikdy vyslovovat zběžně, neboť nejsou díkem, pokud nemají duševní obsah!

Když ústa člověka formují v blaženém cítění prostá slova: »Díky, tisíceré díky!«, nezní to snad jako jásavý zpěv?

A je to víc, opravdu mnohem víc, protože takový dík z pohnuté duše je současně modlitbou! Díkem Bohu!

Ve všech takových případech stoupají city obsažené ve slovech bezpodmínečně vzhůru a zvratným působením se pak snáší požehnání na toho člověka nebo na ty lidi, kteří tyto city vyvolali, tedy na místo, jemuž jsou určena slova opravdového díku a kam směřovala.

V tom spočívá spravedlivé vyrovnání, které se splňuje požehnáním, jež se také formuje a musí být pozemsky viditelné.

Ale… ne všude může požehnání viditelně rozkvést, neboť tento děj závisí na jedné věci: Cokoliv učinil ten, jemuž jsou určena slova opravdového díku, *musel to učinit s láskou* a s úmyslem *udělat druhému radost!* Ať již to byl dar, čin nebo skutečně dobře míněná rada dobrým slovem.

Není-li u dárce splněna tato podmínka, pak požehnání, které se zvratným působením snáší dolů poté, co vzhůru vystoupil dík, nenajde půdu, v níž by mohlo zakotvit. Ve všech těchto případech se *nemůže* dostavit spravedlivé požehnání, protože ten, komu se jej mělo dostat, není schopen je přijmout!

V tom spočívá spravedlnost, jakou pozemský člověk nezná. Mají ji v sobě pouze takto živě a samočinně působící zákony stvoření, jež jsou po této stránce neochvějné a neovlivnitelné.

Tak například člověku, který činí něco z vypočítavosti, aby získal buď slávu nebo dobrou pověst, se nikdy nemůže dostat opravdového požehnání za jeho dobré skutky, protože v sobě nemá půdu, jaká je podle zákonů stvoření *nezbytná* pro přijetí požehnání. Může nanejvýš získat pomíjivé, mrtvé, a proto jen přechodné *pozemské* výhody, nikdy se mu však nedostane skutečné Boží odměny. Tu může přijmout jen takový člověk, který stojí a žije ve stvoření ve smyslu Boží vůle.

I kdyby člověk daroval chudým milióny nebo je – jak se to často stává – obětoval na vědu, a pohnutkou k tomu by nebyla skutečná láska a touha pomáhat vycházející z duše, nedostane se mu za to Boží odměny. *Nemůže* se mu jí dostat, protože takový člověk není schopen ji přijmout!

Požehnání se již zákonitě vznáší nad ním jako následek mnoha pravých díků příjemců, sneslo se na něho, ale takový člověk jej nemůže vlastní vinou dosáhnout, neboť v sobě nemá půdu k jeho přijetí.

Pravý dík vždy vyvolává požehnání. Do jaké míry bude požehnání účinné, se ale zákonitě řídí podle toho, jaké je duševní stanovisko člověka, jemuž se má zvratným působením požehnání dostat.

Je tedy sám vinen, nemůže-li se toto požehnání pro něho zformovat, protože nemá schopnost přijmout je podle požadavků prazákona stvoření; chybí mu k tomu pravá vroucnost duše.

Krásná slova díků však nezneužívá jen jedna strana – ti, kteří přijímají. I ti, kteří dávají, úplně posouvají a komolí pojem díku.

Mezi lidmi není málo těch, kdo zdánlivě činí mnoho dobrého a poskytují pomoc, jen aby za to sklidili dík.

Jejich dávání je chladná vypočítavost. Působí zde jen chytrost rozumu. Jsou mezi nimi i takoví, kteří v dané chvíli sice poskytnou ze soucitu pomoc, později se ale snaží tento čin někdejšímu příjemci stále připomínat a očekávají od něho dík po celý život!

Lidé tohoto druhu jsou horší než nejničemnější lichváři. Od těch, jimž jedenkrát poskytli pomoc, se nestydí očekávat, že jim budou *celý život otrocky podřízeni*.

Tím nejen znehodnocují sami pro sebe cenu dřívější pomoci, ale poutají se a uvalují na sebe nesmírnou vinu. Jsou to opovržení-hodní tvorové, kteří si nezaslouží už ani hodinu dýchat ve stvoření a užívat jeho milostí, jež jim Tvůrce v každém okamžiku stále znovu poskytuje. Jsou to nejnevěrnější služebníci a musí být vlastním přispěním zavrženi.

Právě ti se ale dovolávají pozemské morálky a jsou podporováni i pozemskými moralisty, kteří se krásně znějícími slovy stále snaží rozšiřovat stejně nesprávné názory o povinnosti zachovávat vděč-

nost. Tím pěstují něco, co podle prazákonů stvoření patří k největší nemorálnosti.

Mnozí chválí vděčnost jako ctnost, jiní jako čestnou povinnost! Následkem jednostrannosti a neporozumění vyslovují a lehkomyslně rozšiřují názory, které již mnoha lidem způsobily těžké utrpení.

Proto si má člověk konečně ujasnit, *co* je vlastně vděčnost, co vyvolává a jak působí.

Pak se mnohé v tomto ohledu změní a padnou otrocké okovy, jež vznikly z nesprávných názorů na vděčnost. Lidstvo se od nich konečně osvobodí. Ani netušíte, kolik utrpení dolehlo na pozemské lidstvo následkem tohoto pokřivení a vnucování nesprávných představ o čisté vděčnosti. Je to stejné, jako kdyby byla lidská důstojnost a ušlechtilá, radostná snaha pomáhat oblečena do rubáše a pohřbena! Zejména jsou tím zamořeny nesčetné rodiny a po tisíciletí dodávají žalující oběti.

Pryč s tímto bludem, který každé ušlechtilé jednání, tak samozřejmé pro lidskou důstojnost, vědomě a úmyslně strhává do bláta!

Vděčnost *není ctnost!* Nesmí a nechce být pokládána za ctnost. Každá ctnost je od Boha, a proto je neohraničená.

Právě tak se nesmí pravá vděčnost označovat za povinnost! Pak totiž v sobě nemůže vyvinout *ten* život, tu vroucnost, které potřebuje, aby se jí zvratným působením dostalo ze stvoření Božího požehnání!

Vděčnost je úzce spjatá s radostí! Je výrazem nejčistší radosti. Kde tedy není základem radost, kde není příčinou díku radostné vzplanutí, tam se výraz vděčnost používá *nesprávně*, tam se zneužívá!

V takových případech nebude nikdy schopná spustit *ty* hybné páky, které podle zákonů tohoto stvoření samočinně spustí pravá vděčnost. Požehnání se pak nedostaví. Místo něho musí nastat zmatek.

S takovým zneužíváním se *dnes* setkáváme téměř všude, kde lidé mluví o vděčnosti a díku.

Skutečně procítěný dík je Bohem chtěná *vyrovnávací hodnota*, která tomu, jemuž dík patří, poskytne protihodnotu podle zákona nutného vyrovnání v tomto stvoření, které může být udržováno

a podporováno jen harmonií, spočívající ve splnění všech prazákonů stvoření.

Vy lidé však nesprávným používáním slov díku a mylným chápáním díku vnášíte do všech běžících nitek zákonů zmatek. Proto je pro vás také těžké dosáhnout opravdového štěstí a míru. Ve většině případů jste svými slovy pokrytci. Jak můžete očekávat, že vám z toho vykvete pravda a štěstí? Musíte přece vždycky sklidit jen to, co zasejete.

I všechno, co zasejete svými slovy a způsobem, jakým tato slova pronesete! Jak se k nim sami stavíte.

Nemůže vám z toho vzejít nic jiného, toho si musíte být vždy vědomi při *všem*, co říkáte!

Zamyslete se každý večer nade vším a snažte se posoudit obsah slov, která jste během dne vyměnili se svými bližními; zhrozíte se jejich prázdnoty! Bezobsažnosti mnoha hodin jen jediného dne! Zkuste to a nesnažte se nic zastírat. S hrůzou uvidíte, co i vám z toho musí vzejít v dílně stvoření, kterou přece dobře znáte z mého Poselství a v níž se samočinně projevují účinky všeho, co z vás vychází při cítění, myšlení, mluvení a jednání!

Zkoumejte se vážně a poctivě si to přiznejte! Od této chvíle se změníte po mnoha stránkách.

Abyste šli správnou cestou, nemusíte snad být proto v pozemském životě skoupí na slova. Při mluvení se ale máte vyvarovat povrchnosti i neupřímnosti, kterou se vyznačuje většina řečí pozemských lidí.

Neboť tím způsobem, jak vyjadřujete dík, jednáte vždy, když mluvíte, a přece si vysoko ceníte jako vážných, posvátných a významných těch okamžiků, kdy se slovy dáváte současně i cit!

To se stává jen zřídka, ale mělo by to tak být *vždy!* Mnoho lidí si o sobě myslí, že jsou zvlášť chytří a moudří, dokonce i duchovně vysoce vyvinutí, jestliže dovedou ukrýt své cítění a své skutečné chtění za slova a přes horlivé rozmluvy nikdy neukázat svým bližním pravou tvář.

Tomuto způsobu jednání se říká diplomatický. Je to uklidňující

výraz pro zvláštní směs obratného šizení, pokrytectví a falše i neustálé číhavé snahy získat vítězoslavně výhody na úkor odhalených slabostí jiných lidí.

Podle zákona stvoření však není rozdíl, jestli tak činí člověk osobně sám pro sebe nebo v zájmu státu. Jednání je jednáním a vyvolává všechny účinky těchto zákonů.

Kdo zná zákony a jejich působení, nemusí být prorokem, aby jasně poznal, jaký bude nakonec osud jednotlivých národů a pozemského lidstva, protože celé lidstvo není schopno na tom něco změnit nebo to odvrátit!

Mohlo se jen pokusit *včasnou* změnou jednání, provedenou po poznání, a poctivým zachováváním zákonů mnohé zeslabit, a tím si ulehčit mnoho těžkostí. Ale na to je již pozdě! Všechny následky dosavadního konání lidí jsou už totiž v pohybu.

Všechno těžké ale ve skutečnosti slouží jen k požehnání. Je to milost! Přináší to očistu tam, kde je něco nesprávného, co nyní jako poslední následek způsobí zhroucení, ať je to ve státě nebo v rodině, u lidí samotných nebo při jednání s jinými lidmi. Jsme vystaveni velikému konečnému zúčtování, které vládne nad mocí lidských mocenských prostředků. Nikdo se z toho nemůže vyřadit nebo se před tím ukrýt.

Nyní mluví jedině zákony Boží, jež se s nadlidskou přesností a neomylností samočinně projevují ve všem, co se dosud dělo, neboť do nich vnikla nová síla z Boží vůle, takže jako pevné zdi obklopí lidi a ochrání je, nebo je také zničí, vždy podle toho, jak se k nim lidé postaví.

I v budoucnosti budou dlouhou dobu jako zdi obklopovat všechno se stejnou silou, aby nemohl znovu nastat takový zmatek, jaký byl dosud. Lidé tím budou brzy donuceni chovat se jen Bohem chtěným způsobem ke své vlastní spáse, ke své záchraně, pokud je ještě možná, až potom sami opět vědomě půjdou po správných cestách, které jsou podle vůle Boží.

Lidé, dívejte se proto kolem sebe a naučte se zachvívat ve svých slovech, abyste nic nezanedbali!

BUDIŽ SVĚTLO!

BUDIŽ Světlo! Jak daleko má ještě člověk k tomu, aby pochopil tato veliká tvůrčí slova! Je vzdálen dokonce i opravdové snahy pochopit tento děj. A přece se tím stále zabývá již po tisíciletí. Ale jen *svým* způsobem. Nechce čistě a pokorně přijmout z Pravdy jiskru poznání, nýbrž chce všechno sám vymudrovat jen rozumem.

Chce, aby bylo možné každou základní poučku, kterou při tom stanoví, bezpodmínečně zdůvodnit tak, aby to odpovídalo uzpůsobení a potřebám jeho pozemského mozku. To je úplně správné, co se týče *pozemských věcí* a všeho, co patří k hrubohmotnosti, ke které náleží i mozek, z něhož vzniká rozum. Vždyť rozum není nic jiného než hrubohmotné chápání. Proto také lidé, kteří se podřizují jenom rozumu a považují za oprávněné a správné pouze to, co lze bezpodmínečně zdůvodnit rozumem, jsou *velmi omezení* a pevně připoutaní ke hrubohmotnosti.

Tím jsou však nejvíce vzdáleni od pravého vědění a od vědění vůbec, přestože se právě oni domnívají, že jsou vědoucí!

Takto ubohá se nám dnes jeví veškerá věda, když ji správně pozorujeme. Sama se omezuje, křečovitě se drží dole a úzkostlivě odmítá všechno, co nemůže vtěsnat do úzkých hranic svého chápání připoutaného k zemi. Odmítá to opravdu ze strachu, protože tito učenci přes svou strnulost nemohou popřít, že je cosi *víc* než to, co mohou zaregistrovat hrubohmotným mozkem, a co proto ještě bezpodmínečně patří k hrubohmotné úrovni, k nejzazším výběžkům na nejnižším konci tohoto velikého stvoření!

Ve své úzkosti se pak mnozí z nich stávají zlomyslnými a dokonce i nebezpečnými všem, kdo se nechtějí dát zahalit touto strnulostí, ale očekávají od lidského ducha *víc*. Z toho důvodu báda-

jí nejen rozumem připoutaným k zemi, ale pátrají i svým *duchem* nad hrubohmotným děním tak, jak je to hodno lidského ducha, který je dosud zdráv, a jak je to i jeho povinností v tomto stvoření.

Rozumoví lidé chtějí potlačit *bdělé* duchy *za každou cenu.* Tak tomu bylo po tisíciletí. A temno, rozšiřující se stále rychleji hlavně za přispění rozumových lidí, což byl následek takového omezení se na hrubohmotnost, vytvořilo časem půdu k tomu, aby se mohla rozvinout pozemská moc rozumu.

Co se nedalo zdůvodnit rozumem, bylo napadeno a pokud možno zesměšněno, aby to nenalezlo ohlas a nemohlo znepokojovat rozumové lidi.

Pro všechny případy se snažili rozhlásit jako moudrost, že to, co nelze vyzkoumat a dokázat rozumem, patří jenom k neudržitelné teorii!

Takto stanovená zásada rozumových lidí byla po tisíciletí jejich pýchou, zbraní i štítem a dokonce jejich trůnem. Ten se nyní musí již na začátku *duchovního* probuzení zřítit! Duchovní probuzení ukáže, že tato zásada byla zcela zvrácená a že byla s bezmeznou neomaleností stanovena nesprávně jen proto, aby tím byla chráněna k zemi připoutaná omezenost a aby byl lidský duch udržován v nečinném spánku.

Nikdo nepoznal, že právě toto zdůvodňování je současně i důkazem toho, jak je práce rozumu velmi vzdálená opravdovému vědění.

Rozbijte tyto úzké hranice, které vám byly vytyčeny jen z chytrosti, abyste nebyli schopni přerůst naparující se pozemskou učenost lidského rozumu! Pak se rychle naučíte vyciťovat, že právě všechno, co se dá zdůvodnit rozumem, je *teorií*, neboť jen pozemsky vybudovaná teorie se dá zdůvodnit jako stavba, *pravé vědění však nikdy!*

I zde je tedy tomu právě naopak, než jak se dosud tvrdilo. Také po této stránce se teď musí všechno stát novým, jak to Pán lidem zaslíbil! –

Co se dá *zdůvodnit* rozumem, je pouze pozemská teorie a nic jiného! A o to se opírá dnešní učenost, *takovou* se nám jeví. To ale

nemá s vědou, tedy s opravdovým věděním, nic společného! Jsou učenci, kteří podle prazákonů stvoření, tedy podle skutečnosti, patří k *nejomezenějším* lidským duchům, i když jsou pozemsky proslulí a lidé si jich velmi váží. Hrají ve stvoření jen směšnou úlohu.

Mnohý z nich však může být pro lidské duchy zde na zemi opravdu nebezpečný, protože je zavádí na nesprávné, úzké cesty, na nichž duch není nikdy schopen se rozvinout. Drží lidské duchy dole a snaží se jim vnutit vlastní učenost, jež je v podstatě jen pozemskou omezeností rozumu obalenou pouhými cetkami.

Probuďte se a vzchopte se, lidští duchové, vytvořte si prostor ke vzletu do výšin! Nejste stvořeni k tomu, abyste pobývali jen v hrubohmotnosti, kterou sice máte *využívat*, ale nemáte ji považovat za svůj domov.

V dnešní převrácené době je mnohý zemědělský dělník *duchovně* probudilejší, a proto ve stvoření i *cennější* než ten učenec, u něhož se čisté cítění úplně ztratilo. Je v tom hluboký smysl, když se mluví o *suché* práci rozumu nebo o suchopárné učenosti. Často vystihne zcela prostý člověk výrazem svého citu neomylně to pravé. Výraz »suchý« zde znamená »neživotný«, tedy mrtvý! Není v tom život. A v tomto výroku je pravda.

Z toho důvodu nebude moci člověk nikdy rozumem pochopit vznešený význam svatých slov: »Budiž Světlo!« Přesto, nebo snad právě proto mu toto »budiž« nedopřeje v myšlenkách klidu! Stále znovu se snaží utvořit si o tom obraz, a tak dospět také k tomu *»jak«*. Jestliže však ví »jak«, ihned se také vynoří otázka: *»proč?«*

Nakonec se chce ještě dovědět, *proč* vlastně dal Bůh vzniknout stvoření! Takový je člověk. Chtěl by přitom vše *vyzkoumat* sám. *Vyzkoumat* to však nemůže *nikdy!* K vyzkoumání toho by totiž musel použít činnost vlastního ducha. Jeho duch se ale při vysloveně rozumové práci, která dnes převládá, nemůže vůbec dostat k činnosti, protože je následkem toho velmi omezen a připoután *jen ke hrubohmotnosti*, zatímco počátek stvoření je nesmírně daleko nad hrubohmotností a patří k úplně jinému druhu.

Člověk ve svém dnešním stavu by proto beztak neměl vyhlídku

ani na vytušení těchto věcí, i kdyby k tomu byl vnitřně způsobilý. To ale právě *není.* Lidský duch nemůže vůbec vyzkoumat děje v takové výši, protože se odehrávají vysoko *nad* tím bodem, kde lidský duch může něco »vědět«, je tedy schopen vědomě něco přijmout!

Takže o snaze vyzkoumat tyto věci nemůže být nikdy ani řeči. Proto ani nemá smysl, aby se tím člověk zabýval. Může to pouze obrazně přijmout, je-li ochoten v pravé pokoře přijmout vědění o tom. »Vědění o tom« není přirozeně vědění samo, neboť toho se mu nemůže nikdy dostat.

Jestliže tedy vážně a pokorně touží se o tom něco dovědět, ať si to obrazně představí. Chci mu vylíčit dění tak, jak je schopen je přijmout. Rozvinout je před lidským duchem v celé jeho velikosti, podat mu je třeba jenom obrazně, k tomu *ty* vyjadřovací prostředky, které jsou dány lidskému duchu k dorozumívání, nestačí. –

Již ve své přednášce »Život« jsem vysvětlil, jak aktem Boží vůle, jež spočívala ve slovech »Budiž Světlo!«, vylétly paprsky za hranici Božského. Čím níž se dostaly, tím víc se ochlazovaly a přitom se zmenšovalo napětí nebo tlak. Tak mohly různé bytosti postupně dospívat k vědomí sebe sama, nejdříve v cítění a potom – jak ponenáhlu sílily – i v působení navenek. Lépe bych to vyjádřil tak, že tlak se nezmenšuje ochlazováním, ale že k ochlazování dochází zmenšujícím se tlakem.

Nemusím zvlášť zdůrazňovat, že každý takový jednotlivý děj, každá sebemenší změna ochlazení probíhá v nesmírně rozsáhlých prostorech a zahrnuje obrovské vzdálenosti, které jsou lidskému duchu nepochopitelné a jimž nemůže porozumět.

Při tehdejší přednášce jsem se spokojil prostým vysvětlením, že záření bylo činem Boží vůle vysláno přes hranici Božského. O samotném činu vůle jsem neřekl nic bližšího.

Dnes chci jít dál a vysvětlit, proč toto záření při tom *muselo* vyletět za hranici Božské sféry. Při vývoji stvoření se totiž všechno odehrává jen proto, že to jinak není možné, tedy bezpodmínečně zákonitě. –

Svatý Grál byl od věčnosti konečným pólem přímého Božího vy-

zařování. Byl nádobou, v níž se záření shromažďovalo jako v posledním, nejzazším bodě, aby proudíc zpět se stále obnovovalo. *Kolem* nádoby stál božský hrad Grálu s branami navenek pevně uzavřenými, takže jimi nemohlo nic proniknout a další ochlazení nebylo možné. To vše opatrovali a střežili »Nejstarší«, to znamená věčně nezměnitelní, kteří mohou na této nejzazší hranici ve sféře Božího záření žít vědomi si své existence. –

Chce-li mě člověk při mém líčení správně sledovat, musí si nejdříve uvědomit, že v *Božském* jsou vůle a čin vždy totéž. Za každým slovem ihned následuje čin, nebo přesněji vyjádřeno, každé slovo *je* současně již samotným činem, protože Boží Slovo má tvůrčí sílu, zformuje se tedy ihned v čin. Tak tomu bylo i při velikých slovech: »Budiž Světlo!«

Světlo jest jen Bůh sám! A jeho přirozené vyzařování tvoří kruh Božské sféry, který je pro lidského ducha nezměřitelný. Nejzazším kotvištěm tohoto kruhu je a byl od věčnosti hrad Grálu. Když tedy Bůh chtěl, aby Světlo bylo také za hranicemi přímého Božího vyzařování, nemohlo se jednat prostě o libovolné *rozšíření* záření, *ale Světlo muselo být postaveno na nejzazší bod hranice přímého vyzařování Boží dokonalosti*, aby odtamtud prozářilo to, co dosud nebylo osvětleno.

Bůh tedy nepronesl podle lidských pojmů jen slova »Budiž Světlo!«, nýbrž byl to současně čin! Byla to veliká událost, která spočívala v tom, že část Imanuele byla vyslána nebo vyrozena z Božského! Část Světla byla postavena ven z Prasvětla, aby samostatně zářila a osvětlovala za hranicí přímého Božího vyzařování. Počátek velkého vývoje stvoření byl současně následkem vyslání části Imanuele.

Imanuel je tedy příčinou a východiskem stvoření, protože jeho část byla vyslána ven. On jest Boží vůle, která slova »Budiž Světlo!« má živě v sobě, která je sama těmito slovy. Je Boží vůle, živý kříž stvoření, kolem něhož se stvoření mohlo a muselo vytvořit. Proto je také Pravda i zákon stvoření, které se smělo utvořit jedině skrze něho a z něho!

Je mostem z Božského, cestou k Pravdě a k životu, tvořivým zdrojem a silou přicházející z Boha. –

Je to nový obraz, který se zde rozvíjí před lidstvem. Nic však nemění, ale jenom uvádí na pravou míru to, co bylo v lidských názorech pokřivené.

Nyní vám zbývá ještě otázka »proč?« Proč Bůh vyslal Imanuele? I když je to od lidského ducha velmi zvláštní, ba opovážlivá otázka, chci vám to přesto vysvětlit. Mnoho pozemských lidí se totiž cítí být obětí tohoto stvoření, protože si myslí, že je Bůh stvořil nesprávně, když mohou dělat chyby.

Jejich opovážlivost jde dokonce tak daleko, že to vyslovují jako *výčitku* a sami sebe omlouvají, že Bůh přece mohl stvořit člověka tak, aby nikdy nemyslel ani nejednal nesprávně, a tím by také nedošlo k jeho pádu.

Úpadek a pád lidského ducha však způsobila jedině jeho schopnost svobodně se rozhodovat! Kdyby vždy dbal zákonů ve stvoření a zachovával je, mohlo mu to přinést *jen* vzestup, štěstí a mír, neboť tak to tyto zákony chtějí. Jestliže jich nedbá, samozřejmě na ně narazí, klopýtne a padne. –

V okruhu božské dokonalosti může jedině *Božské* užívat radostí *vědomého* bytí, jež poskytuje Boží vyzařování. Může se zformovat jen to nejčistší z čistého vyzařování, například archandělé a ve větší vzdálenosti na nejzazším okraji sféry vyzařování pak i Nejstarší, kteří jsou současně strážci Grálu ve hradě Grálu uvnitř Božského.

Tím je již z vyzařování odloučeno to nejsilnější a nejmocnější. Ze zbývajícího se pak v Božském vytvářejí zvířecí formy, krajiny a stavby. Tím se stále více mění druh posledních zbytků vyzařování, tyto zbytky ale podléhají největšímu napětí v obrovském tlaku, který způsobuje blízkost Boha, ačkoliv i zde musí vzdálenost od Boha ještě zůstat pro lidského ducha nezměřitelná a nepochopitelná.

Tyto poslední zbytky, které jakožto výběžky a vysáté pozůstatky záření již nejsou schopny se *v Božském* zformovat a plují a vlní se jako světlé obláčky na jeho nejzazších hranicích, obsahují i du-

chovno. Pod tímto vysokým tlakem se nemůže rozvinout a dosáhnout vědomí sebe samého. Ve všem duchovním však spočívá *silná touha po sebeuvědomění* a *tato touha* stoupá jako velká prosba z neustálého vlnění, které na hranici Božského nemůže dospět k tomu, aby tkalo a formovalo.

A byla to opět tato prosba obsažená v nevědomé touze, jíž Bůh ve své veliké lásce vyhověl a dovolil, aby se splnila. Duchovno, usilující o splnění své touhy, se totiž mohlo rozvinout teprve *za* hranicemi všeho Božského a částečně vědomě užívat požehnání Božího vyzařování, radostně v něm žít, vytvořit si a budovat říši, která by se – rozkvétající a žijící v harmonii – mohla stát pomníkem ke cti Boží jako dík za jeho dobrotu, že poskytl všemu duchovnímu příležitost k nejsvobodnějšímu rozvoji a tím ke zformování všech přání!

Podle druhu a zákonitosti Božího vyzařování *muselo* všem, kteří vznikli z jeho posledních zbytků a stali se vědomými, vzejít *jen štěstí a radost*. Nemohlo tomu být vůbec jinak, protože temnota je Světlu úplně cizí a nepochopitelná.

Tak byl tento velký čin obětí lásky Boží. Bůh oddělil malou část Imanuele a vyslal ji, aby poskytla duchovnu na jeho neustálé prosebné naléhání možnost vědomě prožívat bytí.

Aby duchovno dospělo tak daleko, muselo překročit hranici Božské sféry směrem ven. K tomuto dění však mohla otevřít cestu jen část živého Světla, protože přitažlivost Prasvětla je tak silná, že vše ostatní bylo zadrženo na hranici přímého vyzařování a nemohlo se dostat dál.

Ke splnění touhy všeho duchovního tedy byla jen *jediná* možnost: vyslat část Světla samého! Jen v jeho síle mohlo duchovno, používající cestu záření této části Světla jako most, překročit hranici a stát se sebe vědomým.

Ale ani to by ještě nestačilo, neboť i tuto malou část Světla by podle zákona přitáhlo Prasvětlo zpět. Proto musela být tato část Světla ještě *zakotvena* za hranicemi Božské sféry, jinak by tam bylo duchovno takřka ztracené.

Jakmile duchovno překročilo hranici přímého Božího vyzařování, což se mohlo stát jen pomocí části Světla, došlo následkem stále se zvětšující vzdálenosti k ochlazení, a tím pádem si duchovno mohlo částečně uvědomit samo sebe. Nebylo již podrobeno této původní přitažlivé síle, takže již nemělo pevnou oporu, protože ochlazením vznikl jiný druh a tím oddělující propast. Pouze část Světla, která je stejného druhu jako Prasvětlo, zůstala s Prasvětlem stále spojena a byla také bezprostředně podrobena jeho zákonu přitažlivosti.

Nevyhnutelným následkem toho by bylo, že by tato vyslaná část Světla byla opět přitažena zpět k Prasvětlu, což by způsobilo, že by musela být neustále znovu a znovu vysílána, a tím by byl vždy na čas přerušen akt milosti. Tomu mělo být zabráněno, protože kdyby se část Světla vrátila přes hranici do Božské sféry k Prasvětlu, bylo by duchovno za touto hranicí ihned přenecháno samo sobě. Tak by ztratilo oporu a bez přílivu síly by ani nebylo schopné života. To by znamenalo zánik všeho, co se nacházelo venku.

Z toho důvodu spojil Bůh, Prasvětlo, jím vyslanou část Imanuele s částí nejčistšího výtažku ze všeho duchovního jakožto pláštěm. Tím došlo k zakotvení části Světla ve všem, co se nacházelo za hranicí. Byla to oběť lásky Boží pro duchovno, které tak mohlo dospět k vědomí sebe sama a *sebe vědomým i zůstat*.

Duchovno a vše, co z něho vzniklo, tím nalezlo za hranicemi Božského oporu a věčný pramen života, z něhož se mohlo trvale vyvíjet. Současně tím byl z Božského zřízen most, podobný spuštěnému padacímu mostu, takže duchovno se mohlo stále obnovovat a rozšiřovat.

Tak se část Imanuele jako »Budiž Světlo« stala pro stvoření východiskem a pramenem, ze kterého neustále proudí život, jádrem, kolem něhož se celé stvoření mohlo zformovat.

Nejdříve se jako základní stvoření zformovala praduchovní říše, ke které byl Imanuel mostem. Tím se stal *vyrozeným* Synem Božím a v jeho vyzařování mohl vzniknout praduchovní svět a dospět k vědomí sebe sama. Je tedy Synem, v jehož záření se vyvinulo

lidstvo, a z toho také pochází jméno »Syn Člověka«. Je to *ten* Syn, který stojí bezprostředně nad lidskými duchy, protože ti se mohli vyvinout k vědomí teprve skrze něho.

Při mystériu oddělení a vyslání části Imanuele zůstala tato část v důsledku zákona a podle svého původu v hradě Grálu v *Božské* sféře jako král svatého Grálu. On otevřel bránu ven, a tím poskytl most, po kterém mohlo procházet duchovno. Osobně *nebyl za* hranicí. Jen jeho záření vycházelo od této hranice ven do prostoru, v němž do té doby nebylo Světlo.

Tak vznikl v praduchovnu Parzival, pocházející z Imanuele, který je stále spojen s Imanuelem svazkem, přesněji řečeno nepřerušitelným zářením. *Takto* si může člověk představit toto spojení. Jsou dva, a přece v působení jeden! Část Imanuele, jež pobývá v božské části hradu Grálu na nejzazší hranici Božské sféry, ale ještě v ní, a je jen mostem k praduchovnu, který je otevřen skrze tuto část Imanuele, ba v ní samé. A Parzival v praduchovní části hradu Grálu, která vznikla, když duchovno dospělo k vědomí sebe sama a když se spolu s tím zformovaly všechny krajiny a stavby. Obě osoby jsou nerozlučně spojeny a působí jako *jedna* osoba, a tím také jsou jedno!

Parzival je spojen svazkem záření s Imanuelem a současně jiným svazkem záření s Elisabeth, královnou ženství v Božském, jako svou matkou a díky tomuto spojení prostřednictvím záření je trvalým kotvištěm. Elisabeth poskytla z vyzařování svého pláště první zformovanou schránu pro Parzivalovo bezbytostné zářící jádro.

Pozdější stvoření mohlo vzniknout *působením praduchovních* prastvořených. Toto dění je směrem dolů vždy stálým, i když slabším opakováním prastvoření a probíhá podle příslušných zákonů, přičemž s každou změnou formy zákonů se přirozeně podle toho změní i druh dění.

Pozdější stvoření již nebylo přímo spojeno s Imanuelem, protože se vyvinulo jen jako následek prastvoření z chtění praduchovních. Základem tohoto dění byla rovněž jen láska k duchovnu, které zůstávalo v praduchovní říši nevědomé a projevovalo tutéž touhu po

sebeuvědomění jako předtím praduchovno v Božské sféře. Síla duchovna však nestačila k tomu, aby se v pozdějším stvoření mohlo utvářet bezprostředně a ihned jako sebe vědomé, jak to dokázalo silnější praduchovno.

V pozdějším stvoření se musela poslední sraženina duchovna teprve zvolna vyvíjet pod vlivem praduchovních prastvořených, neboť duchovno není, co se týká obsahu, tak bohaté jako praduchovno.

Protože zpomalený vývoj lidských duchů a jejich pád, způsobený jednostranným nadměrným pěstováním rozumu, zatemnil pozdější stvoření, bylo nutné zasáhnout. Aby bylo všechno, v čem lidé chybili, v rámci pomoci opět napraveno, byl Parzival spojen s hrubohmotností v Abd-ru-shinovi. Abd-ru-shin byl tedy Parzival tím, že bylo prodlouženo přímé spojení prostřednictvím záření. To si vyžádalo mnoho příprav a námahy. Díky tomu, že Abd-ru-shin žil na zemi, mohla být pozdějšímu stvoření opět dána přiměřená síla Světla ke zjasnění, posílení a pomoci všemu duchovnímu a jeho prostřednictvím pak dál celému pozdějšímu stvoření.

Lidstvo pozdějšího stvoření se ale svéhlavě postavilo proti tomu a ve své domýšlivosti to nepřijalo, protože se nestaralo o zákony ve stvoření a místo nich si chtělo ponechat své názory, jež si samo utvořilo. Nedbalo ani poslání Syna Božího, který mu měl přinést pomoc *před* světovým soudem.

Světový soud sám je přirozený děj a následek vytvoření přímého spojení se Světlem. Došlo k němu tím, že Parzival proputoval všechny části vesmíru.

Země byla na této cestě bodem obratu jako nejzazší hranice v hrubohmotnosti, neboť díky duchovnímu uzpůsobení několika lidí k tomu ještě poskytovala kotviště. Proto může být jako poslední planeta také zachráněna, i když již patří do říše temnot. Co je ve vesmíru *ještě* hlouběji než země, co je tedy ještě více zahaleno temnotou, je přenecháno rozkladu, jemuž musí propadnout veškeré temno se vším, co svírá ve svém objetí.

Země se tedy na půdě nepřátelské Světlu stala *poslední* pevností Světla. Proto také je *zde* zakotven konečný bod Světla. Čím ví-

ce se nyní den za dnem napíná přímá linie trojjediného působení Světla: Imanuel – Parzival – Abd-ru-shin, tím citelnější a viditelnější je působení síly v Boží vůli. Tato síla zjednává pořádek a násilím opět narovnává vše, co lidstvo pokřivilo, pokud to tedy ještě lze narovnat. Co se *nedá* narovnat, musí se zlomit. Síla Světla nikdy nepřipustí polovičatost.

Teprve až se tato linie Světla *přímo* napne, zachvěje se svět Boží silou a pak lidstvo pozná v Abd-ru-shinovi Imanuele!

Takto probíhá tento děj ve vší jednoduchosti. Z lásky bylo všem tvorům splněno jejich přání, aby mohli vědomě prožívat, které v nich žhnulo! Avšak z lásky k těm, kdo chtějí mít štěstí a mír, jestliže zachovávají přirozené zákony tohoto stvoření, bude nyní také zničeno vše, co mír ve stvoření ruší, protože se ukázalo, že není hodno, aby smělo být sebe vědomé! V tom spočívá právem obávaný světový soud! Velký světový obrat!

Lidský duch nemá sebemenší právo ptát se, »proč« je stvoření. Tím totiž klade požadavek vůči Bohu, k němuž nemá oprávnění, protože dobrovolným pádem do hříchu *se sám uzavřel* veškeré moudrosti a možnosti vyššího poznání!

Podal jsem vám ale vysvětlení, abych vyvrátil nesmyslné představy rozumových lidí a aby se lidští duchové, kteří se poctivě snaží najít Pravdu a jsou ochotni ji pokorně přijmout, nedali zmýlit takovou opovážlivou, rouhavou domýšlivostí v okamžiku, kdy se každý tvor musí s konečnou platností rozhodnout, zda bude existovat, nebo ne! –

Opravdu hledajícím lidem poskytne vědění o tom velmi mnoho, neboť vy všichni nemůžete žít jinak než v zákoně! V *živém* zákoně!

Je vaší věcí, zda jste schopni to přijmout, protože v tom vám nemohu pomoci. Lidstvo se tázalo a prosilo, a já jsem odpověděl na dotazy týkající se dějů, které daleko přesahují chápavost lidského ducha a jež probíhají ve vzdálenosti celých světů od něho, valíce se po neměnných cestách Boží spravedlnosti a Boží dokonalosti. Člověk nechť se skloní v pokoře!

BEZBYTOSTNÉ

SLOVO »bytostné« je výraz, který se týká stvoření. Je tak obsáhlý, že lidský duch jakožto částečka stvoření nebude nikdy moci učinit si o něm správný pojem.

Jako opak bytostného používáme výraz »bezbytostné«. Co znamená bezbytostné, si člověk nemůže vůbec správně představit. Bude mít o bezbytostném vždy nejasnou představu, protože je to něco, co mu navždy musí zůstat záhadou. Nemůže si o něm vytvořit ani pojem, neboť lidský duch nemá ve své soustavě pojmů pro bezbytostné žádnou formu.

Abych vás však přivedl alespoň trochu blíže k porozumění, uvedu místo výrazů týkajících se stvoření výrazy pozemské, i když mohou být ve srovnání se skutečností jen matným stínem.

Jako bytostné si představte *závislé* a jako bezbytostné to, co jediné je *nezávislé!*

To vám, lidsky myšleno, poskytne nejlepší možnost *věcně* se k bezbytostnému přiblížit, i když ani tento výraz nemůže vyjádřit nebo označit *to*, co bezbytostné skutečně je nebo jaké je. *»Co«* je, byste totiž nemohli nikdy pochopit, tímto způsobem si však můžete učinit přibližnou představu alespoň o tom, *»jaké«* je.

Bezbytostné je tedy to, co jediné je nezávislé, zatímco vše ostatní je na něm *v každém ohledu* závislé, a proto se označuje jako bytostné. K bytostnému patří i všechno duchovní a rovněž tak všechno Božské. Bezbytostný je jedině Bůh!

Z toho tedy vidíte, že mezi Božským a Bohem je ještě velký rozdíl. Božské ještě není Bůh, neboť Božské je bytostné, Bůh je však bezbytostný. Božské a vše ostatní, co existuje, je závislé na Bohu, bez Boha nemůže být. Bůh je ale skutečně nezávislý, chceme-li

pro to použít pozemské pojmy, i když tyto pojmy přirozeně nemohou vyjádřit, co to skutečně je, protože pozemské nebo lidské pojmy nejsou schopny obsáhnout takovou velikost.

Bůh tedy není Božský, všimněte si toho dobře, ale Bůh je *Bůh*, neboť je bezbytostný, a bezbytostné není Božské, nýbrž Bůh!

VÁNOCE

SVATÁ noc! Když se kdysi v Betlémě ve chlévě narodil Syn Boží Ježíš, rozléhal se všemi úrovněmi stvoření jásavý zpěv jako projev radostných díků. Pastýři na polích, jimž byla po dobu radostného rozechvění vesmíru sňata páska z duchovních očí, aby mohli svědčit o této nesmírně veliké události a upozornit na ni lidstvo, padli *v bázni* na kolena, protože byli přemoženi novým a pro ně nepochopitelným děním.

U pastýřů, kteří se přechodně stali za tím účelem jasnovidnými a jasnoslyšnými, to byla *bázeň*. Bázeň před velikostí události, před Boží všemohoucností, která v tom byla zjevná! Proto zvěstovatel ze světlých výšin nejdříve pravil, aby je uklidnil: *»Nebojte se!«*

To jsou slova, s nimiž se setkáte vždy, když posel ze světlých výšin promlouvá k lidem, neboť je to bázeň, co pozemští lidé vždy nejdříve pocítí, když spatří vznešené posly a naslouchají jim. Je vyvolána tlakem síly, které jsou v takových okamžicích poněkud otevřeni, ale pouze nepatrně, protože o něco více síly by je již muselo udusit a spálit.

A přece by měli lidé cítit radost a ne bázeň, jestliže jejich duch usiluje ke světlým výšinám.

Tato událost nebyla ve svaté noci zjevena celému lidstvu! Kromě hvězdy, jež se ukázala hrubohmotně, nespatřil nikdo z pozemských lidí tohoto světlého zvěstovatele a světlé zástupy, které byly kolem něho. Nikdo je neviděl a neslyšel než těch několik k tomu vyvolených pastýřů, kteří se tomuto dění mohli díky své prostotě a svému spojení s přírodou nejsnadněji otevřít.

Tak velká zvěstování se nikdy nemohou na zemi uskutečnit jinak než prostřednictvím malého počtu k tomu vyvolených! Na to vždy

myslete, neboť zákonitost ve stvoření nemůže být kvůli vám zrušena. Netvořte si proto fantastické představy o různých děních, jež nemohou být nikdy *taková*, jak *vy* si je představujete! Tyto představy jsou tiché požadavky, které nikdy nevycházejí z pravého přesvědčení, ale jsou znamením skryté nevěry a duchovní lenosti, jež nepřijala Slovo mého Poselství *tak*, jak to vyžaduje, aby se mohlo stát v lidském duchu živým.

Tehdy ostatní lidé pastýřům *uvěřili* alespoň na krátkou dobu. Dnes takoví lidé sklízejí jen posměch, jsou považováni za výstřední nebo dokonce za podvodníky, kteří tím chtějí dosáhnout pozemského prospěchu. Lidstvo totiž kleslo příliš hluboko, než aby mohlo volání ze světlých výšin pokládat za pravé, zejména když je samo nemůže slyšet a ani nemůže nic vidět.

Myslíte si, lidé, že kvůli vašemu hlubokému pádu změní Bůh své dokonalé zákony stvoření, jen aby vám sloužil, sám překonal vaše chyby a vyrovnal vaši duchovní lenost? Dokonalost jeho zákonů ve stvoření je a vždy zůstane nedotknutelná, nezměnitelná, neboť v těchto zákonech se projevuje svatá Boží vůle!

Tak ani nyní se nemohou zde na zemi uskutečnit velká zvěstování, jež očekáváte, jinak než v té formě, kterou již dlouho znáte a kterou také *uznáváte*, pokud se zvěstování stala v minulosti.

Takzvaný dobrý křesťan by bez rozpaků označil za rouhače a považoval by za velkého hříšníka *toho* člověka, jenž by se odvážil tvrdit, že zvěstování narození Syna Božího Ježíše pastýřům je pohádka.

Ale týž dobrý křesťan odmítá s horlivým rozhořčením zvěstování nynější doby, i když je *stejným způsobem* sdělují lidé, kteří jsou k tomu omilostněni, a nazývá tyto oznamovatele prostě *také* rouhači, v nejlepším případě je možná označí jen za fantasty nebo za nemocné, často pak za zbloudilé.

Uvažte však sami, kde je zde zdravé myšlení, přísná důslednost a spravedlnost? Tyto názory přísných věřících, jak se sami rádi nazývají, jsou jednostranné a chorobně omezené. Ve většině případů je to přece lenost jejich ducha a z toho vždy vyplývající lidská domýšlivost duchovně slabých, kteří se snaží – alespoň pro vnější

zdání – držet se křečovitě něčeho z dřívějších událostí, co se kdysi naučili, ale nikdy to v sobě skutečně *neprožili*. Nejsou vůbec schopni dosáhnout pokroku svého ducha, a *proto* odmítají všechna nová zjevení.

Kdo z věřících již vůbec vytušil velikost Boží spočívající v události, jež se tiše odehrála oné svaté noci, kdy se narodil Syn Boží! Kdo tuší milost, která tím byla zemi darována!

Tehdy byl ve sférách jásot, dnes je v nich smutek. Na zemi se mnohý člověk snaží způsobit radost jen *sobě* nebo jiným. To všechno ale není v tom smyslu, jak by to muselo být, kdyby v lidském duchu žilo poznání Boha nebo vůbec pravý pojem o Bohu.

Při sebemenším tušení skutečnosti by se všem lidem vedlo jako pastýřům, ba vzhledem k velikosti celé události by tomu vůbec nemohlo být jinak: padli by ihned na kolena… *z bázně!* Neboť kdyby to člověk vytušil, musela by se ho především zmocnit velká bázeň a přinutit ho, aby klesl na kolena, protože vytušením Boha vyjde najevo také velká vina, kterou na sebe člověk na zemi uvalil tím, že lhostejně přijímá Boží milosti a nic za to skutečně ve službě Bohu nekoná!

Jak je to zvláštní, že každý člověk, který chce výjimečně nechat na sebe opravdu působit vánoční svátky, se snaží přenést se při tom do dětství!

To lze přece považovat za dost zřetelné znamení, že jako *dospělý* již není vůbec schopen prožívat vánoční svátky *citem!* Je to důkaz, že *ztratil* něco, co *měl* jako dítě! Proč se nad tím lidé nezamyslí!

Je to opět duchovní lenost, která jim brání, aby se těmito věcmi vážně zabývali. »To je pro děti,« myslí si, a dospělí na to nemají vůbec čas! Musí přemýšlet o *něčem důležitějším*.

Něco důležitějšího! Tím myslí jen honbu za pozemskými věcmi, tedy práci rozumu! Když se někdy dá možnost citu, aby se projevil, rozum rychle zažene vzpomínky daleko od sebe, jen aby neztratil prvenství!

Ve všech těchto zdánlivě nepatrných skutečnostech by bylo možné poznat *největší* věci, jen kdyby k tomu rozum dopřál dost času.

On však má převahu, a proto bojuje s veškerou lstivostí a záludností, aby si ji udržel. To znamená, že nebojuje on, ale ve skutečnosti bojuje to, co jej používá jako nástroj a skrývá se za ním: temno!

Temno nechce připustit, aby člověk našel ve vzpomínkách Světlo. A *jak* duch touží najít Světlo a načerpat z něho novou sílu, poznáte podle toho, že se vzpomínkami na svatou noc z dětství se probouzí také neurčitá, téměř teskná touha, která je schopna mnoho lidí přechodně naladit na měkko.

Tato měkká nálada by se mohla stát nejlepší půdou k *probuzení*, kdyby byla využita, a to ihned a s veškerou silou! Dospělí se však žel pouze pohrouží do snění a při něm promarní vzrůstající sílu, připraví se o ni. A ve snění pomine i příležitost, aniž by přinesla užitek nebo byla využita.

I když mnohý člověk uroní několik slz, stydí se za ně, snaží se je skrýt a vzchopí se trhnutím těla, v němž je často patrný nevědomý vzdor.

Jak mnoho by se z toho lidé mohli naučit! Ne nadarmo se do vzpomínek na dětství vplétá lehký stesk. Je to nevědomé cítění, že je ztraceno něco, po čem zůstala prázdnota, neschopnost cítit ještě dětsky.

Určitě jste často pozorovali, jak povznášejícím a osvěžujícím dojmem působí bez jakýchkoliv řečí pouhou svojí přítomností každý člověk, jemuž občas *dětsky* zazáří oči.

Dospělí nesmí zapomínat, že dětské není dětinské. Vy však nevíte, proč může dětskost tak působit a co to vůbec je! A proč Ježíš řekl: »Buďte jako děti!«

Abyste zjistili, co je dětské, musíte si nejdříve uvědomit, že dětskost vůbec nesouvisí s dítětem jako takovým. Jistě sami znáte děti, jimž chybí opravdu krásná dětskost! Jsou tedy děti bez dětskosti! Zlostné dítě nebude nikdy působit dětsky, stejně jako nezbedné, lépe řečeno nevychované dítě!

Z toho jasně vyplývá, že dětskost a dítě jsou dvě samostatné věci.

To, čemu se na zemi říká dětské, je částí působení *čistoty!* Čistoty ve vyšším, nejen v pozemsky lidském smyslu. Člověk, který

žije v paprsku božské čistoty, který ve svém nitru dopřává místo paprsku čistoty, tím získal i dětskost, ať v dětském věku nebo až jako dospělý.

Dětskost je projevem vnitřní čistoty, neboli znamením, že se takový člověk oddal čistotě a slouží jí. To všechno jsou jen různé způsoby vyjádření, ve skutečnosti je to ale vždy totéž.

Dětsky tedy může působit jen dítě, které je vnitřně čisté, a pak dospělý, který v sobě má čistotu. Proto působí *osvěžujícím* a oživujícím způsobem, a vzbuzuje také důvěru!

A tam, kde je pravá čistota, může vejít i pravá láska, neboť Boží láska působí v paprsku čistoty. Paprsek čistoty je pro ni cestou, po níž kráčí. Jinou cestou by nemohla jít.

Kdo nepřijal do svého nitra paprsek čistoty, k tomu nemůže nikdy zavítat paprsek Boží lásky!

To mějte vždy na paměti a darujte *sami sobě* jako vánoční dar pevné předsevzetí, že se otevřete čistotě, aby o slavnosti Zářící hvězdy, která je slavností Růže v lásce Boží, k vám mohl po cestě čistoty proniknout paprsek lásky!

Pak jste *správně* slavili tuto slavnost svaté noci, jak je to podle vůle Boží! Tím přinášíte pravý dík za nepochopitelnou milost, kterou Bůh poskytuje stále znovu zemi o vánocích!

Dnes se koná mnoho bohoslužeb na památku narození Syna Božího. Projděte v duchu nebo i ve vzpomínkách chrámy všeho druhu, nechte při tom mluvit svůj cit, a rozhodně se odvrátíte od shromáždění, jimž se říká bohoslužby!

V prvním okamžiku bude člověk udiven, že takto mluvím, neví, co tím chci říci. To ovšem jen proto, že se až dosud nikdy nenamáhal, aby přemýšlel o slově »bohoslužba« a pak to srovnal s úkony, které se označují jako bohoslužba. Přijali jste to jednoduše jako mnohé, co se ze zvyku dělá již po staletí.

A přece je slovo »bohoslužba« tak jednoznačné, že by je vůbec nebylo *možné* používat v nesprávném smyslu, kdyby člověk stále znovu *lhostejně* nepřijímal bez námitek staletý zvyk a neudržoval jej. Co se *nyní* označuje jako bohoslužba, je v nejlepším případě

modlitba, spojená s pokusy lidí o výklad oněch slov, jež byla jako slova Syna Božího teprve později zapsána lidskou rukou.

Na této skutečnosti nelze nic změnit. Člověk nemůže popírat takové výroky, chce-li zůstat poctivý k sobě a k tomu, co se skutečně stalo. Především když nebude líný důkladně o tom přemýšlet a nebude používat ke své omluvě prázdné fráze, které mu dávají jiní.

A přece právě nyní je slovo »bohoslužba« ve své podstatě natolik živé a promlouvá samo sebou k lidem *tak* jasně, že jen při troše cítění by je bylo stěží možné používat pro něco takového, co se tím ještě dnes označuje, přestože se pozemští lidé považují za velmi pokročilé.

Bohoslužba musí být *živá*, má-li se uskutečnit Slovo se vším, co obsahuje. Musí se projevovat v *životě*. Když se zeptám, co si, lidé, představujete pod slovem služba, tedy *sloužení*, nebude nikdo, kdo by odpověděl jinak než slovem: *pracovat!* To zcela jasně spočívá již ve slově »služba« a není vůbec možné představovat si přitom něco jiného.

Boho*služba* na zemi není přirozeně nic jiného než *pracovat* zde na zemi ve smyslu Božích zákonů, zachvívaje se v nich pozemsky působit, vůli Boží proměňovat na zemi v čin!

A to všude schází!

Kdo se snaží pozemskou činností sloužit Bohu? Každý při tom myslí jen na sebe a částečně na ty, kteří jsou mu pozemsky blízcí. Domnívá se však, že *slouží* Bohu, když se k němu modlí!

Uvažujte někdy sami o tom, v čem vlastně spočívá sloužení Bohu. Je to všechno možné, jen ne *sloužení!* Taková je jedna část toho, co se dnes nazývá bohoslužbou; tato část obsahuje *modlitbu*. Druhou část, výklad Slova sepsaný lidmi, lze považovat jenom za poučování těch, kdo se opravdu snaží to pochopit. O lhostejné a povrchní stejně nejde.

Zcela právem se říká *»navštívit«* bohoslužbu nebo »účastnit se« jí. To jsou *správné* výrazy, které mluví samy za sebe!

Boho*službu* má ale člověk *konat sám* a ne stát stranou. »Prosit«

není sloužit, neboť při prošení obyčejně chce člověk něco od Boha dostat, Bůh má pro něho něco udělat, což je od pojmu »sloužit« velmi vzdáleno. Prošení a modlení tedy nemá s boho*službou* nic společného.

To snad bude snadno pochopitelné *každému* člověku. Všechno, co člověk na zemi činí, přece musí mít smysl. Člověk nemůže zneužívat dar řeči, jak chce, aniž by mu to neuškodilo. To, že nezískal znalosti o moci, která spočívá i v lidském slově, ho před tím nemůže ochránit.

Je to *jeho* chyba, jestliže to opomene! Pak je podroben následkům nesprávného používání slov, což mu překáží, místo aby ho to podporovalo. Samočinné tkaní všech prazákonů stvoření se nezastavuje a nečeká před tím, co lidé zameškali, ale všechno, co je vloženo do stvoření, jde svou cestou s neochvějnou přesností.

To je to, co si lidé nikdy neuvědomují, a proto toho ke své škodě ani nedbají. Projevuje se to vždy přiměřeně dokonce i v těch nejmenších, nejnepatrnějších věcech.

Nesprávné označování shromáždění slovem »bohoslužba« přispělo také hodně k tomu, že lidé nevykonávali pravou bohoslužbu, protože se každý domníval, že již učinil dost, když se zúčastnil takové bohoslužby, která však nikdy nebyla pravou boho*službou*. –

Nazývejte taková shromáždění hodinou *společného uctívání* Boha, to by se alespoň přibližovalo jejich smyslu a do jisté míry také ospravedlňovalo zavedení zvláštních hodin věnovaných tomuto účelu, i když uctívání Boha se může projevovat v každém pohledu, ve všem myšlení a jednání.

Nejeden člověk si možná pomyslí, že to není vůbec možné, nechce-li působit strojeně, příliš nuceně. Ale tak tomu není. Čím více je pravé uctívání Boha patrné navenek, tím je člověk ve všem, co koná, přirozenější, dokonce i ve svých nejjednodušších pohybech. Zachvívá se v upřímném díku svému Stvořiteli a užívá milostí v *nejčistší* formě.

Přeneste se dnes, v tento vánoční svátek, na některou pozemskou bohoslužbu!

V každém slově by se měly zachvívat blaženost a jásavý dík za milost, kterou tím Bůh kdysi prokázal lidstvu, pokud lidé tuto milost dovedou vůbec ocenit, neboť lidský duch nedokáže *plně* pochopit její skutečnou velikost.

To však hledáme všude marně. Chybí radostný vzlet ke světlým výšinám! Ani stopy po jásavém díku. Často lze dokonce postřehnout tíseň, pramenící ze zklamání, jež si člověk neumí vysvětlit.

Jen jedno lze všude nalézt, něco, co nesmazatelně označuje způsob provádění bohoslužeb všech vyznání nebo nutí ke slyšitelnému ztělesnění všeho, co se zachvívá v bohoslužbě: z hlasů kazatelů se ozývá jednotvárný, žalostný zvuk, který neustálým opakováním unavuje a klade se jako šedý závoj na usínající duše.

Někdy to ale také zní jako skrytý nářek nad něčím ztraceným nebo nenalezeným! Jděte tam a naslouchejte! Všude se setkáte s tímto zvláštním, nápadným jevem!

Lidé si to neuvědomují, ale jak se říká, je to tak!

A to je pravda. Dochází k tomu, aniž to řečník chce, a zřetelně to ukazuje, jakým způsobem se vše zachvívá. O radostném vzletu nebo o planoucím nadšení nemůže být ani řeči, ale je to jako mdlé, malátné doutnání, které nemá sílu prorazit volně vzhůru.

Kde se kazatel nedá »unášet« mdlým, malátným tónem těchto bohoslužeb, zůstane-li jím nedotčen, což by znamenalo, že je do určité míry vlažný nebo že vědomě stojí stranou, tam se všechna slova budou zdát *nadnesená* a to je totéž co zvučící kov, je to chladné, bez vřelosti, bez přesvědčení.

V obou případech chybí žár přesvědčení, síla vítězného vědění, jež to chce s radostným jásotem zvěstovat všem bližním!

Jestliže se podobně jako u slova »bohoslužba« používá mylné označení pro něco, co má jiný obsah, než co toto označení vyjadřuje, pak se tato chyba projeví. Síla, která by při tom mohla působit, přijde následkem používání nesprávného označení již předem nazmar. Nemůže dojít ke skutečnému jednotnému zachvívání, protože vlivem tohoto označení vznikl jiný pojem a ten se pak nenaplňuje. Provádění bohoslužby je v rozporu s tím, jaký obraz vyvo-

lává slovo »bohoslužba« v nejvnitřnějším cítění každého lidského ducha.

Jděte, učte se a brzy poznáte, kde se vám podává pravý chléb života! Společná shromáždění používejte především jako *hodiny posvátného uctívání Boha*. *Službu* Bohu však projevujte v celém působení během svého bytí, v životě samém, neboť *tím* máte radostně *sloužit* svému Tvůrci, vděčni za milost, že smíte *být!*

Učiňte vše, co myslíte a konáte, jedinou boho*službou!* Pak vám to přinese *mír*, po němž toužíte. A i když vás lidé budou velmi utiskovat, ať již ze závisti, ze zlomyslnosti nebo z nízkých zvyků, vy budete mít *v* sobě neustále mír a ten vám nakonec umožní překonat všechny těžkosti!

NEUPADNĚTE V POKUŠENÍ!

BDĚTE a modlete se, abyste *neupadli* v pokušení!

Tuto výstrahu ze Světla lidé dosud považovali jen za dobrotivou radu Syna Božího Ježíše. Bylo tomu tak proto, že následkem své velké domýšlivosti mu přisuzovali změkčilost.

Musím vám dnes tuto výstrahu zopakovat!

Je to ale víc než rada. Je to Boží *požadavek* na vás, lidé, chcete-li se zachránit před jedovatými plody svých nesprávných názorů a pojmů.

Nemyslete si, že vás Bůh jen tak beze všeho vyzdvihne z odporného bahna, které vás s velkou houževnatostí obklopuje. Je to stejná houževnatost, s jakou jste dříve ve své tvrdošíjné svéhlavosti vytvářeli toto bahno v rozporu s vůlí Boží.

Bůh vás z něho nevyzdvihne z vděčnosti za to, že snad už konečně chcete, ó ne, *vy sami* se z něho musíte vyprostit, stejně jako jste do něho vlastním přičiněním klesli!

Vy se musíte namáhat, poctivě a velmi pilně se snažit, abyste se mohli opět dostat vzhůru na zdravou půdu. A *teprve až se budete sami snažit*, dostane se vám k tomu síly, ale vždy jen v té míře, jak velké bylo vaše chtění. To je neúprosný požadavek spravedlnosti, která je v Bohu. –

A *v tom* spočívá pomoc, která je vám zaslíbena a jíž se vám dostane v tom okamžiku, kdy se chtění ve vás konečně stane činem, ne dříve.

Jako *dar* Boží je vám k tomu dáno *Slovo.* Naprosto jasně vám ukazuje cestu, po níž musíte jít, chcete-li se zachránit! Ve *Slově* je milost, kterou Bůh poskytuje ve své nepochopitelné lásce, tak jako to již jednou učinil prostřednictvím Ježíše.

Slovo je *dar.* Největší *obětí* Boží je však *čin* spočívající v tom, že Slovo bylo posláno až do hrubohmotných úrovní sem k vám lidem. To je při nepřátelském stanovisku, jež lidé následkem své domýšlivosti zaujímají ke Světlu, vždy spojeno s velkým utrpením. A nikdo jiný nemůže dát lidem pravé Slovo než část Slova samého. Ten, kdo přinesl živé Slovo, musí tedy *být sám* také ze Slova!

Kdyby však poté, co u lidí na této zemi došlo k zatemnění, jim *nebylo* dáno Slovo, museli by spolu s temnotou, která je těsně obklopuje, klesnout do rozkladu.

Pro malý počet těch, kdo ještě v sobě mají touhu po Světle, bez ohledu na temnoty, jež si lidé vytvořili, poslal Bůh ve své spravedlnosti a lásce ještě jednou živé Slovo do těchto temnot, aby kvůli spravedlnosti nemuselo těch několik málo lidí zahynout spolu s ostatními, ale aby se ještě mohli zachránit na cestě, kterou jim Slovo ukazuje.

Aby však Slovo mohlo ukázat cestu, jež vede z temnot, muselo nejdříve temnoty poznat a prožít je na sobě. Muselo se samo ponořit do temnot, aby jako první šlo cestou vedoucí z nich a tím ji prorazilo všem lidem, kteří je chtějí následovat.

Jen tím, že Slovo prošlo cestou ven z temnot, mohlo tuto cestu vysvětlit a tak ji lidem přiblížit!

Bez této pomoci by to lidé sami od sebe nikdy nedokázali. Lidé, pochopte tedy, že takové rozhodnutí, jež bylo nutné učinit jen kvůli malému počtu lidí, bylo skutečně velikou obětí lásky! Obětí, kterou může přinést jen *Bůh* sám ve své neomylné spravedlnosti!

To byla *oběť*, jež se v zájmu spravedlnosti a lásky *musela* zcela zákonitě naplnit v nedotknutelné a neochvějné dokonalosti Boží vůle.

To však není pro lidi omluvou, protože nutnost přinést tuto oběť nastala teprve tehdy, když lidstvo odvrácené od Světla selhalo.

I když tedy tato oběť vyplynula ze zákonitosti svaté vůle Boží, není vina lidstva o nic menší, ale je naopak ještě větší, neboť lidstvo rouhavě všechno ztížilo, protože to, co mu Bůh svěřil, pokřivilo a uvedlo ve zmatek.

Tato veliká oběť tedy stojí sama o sobě jako důsledek dokonalosti nejsvětější vůle Boží.

Jestli se však skutečně chcete ještě zachránit, je to jen a jen *vaše věc*, neboť dokonalost Boží, na jejímž základě byla tato veliká Boží oběť přinesena jako nutná, nyní požaduje, aby bylo zničeno všechno, co se v celém stvoření není schopno dobrovolně podřídit zákonům Boží vůle.

Nepřichází zde v úvahu slitování ani únik, výjimka ani odchylka, ale pouze se podle zákonů stvoření všechno rozuzluje a vyčerpává při tom, jak se nyní uzavírá kruh všeho dosavadního jednání.

Proto ten požadavek: »Bděte a modlete se, abyste *neupadli* v pokušení!«

Pochopte správně tato slova, a pak již v nich poznáte přísný požadavek. *Bděte* vyzývá váš *cit* k čilosti, a tím požaduje, aby byl váš duch pohyblivý! Jen v tom je opravdová bdělost a také *v tom* má opět ženství předcházet, neboť je mu dána větší a jemnější citovost.

Ženství má být bdělé silou své čistoty, jíž musí sloužit, chce-li věrně plnit svůj úkol ve stvoření. To ale může činit jen jako kněžka čistoty!

»Bděte a *modlete se«* jsou slova, která jsou vám ještě jednou dána na cestu. *Bdění* se týká vašeho pozemského života, v němž máte být v každém okamžiku připraveni jasně vyciťovat dojmy doléhající na vás a také je zkoumat a posuzovat, stejně jako máte předem pečlivě prozkoumat všechno, co z vás vychází.

Modlením udržujete spojení se světlými výšinami a otevíráte se posvátným proudům sil, abyste je pozemsky využili.

K tomu je modlitba, která nutí vaši mysl, aby se obracela pryč od této země a směřovala vzhůru. *Proto* ten požadavek, jehož plnění vám přinese jenom nesmírný užitek, neboť se vám bude dostávat silných pomocí, jejichž přílivu byste se jinak uzavírali nedbáním zákonů ve stvoření.

Jestliže plníte *obojí*, nemůžete nikdy *upadnout* v pokušení! Vyložte si také tento pokyn správně, protože je-li vám řečeno, »abyste

neupadli v pokušení«, neznamená to, že když budete bdít a modlit se, vás již nepotkají pokušení, vyhnou se vám, že se v nich tedy neocitnete. Znamená to, že pokud zůstanete vždy bdělými a budete se modlit, nemůžete nikdy padnout, přiblíží-li se k vám pokušení, a dokážete vítězně překonat všechna nebezpečí!

Jen klaďte v této větě správně důraz na její slova, tak jak je míněna. Neklaďte důraz na slovo »pokušení«, ale na slovo: *»neupadli«*, pak snadno pochopíte správný smysl. Zní to: »Bděte a modlete se, abyste *neupadli* v pokušení!« Bdění a modlení jsou tedy ochranou před *pádem*, nevylučují však, že se k vám zde uprostřed temnot nepřiblíží pokušení. Vždyť stojíte-li na správném stanovisku, může vás každé pokušení jen posílit, přimět vašeho ducha, který je nucen klást tomuto nátlaku odpor, aby se více roznítil a vzplanul, musí vám tedy přinést velký užitek.

To všechno již nebude pro lidstvo nebezpečné, ale bude to pro ně radostí, bude to přispívat k vítanému pohybu ducha, jenž místo aby překážel, bude jen podporovat, *jestliže ženství bude věrně plnit úkol*, který mu Tvůrce svěřil a pro nějž bylo zvlášť vyzbrojeno.

Když bude konečně poctivě chtít, nebude pro něho těžké tento úkol skutečně plnit. Jeho úkol spočívá v kněžství čistoty!

To může ženství vykonávat *všude* a v každý čas. Nepotřebuje k tomu zvláštní povinnosti, může tak činit *každým pohledem* a *každým slovem* vycházejícím z jeho úst, dokonce i každým pohybem. Musí se mu to stát naprosto přirozeným, neboť zachvívat se ve světle čistoty je jeho vlastním živlem a tomu se dosud lehkomyslně a se směšnou ješitností samo uzavíralo.

Probuďte se, ženy a dívky! Jděte při uskutečňování své lidské ženskosti tou cestou, kterou vám Tvůrce přesně vyznačil a pro kterou smíte vůbec být v tomto stvoření!

Pak se před vámi velmi brzy ukáže zázrak za zázrakem. Kamkoliv pohlédnete, všechno rozkvete, protože vámi bude hojně proudit Boží požehnání, jakmile čistota vašeho chtění k tomu urovná cestu a otevře ve vás brány!

Štěstí, mír a radost, jakých dosud nebylo, zářivě zaplaví tuto ze-

mi, když bude ženství mostem ke světlejším úrovním, jak je to ve stvoření zamýšleno. A když bude vzorným bytím udržovat v každém duchu touhu po Světle, stane se strážkyní posvátného plamene!

Ó ženo, co ti bylo dáno, a jak rouhavě jsi zneužila všechny drahocenné a vznešené Boží milosti!

Vzpamatuj se a staň se kněžkou čistoty nejvnitřnějšího cítění, abys štěstím blažena mohla kráčet kvetoucí zemí, v níž lidé se zářícíma očima jásavě děkují svému Tvůrci za milost pozemského života, který používají jako stupeň vedoucí k bráně věčných zahrad!

Pohleďte na svůj úkol, který je před vámi, ženy a dívky, jako budoucí kněžky božské čistoty zde na zemi, a neustaňte, dokud nedosáhnete všeho, co vám k tomu chybí!

SMYSL PRO RODINU

ÚTULNÝ domov! Znění těchto slov zřetelně naznačuje, *jaký* má být domov, který si člověk zakládá zde na zemi.

*Výraz »*útulný domov« je sice zcela správný jako vše, co slova dávají lidem, ale člověk i zde pokřivil jeho jasný smysl a při svém klesání jej strhl s sebou dolů.

Tak se připravoval o jednu pomoc za druhou, jež mu mohly být v pozemském bytí oporou. Všechno, co bylo při svém vzniku čisté, bylo nesprávným lidským myšlením velmi zakaleno a často dokonce zlovolně změněno v bahno; to se pak stalo hromadným hrobem duší.

K tomu patří také smysl pro rodinu v *dosavadní* formě, který je často opěvován a vyzvedáván jako něco ušlechtilého a význačného, co má zvlášť vysokou hodnotu. Je považován za něco, co je člověku velkou oporou, posiluje ho a podporuje a činí z něho váženého pozemského občana, který je schopen – v bezpečí a chráněn – podstupovat boj o existenci, jak dnes lidé rádi označují pozemský život.

Lidé, jak jste bláhoví, jak úzce omezený máte rozhled po všem, zejména po tom, co se týká *vás* i vašeho putování úrovněmi stvoření.

Právě smysl pro rodinu, jehož si tak vysoce ceníte, je jednou z oněch jam, které s naprostou jistotou vyžadují nespočet obětí a také jich dosahují. Mnoho lidí je do nich totiž na základě nepsaných zákonů lidských zvyklostí bezohledně vrženo a drženo v nich tisícerýma rukama, až v nich žalostně duševně zakrní, trpně se podřídí línému davu a ten je strhne s sebou do hlubin mdlé neosobnosti!

A je to zvláštní: Právě všichni tito lidé, kteří s houževnatostí lpí na takových nesprávných formách, si ještě myslí, že tím obstojí před Bohem jako zvláště cenní. Ale já vám pravím, že takové lidi, kteří *překáží* vývoji a zesílení mnoha lidských duchů, místo aby je podporovali, je nutné považovat za škůdce!

Otevřete konečně brány svého cítění, abyste mohli sami poznat vše nesprávné, co se zahnízdilo ve *všech* věcech a zvycích, které si člověk vytvořil, neboť je vytvořil pod nadvládou pokřiveného rozumu řízeného Luciferem!

Chci se pokusit dát vám obraz, který vám pomůže ke snadnějšímu porozumění. Úzce souvisí s velikým a zákonitým kroužením ve stvoření, které – poháněno zákonem pohybu – má všechno udržovat zdravé, protože jen ve správném pohybu může být svěžest a síla.

Vyjděme z toho, jaké to na zemi *má* být, nikoliv jaké to dnes je. Všechno duchovno na zemi se má podobat průzračné tekutině, která je a zůstává v neustálém krouživém pohybu, aby nezhoustla nebo dokonce neztuhla.

Představte si vesele bublající potok. Jak lahodná je jeho voda, jak osvěžuje a oživuje, poskytuje na své cestě občerstvení všem žíznícím, a přináší tak radost a požehnání.

Jestliže se ale od této vody oddělí tu a tam maličká částečka a samovolně odskočí stranou, pak tato oddělená část zůstane ve většině případů brzy klidně stát jako maličká tůňka. Ve svém osamocení rychle ztrácí svěžest a průzračnost a vydává odporný zápach, protože bez pohybu se stále více kazí a musí se zkalit a zahnívat.

Právě tak je tomu i s duchovním zachvíváním pozemských lidí. Dokud podle zákona pohybu harmonicky krouží bez zadržování nebo spěchu, bude se také vyvíjet k netušené síle a přinese požehnání a trvalý vzestup. Toto duchovní zachvívání je totiž současně podporováno všemi druhy záchvěvů celého stvoření a nic se nestaví proti němu, ale všechno se s ním radostně spojuje a podporuje a posiluje jeho působení.

Takové bylo zachvívání kdysi před dávnými, dávnými časy. Se zdravou nenuceností a samozřejmostí se každý lidský duch radost-

ně vyvíjel a stoupal v poznání stále výš a výš. Vděčně přijímal všechny paprsky, které mu mohly být ze Světla seslány, aby mu pomohly. Tak plynul svěží proud duchovních sil živé vody až dolů k zemi a odtud – v podobě vděčného uctívání a proudění vznikajícího z trvalého prožívání – míruplně opět vzhůru k udržujícímu zdroji.

Následkem toho se všemu nádherně dařilo a v radostném, nezdržovaném kroužení harmonického pohybu zaznívaly v celém stvoření jako jásavý chvalozpěv zvučné akordy nezkalené čistoty.

Takové to bylo kdysi, dokud lidská ješitnost nezačala pokřivovat poznatky vytvářením nesprávných základních pojmů. To vneslo do nádherného vzájemného působení veškerého záření ve stvoření poruchy. Tyto poruchy se neustále zvětšují a musí nakonec způsobit zhroucení všeho, co se s nimi úzce spojilo.

Patří k nim vedle mnoha jiných i dnešní strnulý smysl pro rodinu, který se ve své nesprávné formě téměř neuvěřitelně rozšířil.

Stačí, když si to obrazně představíte. V harmonickém zachvívání a kroužení ducha usilujícího vzhůru, který osvěživě zářil kolem země, společně s bytostným ji blahodárně jasně prozařoval a svou silnou touhou po Světle ji táhl s sebou vzhůru, se náhle zhustily malé částečky, kroužily už jen líně a způsobily váznutí. Asi tak jako u vychládající polévky, v níž se sráží a odděluje tuk.

Možná, že porozumíte ještě snadněji, přirovnám-li tento děj k nezdravé krvi, která místy zhoustne, může proudit tělem už jen líně, a tak brzdí nutný a udržující krevní oběh.

Díky tomuto obrazu lépe poznáte základní, skutečný význam *duchovního* tepu ve stvoření, jehož malým odrazem je v nejhrubší formě proudění krve v lidském těle. To je pro vás srozumitelné lépe než obraz vychládající polévky a bublajícího potůčku.

Dalším přirovnáním mohou být ještě zrnka písku vhozená do dobře naolejovaného stroje, která působí rušivě.

Jakmile se smysl pro rodinu, sám o sobě přirozený, vyvine nezdravě a nesprávně, musí duchu, jenž radostně usiluje vzhůru, překážet v jeho nutném zachvívání podle zákona pohybu a strhovat ho do-

lů. Základem dnešního smyslu pro rodinnou soudržnost je totiž pouze výchova, zachování *hrubohmotných* výhod a také pohodlí, nic víc.

Tak postupně vznikla rodinná seskupení, která zatěžují a ochromují veškeré duchovní zachvívání. Jejich zvláštní druhy ani nelze označit jinak, protože ti, kdo k nim patří, se navzájem *poutají*, visí na sobě, a tvoří tak zátěž, která je drží dole a táhne je stále hlouběji.

Činí se vzájemně závislými a postupně ztrácejí to, co je vysloveně znakem *samostatné osobnosti*, co je označuje jako duchovní, a proto je k tomu i zavazuje.

Tím lidé nevšímavě odsunují stranou příkaz, který je jim určen a který spočívá ve vůli Boží, a činí ze sebe jakýsi druh skupinových duší, jimiž vzhledem ke své podstatě nikdy nemohou skutečně být.

Každý mluví do cest druhého, často je chce dokonce určovat, a navazuje tak neroztržitelná, svazující vlákna, která všechny vzájemně poutají a tlačí dolů.

Ztěžují jednotlivci, aby se jich zbavil, když se probudí jeho duch, a šel samostatně svou cestou, na níž se může vyvíjet a která je mu také určena osudem. Tak ztratí možnost osvobodit se od své karmy a zahájit Bohem chtěný vzestup ducha.

Jakmile chce učinit první krok na cestě vedoucí ke svobodě *svého* ducha, na cestě, jež je jen *pro něho* a *jeho* vlastní druh tou pravou, není ale současně pro všechny, kdo si říkají členové rodiny, ostatní okamžitě spustí křik, napomínají, prosí, vyčítají nebo i vyhrožují a snaží se tohoto »nevděčníka« opět strhnout zpět a uvést ho do područí své rodinné lásky nebo mu vnucovat své názory!

Co všechno se zde neudělá, čím vším se neargumentuje, zejména když se jedná o to nejcennější, co člověk má. K tomu patří Bohem daná nutná schopnost rozhodovat se v *duchovních* záležitostech podle své svobodné vůle, za což se podle zákona zvratného působení nebude zodpovídat nikdo jiný než *jedině on sám.*

Je to vůle Boží, aby se člověk bezpodmínečně vyvíjel ve *vlastní* osobnost, která si je vědoma naprosté zodpovědnosti za své myšlení, chtění a konání! Rozvinout vlastní osobnost, posílit schop-

nost samostatně se rozhodovat a především nutně zocelit ducha a udržet jej čilým, aby byl trvale bdělý, to vše je možné jedině tehdy, je-li člověk odkázán sám na sebe. Tato možnost však *v poutajícím smyslu pro rodinu úplně zaniká*. Tento smysl otupuje, potlačuje vzklíčení i radostný rozkvět toho nejcennějšího v člověku, co ho před ostatními hrubohmotnými tvory označuje za člověka: jeho *vlastní osobnosti*, k čemuž ho uschopňuje a vede jeho duchovní původ.

Člověk se nemůže rozvinout, protože vyskytuje-li se smysl pro rodinu v *nepěkné* podobě, činí si členové rodiny jenom nároky na práva, která ve skutečnosti vůbec neexistují. Tak se takový smysl pro rodinu často stává neslýchaným utrpením, porušuje mír a ničí každé štěstí. Následek toho je, že nakonec všechna síla nutící ke vzestupu odplyne.

Jen svolejte *všechny*, kteří tím již museli trpět a duševně při tom zakrněli – budou jich nespočetné zástupy!

Když je smysl pro rodinu provanut dobrotivou láskou pozemských lidí nebo pocitem, jemuž pozemští lidé říkají láska, není to o mnoho lepší. Potom se totiž budou členové rodiny vždycky snažit učinit jednotlivci všechno co nejpohodlnější, ušetřit ho… z lásky, péče nebo rodinné povinnosti právě toho, co by ho donutilo rozvinout duchovní síly.

A takovým lidem, jimž je urovnávána každá cesta, ostatní často závidí a dokonce je kvůli tomu možná i nenávidí! Ve skutečnosti zasluhují jen politování, protože takto nesprávně zaměřenou lásku nebo zvyky založené na nesprávně chápaném smyslu pro rodinu nelze nikdy považovat za dobrodiní. Působí jako zvolna účinkující jed, který s neomylnou jistotou nepřipustí, aby se rozvinuly síly dotyčného člověka, a tak jen oslabuje jeho ducha.

Lidem se tímto způsobem bere dočasný tlak, který je v přirozeném vývoji zamýšlen a který vyžaduje rozvoj všech duchovních sil. Právě tím je nejlepší a nejjistější pomocí duchovnímu vývoji jako milost všemoudrého Tvůrce, v níž je velké požehnání přispívající k udržování a podpoře všeho ve světě.

Dnes všeobecně známý a oceňovaný smysl pro rodinu v širším slova smyslu je pro každého lidského ducha nebezpečným uspávacím nápojem, který ho unaví a ochromí. Překáží a brání nutnému duchovnímu vzestupu, protože jednotlivým členům rodiny je odklízeno z cesty právě všechno, co jim může pomoci, aby vnitřně zesílili. Vychovávají a vypěstovávají se z nich duchovně mdlé skleníkové rostliny, ne však silní duchové.

Jsou tisíce druhů škodlivých, překážejících zvyklostí, jež nesprávně uplatňovaný smysl pro rodinu přináší s sebou jako špatné následky. Můžete se to velmi rychle a snadno naučit rozpoznávat, získáte-li nejdříve schopnost pozorovat všechno ze správného stanoviska. To musí vnést život a pohyb do dosud líné masy nehybných rodinných seskupení, jež se valí a působí v Bohem chtěném koloběhu zdravého duchovního pohybu odpovídajícího zákonům stvoření jako překážka a brzda. Ochromují a otravují všechno, co je radostné a svěží, a zároveň se tisícerými pouty ovíjejí kolem lidských duchů usilujících vzhůru, aby jim neunikli nebo aby nevnesli do starých vyježděných kolejí neklid, který by je rušil z jejich pohodlí a samolibosti.

S úlekem zjistíte, že i vy sami ještě vězíte v takové spleti nitek podobni mouše lapené v síti smrtonosného pavouka.

Jestliže se jen pohnete, jestliže se pokusíte vyprostit se z ní, abyste dosáhli Bohem chtěné duchovní samostatnosti, protože odpovídat se musíte přece vy sami, s hrůzou uvidíte, jak dalekosáhle se projeví již pouhý váš pokus se pohnout, a podle toho pak také můžete teprve poznat, jak mnoho je nitek, do nichž vás neúprosně zapředly vaše nesprávné zvyklosti!

Při tomto poznání se vás zmocní úzkost. K poznání můžete dospět jen *prožíváním*, možnosti prožívat se vám však rychle dostane. Kolem vás všechno vzkypí, jakmile vaše okolí zpozoruje, že to se změnou svého myšlení a cítění myslíte *vážně*, že váš duch se chce probudit a jít svými *vlastními* cestami, které jsou mu na základě zvratného působení dřívějších rozhodnutí předurčeny k vývoji a současně i k osvobození a spáse.

Budete překvapeni, ba ohromeni, až uvidíte, že by vám ostatní rádi prominuli každou sebehrubší chybu, všechno, i to nejhorší, jenom ne snahu stát se *duchovně* svobodnými a mít *vlastní* přesvědčení! I když o tom nechcete vůbec mluvit a nevšímáte si ostatních, uvidíte, že na tom nemůžete nic změnit, protože *vám* nedají pokoj!

Budete-li ale v naprostém klidu pozorovat a zkoumat, o to více poznáte vše nesprávné, co mají lidé v sobě. Neboť lidé v náhle probuzeném horlivém úsilí vás zadržet *ukazují* zcela zřetelně, *jací* jsou. Je to horlivost, kterou podněcuje jedině neklid vyvolaný něčím neobvyklým a jež vyvěrá ze snahy zůstat v navyklé vlažnosti a nebýt v ní rušen.

Je to strach *z toho*, že se náhle ocitnou před *Pravdou*, která je úplně jiná než to, čím se dosud v líné samolibosti ukolébávali.

ÚTULNÝ DOMOV

TISÍCERÉ jsou smyčky, v nichž jsou lidé zadrhnuti ve zdánlivém pohodlí. Jen ti, kdo v sobě cítí Boží zákon duchovního pohybu a usilují o probuzení, vyciťují tato pouta nanejvýš bolestivě, protože pouta se zařezávají teprve tehdy, když se takto opředený člověk snaží z nich vyprostit.

A přece je toto vyproštění tím jediným, co ho může zachránit před upadnutím do duchovního smrtelného spánku!

Dnes asi stěží správně porozumíte těmto mým slovům v celé jejich závažné pravdivosti, neboť lidstvo se samo příliš omotalo pouty a nemá již téměř možnost volně se rozhlédnout ani to plně pochopit.

Proto Boží spravedlnost nyní tato pouta *přeřízne* a rozbije, i když to lidem způsobí velkou bolest a utrpení, ale jinak to není vůbec možné. Teprve *po* přeříznutí a odpadnutí pout a smyček budete schopni správně pochopit moje slova, až s hrůzou pohlédnete nazpět na své dosavadní nesprávné myšlení!

Přesto vám chci uvést několik malých příkladů z mnoha, které vám snad umožní o tom alespoň něco vytušit.

Podívejte se spolu se mnou na dnešní život lidí:

Je správné, jsou-li děti v dětství věrně opatrovány a hlídány a je-li dorůstající mládeži poskytnuto jako výzbroj na cestu pozemským životem přiměřené vzdělání.

Pak však musí být každému jednotlivci ponechána, ba dokonce *poskytnuta* možnost, aby se *sám* vypracoval od nejmenších začátků. Nesmí se mu hned všechno usnadňovat!

V usnadňování nebo ulehčování spočívá největší nebezpečí, protože to podporuje duchovní lenost! A tak se to až dosud vždy dělo ve smyslu pro rodinu, který chtěl jen dobro.

Už to je pro lidského ducha jed, jestliže je jako dítě vychováván v domnění, že má vlastnické právo na pozemský majetek, který získali jeho rodiče.

Mluvím teď o škodách z čistě duchovního hlediska, které je při veškeré činnosti člověka *nejpodstatnější*. Toho si musí být i v budoucnu vždy vědom, má-li skutečně ozdravět on i poměry, jež ho obklopují.

Ale i z *pozemského* hlediska by tato změna měla okamžitě za následek velmi mnoho a odstranila by z cesty mnohé zlo. Například dítě by mělo do určitého věku zákonný nárok *na to*, že mu bude poskytována ochrana a péče rodičů, spojená s přiměřeným vzděláním, potom by však záleželo pouze na svobodné vůli rodičů, jak naloží se svým osobním majetkem.

Kolik dětí by se už jen tím změnilo! Oč více *vlastního* úsilí by vynakládaly, oč vážněji by braly pozemský život a jakou zvýšenou píli by projevovaly! V neposlední řadě by cítily i větší lásku k rodičům, která by nemohla být ani zdaleka tak jednostranná, jak se dnes často jeví.

Oběti milujících rodičů by dosáhly mnohem vyšší ceny, protože by pak skutečně vycházely jen ze svobodné lásky, zatímco dnes si děti takových obětí často vůbec neváží, ale očekávají je a vyžadují jako samozřejmost, takže z nich nemohou mít opravdovou radost.

Změna po této stránce by již sama o sobě přispěla k tomu, že by byli vychováváni cennější lidé s větším sebevědomím, silnějším duchem a zvýšenou činorodostí.

Kdyby neexistovalo vlastnické *právo* na osobní majetek druhého, zabránilo by se často i zločinům.

Dětem více vnitřně prospěje, budou-li získávat lásku rodičů, místo aby se jako děti dožadovaly svých práv, která beztoho mají zcela jiný smysl, než se dnes má za to. Děti totiž musí být vděčné, že jim rodiče poskytli příležitost vtělit se na zemi, i když se přitom jedná o vzájemné odpykávání a podporování, jak je tomu při všem působení Božích zákonů.

Ve skutečnosti jsou všechny děti pro své rodiče cizími duchy,

vlastními osobnostmi, jež mohly být přitaženy ke vtělení jen díky své stejnorodosti nebo nějakému dřívějšímu spojení.

Rodiče poskytují dítěti ochranu a pomoc po dobu, kterou duch potřebuje, aby se naučil své nové pozemské tělo plně ovládat a být si vědom vlastní odpovědnosti. Pak však musí být pozemský člověk úplně volný a odkázán sám na sebe, jinak nemůže tak zesílit, jak je to pro něho při mocném působení Božích zákonů potřebné. *Má* bojovat a mít překážky, aby jejich překonáváním duchovně vyrůstal a dosáhl výšin.

Kdyby se změnilo dosavadní pojetí, podle něhož má dítě právo na majetek rodičů, mělo by to ještě mnohem více následků, než které již byly uvedeny. Předpokladem je, aby se vlády, jež usilují o výstavbu, ve své činnosti pro lid přiměřeným způsobem zapojily, pomáhaly rodičům i dětem a razily jim cestu.

Také názor každého jednotlivce na získávání majetku by se musel současně s tím vyvíjet úplně jinak. Dnes se mnoho lidí snaží stále zvětšovat svůj majetek jen proto, aby ulehčili život svým dětem tím, že jim majetek zanechají. Veškeré myšlení a úsilí je zaměřeno jedině na to a je příčinou sobeckého hromadění pozemského majetku.

I když by to úplně nepřestalo, protože někteří lidé by toto úsilí kladli za základ celé své životní činnosti, bylo by i mnoho těch, kdo by své pozemské činnosti dávali vyšší a všeobecnější cíl k požehnání mnohých.

Pak by zmizely nemravné sňatky z vypočítavosti stejně jako podvodná a politováníhodná honba za věncem. Mnoho špatného by se rozpadlo samo sebou a bylo by nahrazeno zdravým, uplatňovalo by se poctivé vnitřní cítění a manželství by byla *pravá!* K manželskému svazku by lidé přistupovali již předem s mnohem větší opravdovostí.

Dospívající mládeži má být poskytnuta příležitost, aby nejen mohla, ale i *musela* rozvíjet duchovní síly k získávání svých životních potřeb! Jedině to je správné, neboť teprve potom, jedině potom postupuje duchovně *vpřed*, protože se *musí* duchovně *hýbat*.

Místo toho však rodiče nebo jiní příslušníci rodiny příliš usnadňují mnoha dětem právě tuto cestu, která je nutná pro jejich duchovní zdraví, a činí ji *tak pohodlnou*, jak je to jen možné. Tomu se pak říká smysl pro rodinu, láska nebo také rodinná povinnost.

Nechci vypočítávat škody, které tím vznikají i při nejlepším chtění, protože každý, i dobrý člověk potřebuje občas ke svému zesílení podněty zvenčí a donucení. *Dobrovolně* by jen zřídka zaujal takové postavení, v němž je nucen se namáhat a vynaložit všechny duchovní síly, aby zvládl situaci a dobře ji vyřešil. Kdyby mu byla ponechána volba, většinou by zvolil *nejpohodlnější* cestu, aby to měl lehké, ale duchovně by nic nezískal.

Jeho sebeúcta a sebedůvěra se zvýší, když se musí sám usilovně a pilně pozemsky probojovat vzhůru a všechno je pak výsledkem *jeho* práce.

Majetku si pak cení mnohem víc, a to ve správném smyslu, váží si práce i každé sebemenší radosti a náležitě si cení i každé laskavosti druhých lidí. Umí se radovat mnohem živěji než člověk, jemuž je mnohé bez námahy házeno do klína a který vyplňuje čas jenom tím, že vyhledává zábavu.

Chceme-li skutečně pomoci, musíme napomáhat *pravému snažení*. Nesmíme nikomu házet bez určitých povinností do klína *to* ovoce, které jiný vydobyl svou námahou.

Samozřejmě že rodiče mohou vždycky ještě darovat svým dětem všechno, když chtějí, nebo jim mohou z falešné lásky obětovat smysl i čas celého svého pozemského života, mohou se učinit jejich otroky, neboť v tom mají svobodnou vůli. Protože je žádný pozemský zákon v tomto ohledu k ničemu nenutí, nesou za to ve zvratném působení vůle Boží plnou odpovědnost *jen sami* – za zanedbání vlastního vývoje na svém putování stvořením a částečně i za duchovní škodu způsobenou dětem.

Lidé nejsou zde na zemi *především* pro děti, nýbrž pro *sebe*, proto, aby mohli *sami* duchovně uzrát a zesílit. Z falešné lásky toho ale už nedbají. Jen zvířata žijí po této stránce ještě podle zákona!

Podívejte se pozorně na rodinné zvyklosti:

Dva lidé chtějí uzavřít sňatek, založit si vlastní domácnost, aby společně putovali pozemským bytím, a za tím účelem se zasnoubí.

Zasnoubení je tedy prvním krokem k manželství. Je to vzájemný slib a závazek, aby po něm mohly následovat vážné přípravy k zařízení domácnosti.

Zasnoubení není nic jiného než pozemský základ k vytvoření nového domova a začátek opatřování všeho, co je k tomu pozemsky nutné.

Při tom se však opět ihned uplatňují nesprávné zvyklosti.

Ve skutečnosti se přece zasnoubení týká jedině *těchto* dvou lidí, kteří si chtějí společně založit domácnost. Že se rodiny nebo rodiče účastní obstarávání všeho, co je k tomu pozemsky nutné, je věc sama pro sebe, která musí zůstat naprosto vnější, má-li být správná. Mohou snoubencům něco darovat, pokud chtějí, nebo mohou pomáhat jakýmkoliv způsobem. To vše zůstává *vnější* věcí, nespojuje a nenavazuje osudová vlákna.

Zasnoubení by ale mělo být bezpodmínečně poslední, *nejzazší* hranicí pro jakékoliv rodinné vazby. Tak jako zralé ovoce padá ze stromu, jestliže má strom a ovoce splnit účel svého bytí, aniž si vzájemně uškodí, tak se musí člověk po dosažení dospělosti odloučit od rodiny, od rodičů, protože i oni mají stejně jako on sám ještě *vlastní* úkoly!

Jenže rodiny se na to dívají jinak, dokonce i v *poslední* chvíli, která nastane poté, co se dva lidé naleznou a zasnoubí. Velmi často si přitom osobují práva, jež vůbec nemají.

Jedině Boží silou je rodičům darováno každé dítě, které si přáli, neboť jinak by k nim nemohlo zavítat. Je to pouze splnění přání projeveného vroucím spojením dvou lidí!

Nemají právo na dítě, které je jim jen svěřeno, ale nikdy jim nepatří! Je jim přece také odejmuto, aniž je mohou zadržet nebo na to jsou předem tázáni! Z toho zřetelně vidíte, že rodičům nejsou ze Světla, původu všeho života, dána nad dětmi žádná práva.

To, že přebírají povinnosti k dítěti až do doby jeho dospělosti, je jen samozřejmé a je to vyrovnání za to, že jejich přání bylo spl-

něno. Dítě by totiž neměli, kdyby k tomu nedali příležitost, což se podle prazákonů tohoto stvoření rovná prosbě. A za povinnosti mají jako vyrovnání radost, jestliže tyto povinnosti *správně* plní.

Po dosažení dospělosti však musí nechat každého člověka jít *jeho* cestami, jež nejsou jejich cestami.

Při zasnoubení a sňatku *vystupují* dva lidé tak jako tak z rodin, aby se sami spojili k vedení vlastní domácnosti. Místo toho se ale obě rodiny domnívají, že tímto zasnoubením a sňatkem byly samy rovněž navzájem spojeny, že se to týká i jich, přestože zcela věcně posuzováno tomu tak není a již samotná myšlenka na to je divná.

Zasnoubení dvou lidí tedy nepřináší jedné rodině novou dceru a nerozšiřuje druhou rodinu o syna, ale oba jednotlivci se spojují *zcela sami* a nemají vůbec v úmyslu své dosavadní rodiny vléci s sebou.

Kdyby lidé tušili, jak škodlivě *musí* působit tyto zvláštní názory a zvyky, možná by od nich sami upustili. Oni však nevědí, kolik neštěstí tím způsobují.

Nesprávné zvyky se neobejdou bez pout v jemné hrubohmotnosti. Kolem dvojice, která se chystá založit si vlastní domov, se tím ovíjejí vlákna. Tato vlákna překážejí a časem se stále více zamotávají a zauzlují. Často způsobují nepříjemné věci, jejichž původ si pak lidé neumějí vysvětlit, ačkoliv k nim sami položili základ svými zvyky, které vedou často až ke směšnosti a obtěžování a jimž *vždy* chybí opravdu hluboká vážnost.

Bez přehánění můžeme říci, že *vždycky* chybí, protože ten, kdo skutečně pochopil, jak vážné je spojení dvou lidí, kteří se zasnoubí a uzavřou sňatek, odvrhne daleko od sebe rodinné zvyklosti, jež jsou při tom běžné. Místo toho dá raději přednost tichým hodinám vnitřního soustředění, které přispívají ke šťastnému společnému životu s mnohem větší jistotou než všechen vnější nemrav. Neboť jako mrav to nelze označit. –

Po zasnoubení, jestliže to poměry dovolí, je dvojici podle možnosti zařízena domácnost tak, aby v ní téměř nic nechybělo. Už to musí hned od začátku *vyloučit* radostný vzestup, nebo alespoň

na dlouhou dobu, protože rodiče mysleli na všechno a nic zde již nechybí.

Dvojici je vzata jakákoliv možnost podílet se na výzdobě domova díky *vlastnímu* výdělku získanému pílí a čilostí, mít radost *z toho*, že *společně* spějí k pozemskému cíli – postupnému zdokonalení vlastního domova. Budou si pak s hrdostí a láskou vážit každého jednotlivého předmětu, na který si sami vydělali a k němuž se pojí vzpomínky na mnohé laskavé slovo, na mnohý zápas, který radostně bok po boku statečně vybojovali, i na chvíle míruplného štěstí!

Mnoha dvojicím se tak už předem bere tato radost a hledí se jen na to, aby se jim všechno zařídilo co *nejpohodlněji*. Oba lidé se ale budou uprostřed darovaných věcí cítit stále jako cizinci, dokud nebudou mít kolem sebe předměty, které si mohli opatřit sami.

Nemusím o tom říkat již nic dalšího, protože sami časem poznáte, jak je to nesprávné a především duchovně i pozemsky škodlivé, ať chcete nebo ne. Neboť i po této stránce musí být konečně všechno nové a správné, tak jak to dost zřetelně spočívá v Božích zákonech.

Lidé, poskytněte mladým dvojicím možnost, aby *samy* usilovaly vzhůru! Jenom *to* jim přinese trvalou radost, protože se zvýší jejich sebeúcta a sebedůvěra a probudí se i cítění vlastní odpovědnosti. Tak to budete dělat *správně!* Tím jim dáte víc, než když jim chcete odejmout všechny životní starosti nebo se snažíte jim je co nejvíce ulehčit. Tím je jen oslabujete a zdržujete od nutného zesílení.

Jste tak jejich nepřáteli a ne opravdovými přáteli, jimiž chcete být. Hýčkáním a usnadňováním jim berete víc, než se dnes po mých slovech snad domníváte.

Leckterého člověka se má slova bolestně dotknou, ale strhuji ho nazpět od hromadného hrobu tím, že ho osvobozuji od nesprávného, duchovně ochromujícího a zkázonosného smyslu pro rodinu, který se postupně vytvořil na základě zcela nesprávných předpokladů.

I zde již musí být konečně všechno *nové*, protože po očistě nebudou rušivá ohniska takového druhu v tomto stvoření možná.

VĚŘÍCÍ ZE ZVYKU

LIDEM je asi nápadné, že tak často označuji za původce zla neomezenou nadvládu rozumu a velkou duchovní lenost. Je to však nutné, neboť oba tyto jevy jsou nerozlučně spojeny a lze je označit za východisko mnohého zla, dokonce za *skutečnou*, Světlu nepřátelskou příčinu úpadku a pádu vyvinutých.

Světlu nepřátelskou, protože brání v poznání všech událostí, v nichž hraje roli Světlo, a pomocí ze Světla. Když totiž k zemi připoutaný rozum získá nadvládu, jako první přeruší následkem zvratného působení spojení s možností poznat Světlo. Tím je lidský duch, jenž v hrubohmotné schránce čeká na svůj vývoj, *spoután* schránkou, která by mu měla sloužit.

Tento děj, jehož účinek po věcné stránce zcela odpovídá zákonům stvoření, je něco tak strašného, že si to člověk asi stěží dokáže správně představit, neboť jinak by se musel strachem zhroutit.

Je to zvlášť hrozné právě *proto*, že se všechno *musí* vyvíjet k záhubě. Nemůže to být vůbec jinak od té doby, kdy duch pozemského člověka svým rouhavým chtěním zaměřeným proti nejsvětější vůli Boží *dal svému vlastnímu vývoji nesprávný směr*. Tím vzniká všechno zlé pod tlakem samočinných zákonů tohoto stvoření, jejichž působení si člověk sám znemožnil poznat.

V dokonale běžícím soukolí nádherného Božího díla lehkomyslně přehodil násilím výhybku tak, že při další jízdě *jeho* osudového vlaku musí nevyhnutelně dojít k vykolejení.

Tato událost, jež především zasáhne pozemské lidstvo, přitom ohrozí v nejvyšší míře zároveň i jeho okolí, které nemá podíl na tomto pochybení a které tím již beztak muselo celou dobu trpět a bylo zdržováno ve vývoji.

Sami v klidu uvažujte o tom, co to znamená, když nástroj, rozum, který Tvůrce milostivě dal každému duchu pozemského člověka jako pomoc k nutnému *vývoji* v hrubohmotnosti, v rozporu se svým úkolem ještě *znemožňuje* duchu jakékoliv spojení s povznášejícími proudy sil ze Světla – což je *následek vašeho činu* –, místo aby se duchu podřídil a sloužil mu, šířil ve hmotném okolí chtění ke Světlu a tím toto okolí stále více zušlechťoval, až by z něho byl pozemský ráj, jak to mělo být.

Toto pochybení, vynucené ve svobodné vůli ze žádostivosti a domýšlivosti, je *tak* neslýchané, že vina líného ducha pozemského člověka připadá každému probuzenému příliš velká, než aby se mu ještě mohlo dostat odpuštění v lásce Všemohoucího.

Jen zatracení, způsobené odnětím všech milostí ze Světla, a rozklad by musely být zaslouženým údělem duchů pozemských lidí, kteří celou jednu část stvoření neustále hnali svou domýšlivou tvrdohlavostí do nevyhnutelné záhuby, kdyby láska Všemohoucího nebyla současně spojena s dokonalou spravedlností, protože je to *Boží láska*, jež zůstane lidským duchům věčně nepochopitelná.

A právě Boží spravedlnost nemůže něco vydat *vcelku* zničení, dokud v tom žhnou jiskřičky, které si zničení nezasluhují.

Kvůli úplně malému počtu duchovních jiskřiček toužících po Světle bylo do této části stvoření, blížící se již rozkladu, ještě jednou přineseno *Pánovo Slovo*, aby se mohli zachránit všichni, kdo k tomu mají opravdové chtění a kdo se o to skutečně *snaží* se vší silou, jež jim ještě zbyla.

Ale toto chtění musí být *jiné*, než si myslí mnozí z velkého počtu pozemských věřících v Boha!

Nadvláda rozumu zcela odloučí ducha od jakékoli možnosti jeho nutného vývoje. To ovšem není zlomyslnost rozumu, ale jen zcela přirozený projev jeho působení.

Rozum jedná pouze podle *svého druhu*, protože nemůže jinak, než rozvíjet jedině *svůj druh* k rozkvětu a k plné síle, jestliže je jednostranně pěstován a postaven na nesprávné místo tím, že mu lidé bezvýhradně podřizují celé pozemské bytí!

A jeho druh je *připoután k zemi*, nikdy nebude jiný, protože jako produkt pozemského těla musí také zůstat v jeho hranicích. Musí tedy být čistě pozemsky hrubohmotný, neboť hrubohmotnost nemůže vytvořit nic duchovního.

Chyba je pouze v člověku samém a v tom, že odevzdal rozumu vládu a tím se mu i sám postupně otrocky podřídil, tedy připoutal se k zemi. Tak se mu úplně ztratil skutečný účel pozemského bytí – možnost duchovně poznávat a duchovně uzrávat.

To již člověk nechápe prostě proto, že všechny přívody k duchu jsou zablokovány. Duch vězí v pozemském těle jako v pytli, který je nahoře zavázán rozumem. Duch proto již nemůže nic vidět ani slyšet a každá cesta k němu i z něho je přerušena.

Že duch může být tak pevně uzavřen pozemským rozumem, je způsobeno tím, že k jeho uzavření dochází *před* tělesnou zralostí. Tedy ještě dříve, než pro dospívajícího člověka přijde čas, kdy má naplno působící duch pronikat tělem navenek, aby k zocelení svého chtění navázal spojení s okolní hmotností a zaujal vedoucí místo.

V té době je ale rozum již jednostranně příliš silně vyvinut vlivem nesprávného školení a pevně uzavírá hrubohmotnou schránku kolem ducha, takže duch se vůbec *nemůže* rozvinout nebo uplatnit!

To způsobila zkázonosná jednostrannost školení, jemuž chybělo duchovní vyrovnání! *Duchu* bylo vnucováno jen strnulé dogma, které mu nemůže nic dát a nerozehřeje ho k vlastnímu a svobodnému přesvědčení o všem, co souvisí s Bohem. Tomu, co se vyučuje, totiž samotnému chybí život a *není* to ve spojení se Světlem, protože ve všech učeních již rozum pozemského člověka a jeho domýšlivost napáchaly mnoho škody.

Dosavadní vyučování vědění o Tvůrci stálo na příliš slabých, nebo lépe řečeno na lidmi již zeslabených nohou, než aby bylo schopné držet krok s rozumem, který díky jednostranné péči neustále rychle sílil.

Vyučování určené pro *ducha*, tedy pro rozvoj silné citové činnosti, zůstávalo stále strnulé a tím bez života. Proto také nemohlo být duchovně nikdy skutečně *přijato*.

Tak bylo všechno zaměřeno jenom na *naučení*, jež nebylo spojeno s prožíváním. Z toho důvodu to, co bylo převážně určeno pro *ducha*, přijal jako vše ostatní *rozum* a zadržel to, takže to nemohlo proniknout k duchu! Proto musely i krůpěje živé vody, pokud se zde přece jen občas nějaké vyskytly, zmizet v písku.

To *muselo* mít za následek, že duch nedostal *nic* a všechno obdržel jen rozum! Tak se nakonec dospělo do *takového* stavu, že duch již nebyl schopen vůbec nic přijímat. To způsobilo zastavení a nevyhnutelný úpadek duchovního zárodku, který má tak jako tak bez vnějšího popudu sklon k nečinnosti.

Následkem nečinnosti a nedostatku podnětů ochaboval stále víc a více, až dnes vidíte na zemi žalostný obraz: lidé přesycení k zemi připoutanou rozumovou chytrostí s úplně ochablým a z valné části také již opravdu spícím duchem!

U mnohých z nich se již spánek změnil ve smrtelný spánek. *To* jsou ti *mrtví*, kteří se nyní musí probudit k soudu! *Tito lidé* jsou míněni ve slovech zaslíbení: On však přijde, aby soudil živé i mrtvé! Rozumějme tím *duchovně* živé a *duchovně* mrtvé, neboť jiní nejsou, protože pozemské tělo nelze pokládat ani za živé ani za mrtvé. Nikdy nebylo samo živé, ale bylo vždy jenom na nějaký čas *oživeno*.

Vy lidé vůbec neznáte nebezpečí, v němž se nacházíte, a když je nyní budete *muset* poznat, bude pro mnohé již pozdě. Nebudou už totiž mít sílu, aby se vyburcovali z ochablosti, která způsobila tak strašnou pohromu.

Proto se musím při každém lidském zlu stále znovu vracet k jeho skutečné příčině: k nadvládě rozumu a s tím spojené duchovní lenosti, jež se dostavila jako její bezprostřední následek.

Také většina dnešních věřících v Boha patří *na prvním místě* k duchovně líným. Jsou to vlažní, kteří mají být při soudu vyvrženi!

Kdybyste s trochou dobré vůle *správně* přezkoumali dnešní stav a vyvodili z toho příslušné závěry, museli byste jasně vidět a mohli byste si o tom beze všech pochybností udělat správný úsudek. Musíte jen logicky myslet, nic víc.

Podívejte se, jak dnes lidé přijímají pro ně tak potřebné *rozšíření vědění o stvoření!* Již z toho můžete vyvodit dostatek závěrů o jejich skutečném stavu.

Když se dnes promluví o nutnosti pokroku v *duchovním* vědění, protože čas k tomu pro lidi již nadešel, uslyšíte hned všechny možné důvody pro odmítnutí tohoto nového zjevení ze Světla!

Nechci všechny uvádět, neboť se vyskytují v mnoha variantách a nemělo by to konce. *V podstatě* jsou ale *všechny stejné*, protože mají jen *jediný* původ: duchovní lenost!

Vezměme pouze jeden z nich. Mnohý věřící z křesťanské církve, který chce zdánlivě jen dobro, řekne:

»Slovo Poselství je v mnoha věcech správné, ale pro mě to není nic nového!«

Kdo takto mluví, ten *nepochopil* a nezná ani to *dosavadní*, co se podle svého mínění již naučil ve škole nebo ve své církvi, i když si myslí pravý opak. Jinak by musel vědět, že v Poselství je velmi mnoho *zcela nového*, co však samozřejmě *není v rozporu s tím* Poselstvím, které přinesl Ježíš, protože obojí pochází z *téhož* pramene, z živé *Pravdy!*

Nové neznamená vždy *popření* dosavadního, ale může se zachvívat i ve starém a *pokračovat ve výstavbě*, tak jako se skutečné Ježíšovo Poselství spojuje s mým!

Právě proto, že mé Poselství je *zcela* v souladu s *pravými Ježíšovými* slovy, má mnoho lidí při čtení dojem, že v něm není nic nového! Ale jen proto, že Ježíšovo a moje Poselství jsou ve skutečnosti *jedno!*

Z toho důvodu se také obojí zachvívá *jednotně*, až na to, co lidé ve své snaze být chytřejší připojili ke slovům, která Ježíš pronesl. To je také většinou chybné. S tím, co bylo přidáno nebo *jinak* podáno, se moje slova přirozeně nemohou shodovat. Shodují se však bezpodmínečně s Ježíšovými slovy!

A toto vyciťování stejného zachvívání z téhož původu, které *duch* poznává, ale rozum si je neuvědomuje, způsobuje, že si lidé bez uvažování hned myslí, že v Poselství není nic nového.

To je jedna část lidí. Ostatní přijímají nové jako již dříve podané a samozřejmé, protože staré, které podle svého mínění mají, neznají dobře, takže vůbec nevědí, co je v mém Poselství pro ně nového.

V mém Poselství ale není ani jediná přednáška, která by nepřinášela něco pro lidské duchy skutečně úplně nového, co *dosud ještě neznali!*

Mnoho lidí tedy nezná ani to, co se domnívají mít, ani to, co jim přináším! Jsou také příliš líní, než aby vůbec něco z toho *skutečně* přijali.

Pro *všechny*, jejichž duch je alespoň schopen poznat *jednotné* zachvívání obou Poselství, by ale právě tato okolnost měla být důkazem, že obě Poselství pocházejí z *jednoho* pramene.

To si však tito lenoši neuvědomují. Zažvaní si prostě a ukážou tak svou slabou stránku, takže je každý musí ihned poznat jako duchovně líné.

Jiní věřící se zase zdráhají rozšířit své vědění v domnění nebo ze strachu, že by tím mohli udělat něco nesprávného! Je to ale jen v málo případech strach, hlavně je to *domýšlivost*, jejíž kořeny tkví v hlouposti a které se může vůbec dařit jen na takové půdě. Vždyť domýšlivost je již sama hloupostí a nedá se od ní oddělit.

Tím je však míněna hloupost v *duchovním* smyslu, nikoli v pozemském, protože právě lidé, kteří jsou považováni za pozemsky rozumově zvlášť vynikající a chytré, bývají ve většině případů duchovně mdlí a jako lidé ve stvoření nemají před Bohem cenu. Selhali pro své skutečné bytí a nejsou schopni vytvořit pomocí svého rozumového vědění nebo rozumu jakékoli hodnoty pro věčnost.

Nechejme ale všechny ostatní stranou a všimněme si jen věřících mezi *křesťany.* Tak jako tak není mezi nimi mnoho těch, jež lze považovat za opravdu věřící. Většina z nich jsou vnitřně prázdní křesťané podle jména, nic víc.

Tito lidé říkají v určitém smyslu totéž co předchozí skupiny, nebo prohlašují s jakýmsi teatrálním výrazem, jenž má znamenat uctivou bázeň, kterou se snaží předstírat alespoň sami sobě:

»My máme svého Ježíše, svého Spasitele, od něho neupustíme a víc ani nepotřebujeme!«

Takový je asi smysl všech jejich slov, i když se snad v jednotlivostech budou podle druhu mluvících osob lišit.

Tyto pravé kopie farizejů, které už Ježíš tak ostře a často odsuzoval, nejsou ve skutečnosti nic jiného než duchovně líní, přitom však velmi *samolibí* lidé. Již mnohdy tak odporný způsob mluvy je dost zřetelně charakterizuje.

Zamyslíte-li se hlouběji nad lidmi tohoto druhu, poznáte, že nemají opravdové přesvědčení, ale že je to jen pouhý prázdný *zvyk* z mládí! Nechtějí už být rušeni ve své lenosti, protože by to v nich mohlo vyvolat duchovní neklid, kdyby se tím důkladně zabývali.

Snaží se tomu pečlivě vyhýbat, aniž si uvědomují, že tím hřeší proti důležitému Božímu zákonu duchovního pohybu, díky němuž se udržuje jejich duše i tělo a který jenom svým působením – pokud jej zachovávají – přináší vzestup a možnost uzrávat a dosáhnout dokonalosti!

Právě to, co považují za velké a co tak pyšně ukazují, aby alespoň sami sobě předstírali oporu, kterou v sobě vůbec nemají, se jim stane osudným a přivede je do záhuby!

Kdyby uposlechli zákona a jen jedenkrát se trochu *duchovně* pohnuli, museli by velmi rychle poznat, že jejich dosavadní víra nebyla vírou, ale jen něčím *naučeným*, co se jim stalo vítaným zvykem, protože to kromě několika vnějších formalit nic od nich nepožadovalo, takže to pokládali za příjemné a *správné*.

Neklidu by se však neměli vyhýbat, ale měli by za něj být *vděční,* neboť je nejlepším znamením toho, že se jejich duch probouzí. Probuzení musí samozřejmě předcházet neklid, než může vzniknout jistota skutečného, svobodného přesvědčení, které může zesílit jen při vážném a horlivém zkoumání a s tím úzce spojeném opravdovém *prožívání* v duchu.

Kde vznikne neklid, tam je tím podán nezvratný důkaz, že duch *spal* a že se chce probudit. Kde však dojde k odmítnutí s pyšným poukazem na právo osobně vlastnit Ježíše, svědčí to pouze o tom,

že tento lidský duch již upadl do agónie vedoucí ke smrtelnému spánku.

To dál dokazuje, že právě *tito* duchové by i za doby Ježíšova pozemského života jej i jeho Slovo striktně odmítli se stejně dutou povýšeností a se stejným lpěním na něčem, co se již dříve naučili, kdyby jim bylo za tehdejšího nutného obratu předloženo jako nové zjevení a měli by možnost volit a sami se rozhodnout!

Z téhož důvodu, z pohodlnosti, by setrvávali na starém, které ale musí přenechat půdu *pokroku*, nemá-li dojít k zastavení.

Jsou to lidé odmítající *všechno* nové, protože se necítí být dost schopní nebo silní, aby vážně a bez předsudků zkoumali toto nesmírně závažné a převratné. Nebo jsou již k tomu příliš líní a raději se snaží držet se dosavadních zvyklostí.

S jistotou lze předpokládat, že by rozhodně odmítli i Ježíše, kdyby se o něm nemuseli již od dětství *z donucení* učit!

Není to jiné ani s těmi, kdo se snaží odmítat všechno nové s poukazem na proroctví o tom, že se budou vyskytovat falešní proroci! Ani v tom není nic jiného než opět jen *duchovní lenost*. Vždyť právě v proroctví, na něž se odvolávají, je současně také jasně řečeno, že ten *pravý, zaslíbený přijde* právě *v době*, kdy se objeví falešní proroci!

Jak si myslí, že ho poznají, když ve své pohodlnosti jednoduše všechno lehkomyslně odbývají takovým argumentem! Ani jeden člověk si ještě nepoložil tuto základní otázku!

Oni sami však musí najít důkaz *ve Slově* a toho lidé až na velmi malý počet nechtěli dbát ani u Ježíše, ale očekávali ještě jiné důkazy.

Jeho Slovo Pravdy, které bylo skutečným důkazem, pro ně tehdy ještě nemělo cenu. Jen duchovní lenost každého jednotlivce, kamkoliv se podíváte! A tak jako tehdy je tomu opět i dnes, jenom je to ještě mnohem horší, protože nyní je každá duchovní jiskra téměř úplně zasypána.

Dnešní věřící přijali všechno jen jako *nauku*, nic z toho v sobě nezpracovali a nic si neosvojili! Jsou duchovně příliš mdlí, než aby

vycítili, že jejich víra není nic jiného než *zvyk z dětství*. A tento zvyk nazývají v naprosté nevědomosti o sobě samých přesvědčením.

Jejich chování k bližním často velmi zřetelně ukazuje, že nejsou *opravdovými* křesťany, nýbrž jen bezobsažnými, duchovně línými křesťany podle jména!

Svými slovy vedu k Bohu a také k Ježíši! Ale *živějším* způsobem, než byl dosud znám, a ne tak, jak si to lidé přizpůsobili ve svém sklonu k duchovní pohodlnosti.

Upozorňuji na to, že Bůh chce mít ve stvoření živé duchy vědomé si své *vlastní* odpovědnosti, *tak* jak to má být podle prazákonů stvoření! Každý musí sám a plně odpovídat za všechno, co myslí, mluví a koná. Nic z toho nemohlo být smazáno tehdejší vraždou, kterou lidstvo spáchalo na Synu Božím.

Ježíš byl zavražděn proto, že byl se stejnými požadavky *také* považován za nepohodlného a zdál se nebezpečným *kněžím*, kteří učili něčemu jinému, mnohem pohodlnějšímu, jen aby měli *pozemsky* stále větší okruh stoupenců, což mělo současně přispět ke vzestupu a udržení pozemské moci díky vzrůstajícímu pozemskému *vlivu*.

Toho se nechtěli vzdát! Lidé se nechtěli vzdát pohodlnosti a kněží vlivu a moci. Kněží nechtěli být *učiteli* a *pomocníky*, ale chtěli jen vládnout!

Jako opravdoví *pomocníci* by museli lidi vychovávat k *vnitřní samostatnosti*, duchovní vážnosti a velikosti, aby se lidé ze svobodného přesvědčení vřadili do vůle Boží a radostně podle ní jednali.

Kněží ale dělali opak toho a *poutali* ducha, aby zůstal povolný a mohli jej využívat pro své pozemské cíle.

Bůh však od lidí požaduje, aby se duchovně zdokonalovali v jeho zákonech stvoření! Požaduje neustálý pokrok v rozšiřování vědění o stvoření, aby lidé ve stvoření správně stáli a působili a nestali se překážkou v záchvěvech krouživých pohybů!

Kdo se ale nyní nechce dostat *dál* a snaží se setrvávat na *tom*, o čem se domnívá, že již ví, a proto odmítá nová zjevení z Boha nebo se k nim staví nepřátelsky, zůstane pozadu a bude při světovém soudu vyvržen. Světový soud totiž strhne každou překážku,

aby už bylo konečně ve stvoření opět jasno. To bude v budoucnosti *podporovat* pokračující vývoj, jenž má probíhat podle vůle Boží, jak to Bůh stanovil pro své stvoření.

Ježíš byl novým zjevením a další zjevení přinesl ve svém Slově. Pro tehdejší dobu bylo to *vše* nové a byl to stejně nutný pokrok jako dnes, ale nemělo se při něm zůstat stát na věky.

Mé Poselství nemá způsobit, aby se někdo vzdal Ježíše jako Syna Božího, naopak má být teprve správně poznán *jako takový*. Nemá již být nadále považován za služebníka a otroka zkaženého lidstva, který by nesl nebo odpykával tíhu jeho viny, aby to mělo pohodlnější!

Právě ti, kdo *skutečně* přijali Ježíše jako Syna Božího, *nemohou* dělat nic jiného, než přivítat mé Poselství a s ním spojená nová zjevení z Boží milosti *s radostnou vděčností!* Nebude jim ani zatěžko pochopit správně všechno, co říkám, a osvojit si to.

Kdo tak nečiní nebo nemůže činit, nepochopil Poselství a ani skutečné bytí Syna Božího Ježíše, ale sám si vystavěl něco cizího, nesprávného podle *vlastního* uvážení a z domýšlivosti a… v neposlední řadě… z lenosti svého pohodlného ducha, který se vyhýbá Bohem požadovanému pohybu!

Smyslem a účelem Poselství ze Světla, jež jsem přinesl a splnil tak nejsvětější vůli Boží, je tolik potřebné rozšíření vědění lidstva.

Zde neplatí výmluvy duchovně líných ani fráze ješitného farizejství. I záludné pomluvy a útoky budou muset ustoupit před spravedlností trojjediného Boha a rozptýlit se jako plevy, neboť není nic většího a mocnějšího, než je Bůh a Pán a to, co vychází z jeho vůle!

Duch pozemského člověka se nyní musí stát *živým* a zesílit ve vůli Boží, jíž má sloužit; vždyť kvůli tomu smí pobývat ve stvoření. Čas je zde! Bůh již nebude trpět zotročené duchy! A lidská svévole bude zlomena, jestliže člověk nebude ochoten vpravit se do Božích prazákonů, které Bůh vložil do stvoření.

K nim však patří také zákon trvalého pohybu, který vyžaduje nerušené pokračování vývoje. S tím zůstává spjato rozšíření vědění! Vědění o stvoření, duchovní vědění je vlastním obsahem všeho života!

Proto se vám dostalo nových zjevení. Odmítnete-li je z lenosti svého ducha a chcete-li ho nechat dál klidně spát jako dosud, probudí se při soudu a pak propadne rozkladu.

A běda všem, kdo ještě chtějí držet lidského ducha v poutech! Utrpí desateronásobnou škodu a v posledním okamžiku budou *muset* pozdě s hrůzou poznat, co na sebe naložili. Pod touto tíhou se pak zhroutí a klesnou do hrůzných hlubin!

Tento den je zde! Temno musí zaniknout! Nádherné Boží Světlo nyní rozbíjí všechno nesprávné a vypaluje vše líné ve stvoření, aby stvoření mohlo putovat po svých drahách jen ve světle a radosti, k požehnání všech tvorů, jako jásavá modlitba díků za všechny milosti svého Tvůrce, ke cti Boha, Jediného, Všemohoucího!

POHLEĎ, CO TI PROSPÍVÁ!

PROČ, vy lidé, chcete duchovně vždy něco *jiného* než to, co skutečně *potřebujete* a co vám *prospívá!* Tato zvláštnost působí mezi všemi hledajícími zhoubně jako těžká nákaza.

Bylo by málo účelné, kdybych se vás na to zeptal. Nemůžete dát ani sobě vysvětlení, i kdybyste se snažili o tom přemýšlet ve dne v noci.

Pozorujte v klidu sami sebe, podívejte se na otázky, které ve vás vyvstávají. Sledujte pochod svých myšlenek, kam vedou, a brzy poznáte, že jsou to většinou vždy takové oblasti, jichž nikdy nedosáhnete, neboť jsou výš než oblast, odkud pocházíte. Proto je také nikdy nemůžete pochopit.

Má-li vám však něco *prospívat*, je základní podmínkou, abyste to mohli pochopit!

To si ujasněte v celém svém myšlení i jednání a řiďte se podle toho. Pak budete mít také všechno snadnější. Zabývejte se proto jen tím, co můžete skutečně pochopit, co je tedy v rámci vašeho lidského bytí.

Oblast, v níž můžete vědomě existovat jako lidští duchové, je sice směrem ke světlým výšinám přesně ohraničená, ale proto snad není malá. Je v ní pro vás dost místa na věky, a tím jsou v ní i dostatečně velká pole působnosti.

Bez hranic je pro vás jedině možnost vašeho *vývoje*, který se v těchto polích působnosti projevuje tím, že se vaše činnost víc a více zdokonaluje. Uvědomte si proto velmi přesně, co vám teď říkám:

Stále větší zdokonalování v duchovním *působení* je zcela bez hranic, nemá konce. V působení ducha můžete stále více sílit a spo-

lu s tím se bude samočinně neustále rozšiřovat i vaše pole působnosti. Tak najdete mír, radost, štěstí a blaženost.

Také o blaženosti si všichni lidé dosud vytvářeli nesprávnou představu. Blaženost spočívá jedině v zářivé radosti z požehnaného tvoření, ne snad v lenošné zahálce a užívání, nebo jak se tento nesprávný způsob chování chytře zakrývá výrazem »*sladká* nečinnost«.

Z toho důvodu často nazývám lidský ráj »světlou říší radostného tvoření«!

Lidský duch nemůže dosáhnout blaženosti *jinak* než v radostném působení pro Světlo! Jedině tím se mu nakonec dostane koruny věčného života, která lidskému duchu zaručuje, že bude smět *věčně* spolupůsobit v koloběhu stvoření bez nebezpečí, že propadne rozkladu jako neupotřebitelný stavební kámen.

Přes tuto milostivě poskytnutou možnost neustálého zdokonalování ducha tedy lidé nemohou překročit rámec pole svého bytí ve stvoření, nikdy nemohou odstranit přesně vytyčené hranice, v nichž smějí být vědomí. Z toho, že prostě *nemohou*, pro ně přirozeně také vyplývá, že *nesmějí*. To vždy působí samočinně, a právě proto i nepřekonatelně.

Zdokonalování spočívá ve stále jasnějším vyzařování ducha, což se úměrně k tomu projevuje zvýšenou intenzitou působení.

Stupňující se záření ducha je následkem očisťování a zjasňování duše, když ve chtění k dobrému usiluje vzhůru. Jedno se vždy vyvíjí v přísné důslednosti z druhého.

Jestliže se opravdově zabýváte *výlučně* dobrem, následuje ostatní samo sebou. Není to tedy tak těžké. Vy však svým chtěním saháte stále znovu daleko nad to, a tím si již předem to nejjednodušší nejen značně ztěžujete, ale velmi často dokonce znemožňujete.

Uvědomte si, že i když se stále více zdokonalujete, nemůže ani to nejsilnější záření vašeho ducha změnit jeho *druh*, ale jen jeho *stav!*

Proto není nikdy možné překročit rámec hranic, v nichž je člověk vědomý, neboť tyto hranice určuje *druh* a nikoli pouze stav. Stav však vytváří uvnitř tohoto velkého rámce druhu ještě zvlášť malé, dílčí hranice samy o sobě, které lze překročit změnou stavu.

Tento rámec zahrnuje obrovské dálky, celé světy, které ani nemůžete duchovně přehlédnout a v nichž můžete pobývat celou věčnost a působit bez konce.

Zabývejte se podrobně a důkladně *tím, pak* budete šťastní! Ve svém Poselství jsem vám dal přesné vědění, s čím souvisíte a co je s vámi spojeno, jak v tom působíte svým myšlením a jednáním a čeho tím *musíte* dosáhnout.

Ale místo abyste se tomuto vědění, jež vám bylo poskytnuto, věnovali se vší opravdovostí a ve správném smyslu, a tak konečně zaujali místo, které má člověk v tomto stvoření zaujímat, směřuje všechno vaše myšlení, vaše otázky i přání stále znovu daleko nad to do úrovní, jichž lidský duch nemůže jako vědomý nikdy dosáhnout.

Proto také nemůže nic z toho opravdu pochopit. Všechno tkaní, záření, usilování, zkrátka celé bytí v těchto úrovních zůstane člověku věčně nepochopitelné, neskonale vzdálené. Proto mu takové hloubání nemůže prospět. Promarňuje jen čas i sílu, která je mu poskytována k jeho vlastnímu nutnému vývoji, a nakonec musí jako nepotřebný zahynout.

Hněte už konečně sebou vší silou v *té* úrovni, kterou *vám* Tvůrce dal! Máte ji přivést k nejčistší kráse, vytvořit z ní zahradu Boží podobnou ráji. Vaše úroveň má být ztělesněnou modlitbou vděčnosti, jásavě vystupující ke stupňům Božího trůnu, aby svými činy pokorně velebila Tvůrce všech věcí za tak velké bohatství milostí! –

Lidé, jak jste malí, a přece jak nesmírně nároční a domýšliví. Kdybyste se chtěli jen trochu pohnout *správným* způsobem, tak abyste se čistě, harmonicky zachvívali *spolu* s prazákony stvoření a ne jako dosud jen všude překáželi následkem své neznalosti, pak by všude, kde se do něčeho pustíte, ať je to cokoliv, vypučelo nejhojnější požehnání.

Nemohlo by to být vůbec jiné. A se stejně nezvratnou jistotou, se kterou již dlouho padáte do záhuby, byste viděli, jak jste pozvedáni vzhůru stejnou silou, jež vede k duchovnímu bohatství a pozemskému životu bez starostí.

Nejdříve však musíte *znát* svůj domov ve stvoření a v něm také vše, co vám pomáhá a podporuje vás. Musíte vědět, jak v něm máte putovat a působit, dříve než může začít rozkvět.

Pokuste se nejprve *pozemsky* se správně přizpůsobit zachvívání Božích zákonů, které nikdy nemůžete obejít, aniž velmi uškodíte sobě i svému okolí. Opřete o ně také *své* zákony, postarejte se o to, aby z nich vycházely, a budete mít rychle mír a štěstí. Mír a štěstí podpoří vaši výstavbu, po níž tolik toužíte. Bez toho je totiž všechna námaha marná a ani největší schopnosti vycvičeného rozumu nejsou k ničemu a nepřinesou úspěch.

Na *vás* záleží, na vás samých, na každém jednotlivci a ne – jak si to tak rádi snažíte představit – vždy na druhých. Jen to nejdříve zkuste na sobě, ale to právě nechcete! Domníváte se, že jste nad to povzneseni, nebo vám začátek připadá příliš malý a podružný.

Ve skutečnosti je to jen lenost vašeho ducha, která je schopna vás od toho zdržovat a jež vás všechny zotročovala již po tisíciletí. Váš rozum, který spoutával vaše duchovní schopnosti, vám již nemůže pomoci, když jde o to, podřídit se nyní čisté Boží síle, nebo zahynout.

Musíte svého ducha uvést do pohybu, probudit jej v sobě, abyste poznali vůli Boží a uslyšeli, co od vás Bůh požaduje. Neboť člověk je od samého počátku podřízen jedině jemu a nikomu jinému, jemu nyní musí skládat účty ze všeho, co způsobil v té části stvoření, která mu byla propůjčena jako domov.

A váš neblahý sklon sahat vždy po vyšším, toužit po cizím, místo radovat se ze svého okolí, bude svědčit proti vám jako jedno z vašich nejhorších provinění. Toto zlo vzniklo z lenosti vašeho ducha, jehož nelze zaměňovat s rozumem, protože ten není duch!

I pozemsky jste to vždycky takto dělávali. Místo abyste se vší silou a radostí zkrášlovali své okolí, zdokonalovali je a přivedli k plnému rozkvětu, chcete z něho často *pryč*, protože se vám to tak zdá být pohodlnější a slibuje to rychlejší úspěch. Chcete se od svého okolí odloučit, abyste našli něco lepšího, protože ve všem cizím očekáváte současně i zlepšení a zkrášlení.

Zkuste nejdříve *správně využít* to, co vám bylo *dáno!* Najdete při tom jeden zázrak za druhým.

Aby bylo možno něčeho správně využít, je nutné to napřed důkladně *znát*. A to vám naprosto chybí. Byli jste vždy příliš líní, než abyste poznávali vůli svého Boha, kterou můžete jasně a zřetelně vidět ve stvoření.

Musím se znovu a znovu dotýkat vaší staré rány, z níž jsem již často strhal všechny roušky, kterou se však snažíte stále znovu pečlivě zakrývat. Touto ranou, která je zdrojem všeho zla, pod nímž nyní musíte trpět, dokud se od něho neosvobodíte nebo se úplně nezhroutíte, je a zůstává dobrovolná lenost vašeho ducha!

Mnozí z pozemských lidí již nebudou schopni osvobodit se ze smrtícího sevření zla, neboť příliš dlouho otáleli s tím, aby se k tomu vzchopili.

Je samozřejmé, že chytrost rozumu se snaží duchovní dřímotu skrýt, protože s probuzením ducha nastává rychlý konec nadvlády rozumu.

Jen duchovní lenost dbá příliš málo toho, co bylo dáno, nesnaží se objevit jeho krásu a neustále to zdokonalovat. Místo toho se domnívá, že jen ve *změně* najde zlepšení, a hledá své štěstí ve všem, co se jí zdá *cizí*.

Lidé si přitom neuvědomují, že změna nejdříve vyžaduje vykořenění a pak je nutné postavit takto vykořeněného člověka na *cizí* půdu. Ten ale dosud neví, jak má postupovat, a proto snadno dělá velké chyby, které přinášejí nečekané špatné následky. Kdo skládá naději do *změn*, kdo neví, jak správně naložit s tím, co mu bylo *dáno*, tomu chybí vážné chtění i schopnosti a staví se sám předem na kolísavou půdu dobrodruha!

Poznejte nejdříve správně sami sebe a použijte to, co vám Bůh poskytuje k používání. Použijte to takovým způsobem, aby to bylo *schopné* rozkvětu! Pak se země a celá úroveň stvoření, ponechaná lidskému duchu k činnosti, *stane* a *musí* se stát *rájem*, v němž přebývá jen radost a mír. Zákon stvoření pak totiž bude pracovat *pro* vás se stejnou jistotou, s jakou *nyní* musí působit proti vašemu jed-

nání. Zákon stvoření je neochvějný, silnější než lidská vůle, neboť spočívá v paprsku Prasvětla!

Není již daleko hodina, kdy lidé budou *muset* poznat, že vůbec není těžké žít jinak než dosud a vycházet s bližními v *míru!* Člověk bude vidoucí, protože mu nyní Bůh odejme všechny možnosti *nesprávně* myslet a jednat jako dosud.

Pak bude muset zahanbeně přiznat, jak směšně se choval, když se pachtil po věcech, které jsou pro *skutečný* život bezvýznamné, a jak byl *nebezpečný* celé části stvoření, jež mu byla z milosti svěřena k používání a k radosti.

V budoucnosti bude žít jen k *radosti* svým bližním stejně jako oni jemu. Nebude už v sobě mít závistivou žádostivost prahnoucí stále jen po tom, co ještě nemá. Probudí se v něm schopnost rozvíjet krásu svého okolí k nejnádhernějšímu rozkvětu, utvářet je zcela podle svého druhu, jakmile se vřadí do velkého, požehnaného zachvívání prostých prazákonů stvoření, jimž jsem ho mohl naučit svým Poselstvím díky lásce Boží, která tentokrát trestajíc pomáhá, aby zachránila ty, kdo jsou ještě dobré vůle a pokorní duchem!

Chcete-li budovat, *zjasněte* nejdříve *svého ducha* a učiňte ho silným a čistým. *Zjasnit* jej znamená nechat jej uzrát! Stvoření je již v čase *žní* a člověk jako tvor s ním.

On v něm však zůstal pozadu následkem svého tvrdošíjně nesprávného chtění. Sám se postavil stranou všeho zachvívání, jaké chce Světlo, a musí z něho být nyní již *zesíleným*, radostnějším kroužením stvoření vyřazen, protože se v něm kvůli své neznalosti nemůže udržet.

Zcela správný je lidový výraz *zjasnělý* duch! Zralého nebo zjasnělého člověka lze snadno poznat, neboť stojí ve Světle a vyhýbá se všemu temnému. Svým způsobem chování také kolem sebe šíří mír.

Zjasnělý člověk již nevzkypí, ale ve velkém vzepětí radostného tvoření projevuje klidnou věcnost, nebo se vyznačuje chladnou přísností, s níž laskavě osvětluje a zjasňuje slabosti těch, kdo ještě nemohli zesílit v duchu, ale jsou dosud podrobeni kvasu, který má přinést očistu a zjasnění, nebo… zkázu.

Vzkypět může jen temno, nikdy světlo, které se vždy projevuje chladnou čistotou a míruplnou rozvážností ve vědomé síle vysokého vědění.

Kde tedy ještě může v člověku *vzkypět* hněv, tam je ještě nutné vypálit slabosti. Takový duch také ještě může podlehnout útokům temnot nebo jim sloužit za nástroj. Není »zjasnělý«, není ještě dost očistěn.

Tak je to se *všemi* slabostmi, které máte a jichž se, jak se zdá, vůbec nechcete zbavit, nebo jen s velkými obtížemi.

Ve skutečnosti by to nebylo tak těžké, kdybyste dokázali pochopit, že máte konečně rozumně zacházet s *tím*, co vám Bůh dal, *správně* používat *to*, co již máte v rukou, a vpravit se do zachvívání zákonů, jejichž znalost jste již mohli získat z mého Poselství. Pak je to dětsky snadné v pravém slova smyslu.

Přestaňte se zabývat převážně otázkami, které přesahují vám přidělenou oblast, a naučte se nejdříve důkladně poznávat *vše*, co je *ve* vás a *kolem* vás. Pak přijde vzestup zcela sám, protože budete samočinně pozvednuti účinky svého jednání.

Buďte *prostí* v myšlení a jednání, neboť v prostotě je velikost i síla! Tím nejdete nazpět, ale vpřed a stavíte *pevnou* stavbu k novému bytí, v níž se každý člověk vyzná, protože již není spletitá a komplikovaná, nýbrž každým způsobem přehledná, jasná a čistá, jedním slovem: zdravá, přirozená!

Vyvíjejte se jako vnitřně přímí, opravdoví *lidé*, a budete ihned úzce spojeni s celým stvořením, které vás bude podporovat ve všem, co potřebujete pro sebe a pro svůj vzestup. Jinou cestou toho nemůžete dosáhnout!

Pak k vám bude proudit hojnost všeho, co potřebujete, a bude vám to dělat radost a přinášet mír. V žádném případě dříve, i kdybyste se o to sebevíc snažili. Nyní totiž nastal čas, kdy se člověk na zemi *musí* otevřít Slovu Božímu, což je totéž co vpravit se do existujících zákonů svaté vůle Boží, které udržují a podporují stvoření!

VŠEMOUDROST

VEDU vás svým Slovem zpět k Bohu, jemuž jste se pozvolna odcizili vlivem všech, kteří své zdánlivé lidské vědění stavěli nad Boží moudrost.

A ti, kdo jsou ještě proniknuti jistotou o všemoudrosti Boží a chtějí se pokorně podřídit velkému, láskyplnému vedení, jež spočívá ve všemoudrosti a projevuje se v působení nezměnitelných zákonů tohoto stvoření, si všemoudrost Boží představují jinak, než jaká je!

Představují si moudrost Boží příliš *lidsky*, a proto příliš malou, vtlačenou do příliš úzkých hranic! S nejlepším úmyslem dělají ze všemoudrosti jen pozemskou *vševědoucnost*.

Ale všechno jejich dobré myšlení je přitom příliš lidské; stále znovu se dopouštějí velké chyby, že se snaží představit si pod pojmem Boha a Božského *vrchol lidství!*

Vůbec se nedostanou ven z lidského druhu, ale když při svém myšlení postupují stále výš a výš, usuzují jen na základě vlastní podstaty. Vycházejí z *lidské* půdy a myslí si, že se postupně zdokonaluje až k nejvyššímu, nejideálnějšímu bodu stejného druhu. Ve své představě o Bohu neopouštějí přese všechno svou vlastní půdu.

I když se snaží stupňovat své očekávání až k tomu, co je pro ně zcela nepochopitelné, všechno přesto stále zůstává v jedné myšlenkové linii, a proto nikdy nemohou ani při své snaze to vytušit nalézt byť jen stín pojmu opravdové velikosti Boží.

Není tomu jinak ani s pojmem Boží všemoudrosti! I při svém nejodvážnějším myšlení z ní činíte jen nepatrnou a pozemskou *vševědoucnost!*

Domníváte se, že Boží všemoudrost má *»vědět«*, co si vy *lidé* myslíte a co cítíte. Toto pojetí tedy vyžaduje nebo očekává od Boží

moudrosti, že bude neomezeně pronikat do nejosobnějšího a nejmenšího myšlení každého jednotlivce zde na zemi a ve všech světech a přizpůsobovat se mu! Že bude pečovat o každého malého lidského ducha a rozumět mu, ba ještě více: že se bude o něho starat!

Takové vědění není moudrostí! Moudrost je mnohem větší, stojí vysoko nad tím.

V moudrosti spočívá *prozřetelnost!*

Prozřetelnost však není totéž co předvídavé vedení, jak lidé často rozumí pojmu »moudrá prozřetelnost«, to znamená, co tím myslí. I v tom se mýlí, protože ve svém lidském myšlení směřujícím *zdola nahoru* si každou velikost představují jako *vystupňování* všeho, co sami *jako lidé* mají v sobě!

Ani při nejlepší vůli neupustí od tohoto zvyku a nemyslí na to, že Bůh a Božské je jiného, jim zcela *cizího druhu*. Používají-li při svém přemýšlení o tom jako základ svůj lidský druh, musí dospívat jen k omylům!

V tom tkví příčina všeho dosud nesprávného a všech mylných pojmů. Klidně můžeme říci, že ani jeden z dosavadních pojmů při myšlení, hloubání a bádání o tom nebyl skutečně *správný*. Ve své lidské malosti se nikdy nemohly přiblížit skutečné Pravdě!

Prozřetelnost je *božské* působení, je zakotvena v božské moudrosti, ve všemoudrosti. A všemoudrost se uskutečnila v Božích zákonech tohoto stvoření! V nich spočívá, v nich tkví i prozřetelnost a působí na lidi.

Nemyslete si tedy, že všemoudrost Boží má znát vaše myšlenky a vědět, jak se vám pozemsky vede. Boží působení je úplně jiné, větší a rozsáhlejší. Bůh obepíná svou vůlí všechno, udržuje všechno, podporuje všechno prostřednictvím živého zákona, který každému jednotlivci přináší *to*, co si zaslouží, to znamená, co si utkal.

Ani jeden z nich nemůže uniknout následkům svého jednání, ať jsou zlé nebo dobré! *V tom* se projevuje Boží všemoudrost, která je spojena se spravedlností a láskou! V činnosti tohoto stvoření je na *všechno* pro člověka moudře pamatováno! I na to, že *on* sám se musí *soudit!*

Při Božím soudu dojde k *vykonání* rozsudků, které lidé museli podle Božího zákona vynést sami nad sebou zásluhou moudré prozřetelnosti!

Je zvláštní, že lidé mluví již léta o *světovém obratu*, který má přijít. Tentokrát mají výjimečně pravdu, ale obrat již nastal! Lidstvo stojí ve středu dění zahrnujícího celý svět. Ještě stále je očekává a nepoznává je, protože *nechce*.

Jako vždy si to lidé představují *jinak* a nechtějí uznat, jaké to *skutečně* je. Tím však promeškávají pravý čas k vlastnímu zrání a selhávají. Selhávají jako vždy, neboť ještě nikdy lidstvo nesplnilo *to*, co od něho Bůh může očekávat, musí očekávat, má-li je ještě dál ponechat v tomto stvoření.

V jednání lidí je tolik svévolné omezenosti, která se při *každé* události související se Světlem opakuje vždy stejným způsobem, je v něm tolik dětinské svéhlavosti a směšné domýšlivosti, že není mnoho naděje na možnost záchrany.

Z toho důvodu je nyní stvoření očisťováno ode všeho takového zla. Všesvatá vůle přináší očistu uzavřením kruhu každého jednání a všeho dění!

Uzavření kruhu je způsobeno silou Světla, všechno se v něm musí soudit, musí se očistit, nebo musí zahynout, klesnout do strašlivého rozkladu.

Je přirozené a vyplývá to ze zákonů stvoření, že všechny špatné vlastnosti vyhánějí nyní na konci své nejsilnější květy a musí přinést své nejodpornější plody, aby se tím vyžily a jedna druhou zničily!

Silou Světla se musí všechno dostat do varu! A z tohoto varu může tentokrát vystoupit jen *zralé* lidstvo, schopné a také ochotné přijmout s díky a jásotem nová zjevení z Boha a žít podle nich, aby při svém putování stvořením působilo správně. –

Při každém obratu nabízel Stvořitel dozrávajícím lidským duchům nová, jim dosud neznámá zjevení. Měla sloužit k rozšíření jejich vědění, aby byli díky dalšímu poznání schopni povznést se do světlých výšin, jež kdysi opustili jako nevědomé duchovní zárodky.

Bylo ale vždy jen málo lidí, kteří projevili ochotu vděčně přijmout líčení přicházející dolů z Božského, a mohli tak získat tolik hodnot a duchovní síly, kolik potřebovali. Většina lidí následkem stále vzrůstajícího omezení svého duchovního chápání tyto vznešené Boží dary odmítla.

Doby takových světových obratů vždy souvisely s tehdejším stavem zralosti stvoření. Zralosti stvoření bylo ve vývoji podle svatého Božího zákona vždy zcela přesně dosaženo, ale *lidé* ve stvoření se ve své duchovní lenosti často postavili vývoji do cesty *jako překážka!*

Setba stále většího poznání veškerého Božího působení ve stvoření byla pro lidi rozdělena do jednotlivých světových epoch, lidé se jí však téměř vždy uzavřeli.

Protože se lidé sami povznesli na východisko všeho bytí, nechtěli věřit, že by bylo něco, co svými pozemskými smysly nemohou pochopit. Omezili své vědění jen na tyto smysly, a proto nechtěli připustit nic jiného. Tak lidé, kteří jsou nejmenšími výhonky stvoření, nejvzdálenějšími od pravého bytí a skutečného života, rouhavě promarňují dobu milosti, v níž smějí uzrávat ve vzrůstajícím poznání.

Nyní přichází nový, veliký obrat, který přináší také nové vědění! Lidé již mluví sami o tomto obratu, ale představují si jej opět jen jako splnění nicotných lidských přání podle toho, co si o něm sami myslí. Ne snad že by *oni* měli přitom povinnosti, ne, čekají zase jen na to, že Světlo zvětší bez jejich vlastního přičinění jejich pozemské pohodlí! *Takový* má být tento obrat, protože dál jejich myšlení nesahá.

Že si musí osvojit nové vědění, které je úzce spojeno s tímto obratem, aby mohli duchovně vystoupit výš a tím konečně přetvořit své hmotné okolí, to je nezajímá. Z lenosti svého ducha prostě odmítají, co dosud nebylo.

Lidé ale nyní budou Bohem *donuceni*, aby to přijali, neboť jinak by již nemohli duchovně stoupat vzhůru. Oni o tom *musí* vědět! –

V působení všemoudrosti spočívá, že při zcela určité zralosti

stvoření se lidským duchům dostává stále nových zjevení o Božím působení.

Tak byli i na tuto zemi kdysi před dávnými časy vysláni *stvoření* poté, co duchovní zárodky ve svém pomalém vývoji již přetvořily k tomu vybraná zvířecí těla v těla lidská, což šlo ruku v ruce s tím, že si duch v pozemském těle postupně začal uvědomovat sám sebe. Tento vývoj probíhal v nevýslovně dlouhých obdobích *před* známou dobou ledovou na zemi!

Protože jsem se již zmínil o *pra*stvořených, musí být také později stvoření nebo stvoření, neboť jsem ještě mluvil o vyvinutých, k nimž teprve patří pozemští lidé.

Tito stvoření, o kterých jsem dosud nehovořil, obývají úrovně stvoření mezi prastvořenými v prastvoření a vyvinutými pozdějšího stvoření.

Do dozrávajících kmenů těch, kdo se vyvíjeli z duchovních zárodků, se v počátečních dobách občas vtělil také stvořený, aby je vedl a umožnil spojení s nejbližším stupněm při nutném usilování všeho duchovního vzhůru. To byly v počátečních dobách *tehdy* velké obraty.

Později vyvstali proroci jako omilostnění. *Tak* působila všeláska ze Světla, aby pomáhala lidským duchům stále novými zjeveními v souladu s tehdejší zralostí stvoření, až se nakonec lidstvu dostalo také posvátné zprávy o Božském a jeho působení.

Tak i při nynějším velikém světovém obratu nastává bezpodmínečná nutnost rozšíření vědění.

Lidský duch se musí povznést vzhůru až k vědění, nebo zůstane stát, což pro něho znamená totéž co začínající rozklad v nepotřebnosti jakožto následku nečinnosti a přezrálosti nehybného lidského ducha, který už neumí správně použít sílu Světla, jež se v něm hromadí. Tak se mu to, co může *pomoci* a co by i pomohlo, stane zkázou jako každá nesprávně použitá energie.

Bůh je Pán, *On zcela sám*, a kdo ho nechce v pokoře uznat takového, jaký skutečně *je*, ne jak *vy* si ho *představujete*, ten nemůže být vzkříšen k novému bytí.

Směl jsem před vámi rozvinout obraz tkaní ve stvoření, k němuž patříte, abyste se stali vidoucími a mohli vědomě přijímat a využívat pro své blaho požehnání, která jsou pro vás připravena ve stvoření, aby vám v budoucnosti jen *pomáhala* a podporovala váš vzestup, a ne aby vás bolestně trestala nebo dokonce musela zavrhnout. Děkujte Pánovi za to, že na vás myslí s takovou láskou, že jsem vám směl svým Poselstvím říci, co vám pomáhá a také co je vám nebezpečné.

Ukázal jsem vám *ty* cesty, které vedou do světlých výšin. *Jděte* nyní po nich!

SLABÉ POHLAVÍ

CHCETE-LI poznat, co všechno je v dosavadních názorech, zvycích a obyčejích pozemských lidí nesprávné, není nutné, abyste se namáhali dlouhým hledáním. Nemusíte dělat nic jiného, než vybrat si některý výraz a *důkladně* o něm uvažovat. Jistě je nesprávný, protože již základ veškerého myšlení pozemských lidí je úplně pokřivený. Na nesprávném základě se však nikdy nemůže vyvinout *správné* myšlení, ale musí být právě tak nesprávné jako jeho základ.

Vezměme si dnes všeobecně rozšířené označování pozemského ženství za »slabé pohlaví«. Mezi posluchači nebude téměř nikdo, kdo by tento výraz ještě neslyšel. Používá se láskyplně stejně jako posměšně, dobromyslně i ironicky, vždy se však přijímá bez uvažování jako něco vžitého a bezmyšlenkovitě nebo přinejmenším bez zkoumání se dál udržuje.

Ve skutečnosti je ale ženství na této zemi právě tak silné jako mužství, jenže jiným způsobem.

Ve svých přednáškách jsem již často vysvětloval, že *vlastní pojem* ženství a mužství vychází z *druhu působení* ve stvoření, že je tedy rozhodující způsob činnosti a ten teprve určuje formu, podle níž se pozná, zda je člověk na zemi mužem nebo ženou.

Rozdíl se okamžitě ukáže, jakmile zárodky lidských duchů opustí úroveň, kde vznikly. Zárodky, které se přiklánějí k aktivní, tedy hrubší činnosti, na sebe berou mužské formy, zatímco kolem těch, jež chtějí působit pasivně, tedy něžněji, se utvářejí formy ženské. Jsou to dva různé, avšak stejně silné druhy působení. O slabším druhu nemůže být přitom ani řeči.

Pomocí těchto dvou druhů lze také vyložit živý kříž, který je ve své podstatě dokonalý! Svislé rameno kříže je pozitivní, tedy

aktivní život, vodorovné, stejně silné a právě tak dlouhé rameno je negativní, tedy pasivní život. Obojí v sobě má živý kříž!

Kříž stvoření, z něhož a kolem něhož se celé stvoření vyvíjí, říká a představuje totéž. Svislé rameno je pozitivní, aktivní působení a vodorovné rameno je působení negativní, pasivní.

Vyzařování Nejstarších v Božské sféře, kteří jsou současně strážci svatého Grálu v božské části hradu Grálu, má rovněž podobu rovnoramenného kříže. U nich to však není živý kříž sám, který je jejich vyzařováním, ale ukazuje, že Nejstarší jsou ve svém druhu dokonalí duchové a že mají v sobě v harmonickém působení v nezmenšené míře *obojí*, aktivní i pasivní.

Ve stvoření je ale aktivní od pasivního co se týče působení *odděleno*. Každý duch má v sobě buď *jen* aktivní, nebo *jen* pasivní, tak jak se to také později opakuje s duchovními seménky.

Tato seménka působí buď pasivně, nebo aktivně *vedle sebe*, a přesto neustále usilují k sobě, neboť oba druhy mohou vykonat něco dokonalého jen *společným* působením. Dokonalého však teprve tehdy, když oba druhy působí *stejnou silou* a zaměřují své úsilí k *jednomu* cíli: ke Světlu!

Aby tak mohly činit, nemusí žít spolu v pozemském manželství, nemusí být vůbec hrubohmotně v těsném kontaktu a nemusí se ani osobně znát. Jen *cíl* musí být jeden: ke Světlu!

Výslovně se o tom zmiňuji, aby snad někdo z mé přednášky nevyvozoval chybné závěry, protože manželství a vůbec tělesná hrubohmotná sblížení jsou samostatnou věcí, která s usilováním ke Světlu přímo nesouvisí, jestliže jsou ale čistá, nejsou také na překážku.

Tato přednáška se však týká především nesprávného výrazu: slabší pohlaví. Nesmím přitom odbočovat příliš daleko, ale chci ukázat, z jaké příčiny tento výraz kdysi vznikl a jak bylo možné, že se stále udržoval.

V podstatě to není tak těžké. I vy to můžete snadno poznat, dáte-li si trochu práce a budete-li jasně osvětlovat a zkoumat vše, co říkají vaši bližní.

Víte, že ženství na zemi má udržovat bdělou touhu po Světle jako strážkyně plamene této touhy, která všechno udržuje a vede vzhůru.

Za tím účelem se v ženě rozvíjí něžnější schopnost cítění, protože při její touze po něžnější činnosti se od ní neuvolňuje tolik duchovně bytostného jako u muže, který se přiklání k hrubší činnosti.

Každá žena tak přijímá a zprostředkovává záření, která muži již nemohou přijímat. Po této stránce stojí ženství, více obrácené ke Světlu, o půl stupně výš než mužství, ovšem za předpokladu, že stojí *správně* a že své schopnosti nepromarňuje nebo samo nepotlačuje.

Muž nevědomky vyciťuje, že žena disponuje jemností, kterou on již v sobě nemá a při způsobu své činnosti ani nemůže mít, protože by mu bránila provádět mnoho hrubých věcí, jež jsou přesto nutné. Muž si to sice přesně neuvědomuje nebo jen zřídka, ale vyciťuje v tom poklad, který má být *ochraňován*. Nutí ho to tento neviditelný poklad v hrubohmotnosti *chránit*, protože se cítí pozemsky, tedy hrubohmotně *silnější*.

Je jen málo mužů, kteří to necítí. Takoví jsou však určitě zesurovělí a nelze je pokládat za muže v pravém smyslu.

Nevyslovená, jen nevědomě vyciťovaná potřeba chránit přivedla muže k tomu, že časem začal mylně spatřovat v ženství *slabší* pohlaví, které potřebuje jeho ochranu. Toto označení tedy nevzniklo snad ze zlého chtění nebo nepříznivého posuzování, ale jen z toho, že muž neznal pravý důvod vlastního cítění.

S tím, jak následkem nesprávného způsobu myšlení a stále většího omezení schopnosti chápat věci, které jsou mimo nejhrubší hmotnost, byli pozemští lidé víc a více otupělí, si samozřejmě vykládali i tento výraz stále nižším způsobem.

Ve skutečnosti není muž *silnějším* pohlavím, ale jen *hrubším*, tedy více hrubohmotným a tím hutnějším. Ženství není pohlavím slabším, nýbrž *něžnějším*, prostupnějším, což nemá nic společného se slabostí.

Muž je následkem své větší aktivity hrubohmotně více *zhutnělý*. To ovšem není chyba, protože to potřebuje k vykonávání své činnosti ve stvoření, aby mohl stát pevněji na pozemské půdě a bezprostředněji působit v hutné hrubohmotnosti a ovlivňovat ji. Tak je pevněji spojen se zemí a více se k ní přiklání.

Žena ale tíhne více nahoru, do jemnějšího, něžnějšího a méně hutného. Ona doplňuje, udržuje a pozvedá lidského ducha… přirozeně jenom tehdy, jestliže stojí na *svém* místě, které jí Stvořitel určil.

Tím, že si ve svém těle uchovala zcela určitý druh vyššího bytostného, není její tělo tolik zhutnělé, protože toto bytostné proniká hrubohmotným tělem a udržuje je prostupným.

Není to však ani nedostatek ani slabost, ale je to *nutné* pro to, aby žena mohla přijímat a zprostředkovávat záření, jejichž pomoc nemůže muž při své činnosti postrádat a která vzhledem ke svému hrubému druhu není schopen přímo přijímat.

To všechno se samozřejmě týká nejjednodušším způsobem i nejvíce hrubohmotných věcí. Vezměme si například zrození. Muž by už jen *z tohoto důvodu* vůbec nemohl poskytnout duši možnost, aby se k němu přiblížila za účelem vtělení na zemi, i kdyby měl v těle orgány, které jsou k tomu potřebné.

Chybí mu *most* pro duši, který představuje něžné bytostné. Ženství je dosud v sobě má, zatímco od mužství se muselo následkem jeho aktivního chtění samočinně odloučit.

A proto i kdyby muž měl k tomu potřebné orgány, mohl by se vždy vyvinout pouze *počátek* pozemského těla, nic víc, neboť by chybělo spolupůsobení nové duše, která by se bez něžnějšího bytostného mostu nemohla přiblížit. I u mnohých žen se může duše sice někdy přiblížit, ale nemůže se udržet, jestliže byl tento most poškozen tím, že si žena osvojila mužské vlastnosti a ty zapudily něžné bytostné, které bylo ženství přidáno. Duše se pak opět odloučí dříve, než může dojít k pozemskému zrození.

To všechno zasahuje mnohem dál, než si myslíte. Na tom, zda je tento vyšší bytostný most, který poskytuje matka, čistý a bez

trhlin, závisí také pozemské zdraví vašich dětí – je buď negativně ovlivňováno, nebo podporováno.

Příčinou bezdětnosti nebo toho, že mnoho porodů neprobíhá *tak*, jak by tomu mělo být při normálním průběhu, nejsou jen samotné orgány. Hlavní příčina potíží, nemocí nebo slabostí spočívá velmi často jen v nedostatečnosti mostů, které duše potřebují, aby mohly bezpečně a pevným krokem vstoupit na svoji pozemskou cestu.

Jak často si žena hloupým pohráváním nebo zavrženíhodnou ješitností osvojila mužské vlastnosti a ty musely oslabit nebo úplně zapudit vyšší bytostnou část, která jí byla dána jako přednost. Následků toho je tolik různých druhů a mají tolik rozmanitých forem, že si lidé často lámou hlavu, jak je něco takového možné.

Ještě horší než u tohoto dění, které se hrubohmotně ihned ukáže, jsou však škody v úrovních jemné hrubohmotnosti, jež jsou způsobeny takovýmto selháním ženství a projevují se pak také na zemi, i když až za dlouhou dobu.

Až jednou přejdu k tomuto tématu, uslyšíte o tom ještě mnohé. Zděsíte se lehkomyslného provinění žen, které muži ještě podporovali a posilovali svým hříšným jednáním, protože jim toto provinění bylo velmi vítané!

Ještě řadu desetiletí se za to budete stydět, neboť tato doba úpadku vás bude ještě dlouho tížit ve vzpomínkách jako odporné břemeno.

Nyní jsou to pro lidstvo dosud děje zahalené tajemstvím. Jeho roušku ještě nadzvednu v době, kdy lidé dozrají tak dalece, aby to mohli pochopit, neboť i já působím v tomto ohledu naprosto zákonitě. Lidstvo se může ode mne dovědět *všechno*, já ale otevřu ústa vždy teprve tehdy, až lidstvo dozraje vnitřně natolik, aby to dokázalo přijmout. Tento děj se projevuje úplně samočinně jako vytvoření otevírajícího nebo zažehujícího spojení. Proto se lidstvo ode mne dozvídá také jen tolik, kolik je schopné zpracovat, ne víc.

Nemusíte si to vždycky uvědomovat, neboť já cítím *vnitřní* probuzení a čilost ducha, která se velmi liší od denního vědomí rozumu. A *to* je pro mne podnětem, abych promluvil.

Proto i dnes dávám často zdánlivě mnohem víc, než můžete skutečně vědomě přijmout. Ale váš duch, k němuž mluvím, to přijímá, aniž o tom pozemsky víte. Tak to vypadá, jako bych již dnes dával mnohé, co je až pro pozdější dobu, zatímco váš *duch* to již přijal.

Jde jen o to, že denním vědomím to pochopíte později, možná až po desetiletích, takže teprve *pak* to budete umět také *pozemsky* použít s plným porozuměním.

Půjdete-li duchovně hbitě se mnou, mohu vám objasnit celé stvoření. Lidé, záleží jen na vás! Buďte proto bdělí a čilí duchem, abych vám nemusel nic zamlčet!

Dávám rád a s radostí, jsem však vázán zákonem, neboť sám nemohu jinak! Smím vám dávat takovou měrou, jakou můžete přijímat, ne víc! Pamatujte na to. Využijte proto čas, dokud jsem s vámi, abyste nic nepromeškali.

Střezte moje Slovo a používejte je, může vám dát *všechno!*

ZBOŘENÝ MOST

JE ZARMUCUJÍCÍ sledovat, jak pozemský člověk horlivě přispívá ke svému úpadku a tím i k záhubě v mylném domnění, že kráčí vzhůru.

Pozemský člověk! Pro všechno, co ve stvoření tká podle vůle Boží, lpí na jméně tohoto tvora hořká příchuť. Zdá se, že by pro člověka bylo lépe, kdyby již nebylo vyslovováno, protože při každém vyslovení tohoto jména současně zavane celým stvořením nelibost a nechuť a tíživě dolehne na pozemské lidstvo. Tato nelibost, tato nechuť je totiž živou obžalobou, která se samočinně formuje a musí se nepřátelsky postavit proti celému pozemskému lidstvu.

Tak se dnes pozemský člověk se svým nesprávným působením, které se v tomto stvoření projevovalo jako překážející, rušivé a trvale škodlivé, stal nakonec opovrhovaným. Zavinil si to sám svým směšným domněním, že všemu lépe rozumí. Své vyvržení si tvrdošíjně vynutil, protože se učinil neschopným pokorně a prostě *přijímat* Boží milosti.

Chtěl ze sebe učinit stvořitele, dovršitele, chtěl si vynutit, aby se působení Všemohoucího úplně podřídilo jeho pozemské vůli.

Není slova, které by mohlo správně označit takovou domýšlivou opovážlivost v její bezmezné hlouposti. Jen se sami zamyslete nad tímto téměř neuvěřitelným jednáním! Představte si pozemského člověka, jak se dělá důležitým a chce se postavit nad soukolí tohoto zázračného díla Božího stvoření, které dosud nezná, aby je řídil, místo aby se mu jako jeho malá část ochotně podřídil… pak nebudete vědět, jestli se máte smát nebo plakat!

Ropucha stojící před vysokou skálou a poroučející, aby jí skála uhnula z cesty, nepůsobí zdaleka tak směšně jako dnešní člověk ve svém velikášství vůči svému Stvořiteli.

Tato představa musí vzbudit ošklivost v každém lidském duchu,

který se nyní v soudu probudí. Zmocní se ho strach, hrůza a zděšení, když při poznání světlé Pravdy spatří náhle před sebou všechno *tak*, jak to *skutečně* již odedávna bylo, i když to dosud takto neviděl. Zahanbeně by pak chtěl utéci až na konec všech světů.

Závoj, který všechno zahaluje, bude nyní stržen, jeho šedivé cáry budou rozptýleny a paprsek Světla pak bude moci zplna proniknout do duší hluboce ztrápených lítostí. Ty v nově probuzené pokoře budou ochotny sklonit se před svým Pánem a Bohem, kterého již nebyly schopny poznat ve zmatcích, jež způsoboval k zemi připoutaný rozum po celou dobu, kdy směl neomezeně vládnout.

Dříve, než od toho budete moci být osvobozeni, ale musíte důkladně *na* sobě a *v* sobě prožít ošklivost z konání a myšlení pozemských lidí. Musíte ji *tak* vychutnat, jak ji dávalo pozemské lidstvo stále prožívat všem vyslancům Světla ve své Světlu nepřátelské odporné zvrhlosti. Jinak nemůžete dosáhnout spásy!

Je to jediné osvobozující zvratné působení vaší viny, které nyní *musíte* sami prožít, neboť vám nemůže být jinak odpuštěna.

Již v nejbližší době to začnete prožívat, a čím dříve se vás prožití dotkne, tím to pro vás bude snadnější. Kéž by vám zároveň proklestilo cestu ke světlým výšinám.

A opět to musí být žena, která *nejdříve* pocítí hanbu, protože její úpadek ji teď nutí k těmto věcem. Sama se lehkomyslně postavila na stupeň, jenž ji nyní násilně vrhá zhrublým mužům k nohám. Pozemští muži vzplanou hněvem a opovržením a budou hledět spatra na všechny ženy, které již nejsou schopny dávat jim *to*, k čemu je Stvořitel vyvolil a co muž tak nutně potřebuje ke své činnosti.

Je to *sebeúcta*, která každého opravdového muže činí teprve mužem! Sebeúcta, nikoliv domýšlivost. Sebeúctu však může muž pocítit jedině při pohledu na *ženskou důstojnost*, při jejímž ochraňování získává úctu před sebou samým a uchovává si ji!

To je to velké, dosud nevyslovené tajemství mezi ženou a mužem, které je schopno podnítit ho k velkým, čistým činům zde na zemi, které očistně prožhavuje všechno myšlení, a tím nad celým pozemským bytím rozprostírá posvátnou zář vznešené touhy po Světle.

To všechno muži odňala žena, která následkem směšné ješitnosti pozemského rozumu rychle podlehla Luciferovu vábení. Jakmile nyní v muži procitne poznání této veliké viny, bude pohlížet na ženu jen jako na *takovou*, jakou se svou svévolí skutečně musela stát.

Ale tato hanba, i když jakkoliv bolestná, je jenom velkou pomocí *těm* ženským duším, jež se pod spravedlivými údery soudu ještě probudí a poznají, jak nesmírně oloupily muže svou falešnou ješitností. Napnou všechny síly, aby opět získaly důstojnost, kterou tím pozbyly, samy odhodily jako bezcenný brak, jenž jim překážel na cestě dolů, kterou si samy zvolily.

Dosud jste si plně neuvědomovali tíhu škodlivých následků, která musela dopadnout na celé pozemské lidstvo, jakmile většina pozemských žen začala svým nesprávným jednáním horlivě bořit mosty, jež je spojovaly s proudy ze Světla.

Tyto škodlivé následky, které v různých podobách působí všemi směry, jsou *stonásobné*. Stačí, když se pokusíte vřadit se do chodu nevyhnutelných, zákonům stvoření odpovídajících účinků. Poznání pak již nebude vůbec těžké.

Zamyslete se ještě jednou nad tímto prostým dějem, který probíhá přesně podle zákona:

Jakmile žena učiní pokus se ve svém myšlení a jednání pomužštit, toto chtění se ihned přiměřeně projeví. Nejdříve ve všem, kde je úzce spjata s bytostným, potom i v jemnohmotnosti a po určité době i v jemnější hrubohmotnosti.

Následek toho je, že při pokusech pozitivně působit, které odporují jejímu úkolu, jsou všechny jemnější součásti jejího ženského druhu jakožto pasivní potlačeny a nakonec se od ní odloučí, protože tím, že nejsou používány, postupně ztratí sílu a stejný základní druh je od ženy odtáhne.

Tím je stržen most, který pozemskou ženu uschopňuje k tomu, aby svým pasivním druhem přijímala vyšší záření a zprostředkovávala je hrubší hmotnosti, v níž je svým tělem určitou silou zakotvena.

Je to také *ten* most, který duše potřebuje, aby se na zemi vtělila do hrubohmotného těla. Jestliže tento most chybí, znemožňuje to

každé duši vstoupit do vytvářejícího se těla, neboť duše sama nemůže překročit propast, která tím musela vzniknout.

Je-li tento most stržen jen částečně, což závisí na druhu a síle chtěného pomužštění činnosti ženy, mohou se duše přesto vtělit. Ovšem jsou to duše stejného druhu, ani mužské ani ženské, tvoří tedy nepěknou, neharmonickou směs. U takových duší se později projevují různé neukojitelné touhy, cítí se ve svém pozemském bytí trvale nepochopené, a tak jsou pro sebe i své okolí zdrojem neustálého neklidu a nespokojenosti.

Pro tyto duše i pro jejich pozdější pozemské okolí by bylo lépe, kdyby nenalezly příležitost ke vtělení. Uvalují tím na sebe jen vinu a nikdy nic neodčiní, protože ve skutečnosti nepatří na tuto zemi.

Příležitost a možnost k takovým vtělením, která stvoření, tedy vůle Boží nechce, poskytují jen *ty* ženy, jež se svou náladovostí, svou směšnou ješitností i zneuctívající snahou zdánlivě se uplatnit přiklánějí k pomužštění, ať už jakéhokoliv druhu.

Něžné, *skutečně ženské* duše se nikdy nevtělí prostřednictvím takové neženské ženy. Tak bylo ženské pohlaví na zemi zvolna úplně otráveno, neboť tato převrácenost se stále více rozšiřovala a přitahuje stále nové duše takového druhu, jež nemohou být ani zcela ženou ani zcela mužem. Tím na zemi šíří to, co není pravé a harmonické.

Naštěstí moudré zákony stvoření samy vytyčily i zde ostrou hranici. Tímto posunem, násilně vynuceným nesprávným chtěním, totiž nejdříve vznikají těžké nebo předčasné porody a rodí se děti náchylné k nemocem, nervózní a duševně rozervané. Nakonec se po určité době dostaví neplodnost, takže národ, který připustí, aby jeho ženy usilovaly o pomužštění, jež se pro ně nehodí, je odsouzen k pozvolnému vymírání.

To se přirozeně nestane ze dne na den, aby to bylo lidem žijícím v té době obzvlášť nápadné, neboť i toto dění musí jít cestou vývoje. I když pomalu, ale přece jistě! A teprve za několik generací je možné zadržet nebo napravit následky takového provinění žen, aby byl národ vyveden z úpadku k ozdravění a zachráněn před úplným vymřením.

Je neochvějným zákonem, že tam, kde se velikost a síla obou ramen kříže stvoření nemůže zachvívat v dokonalé harmonii a čistotě, kde tedy pozitivní mužské a negativní ženské není stejně silné, ale pokřivené, a tím je pokřiven i rovnoramenný kříž, musí následovat úpadek a nakonec i zánik, aby se stvoření osvobodilo od takových nesmyslností.

Žádný národ proto nemůže stoupat vzhůru a nemůže být šťastný, jestliže nemá pravé, nezkřivené ženy, jejichž pouhým následováním se mohou a musí vyvinout i praví muži.

Jsou tisíce věcí, které tímto způsobem kazí pravé ženy. Proto se i následky toho projevují různě, škodlivé účinky jsou více nebo méně pronikavé. Ale projeví se určitě vždy!

Nechci zde ještě hovořit o tom, jak ženy lehkomyslně napodobují špatné mužské návyky, k nimž na prvním místě patří kouření. To je totiž nákaza sama pro sebe, která je zločinem na lidstvu, jaký si člověk dnes ještě stěží dokáže představit.

Při bližším poznání zákonů stvoření velmi brzy zmizí neomluvitelné a bezmyšlenkovité sobectví kuřáků, kteří dokonce i v přírodě holdují své neřesti a otravují tak Boží dar – svěží vzduch podporující výstavbu, který má být přístupný všem tvorům. Dojde k tomu zejména tehdy, když budou kuřáci muset zjistit, že tento zlozvyk je zdrojem mnoha nemocí, pod jejichž metlou úpí dnešní lidstvo.

Nehledě na kuřáky, zpomaluje vdechování tabákového kouře nemluvňaty a dětmi normální vývoj mnoha orgánů, zejména brání nutnému utužení a zesílení jater, která jsou pro každého člověka obzvlášť důležitá, protože při *správné* a zdravé činnosti mohou zabránit rozšiřování ložiska rakoviny jako nejjistější a nejlepší prostředek k potírání této velmi rozšířené nemoci.

Dnešní žena si ve většině případů zvolila nesprávnou cestu. Její úsilí směřuje k tomu, aby se *zbavila* ženskosti, ať již ve sportu, ve výstřednostech nebo zábavách, nejvíce však při účasti na *pozitivních oborech činnosti*, které přísluší mužům a musí jim zůstat, má-li nastat skutečný vzestup a mír.

Tím se všechno na zemi od základu posunulo a vyšlo z rovno-

váhy. Také neustále vzrůstající spory i neúspěchy vznikají jen ze svévolného *pomísení* pozitivního a negativního působení pozemských lidí, neboť stvoření vyžaduje, aby toto působení *zůstalo čisté.* Následkem takto vynuceného zmatku musí být úpadek a zánik.

Jak jste, lidé, bláhoví, že se nechcete naučit poznávat, jak prosté jsou Boží zákony, které lze díky jejich naprosté důslednosti snadno dodržovat.

Máte sice moudrá přísloví a rádi je opakujete. Již jenom jediné z nich vám poví mnoho: »Malé příčiny, velké následky!« Těmito příslovími se ale neřídíte. Při všem, co se kolem vás děje, co vás ohrožuje, skličuje a tísní, nemyslíte na to, abyste nejdříve hledali malé příčiny a *těm* se vyhnuli, aby nemohly vzniknout velké následky.

To vám připadá příliš jednoduché! Proto chcete raději přijít na kloub těžkým následkům, pokud možno s velkým povykem, aby váš čin byl plně oceněn a přinesl vám pozemskou slávu!

Ale tak *nikdy* nezvítězíte, i když jste přesvědčeni, že jste k tomu dokonale vyzbrojeni, neodhodláte-li se hledat ve vší prostotě *příčiny*, abyste se jim vyhýbali a navždy zamezili i těžkým následkům!

A tyto příčiny nenajdete, jestliže se nenaučíte pokorně poznávat milosti Boha, který vám dal ve stvoření vše, co vás může ochránit před každou strastí.

Dokud vám chybí pokora k vděčnému přijímání Božích milostí, dotud zůstanete zapleteni do svého nesprávného jednání a myšlení až k poslednímu pádu, který musí skončit věčným zatracením. A tato poslední chvíle je před vámi! Jednou nohou již stojíte v bráně. Dalším krokem se zřítíte do bezedné hlubiny.

Rozvažte si to dobře! Vzchopte se a ustupte zpět! Odhoďte nudné, beztvárné a chladné pozemské bytí, jemuž jste až dosud dávali přednost. Buďte konečně *takovými* lidmi, jaké Boží vůle chce v budoucnu ve stvoření ještě trpět! Tím bojujete *sami o sebe*, neboť váš Bůh, který vám v tomto stvoření milostivě poskytl možnost, aby se splnila vaše touha po vědomém bytí, vás nepotřebuje! Na to vždy pamatujte a děkujte mu každým dechem, který vám dovoluje jeho nevýslovná láska!

STRÁŽKYNĚ PLAMENE

NEVDĚČNĚ a bez porozumění, dokonce i s výčitkami se lidé často staví i k té největší pomoci ze Světla.

Je zarmucující sledovat, jak i ti, kteří to chtějí dělat dobře, se v tomto ohledu chovají žalostně, nebo se v pochybách odvracejí od Světla, jestliže se nesplní jejich nesprávná pozemská přání, jak doufali. A přece právě tímto nesplněním jim Světlo velmi často přináší záchranu a prospěch.

Lidé se však vzdorovitě jako ty nejumíněnější děti uzavírají poznání všemoudré lásky a škodí si tím *takovou* měrou, že často již vůbec nemohou stoupat vzhůru a jsou ztraceni jako sémě neupotřebitelné v tomto stvoření.

Ze všeho zlého, co na sebe takto nakládají při svém putování, je tím nejmenším množství pozemských vtělení, navazujících na sebe následkem zvratného působení. Tato vtělení vyžadují staletí, možná i tisíciletí a stále znovu oddalují možnost vzestupu ducha. Vzniká při nich nové utrpení a neustále se vytvářejí nové řetězy zbytečných pout, která se všechna musí nevyhnutelně rozvázat až do posledního, nejjemnějšího prášku, dříve než se duch může povznést ze svévolně vytvořeného zmatku.

Kdyby Světlo bylo takové, *jací* jsou *lidé*, brzy by celé unavené nechalo stvoření padnout. Je nutné mít opravdu neuvěřitelnou trpělivost nechat vyžít tak odpornou a hloupou tvrdohlavost. Děje se tak proto, aby lidé, kteří to chtějí dělat dobře a usilují ještě vzhůru, neztratili možnost záchrany a nemuseli zahynout ve víru zničení, jemuž sami propadli ti, kdo se již nechtějí změnit.

Ale i z lidí, kteří to chtějí dělat dobře, může být opravdu zachráněna jen malá část, protože mnozí z nich ještě předtím zeslábnou a klesnou na mysli. Někdy se také domnívají, že se dali nesprávn-

nou cestou, protože od chvíle, kdy se odhodlali k dobrému chtění, se mnohé obrátilo proti nim a začala na ně dorážet zloba, mrzutosti a utrpení, zatímco dříve toho ani tolik nepozorovali.

Když se lidé rozhodnou ke vzestupu a projevují pevné chtění k dobrému, nastane pro mnohého z nich nejdříve doba, kdy se musí při prožívání svého dosud nesprávného myšlení a jednání obrousit, přetvořit, aby myslel a jednal správně! Čím je to nápadnější, tím víc je takový člověk obdařen milostí a tím silnější pomoci ze Světla se mu dostává.

Je to už začínající záchrana, odpoutávání od temnot, které jako by při tom člověka ještě *pevněji* svíraly. Ale sevření se zdá být pevnější a tvrdší jen proto, že procitající a sílící duch již *usiluje pryč* od temnot, které ho drží.

Jen *úsilí ducha dostat se vzhůru* způsobuje, že sevření temnot mu připadá bolestivější, protože dokud se mu dobrovolně podroboval nebo mu podléhal, nemohl je tolik pociťovat. Nevyvíjel totiž protitlak, ale stále se poddával a nevzpíral se.

Teprve snaha o vzestup způsobí, že pouta temnot se zaříznou do ducha usilujícího vzhůru, takže je začne pociťovat, dokud se nakonec násilím *neodtrhne*, aby se od nich – pout, která ho zadržují – osvobodil. Že odtržení neprobíhá vždy bez bolesti, spočívá již v samotném tomto slově, protože od*trhnout se* nelze mírně. Na klidné *odpoutávání* však již není čas. Tato země už klesla příliš hluboko a světový soud je v konečném naplnění.

O tom všem člověk neuvažuje. Mnohý si myslí, že jeho rozhodnutí chtít jen dobro možná není správné, protože dříve tato omezení vůbec nepociťoval a možná se dokonce cítil příjemně. Takovým nesprávným myšlením padá opět do rukou temna; tím se mu již nevzpírá, a proto už nepociťuje sevření jako něco nepřátelského. Je tažen dolů, aniž to bolestně pociťuje. Ale až bude vyburcován voláním soudu, jemuž se nemůže uzavřít, pak… již pro něho bude pozdě.

Bude vyburcován jen ke strašlivému poznání svého pádu do bezedných hlubin konečného rozkladu, zavržení. A tím začnou muka a již nepřestanou, ale musí se stupňovat až k hroznému konci, kte-

rý znamená, že již nesmí být vědomý sám sebe. Ztrácí tedy možnost být člověkem, která mu mohla přinést na věky blaženost.

Lidé, uvědomte si, že jste ponořeni hluboko do temnot, že jste se do nich sami ponořili! Chcete-li se zachránit, musíte se bojem od nich osvobodit! A k tomu vám ukazuje cestu mé Slovo, které vám dává možnost a sílu se pomocí vědění osvobodit a zachránit!

Jakmile se rozhodnete uniknout pádu do temnot, jež vás pevně svírají a táhnou s sebou do hlubin, pak již s tímto rozhodnutím vám přijde bleskově na pomoc paprsek Světla a síly.

Svým dosavadním nesprávným myšlením a jednáním, které vás tak táhne dolů, jste udělali na nitkách svého osudu nespočet uzlů. Dokud jste ale byli v rukou temnot, vůbec jste na ně nemysleli. Nemohli jste je ani vidět ani cítit, protože jsou ještě *nad* vámi a uzavírají vám cestu ke světlým výšinám a brání vám ve spojení s nimi.

Jestliže však usilujete vzhůru, najdete všechny tyto uzly samozřejmě opět na své cestě a musíte je jeden po druhém rozvázat, abyste si uvolnili cestu ke vzestupu.

Když pak jde o uzly vaší ješitnosti a mnoha podobných vlastností, zdá se vám, že je to pohroma a utrpení, duševní bolest. Ve skutečnosti je to ale jedině možný způsob osvobození a záchrany. Nemůže být přece jiná, neboť vy sami jste si již dávno předtím připravili tuto cestu a nyní po ní musíte jít nazpět, chcete-li opět dojít do výšin.

Taková je cesta k vašemu osvobození a spáse, *taková* je cesta ke vzestupu do světlých výšin! Nemůže být jiná. A protože se teď nacházíte v temnotě, je samozřejmé, že v *tom* okamžiku, kdy se rozhodnete usilovat vzhůru ke Světlu, se všechno postaví jako překážka proti vám!

Stačí, když budete trochu přemýšlet, abyste pochopili, že je to tak správné, a také na to sami přišli!

Mnoho lidí si však myslí, že ve chvíli, kdy se rozhodnou ke vzestupu, se jim ihned musí všechno ukázat plné slunce a radosti. Čekají, že se jim vše podaří bez boje, že jim bude ihned urovnána cesta a dokonce že jim hned od začátku budou bez námahy padat do klína sladké plody jako odměna.

A když je to potom úplně jiné, jejich chtění brzy ochabne. Upustí od něho a líně upadnou do svých starých kolejí, pokud se dokonce nepostaví nepřátelsky proti tomu, kdo jim ukázal cestu vedoucí k osvobození a tím jim podle jejich názoru způsobil jenom neklid.

Taková je většina pozemských lidí! Jsou hloupí a líní, domýšliví a požadovační, a ještě vyžadují odměnu a dík, když *dovolí*, aby jim byla *ukázána* cesta, jež je vyvede z bahna, ve kterém se líně převalují a v němž nakonec zahynou.

Ale vy, kteří chcete za sebe poctivě bojovat, nikdy nezapomeňte, že se nacházíte v *temnotě*, kde je dobré chtění ihned napadáno. Také vaše okolí se bude snažit rychle uplatňovat práva, odvážíte-li se od něho odpoutat. I když se dříve nikdo nestaral o to, co chce vaše duše, nikdo nedbal o to, zda již nehyne hladem a žízní, nikdo neprojevil ochotu vás občerstvit… v tom okamžiku, kdy se odvážíte vstoupit na jedinou pravou cestu ke své spáse, *tehdy* se náhle rychle přihlásí, abyste od nich neodešli.

Tvrdí, že mají starost o blaho vaší duše, přestože již víckrát dokázali, že jim vaše duše *i* vaše pozemské bytí jsou skutečně zcela lhostejné!

Je to tak nápadné, že je to až směšné, když to často pozorujeme. Zřetelně to svědčí o tom, že všichni ti milí pozemští příbuzní a ostatní známí nejsou nic jiného než slepé nástroje temna a že jednají pod jeho nátlakem, aniž si toho jsou vědomi. Jestliže jich nedbáte, ukážou vám svým jednáním, že jejich zájem ve skutečnosti *nevyplývá* ze starosti o vás, protože opravdová starostlivost by v sobě musela mít lásku k bližnímu. Zlobí-li vás však zlomyslnými poznámkami nebo tím, že o vás mluví posměšně, snaží-li se dokonce vám nějakým způsobem uškodit, jaká je v tom láska!

Rychle a viditelně vyrazí také nenávist, kterou všechno temné zahrnuje ty, kdo usilují ke Světlu! Pozorujte a naučte se *podle toho* poznávat temno! Právě *z toho* také poznáte, že jste zvolili *správnou* cestu, neboť temno se *musí projevit* způsobem, který je jemu, *jen* jemu vlastní!

Naučíte se to snadno rozeznávat! A přes vás pak nakonec směřuje vlastní nenávist temna i jeho otroků proti tomu, kdo podává Slovo lidem ke spáse!

Všímejte si toho! Tak totiž ihned poznáte všechny v soudu již zavržené Luciferovy přisluhovače.

Odvraťte se od nich a nesnažte se již pomáhat také jim Slovem, protože jim už nemá být nabízeno! Z toho je musíte od nynějška *vyloučit*, jestliže nechcete sami utrpět škodu neuváženým vycházením vstříc.

Vaše láska patří *Světlu* a všem, kdo usilují ke Světlu svým čistým, pokorným chtěním. Nemůže směřovat k těm, kteří musí být vyvrženi z tohoto stvoření, protože mu škodí.

Toto volání je ještě jednou určeno především *ženstvi!* Ženství má díky svému jemnějšímu cítění schopnost s neomylnou jistotou rozeznávat, kdo patří ke Světlu a u koho je ještě naděje, že se k němu přikloní, a kdo bez možnosti záchrany propadl temnu a musí spolu s ním zahynout.

K tomu se však musí ženství nejdříve samo očistit a povznést z bahna, do něhož lehkomyslně zavleklo celé lidstvo! Teprve tehdy, až se zbaví ješitnosti, bude moci opět *správně* vyciťovat.

Ženství všech vyvinutých se dalo *příliš* ochotně zlákat k tomu, aby sestoupilo ze stupně, který mu Tvůrce milostivě přidělil, a aby místo Božího požehnání šířilo zkázu a pokřivilo všechno ušlechtilé, právě to, co mělo *udržovat* přímé a nezkalené.

Ženskou důstojnost strhlo do prachu! Všechno jeho myšlení a usilování ovládla nejnižší vypočítavost. Všechen půvab své bytosti, který mu Tvůrce daroval, aby jím udržovalo v duších touhu po krásе světlých výšin a vyvolávalo snahu chránit vše čisté, tento vznešený půvab pozemské ženství posměšně zavleklo do hlubokého bahna, aby jej hříšně využívalo jen pro *pozemské cíle!*

Ani jeden tvor ve stvoření neklesl nikdy tak hluboko jako pozemská žena!

Zvratné působení nyní díky síle Světla zasáhne s nezadržovanou prudkostí každou ženu, jež nechce procitnout k čisté, vznešené čin-

nosti, kterou jí Tvůrce kdysi milostivě vložil do rukou a pro niž ji také vybavil!

Je to ženství, je to žena, kterou Tvůrce kdysi vyvolil, aby byla ve všech částech jeho stvoření strážkyní plamene posvátné touhy po Světle, a k tomu ji obdařil schopností nejjemnějšího cítění! Vznikla proto, aby bez překážek přijímala záření Světla a předávala je nejčistším způsobem muži a všemu, co ji obklopuje.

Z toho důvodu vykonává vliv, kamkoliv přijde. Svým druhem je k tomu omilostněna. A tohoto daru milosti použila k pravému opaku.

Vliv, který jí Bůh daroval, žena využívá k dosahování sobeckých a často zavrženíhodných cílů, místo aby povznášela své okolí a udržovala v duších živou touhu po Světle během jejich putování hmotnými úrovněmi, jež mají sloužit k vývoji a dozrávání k duchovním výšinám!

Žena tak měla být putujícím oporou, měla je svým bytím povznášet a posilovat a udržovat živé spojení se Světlem, prvotním zdrojem všeho života!

Mohla již dávno vytvořit z této země ráj v hrubohmotnosti, radostně se zachvívajíc v nejčistší vůli Všemohoucího!

Strážkyně plamene posvátné touhy po Světle však selhala jako dosud nikdo z tvorů, protože byla vybavena dary, s nimiž by nikdy nemohla klesnout! A strhla s sebou do bahna temnot celou jednu část světa!

Daleká je cesta a velká je námaha, kterou má ještě před sebou *ta* žena, jež touží po tom, aby mohla v budoucnosti spolupůsobit. Bude-li ale poctivě chtít, dostane se jí milosti zvýšené síly! Ať si to však nepředstavuje příliš snadné. Vysokého vyznamenání smět se opět stát strážkyní plamene touhy po Světle a udržovat tuto touhu ve hmotnosti živou pomocí čistoty své ženské důstojnosti *musí být dosaženo* trvalou bdělostí a neochvějnou věrností!

Probuď se, ženo této země! Buď opět čistá a věrná ve svém myšlení a jednání a celé své chtění udržuj pevně zakotveno ve svatosti vůle Boží!

PŘEHLED STVOŘENÍ

LECKTERÝ čtenář si dosud nevytvořil jasný obraz o odstupňování mezi prastvořenými, stvořenými a vyvinutými. Mnoho představ o tom je ještě velmi zmatených. A přece je vše velmi jednoduché.

Zmatek vzniká jen proto, že si člověk tyto výrazy trochu plete a málo dbá na jejich přesné vymezení.

Proto bude nejlepší, když si *dosud* vysvětlené stvoření co se týče jeho odstupňování představí jednoduše takto:

1. praduchovní část
2. duchovní část
3. hmotná část.

Místo toho je možné říci:

1. prastvoření
2. stvoření
3. pozdější stvoření.

Z toho zcela samozřejmě vyplývá myšlenka, že v prastvoření, tedy v praduchovní části, žijí prastvoření, ve stvoření pobývají stvoření a v pozdějším stvoření se nalézají vyvinutí.

Takové označení není samo o sobě nesprávné, chceme-li celé stvoření popsat jen ve velkých rysech. Při bližším pozorování je ale nutné toto rozdělení zpřesnit a ještě rozšířit, i když to nic nezmění na základních výrazech.

Při podrobnějším vysvětlování se objevuje ještě mnoho mezistupňů, které nelze přecházet, má-li být obraz úplný.

Dnes se nebudu zabývat bytostnou částí, protože bytostné je tak jako tak ve všech částech, jen mezi duchovní částí a částí hmotnou se ještě nachází velká *vrstva* bytostného *zvláštního* druhu, kterou

však není nutné považovat za samostatnou část stvoření. Tato vrstva má svým působením především vyvolávat pohyb, a tím oteplovat a formovat hmotnosti, a proto není uzavřenou částí stvoření.

Tuto bytostnou vrstvu není nutné nazývat *částí* stvoření, ale je spíše *druhem* stvoření, který patří ke hmotné části stvoření jakožto ženoucí a formující.

Úmyslně mluvím o základech *dosud* vysvětleného stvoření, neboť s tím ještě dlouho nebudu hotov. Časem musím všechno, co jsem dosud řekl, ještě mnohem více rozvést, jak jsem to již vždy postupně činil. Je nutné do toho, co jsem zatím vysvětlil, vložit nová podrobnější vysvětlení, aby se váš obzor rozšířil. Říci všechno najednou by bylo pro lidského ducha příliš mnoho.

Přestože to pro něho takto připravuji, bude muset vynaložit všechnu svou sílu, aby si z toho mohl osvojit alespoň trochu vědění.

Nemluvme proto dnes o prastvoření, stvoření a pozdějším stvoření, ale prostě o základních částech, a to praduchovní, duchovní a hmotné. Pak si to již člověk nebude moci tak snadno poplést.

Sám jsem však *musel* uvést *všechna* možná označení, abych je mohl použít k přesnějšímu rozdělení všech odstupňování.

Tato označení mají postupně stále jasněji a určitěji vnikat do lidského vědění a přes svou mnohostrannost už nebudou moci způsobovat zmatek.

První a nejsilnější částí stvoření je tedy *praduchovní* část. Skládá se ze *dvou* základních oddělení. V horním, nejvyšším oddělení praduchovní říše žijí vlastní *pra*stvoření, kteří vznikli jako ihned *úplně zralí* z Parzivalova vyzařování a nepotřebovali vývoj. Toto oddělení sahá až k Vasitě, která působí na dolní hranici.*

V druhém oddělení jsou vyvinutí v praduchovnu. Proto se tam lze poprvé setkat s dětmi, které se v nejvyšším oddělení nevyskytují, neboť děti mohou být jen tam, kde probíhá vývoj.

Obě oddělení mají společné to, že jsou *praduchovní*, ale jen *horní* oddělení je možné nazývat *prastvoření* v pravém smyslu slova

* Přednáška: »Praduchovní úrovně V«

a praduchovní, kteří se v něm nacházejí, lze považovat za skutečné prastvořené!

Tím obraz stvoření poněkud rozšiřuji, aby tomu lidský duch pozdějšího stvoření mohl lépe porozumět.

Nemůžeme tedy mluvit o prastvoření, které sahá směrem dolů až k Patmu, jak jsme to dosud činili pro větší zjednodušení. Přesněji vzato, musíme již zde mluvit o nejvyšším *prastvoření*, které vzniklo jako úplně zralé, a o vyvinutém praduchovním stvoření, jež následuje po něm, přičemž obě oddělení tvoří dohromady *praduchovní říši* neboli praduchovní část stvoření.

Praduchovno nebo *praduchovní říše* je tedy souhrnné označení nejvyšší části stvoření a je myšleno jako *druh* stvoření, zatímco označení prastvoření v přesnějším smyslu slova se týká jen nejvyšší části praduchovna.

Chceme-li nyní hlouběji vniknout do vědění o stvoření, nesmíme tedy nadále chápat praduchovno a prastvoření jako *jeden* pojem.

Prastvoření je sice praduchovní, ale v praduchovnu je také ještě část, kde probíhá vývoj. Tato část se nachází pod vlastním prastvořením a spolu s ním tvoří dohromady praduchovní říši. V praduchovní říši jsou tedy praduchovní prastvoření, kteří mohli být ihned bez přechodu naprosto zralí a jsou nejsilnější a nejmocnější, a pak následují vyvinutí praduchovní, kteří musí své bytí začít jako děti.

První oddělení, prastvoření, se skládá ze tří hlavních stupňů nebo úrovní, druhé oddělení praduchovní říše ze čtyř. Celkem je to tedy *sedm* základních stupňů, jež se opět dělí na mnoho dílčích oddělení.

Za touto praduchovní říší, která se skládá z tolika oddělení, následuje veliká *duchovní* říše.

Duchovno není snad slabším druhem praduchovna, ale je to druh, který je mu naprosto *cizí*. Je však sám o sobě slabší, a proto potřebuje větší vzdálenost od Prasvětla, aby se mohl zformovat a částečně se stát vědomým.

Duchovno proto kleslo ještě níž, aby dál od Světla mohlo vytvořit svou říši. Nemá nic společného s praduchovnem, ale je samostatné.

Je to vše snadné a samozřejmé, a přece to lze jen těžko říci, aby bylo možné uvést lidské duchy do vědění o tom, co je nad úrovní, odkud pocházejí.

Přesto nyní musíte pochopit, jak spolu souvisí všechny děje, abyste se v koloběhu tohoto stvoření neklátili jako nevědomý přívěsek, podobni nelibě cinkajícím rolničkám, protože nedokážete jít poslušně jako důvěřivé děti.

Slova »Buďte jako děti!« nechcete splňovat, a proto vám pro vaši záchranu zůstává jako poslední pomoc jen jediná cesta: *vědění* o stvoření!

Musíte mít o něm alespoň tolik znalostí, abyste byli schopni vpravit se do zákonitého zachvívání. To vás buď povznese s sebou, nebo vás zničí a vyvrhne jako plevy do rozkladu.

Zachvívání je v této době zesíleno za účelem velké očisty a podporováno všemohoucností Boží! Proto neodolatelně nutí každého tvora, aby se buď harmonicky spoluzachvíval, nebo zahynul v prudké bolesti nesmírného zoufalství, jež se ho jako následek jeho zarputilé svéhlavosti zmocní v beznaději, kterou vždy vyvolá konečné poznání, že cesta byla nesprávná a že již nejsou vyhlídky na obrat. Z tohoto důvodu se snažte osvojit si vědění o Pravdě, které vám poskytne oporu a povede vás bez oklik k cíli.

Že v mém Poselství máte skutečně Slovo Pravdy, můžete ihned poznat, budete-li se bděle dívat kolem sebe. Celý váš dosavadní pozemský život stejně jako nové prožívání každého okamžiku zevně i vnitřně vám totiž budou naprosto jasné, jakmile je osvětlíte mým Poselstvím a budete je pozorovat z jeho hlediska.

Ani jediná otázka pro vás nezůstane nevyřešená. Dobře porozumíte dosud tajemnému působení neměnných zákonů ve stvoření, které vás řídí tím, že se k vám díky nim vracejí účinky vašeho chtění. A korunou vaší námahy bude, že dospějete k podivuhodnému tušení moudrosti, všemohoucnosti, lásky a spravedlnosti, které mohou být jen z *Boha*, jehož existenci tím objevíte!

Vraťme se však ke stvoření!

K praduchovní říši se jako její pokračování připojuje *duchovní*

říše. Duchovno je nutné považovat za *jiný* druh, ne snad za slabší zbytek praduchovna.

Také v duchovní říši vznikají po překročení hranice určité vzdálenosti od Světla, která je potřebná k tomu, aby se mohlo zformovat duchovno, ihned bez jakéhokoliv přechodného vývoje úplně zralí duchové, jež lze nazvat *stvořenými*, na rozdíl od prastvořených v praduchovnu.

Stvoření jsou tedy nejsilnějšími a nejmocnějšími v duchovnu, tak jako prastvoření v praduchovnu, které se mohlo vytvořit již dříve.

A jako předtím v praduchovnu je i v duchovnu druhé oddělení, jež potřebuje vývoj a kde proto vedle těch, kteří již díky vývoji dozráli, žijí i děti. Obě oddělení tvoří společně duchovní část stvoření.

K této duchovní části se pak ještě připojuje velký kruh zcela zvláštních bytostných druhů. Tento kruh obklopuje hmotnou část, působí na ni, prostupuje ji, pohybuje jí, a tím ji zahřívá a formuje.

Hmotná část stvoření má opět dvě oddělení. První část, jemnohmotnost, se ihned formuje působením bytostného, protože je snadno prostupná. Druhá část, hrubohmotnost, musí následkem větší hutnosti nejdříve za pomoci bytostných projít vývojovým procesem. Přirozeně i tato dvě základní oddělení se dělí na mnoho vedlejších částí.

Každé oddělení určitého druhu stvoření se dělí na mnoho úrovní, z nichž každá jednotlivá úroveň je opět tak mnohotvárná, že se sama jeví jako veliký svět sám o sobě.

Vysvětlím vám však z toho podrobně jen *to*, co se nachází v hranicích vašeho lidského ducha! Již to je tak velké, že se váš duch bude muset velmi hýbat, a to trvale, bez přerušení, aby zde na zemi správně pochopil alespoň *část* toho. Tato část vás ale dovede tak daleko, že se již nebudete moci tak snadno ztratit.

Jen pomocí opravdového *vědění* se ještě můžete namáhavě vyprostit z bahna rozumové domýšlivosti, protože stát se v duchu *dětmi* již nemůžete. Abyste se v dětsky bezstarostné důvěře a bez odporu podřídili vyššímu vedení, k tomu vám dnes chybí vše, ne-

boť nesprávně řízená a přehnaná aktivita vašeho pozemského rozumu to již nepřipustí!

Proto vám zůstává jen *jediná* cesta k záchraně: *cesta opravdového vědění*, která vede od víry k přesvědčení!

Abyste mohli jít touto cestou, *k tomu* vám chci pomoci Poselstvím, které jsem vám dal. Snažte se však přijmout toto vědění a udržet je živé, abyste je už nikdy nemohli ztratit, ale aby s vámi šlo na všech vašich cestách!

Pak se také ukáže pravdivost rčení, které již v dávných dobách přešlo do lidové mluvy a dodnes zůstalo živé:

»Čím více je člověk schopen proniknout do opravdového vědění, tím jasněji poznává, že ve skutečnosti… nic neví!«

Vyjádřeno jinými slovy:

»Skutečně vědoucí se stane maličkým před onou velikostí, jejíž stopy najde během doby, kdy si osvojuje vědění! To znamená, že se stane pokorným a ztratí domýšlivost, která drží lidského ducha v zajetí, osvobodí se a stoupá vzhůru.«

Zkuste si dnes zapamatovat, co jsem již sice ve svých přednáškách řekl, ale o čem jste si – jak se zdá – nevytvořili správný obraz, alespoň ne všichni, že totiž po prastvořených v praduchovní říši nepřicházejí jako další stupeň hned stvoření, ale v dolní části praduchovní říše tvoří nejdříve ještě velký mezistupeň vyvinutí praduchovní.

Teprve pak následují, jako nejvyšší v duchovní říši, stvoření, kteří nejsou praduchovní, ale duchovní, jsou tedy zcela jiného druhu. K nim se potom připojují vyvinutí duchovní.

Odtamtud jsme však stále ještě velmi daleko od hmotností, před nimiž se vznáší kruh zvláštního druhu bytostných sil. O nich chci podrobněji promluvit až později, protože působí ve velmi úzkém spojení s vámi a bez jejich pomoci byste vůbec nemohli ve hmotnosti pobývat.

Bez těchto pomocí by nebyl možný ani váš vývoj. Museli byste zůstat duchovními zárodky, které vroucně touží, aby se mohly stát vědomými z milosti Boha, Jediného, Všemohoucího!

Vy se ale těmto pomocníkům ochotným vždy pomoci, kteří pocházejí z bytostného kruhu kolem hmotností, hanebně odvděčujete za jejich potřebné působení chorobným tvrzením, že patří do říše bájí a pověstí. Činíte tak jen proto, že jste potlačili svou schopnost vidět je a slyšet.

Tak často jste se pohrdavě usmívali, když se o nich mluvilo, a netušili jste, jak jste se činili směšnými *vy sami* a jak jste byli odporní pomocníkům, jež naléhavě potřebujete!

Máte v tomto ohledu mnoho co napravovat a dohánět, abyste vyspravili příčle žebříku ke vzestupu svého ducha, které jste lehkomyslně a domýšlivě rozbili. Bez nich však nemůžete stoupat vzhůru! Duch *potřebuje* pod nohama oporu a nemůže přeskočit ani jedinou z těchto příčlí.

Při tomto stručném výkladu jsem se vůbec nezmínil o sféře přímého Božího vyzařování, která svou velikostí daleko předstihuje souhrn všech kruhů stvoření a kterou jsme nazývali Božskou sférou. Pravděpodobně se k ní již nevrátím, neboť člověk je od ní příliš vzdálen a vzdálen vždy zůstane. Má dosavadní líčení této sféry člověk potřeboval jen proto, aby si mohl alespoň částečně utvořit souvislý obraz vycházející od prapůvodu všeho bytí a postupující směrem dolů.

Učte se, lidé, je nejvyšší čas!

DUŠE

MNOHA lidem, kteří správně přijali mé Poselství, není přesto ještě úplně jasný výraz »duše«! Je však třeba, aby i o ní měli jasno.

Právě o duši mluvili lidé vždy příliš mnoho, a tím si o ní vytvořili všední představu. Tato představa se ve své povrchnosti stala všeobecným pojmem, který nemá žádný obsah.

Zazní-li slovo »duše«, vyvstane před lidmi jakoby rozmazaný a ohmataný obraz. Vybledlý a bezobsažný je tiše mine. Nikomu nemá co říci, neboť se jej používalo příliš mnoho.

Ale právě proto, že toto slovo již nemá co říci, je rádi používají *ti* lidé, kteří se s planou výřečností chtějí blýskat zdánlivými znalostmi v oblastech, jež nemohly být otevřeny lidskému vědění, protože dnešní člověk se před nimi uzavírá.

Patří k nim také *ti*, kdo předstírají, že se tím vážně zabývají. Uzavírají se tomu svým nesprávným hledáním, které vlastně není hledáním, protože k takové práci přistupují předpojatě, s příliš úzce omezenými názory a chtějí ji vtlačit do chápavosti k zemi připoutaného rozumu, který nikdy nebude schopen sám něco z toho pochopit.

Dejte dalekozrakému oku čočku, jež je vybroušená pro krátkozraké oko… zjistíte, že oko s touto čočkou nic nerozezná.

Nejinak se vede těmto hledajícím při jejich činnosti, kterou se snaží provádět a vycházejí z mylných zásad. A když se při ní podaří vůbec něco nalézt, bude to jen nejasné a zdeformované; v žádném případě to nebude odpovídat skutečnosti.

Do tohoto zdánlivě zkaleného neznáma, které se vzhledem k nedostatečným pomůckám zdálo být stále jen zkreslené, zařadili také výraz »duše«, ale tvářili se, že o duši bezpečně něco vědí.

Odvážili se toho, neboť si každý řekl, že přece není nikdo, kdo by mohl toto tvrzení vyvrátit.

To všechno se ale již tak pevně vžilo, že nyní od toho nechce nikdo upustit, protože při slově »duše« se vždy znovu ukáže tento nestálý a ničím neohraničený obraz.

Člověk si přitom jistě myslí, že když se obraz ponechá co nejobsáhlejší, není možné v něm tak snadno ztratit orientaci, jako když je pevně ohraničený.

To, co je rozsáhlé, však zároveň neříká nic určitého, je nepřehledné, i když ne zrovna nestálé a nezřetelné jako v tomto případě. Nic vám to nedá, protože to není správné.

Z toho důvodu chci ještě jednou jasnými slovy vyjádřit, co *duše* skutečně *je*, abyste konečně o ní měli úplně jasno a nadále již nepoužívali bezdůvodně výrazy, jejichž pravý význam vůbec neznáte.

O duši se tolik mluvilo proto, že se lidský *duch* dostatečně nehýbal, aby ukázal, že *také* existuje.

Že se mluvilo vždy jen o duši a pod slovem duch si lidé s oblibou představovali produkt rozumu připoutaného k zemi, bylo vlastně nejlepším a nejvýmluvnějším svědectvím o skutečném, smutném stavu všech lidí v nynější době!

Duše byla považována za to nejvnitřnější a dál se nešlo, neboť duch skutečně spí, nebo je příliš slabý a líný, než aby se mohl jako takový projevovat. Proto hrál zdánlivě právem vedlejší úlohu. On, duch, který je vlastně *vším* a také tím jediným, co v člověku skutečně *žije*, nebo lépe řečeno, co *mělo* žít, ale žel spí.

Že se duch musel spokojit s vedlejší úlohou, vyplývá zcela zřetelně z mnoha známých označení. Slovem »duchové« se rozumějí například v prvé řadě strašidla – říká se, že duchové »straší«.

Všude, kde se v lidové mluvě používá výraz »duch«, je přitom vždy myšleno něco, co buďto není vítáno a čemu by se lidé rádi vyhnuli, nebo co je trochu podezřelé, ne zcela čisté nebo dokonce zlé, zkrátka něco, co se projevuje a působí podřadným způsobem. Jinak je tomu pouze tehdy, když se výraz »duch« používá v souvislosti s rozumem.

V případech, kdy se tento výraz používá v souvislosti s rozumem, je dokonce patrná jakási úcta k němu. *Tak* silně zkřivené je domnělé vědění na tomto poli. Stačí, když se zamyslíte nad následujícími dvěma výrazy a vyložíte je podle dnešních názorů:

Produchovnělý a *oduševnělý!*

Podle starého zvyku budete i zde výraz »produchovnělý« bezděčně klást blíže pozemské, chladnější činnosti, a to činnosti mužské, zejména rozumovému vědění. Výraz »oduševnělý« budete vyciťovat jako více ženský, vroucnější, vznešenější, současně však také méně určitý, který nelze vyjádřit slovy a je méně pozemský. Jinými slovy: niternější, ale neurčitý, tedy bez pevných hranic, méně pozemský.

Jen to zkuste, potvrzení toho najdete sami v sobě!

To je ovoce dosavadních nesprávných lidských názorů, jež musely přispět ke vzniku nesprávných pojmů, protože *duchu* bylo odříznuto spojení s duchovní vlastí a tím i příliv síly ze Světla!

Duch musel chřadnout a být zapomenut, protože zůstával na zemi v tělech zazděný, a tím se samozřejmě musely podle toho změnit všechny názory.

Na člověka, který zmizí doživotně ve vězení, veřejnost brzy zapomene a ti, kdo s ním kdysi bezprostředně nežili, o něm nebudou vůbec nic vědět.

Nejinak je tomu s duchem po dobu jeho zajetí na zemi!

Z Poselství však již víte, že *jedině* duch dělá člověka člověkem, že člověk se jenom díky němu může stát člověkem!

To vám opět podává důkaz, že dnes všichni pozemští tvorové, kteří drží ducha v zajetí, nemohou být Světlem považováni za lidi!

Zvíře nemá nic z ducha, a proto se také nikdy nemůže stát člověkem! A člověk, který svého ducha zahrabe a nenechá jej působit, tedy znemožňuje právě to, co z něho činí člověka, ve skutečnosti není člověkem!

Zde se dostáváme k faktu, jehož se dosud příliš málo dbalo: Pravím, že duch charakterizuje člověka jako takového, že ho činí člověkem. Ve výrazu *»činit* člověkem« spočívá upozornění, že duch *jen* svou *činností* vytváří z tvora člověka!

Nestačí tedy mít v sobě ducha, aby bylo možné být člověkem, ale člověkem se tvor stane teprve tehdy, jestliže nechá v sobě ducha *působit!*

Vezměte to za základ svého pozemského bytí! Učiňte to základním pojmem budoucího života zde na zemi! Za hranicemi hrubé hmotnosti se pak tato skutečnost projeví sama, jakmile odložíte pozemské tělo.

Kdo však nechá v sobě *působit* ducha, nikdy nedopustí, aby v něm temnota opět mohla nabýt vrchu, a právě tak se nedá polapit temnem.

Směli jste poznávat a musíte vidět i konec, kam všechno spěje, jestliže se duch v lidech nemůže dostat k činnosti, protože je spoután a je mu zamezen jakýkoli příliv síly z Božího všesvatého Světla!

Tak jako Světlo považuje za člověka jen *toho*, kdo v sobě nechává ducha působit, tak tomu má být i na této zemi! *To je základ ke vzestupu a míru!*

Neboť ten, kdo dopřeje duchu, aby byl činný, může jít *jen* cestou ke Světlu. To ho stále více zušlechťuje a povznáší, takže nakonec šíří kolem sebe požehnání, kamkoli vstoupí.

Nyní chci ještě jednou říci, co je to duše, abyste odvrhli všechny staré názory a v budoucnosti v tom měli pevnou oporu.

Nejlepší bude, když si nejdříve řeknete, že *duch* činí člověka mezi hrubohmotnými tvory na této zemi *člověkem*.

Ale právě tak můžeme právem prohlásit, že *duch je* vlastním *člověkem*, který se musí v různých obalech vyvíjet ze zárodku až k dokonalosti, protože v sobě stále má touhu po tom.

Nejzazším bodem jeho vývoje je v Efesu hrubohmotnost této země. Jako nejvzdálenější od Světla je také *tím* bodem, kde duch pod tlakem nejtěžšího, nejhutnějšího obalu musí rozvinout své vlastní chtění do nejvyšší síly, a tím se také může a má rozžhavit, aby pak mohl opět stoupat vzhůru, blíže ke Světlu.

Tak se pobyt na zemi stává *bodem obratu* ve veškerém putování! Je tedy obzvlášť důležitý.

A právě na zemi byl duch nesprávným chtěním pod vlivem plíži-

vých temnot lidmi samými spoután a zazděn, takže místo aby nejčilejší a nejsilnější činností dospěl k největšímu rozžhavení, byl již předem donucen k nečinnosti. To mělo za následek selhání lidstva.

Proto je na tomto bodě obratu, který je pro lidského ducha tak důležitý, činnost temnot také nejčilejší. Proto je *zde* sváděn boj, jehož konec musí přinést úplnou porážku a zničení temnot, má-li být pozemskému lidstvu vůbec ještě jednou pomoženo, aby nemuselo být úplně ztraceno. –

Činnost temnot byla zde na zemi vždycky nejčilejší, neboť se zde nachází bod obratu v putování lidského ducha, a za druhé, protože právě zde byly temnoty schopny nejsnadněji zasáhnout. Zde je člověk nejvíce vzdálen od východiska pomáhající síly Světla, takže se může snadněji stát přístupným jiným vlivům.

Pro klesajícího lidského ducha to přesto není omluvou, neboť stačilo, aby v upřímné modlitbě *chtěl*, a okamžitě by se mu dostalo čistého spojení se silou Světla. Kromě toho mu právě hrubohmotné tělo díky své hutnosti poskytuje zvláštní ochranu proti vlivům jiného druhu, než jsou ty, které se snaží sám přitáhnout svými přáními.

Ale to vše je vám již známo z Poselství, jestliže to v něm *chcete* najít.

Představte si tedy *ducha* jako vlastní druh člověka, který jakožto jádro má mnoho obalů, jež potřebuje k vývoji a rozvíjení vlastních sil. To se musí stupňovat až k největší zatěžkávací zkoušce prostřednictvím hrubohmotného těla, aby mohl dospět k vítěznému dovršení.

Tyto neustále se stupňující zatěžkávací zkoušky jsou však zároveň ve zvratném působení i podporujícími vývojovými stupni. Země je přitom nejzazší úrovní obratu.

Řekněme tedy klidně, že *duch je vlastní člověk*, všechno ostatní jsou pouze obaly, jejichž nošením sílí a stále více se prožhavuje, protože se při tom musí víc a více hýbat.

Žár, do něhož je tím duch uveden, po odložení obalů neuhasíná, ale povznáší ducha vzhůru do duchovní říše.

Neboť právě tím, že se musí hýbat pod tíží svých obalů, nakonec natolik zesílí, že může snést silnější tlak v duchovní říši a zůstat přitom vědomým, což jako duchovní zárodek nemohl.

Tak probíhá vývoj ducha, který se uskutečňuje v jeho zájmu. Obaly je nutné považovat jen za prostředek k dosažení účelu.

Proto se také nic nezmění, když pozemský člověk odloží hrubohmotné tělo. Je to pak stále týž člověk, pouze bez hrubohmotného obalu, u něhož zůstává i takzvané astrální tělo, které bylo nutné k utvoření hrubohmotného pozemského těla a jež pochází ze střední hrubohmotnosti.

Jakmile těžké pozemské tělo s astrálním tělem odpadne, zůstává duch zahalen už jen jemnějšími obaly. V *tomto stavu* nazýváme ducha *»duší«*, na rozdíl od pozemského člověka z masa a krve!

Při dalším vzestupu člověk postupně odkládá i ostatní obaly, až mu nakonec zůstane jen duchovní tělo s duchovním záhalem a jako duch, který na sobě nemá záhaly jiných bytostných druhů, vejde do duchovní říše.

Je to samozřejmé dění, neboť pak ho již nemůže zadržet žádný cizí obal, a proto přirozeně *musí* být vyzdvižen vzhůru druhem své vlastní podstaty.

To je tedy rozdíl, který vám velmi často ztěžoval porozumění, neboť vám to nebylo jasné, takže jste o tom měli mlhavou představu.

Ve skutečnosti přichází u člověka v úvahu jen *duch*. Všechna ostatní označení se řídí pouze podle obalů, jež má na sobě.

Duch je všechno, on je to *vlastní*, tedy člověk. Má-li s ostatními obaly také pozemskou schránku, říká se mu pozemský člověk. Když odloží pozemskou schránku, pozemští lidé ho považují za duši, poté, co odloží ještě i jemné obaly, zůstává jedině duchem, kterým vzhledem ke svému druhu vždy byl.

Různá označení se tedy řídí pouze podle druhu obalů, jež samy o sobě by bez ducha, který je prožhavuje, nemohly být ničím.

U zvířat je to něco jiného, protože zvířata v sobě mají částečku bytostného *jako duši* a tento druh lidé *nemají!*

Mnoho omylů vzniklo možná tím, že se lidé domnívali, že zvíře-

ta mají *také* duši, která jim umožňuje jednat. Z toho důvodu by u člověka, který má navíc ducha, museli být duch a duše něčím odděleným a možná by dokonce mohli působit každý zvlášť.

To je však *nesprávné*, protože člověk v sobě nemá nic z druhu zvířecí duše. U člověka prožhavuje všechny obaly jedině duch, dokonce ještě i tehdy, když je zazděn a spoután. Jestliže rozum spoutá ducha, je oživující vřelost ducha vedena na nesprávné cesty, jež by nezkřivený duch sám nikdy nezvolil, kdyby mu byla ponechána volnost.

Poselství ale jasně vysvětluje všechny pokřivené pojmy a chyby, a především to, *jak* má člověk myslet a jednat, chce-li se dostat do světlých výšin.

Dnes jde jen o to, ještě jednou objasnit výraz »duše«, aby bylo možné přestat o tom uvažovat nesprávně.

Pro vás lidi by bylo nejlépe, kdybych zde postoupil ještě o krok dál a řekl vám, že *jen zvíře* má *duši*, která je řídí. Člověk však má ducha!

Tím je *přesně* a správným způsobem vystižen rozdíl.

Jestliže jsem až dosud používal výraz duše, bylo to jen proto, že se vám tak pevně vžil, že od něho nemůžete dost rychle upustit.

Nyní ale vidím, že by omyly trvaly dál, kdybych oba výrazy neoddělil ostrým řezem. Proto si jako základ pevně vštipte do mysli:

Zvíře má *duši*, ale člověk *ducha!*

Tak je to správné, i když vám to nyní připadá cizí, neboť jste duši často opěvovali. Ale věřte mi, že je to jen lpění na známém výrazu, když se vás při slově duše zmocní povznášející pocit. Je to jenom následek toho, že jste se vždy snažili výraz duše opěvovat.

Opěvujte nyní místo toho *ducha*, a tento výraz brzy vyvstane před vámi v plném lesku ještě mnohem jasnější a čistší, než jaký kdy pro vás mohl být výraz duše.

Zvykněte si na to, pak postoupíte opět o krok vpřed ve vědění, které vede k Pravdě!

Tento rozdíl však máte nyní vědomě brát jen jako *základ svého myšlení*. Jinak si můžete i nadále ponechat výraz »duše«, pokud jej

budete používat v souvislosti s lidmi, protože by jinak pro vás bylo velmi těžké udržet nutné vývojové stupně správně oddělené.

Duše je duch, který se již odloučil od hrubohmotnosti a *má na sobě* jemnohmotné i bytostné obaly.

Pro vaše chápání musí duch zůstat tak dlouho duší, dokud neodloží poslední obal a je potom jakožto pouze duchovní schopen vejít do duchovní říše.

Máte-li to v sobě *takto* ujasněno, je možné, aby výraz »duše« zůstal a používal se i v souvislosti s lidmi.

Bude nejlepší, když si vývoj duchovního zárodku rozdělíte na tři stupně:

Pozemský člověk – lidská duše – lidský duch!

Pokud o tom máte správný pojem, lze to chápat i takto, jinak by to však nebylo možné, protože »duši« v *pravém smyslu slova* má skutečně jen zvíře. Duši, která je něčím sama o sobě! Člověk ale kromě ducha nemá samostatnou duši.

V souvislosti s člověkem však nelze místo duše dost dobře říci: duch se záhaly, ani zahalený duch, nebo později duch bez záhalů, odhalený duch.

Bylo by to sice v podstatě správné, ale k utvoření pojmu příliš složité.

Proto zachováme dosavadní zvyklost, jak to učinil už i Ježíš, když mluvil o duši. Jeho poukazu, že se duše musí uvolnit, nyní porozumíte mnohem lépe, neboť uvolnit duši neznamená nic jiného než odložit obaly, které dosud zadržují ducha, a tím ho zbavit jejich tíže, aby bez nich mohl stoupat vzhůru.

K tehdejším pozemským lidem však Ježíš nemohl mluvit tímto způsobem, přiměřeným rozumovému chápání. Musel se vyjadřovat prostěji, a proto se přidržovat obvyklého způsobu.

I dnes může tento způsob zůstat, jestliže přesně víte, jak to ve skutečnosti je.

Zapamatujte si:

Zvíře má duši, ale člověk ducha!

PŘÍRODA

TAK JAKO si lidé u výrazu »duše« utvořili mlhavý všeobecný pojem, tak je tomu i s výrazem »příroda«.

Také toto slovo až příliš často používali jako velký souhrnný pojem pro všechno, s čím se chtěli pohodlně vypořádat, aniž by si s tím museli lámat hlavu. Zejména však pro to, o čem již předem věděli, že v tom nemohou dospět k jasnému řešení.

Jak často se používají slova »přírodní« nebo »přirozený«, aniž se přitom myslí na něco určitého. Lidé mluví o »spojení s přírodou«, o krásné přírodě, rozbouřené přírodě, o přirozených pudech a tak to jde dál v nesčetných pojmenováních, jimiž chtějí ve velkých obrysech označit něco, co více nebo méně souvisí s přírodou.

Co ale *je* příroda? Právě tomuto základnímu výrazu by přece lidé měli zcela jasně rozumět ze všeho *nejdříve*, než jej začnou používat ke všemu možnému.

Nadhodíte-li někdy tuto otázku, dostane se vám bezpochyby mnoha vysvětlení s tím, že údaje budou více nebo méně určité. Ze všeho ale můžete jasně poznat, že lidé si o přírodě vytvářejí velmi rozmanité představy, těm však chybí jednotné vědění.

Proto si i zde prorazíme cestu k přesné představě o slově »příroda«.

Nejlépe bude, když tento pojem rozdělíme ve své představivosti na *části*, abychom snadněji porozuměli celku.

Povšimněme si proto nejdříve *hrubé formy* »přírody«, jejího zevnějšku! Pro jednoduchost vyjdu výjimečně z myšlení pozemských lidí a až nakonec všechno obrátím, abych před vašimi zraky opět rozvinul správný postup směrem shora dolů.

Příroda, pozorována v nejhrubším smyslu, tedy viděna vašima

hrubohmotnýma, pozemskýma očima, je prožhavená a tím oživená a zformovaná hmota. Pod slovem hmota si představte různé vrstvy hmotnosti.

Sem patří na prvním místě všechny obrazy, které můžete vidět svým pozemským zrakem, jako krajiny i nepohyblivé a pohyblivé formy rostlin a zvířat. Vyjádřeno obsáhleji: všechno, co jste schopni vnímat svým pozemským tělem, svými hrubohmotnými smysly.

Nelze sem však zahrnout to, co *lidé vytvoří uměle*, přičemž změní to, co již existuje, jako je tomu u domů a ostatních výtvorů. To pak již nelze počítat k přírodě.

Zde již sami dospíváme k základnímu rozdílu: Co člověk *změní*, co tedy neponechá v základním stavu, to již nepatří k přírodě ve *vlastním* slova smyslu!

Ale protože také říkám, že příroda ve své nejzevnější podobě je prožhavená a tím oživená a zformovaná hrubohmotnost, a z mého Poselství již víte, že hmotnosti jsou prožhavovány *bytostnými* silami, můžete z toho sami snadno vyvodit, že *přírodou* může být jen *to*, co nejúžeji souvisí s *bytostnými silami*.

Mám na mysli *ty* bytostné síly, které tvoří kruh kolem hmotností.

Je to zcela zvláštní druh, o němž musíme v nejbližší době promluvit, protože je nutné jej jako zvláštní druh stvoření odlišovat od velkého všeobecného pojmu bytostného, které se jako základ nalézá ve *všech* sférách a sahá vzhůru až ke hranici, kde začíná bezbytostnost Boží.

Pojmy o bytostném, které jsem vám již mohl dát, musím časem ještě více rozšířit, jestliže chci zdokonalit obraz, který budete se vzrůstající zralostí svého ducha schopni pochopit.

Příroda je tedy všechno hmotné, co se – prožhaveno bytostnými silami, jež vám musím ještě podrobněji vylíčit – mohlo zformovat a spojit a co lidský duch nezměnil po stránce základního druhu.

Má-li být výraz »příroda« *správný*, nesmí se změnit *základní druh*, který byl dán bytostným!

Výraz »příroda« tedy nerozlučně souvisí s *bytostným*, které proniká hmotností. Z toho můžete také dále správně usuzovat, že pří-

roda snad nesouvisí s hmotností, ale jen s *bytostným* a že přirozenost a vůbec příroda je nezkřiveným projevem bytostného tvoření!

Tak se krok za krokem přibližujeme k Pravdě, protože jdeme-li dál, můžeme také usoudit, že přírodu a ducha je nutné chápat jen odděleně! Příroda spočívá v působení určitého bytostného druhu a duch, jak víte, je úplně něco jiného.

Duch je sice často postaven inkarnacemi doprostřed přírody, ale sám *není* přírodou ani její částí, tak jako příroda není částí lidského ducha!

Vím, že není snadné, abyste z tohoto stručného výkladu mohli jasně poznat, o co zde jde. Ale zahloubáte-li se do toho správně, *můžete* to pochopit a konečně váš duch se *má* především *dostat do pohybu*, když se snažíte vniknout do Slova, jež vám mohu dát.

Právě tato nezbytná *námaha* vás nutí k pohyblivosti, která uchrání vašeho ducha před spánkem a smrtí a vytrhne ho z chapadel plíživých temnot.

I když se často setkávám s rozumářsky potměšilou a zlomyslnou výtkou, že upozorňováním na stále číhající nebezpečí duchovního usnutí a smrti lidi svým Slovem skličuji a děsím jen proto, abych tím získal vliv, přesto nikdy nepřestanu klást vám obrazně před oči nebezpečí, která ohrožují vašeho ducha, abyste je znali a nepadali již slepě do léček a nepodléhali svodům; neboť *slouží*m *Bohu* a ne lidem! Tím dávám lidem, co jim *prospívá*, a ne pouze to, co se jim pozemsky líbí a přitom duchovně usmrcuje!

Právě to, čím je mé Slovo zlovolně napadáno ve prospěch zoufale se již bránících temnot, *svědčí jen o tom*, že já opravdu slouží*m Bohu* a neohlížím se na to, zda se lidem svým Slovem zalíbím a zda je pro své Slovo získám!

Lidé přece *musí* být vytrženi z duchovní pohodlnosti, kterou si sami zvolili a která je schopna je jen uspat, místo aby je posílila a oživila, jak již Ježíš kdysi řekl, když napomínal, že jen ten může vejít do království Božího, kdo se vnitřně znovu narodí, a když nejednou poukazoval na to, že *všechno* musí být *nové*, aby mohlo obstát před Bohem!

I lidé sami neustále opakují tato závažná slova s nejupřímnějším přesvědčením o pravdivosti jejich obsahu. Ale když je na ně kladen požadavek, že oni sami musí být *nejdříve* noví v duchu, pak neustále bědují, protože sami na sebe přitom ještě nikdy nemysleli!

Cítí, že jsou ve své pohodlnosti tísněni, a přesto doufají, že budou za zvuku jásavých zpěvů vpuštěni do nebe, aniž by kromě užívání všech radostí přitom sami něco dělali!

Snaží se teď nepohodlného hlasatele přehlušit křikem a jsou přesvědčeni, že se jim to podaří ještě jednou jako u Ježíše. Toho nejdříve přede všemi lidmi morálně ocejchovali a zavraždili jako zločince, buřiče a rouhače, takže podle zdánlivého práva lidských zákonů mohl být potom dokonce ještě odsouzen a usmrcen.

I když je to dnes přece jen v mnohém ohledu jiné, nechybí na zemi vychytralost rozumu, který slouží temnu. Rozum obratně překroutí i to nejprostší a nejjasnější, a tím působí na prosté a nezúčastněné lidi, tak jako se v každé době najdou ochotní falešní svědci, kteří jsou ze závisti a nenávisti nebo pro vyhlídku na zisk schopni všeho.

Avšak svatá vůle Boží je mocnější než takové lidské konání, ona se nezmýlí ve své neochvějné spravedlnosti, jak je to možné u lidí!

Tak bude *nakonec* všechno temno se svým zlým chtěním muset sloužit jen Světlu, aby tím pro ně svědčilo!

Lidé, kteří se poctivě snaží pochopit Boží Pravdu, se ale na tom naučí poznávat velikost Boha, jeho moudrost, jeho lásku a budou mu radostně sloužit!

Lidé, varujte se lenosti ducha, pohodlnosti a povrchnosti a pamatujte na podobenství o moudrých a pošetilých pannách! Je dostatečně jasné ve své velké prostotě, takže *každý* člověk je schopen snadno pochopit jeho smysl. Uskutečněte je v sobě, pak všechno ostatní přijde samo sebou. Nic vás nebude moci zmást, neboť půjdete klidně a jistě svou cestou.

Vraťme se však k výrazu »příroda«. Chci vám tento pojem objasnit, protože je to nutné.

Její první, nejhutnější část jsem již ve velkých obrysech vysvětlil. Jakmile člověk při své činnosti nechá jako základ být přírodu

skutečně přírodou a nesnaží se do ní zasahovat a změnit ji v jejích druzích, ale podporováním zdravého, tedy nezkřiveného vývoje pouze napomáhá výstavbě, *pak* ve všem najde a dosáhne dovršení svých děl. V to dosud nikdy nemohl doufat, protože všechno, co je násilím odvráceno od přirozenosti, je schopno při růstu přinášet také jen to, co je zkřivené, co tedy ani nemá pevnou oporu, ani netrvá stále.

To bude mít jednou jako základ velkou cenu i pro vědy. Jedině *v tom*, jak příroda při své bytostné a zákonům stvoření odpovídající činnosti vytváří spojení mezi hmotnostmi, spočívá budující síla a vyzařování, zatímco u ostatních spojení vymyšlených lidmi, jež těmto zákonům přesně neodpovídají, se vytvářejí vzájemně si škodící nebo dokonce ničivá, rozkladná vyzařování, o jejichž skutečných konečných účincích nemají lidé ani potuchy.

Příroda ve své dokonalosti, odpovídající zákonům stvoření, je nejkrásnějším darem, který dal Bůh svým tvorům! Může přinášet *jen* užitek, pokud ji pozemští lidé, kteří si myslí, že všemu lépe rozumí, změnami nepokřiví a nezavedou na nesprávné cesty.

Přistupme nyní ke druhé části »přírody«, kterou není možné hrubohmotným zrakem jen tak snadno spatřit.

Tato část se skládá hlavně ze *střední* hrubohmotnosti, tedy ne z nejhutnější a nejtěžší hrubohmotnosti, jež musí být následkem svého těžkého druhu ihned vidět pozemskýma očima.

Hrubohmotnýma očima lze u střední hrubohmotnosti *pozorovat* jen její *projevy* v těžké hrubohmotnosti. K tomu patří například zesilování všeho, co bylo zformováno prožhavením, jeho rozvoj při vzrůstu a zrání.

Třetí částí »přírody« je pak rozmnožování, které samočinně nastupuje při určitém stupni prožhavení a vývojové zralosti. Rozmnožování v prožhavené hrubohmotnosti nemá tedy nic společného s duchem, ale patří k *přírodě!*

Proto se rozmnožovací pud *správně* označuje za *přirozený pud*. Když hmotnost prožhavená bytostným dosáhne určitého stupně zralosti, vznikají záření. Tato záření se při setkání pozitivního a ne-

gativního druhu spojují a působíce zpětně dotírají na hrubohmotnost a podněcují ji k činnosti.

Duch s tím nemá nic společného, ale tato činnost je *daň přírodě!* Stojí zcela stranou duchovního, jak jsem se již dříve o tom zmínil.

Nazývejme tuto výměnu záření a spojení *daní přírodě*, je to správné. Tak se totiž chová každá hmotnost prožhavená bytostným až do zcela určitého stupně, která se tím podle zákonů stvoření snaží stále se obnovovat. Toto obnovování zahrnuje jednak *udržování*, jednak *rozmnožování*.

Tento projevující se přírodní zákon je důsledkem určitých záření. Přispívá k udržování díky povzbuzování a obnovování buněk, které je s tím spojeno.

To je v *prvé* řadě hlavní účel této daně, kterou příroda požaduje od pohybujících se tvorů. Příroda v tom nezná rozdíl a všechny projevy jsou užitečné a dobré.

I zde však člověk všechno vystupňoval až do chorobnosti, a tím to pokřivil a znetvořil, přestože právě on by mohl nalézt normální vyrovnání v určitém druhu pozemských činností.

Člověk ale nedbá toho, co příroda svým tichým napomínáním nebo varováním od něho požaduje. Místo toho všechno chorobně přehání a chce přírodu svou vlastní nevědomou vůlí řídit nebo ovládat. Chce ji často nutit k něčemu, co musí hrubohmotnost poškodit a oslabit nebo ji dokonce zničit. Tak v ní rovněž natropil škody, jak to učinil v celém stvoření.

Z člověka, který zpočátku jen rušil, se nyní stal *ničitel* ve všem, co myslí a koná, ať je kdekoliv.

Tím se postavil *pod* všechny tvory.

Nejdříve důkladně poznejte *přírodu*, od níž jste se již dávno odvrátili, pak bude možné, aby se z vás opět stali *lidé*, kteří žijí podle tvůrčí vůle Boží, a tím prostřednictvím přírody sklízejí zdraví k radostné, tvořivé činnosti na zemi. Jedině tvořivá činnost může ducha podporovat a pomoci mu, aby dosáhl nutné zralosti!

DUCHOVNÍ ZÁRODKY

DUCHOVNÍ zárodky! Již často jsem o nich mluvil, vysvětloval jejich vývoj a cestu. Řekl jsem také, že pozemští lidé se vyvinuli z duchovních zárodků. Je to tedy *váš* vývoj, lidé, který zde budu líčit.

Dnes vám ještě o trochu více přiblížím východisko vašeho vývoje k sebeuvědomění.

Mluvil jsem již o druhém, nižším oddělení v duchovní části stvoření, v němž duchovní nemohli vzniknout ihned jako plně zralí, ale museli se vyvíjet z dítěte.

Z této části ještě *nepocházejí* vyvinutí pozdějšího stvoření, k nimž patříte i vy, pozemští lidé, ale pocházejí teprve z její sraženiny, která nemá sílu, aby se bez vnějších podnětů sama vyvíjela.

Tato sraženina se skládá z duchovních semének, duchovních zárodků, z nichž ve hmotnostech vznikají vyvinutí lidští duchové.

Sraženina klesá z duchovní části stvoření a vstupuje do bytostného kruhu, který obklopuje hmotnosti.

Zatím ještě nebudu mluvit o ději přitahování, prožhavování a s tím spojených změn vyzařování, který při tom probíhá podle zákonů stvoření, ale chci hovořit jen o *pomocnících*, kteří jsou při tom činní, a o jednotlivých dějích. To vám může dát srozumitelný *obraz*.

Jakmile vám totiž při svém líčení ukážu pevné *formy*, můžete si potom představit něco určitého, co přibližně odpovídá skutečnosti a pomůže vám, abyste tomu pozemsky porozuměli.

Nechci tedy vysvětlovat, *jak* se vše odehrává, zachvívajíc se podle zákona stvoření, ale jak se to při formování *projevuje!*

V bytostném kruhu, do něhož se duchovní zárodek ponoří, jsou bytosti velmi různých druhů. Nejsou navzájem smíseny, ale vyskytují se v jednotlivých úrovních nad sebou, a to podle druhu činnosti, v níž se zachvívají.

Přicházíme-li z duchovna, nacházíme na nejvyšším místě kruhu podivuhodně jemné ženské bytosti, které se zachvívají v paprsku lásky a čistoty. Ujímají se duchovních zárodků, s mateřskou péčí je zahalují do bytostného pláště a takto zahalené, ještě úplně nevědomé duchovní zárodky předávají dřímající do rukou jiných ženských bytostí, jež jsou blíže jemné hmotnosti.

Tyto bytosti halí zárodky do druhé schránky, která je zase jiného druhu a odpovídá *tomu* okolí, v němž se samy nacházejí. Pak doprovázejí zárodky, které tím opět trochu ztěžkly, dolů k nejvyšší vrstvě jemnohmotnosti.

Všechny tyto jemné ženské bytosti *podporují* svou pomocí zákonité a samočinné děje. Jsou dokonale krásné a v dřívějších dobách již byly známy mnoha lidem, jimž se mohly tu a tam někdy ukázat. Byly nazývány dobrými vílami, které se starají o vyvíjející se lidské duše a podporují je.

Na hranici jemnohmotnosti čekají opět jiné ženské bytosti na duchovní zárodky přicházející shora, aby je dobrotivě *opatrovaly*. K *ochraně* jsou zde kromě toho pro případ potřeby bytosti mužského druhu, jež se však nezabývají opatrováním, ale pozitivnější činností.

Tak je duchovní zárodek obklopen péčí bytostných pomocníků. Je dosud nevědomý, ale pohání jej touha po sebeuvědomění, takže postupuje stále dál, až v jemnohmotnosti narazí na takovou hutnost, která mu již nedovolí, aby pronikal nevědomý dál, a proto se jeho sestup dolů zastaví. Duchovní zárodek zde musí setrvat, aby se probudil k vývoji, dříve než může postupovat dále.

Je to opět zcela přirozený děj, způsobený druhem okolí, pro duchovní zárodky však představuje velký mezník. Nacházejí se nyní v úrovni jemnohmotnosti, jejíž hutnost je zadržuje, a tím je ukončeno jejich nevědomé putování.

Jsou tedy náhle měkce uloženy ve vrstvě, která je nepustí dál. Jen probouzející se, i když jen slabé, ale přece již *vědomé* chtění může dát zárodkům sílu k tomu, aby poznaly své okolí, prošly jím a pokračovaly dál v cestě.

Právě zde musím ve svých výkladech postupovat pomalu a zvlášť pečlivě, aby si lidé mohli o tom utvořit správný obraz a aby nebylo nic posunuto.

Neboť zde, kde duchovní zárodky na svém prvním nevědomém putování musí následkem zcela určité hutnosti zůstat doslova vězet v jemnohmotnosti, která je proniknuta bytostnými proudy, se odehrává mnoho důležitého pro lidského ducha. Je to důležitý bod na jeho cestě, protože se zde ponořuje do hmotností za účelem vývoje, a rovněž tak důležitý bod na zpáteční cestě, když vývojem dosáhne zralosti a postupuje opět vzhůru.

Právě *tato* vrstva je velmi důležitou hraniční úrovní v bytí lidského ducha. Proto u ní chci zůstat déle a říci o ní více.

Lidskému duchu, který vystoupil až sem, připadá tato úroveň nesmírně vznešená a podivuhodně krásná. Leží před našimi zraky zalita mírným světlem, které se zdá mírné, a přece je mnohem jasnější než záře našeho slunce zde na zemi, světlem, jehož paprsky probouzejí, pomáhají a posilují.

Celá úroveň vypadá jako jediná nekonečná zahrada. Jedna kvetoucí zahrada se připojuje ke druhé až do nedohledných dálek. Jsou naplněny krásnými květinami všech velikostí a mnoha barev. Pečují o ně něžné bytosti, chrání a střeží je vážné mužské postavy, které kráčejí mezi jejich řadami, dělají pořádek, dohlížejí na ně a třídí je.

Kolem dokola stojí kvetoucí besídky zvoucí k odpočinku a osvěžení a… k tichému, vděčnému rozjímání.

Hutnější hmota, tvořící půdu, je jemnohmotnost, která zastavila duchovní zárodky a zadržela je zde na jejich cestě.

A pak se stane něco podivuhodného: Bytostný plášť, do něhož něžné ženské bytosti zahalily každý duchovní zárodek při jeho odchodu z duchovní říše, se zde pod zářením této úrovně – zakořeněn v jemnohmotné půdě a opatrován bytostnými pěstounkami – vyvine v nádhernou květinu, v jejímž kalichu spočívá spící duchovní zárodek a víc a více sílí.

Díky účinkům této úrovně, které jsou přes všechnu její jemnost ve srovnání s duchovní říší přece jen hrubšího druhu, a díky tomu,

že se zde silněji ozývá veškerý pohyb a dění, je duchovní zárodek vyburcován a při zcela určité zralosti se pak může tehdy, když poupě rozpukne, současně probudit k pozvolnému uvědomování. Toto nabytí vědomí však ještě není vědomí sebe sama.

Od *vědomí* probouzejícího se ducha až k *sebe vědomí* zralého ducha je ještě velký krok! Zvíře je také vědomé, ale není si vědomo sebe sama! Tím se teď však nebudeme zdržovat.

Rozpuk každého poupěte je tedy vyvolán zralostí duchovního zárodku a je jejím přirozeným, samočinným následkem. Třesknutím při rozpuku se duchovní zárodek současně probouzí k vědomí své existence.

To jsou děje, jež budou moci být později přesně vysvětleny do všech podrobností, abyste v nich našli zákonitost, která spočívá i v nich a jejíž zásluhou je všechno prosté a přirozené, jak to lze stále znovu poznat v celém stvoření.

Květina, v jejímž kalichu duchovní zárodek zrál, potřebovala jen jednu část bytostné schránky duchovního zárodku. Druhá část zůstala kolem duchovního zárodku a při procitnutí k vědomí nabyla formy lidského dítěte. Při rozvinutí poupěte tedy v kalichu květiny leží dítě v lidské podobě.

Také zde musím opět připojit několik vysvětlení, než budu moci pokračovat:

Dříve než se duchovní zárodek dostal do rukou zahradních pěstounek, opatrovaly jej už *dvě* různé ženské bytosti. Oba druhy můžeme nazvat vílami. První, která se duchovního zárodku ujala, když opustil duchovní říši, jej zahalila jemným pláštěm z nejjemnějšího druhu této úrovně nebo tohoto kruhu, druhá jej zahalila pláštěm jiného druhu.

Duchovní zárodek měl tedy při svém uváznutí v jemné hmotnosti již dvě různé schránky, které přijal z rukou víl, tedy dva dary víl!

Na základě těchto dějů vznikla později vyprávění o darech, jež víly vkládají do kolébky dětem.

Zevní schránka se tedy v hutnější jemnohmotnosti vyvinula pod probouzejícím zářením v ochranné poupě květu a nejjemnější vnitř-

ní schránka se při procitnutí ihned vyvinula v tělíčko lidské podoby. Proč se jemnější schránka musela zformovat v *lidské tělo*, také vysvětlím.

Ve svém Poselství jsem již řekl, že současně s tím, jak se *duch* stane vědomým, vznikne i lidská forma, protože zvláštní druh ducha vyžaduje lidskou formu.

To je řečeno ve velkých rysech. Nyní musím rozšířit i toto vysvětlení a upozornit na to, že když duchovní zárodek poprvé procitne k vědomí, *neutváří* se ještě jako lidská forma on sám, ale pouze jemná bytostná schránka, kterou dostal prostřednictvím první víly.

Tato schránka nabývá lidské podoby, protože při procitnutí ji duchovní zárodek již nevědomě prožhavuje. Je tedy, i když nevědomě, *duchovně* prožhavována a z toho důvodu nabývá samozřejmě – jak to odpovídá druhu prožhavení – lidské podoby.

Duch sám dostává teprve pozvolna při tom, jak si na svém putování hmotnostmi uvědomuje *sám sebe*, více nebo méně pěknou podobu, a to podle toho, jaký je jeho vývoj a kam směřuje. Spolu s tím se odpovídajícím způsobem přetvářejí i jeho vnější bytostné a jemnohmotné schránky.

Ve stavu, kdy je duchovní zárodek pouze vědomý, je bytostná a jemnohmotná schránka *vždy krásná*, protože může být *znetvořena* až tehdy, když si duch začne uvědomovat *sám sebe* a tím získá i svou svobodnou vůli!

Promyslete pečlivě tuto větu! Najdete v ní mnoho rozluštění.

Najdete také vysvětlení, proč se všechny bytosti, které se vědomě zachvívají ve službě Boží vůli, bez výjimky vyznačují nejjemnější krásou a dokonalými postavami. Je to proto, že v sobě mají duchovno, ale nemohou svou podobu znetvořit nesprávně zaměřeným vědomím sebe sama.

Díky tomuto vysvětlení najdete také rozdíl v tom, co jsme dosud označovali velkým hromadným názvem »bytostné«. Dnes vám poprvé ukazuji zcela určité odstupňování, může však být zatím podáno jen ve velkých rysech, abychom nešli příliš do šířky.

Jsou bytostní, kteří v sobě mají duchovno a vědomě se zachvívají ve službě Boží vůli. Jsou také jiní bytostní, kteří v sobě mají jen bytostné a duchovno jim chybí. K nim patří například zvířata!

Abych hned zpočátku předešel zbytečným otázkám a aby tomu lidé mohli správně porozumět, řeknu ještě, že ve stvoření se můžeme setkat i s mnoha jinými druhy bytostných pomocníků. Zmíním se ale o nich jen případ od případu, jakmile se k tomu naskytne příležitost. Tím snadněji to pochopíte. Později si to budou moci lidé sami sestavit z Poselství.

Nyní chci jen říci, že také ty bytostné, v nichž je duchovno, lze rozdělit na různé druhy. Největší část se jich zachvívá *jen* ve službě *vůli Boží* a je úplně nezávislá na všech ostatních.

Malá část, která je velmi vzdálená od světlých výšin a působí v úzkém spojení s nejhrubší hmotností, jako jsou skřítci a tak dále, ale mohla být jako mnoho jiného přechodně ovlivňována vyvinutými lidskými duchy žijícími v hrubohmotnosti.

Nyní však již byla možnost vykonávat tento vliv lidskému duchu *odňata* a také tito malí bytostní pomocníci slouží v současnosti – během soudu a po dobu trvání tisícileté říše – jen vůli Boží.

Nemohu ale ještě zacházet do těchto podrobností, protože bych vás příliš odvedl od hlavních rysů. Chci vám nejdříve dát *základní vědění*, jež by vám poskytlo oporu, kterou potřebujete ke vzestupu a k tomu, aby se váš duch zdokonalil a dozrál pro světlé výšiny.

Všechno ostatní musí zatím zůstat stranou, dokud neskončí velká očista. Do té doby není čas na podrobnosti, které vedou do dálek, nad nimiž by se vám zatočila hlava!

Máte se nejprve *zachránit* z bludišť pochybného vědění, které není opravdovým věděním. To je nyní pro vás nejnutnější, jak sami později poznáte.

Nesmíte ovšem chápat všechno příliš pozemsky, když si tvoříte obraz o těchto dějích, neboť zde neexistuje pozemská tíže. A přesto se s podobnými ději setkáváte i v této *hrubé* hmotnosti na zemi.

Jen se podívejte na motýla, který se vyvíjí pod ochranou kukly a roztrhne ji, jakmile k tomu dozraje.

Ochranný obal duchovního zárodku dostává formu květiny, jež se musí vyvíjet v souladu s vlastnostmi půdy v jemnohmotnosti. Také každé »proč« a »jak« lze přesně vysvětlit podle zákonů, takže poznáte, že to musí probíhat právě tímto způsobem a mít tuto formu a *nemůže* to být vůbec *jinak*.

Bude třeba ještě několikaletého vysvětlování, aby se dospělo tak daleko, že vy lidé potom s údivem poznáte velkou jednoduchost, která se ve stvoření objevuje v tisícerých obměnách, a přesto je ve všech věcech vždy přesně tatáž a vyvíjí se podle *jediného* základního zákona.

Celí ohromení zjistíte, že poznání bylo obtížné jen vaší vinou. Vy sami jste k tomu přispěli a vše si ztížili. Šli jste oklikami a bludnými cestami, jež vás musely unavit a zavedly vás tak daleko, že bez pomoci ze Světla jste již vůbec nemohli dosáhnout cíle!

Kdyby vám domýšlivost vašeho rozumu neprovedla tak zlý, ale zasloužený kousek tím, že způsobila umělý zmatek, byli byste v dětské důvěře věrně vedeni Světlem a snadno a rychle byste po cestě, na které vás čekaly jen radosti, dospěli k úplné zralosti.

Nyní to však máte velmi těžké, protože všechny kameny, jimiž jste si zahradili cestu, musíte nejprve sami odklidit. Nemůžete se také jediným skokem vrátit na pravou cestu, ale musíte projít všemi oklikami a bludnými cestami nazpět až k místu, kde jste odbočili z pravé cesty, a na jejím začátku můžete ještě jednou vykročit vpřed.

Proto jsem vás nejdříve musel následovat na všech vašich oklikách a bludných cestách, abych k vám došel, zavolal vás a pak ty, kteří poslechli mého volání, pečlivě přivedl zpět, neboť sami nejste schopni dostat se z tohoto bludiště.

Nemohl jsem k vám přijít přímo ze Světla, nýbrž jen po *vašich vlastních cestách*, jestliže jsem vám chtěl přinést pomoc.

Brzy tomu všemu také budete rozumět, až dospějete k poznání; nebude to již trvat dlouho. Pak pro vás bude mnohé snadnější. –

Ačkoliv je v tomto stvoření *všechno* důležité a má svůj smysl, přece je zde pro vás přímá linie, která vám poskytuje oporu, když si osvojujete vědění, a po níž můžete jistě kráčet vzhůru.

A jen tuto oporu vám chci *nejdříve* dát, neboť ji nutně potřebujete.

Dnes jsem vám ukázal zcela nový obraz úrovně, která pro vás, pozemské lidi, zůstává vlastním východiskem, a hraje proto velkou roli. Víte nyní, *jak* se probouzíte a *kde* k tomu dochází.

A tato úroveň, která vám zprostředkovává a umožňuje vstup do světa, poskytuje vám tedy základ k tomu, abyste mohli sami existovat jako lidé, je také důležitá pro zralého ducha, který se správně vyvinul ve smyslu Boží vůle a je schopen vzestupu.

Tak jako se zde rozvine první schránka v lidské podobě, tak opět na této úrovni odkládá zralý duch stejnou schránku, první schránku, která je pak při vzestupu poslední z těch, jež odkládá!

Zůstává zde na této úrovni a opět se rozloží, rozplyne ve stejném druhu, z něhož kdysi vznikla jako dar víly.

Tato schránka zralého ducha však s sebou přináší nové síly a osvěžuje a posiluje stejný druh, protože ji silně prožhavil duch, který se stal ve správném smyslu – tedy dosáhnout vzestupu – vědomým sám sebe a má tento žár v sobě!

Tím tento druh schránek v kruhu bytostného kolem hmotností stále více sílí a může ještě vydatněji pomáhat vývoji a procitání mnoha dalších zárodků lidských duchů.

Po odložení poslední schránky jemné bytostnosti odchází duch uvědomující si sám sebe z této úrovně zahrad opět do duchovní říše, kterou kdysi opustil jako nevědomý duchovní zárodek, když se podvolil jen svému neurčitému nutkání k vývoji, jež vychází z touhy po uvědomění.

Usilujte o to, pozemští lidé, abyste plně dozrálí směli vejít do říše ducha! Budete pak spojeni s *těmi*, kteří se mohli vyvinout v duchovnu, aniž se museli nejdříve ponořit do hmotností.

Nebudete také méně silní než oni, neboť jste překonali mnoho překážek a při tom, jak jste se snažili je překonat, jste se stali plameny! Z vašeho příchodu tam budou mít radost, jak již bylo naznačeno v podobenství o ztraceném synovi.

BYTOSTNÉ ZÁRODKY

MLUVIL jsem o procitnutí duchovních zárodků k vědomí své existence.

Stejně jako jsou v duchovnu poslední sraženinou duchovní zárodky, také v bytostném zbývá naposled sraženina nevědomých bytostných zárodků. A tak jako se duchovní zárodky vnořují do nejjemnější vrstvy jemnohmotnosti, tak se i bytostné zárodky snášejí do nejjemnější vrstvy hrubohmotnosti, kde později působí jako vyvinutí bytostní pomocníci.

Také tyto bytostné zárodky jsou zahaleny schránkami, takže ztěžknou a klesají do poněkud hutnější vrstvy hrubohmotnosti, kde potom rovněž zůstanou doslova vězet.

Dříve než přejdu k vysvětlení, musím uvést něco, o čem jsem sice již jednou zběžně mluvil, ale úmyslně jsem se dosud vyhýbal bližšímu vylíčení, protože by lidského ducha mohlo snadno zmást, kdybych předčasně řekl příliš mnoho.

Již dříve jsem poukázal na to, že ve stvoření jsou kromě toho, co nabylo formy, také *proudění*, která jím proudí.

Výraz »proudění« je však i formou, protože je tomu skutečně tak: jsou to proudy, které proudí stvořením stejně, jako zemí protékají řeky a jako nad ní vanou vzdušné proudy!

A jako jsou na zemi tyto dva různé hrubohmotné druhy proudění, máme také dva druhy proudění pronikající stvořením: bytostné proudy a duchovní proudy!

Ve stvoření není nic, co nemá formu. Jsou zde jednotlivé formy a formy hromadné. K hromadným formám patří ty druhy proudění, jež působí vedle zvláštních či jednotlivých útvarů nebo ještě lépe řečeno *s* nimi. Každé z těchto proudění má zcela určité úkoly

přesně odpovídající jeho druhu. Můžeme také říci, že vyplývají z jeho druhu.

Tak duchovní proud vede kromě jiného i duchovní zárodky, dokud jsou nevědomé, cestou, která jim poskytuje možnost vývoje.

Na této cestě působí na duchovní zárodky jejich vnitřní touha po uvědomění, která na ně *naléhá* a *pohání je vpřed*, a také tok duchovního proudění, který je *nese*.

V době, kdy se první duchovní zárodky přiblížily k *té* části světa, k níž patří země, nebyla hmotnost ještě tak hutná jako dnes, protože teprve později lidské chtění vyvíjející se nesprávně způsobilo její větší hutnost a tíži. To mělo zase za následek, že se hmotnost více vzdálila od Světla a pohybovala se líněji a ztěžka.

Při lehkosti tehdejší hmotnosti stačilo duchovnímu zárodku projevovat toužebné úsilí a být unášen proudem, aby dosáhl prvního cíle vývoje. Také další vývoj byl snadnější, protože i zcela *slabé* uvědomění stačilo jako podnět k tomu, aby duchovní zárodek postoupil na své cestě zase o kousek dál.

To všechno je dnes značně ztíženo.

Zde musím opět něco připojit. Děj klesání duchovních zárodků do stvoření probíhá *bez přerušení*. Jestliže jsem dříve řekl, že k přijetí duchovních zárodků je nutná zcela určitá zralost hmotnosti a při stále větší zralosti se tento sestup duchovních zárodků již nemůže opakovat, netýkalo se to celého stvoření, ale pouze *jednotlivých* světových těles, jako například *země!*

Na tuto zemi mohou nakonec přicházet jen starší lidské duše, které se zde již dříve vtělily a které musí při uzavírání kruhů dokončit svou cestu. Nemohou sem ale přijít duchovní zárodky, tedy duše, jež v hutné hrubohmotnosti ještě nebyly.

Jiné části stvoření jsou však vždy připraveny, aby mohly přijmout duchovní zárodky, které sice již dospěly k vědomí své existence, ale k vědomí sebe sama se teprve musí vyvinout při prožívání.

Dokud si je lidský duch pouze vědom své existence, je nutné jej nazývat duchovní zárodek, i když jeho schránka má již lidskou

formu. Teprve při dalším vývoji k vědomí sebe sama přestane být lidským duchovním *zárodkem* a stane se *lidským duchem!*

To je nutné zde říci, aby se předešlo nesprávným výkladům nebo špatnému pochopení. Proto jsem se již ve své poslední přednášce zmínil, že od vědomí své existence až k lidskému vědomí sebe sama je velký krok. Teprve vědomí sebe sama s sebou přináší *svobodné* a vědomé rozhodování vůle, ale tím i plnou odpovědnost za ně.

Když pokračuji ve svých vysvětleních, musím stále výrazněji oddělovat různé pojmy, zatímco dosud jsem mohl mnohé nechat pod souhrnným pojmem. Není to tedy nějaké hraní se slovy, jak to leckteří chytří rozumoví lidé ve své duchovní lenosti rádi říkali o některých místech mého Poselství, a tím ovšem zřetelně projevovali svou naprostou nevědomost a to, že nepochopili vážnost a velikost této věci. Není to hraní se slovy, ale naléhavá a nevyhnutelná potřeba, chce-li člověk vůbec vniknout do pohybu stvoření.

Nemůže navždy vystačit s několika pozemskými výrazy, které má, ale musí se snažit, aby se časem naučil rozeznávat mnohem přesněji všechny hranice a aby jasně zvažoval skutečný smysl každého jednotlivého slova.

To musíme činit i my, chceme-li kráčet vpřed a nemáme-li zůstat stát nebo nechat za sebou nevysvětlenou oblast.

I zde musí být pohyb místo strnulého, svéhlavého lpění! Jestliže vysvětluji něco nejdříve ve velkých rysech, mohu to nazvat jinak, než když pak přistoupím k podrobnostem a stále více rozvádím, co jsem zpočátku mohl označit souhrnným pojmem.

Musím *vždy* uvést nejdříve souhrnné pojmy a teprve *později* přejít k jednotlivostem, až souhrnný pojem vyvolá ve vaší schopnosti chápání alespoň trochu jasný obraz. Při nesmírné velikosti stvoření byste tomu jinak nemohli nikdy porozumět. Rychle byste ztratili pevnou půdu skutečného vědění a upadli byste do nejasností postrádajících souvislost, které jsou u lidí obvyklé a jimiž se vyznačují příslušníci mnoha sekt i církví.

Proto klidně nechte takové lidi mluvit. Dávají si tak jen vysvědčení o tom, že jsou povrchní a že se bojí námahy, kterou by muse-

li vynaložit, kdyby do toho chtěli hlouběji vniknout. Sledujte mě radostně *tak*, jak vám to dávám, a budete z toho mít jen prospěch, neboť já to tímto způsobem lidskému duchu nejen ulehčuji, ale vůbec umožňuji, aby celou velikost pochopil alespoň v *těch* částech, s nimiž je spojen a na kterých jeho působení je a bude závislé.

Tak jako duchovní proudy nesou *duchovní* zárodky, unášejí bytostné proudy na svých cestách *bytostné* zárodky. O východisku, druzích a činnosti všech těchto proudění bude možné mluvit zvlášť teprve později. Dnes si prostě pro začátek řekněme, že všechna tato proudění se podobají vzduchu a vodám na zemi. Zúrodňují, udržují, očisťují, zkrátka: jsou po každé stránce povzbuzující.

Tato proudění byla ostatně částečně známa již i dřívějším pozemským lidem.

Vraťme se však po tomto odbočení k účelu dnešní přednášky.

Bytostné zárodky jsou neseny proudy bytostného druhu. Přestože *základní druh* těchto proudů je bytostný, existuje mnoho různých a dokonce mnohostranných zvláštních druhů. Proto se z původního hlavního proudu odděluje během jeho protékání různými úrovněmi postupně stále více vedlejších proudů, které hledají vlastní cestu. Jak se totiž zvětšuje vzdálenost od Světla, oddělují se jednotlivé druhy jako vedlejší ramena, takže nakonec je v každém z ramen shromážděn jen *jeden* zcela určitý bytostný druh a podle zákona rameno unáší bytostné zárodky také jen tohoto druhu.

Tak se bytostné zárodky, plnící zákon stvoření, dostávají na místo svého určení. Dělí se na zárodky, které jsou úzce spojeny s květinami, s různými jinými rostlinami, stejně tak s vodou, vzduchem, zemí a horninami, s ohněm a s mnoha jinými jednotlivostmi ve hmotnostech.

V každé jednotlivé úrovni, dokonce i v každé meziúrovni, kterou proud protéká, jsou vždy zanechány bytosti, jež se do ní hodí podle toho, že jsou stejného druhu. To znamená, že zůstanou tam, kde mají působit, protože tam se stanou vědomými. To všechno se děje díky samozřejmému, maximálně jednoduchému působení zákonů tak, že by to ani nebylo jinak možné.

V každé meziúrovni procitají k vědomí určité bytostné druhy způsobem, který odpovídá jejich síle, a začínají tam působit: formovat, ochraňovat a opatrovat.

Nakonec v proudech zbudou už jen bytosti, jež mohou dospět k vědomí teprve na hvězdách *nejhrubších hmotností*. Poslední sraženinou z nich jsou bytostné zárodky, které se v hrubé hmotnosti nemohou jen tak snadno hned probudit, ale potřebují zvláštní vývoj.

To je ovšem zatím opět jenom velký obraz, který vám dávám. Nejlépe jej pochopíte, když si jej nejdříve představíte jako *plochou* mapu, na níž můžete pozorovat, kudy tečou veletoky, řeky a potoky, jak se mnohonásobně rozvětvují a zdánlivě si samy volí svou cestu.

Teprve *pak* si můžete obraz představit *jako trojrozměrný* a sledovat, že vodní žíly prostupují také vnitřek, že netečou jenom na povrchu, a právě tak i vzdušné proudy. Tak nakonec získáte obraz o části dějů *tohoto* druhu ve stvoření.

Kdyby se pozemští lidé *správně* zachvívali ve službě vůli Boží, byla by země harmonickou, i když hrubou napodobeninou stvoření. Že se jí dosud nestala, způsobila jen pokřivenost lidí.

Ale mluvme konečně o bytostných *zárodcích*, které jsme si určili za cíl. Duchovním zárodkům pozemských lidí jsou co se týče vývoje nejvíce podobní malí květinoví elfové země!

Pozorováno z vašeho hlediska probouzejí se v kalíšcích pozemských květin. Není to ale tak, jak si myslíte. Jsou sice v květinových poupatech, která tvoří až do jejich procitnutí nejhrubší ochrannou schránku, děje se však při tom ještě něco jiného.

Ve skutečnosti leží měkce uloženy v pozemsky vám neviditelné vrstvě jemné, něžné hrubohmotnosti. Současně však také v poupěti pozemské květiny. Jemná hrubohmotná vrstva prostupuje vám neviditelně nejen poupě, ale celou zemi a její okolí.

V této vrstvě probíhá vlastní vývoj květinových elfů k uvědomění, zatímco pozemské květinové poupě zůstává jen nejhrubší *zevní* ochranou, na níž jsou elfové květin značně *nezávislí*, i když jsou s ní do jisté míry spojeni.

Když květiny odumřou, květinoví elfové nezaniknou, ale jejich vývoj pokračuje – pomáhají opatrovat nové pozemské květiny a částečně i nové děti elfů. S jejich dovedností roste také jejich síla.

Tak to jde dál, stále dál až k bodu, na kterém dosáhnou plné zralosti, takže se mohou povznést na jiné, nové pole působnosti. Bytostným i duchovním zárodkům se totiž vede stejně… obojí stojí pod *jedním*, jednotně působícím *Božím zákonem* vývoje!

Malí elfové nejsou také při svém vývoji vydáni bez ochrany nebezpečí, že jejich obydlí budou již jako poupata sežrána zvířaty nebo zničena bezohlednou lidskou rukou, jak se to někdy hrubohmotně jeví.

Květiny jsou sice *opatrovány* vyvinutými elfy, ale ne v každé květině sídlí dítě elfů. Sídlí jen v takových, jež jsou zvlášť chráněny a jsou nepřístupné nebezpečím, pokud lze vůbec mluvit o nepřístupnosti. Dokud nejsou malí elfové vědomí, jsou také ihned při blížícím se nebezpečí odneseni.

Zmiňuji se nejdříve o květinových elfech proto, že vždy stáli a ještě stojí v záchvěvech Boží vůle. *Nemohou* být ovlivněni lidskou vůlí, ale vždy tkají a dýchají jen v záchvěvech Světla!

V této skutečnosti spočívá tajemství, proč *každá* květina, i ta nejprostší, je prozářena krásou. Elfové květin totiž stojí ve Světle! Vzhledem ke své něžnosti mají ženské formy, a protože stojí ve Světle, jsou pohádkově krásní.

Na základě Poselství si už jistě můžete sami domyslet, že jsou také elfové mužských forem, jak to odpovídá jejich činnosti.

Jsou hutnější a pozitivnější, protože se zaměstnávají tvrdšími materiály. Například elf stromu má mužskou formu.

Podle činnosti se vždy řídí forma i hutnost.

Tak skřítci, zabývající se zemí a horninami, mají také mužské formy. Jsou hutnější, zatímco rusalky tekoucího živlu mají zase ženské formy.

Můžete z toho sami vyvodit další závěry a vždy vystihnete to správné, vezmete-li za základ Poselství, ve kterém najdete všechny zákony stvoření.

To, co zde bylo řečeno, se týká vyvinutých bytostných ve vašem okolí na zemi! Všechno, co je úzce spojeno s *nejhrubší* hmotností, může počítat se skutečně rychle viditelným výsledkem jen při pozitivní činnosti a při větší hutnosti. Proto je mužská část vždy pozitivně činnou částí obrácenou k hutnějšímu, a tedy nižšímu. Naproti tomu ženská část je negativní, přijímající částí, která je obrácena k jemnějšímu, tedy k vyššímu!

Takové je rozdělení stvoření podle vůle Boží. Teprve když se mu i člověk přizpůsobí a bude se v něm zachvívat, nastane pro něho skutečný vzestup, jehož jinak nemůže dosáhnout! Pak se totiž všechno jeho působení bude zachvívat podle kříže stvoření, ve kterém je v rovnováze pozitivní s negativním, aktivně jednající s pasivně přijímajícím!

A jako vždy je to ještě i dnes lidská *žena*, která *neplní* své poslání ve stvoření!

Když to všechno klidně promyslíte, můžete dospět k netušeným závěrům a k vysvětlením, jež se vám dosud zdála být téměř neřešitelná. Váš rozum se však nebude chtít klidně a rychle do toho vpravit. Bude stále znovu chtít zasévat pochybnosti, aby vás zmátl, a tím vás udržel v poutech, ve kterých vás v uplynulých staletích téměř bez odporu mohl držet.

Je asi mnoho lidí, v nichž ihned vyvstane otázka: A co fúrie? Nemají i ony ženské formy, a přesto je jejich působení velmi pozitivní?

Proto se tím chci zabývat již nyní a vysvětlit vám to:

Fúrie jsou mužských i ženských forem, oba druhy ale mají přes své mnohostranné působení jen *jeden* cíl: zničení!

Fúrie však *nepatří* k *bytostným*. Něco takového nepochází z vůle Světla! Fúrie jsou jen výplody zlého lidského chtění. Patří k démonům, kteří musí okamžitě zaniknout, jestliže se lidské chtění zlepší a obrátí se ke Světlu!

Jsou ovšem velmi nebezpečné a během soudu budou uvolněny, takže se vrhnou na všechny lidi. Ale uškodit mohou jenom tam, kde se budou moci zachytit, kde tedy najdou v člověku zlo stejného druhu nebo strach.

Tak musí i fúrie sloužit Světlu, neboť odklidí zlé pozemské lidi a tímto způsobem přispějí k velké očistě. Až bude očista skončena, nebudou již mít fúrie potravu a budou muset samy zaniknout.

Kdo však má při soudu strach, tomu chybí přesvědčení o Slově Pravdy a tím i důvěra ve všemohoucnost Boha a jeho spravedlnost, která se tak často projevuje v pomáhající lásce!

Takový člověk se pak *právem* stane obětí své vlažnosti nebo lenosti, během soudu ho *mají* fúrie uchvátit a zničit!

Tedy i *to* je nakonec prosté dění, které i při své strašlivosti musí jít cestami svatého Božího zákona!

Odpoutané fúrie! To znamená, že nebudou zadržovány, ale po nějakou dobu jim bude ponechána úplná volnost.

Lidé nebudou proti nim chráněni, ale budou vydáni napospas jejich běsnění.

Je však zcela samozřejmé, že *ti* lidé, kteří v sobě mají opravdové přesvědčení a jsou spojeni se Světlem, nemohou být napadeni, protože v jejich nitru není odezvy, jíž by se fúrie mohly zachytit, aby je zmátly.

Lidé, kteří jsou spojeni se Světlem, budou během tohoto běsnění jakoby uzavřeni v jakémsi ochranném pouzdru, jímž nelze proniknout a o které se všechna útočící zloba sama rozbije. Tato ochrana vznikne samočinně z pevné důvěry v Boha v hodinách nebezpečí.

Avšak lidé, kteří se ve své domýšlivosti nebo ješitnosti považují za věřící a přitom jsou jen věřícími v církev, ale nejsou věřícími v *Boha*, a proto nejsou v sobě živí, se budou zmítat jako zvadlý list v bouři. Budou muset zahynout v jejím víru, ledaže by ještě včas dospěli k poznání, že byli ve své strnulé víře prázdní, a horlivě by se snažili vsát do sebe život ze Světla Pravdy, které září nade všemi bouřemi.

Zůstaňte bdělí a silní, aby se vás fúrie nemohly zachytit! Dělejte to stejně jako mnoho malých bytostných pomocníků, kteří svou věrnou službou jsou pro lidi vzorem!

KRUH BYTOSTNÉHO

JIŽ NĚKOLIKRÁT jsem mluvil o bytostném kruhu ve stvoření, který obklopuje hmotnosti jako přechod z duchovna do hmotného.

Toto bytostné je zcela zvláštní druh sám pro sebe a je vlastně konečným kruhem pro celé stvoření a současně i mostem pro pozdější stvoření.

Představme si opět všechno, co se nachází mimo Božskou sféru, tedy pod hradem Grálu, rozděleno na tři velké části:

Nejvyšší a první část nazýváme prastvořením, druhou stvořením a třetí pozdějším stvořením.

Hrad Grálu sám nepatří, přesně vzato, k prastvoření, nýbrž je to něco samostatného, co stojí *nad* prastvořením. *Stojí*. Tento výraz volím úmyslně, neboť hrad Grálu se nevznáší, ale je pevně zakotven!

I ta část hradu Grálu, která se nachází vně Božské sféry a z níž vychází prastvoření, je pevně spojena s hradem Grálu v Božské sféře jako přístavba, a tím je neotřesitelně zakotvena v Božském.

Odshora až sem proudí božské vlny Světla pouze *dolů* a *vzhůru*. Teprve v hradě Grálu dochází ke změně tohoto proudění a vně hradu směrem dolů začíná jeho *kroužení*, které vyvolává vznik všech stvoření a přispívá k tomu, že se pohybují. I zde jsou stvoření *udržována* klesajícími a stoupajícími vlnami!

Takový je velký obraz znázorňující všechny pohyby.

O prastvoření jsem již podrobněji mluvil a uvedl jsem, že v něm jsou dvě základní části. Tyto části jsou praduchovní. Jedna část bezprostředně při svém vzniku nabyla formy a vědomí, zatímco druhá k tomu mohla dospět teprve vývojem. Zrovna tak je tomu ve stvoření, které jsme nazvali duchovno, a tím jsme je odlišili od praduchovna.

Také ono se dělí na dvě části. První část se opět mohla utvořit bezprostředně a druhá se k tomu musela vyvinout.

Po druhé části následuje jako konečný již zmíněný kruh *toho* bytostného, o němž jste si dosud neučinili jasnou představu, protože jsem se o něm ve svých dosavadních výkladech vždy zmínil jen letmo.

Dnes jej jako zvláštní část stvoření nazvěme *kruh bytostného!*

Tímto *kruhem* je tedy nutné od nynějška rozumět něco zcela jiného než to, co jsme jednoduše nazývali *bytostnými*. Ti, jež jsem dosud takto označoval, jsou vlnami Světla, které se při svém působení zformovaly a které proudí *dolů* a opět *vzhůru*, jsou tedy spojeny v přímém směru nebo přímým řetězem s hradem Grálu. Nejsou to *krouživé* síly!

V tom je rozdíl. I krouživé síly se při svém působení zformovaly, jsou však jiného druhu a mohly vzniknout teprve *křížením* záření. O tom dosud nic nevíte, i když mnohé již znáte.

Tento krouživý pohyb vzniká, tedy začíná tehdy, když se pozitivní oddělí od negativního, tedy aktivní od pasivního, což probíhá v hradě Grálu. To jsem na začátku svého dnešního výkladu označil jako *změnu* proudění, jež nastává dělením ve hradě.

Když se paprsky Světla ochladí, oddělí se pozitivní od negativního, a tím se vytvoří *dva* druhy záření, zatímco až ke hradu Grálu je v činnosti jen *jeden jednotný* paprsek. Tento paprsek tvoří Božskou sféru, ve které všechno, co se zformovalo, má v sobě pozitivní i negativní harmonicky spojeno!

Představte si všechno obrazně, jak to kreslím jednoduchými tahy, tak to také nejrychleji a nejjistěji pochopíte. Teprve pak se můžete pokusit vniknout do toho hlouběji a porozumět tomu.

Budete-li takto postupovat, bude vše před vámi pozvolna oživovat a budete moci jako vědoucí pozorovatelé v duchu sledovat všechno zachvívání a tkaní ve stvoření.

Kdybyste to ale chtěli zkusit obráceně a již při prvním poslechu byste se snažili následovat mě silou svého rozumu, uvázli byste už při prvních mých větách a nemohli byste se nikdy dostat k cíli.

Musíte to přijímat *jednoduše* a teprve *potom* smíte ponenáhlu sledovat podrobnosti a všechno v sobě oživovat. Takovým způsobem dosáhnete úspěchu.

Dnes tedy budeme mluvit o kruhu bytostného, který tvoří zakončení všeho *pohyblivého*.

Tak jako znáte sraženinu duchovna pod pojmem duchovní zárodky, tak lze nazývat kruh bytostného také sraženinou, i když úplně jiného druhu. Tato sraženina se řine a kane z *kroužení* samočinně se pohybujících stvoření, z bytostných vln, a tam, kde tato stvoření končí, se shromažďuje a je zadržována přitažlivostí stejného základního druhu.

Tím se opět dostáváme k rozšíření pojmů týkajících se stvoření.

Máme tedy části, které *se pohybují samy* – k nim patří prastvoření a stvoření. Pak následuje pozdější stvoření, které se nemůže pohybovat samo od sebe, ale musí být poháněno.

Části, které se pohybují samy, jsou hnány vlastním teplem; pozdější stvoření, jež musí být uváděno do pohybu, je poháněno působením cizího tepla. Proto mohou jeho jednotlivé části i vychladnout, když je zdroj tepla odvolán, což v prvotním stvoření a ve stvoření není vůbec možné, protože mají vlastní teplo.

Dbejte přesně všech jednotlivostí, o nichž zde mluvím, neboť jsou základem k mnoha dalším vysvětlením, která budou lidem velmi užitečná pro jejich život a působení na zemi.

Tento kruh bytostné sraženiny se nachází *pod* duchovními zárodky, tedy pod kruhem duchovní sraženiny, a je zakončením všeho pohyblivého, protože také kruh duchovní sraženiny jako poslední z duchovna a kruh bytostné sraženiny jako poslední z bytostného v sobě mají – i když zpočátku ještě nevědomě – vlastní pohyb a tím i teplo! *To je důležité vědět*.

Pak následují různé hmotnosti. Nazývají se tak proto, že mohou sloužit jen k vytváření schránek a nemají ani vlastní teplo ani pohyb. Musí být nejdříve prohřáty, než mohou teplo předávat dál, a jsou opět chladné a bez pohybu, když je jim odňat dárce tepla. *To* je zvláštnost, kterou mají *jen* hmotnosti.

Výraz »hmota« čili »látka« a »hmotnost« nevznikl snad podle látek, do nichž se halí pozemský člověk, ale je tomu naopak. Pozemský člověk zachytil toto označení a přenesl je podle správného smyslu také na pozemské výrobky, jimiž se odívá.

Kruh bytostného však není jen *zakončením* těch částí stvoření, které se samy pohybují a mají vlastní teplo, ale protože má v sobě také sám teplo a pohyb, proniká ještě dál do hmotnosti. Hmotnost je tím zahřívána a uváděna z klidu do krouživého pohybu. Při něm se stále více zahřívá a rozžhavuje následkem tření způsobeného hutností jejího druhu.

V takto vynuceném pohybu se hmotnost *formuje* a velmi snadno jí může pronikat vyzařování tepla vycházející z bytostného, které ji pohání. Touto činností se vyzařování tepla ještě stupňuje a šíří stále nové teplo a tím i pohyb potřebný pro formování. –

Po tomto velkém obrazu nyní přistupme k podrobnostem. Tím se vracíme ke kruhu bytostného, který slouží jako most pro všechny hmotné úrovně, jež postrádají teplo a tedy i pohyb.

V tomto kruhu bytostného se podle zákona těsně shlukují stejné zvláštní druhy všech bytostných zárodků, takže se tím vytvářejí skupiny, které je také možné nazvat ústřednami, sběrnami nebo shromaždišti.

Tak jsou například od sebe odděleny skupiny *těch* zárodků, jež poté, co vniknou do hmotností, vyvinou se a probudí, spolupůsobí při vytváření a udržování ohně, vody, vzduchu a země, dále pak hornin, rostlin i zvířat.

O ději *vniknutí* bytostných zárodků do hmotností jsem již mluvil a chci ještě zvlášť poukázat *na to*, že celé toto dění pečlivě řídí bytostní pomocníci, kteří *slouží* jako řetěz a působí v přímém proudění vln Světla z hradu Grálu směrem dolů. Tyto vlny pak pomáhají vést zase vzhůru.

To všechno již znáte. Základní vědění o tom si můžete snadno sestavit z mého Poselství, ale musíte při tom postupovat jako děti, které se snaží přiřadit *správně* k sobě jednotlivé krychle obrázkové stavebnice, až z toho vznikne zcela určitý obraz.

Tak máte použít vědomosti z Poselství, neboť Poselství obsahuje základní kameny k *veškerému* vědění a poskytuje vysvětlení *každého* dění v celém stvoření!

Chcete-li mít jasno o něčem ve stvoření nebo o působení prazákonů stvoření, v nichž se projevuje vůle Boží, stačí, když ze všech drahokamů, které jsou v Poselství pro vás připraveny jako poklad, jenž má být vyzvednut, nejdříve vyjmete některý z mnoha jednotlivých kamínků, který má v sobě něco z otázky, jíž se zabýváte.

K této první jednotlivé částečce se potom snažte jako při hře s obrázkovou stavebnicí *připojit z Poselství* to, co se k ní hodí. Nakonec tak získáte velký, samostatný a celistvý obraz, který vám dá přesnou odpověď na to tkaní ve stvoření, jež jste chtěli znát.

Uposlechnete-li této mé rady, podaří se vám vždycky získat vysvětlení v takové formě, která vám bude *v každém případě* srozumitelná a nikdy vás nenechá bloudit.

Jenom skládejte jednotlivé kameny *tak*, aby se *přesně* hodily *k prvnímu kameni*, který jste si ke své otázce vyzvedli z pokladu. Je přitom úplně jedno, jestli se tento kámen nachází uprostřed, nebo jestli leží pouze na okraji. Ostatní kameny, jež k němu patří, je možné vždy vložit nebo přiřadit jen *tak*, že nakonec vznikne přesně takový obraz, který potřebujete k odpovědi na svou otázku a k jejímu objasnění.

Kameny nelze nikdy položit jinak a ihned poznáte, když třeba jen jedinou část položíte na nesprávné místo. Prostě se nehodí k celku a tím vás nutí, abyste ji zasadili tam, kam patří, nebo ji úplně vyřadili, když k tomu nepatří.

Myslete přitom vždy na obrázkovou stavebnici, kde vzniknou úplné obrazy nebo stavby pouze tehdy, když jednotlivé díly, jež jsou k tomu dány v určité formě, jsou sestaveny logicky.

Tak jsem vám dal své Poselství, které obsahuje *všechno*, které vás však nutí, *abyste při tom sami spolupůsobili!* Nelze je líně přijímat jako něco, co je připraveno hotové, ale musíte sami na každou svoji otázku z něho sami vyjmout příslušné části, sestavit z nich úplný obraz a namáhat se při tom.

To je vlastnost *živého Slova*, které vás vzdělává a vychovává a nutí vašeho ducha k pohybu!

Začnete-li obraz omylem nebo z povrchnosti sestavovat chybně, rychle uváznete a zpozorujete, že v něm není harmonie, protože jste možná jen jeden kamínek položili na nesprávné místo nebo podle jeho tvaru ne tak, jak se hodí právě k *tomu* obrazu nebo stavbě, o kterou usilujete. Nemůžete proto obraz dokončit a musíte se o to stále znovu pokoušet, až pevně a správně sestaven vyvstane před vámi.

Každý kámen se dá použít k *mnoha* obrazům, ne pouze k jednomu, přesto však jste vzhledem k jeho vlastnostem nuceni klást jej v každém obrazu jinak, vždy jenom tak, jak se zcela přesně hodí k ostatním kamenům.

Jestliže je ale obraz ucelený, můžete se spolehnout na to, že vaše práce při hledání byla správná!

Nikdy vám při tom nebude chybět jediný kámen, ani nejmenší díl, neboť Poselství obsahuje *všechno*, co potřebujete! Jen to zkoušejte, dokud vám tato práce nebude běžná, pak budete sami pevně stát v celém stvoření!

Svým Slovem Poselství vám dávám úplnou stavebnici s nejlépe vybroušenými drahokamy, abyste z nich sami mohli sestavovat. Tyto drahokamy jsou předem přesně uzpůsobeny pro všechno, co potřebujete. Sestavování však již musíte provádět sami, protože tak je to chtěno!

Nyní tedy víte, jak máte postupovat, a mohu pokračovat ve svých výkladech o bytostném kruhu a o jeho vlivu na hmotnosti. Tento kruh, který je vlastně zakončením všeho pohyblivého, je svým působením zároveň mostem ke hmotnostem.

V tomto kruhu se kromě jiných druhů shlukl a vytvořil shromaždiště i druh *té* bytostné sraženiny, z níž se tvoří zvířecí duše s mnoha svými rozvětvenými druhy.

Právě tato část však vyžaduje zvláštní pojednání, které musí být spojeno s *pozorováním*, aby o tom měl pozemský člověk úplně jasno. Chci ale o tom uvést alespoň několik poznámek.

Duše každého zvířete se *vytváří*, teprve se sestavuje, což je vyjádřeno výrazem »vytvářet«.

Abyste to mohli snadněji pochopit a uvědomili si rozdíl, poukazuji ještě jednou na lidského ducha. Duch pozemského člověka má již všechno obsaženo ve svém zárodku a pouze se musí vyvinout k sebe vědomí.

Duše hrubohmotného zvířete se však teprve sestavuje, *vytváří* se, a teprve pak ponenáhlu vývojem ještě sílí. Při tom, jak sílí, se může utvářet tak, že je víc a více pevnější a stálejší.

Zvířecí duše, která patří ke hrubohmotnosti, může teprve pozvolna nabýt stálé formy. Po odloučení od hrubohmotného těla ztrácí zvířecí duše ve většině případů po krátké, někdy i delší době opět svou formu a je vstřebána shromaždištěm stejného druhu. Přináší mu sice *zvýšené* teplo, ale přesto nezůstává v pevné formě. Proto se používá výraz »skupinová duše«.

Zvířecí duši může zachovat její formu jen jedno, to nejsilnější, co existuje: *láska!*

Jestliže zvíře projevuje lásku k člověku, je tím povznášeno a tímto dobrovolným vztahem k duchu se mu dostává přílivu sil, který i jeho duši drží pevněji pohromadě. O tom však až později. Vždyť nejsou jen zvířata z ukončujícího kruhu bytostného, ale zvířata se nacházejí i ve vyšších, dokonce i v nejvyšších úrovních.

V nejvyšších úrovních to jsou *vědoucí* zvířata, která jsou ve své službě úplně čistá.

Stává se také, že se zvířata z vyšších úrovní vtělují za zcela zvláštním účelem na zemi. Tím se však nyní ještě nebudeme zabývat, ale zůstaneme u zvířat na zemi známých, jejichž duše se vytvářejí z bytostného kruhu kolem hmotností.

Zde chci upozornit ještě na *jednu* věc, jež se týká vašeho nejbližšího pozemsky vám viditelného, tedy hrubohmotného okolí.

Ty formy na zemi, které jsou *spojeny s určitým místem, nemají vlastní duši*. Jejich duše by totiž musela být příliš závislá na tom, co se k ní přiblíží, a tím by byla v hrubohmotnosti vydána každé zvůli.

Taková nevyrovnanost je ve Stvořitelově díle, v němž Stvořitel vše moudře zařídil, zcela nemožná.

Proto takové formy nemají vlastní duši, ale slouží jen za příbytky bytostí, které jsou na těchto formách naprosto nezávislé a pouze je ochraňují a pečují o ně.

K těmto formám patří rostliny a horniny! Tím se vám opět dostává vysvětlení, které vám může být užitečné a pomocí něhož jasně rozpoznáte nesprávné názory.

Jen tvorové, kteří jsou *nezávislí na určitém místě*, jako zvířata, jež se mohou volně pohybovat z místa na místo, mají v sobě *vlastní pohyblivé* jádro, které je vede.

U zvířat je tímto jádrem bytostná duše, u lidí je to duch! Rostliny a horniny však slouží jen za obydlí pro cizí, samostatné bytosti, které proto nelze nazývat duší těchto forem.

PRADUCHOVNÍ ÚROVNĚ I

PRO VŠECHNY, kdo mé Poselství již správně přijali, *jen* pro ně chci opět o něco více rozšířit obraz stvoření, aby se zvětšilo jejich vědění o něm.

Budete tím zasvěceni do vyššího poznání, které lidem dosud nebylo dáno, protože by mu nerozuměli. Byli totiž duchovně ještě příliš nehotoví, než aby je mohli přijmout. A *sám* ze *sebe* nemohl člověk k tomuto poznání nikdy dospět.

Je dáváno jako milost ze Světla! Již dříve jsem často mluvil o prastvořených, kteří působí v prastvoření, v praduchovní říši.

Místo praduchovní bych stejným právem mohl použít výraz vysoce duchovní, plně duchovní nebo také *nejvyšší* duchovní. To všechno by bylo správné.

Dal jsem však přednost slovu praduchovní. Praduchovno je to *nejsilnější* z duchovna, které pod nejvyšším tlakem Světla, jaký duchovno jako duchovně jsoucí vůbec může snést, je schopné stát se plně vědomým a také vědomým zůstat a působit.

S tím, jak praduchovno dosáhlo vědomí sebe sama, vznikla současně i forma, aniž musela nejdříve projít pomalým vývojovým procesem, jak je to nutné v hlouběji ležících, ještě více ochlazených a tím hutnějších a pomaleji se pohybujících kruzích tohoto stvoření.

Poté, co se to nejsilnější z duchovna mohlo odloučit a ihned zformovat a zůstalo v nejtěsnější blízkosti Božské úrovně, zadržováno její silnou přitažlivostí v tlaku Světla, bylo vše ostatní tímto tlakem zatlačeno dál. Nebylo totiž schopné odolávat a muselo ustoupit příliš silnému tlaku, když se předtím zformovalo to nejsilnější z duchovna.

Ještě dál zatlačený duchovní druh, který zůstal nezformován, se mohl ve větší vzdálenosti od Světla ještě více ochladit, a tak vznikl opět nový svět, neboť díky ochlazení se mohlo to, co bylo ve zbytku duchovna *tentokrát* nejsilnější, znovu odloučit a zformovat, aby ve vědomém stavu působilo v této více ochlazené úrovni.

Tato druhá i první, nejvyšší úroveň mají ještě mnoho odstupňování, která se vytvořila podle toho, jak *rychle* se mohla zformovat a dosáhnout vědomí.

Rozdíly mezi nimi byly způsobeny tím, že i to, co patřilo ke *stejnému druhu*, se ještě lišilo *více* nebo *méně* silnou schopností snášet blízkost tlaku Světla.

I po této stránce jsou tedy ještě jemné rozdíly. Každá úroveň určité stejnorodosti má proto uvnitř svých hranic ještě mnoho kruhů, které mohou působit blíže nejvyššího bodu této úrovně, nebo až dál od něho.

Jsou to často sotva znatelné přechody, které tímto způsobem postupují bez přerušení celým stvořením a tvoří nádherné, naprosto plynulé spojení pro proudění síly Světla. Můžeme je také nazvat stupni, ty ale přes jejich jemnost nelze nikdy překročit směrem vzhůru, jestliže nebylo dosaženo odpovídající míry stejnorodosti!

Vyvinutí lidští duchové, k nimž patří i pozemští lidé, však nemají svůj původ ani v dříve uvedené první ani ve druhé souhrnné duchovní úrovni. Pocházejí z *poslední sraženiny* duchovna, která v sobě nemá tolik síly, aby se mohla jako vědomá zformovat v druhé úrovni ducha.

Nemohla se udržet ani tam, protože nedokázala ani na tomto již vzdáleném místě odolávat tlaku Světla poté, co se v této druhé úrovni ještě odloučila a zformovala *ta* část, která toho byla schopna. Tak musela zbylá část jako poslední sraženina ustoupit ještě dál, do ještě větší hloubky, kde byla možnost dalšího ochlazení.

Ale ani zde neměla jako nejslabší část a poslední sraženina duchovna možnost, aby *sama* dospěla k vědomí bez podnětu zvenčí. Z toho důvodu zde zůstaly jen *zárodky* lidských duchů, sice schopné vývoje a díky svému duchovnímu druhu také naplněné úsilím

o něj, nebyly však dost silné, aby se *samy* od sebe probudily, a tím se zformovaly a staly se vědomými.

Teprve *tam* je tedy ve velikém stvoření *místo, odkud pochází* duch pozemského člověka, tam vznikl a tam se také nachází ráj lidských duchů, kteří se vyvinuli až k dokonalosti, tedy úroveň, odkud skutečně vycházejí a kam se zároveň po dosažení dokonalosti vracejí!

Při pohledu shora dolů leží tato úroveň v nesmírné hloubce, díváme-li se však ze země vzhůru, je přesto v nevýslovné výši, neboť úrovně hmotností, které jsou oblastmi, kde se vyvíjejí a působí lidští duchové, se rozprostírají do velikých dálek.

Protože duchovní zárodky nejsou schopné se samy probudit ani na tom nejzazším, od Světla nejvzdálenějším místě, které je poslední oporou duchovna, jsou nuceny uposlechnout vnitřního popudu k vývoji a ubírat se ještě dál. Při putování víc a více vzdálenými jemnými i hrubými hmotnostmi se pomalu vyvíjejí k duchovnímu uvědomění, protože tření a nárazy těchto hmotností způsobené jejich hutností a tíží mají přispívat a nutit k tomu, aby se duchovní zárodky probudily a zesílily.

To je přibližný obraz vývoje vašeho lidského ducha.

Jedině pro lidi, kteří to berou vážně a prosí o to, dávám toto rozšíření výhledu do podivuhodného stvoření, které se jako dílo Boží rozprostírá jasné a veliké kolem vás a v němž působí nejdokonalejší, a proto nezměnitelné samočinné zákony.

K tomu bude nutné později ještě připojit zvláštní výklady o původu a vzniku všeho, co lze v *každé* říši stvoření ještě nalézt a co odpovídá jejímu druhu, jako jsou rostliny, zvířata, půda, skály, moře, vzduch a oheň a tak dále, což zde na zemi musíme považovat jen za nejhrubší napodobeniny, jakými jsou i pozemští lidé sami.

Je to nesmírně rozsáhlá oblast, a přece nemá nikde zůstat mezera. Všechno má ale svůj čas. Nyní podávám nejdříve jen to, s čím je pozemský člověk spojen v přímé linii.

Je nepříjemné vědět, jak nedůstojným způsobem se pozemští lidé už po tisíciletí snaží zkázonosně omezit a potlačit to nejcennější, co

mají, ba co je vlastně teprve činí lidmi – *ducha*, takže se nyní již dokonce stydí mluvit někdy o něčem *duchovním*, připustit duchovní prožívání. Je však trýznivé se stále znovu dožívat toho, že lidé v hlouposti, která působí neuvěřitelně směšně, považují tuto dobrovolně vynucenou omezenost ještě za *chytrost*, dokonce za učenost!

Zbývá zde jen *jedna* útěcha: vědění, že po této stránce dojde k *obratu* a že ten je již tak blízko, jak by to nikdo netušil ani tomu nevěřil. Útěchou je i vědět, že část týchž lidí se pak bude zahanbeně ohlížet na dobu potupného zbloudění, které je velmi vzdálilo od jejich skutečného lidství a lidské důstojnosti. Druhá část lidí již nebude přicházet v úvahu, protože už nebude existovat.

Jen s *touto* vyhlídkou budu ještě pokračovat ve svém vysvětlování. –

Chci lidskému duchu ještě více odhrnout závoj. Dal jsem mu již velmi zhuštěný obraz o cestě Světla až k němu, po níž muselo projít při každé své pomoci a pak na různých místech zakotvilo. Nakonec je však malí pozemští lidé se svou rouhavou domýšlivostí odmítli, jak se to dosud vždy stalo.

Z těchto úrovní k vám sice již často přišly dolů zprávy, vy jste z nich ale přijali jen nepatrné drobty a ztvárnili je svým lidským způsobem, takže jejich podání lze najít v legendách a básních pouze jako velmi zkreslené zlomky. Toto podání je zmatené a v rozporu se zákony stvoření, protkané různými čistě pozemskými událostmi… vznikla z toho směs, která je podle vašeho názoru vznešená, ve srovnání s pravdou však vypadá směšně a lze ji omluvit jen vaší neznalostí.

Před mým Poselstvím se již lidé občas doslechli o tom, že takové úrovně existují, ale nedokázali je rozlišovat, a proto následkem obvyklé domýšlivosti lidí vyplývající z jejich domnění, jak jsou chytří, vznikly nejnemožnější výtvory.

Je pochopitelné, že vážní lidé nad nimi kroutili hlavou a drželi se v patřičné vzdálenosti. Mezi blouznivci a fantasty však vznikaly nejzhoubnější omyly, nehledě k tomu, že se zde hlavně mnoho malých lidí posedlých velikášstvím snažilo bez námahy vyšvihnout,

aby alespoň *jednou* mohli uspokojit svůj chorobný sklon uplatnit se bez vynaložení úsilí, jímž stále trpí!

Všechno, co z toho vzniklo, bylo odporné jemnohmotné bahno. Stalo se pro lidské duchy velmi nebezpečným, protože jim bránilo v možnosti neovlivněně přijmout Pravdu a tak poznat *pravou* cestu ke vzestupu!

Konec konců je to ale projev *vlastní* a *svobodné* vůle každého jednotlivce a následek lenosti ducha, kterou si sám vypěstoval. Tím si sám znemožňuje poznání.

Kdo se jen *trochu* snaží, *musí* velmi brzy citem jasně rozeznat v těchto básních pravdu od smyšlenky.

Podívejme se na pověst o Parzivalovi! Člověk vycházející ve svém myšlení *z této maličké země* se snaží pátrat a objevit něco o Parzivalovi, aby zjistil, jaký má tato pověst původ, z čeho vznikla.

Pozemským básníkům sice tanuly na mysli pozemské osoby a daly vnější podnět k *formě* básně, při své práci však tito básníci v duchovním prohloubení nevědomě čerpali mnohé z pramenů, které sami neznali.

Protože ale nakonec opět pilovali svým rozumem, a tak se snažili učinit to *pozemsky* krásným a snadněji srozumitelným, bylo i to málo, co k nim mohlo proniknout z neznámých úrovní, vtlačeno do hrubohmotnosti, zmenšeno a zkresleno.

Nestojí to za to, abych se těmito pověstmi zvlášť zabýval a vysvětloval je. Podávám *skutečnost* a každý člověk si z ní může vzít pro sebe to, co jeho duch je schopen si vzít.

Je však nutné předem ještě upozornit na určitá fakta, a tím mnoha lidem vysvětlit některé omyly. Tak se těm, kdo mohou být zasvěceni do vyššího poznání, mnohé usnadní, protože se díky tomu budou moci hned zpočátku přenést přes všechny nesprávnosti zahnízděné na zemi.

Hrad, v němž byl Amfortas nějakou dobu nejvyšším strážcem, skutečně *existuje*. V tomto hradě je nádoba nazývaná »Grál«, kterou věrně střeží rytíři. Tam také kdysi Amfortas skutečně padl a byl zaslíben velký pomocník.

To se však nestalo ani na zemi, ani ve vznešeném hradě Světla v prastvoření.

Hrad, o němž se mluví *v pověsti o Parzivalovi*, je ještě dnes jako nejvyšší bod v úrovni, kde mají své působiště *stvoření* a odkud působí na vyvinuté. Stvoření, vyznačující se nejčistším chtěním a uctíváním Boha, mají pouze *napodobeninu* hradu Světla. Hrad Světla září z nejvyššího místa prastvoření dolů a je skutečným hradem svatého Grálu a současně i výchozí branou ze sféry Božího záření.

V této hlouběji ležící *napodobenině* působil kdysi Amfortas a padl, když podlehl zlému vlivu Lucifera. Jeho chybou bylo, že na sebe nechal krátkou dobu působit tento vliv a chtěl si příjemně užívat pyšného rytířského života.

Tím se dostal z rovnováhy nutného pohybu své úrovně, který prazákon stvoření samočinně nutí zachovávat každého, kdo chce zůstat na stejné výši. Na krátkou dobu se zastavil, a tak vytvořil mezeru, jež překážela proudění síly Světla.

Proto byl jeho pád nevyhnutelný a strhl ho dolů. Mezera, kterou vytvořil, byla ranou, kterou měl na sobě. Na prosby věrného rytířstva byl oznámen příchod čistého pomocníka, jenž může zabránit zkáze.

A Parzival při svém putování všemi částmi stvoření splnil toto zaslíbení, jako splní všechna zaslíbení, která byla kdysi dána tvorům celého stvoření. Toto splnění však bylo úplně jiné, než jak to uvádí báseň.

Vylíčení dějů probíhajících ve stvoření přináší i zde úplné vysvětlení a odstraňuje všechno, co bylo dosud nesprávné.

Jsou to tedy jen části zprávy z nejnižší *napodobeniny hradu Světla*, které mohly proniknout až k otevřeným duchům pozemských básníků a ti je přijali při své práci. Zpráva ale nepřišla ze světlého hradu Grálu samého. Tam nebylo možné zvěstovat Parzivalův příchod, protože Parzival byl a jest *prvním* v celém stvoření, s ním mohlo celé stvoření teprve vzniknout. Je částí Ducha Božího Imanuele a byl zakotven v praduchovní říši, aby vytvořil praduchovno.

Z jeho vyzařování Světla nejdříve vznikli prastvoření, s nimi také hrad a všechno, co se zformovalo. Nemohl tedy být nikomu zvěstován jeho příchod, protože on sám byl prvním a všechno ostatní mohlo vzniknout teprve *po* něm. Kromě něho nebyl nikdy nikdo králem svatého Grálu!

Z tohoto důvodu musel být hrad, o němž mluví básníci, zcela samozřejmě *níž* než vlastní hrad Grálu, protože Parzival teprve později rychle prošel světem, aby jej osvobodil od zlého vlivu Lucifera a jeho samého spoutal na dobu tisíciletého Božího království ve hmotnosti.

Tak přišel na svém putování všemi částmi stvoření také ke hradu, který je v básni nesprávně vylíčen. Vstoupil do něho *jako král svatého Grálu*, kterým je od počátku a věčně jím zůstane, protože sám pochází ze Světla. Také v tomto hradě nezůstal, ale místo Amforta ustanovil nového nejvyššího strážce nádoby, jíž tam prokazují úctu jako *napodobenině* svatého Grálu.

Ve svatém hradě Světla, který obklopuje skutečný Grál, je selhání některého z jeho strážců zcela nemožné, protože tam zůstává přítomen Parzival, v němž je zakotvena bezbytostná část Světla samého, která byla z Imanuele doprovázena dolů prakrálovnou Elisabeth při Božích slovech: Budiž Světlo!

PRADUCHOVNÍ ÚROVNĚ II

PARZIVAL! Jak známé je toto slovo mezi pozemskými lidmi, nikdo z nich však nemá ani ponětí o skutečnosti.

Báseň, pověst! Těmito výrazy vyjadřují správně *to*, co dnes vědí o slově Parzival, neboť ve skutečnosti to není nic jiného než zbásněná pověst, která se zachovala jen jako zlomek dřívějšího vědění.

Jak jsem o tom již řekl, před dávnými a dávnými časy přicházely z duchovních úrovní až dolů do hrubohmotnosti této země vždy jen malé zlomky vědění.

Básníci, jež vytvořili *dnes* známé pověsti o Grálu, nejsou vůbec prvními, kteří se tím zabývali a kteří – když se pohroužili do své práce – mohli opět vytušit několik záblesků Světla.

Daleko, předaleko nazpět je doba, kdy z duchovních úrovní pronikly až dolů k zemi *první* zprávy o hradu Světla a jeho obyvatelích a s nimi i zpráva o svatém Grálu.

Tehdejší obyvatelé země, kteří ještě nerušeně spolupracovali s bytostnými a rádi si od nich dávali poradit, přijali tuto zprávu s uctivým údivem a dětskou důvěrou. Aniž to lidé sami věděli, pomáhali zářením své duchovní jiskry také bytostným. Tak se hrubohmotná část stvoření, v níž byly duchovní jiskry, rozvíjela stále více a duchovní jiskry dávaly naději, že nádherně rozkvetou.

Tehdy, dávno před nyní známými velkými převraty na zemi, ještě dříve, než lidé učinili z rozumu modlu a tím se odvrátili od Světla a padli, bylo vytvořeno spojení se světlým hradem, neboť paprsky mohly bez překážek proudit až dolů k zemi a v těchto paprscích již pozemští lidé mohli vytušit Parzivala.

Pak ale nastala vinou lidí nadvláda modly rozumu a s ní bylo přerušeno spojení s hradem Světla. Samočinným následkem toho bylo, že o něm nevěděli, takže jej nemohli duchovně vytušit citem.

Nakonec zaschla i schopnost *bytostného* přijímání a všechno samozřejmé prožívání, které bylo dříve možné vzhledem k tomu, že lidé věděli o bytostných pomocnících, zapadlo do říše bájí. Proto byl vývoj, směřující do té doby přímo vzhůru, zcela neočekávaně přerušen.

Kdyby lidé zůstali *takovými*, jakými byli v době, o níž jsem se zmínil, kdy již přišla na zemi první zpráva o světlém hradu a Parzivalovi, byli by dnes díky stálému vzestupu skutečně pány veškeré hrubohmotnosti v nejlepším slova smyslu, ve smyslu výstavby. Nikdo z lidí by nebyl zničen při převratech, které musely čas od času nastat, jak vývoj dozrával.

Velké *katastrofy* byly vždy vývojovou nutností, nebyl již ale nutný zánik tolika národů, který s tím byl dosud téměř vždy spojen.

Kdyby se lidé tak lehkomyslně a rouhavě nevzdali spojení s bytostnými pomocníky a se světlými výšinami, byli by vždy včas varováni před každým nebezpečím a odvedeni z ohrožených částí země, aby unikli zkáze! K tomu totiž dříve docházelo, když se lidé ochotně dali vést pomocníky, které jim Tvůrce přidělil z bytostného a duchovního světa a s nimiž se radostně a vděčně snažili udržovat spojení.

Později se ale vždy sami připravili o tyto neocenitelné pomoci vinou svého rozumu, který si domýšlivě myslel, jak je chytrý. Tím si často vynutili bolestný zánik tak, jak si jej i nyní opět vynucují, protože již nechtějí slyšet poslední volání ze Světla a domnívají se, že vědí všechno lépe, jak se to tak často domnívali!

Jednají-li lidé nesprávně, zvratné působení jim podle zákonů stvoření přinese vždy jenom nouzi, zoufalství a zánik, to přece nakonec není tak těžké pochopit, jen když se *chce!* Je to tak prosté a tak jasně samozřejmé, že později téměř nebudete moci pochopit, jak bylo možné, že lidé něco takového přehlédli a přesně toho nedbali, aby si tím nejen ušetřili všechno utrpení, ale dokonce je změnili v radost!

Dnes přece sami zřetelně vidíte, že se tomu nikdo nemůže ubránit. Nedokázal by to ani národ, nepodařilo by se to ani spojenému

chtění celého lidstva, neboť všichni ve stvoření zůstávají jen tvory závislými na vůli Boží! *Nikdy* to nebude jiné.

Bylo to tedy vždy jenom nesprávné podřizování se spoutanému a poutajícímu rozumu, jehož přirozeným následkům muselo padnout za oběť již mnoho jednotlivců a celých národů, protože se vyloučili z jakékoliv možnosti záchrany, které by se jim dostalo díky vyššímu vedení.

Můžete v tom snadno poznat velkou jednoduchost působení Božích zákonů a také vidět, co lidé sami pro sebe zameškali.

Tím jsem vám dnes dal letmý výhled do velkého působení stvoření, nad nímž si lidé již často lámali hlavu, abyste na základě Poselství mohli vidět, že všechno neštěstí, všechen strach a všechno utrpení musí člověk přičítat jen sám sobě, a že kdyby se svévolně nepustil nesprávnými cestami, mohl se mnohému vyhnout.

Pomocí Poselství můžete jasně poznat *každý* děj a *zdůvodnit*, co probíhá ve stvoření. Víte o nezměnitelných účincích zákonů stvoření, jež jsem vám vylíčil, a znáte jejich jednoduchost a velikost, kterou lze snadno pozorovat.

Budete stále více zjišťovat, že jsem vám Poselstvím dal klíč ke správnému vysvětlení *každého* děje a tím i celého stvoření!

Prozkoumejte je s velkou pílí a neúnavnou bdělostí! Pak budete mít cestu k věčnému životu, po které vám stačí jít, abyste jej dosáhli. –

Lidé tedy dostali již před dávnými dobami první a správnou zprávu o Parzivalovi. Vědění o něm se mezi nimi šířilo od úst k ústům, od rodičů k dětem.

Jak se ale zmenšovala čistota spojení s působením stvoření, předávání původního vědění dál se postupně kalilo. Rostoucí rozum toto vědění nepozorovaně měnil a nakonec zkomolil, takže zůstalo jen jako pověst, která se již nepodobala dřívějšímu vědění.

Lidé usilující o ušlechtilost se pak stále znovu ujímali těchto zlomků pověstí a snažili se vytvořit z nich něco *hrubohmotného* zde na zemi, protože se domnívali, že tyto pověsti kdysi vznikly podle dávného *pozemského* vzoru.

Tento vzor chtěli obnovit a často se o to ve velkých časových odstupech pokoušeli. Proto se i dnes opět mnohý badatel domnívá, že našel *původ* těchto pověstí v některém z pozemských pokusů z minulých staletí, nevystihl však to pravé.

Člověk *nevychází* ze zmatků, i když se o to sebevíc snaží, protože mu chybí souvislost se skutečností. Tuto souvislost mu chci opět dát, abych vymýtil všechno nesprávné.

Parzival! Nelze jej oddělit od Imanuele, neboť Imanuel jest v něm a působí z Parzivala. Je také možné říci, že Parzival je Imanuelovou schránou, kterou zformovala prakrálovna Elisabeth. Imanuel, stojící na vrcholu stvoření, působí prostřednictvím této schrány. Stvoření mohlo vzniknout teprve z něho a jinak by nebylo, vůbec by nemohlo být, neboť Imanuel v Parzivalovi je původem a východiskem stvoření vůbec.

On je tvořící Vůle Boží a Bůh jest s ním, je v něm. Že něco tak vznešeného mohlo být sníženo až v *tu* postavu, kterou si dnes pozemští lidé představují jako Parzivala, je možné jen u pozemských lidí, kteří všechno strhují do prachu svým rozumem, jenž přece sám vznikl z prachu.

Cokoliv se pozemští lidé snaží pochopit rozumem, to přirozeným způsobem srazí do prachu, strhnou to tedy dolů do oblasti *pozemského* chápání. Tím je vše vtěsnáno do úzkých hranic hrubé hmotnosti, i to nejvyšší je zahaleno do hutnosti a tíhy pomalého pohybu v oblasti největšího ochlazení. Pak se to, co bylo takto sníženo, zcela samozřejmě ani nemůže podobat skutečnosti, která se nachází v úplně jiných poměrech a v *takových výšinách*, jaké lidský *duch* není schopen pochopit. Tím méně je může pochopit k zemi připoutaný rozum!

Výrazem »strhnout do prachu« není v tomto případě míněno zavlečení do špíny, ale jen *zpozemštění!*

Výrazu prach a vzniklý z prachu je zde použito místo pojmu hrubohmotnost. Některým lidem to možná bude srozumitelnější, protože se to tak říká. –

To je tedy Parzival! *První* ve stvoření! Má v sobě *bezbytostné* já-

dro z Boha, je spojen s Imanuelem a zůstane s ním spojen navěky, neboť Imanuel z něho působí a tak vládne všem stvořením. Proto je Parzival král všech králů, Syn Světla, nazývaný také knížetem Světla!

Nyní vedle něho postavte postavu z básní! Jakou nemožnou pokřiveninu vidíte před sebou. Lze ale pochopit, jak k tomu došlo, jestliže můžeme přehlédnout celek a rozdělíme si jej na *tři velké části*.

Představte si každou z těchto tří částí samostatně obrazně před svým duchem. Jen tak můžete přehlédnout *celek* a pochopit, co se vám tím snažím ujasnit.

První základní podmínkou porozumění je:

představit si, že Parzival je Syn Světla, který přichází do stvoření *shůry* a není snad vyzdvižen zdola, že je začátek a konec ve stvoření, alfa a omega všeho tkaní za hranicemi Božského a tím král svatého Grálu, král stvoření!

Druhá podmínka:

Parzivalovo velké očistné dílo, které ho osobně vede světy, bezpodmínečně vyžaduje, aby vlastním prožitím poznal všechno zlo, a musí skončit spoutáním Lucifera k ochraně všech stvoření a všech tvorů, kteří zbudou po očistě.

Třetí podmínka:

Pád a velké selhání vyvinutých, tedy lidských duchů ve hmotnosti, nutně vyžaduje, aby byla rozbita jejich falešná svévole a bezodkladně dosazena vůle Boží založením tisícileté říše, dokud se veškeré lidské chtění dobrovolně nevpraví do vůle Boží a tak nebude plně zajištěn nerušený další vývoj všech stvoření kroužících a zachvívajících se v záplavě Světla. –

Kdo tyto tři části *jednotlivě* dobře pochopí a je schopen si je alespoň obrazně jasně představit, ten může dobře pochopit, jak postupně vznikly nynější nesprávné básně. Částečné zprávy o těchto třech událostech pronikly občas dolů k zemi a mnohé z toho předpovídaly.

Následkem neporozumění lidé všechno vtlačili do hrubých po-

jmů nejhutnější hmotnosti, přemístili to na zemi a tak namíchali směs, z níž vznikly poslední básně.

Musíte přesně sledovat má slova, musíte se jimi také *řídit* a představit si živé obrazy těchto tří částí jako mocná jednotlivá dění, o nichž mohly proniknout k zemi jen částečné zprávy kanálky otevřenými za tímto účelem. Tyto kanálky jsou silně zaneseny a stejně propouštějí jen zkalené zprávy, které jsou již smíseny s lidskými smyšlenkami, jež se v těchto kanálcích usadily jako kal.

Již po tisíciletí nemohou k zemi proniknout jasné a čisté zprávy.

Mám nyní na mysli jen *události ve stvoření*, které byly vynuceny vývojem tvorů selhávajících následkem nesprávného chtění, a ve svých výkladech sleduji jen tuto *jedinou* cestu! Vše ostatní zatím nechávám stranou. Není v tom tedy zahrnuto ani spasitelské dílo, které se pokusil vykonat Syn Boží Ježíš pro pozemské lidi, neboť to bylo zcela samostatné dílo lásky.

Musíte mě přesně sledovat, jinak nemůžete porozumět. Možná bude dobré, jestliže vám také vysvětlím, jaký děj probíhá, když k vám mluvím:

Vidím před sebou *celé* dění, protože přehlížím jeho úplný průběh až do nejjemnějších výběžků. Vidím vše *současně ve vědění*.

Tím, co vám chci vysvětlit, se nyní snažím prorazit přímou cestu, na níž byste mohli hlavní věci pochopit *tak*, abyste získali základní obraz *toho*, co máte z přednášky přijmout. To vše ale musím nejdříve vtlačit do *tak* úzké formy, aby byla přizpůsobena chápavosti vyvinutého lidského ducha. Když toho dosáhnu, musím ještě hledat vhodná slova a způsoby vyjádření, které by ve vás vyvolaly *takový* obraz, jaký vám chci dát.

To všechno se však ve mně neděje *za sebou*, nýbrž *současně*. Potom vám dávám ve formě, jež je pro vás přístupná, poučení o dění, které nemůžete přehlédnout ani pochopit a ve kterém se minulost a budoucnost odehrávají v přítomnosti. To je děj, jaký si lidský duch není vůbec schopen představit!

Tak dostáváte po kapkách z toho, co je pro vás nepochopitelné, a přece takovým způsobem, že dohromady tyto kapky tvoří poži-

vatelný a vydatný nápoj, který posiluje vaše vědění a pomáhá vám vzhůru, jestliže jste ochotni přijmout tuto posilu jako stravu na cestu.

Často přitom musím nejdříve mnoho věcí vynechat a mnohem později je uvést na jiných místech, ale vždy tak, že doplní obraz, k němuž skutečně patří. Všechno tkaní ve stvoření *nad* duchem pozemského člověka je totiž pro něho příliš bohatě rozvětvené, příliš živé a pohyblivé, než aby mohl něco z toho pochopit, i když jen obrazně. Proto je nutné mu to zpřístupnit samostatným líčením jednotlivých částí.

Vynaložte alespoň desetinu *námahy*, kterou musím vynaložit *já*, abych vám to vůbec mohl přiblížit, a tím pro sebe dosáhnete *všeho!*

Později vám možná ještě vylíčím, jaké to *je* ve hradě Světla. Pak objasním úrovně, jež se mohly vyvíjet ve větší vzdálenosti od něho, až nakonec dojdeme dolů k místu, kde zbývají lidské duchovní zárodky jako poslední sraženina duchovna. Všechny touží po tom, aby získaly možnost se při putování jednotlivými úrovněmi hmotnosti vyvinout.

Nejprve vám dávám obrazy *o tom*, jaké to *je*, a později možná ještě promluvím o tom, jak to kdysi vzniklo, protože celé dění je příliš veliké. Nejdříve máte vědět, jaké to *je*. *To* potřebujete, neboť máte pro sebe stále počítat jen s přítomností a z ní vyplývající budoucností. Budete-li *s tím* dobře obeznámeni, můžeme postupovat ve vědění dál.

Dnes poznejte tři základní části spojené se jménem *Parzival.*

PRADUCHOVNÍ ÚROVNĚ III

PRASTVOŘENÍ! Toto slovo je vám běžné, ale nedokážete si pod ním nic představit, nebo to, co si představujete, nemůže nikdy odpovídat skutečnosti.

Proto vás chci přivést blíže k porozumění, abyste o tom mohli získat takové vědění, jak jen to je člověku možné.

Jestliže vám chci vyprávět o říši prastvořených, musím opět začít Parzivalem, *z něhož prastvoření vzniklo*.

To nejdůležitější o Parzivalovi již víte. Víte, odkud přišel a kdo je.

K bezbytostnému světlému jádru trojjediného Božství se připojuje úroveň přímého vyzařování Boží síly. Tato úroveň je pro všechny stvořené nepochopitelná. Je to sféra okolí, které po všechny věky žije v nezadržitelném vyzařování Boží síly. Tak tomu bylo vždy.

Když mělo podle vůle Boha Otce vzniknout *stvoření*, mohlo se všechno vyvíjet jen ve sledu dějů nebo událostí, který k tomu byl nutný a jenž si můžete díky Poselství logicky představit.

Stvoření muselo vzniknout působením *tvořící Vůle* Boha Otce! Tvořící Vůlí Boha Otce je Imanuel. Tvoří jako osobnost, a přece je a zůstává zcela v Otci a Otec je při jeho tvoření v něm.

Myslím, že *takto* bude pro vás mnohé stále více srozumitelnější.

Stejně jako tvořící *Vůle*, Imanuel, je *osobností*, tak se i *Láska* ve svém působení stala *osobností* v Ježíši.

Oba jsou jako části Otce s ním jedno a Otec je v nich. Od věčnosti až navěky.

Ježíš je Láska Boží, Imanuel Vůle Boží! V jeho jménu se proto zachvívá stvoření. Všechno, co se ve stvoření odehrává, co se v něm naplňuje, od nejmenšího až po největší děj, je zapsáno ve

jméně Imanuel, které nese stvoření! Není nic, co by nepocházelo z tohoto jména a co by se v něm nemuselo naplnit.

Vy lidé netušíte velikost, jež v tom spočívá, neboť toto jméno je živý zákon svým původem i naplňováním, nese vesmír se vším, co je v něm.

V tomto jméně tkví osud každého jednotlivce, protože se na něm musíte soudit. Jste v něm přece všichni pevně zakotveni.

A toto jméno *jest!* Je *živé* a *osobní*, neboť jméno a jeho nositel jsou nerozlučnou jednotou.

Dílo stvoření muselo připadnout *tvořící Vůli*, tedy Imanueli, který *je* tvořící Vůlí v Bohu!

A protože stvoření mohlo vzniknout jen *vně přímého*, již od věčnosti trvajícího a nezadržitelného vyzařování Prasvětla, bylo nutné *postavit* malou část tvořící Vůle Boží *ven za hranici* přímého vyzařování. Tato část zůstává věčně spojena s tvořící Vůlí v bezbytostném, a přece stojí mimo Božskou sféru a tam samostatně působí, aby jejím vyzařováním mohlo stvoření vzniknout a udržovat se.

A tato malá část, která byla z tvořící Vůle Boží vyslána ven, aby se z jejího záření mohlo stvoření zformovat a také udržovat, je *Parzival!*

Jeho bezbytostné jádro z Imanuele obdrželo formu od prakrálovny Elisabeth. Byla to schrána, jež se mu stala kotvou umožňující, aby setrvával *mimo* Božskou sféru! A tato schrána, tato forma je posvátnou nádobou, ve které je Imanuel zakotven a z níž působí.

V Abd-ru-shinovi byl svého času na zemi *Parzival*, zatímco v hodině splnění se potom Parzivalovy pozemské schrány ujme po jejím namáhavém zjasnění sám Imanuel.

Teprve pak se může do této schrány postupně snést veškerá síla, aby se na lidech milostivě splnila Boží zaslíbení!

Tak ještě jednou rozvíjím před vaším duchem nesmírně veliké dění jako základ pochopení toho, kdo je Parzival!

Je neobyčejně namáhavé podat jasný obraz toho pro pozemské chápání, a chci-li toho dosáhnout, nemohu se vyhnout většímu počtu přednášek.

Proto jsem již v první přednášce jasně předeslal, že tato vysvětlení jsou určena *jen* pro *ty* lidi, kteří již byli schopni v sobě Poselství *plně* prožít! Jenom *tito* lidé mě mohou následovat, jestliže se budou ze všech sil namáhat, znovu a znovu, až tomu budou moci porozumět, neboť to podávám zmenšené, takové, aby to lidský duch mohl pochopit.

Především si *nesmíte* výraz *»Syn«* představovat *lidsky*, ne tak, jako je syn v lidské rodině.

»Syn« znamená pro Božské »část«, část Otce, která působí samostatně. Syn a Otec jsou úplně *jedno* a nelze je nikdy oddělit!

Nepředstavujte si to tedy lidským způsobem, protože by vám to *muselo* dát naprosto *nesprávný* obraz! Vedlo by vás to k mylným pojmům, které by zcela opomíjely skutečnost, a tím by vám nikdy nedovolily přiblížit se Pravdě!

Snad by bylo lépe říci: Všechno je *jen* Bůh Otec, On působí trojmo jako Jeden!

Tento obraz je možná vašemu chápání bližší. A myšleno z prapůvodu je to *správněji* vyjádřeno, neboť jest jen *jeden* Bůh. Co činí Bůh Syn, to činí z Otce, v Otci, pro Otce! Bez Otce by nebyl ničím, neboť je částí Otce a Otec sám jest v něm a působí v něm.

Zde se možná můžeme opět trochu přiblížit pozemskému chápání, když si představíte: Otec nepůsobí snad *ze* Syna, tedy ne *skrze* něho, nýbrž *v* něm! To je něco, co je pro lidské chápání tajemstvím a co zřejmě přes všechnu mou námahu vždy zůstane tajemstvím, protože to nelze vylíčit pozemskými slovy. Slova jsou přece jen slova, přesně vymezená, a nemohou vyjádřit pohyb, opravdový život, jaký je ve všem, co se týká Boha a Božského.

To, co je u Boha, nemůže být nikdy u lidí. Syn v lidské rodině je sám pro sebe a otec je sám pro sebe. Jsou a zůstanou *dvěma*, nanejvýš mohou být někdy *jednotní v působení*, ale nikdy nejsou jeden. U výrazu Bůh Syn je tomu jinak! Právě naopak! Bůh Otec a Bůh Syn *jsou jeden* a mohou se jen *v působení* projevovat jako dva. Stejně tak oba Synové Boží, Imanuel a Ježíš, jsou jedno v Otci a jen ve svém působení, ve *způsobu* své činnosti jsou dva.

Znovu jsem se pokusil vysvětlit vám *původ* Parzivala, který jest prostřednictvím Imanuele v Bohu, a tím je Bůh v něm.

Nyní se ještě pokusím ukázat vám ho v obrazech jako osobu, jíž *je*. A *pak* v jeho působení.

Bude pro vás asi těžké představit si, že i světlý hrad, který jej v praduchovnu, v prastvoření obklopuje jako ochrana, musel vzniknout z jeho vyzařování. Je to hrad, jenž je nutné chápat jako přístavbu *toho* hradu, který se od věčnosti nalézá na hranici Božské sféry a ve kterém mají Nejstarší, Věční v Božském svůj domov a své působiště. V *Božském*, tedy v přímém Božím vyzařování, ne snad v samotném Bohu!

Do svých vysvětlení *nezahrnuji* hrad v Božském, protože s ním nemá lidstvo nic společného, ale mluvím vždy jen o hradu *v praduchovnu*, který je vrcholem a východiskem celého stvoření.

Hrad v praduchovnu, v prastvoření, lze považovat za přístavbu hradu v Božském. Na jeho nejvyšším konci je zlatá mříž a opona, jež je pro prastvořené neprostupná a tvoří hranici.

Na této hranici si představte Parzivala jako prvního a nejvyššího v celém stvoření, které z něho vyšlo. Je ve sloupové síni, jež se kolem něho vytvořila díky nejvěrnějšímu, nejčistšímu chtění všech prastvořených a jejich lásce ke Světlu!

První prastvoření, ti nejvyšší v prastvoření, se mohli oddělit teprve z Parzivalova tvořícího vyzařování a stát se v něm vědomými, a to až za hranicí Božské sféry, tedy mimo přímé vyzařování Boží!

Opakuji tyto výrazy a označení tak často, abyste si je vštípili do paměti jako pevné pojmy!

Parzival tam tedy stojí jako první. Vystoupil z Božské sféry! Z jeho vyzařování se nejdříve oddělili nejvyšší prastvoření a stali se vědomými. Jejich láska a věrnost ke Světlu, k Parzivalovi, se díky jejich chtění zformovala v nádhernou síň, v chrám, v hrad.

O tomto živém formování a tkaní se ale dnes zmiňuji jen zběžně. Možná později ještě podám jeho podrobnější vysvětlení. Nyní je nutné se o tom zmínit jen proto, aby byl obraz, který vám chci dát, úplný.

Parzival sám je pro vás jen šlehajícím Světlem. Jeho bezbytostné jádro z Imanuele zastiňuje všechno ostatní, pokud lze ve světlém hradu vůbec mluvit o stínu. Proto to říkám jen *obrazně*, po stínu není vlastně ani stopy.

Pro zrak praduchovních, prastvořených se však vytváří forma, praduchovní forma Syna Světla, prozářená oslňujícím jasem jeho bezbytostného jádra.

Co vám mám říci o tom, co se nedá vtěsnat do rámce pozemských slov?

Zářící hlava nejdokonalejšího tvaru, zahalená věčným vlněním živého Světla, jež každého stvořeného, který na ni pohlédne, připraví o smysly a srazí k zemi. Tělo je obklopeno zářící schránou, která vypadá jako pružný pancíř pokrytý šupinami. Nad hlavou jsou na ochranu rozprostřena křídla Holubice… tak si ho můžete představovat, mocného, vládnoucího, nepřemožitelného, nedostupného. Je to ztělesněná Boží síla, zformované Boží záření: Parzival, Syn Světla, stojící v praduchovnu, na vrcholu stvoření! *Čistá brána*, jež se otevřela z Božského do stvoření a vede od Boha k člověku!

Jméno Parzival má mimo jiné tento význam: *Od Boha k člověku!* Parzival je tedy branou nebo mostem od Boha k člověku. Není čistý bloud, nýbrž čistá brána života do stvoření!

Pro jeho dílo očisty stvoření, které mu povolil Bůh Otec a které bylo nutné následkem pádu lidských duchů ve hmotnosti, se zformovalo Parzivalovo *chtění* jako jeho část k putování všemi částmi světa, aby v nich nasbíralo zkušenosti a poznalo všechny slabosti a bolavá místa lidských duchů.

Parzival zůstal stále v hradě, zatímco jeho živé chtění jako jeho zformovaná část putovalo částmi světa a učilo se.

Pro tento úkol muselo mít jeho chtění, jež bylo cizorodé, zejména vůči všemu nesprávnému, samozřejmě nejdříve *formu* dítěte, potom jinocha, který se učí, a nakonec muselo dozrát v muže. To se v zachvívání zákonů stvoření přirozeně projevilo i na vnější podobě, odpovídající druhu dotyčné úrovně.

Když Parzival při svém putování dolů dosáhl hranice, kde začínala hmotnost, tedy oblast lidských duchů vyvíjejících se z duchovních zárodků, přišel tam, kde se poprvé projevily účinky temných proudů, které již zasáhly i Amforta.

Na této hranici je hrad, v němž byl Amfortas knězem-králem. Je to nejnižší obraz skutečného hradu Grálu, nejvzdálenější od něho i od jeho druhu. Zemi je proto také nejbližší, i když pro lidské myšlení téměř nepochopitelně vzdálený. Strážci nádoby a rytíři v tomto hradě jsou skutečně nejčistší z vyvinutých lidských duchů.

Při vstupu do této úrovně bylo pro Parzivala nutné, aby se zahalil do obalu z téhož druhu hmotnosti, i když je tam ještě zcela lehká. Tento obal působí jako páska, jež přechodně zastře všechny vzpomínky na vyšší úrovně.

Přicházeje ze Světla, stál nyní v čisté prostotě tváří v tvář jemu zcela neznámému zlu a mohl je poznat jen v utrpení, které mu připravilo. Musel se tím namáhavě učit, čeho jsou lidští duchové po této stránce schopni.

Byl o tom sice důkladně poučen, pochopit něco takového však nikdy nemohl, protože mu to bylo svým druhem naprosto cizí.

Zde tedy proudy z temnot, samozřejmě zformované, poprvé dorážely na putujícího cizince. Ten v bojích, které s tím byly spojeny, zesílil a procitl k poznání sebe sama.

Je to tato namáhavá cesta plná utrpení, o níž pozemské lidstvo dostalo zprávy, protože se uskutečnila ve hmotnosti, i když jen na její nejvyšší hranici. Z toho důvodu mohly také vzniknout omyly, neboť lidský duch na zemi si takové děje, odehrávající se vysoko nad úrovní jeho druhu, nikdy nedokáže představit.

O tom všem ale později podám podrobnější vysvětlení, která přinesou světlo a tím i jasno.

PRADUCHOVNÍ ÚROVNĚ IV

ČLOVĚK se sám obtížil mnohým, co působí jako překážka a zdržuje ho od rozvoje jeho ducha, který sám od sebe usiluje dostat se na cestu *vzhůru*, není-li spoután, není-li něčím připoután k zemi.

Největším zlem však zůstává jednostranně, přehnaně vypěstovaný rozum, roztahující se nafoukaně na vládcovském trůnu, který mu nepatří.

Podobá se zvířeti, jež prokazuje velmi dobré služby, když je ovládáno, ale jakmile je mu poskytnuta samostatnost, působí vždy *škodlivě.*

Je jako dravé zvíře, které je zpočátku přítulné a dělá radost tomu, kdo je opatruje a dává mu potravu, ale když doroste do určité velikosti, je nebezpečné i tomu, kdo je předtím choval.

Stane se tyranem svého chovatele, který se ho musí bát a nemůže se již jako dosud volně pohybovat v kleci, určené za obydlí zvířete. Zvíře ho náhle začne ovládat v dosahu svého pohybu.

Totéž se stává každému člověku s jeho rozumem. A protože rozum nezůstal odkázán na obydlí, jež mu bylo přiděleno, tedy na určité lidské tělo, ale vynutil si *úplnou svobodu pohybu*, která je na této zemi bez hranic, muselo se chtění rozumu podrobit *celé lidstvo*.

Před rozumem si lidé nejsou nikde jisti, rozum všude číhá jako nebezpečí, připraven použít ostré drápy nebo ničivé tesáky tam, kde se objeví člověk, který *není* ochoten se mu podřídit!

Tak to *dnes* vypadá na zemi! Zvíře, zpočátku láskyplně opatrované, vyrostlo do obrovské síly a nikdo je už nedokáže přinutit k *užitečné* službě. A tak způsobuje žalostnou spoušť, v níž se již částečně nacházíte a která se ještě více rozšíří, protože nejste schopni v tom zvířeti zabránit.

Mnoho lidí mu padne za oběť, i když je mohli snadno ovládnout, kdyby je v pravý čas *správně* vychovávali.

Sílu, kterou nyní zvíře vynakládá na pustošení, mohlo pod rozvážným vedením vašeho ducha užitečně použít ke zkrášlení a povznesení vás i vašeho okolí, k míru a radosti všech.

Místo spouště by se kolem vás rozprostíraly kvetoucí zahrady, zvoucí mírumilovné pozemšťany k blaženému působení při vděčném tvoření.

Museli byste *všichni* podlehnout tomuto netvorovi, jehož jste si vypěstovali, kdyby mu nyní Bůh sám neurčil meze, nezbavil ho moci a neuvedl opět na cesty, na kterých může působit jen *k užitku!*

Předtím však musíte ještě prožít, jaké zlo jste tím způsobili. Musíte vidět a protrpět těžké následky, které z toho vyplývají, abyste byli úplně vyléčeni z takového nesprávného jednání a usilování a abyste po tom v budoucnosti již nemohli zatoužit!

Tak vás trestá Bůh: splňuje vám všechno, co jste se svévolně snažili vynutit si proti jeho přikázání, když jste nejen nedbali těch, kdo k vám byli v lásce posláni ze Světla, aby vás varovali, ale dokonce jste je pronásledovali svou nenávistí a nakonec je ve slepém vzteku zavraždili, neboť vám překáželi ve vašich plánech, přestože *jen oni* vám mohli opravdu pomoci.

A tato vaše chyba má také za následek, že se *duch* ve vás nemůže uvolnit, aby se postupně rozvíjel a navázal spojení s druhem *jemu* vlastním, s duchovní úrovní ve světlém paprsku Boží milosti.

Vládnoucí rozum to nikdy nedovolil, neboť tím by jeho uměle vyšroubovaná falešná sláva velmi rychle roztála jako sněhulák v paprscích slunce. Rozum by se nezadržitelně zřítil z trůnu a *musel* by opět *sloužit*, místo aby si hrál na pána.

Proto ten usilovný odpor, který se neštítil dokonce ani vraždy tam, kde by vliv rozumu mohl být ohrožen. –

Tak se stává, že ještě ani dnes nemůžete myslet jinak a všechno, co slyšíte, co je vám zvěstováno, vtlačujete do *pozemsky* vám dobře známých forem a tím si vytváříte představy, které ani přibližně neodpovídají skutečnosti. Zvíře, jež jste opatrovali a vypěs-

tovali, aniž jste si je podrobili, je totiž *nad* vámi a drží vás dole! Postavilo se jako překážka mezi vás a všechno duchovní a nepropustí z vás již nic k tomu, co je výš než toto ctižádostivé zvíře, váš rozum, který zůstává pozemským, lákavě se třpytící, ale nejnebezpečnější a nejjistější nástroj k vaší záhubě v Luciferově ruce.

Osvoboďte se nyní od něho a pozvedněte se *nad* něj! Jinak nebudete moci nikdy pochopit nic z hodnot, jež jsou vám poskytovány ze Světla, a nebudete je ani moci pro sebe využít.

Buďte opět *takoví*, jací byli pozemští lidé dříve, než se jich zmocnila domýšlivost rozumu a zatlačila je dolů na *tu* půdu, která pro ně byla vhodná vzhledem k jejich omezenosti.

Tehdejší lidé se zachvívali *se* svým okolím a *v* něm, a proto mohli být díky tomuto zachvívání duchovně vyzdviženi, aniž se museli obávat, že ztratí pozemskou půdu pod nohama a pozemské myšlení.

Jak jste se stali malými ve srovnání s těmi, jež dnes označujete za lidsky dosud ne plně hodnotné, neboť byli na začátku vývoje!

Byli ve stvoření hodnotnější, než jste vy dnes, a proto byli v očích Stvořitele cennější a užitečnější než vy ve svém neblahém pokřivení, jehož následkem jste schopni po sobě zanechávat jen spoušť, místo abyste povznášeli všechno, co existuje.

Musíte se opět dostat na tento bod, a nechcete-li se zřítit, musíte v sobě opět roztáhnout křídla, která vám zcela zakrněla, protože váš duch bude nyní silou Světla násilím *osvobozen* ode všech pout! Pouta budou rozbita. Potom ale běda duchu, jenž se nebude moci *udržet v zachvívání*. Bude se muset zřítit spolu s ostatními, neboť již nebude mít sílu k letu následkem nedostatku jakéhokoliv cviku a činnosti, kterou jste mu rouhavě znemožnili.

Pozemský člověk musí obzvlášť dbát ještě na jedno, protože v tom těžce hřešil: Spojení s bytostnými pomocníky se nesmí *nikdy opomíjet!* Jinak tím způsobíte velkou trhlinu, jež *vám* škodí.

Velké, silné bytostné nemáte považovat za bohy, protože nejsou bohy, ale věrnými služebníky *Všemohoucího* a ve své službě jsou *velcí! Vám* však nejsou nikdy podřízeni.

Na *malé* bytostné se nemáte dívat domýšlivě jakoby shůry, neboť

nejsou *vašimi* služebníky, ale tak jako velcí slouží jen samotnému *Bohu*, Tvůrci. Přibližují se vám jen ve svém působení, vy se jim však máte také přibližovat.

Můžete se od nich mnohému naučit, zejména z jejich věrné služby, kterou svému Tvůrci vděčně prokazují. Vy lidé bezpodmínečně *potřebujete* velké i malé pomocníky, protože jen v harmonickém *spolupůsobení* s nimi mohou vaše duše správně uzrávat a dospět ke vzestupu.

Naučte se proto *vážit si všech* bytostných pomocníků, neboť mohou být vašimi nejlepšími a nejvěrnějšími přáteli!

Pak se budete také opět snadněji povznášet duchem, musíte ale být nejdříve *osvobozeni* od *jakéhokoliv omezení* způsobeného vaším pozemským rozumem, zejména chcete-li pochopit *to*, co vám zvěstuji o světlých oblastech. Kdybyste chtěli myslet jen *pozemsky*, nikdy byste je nemohli pochopit, protože jsou takového druhu, který může pochopit jen *váš duch!*

Teprve až se tomu *otevřete*, budete vědět, co jsem vám svým vysvětlováním dal. Mluvím sice o těchto věcech již dnes, jsou však sdělovány pro *pozdější* pochopení, neboť já *splňuji*, tak jako ve všem, co vám říkám! Splňuji, protože bylo kdysi zaslíbeno, že vyvinutým i stvořeným odhalím stvoření, že vám dám klíč k pochopení každého dění ve stvoření.

Spravujte *věrně* všechno vědění. Tím, že vám vše zvěstuji, stáváte se *strážci všech klíčů!* Jestliže je poskvrníte nebo na nich zkřivíte byť i jen malou část, neotevřete jimi už tajemství stvoření a brány zůstanou opět zavřeny. –

Tím jste získali schopnost *vědomě* navěky přijímat všechny milosti ve stvoření, pokud půjdete správně a stanete se v tomto stvoření užitečným článkem, ovšem za předpokladu, že nebudete jiným nic závidět, neboť je zde dost místa a možností existence pro *všechny*, kdo zachovávají zákon pohybu a zachvívají se harmonicky s ostatními!

Vy, malý zástupe, jste nyní *kvasem*, který jsem připravil pro lidstvo. Tento kvas má nyní všechno proniknout a podporovat, má

vnést duchovní pohyb do těžkopádných mas, aby se nemusely jako neužitečné zhroutit a zahynout.

Věrně opatrujte klíče, jež vám dávám svými slovy, a správně je vždy předávejte těm, kdo přijdou *po* vás!

Jakmile budete zbaveni tlaku nadvlády rozumu, *pak* vám budou jasná všechna moje slova, která jsem vám již řekl a ještě řeknu. *Potom* také pochopíte, co jste se dozvěděli o prastvoření a o prastvořených, kteří jsou na nejvyšším místě všech stvoření, v chrámu svatého Grálu.

První kruh kolem Parzivala, směrem ke stvoření, se skládá ze *čtyř* prastvořených, kteří se mohli jako první zformovat z Parzivalova vyzařování a stát se ihned vědomými. Zachvívají se neustále v radostném tvoření, přijímají a dávají dál, opět přijímají a vyzařují nazpět.

Kolem Parzivala je *několik* kruhů prastvořených. Všechny, i první kruh, ale mají velký odstup od Parzivala a jeho trůnu a následkem tlaku nemohou nikdy překročit vymezenou hranici.

Čtyři z prvního kruhu jsou nejsilnější ze všech prastvořených. Jsou schopni snést větší tlak Světla než ostatní, aniž by ztratili vědomí.

Jsou to:

Od-shi-mat-no-ke, služebník a světlý ochránce dokonalé Trojice. Je nejideálnějším ztělesněním královského vládce.

Leilak, ztělesnění mužné odvahy a mužné síly.

Tito dva jsou svým druhem lidem srozumitelní. Jinak je tomu s dalšími dvěma, neboť tyto druhy jsou mimo lidské představy.

Lev. Přiblížím to lidským představám, když řeknu, že Lev je jakožto rytíř Grálu ztělesněním nejušlechtilejšího *hrdinství*. Jeho vyzařování podporuje a posiluje hrdinnou věrnost ve stvoření.

Merkur, prastvořený vůdce mocností všech živlů, které jsou v něm zakotveny. –

Člověk si bude myslet, že celkem dobře porozuměl tomu, co jsem nyní řekl, ale není tomu tak. Nemůže tomu porozumět, nedám-li mu podrobnější vysvětlení o zvláštním druhu Lva.

Abych tak mohl učinit, musím vystoupit výš do Božské sféry. Lidem je obrazně známo, že na stupních Božího trůnu stojí jako stráž okřídlená, mocná zvířata, mezi nimiž je i Lev.

Tato zvířata nejsou bájí, ale jsou tam skutečně. Dosud jsem se o nich nezmínil, protože by toho bylo na začátek příliš mnoho. Promluvím o nich teprve tehdy, až budou lidští duchové zralejší než dnes.

Co o tom dnes povím, je také jen pro ty, kdo mé Poselství již přijali a snaží se je v sobě skutečně oživit. Je to tedy jen pro *zralejší* pozemské lidi!

Nyní se člověk zeptá, jak to, že se do Božské sféry dostala *zvířata* a k tomu ještě až ke stupňům Božího trůnu, dokonce *na* tyto stupně, kam lidský duch nemůže nikdy vystoupit, i kdyby byl sebevíce omilostněn.

To lze velmi prostě vysvětlit: Člověk si učinil o *zvířeti* nesprávný pojem, protože vidí před sebou jen zvířata této země, která se mohou vyvinout v hrubohmotnosti!

A to je nesprávné! Ať člověk nebo zvíře, oba jsou ve stvoření *tvory*, jeden stejně potřebný jako druhý, nebo jeden tak zbytečný jako druhý.

Zvířata na stupních Božího trůnu jsou zcela jiného druhu, než jak si lidé představují zvíře. Jsou to *vědoucí* zvířata! Už jen o tom si již nemůžete vytvořit představu a ani toho nikdy nebudete schopni, neboť to všechno je příliš vzdálené lidskému duchu, který patří k vyvinutým.

Vědoucí zvířata, jejichž věrnost a oddanost je naprosto neúplatná! Není u nich kolísání ani váhání, ale jen nadšená, neměnná služba. Služba bezprostředním činem bez uvažování, aniž by k tomu bylo třeba nejdříve chtění. Je to živé zachvívání v zákoně jakožto samozřejmost a životní potřeba!

Tato zvířata také stojí mnohem výš než vyvinutý lidský duch již tím, že jsou vzhledem k nedotknutelné čistotě svého působení a síle v *Božské* sféře.

Nejedná se tedy o zvíře, tak jak si je představují *lidé*, nýbrž

o zvláštní zformovaný druh záření, který se nazývá zvíře, tak jako se jiný, a to mnohem nižší druh záření nazývá *člověk!* O tom je nutné podat ještě zvláštní vysvětlení, jež mohou následovat až mnohem později.

Tak jako Lev na stupních trůnu bezbytostné Trojice Boží pochází z jejího vyzařování, žije a působí v něm, tak i Lev v prastvoření vznikl z vyzařování rovněž bezbytostného jádra Parzivala a jeho prožhavené schrány a zformoval se v praduchovní úrovni prvního prastvoření jako rytíř svatého Grálu!

Je to druhová podobnost v jiné formě, neboť Lev v prastvoření v sobě má ještě něco jiného, a to duchovně lidského druhu. Později se o tom zmíním ještě podrobněji. On je již sám o sobě spojením, zatímco vědoucí Lev na stupních Božího trůnu v sobě nemá jiné spojení.

Lev obývající prastvoření je již připraven k záření *ve stvoření* jako nutný přechodový druh. Jeho vyzařující činnost je mnohostranná, a přesto více ohraničená než vyzařující činnost Lva v Božské sféře.

Vychází z něho všechno hrdinství, které se tu a tam ve stvoření objevuje.

Nesmím v tom dnes jít až do podrobností, protože to příliš odvádí od toho, co chci říci v této přednášce. Chci jen zběžně poznamenat, že z paprsků tohoto hrdinství se dostává i duchu takových *pozemských* lidí, jež se osvědčují jako skuteční *hrdinové*.

To bylo dobře známo starým Germánům a Řekům, stejně jako mnoha jiným dřívějším lidským kmenům, které ještě udržovaly vědomé spojení s bytostným.

Při pozemské smrti takového hrdiny zavedli bytostní bytostnou část záření hrdinství do Valhaly, nejvyššího hradu v bytostném kruhu stvoření, zatímco duch musel odejít do úrovně, jež mu byla určena. Jestliže duch dříve působil v *dobrém* smyslu, zůstaly obě části spolu nitkami spojeny.

Tyto dvě části byly odděleny jen tehdy, když duch zamířil dolů, aby bytostná část nemohla být stržena spolu s ním. Jinak obě části při pozemských vtěleních opět splynuly.

Tento přídavek hrdinství je zvláštním darem pro pozemské lidi. Dotyčný duch je připraven k jeho přijetí, jestliže dosáhne určité zralosti a také jde-li určitou *cestou*.

Pro některé úkoly na zemi je část tohoto bytostného záření Lva potřebná, protože je v něm obsažena útočnost, ovšem zachvívající se *v čistotě*, spojená s naprostým sebeodevzdáním, což duchovno v sobě nemá, neboť jeho nejvyšším cílem je výstavba a míruplné tvoření.

Veškeré opravdové hrdinství ve stvoření je zakotveno ve Lvu, který jakožto rytíř svatého Grálu stojí v prvním kruhu prastvořených.

Tak jsem dnes současně poodhrnul cíp závoje ze zvířat na stupních Božího trůnu. Jsou to čtyři okřídlená vědoucí *zvířata*, která střeží trůn: Orel, Lev, Býk a Beran. Beran však má lidskou tvář, neboť Beran v sobě má *lidské duchovno!*

Čtyři vědoucí zvířata na stupních Božího trůnu vznikla z *přímého* Božího vyzařování a mohou v něm vědomě žít. Mají v sobě *základní druhy pro stvoření*, zatímco archandělé se zachvívají v jiném druhu vyzařování. Ne bez důvodu připadá narození Syna Člověka na zemi zákonitě do znamení Berana!

Není ale úkolem dnešní přednášky řešit tato tajemství. Přijměte s poděkováním Bohu to, co vám smím poskytnout. Snažte se všemu porozumět a nepřeskakujte sem tam jako při hře. To si v těchto věcech nemůžete dovolit, neboť na myšlenkové hraní po obvyklém lidském způsobu jsou příliš mocné a vznešené.

Čím *horlivěji* a *vážněji* se však budete snažit opravdu *pochopit* Pravdu mého Slova, tím více vám budu moci zvěstovat. Klíč k bráně mého vědění pro vás tkví ve vašem úsilí! Snažte se proto, abych vám mohl dávat plnýma rukama!

PRADUCHOVNÍ ÚROVNĚ V

VYSVĚTLIL jsem vám první kruh prastvořených kolem Parzivala, lépe řečeno, ještě jsem jej nevysvětlil, ale jen jsem o něm mluvil.

Než půjdeme dál, musím vám ještě leccos vylíčit podrobněji, jinak by vám v kruhu velikého zachvívání něco chybělo a nemohli byste to v sobě oživit. Vše musí být bez mezer, i když vám to může být dáno jen v *obrazech*. Z tohoto důvodu můžeme kráčet vpřed jen velmi zvolna.

Proto se musíme ještě chvíli zdržet u prvních prastvořených, o nichž jsem se zmínil v poslední přednášce. Jsou to nejsilnější sloupy *pro* stvoření a *ve* stvořeních.

A opět musím jít vzhůru až do největší blízkosti Boha, pokud se vůbec dá mluvit o blízkosti, protože není nic, o čem by bylo možné říci, že je to v blízkosti Boha, jestliže blízkost měříme podle pozemských pojmů.

Ani největší vzdálenost, kterou jsou lidé schopni si představit, ještě nestačí, aby poskytla alespoň přibližný obraz o *té* vzdálenosti, kterou chceme označit jako největší blízkost Boha. Je nekonečně větší, neboť to, co lze nazvat skutečnou blízkostí Boha, je šlehající moře plamenů, kde dosud neexistuje možnost, aby se něco zformovalo.

Pro označení »blízkosti« zde proto používám jen *výraz*, ne však *pojem*. V této blízkosti, na stupních trůnu, jež jsou celými úrovněmi, se nacházejí čtyři zvířata, která se zachvívají zcela zvláštním způsobem.

Prakrálovnu Elisabeth nelze zařadit na některý stupeň, neboť je *sama pro sebe*. Jejím prostřednictvím vznikla Čistá Lilie.

Archandělé jsou zase jiného druhu přímého Božího vyzařování než ona čtyři zvířata. Druhy se oddělují během svého formování.

Lze také říci: Formování *je* oddělování, protože je to *samočinné*, živé dění.

Dnes však budeme mluvit jen o čtyřech zvířatech. Tato zvířata v sobě mají předpoklady pro *stvoření!* Jsou v nich tedy *soustředěna* všechna záření, jež *stvoření* potřebují k tomu, aby se mohla zformovat, utvořit se.

Proto je v těchto zvířatech již základ stvoření. Čtyři zvířata, která tvoří čtverec na stupních Božího trůnu, do sebe vpíjejí, přijímají všechna tvůrčí vyzařování Boží. To znamená, nejenom tvoří čtverec, ale *jsou* čtvercem stvoření nebo čtvercem pozdějšího kruhu stvoření.

Nebudu se u nich dlouho zdržovat, ale rychle se zmíním jen o tom, co je dnes pro nás důležité, aby bylo možné vysvětlit, jak čtverec zvířat souvisí se stvořením.

Čtverec zvířat, nebo lépe řečeno *»bytostí«*, tedy má v sobě všechno, co *stvoření* potřebují, je *pro ně* první sběrnou záření, vycházejících z Boží Trojice, která je nad ním.

Prakrálovnou procházejí zcela jiná záření a opět jiná záření procházejí archanděly.

Jen tento čtverec čtyř bytostí tedy bezprostředně souvisí s kruhem stvoření vzniklým později, je s ním spojen. Všichni ostatní, kteří mají svůj domov v úrovni Božího vyzařování, a tím byli a jsou věční, se sklání ke všem stvořeným *jen pomocně*. Povznášejí a podporují je v zachvívání Boží lásky, která je pro ně naprosto samozřejmá, *nejsou* však pevně *spojeni* se stvořením. Spojen je s ním pouze čtverec čtyř zvířat.

V tomto jemném rozdílu spočívá *velmi mnoho!* Proto si to obzvlášť dobře zapamatujte. Díky tomu vám bude jasnější mnohé, čemu jste dosud nerozuměli.

Ze čtyř okřídlených vědoucích bytostí u Božího trůnu – Berana, Býka, Lva a Orla – je Beran *tou* bytostí, která má *lidskou tvář*, protože Beran v sobě má *tu* část *duchovna* existujícího ve stvoření, z níž se ve stvoření formují a vyvíjejí *lidé!*

To *také* souvisí s výrazem: Beránek Boží a s ranou, kterou má. Je na něm totiž přirozeně vidět rána, jež se vytvořila následkem se-

lhání a úpadku lidských duchů ve stvoření, protože z něho vznikli, i když ne přímo, ale přece jen *jeho prostřednictvím*. Lidské duchovno proudící ven se nevrací ze stvoření harmonicky zpět, ale je zadržováno ve hmotnostech, neboť na něm lpí příliš mnoho viny.

Tím opět o kousek rozšiřuji oblast vašeho vědění. To však nemění nic z toho, co jste se dosud mohli dovědět. Všechno zůstává v platnosti a plně souhlasí s tím, co je nové, i když se vám to snad v první chvíli nezdá.

Nyní přejdu k podrobnostem. Parzival překročil hranici přímého vyzařování Boží Trojice, tedy hranici Božské úrovně.

Tím zanesl vyzařování svého bezbytostného Božího jádra ven a zářil nyní mimo Božskou úroveň jako malá část Imanuele do prázdna, v němž nebylo světlo. Jakožto zdroj života osvětloval, zahříval, uváděl všechno do pohybu a udržoval v pohybu.

V přiměřené vzdálenosti od něho se ihned zformovaly první čtyři sloupy stvoření jako spojující druh. Tyto sloupy obsahují všechno, co stvoření potřebuje. Nejsou zformovány jako bytosti u Božího trůnu, ale mají lidskou podobu, samozřejmě pro lidské chápání zcela nepředstavitelné velikosti a krásy.

Stojí před Parzivalem jako rytíři Grálu, tedy jako mocní ochránci a věrní strážci pokladu, který jim Bůh svěřil v Parzivalovi, a posvátné nádoby jeho bezbytostné části. Současně vykonávají činnost v návaznosti na působení čtyř bytostí na stupních Božího trůnu, a to jakožto čtverec kroužícího stvoření!

Podle činnosti pro stvoření jsou jejich druhy tyto:

1. *Od-shi-mat-no-ke:* ideální podoba lidského duchovna, jaké jiní nemohou dosáhnout, neboť je dokonalá! Proto vypadá jako královský vladař. Má v sobě *jen* druh Berana, je tedy v prastvoření druhem *jeho* působení, můžeme říci, že *Beran* je v něm zakotven.

2. *Leilak:* ideální podoba mužné odvahy, mužné síly. Spojuje v sobě druh Berana – proto má formu lidského ducha – a *Býka*.

3. *Lev:* ideální podoba hrdinství. Spojuje v sobě Berana se *Lvem*.

4. *Merkur:* vládce všech mocností živlů. Spojuje v sobě Berana s *Orlem*.

Všichni čtyři prastvoření musí kromě jiných druhů, jež se v nich projevují, být nezbytně spojeni i s *Beranem*, protože jsou *duchovní* a *vědomí*, což je zakotveno v Beranovi.

Tak jako jsou čtyři bytosti na stupních trůnu sloupy a mocnými strážci v Božském, přirozeně vně bezbytostného Božství, tak jsou tito čtyři prastvoření z prvního kruhu kolem Parzivala v praduchovnu, v prastvoření, sloupy a mocnými strážci, kteří svým spolupůsobením vytvářejí dokonalé spojení a vyzařují vše, co stvoření potřebuje.

Tyto paprsky jsou oživovány světlým jádrem Parzivala. Z jeho vyzařování se tito prastvoření mohli vytvořit jako první, nutné základní sloupy a jsou zároveň nejmocnějšími ochránci svatyně.

Není snadné vysvětlovat vám něco tak velikého a pohyblivého a formovat to pro vás v nehybné obrazy, zatímco ve skutečnosti to *není* nehybné, ale je to v trvale plynoucím pohybu, při němž dochází k přijímání, vyzařování dál, přitahování zpět a opětovnému vedení zpátky k Parzivalovi. A všechno probíhá *současně* bez jakéhokoliv přerušení. Už jen to si nikdy nedokážete představit.

V těchto čtyřech prvních prastvořených jsou tedy soustředěny všechny tvořivé síly proudící z Parzivala, spojené se stejnými druhy záření čtyř zvířat a jimi zvětšené. Živým Světlem v Parzivalovi jsou udržovány v pohybu, který proniká nebo se žene vpřed, a řízeny chtěním prastvořených, jež vyplývá z jejich druhu.

Snad budete schopni představit si děj, který se *takto* vyjádřen pozemskými slovy nejvíce přibližuje pravdě!

Nejdříve si to pořádně uvědomte a zapamatujte si to tak, jak jsem to zformoval do pozemských slov.

Nedělejte snad ve svých myšlenkách opět skoky a neptejte se, kde zůstalo ženství, jež podle mých dřívějších přednášek má být vždy o půl stupně výš! Nehloubejte přitom, kde je Maria a Irmingard, které přece nemohou stát níže než prastvoření! Ani zde není mezera, ale všechno přesně zapadá do sebe.

Zmíněné čtyři prastvoření jsou *hlavními sloupy* stavby stvoření a *od nich* pokračuje dolů nebo do větších dálek vše tak, jak jsem

to již uvedl ve svých výkladech o stvoření. Tito čtyři totiž v sobě mají spojeny všechny síly stvoření, zatímco ostatní jsou *pomocníky*.

Ukazuji vám nejdříve jen *přímou* linii shora dolů, vedoucí k vyvinutým lidským duchům, a nezmiňuji se o žádné z vedlejších linií, jako například o Loherangrinovi, protože ten není *východiskem* záření, které by ve stvoření mělo značný tvořivý vliv. Později se k tomu ještě vrátím. Nejprve dávám *opěrné body* ve stavbě stvoření!

Maria ani Irmingard k tomu všemu vůbec nepatří. Přišly sice shůry a jsou ve stvoření *zakotveny*, ale *nejsou* s ním pevně *spojeny.* V tom je opět velký rozdíl.

I když jsou ve stvoření zakotveny, nejsou k němu poutány, ale jsou na něm a jeho proudech zcela nezávislé. Proudy procházející stvořením se sice mohou následkem tohoto zakotvení přiblížit až *k nim*, takže jsou jasně viditelné, ale nemohou vniknout *do* nich, protože chybí k tomu potřebné *spojení*.

Maria a Irmingard působí, aniž na ně lze zpětně působit! Pomáhají a povznášejí, posilují, očisťují, léčí nebo také odmítají, ale svým zářením se *nespojují* se stvořením. Všimněte si toho dobře!

Maria přece vešla v posvátné spojení jako část Lásky Boží, jíž jest Ježíš, a jako část Imanuele. Nemá proto s ženstvím *jako takovým* nic společného, ale jako Láska Boží stojí před *celým lidstvem!*

Ženství ve stvoření jako takové má co činit *jen* s Irmingard, která *sestoupila* z Božské úrovně do hradu Grálu v prastvoření a tam jen vstoupila do praduchovní nádoby, která pro ni byla již připravena.

Kromě toho do ní byla aktem Boží vůle vnořena jiskra bezbytostnosti, aby Imanuel mohl nyní působit v celém stvoření jako *trojice.* Imanuelova trojice ve stvoření jest: Parzival – Maria – Irmingard, tedy Spravedlnost, Láska a Čistota.

Imanuel proto nyní působí při posledním nejsvětějším splnění ve stvoření současně *v* Parzivalovi, Marii a Irmingard.

To je opět nový čin lásky, který Bůh vykonal, aby pomohl a poskytl silnější ochranu *tomu* lidstvu, jež přežije soud, aby stvoření nemohlo být znovu poškozováno slabostí lidských duchů.

Nedejte se tedy mást zbytečnými myšlenkami! Mluvím nyní *jen* o prastvoření vzniklém z Parzivala! K prastvoření nepatří Maria ani Irmingard, ale *působí* tam podle svého druhu. –

Za čtyřmi prastvořenými sloupy je druhý kruh, který je o něco vzdálenější, řekněme pozemsky myšleno o půl stupně dál. Tento druhý kruh nebo úroveň naplňuje činnost tří *ženských* prastvořených: *Johany, Celly* a *Josefy*.

Nepředstavujte si však, že tito prastvoření tam prostě stojí v kruhu. Každý vyvíjí činnost zvláštního druhu ve velkých zahradách nebo úrovních, jež z nich vznikají a rozprostírají se kolem nich. V těchto úrovních je mnoho pomocných bytostí a obyvatel prastvoření, kteří jsou seskupeni kolem každého z těchto ženských a mužských vůdčích prastvořených a zachvívají se a působí stejným způsobem.

Tak doprovází každého z prvních čtyř prastvořených velký zástup rytířů a ženské prastvořené velký počet ženských pomocnic.

Zatím se tím nemůžeme zdržovat, jinak by se obraz, který vám chci dát, rozšířil do dálek, jež byste už nebyli schopni pochopit a přehlédnout.

Chci dnes jen zběžně naznačit, jakého druhu je působení tří ženských prastvořených, jejichž záření proniká do celého stvoření.

Každá z nich působí jinak, a přece všechna působení těchto tří zasahují *tak* do sebe, že se mohou jevit téměř jako jedno. Hranice mezi nimi lze stěží poznat. Jejich působení je čistě *ženské* a tyto prastvořené jsou jeho ideálním ztělesněním.

Nejprve *Johana:* Její působení není možné vyjádřit určitými *slovy*, neboť tím by se pojem ihned zmenšil, a proto jen stručně řeknu, že se týká *domova!* Vytváří útulný, přitažlivý a harmonický domov. Avšak domov chápaný v *širokém* smyslu, ne snad jen jako malé obydlí pozemského člověka!

Jeho obydlí je sice také zahrnuto do působení Johany, protože to se projevuje ve velkém i v malém, dokonce až do toho nejmenšího, ale zde se jedná o *věc samotnou*, nejen o její malou formu.

Působení Johany se například projevuje v cítění blaženého spojení s rodnou zemí, které může přispět k tomu, že celé národy za-

planou nejopravdovějším nadšením, když se nějaký nepřítel snaží ji hamižně poškodit.

Mohl bych uvést tisíce příkladů, a přesto byste v nich nikdy nepoznali skutečnou velikost působení Johany. Ta se je snaží vtisknout do každého lidského ducha jako posvátný odkaz, který je schopen ho vysoko povznést a poskytuje mu pevnou oporu. A tento odkaz je určen především *ženství*, v rukou ženství proto často spočívá osud celého národa.

Působení *Celly* je stejně něžného druhu. Cella pečlivě vštěpuje duchům tichou úctu k nastávajícímu mateřství! S veškerou nedotknutelností a vznešeností, jež v něm spočívá. Díky jejímu působení se všichni, kdo jsou ještě čistého ducha, chovají v blízkosti nastávajících matek maximálně ohleduplně a s úctyplným ostychem!

Josefa klade základy *k tomu*, aby lidé považovali *schránky*, tedy těla, za hodnotu, která jim byla svěřena z Boží milosti, a podle toho s nimi zacházeli. Samozřejmě nejen pozemská těla, ale *všechny* schránky ve stvoření, jež jsou přece vždy dány především proto, aby podporovaly vývoj duchovního nebo bytostného jádra, a jako takové musí být vždy udržovány v čistotě!

I nemocné schránky přispívají k vývoji *takového* jádra, které by ve zdravé schránce možná nemohlo tak rychle procitnout.

Působení Josefy má stejnou hodnotu jako působení obou ostatních a na cestách všech, kdo putují stvořením, je také stejně *důležité*. Vytváří základní předpoklady pro normální, Bohem chtěné zrání všech tvorů ve stvořeních. Tato působení pronikají vším jako nejjemnější nitky a projevují se v nejrůznějších formách, protože jsou v neustálém pohybu a nevyslovena, nezformována spočívají v duchu. Naléhají a pobízejí, mohou však být *správně* zachycena jen citem, a tak uplatnit svůj vliv a přinášet požehnání.

Je-li však schopnost cítění zasypána následkem nadvlády rozumu, vznikne propast mezi vámi a všemi, kteří v prastvoření podle vůle Boží slouží a tkají, a tím je také násilně způsobena porucha v nutném zachvívání stvoření.

Zářivé působení tří prastvořených, Johany, Celly a Josefy, je *spo-*

lečným, velkým základním tvořením, které zasahuje do sebe, a přece zůstává odděleno.

Pokročme nyní ještě o půl stupně dál, což ovšem ve skutečnosti znamená vzdálenosti, které si stěží dokážete představit. Tam najdeme opět jednu prastvořenou: Vasithu.

Vasitha je ozbrojená strážkyně brány u východu z nejvyšší a nejčistší části prastvoření, na jejímž vrcholu se v zářivé vznešenosti a míru vypíná nádherný hrad svatého Grálu.

Vasitha spolu se svým okolím uzavírá nejvyšší část prastvoření. Stojí u brány a ukazuje cestu ven k mostu všemu duchovnímu, které musí jít dál, protože je nutné, aby se vyvíjelo. Most se jako obrovská duha klene nad hlubokými propastmi k oblastem, které potřebovaly další ochlazení a větší vzdálenost od Božího Světla. Tam se duchovno může stát vědomým k vlastnímu bytí, zformovat se a rozvinout k plnému rozkvětu.

Vasitha se tyčí vysoko do výše a ukazuje kopím směr, zatímco bystrým pohledem zkoumavě proniká vše, co není schopno zůstat v první části prastvoření a musí procházet kolem ní. Svými napomínavými slovy poskytuje všem sílu a věrný doprovod!

Tak vycházejí ven ti, kdo se jakožto stvoření mohou zformovat, spolu s těmi, kteří ještě zbývají v poslední sraženině a musí nejdříve projít cestou pomalého vývoje, aby si mohli uvědomit svou existenci. Táhnou ven do velikých, převelikých dálek a mají v sobě touhu po Božím Světle! –

Na závěr si ještě udělejte stručný přehled toho, co bylo řečeno:

Cesta Božího záření pro stvoření a tím přirozeně i pro všechny lidi vede čtvercem čtyř zvířat na stupních trůnu, která jste dosud znali jen podle jména. První čtyři prastvoření ve stvoření mají toto záření zvířat v sobě, jsou tedy pro kroužící stvoření čtvercem v praduchovnu. Kruh stvoření je pak poháněn a udržován v trvalém pohybu silou Světla, která živě tryská z bezbytostného Parzivalova jádra.

Vštipte si pevně do paměti tento základní obraz, abych nyní mohl jít do šířky a připojovat obraz za obrazem. Tak rozšířím vaše vědění, aniž se váš pohled zmate. Dokážete to, jestliže chcete!

PRADUCHOVNÍ ÚROVNĚ VI

VYVOLÁVÁM dnes před zraky vašeho ducha ještě jednou obraz prastvoření, jak jsem vám jej dosud dal. Po Parzivalovi vidíte první čtyři prastvořené, kteří zaujímají nejvyšší ze sedmi stupňů v praduchovnu. Jsou to Od-shi-mat-no-ke, Leilak, Lev a Merkur.

Na dalším stupni jsem jmenoval tři ženské prastvořené: Johanu, Cellu, Josefu a opět trochu dál od nich, na třetím stupni nebo úrovni, Vasithu jako ozbrojenou strážkyni brány.

Tím jsem vás seznámil s prvními třemi stupni či úrovněmi v nejvyšším prastvoření a jejich základními druhy. Dříve než rozšířím tento obraz, chci se ještě zmínit o čtyřech dalších základních stupních. V praduchovnu, které označuji jako prastvoření, je totiž *sedm* stupňů nebo hlavních částí, tak jako je i dále ve hmotnostech sedm stupňů nebo částí světa.

Toto rozdělení na *sedm* částí najdete jako samozřejmé všude, kde působí *Vůle* Boží, která i ve svém jménu má číslo sedm: Imanuel.

Vstupme tedy do čtvrtého stupně v praduchovní říši.

Podivuhodné, neskonale blahodárné světlo proudí touto nádhernou úrovní, která se jako nesmírně velké, křišťálově jasné moře rozprostírá do třpytivých dálav.

Z tohoto proudícího tkaní se jako ostrov zvedá zářivá zahrada plná nejvzácnějších růží. Vděčný jásot zaznívá nad nevýslovně krásnými terasami, které stoupají k zářivé výšině a skvějí se takovým bohatstvím barev, že nutí k obdivné úctě i ten nejzhýčkanější pohled. Barvy vyzařující požehnání se zachvívají ve své nejlíbeznější nádheře a díky nim jsou tyto úchvatné zahrady pramenem naděje a života. Mezi růžemi se prohání nespočet hrajících si růžových dětí a radostně kráčejí dospělé ženy naplněné štěstím.

To ale nejsou duchové, kteří se později vtělují ve stvořeních. Jsou to východiska záření, jež určitým způsobem, odpovídajícím druhu ostrova Růží, působí na lidské ženství ve stvoření a pomáhají mu k jeho vývoji na cestách hmotnostmi. Děti působí na děti podle jejich velikosti a druhu, dokonce i podle barvy, a dospělí zase na *ty* dospělé, kteří se velikostí dozrávajícího ducha podobají jejich *formám*.

Postavy na ostrově Růží tedy odpovídají svou velikostí různým stupňům zralosti i těch lidských *duchů*, kteří se mohou na svém putování hmotnostmi postupně vyvíjet ze zárodků až k tomu, že si smějí být plně vědomi sami sebe.

Proto je v praduchovnu na ostrově Růží vše, co se později opakuje v duchovnu a ve hmotnostech jako obraz nebo napodobenina.

Ve skutečnosti *je* to ve všech částech světa zákonité opakování všeho, co se již odehrálo v praduchovnu, neboť tomu při prostotě a jasnosti Božích zákonů, která je lidem nepochopitelná, nikdy nemůže být jinak. Proto se v duchovnu opakuje přesně totéž, co se již stalo v praduchovnu.

Vždyť i v praduchovnu odešlo z nejvyšší části prastvoření všechno, co se pod mocným tlakem Parzivalova bezbytostného jádra nemohlo v takové blízkosti ihned vyvinout k vědomému já ani se udržet, a prošlo kolem Vasithy do větší vzdálenosti, do další úrovně, aby se ve větším ochlazení mohlo udržet a přitom dospět k vědomí sama sebe. Mezi tím jsou i *praduchovní* zárodky, které se vyvíjejí k vědomí již na čtvrtém stupni ochlazení, tedy zde na ostrově Růží.

Mluvím-li o stupních stvoření nebo úrovních, jsou to stupně *ochlazení*, neboť nic jiného stupně nevytváří. Místo stupně ochlazení by se také mohly nazývat stupni vzdálenosti, jsou to tedy ve skutečnosti i podle *pozemských* pojmů stupně nebo odstupňování.

Proto když přicházíme shora, nacházíme na ostrově Růží *poprvé* v praduchovnu *děti* a *vývoj!* Je důležité, abyste to věděli, neboť s dětmi a vývojem se lze setkat ve velké části stvoření.

Nejdříve jsou tedy v praduchovnu na nejvyšších stupních ti, kdo se mohli ihned stát vědomými sami sebe. Jsou to nejsilnější, a tím

pádem i nejmocnější sloupy. Potom následují na vzdálenějších stupních ti, kdo se mohou *vyvíjet* ještě v praduchovnu. Tam proto poprvé nalézáme *praduchovní děti*.

V další velké části stvoření, v *duchovnu*, jež je o něco slabší než praduchovno, protože se může stát vědomým sebe samého teprve v ještě větší vzdálenosti od Parzivalova bezbytostného jádra, se tento děj opakuje přesně tak, jak proběhl v prastvoření.

Nejdříve se stanou ihned sebe vědomými nejsilnější části duchovna. Ostatní musí být zatlačeny do ještě větší vzdálenosti, aby tam mohly v pomalém vývoji uzrávat k sebeuvědomění.

I tam jsou tedy na patřičném stupni vývoje duchovních zárodků duchovní *děti*, které mohou dospět k větší duchovní zralosti nebo také zůstat dětmi, protože duchovní zárodky, jež nedozrají k plné zralosti, tedy k duchovní dospělosti, *nejsou zničeny* ani zavrženy, pokud zůstanou *čisté!*

O tom jsem se dosud nezmínil. Tyto zárodky zůstávají *duchovně* dětmi a vyzařují na děti, až nakonec pozvolna přece jen dozrají a stanou se dospělými. To, co je čisté, nemůže *nikdy* propadnout rozkladu.

Chci se zde zmínit ještě o jednom. Praduchovno v tomto stvoření není snad silnější částí a duchovno slabší částí *úplně stejného druhu*, ale duchovno je *zcela jiný druh* než praduchovno!

Oba druhy se každý skládají ze silnější a slabší části. Duchovno je sice *sraženinou* z praduchovna, ale jen proto, že je *jiného* druhu, který se z toho důvodu může odloučit a vůbec zformovat teprve ve větší vzdálenosti od Parzivalova bezbytostného světlého jádra.

Kdyby bylo praduchovno stejného druhu, nemohlo by takovou část ze sebe vydat. Naopak, podle zákona přitažlivosti stejnorodého by ji *zadrželo*, i když by se proto tato část nemohla vůbec zformovat a dospět k vědomí sebe samé.

Čím dále pokračuji ve svém vysvětlování, tím více musím rozšiřovat stavbu stvoření. Tím se vám mění mnohý obraz, který jste si dosud utvořili, pouze se dělí na stále více obrazů, aniž by bylo nutné nějak změnit vlastní základní obraz.

Je to jako s vyprávěním o velké cestě. Jestliže se při něm nejdříve líčí jen série hlavních zážitků, vypadá obraz cesty zdánlivě jinak, než když se do vyprávění postupně zařadí jednotlivé dílčí zážitky. A přesto cesta zůstává stále stejná. –

Vraťme se však ještě jednou k ostrovu Růží.

Na vrcholu ostrova růžově září nádherný chrám. Kdo jej spatří, tomu se snáší do srdce mír a štěstí mu naplní hruď až k zalknutí!

A do tohoto míru, do melodického znění barev se mísí jásavý zpěv přítulných ptáků, kteří se při každém pohybu zatřpytí, jako by byli posázeni brilianty. Tím ještě zvětšují nádheru, která je obklopuje.

Lidský výraz blaženost je příliš slabý, než aby mohl světlé nadšení, jež tam panuje, alespoň přibližně vyjádřit způsobem, který by byl srozumitelný duchu pozemského člověka. A nade vším spočívá posvátná vznešenost.

Jako rubínové číše se v blízkosti chrámu rozvírají kvetoucí rudé růže.

Ostrov Růží! Zde je zakotvena Boží láska pro stvoření. Na tomto ostrově působí a tká základní výstavba léčivé, spojující a vyrovnávající lásky, jež odtud vyzařuje do vesmíru! Ostrov je pod ochranou prakrálovny Elisabeth, tak jako všechno ženství v celém stvoření.

Pod ochranou prakrálovny Elisabeth se k tomuto ostrovu často sklání Maria a navštěvuje chrám, aby těm, kdo na ostrově slouží, přímo poskytla novou sílu. Sloužící tuto sílu jako zprostředkující článek svým způsobem přeměňují a vysílají ku pomoci všem tvorům.

Čas od času se zrak těch, které slouží na ostrově Růží, otevře ještě více a ony spatří Parzivala ve svatém hradě. Přijímají bezprostředně jeho sílu a tak se posvátně splňují blažená zaslíbení.

Ve stejné výši se v této úrovni zvedá z tkaní Světla ještě jeden ostrov: *ostrov Lilií!*

Tak jako na ostrově Růží září ve své žhoucí nádheře růže, tak září zde v nevýslovné čistotě do širých dálek především lilie. I zde stoupají terasy až k vrcholu, kde stojí chrám.

Tento chrám je plný kouzelného jasu, který se podobá jemnému lesku perel, současně je však prostoupen růžovou září a snáší se na ostrov s drsnou přísností jako blahodárný chlad moře.

Kdo smí chrám spatřit, je tímto pohledem vždy přinucen ke zbožné pokoře, protože chrám září dolů s přísně požadující nesmlouvavostí. Jako chladivé světlo se snáší hrdý klid čistoty, proniká do duchů, osvěžuje je, posiluje a povznáší k osvobozujícímu uctívání Boží vznešenosti.

I zde vzniklo všechno v kráse, jež je lidem nepochopitelná. Také zde se ozývá čarokrásná melodie, stoupající k Tvůrci jako živá děkovná modlitba, která věčně zní k jeho poctě!

I tady je vládkyní prakrálovna Elisabeth. Irmingard, Čistá Lilie, se v určitých dobách sklání pod její ochranou k ostrovu, aby všem, kdo zde slouží, obnovila sílu čistoty. Ty ji pak přeměněnou vysílají k občerstvení a povznesení všech tvorů.

Obyvatelé ostrova Lilií patří stejně jako obyvatelé ostrova Růží jen k ženství. Vyskytují se mezi nimi opět všechny velikosti.

Také zde převládá jen to, co *buduje* podle vůle Boží, stejně jako na ostrově Růží, ale na ostrově Lilií je výstavba jiného druhu – v čistotě a spravedlnosti *neúprosně, přísně požaduje.*

Jako na ostrově Růží spatřují i služebnice ostrova Lilií občas Parzivala a přijímají jeho sílu.

A ze světlé úrovně čtvrtého stupně praduchovna se zvedá ještě třetí ostrov. Je to *Labutí ostrov!* Leží poněkud níže mezi oběma ostrovy.

Na tomto ostrově se rodí vzácné ovoce, které slouží za potravu labutím pannám, jež na něm žijí. Zde se soustřeďují záření ostrova Růží a ostrova Lilií a jsou během vzorné služby předávána beze změny do stvoření.

Labutí ostrov by se proto mohl také nazývat ostrovem nebo střediskem *vzorné služby*, služby, *která nemyslí na sebe.* Zde se šíří a je přiváděno k rozkvětu sloužení v nejčistší lásce! Obyvatelé Labutího ostrova nejsou duchové, ale výkonné *bytosti*, jež svou činností *spojují* záření ostrova Růží a ostrova Lilií.

Jak to odpovídá jejich půvabu, zachvívají se tyto bytosti blaženě v přímém záření ostrova Růží a ostrova Lilií. Svým vzorným sloužením v nejčistší lásce, které je jim vlastní, vroucně spojují paprsky lásky a čistoty a sice spojené, ale nezměněné je předávají dál.

Strážkyní Labutího ostrova je *Schwanhilda!* Je odpovědná prakrálovně Elisabeth, jež je ochránkyní a vládkyní i Labutího ostrova. Tato odpovědnost dává Schwanhildě zvýšenou sílu a intenzivnější bytí.

Jako ostatní labutí panny má splývavý oděv přiléhající jako lesklé labutí peří k tělu, které svou souměrností překonává tušení všech pozemských umělců.

Labutí panny mají jako zvláštnost jen *modré* oči a na hlavě jako ozdobu modře zářící hvězdu. Vyznačují se obzvláště nádherným, dojímavým zpěvem a zachvívají se v harmonii tónů, která z jejich ostrova proudí dolů do všech částí stvoření.

Uctívání provádějí labutí panny v labutím chrámu svým okouzlujícím zpěvem, do něhož se měkce mísí překrásné zvuky harf. Proto je harmonie tónů nezbytnou součástí života každé panny na Labutím ostrově. Labutí panna v ní ožívá, radostně se zachvívá ve vlnách čistých tónů a vpíjí je do sebe jako nápoj života, který jí umožňuje radostně tvořit.

O tomto zvláštním, úchvatném zpěvu labutích panen již pronikly zprávy až dolů do hmotnosti. Proto se ještě dnes tu a tam mluví o labutím zpěvu, který prý díky tomu, že je velmi zvláštní, rozechvívá posluchače. Jako vždy, i v tomto případě se zachovala jen *část* starých zpráv a rozum je pokřivil a zpozemštil.

Nyní možná mnozí z vás pochopí, proč v době nejposvátnějších splnění, kdy Růže a Lilie působí na zemi, je nutná ještě i přítomnost labutí panny z Labutího ostrova v určitém, k tomu připraveném pozemském těle, aby v zachvívání nezůstala mezera.

Boží milost je *tak* veliká, že Bůh dává vznikat jednomu zázraku za druhým, aby se lidstvu v říši tisíce let dostalo úplné pomoci!

Skloňte se pokorně před jeho velikou dobrotivostí.

PRADUCHOVNÍ ÚROVNĚ VII

POSLEDNĚ jsem mluvil o ostrově Růží, ostrově Lilií a Labutím ostrově.

Tyto opěrné body jsou jako tři zářivé drahokamy ve zlaté čelence, přirovnáme-li celou úroveň čtvrtého stupně ke zlaté čelence nebo ke zlatému náramku, v němž jsou nádherně zasazeny tři drahokamy.

Na tomto stupni je jako na všech ostatních úrovních samozřejmě ještě i jiný život. Nejdříve se však zmiňuji o *nejnápadněji zářících* opěrných bodech, jejichž působení je pro lidské duchy velmi důležité, ba rozhodující.

Tak je tomu i na dalším, pátém stupni prastvoření. Jsou-li dosavadní stupně *základními výchozími úrovněmi* všech zářících sil, je pátý stupeň zemí nebo úrovní *příprav*. Zde se *připravují* pomoci pro všechno, co se nachází *pod* prastvořením. Na tomto pátém stupni působí vedoucí, silní připravovatelé všech pomocí pro *lidské pokolení!*

Nejlépe mi porozumíte, když vám uvedu jméno *jednoho* z nich: *Is-ma-el!*

Zde žije a odtud vychází jeho působení. Is-ma-el, který již kdysi na této zemi vychovával Abd-ru-shina a kvůli němu se vtělil na zemi. Později také jako Jan Křtitel zvěstoval Ježíše. Is-ma-el měl za úkol připravit všech sedm částí světa na příchod Parzivala!

Je *nejvyšším* na tomto stupni a kolem něho je mnoho pomocníků. *On* dostával zprávy ze Světla pro své veliké, rozsáhlé působení – vždy je věrně splnil. *On* také dal lidem velké zjevení nynějších událostí, které se stalo všeobecně známým jako Zjevení Janovo.

Pátý stupeň se celý věnuje této velké činnosti připravující všechna dění Světla, jež jsou pro stvoření převratná, a je plný planoucího života. –

Na dalším, šestém stupni je také jeden bod, který pro lidi výrazně, zářivě vyniká: *Bílý zámek!*

Bílý zámek si nelze představovat podle pozemských pojmů. Má tento název proto, že je *útočištěm dvou čistých nádob*. Pod věrnou ochranou v něm pobývají dvě praduchovní ženské nádoby nejsvětějších splnění Světla na zemi.

Jsou to dvě praduchovní nádoby pro pozemské matky Ježíše a Abd-ru-shina.

Obě praduchovní nádoby ale potřebovaly ještě i *duchovní* záhal, bez něhož by nemohly splnit svůj úkol *na zemi*. Touto *duchovní* částí byla v obou případech pozemská matka.

Každá duchovní schránka byla přitom samostatným člověkem, tedy sebe vědomou pozemskou ženou, s níž se musí *praduchovní* žena vyvolená pro pozemské zrození Božího Světla vždy teprve spojit!

Takové zrození Světla na zemi vyžaduje největší, nejrozsáhlejší přípravy shůry a po staleté námaze může maličký duch pozemského člověka svými slabostmi způsobit, že ještě v posledním okamžiku je nutné provést změny.

Mluvím-li o praduchovní a duchovní nádobě nebo schránce, je to pokaždé samostatná *žena*. Dvě praduchovní nádoby jsou dvě k tomu vyvolené ženy *v prastvoření*. Tam se pod určitým vysokým vedením k tomu mohly cílevědomě vyvíjet z praduchovna a zůstávaly stále co nejvěrněji ochraňovány v Bílém zámku.

Duchovní nádoby nebo schránky jsou ony pozemské ženy, které byly vyhlédnuty a také připraveny k tomu, aby se za účelem nejsvětějšího splnění vroucně spojily s těmito schránkami nebo ženami z prastvoření.

Chci to, co je pro vás obtížné pochopit, ještě jednou stručně shrnout, abyste to měli jasně před sebou:

V Bílém zámku, který se nachází na šestém stupni praduchovna,

jsou dvě vyvolené ženy. Kdykoliv někdo ze Světla sestoupí ke splnění Božích zaslíbení do hmotností, zanesou ho dolů a spojí se s pozemskou ženou. Tento přechod při pozemském vtělení těch, kdo pocházejí ze Světla, je nutný, protože v působení Božích prazákonů ve stvoření nemůže být mezera.

Obě ženy mají jméno, které tkví v zákoně: *Maria*, jež se zachvívá v *lásce*, a *Tereza*, zachvívající se ve *vůli*. Tak je *Maria* podle zákona čísel a podle svého druhu vyhlédnuta pro Boží *lásku* a *Tereza* pro Boží *vůli!*

Pro pozemské zrození byly vždy těsně spojeny s *duchem* některé lidské ženy žijící na zemi.

Tato pozemská žena musela přirozeně mít podobné zachvívání. Ke zrození Lásky byl nutný duch pozemského člověka, který se zachvíval v *lásce*. Ke zrození Vůle byl potřebný duch pozemského člověka, jenž se zachvíval ve *vůli*.

Pozemské ženy, které měly přivést vyslance Světla do hrubé hmotnosti, byly spojeny nitkami *jen* s praduchovními nádobami, nebyly však spojeny se samotnými vyslanci Světla.

To si musíte dobře uvědomit, abyste správně porozuměli celému ději!

Duch pozemských matek je tedy s vyslanci Světla spojen jen prostřednictvím praduchovních nádob, s nimiž jsou tito vyslanci po určitou dobu přímo spojeni pečlivě utkanými vlákny. Praduchovní nádoby zanesou vyslance Světla dolů k pozemským matkám a s nimi se spojí teprve v době vtělení. Pak s nimi zůstávají spojeny do čtyřiceti dnů po pozemském zrození.

Během *této* doby je prostřednictvím praduchovní nádoby Světlo spojeno také s duchem pozemské matky. Spojení se ale znovu přeruší, když se praduchovní nádoba opět odloučí a vrátí.

Tím je lidský duch pozemské ženy opět přenechán sám sobě, protože *neexistuje přímé* spojení se světlým jádrem jejího dítěte.

To vše je velmi prosté a přirozené, přitom to však lze jen těžko vtěsnat do pozemských slov, aby to bylo možné pochopit ve hrubé hmotnosti. –

Na posledním, sedmém stupni prastvoření je ostrov vyvolených!

O něm nemám v této přednášce mnoho co říci, neboť vám stačí již jeho jméno: *Patmos!*

O tomto ostrově omilostněných se toho již hodně namluvilo a ještě se o něm bude hodně mluvit, protože je zároveň ostrovem zaslíbení neboli horou posvátných zvěstování!

Stejně jako hrad Grálu, který se tyčí v Božském na jeho nejzazší hranici a současně má svou napodobeninu jako vrchol v prastvoření, tak je i Patmos na nejzazší hranici praduchovna a má svou napodobeninu na samém vrcholu duchovna, jež se k němu připojuje. Na Patmu v duchovnu je vidět jako v zrcadle všechno, co se děje na Patmu v praduchovnu. V obou říších, přestože jsou odděleny, tím dochází ke společnému prožívání a udržuje se mezi nimi spojení.

Tak je na Patmu, vrcholu lidského duchovna, také jeden stvořený, který se jmenuje Is-ma-el a zachvívá se a působí v paprscích Is-ma-ele, jenž pobývá v praduchovnu.

Později se možná o tom budeme moci zmínit ještě podrobněji, dnes by to daleko překročilo účel této přednášky. Chci proto už jen popsat, jak je zakončena velká říše prastvoření, a to v přímém směru dolů.

Za posledním, sedmým stupněm prastvoření následuje ochranná vrstva, která odděluje praduchovní část stvoření od sousední duchovní části, jež je svou rozlohou stejně nedozírná pro chápání pozemského člověka jako praduchovno.

I tato ochranná vrstva je samostatnou, velmi rozlehlou úrovní. Není neobydlená, žije v ní mnoho bytostí, jenom v ní trvale nepobývají sebe vědomí duchové.

Je nepřekročitelným, neproniknutelným ohraničením praduchovna, prastvoření, a přesto je i přechodem.

K jejímu překročení je však potřeba mít doprovod bytostí obývajících tuto úroveň. Pro toho, kdo tudy prochází, vytvářejí svým působením ochranný plášť, stejně jako je jejich úroveň ochrannou vrstvou pro celé prastvoření.

A takový doprovod ochrannou úrovní mohou tyto bytosti poskytnout jen za určitých předpokladů, které neochvějně tkví v zákonech stvoření.

Projít touto ochrannou úrovní tedy lze jen při splnění zcela určitých podmínek. Jestliže se splní podmínky, jež jsou částečně dány *druhem*, částečně také *způsobilostí* tohoto druhu, tedy jeho současným stavem zralosti, je samozřejmým a nutným následkem toho možnost přechodu a přechod se samočinně uskuteční.

Tak je všude přesně do sebe zasahující pohyb jako v neuvěřitelně jemně vypracovaném a umělecky sestaveném soukolí, které je udržováno v chodu živě působícími zákony.

Co se *správně* drží své cesty, je broušeno a čistěno, posunováno a povznášeno, ale vždy jen do výše veškerých svých možností. Co se však odchýlí od pravé cesty a postaví se v tomto soukolí lehkomyslně nebo dokonce rouhavě stranou, je otloukáno a zraňováno, až se to opět postaví na pravou cestu a může se pak spoluzachvívat bezkonfliktním způsobem, nebo až je to rozemleto a rozdrceno mezi koly, jež se nikdy nezastaví.

Vpravte se proto, lidé, do neoblomného soukolí pro vás nepochopitelně velikého mistrovského díla tohoto stvoření! Budete se zachvívat v souladu s ním a budete navěky šťastní!

Doslov

JAK SE MÁ POSELSTVÍ PŘIJÍMAT

KDYŽ pozemský člověk hledá duchovní vědění, dopouští se *jedné* velké chyby: chtěl by postupovat vpřed ve skocích, místo aby klidně a bezpečně šel krok za krokem. Sotva se ho dotkne nějaký podnět, který ho chce přivést ke hledání duchovních hodnot, už se ptá na nejvyšší věci, jež jsou daleko nad chápavostí lidského ducha.

Tím se již předem činí neschopným něco přijmout. Ztratí odvahu a zmaten zanechá brzy hledání. Nezřídka dokonce v jeho duši vystane zloba a pak se posmívá jiným hledajícím, tupí je a vystupuje proti nim nepřátelsky. Toto nepřátelství vyrůstá z pocitu tísnivého poznání, že sám nebyl schopen nalézt v duchovnu hodnoty. *Vědomí bezmocnosti* z něho činí nepřítele a k tomu se připojuje závist a zloba.

Když se někdo posmívá, není to z převahy, ale jen z roztrpčení. V posměchu spočívá otevřené přiznání vlastní nedostatečnosti, vlastní slabosti, nemožnosti porozumět nějaké věci, k jejímuž pochopení chybí posměváčkovi schopnosti. Nebo je to závist, která z něho mluví; závidí, že někdo dokáže pochopit to, co jemu samému je nepochopitelné.

Na druhou stranu je pro lidského ducha charakteristické, že se neposmívá tehdy, když si myslí, že má více vědění. Je-li o svém vědění skutečně přesvědčen, chybí mu jakýkoliv podnět k nenávisti a nepřátelství. –

Lidského ducha může přivést do stavu, kdy je plný nenávisti, ještě i strach. Především strach, že ztratí ve veřejném mínění vážnost, strach, že vyjde najevo, že jeho vlastní vědění, dosud tak pyšně stavěné na odiv, bylo otřeseno něčím, k čemu se *on* sám není schopen přiklonit, nebo se k tomu nemůže přiklonit, aniž by své

dosavadní domnělé vědění neoznačil za nedostatečné, ne-li za nesprávné.

Toto je ovšem pro ducha pozemského člověka *nejzávažnější* důvod k útokům, k posměchu, ba i k nejodpornějším bojům, při nichž se takoví lidé neštítí lží a pomluv a nakonec přejdou i k násilnostem, když nelze cíle dosáhnout jinak.

Tak je tomu v maličkostech i ve velkých věcech. Čím větší vliv měl člověk svým zdánlivým věděním na ostatní lidi a čím více o jeho vědění věděli, tím energičtěji se bude stále uzavírat novým poznatkům, přijdou-li z cizí strany, a tím zoufaleji se jim bude vzpírat.

Nejeden pozemský člověk by se rád otevřel novému vědění, i když je v rozporu s jeho dosavadním domnělým, nesprávným věděním, pokud nikdo nezná jeho staré názory.

Jestliže však o nich jiní lidé vědí, jeho ješitnost mu nedovolí, aby se přiklonil k novému vědění, které mění jeho vlastní vědění. Tím by přece dokázal, že dosud šel nesprávným směrem. Odmítne je tedy, mnohdy i proti svému vnitřnímu přesvědčení, jež mu často způsobuje těžké chvíle!

Zbaběle pak hledá pěkně znějící slova, která mají zastřít jeho ješitnost, a zchytralý rozum mu v tom pomáhá. Přiměje ho, aby důstojně prohlásil, že se cítí zodpovědný za ty, kdo ho dosud následovali na jeho cestách. Z »lásky« k ostatním odmítne nové vědění, aby se nešířil neklid v onom míru, jakého dosáhly duše jeho věřících při dosavadním myšlení.

Jsou to zavrženíhodní pokrytci, kteří takto mluví, neboť jejich vychvalovaný mír je jen *spánek*, jenž spoutává lidského ducha a brání mu, aby se nemohl podle Božího zákona pohybu hýbat. Znemožňují duchu rozvinout se, aby mu narostla křídla k letu do světlých výšin, a duch do nich nemůže ve svém pokojném spánku dospět!

Ale takové škůdce Božích zákonů mnozí lidé rádi vyhledávají, protože pohodlnost, které učí, je pro líné lidské duchy velmi lákavá! To je ta široká, pohodlná cesta vedoucí k zatracení, do oblastí

rozkladu. Ne bez účelu poukazoval Syn Boží Ježíš tak často na tvrdou, kamenitou, úzkou cestu k výšinám a varoval před širokou cestou pohodlnosti! Znal příliš dobře shnilou lenost lidských duchů a vábení Luciferových přisluhovačů, kteří této slabosti využívají!

Jestliže chce člověk dojít do světlých výšin, musí se hýbat. Ráj na něho čeká, ale nesestoupí k němu, když on sám o něj neusiluje. Usilovat však neznamená jen myslet na něj, prosit, dožebrávat se, jak to dnes činíte, usilovat znamená *jednat, pohybovat se*, abyste tam došli!

Lidé se ale jen žebravě doprošují a myslí si, že budou ještě vyneseni vzhůru rukama, jež kdysi nenávistně probili hřeby! Je a bude vám všem, lenošní lidé, jen ukázána *cesta*, jít po ní musíte sami! Při tom se musíte již sami namáhat.

Jak často to Kristus řekl, a přesto věříte, že vám mohou být hříchy ihned beze všeho odpuštěny, jen když o to poprosíte. Žijete podle *svých* přání a žádostí a ještě žebráte, aby se vám k tomu dostalo Boží pomoci. Tuto pomoc však očekáváte zase jen v *takové* formě, jakou *vy* chcete, kladete tedy dokonce ještě podmínky.

Lenost a opovážlivost, kamkoliv se podíváte. Nic jiného. I *to* je lenost ducha, když již v počátcích svého duchovního probuzení chcete přeskočit jednotlivé stupně vědění a ptáte se na nejvyšší věci. Chcete takto hned na začátku vědět, jestli se vyplatí jít po cestě, na níž se budete muset namáhat. Nevíte, jak směšný připadá člověk s takovými otázkami tomu, kdo vám může dát odpověď. Neboť takové otázky může vysvětlit jen ten, kdo vědomě přichází shůry, kdo byl v nejvyšších výšinách.

A kdo přichází shůry, ten také ví, že ani jediný z lidských duchů nemůže byť jen vytušit tyto věci, natož aby je byl schopen *vědomě* pochopit.

Přinesl jsem vám to Poselství, jaké pozemští lidé potřebují, chtějí-li se duchovně dostat vzhůru! Jen se do něho pořádně podívejte! Vy však v nejlepším případě dospějete k názoru, že je krásné… a hned se ptáte na věci, které nikdy nebudete moci pochopit. Proto vám ani neprospějí.

Jestliže ale celé Poselství správně přijmete, prožijete v sobě každé jeho slovo a pak všechno proměníte v činy jako samozřejmost svého bytí na zemi, stane se vaším vlastnictvím jako vaše tělo a krev, jež na zemi potřebujete ke splnění své pozemské pouti.

Budete-li *takto* jednat, nebudete už klást tyto otázky, protože se stanete *vědoucími*, tak vědoucími, jak jen lidský duch vědoucím může být. Současně s tím přestanete mít i nesmyslná přání, neboť díky vědění se stanete opravdu pokornými a odložíte slabosti – svou lidskou ješitnost, pýchu i domnění, že vše víte lépe – a všechny ty mnohé chyby, které si lidský duch osvojil.

Kdo tedy klade tyto a podobné otázky, ten ještě v lenosti svého ducha spí a jen se domnívá, že tímto způsobem zdůrazňuje duchovní čilost a svou silnou touhu hledat. Podobá se dítěti, které chce běžet o závod a ještě se ani nenaučilo chodit!

Nemůžete si také vybírat z Poselství jednotlivé části, jež se vám právě zamlouvají, zajímají vás, neboť k duchovnímu učení zájem nestačí. Ten stačí pro rozum, ne však pro ducha, který vyžaduje víc.

Musíte přijmout v š e c h n o, nebo nic!

Zájem sice může přejít v opravdové hledání, ale není to snadné a stává se to jen velmi zřídka. Také spěch škodí, protože svádí ke skokům, jež oslabují. Klidně kráčet vpřed, slovo za slovem a větu za větou ne číst a ne se učit, ale snažit se obrazně, tak jako v životě, přijímat vše, co jsem vám v Poselství dal. Pronikněte hluboko do mých slov, pak, ano, jedině pak budete moci vytušit, že máte v rukou Slovo života, samotné živé Slovo, které nebylo sestaveno z naučeného nebo vymyšleného.

Jen když takto sami sebe přinutíte k životu podle Božího zákona harmonického pohybu, může ve vás Slovo ožít a umožnit vám vystoupit do světlých výšin, jež jsou vaším skutečným domovem. Zbořte však napřed všechny zdi, které kolem vás následkem lenosti vašeho ducha během tisíciletí pevně ztvrdly, sevřely křídla vašeho ducha a drží jej dole, takže vám stačí strnulé, mrtvé dogma, ba dokonce vám připadá velké. Snažíte se tak dnes sloužit *jen* prázdnou formou *tomu* Bohu, který sám je *život!* –

Přesto jsem vám nakonec v názorných výkladech ještě vysvětlil to, co nazýváte posledními věcmi, jež jsou ale ve skutečnosti *prvními*, takže nyní již v celém bytí nezbývá žádná otázka, kterou byste museli klást. Dal jsem vám to jako *odměnu*, neboť abyste tyto výklady pochopili, museli jste *předtím* vynaložit *námahu* a slovo za slovem celé Poselství živé přijmout! Kdo tuto práci nevykoná, ten mně nikdy nebude moci porozumět, i kdyby se to domníval.

Varujte se proto všeho přeskakování, ale zkoumejte každé z mých slov od začátku, větu za větou. Ani jediný člověk nemůže zde na zemi vyčerpat hodnotu Poselství, neboť je pro všechny části světa! Nevybírejte bez volby po částech jednotlivosti z Poselství. Je nedílným *celkem* stejně jako Boží zákony tohoto stvoření. Lidský duch na něm nemůže nic změnit nebo zkřivit, aniž by tím sám neutrpěl škodu. Nemůžete také do něho vnést nic zvenčí nebo na jednotlivá místa dát něco cizího, co je vám příjemnější, ať již to pochází z nějakého učení, které znáte, nebo od vás samotných.

Musíte ponechat mé Poselství nezměněné od prvního do posledního slova, má-li vám přinést užitek. Musíte je nejdříve *v sobě* prožít a pak podle něho navenek uzpůsobit svůj život!

Budete-li takto jednat, půjdete správně a před vaším duchem se otevřou světlé výšiny a dovolí vám projít do nejvyšší říše radostného tvoření blažených lidských duchů, jíž říkáte ráj. Tam pak vytušíte praduchovno a vycítíte sílu Božského, jak jsem vám to vylíčil. Potom se už nebudete chtít ptát, neboť ve svém štěstí nebudete mít přání! Pak již vás rozum nebude trápit, protože budete vše prožívat.

Abd-ru-shin

Upozorňujeme, že tato kniha je p ř e k l a d originálu, a proto forma a obsah původního díla mohou být podány jen přibližně, i když co nejvěrněji. Kdo chce, aby na něho Abd-ru-shinova řeč působila p l n ě, ať čte původní text.

SEZNAM PŘEDNÁŠEK PODLE POŘADÍ

1. DÍL

K doprovodu! 7
1. Co hledáte? 8
2. Volání po pomocníkovi 12
3. Antikrist 18
4. Mravnost 22
5. Probuďte se! 28
6. Mlčení 37
7. Vzestup 44
8. Kult 49
9. Strnulost 53
10. Dětskost 58
11. Cudnost 64
12. První krok 67
13. Svět 72
14. Hvězda betlémská 80
15. Boj 85
16. Moderní duchověda 89
17. Nesprávné cesty 101
18. Co dnes dělí tolik lidí od Světla? 103
19. Bylo jednou…! 113
20. Bloudění 132
21. Lidské slovo 145
22. Žena pozdějšího stvoření 151
23. Oddanost 155
24. Lenost ducha 161
25. Pozemský člověk před svým Bohem 166
26. Všechno mrtvé ve stvoření má být vzkříšeno, aby se soudilo! 171
27. Kniha života 173

28. Říše tisíce let 177
29. Nutné slovo 181
30. Velká kometa 186
31. Učitel světa 188
32. Cizinec 191
33. Záchrana! Spása! 200
34. Řeč Pána 203

2. DÍL

1. Odpovědnost 209
2. Osud 213
3. Stvoření člověka 219
4. Člověk ve stvoření 225
5. Dědičný hřích 229
6. Bůh 231
7. Vnitřní hlas 235
8. Náboženství lásky 239
9. Spasitel 240
10. Tajemství zrození 247
11. Lze radit k okultnímu školení? 256
12. Spiritismus 260
13. Připoutaný k zemi 268
14. Je pohlavní zdrženlivost duchovně prospěšná? 271
15. Myšlenkové formy 273
16. Bdi a modli se! 280
17. Manželství 285
18. Právo dítěte vůči rodičům 291
19. Modlitba 295
20. Otčenáš 300
21. Uctívání Boha 306
22. Člověk a jeho svobodná vůle 314
23. Ideální lidé 333

24. Uvalte na něho všechnu vinu 337
25. Zločin hypnózy 340
26. Astrologie 345
27. Symbolika v lidském osudu 349
28. Víra 355
29. Pozemský majetek 357
30. Smrt 359
31. Zesnulý 365
32. Zázrak 370
33. Křest 372
34. Svatý Grál 374
35. Tajemství Lucifera 380
36. Oblasti temnoty a zavržení 388
37. Oblasti Světla a ráj 392
38. Světové dění 394
39. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem 405
40. Odloučení lidstva od vědy 408
41. Duch 411
42. Vývoj stvoření 413
43. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh! 421
44. Neposkvrněné početí a narození Syna Božího 436
45. Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře 441
46. Sestup z kříže! 446
47. To je mé tělo! To je má krev! 452
48. Vzkříšení Kristova pozemského těla 455
49. Lidské smýšlení a Boží vůle v zákoně zvratného působení . . 464
50. Syn Člověka 468
51. Pohlavní síla a její význam pro duchovní vzestup 474
52. Já jsem vzkříšení a život. Nikdo nepřichází k Otci jinak než skrze mne! 486
53. Hrubohmotnost, jemnohmotnost, vyzařování, prostor a čas . 493
54. Omyl jasnovidectví 499
55. Druhy jasnovidectví 503
56. V říši démonů a fantómů 510
57. Okultní školení, masitá nebo rostlinná strava 524

58. Léčivý magnetismus 529
59. Žijte přítomností! 531
60. Co má člověk činit, aby mohl vejít do království Božího? . . 534
61. Vidíš třísku v oku bratra svého, a břevna ve svém oku si nevšímáš! 537
62. Boj v přírodě 540
63. Vylití Ducha svatého 546
64. Pohlaví 548
65. Může být stáří překážkou duchovního vzestupu? 552
66. Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí! 554
67. Bohové – Olymp – Valhala 574
68. Lidský tvor 586
69. A tisíc let je jako jeden den! 594
70. Cit 596
71. Život 601

3. DÍL

1. V zemi soumraku 613
2. Hloubal 619
3. Dobrovolní mučedníci, náboženští fanatikové 623
4. Služebníci Boží 626
5. Instinkt zvířat 629
6. Přátelský polibek 631
7. Zkřivený nástroj 634
8. Dítě 645
9. Úkol lidského ženství 652
10. Všudypřítomnost 661
11. Kristus řekl…! 663
12. Zákon stvoření: pohyb 673
13. Pozemské tělo 681
14. Tajemství krve 688
15. Temperament 694

16. Pohleď, člověče, jak máš putovat stvořením, aby ti osudová vlákna nebránila ve vzestupu, ale aby jej podporovala! . . . 700
17. Nový zákon 707
18. Povinnost a věrnost 713
19. Krása národů 717
20. Dokonáno jest! 721
21. Na hrubohmotné hranici 724
22. Poznávání Boha 730
23. Jméno 741
24. Bytostné 745
25. Malí bytostní 752
26. V hrubohmotné dílně bytostných 760
27. Duše putuje… 769
28. Žena a muž 780
29. Pokřivené duše 791
30. Duchovní vůdce člověka 801
31. Světlé nitky nad vámi! 811
32. Prakrálovna 821
33. Koloběh záření 828
34. Vyhýbejte se farizejům! 840
35. Posedlý 846
36. Proste, a bude vám dáno! 856
37. Dík 863
38. Budiž Světlo! 871
39. Bezbytostné 882
40. Vánoce 884
41. *Neupadněte* v pokušení! 893
42. Smysl pro rodinu 898
43. Útulný domov 905
44. Věřící ze zvyku 912
45. Pohleď, co ti prospívá! 923
46. Všemoudrost 930
47. Slabé pohlaví 936
48. Zbořený most 942
49. Strážkyně plamene 948

50. Přehled stvoření 954
51. Duše 961
52. Příroda 969
53. Duchovní zárodky 975
54. Bytostné zárodky 983
55. Kruh bytostného 991
56. Praduchovní úrovně I 999
57. Praduchovní úrovně II 1006
58. Praduchovní úrovně III 1013
59. Praduchovní úrovně IV 1019
60. Praduchovní úrovně V 1027
61. Praduchovní úrovně VI 1035
62. Praduchovní úrovně VII 1041
63. Doslov: Jak se má Poselství přijímat 1046

ABECEDNÍ SEZNAM PŘEDNÁŠEK

Antikrist 18
Astrologie 345
A tisíc let je jako jeden den! 594
Bdi a modli se! 280
Bezbytostné 882
Bloudění 132
Bohové – Olymp – Valhala 574
Boj 85
Boj v přírodě 540
Budiž Světlo! 871
Bůh 231
Bylo jednou…! 113
Bytostné 745
Bytostné zárodky 983
Cit 596
Cizinec 191
Co dnes dělí tolik lidí od Světla? 103
Co hledáte? 8
Co má člověk činit, aby mohl vejít do království Božího? . . 534
Cudnost 64
Člověk a jeho svobodná vůle 314
Člověk ve stvoření 225
Dědičný hřích 229
Dětskost 58
Dík 863
Dítě 645
Dobrovolní mučedníci, náboženští fanatikové 623
Dokonáno jest! 721
Doslov: Jak se má Poselství přijímat 1046
Druhy jasnovidectví 503
Duch 411

Duchovní vůdce člověka 801
Duchovní zárodky 975
Duše 961
Duše putuje… 769
Hloubal 619
Hrubohmotnost, jemnohmotnost, vyzařování, prostor a čas . . 493
Hvězda betlémská 80
Ideální lidé 333
Instinkt zvířat 629
Já jsem Hospodin, tvůj Bůh! 421
Já jsem vzkříšení a život. Nikdo nepřichází k Otci jinak než skrze mne! 486
Je pohlavní zdrženlivost duchovně prospěšná? 271
Jméno 741
K doprovodu! 7
Kniha života 173
Koloběh záření 828
Krása národů 717
Kristus řekl…! 663
Kruh bytostného 991
Křest 372
Kult 49
Léčivý magnetismus 529
Lenost ducha 161
Lidské slovo 145
Lidské smýšlení a Boží vůle v zákoně zvratného působení . . 464
Lidský tvor 586
Lze radit k okultnímu školení? 256
Malí bytostní 752
Manželství 285
Mlčení 37
Moderní duchověda 89
Modlitba 295
Mravnost 22
Může být stáří překážkou duchovního vzestupu? 552

Myšlenkové formy 273
Náboženství lásky 239
Na hrubohmotné hranici 724
Neposkvrněné početí a narození Syna Božího 436
Nesprávné cesty 101
Neupadněte v pokušení! 893
Nový zákon 707
Nutné slovo 181
Oblasti Světla a ráj 392
Oblasti temnoty a zavržení 388
Oddanost 155
Odloučení lidstva od vědy 408
Odpovědnost 209
Okultní školení, masitá nebo rostlinná strava 524
Omyl jasnovidectví 499
Osud 213
Otčenáš 300
Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí! 554
Pohlaví 548
Pohlavní síla a její význam pro duchovní vzestup 474
Pohleď, co ti prospívá! 923
Pohleď, člověče, jak máš putovat stvořením, aby ti osudová vlákna nebránila ve vzestupu, ale aby jej podporovala! 700
Pokřivené duše 791
Posedlý 846
Povinnost a věrnost 713
Pozemské tělo 681
Pozemský člověk před svým Bohem 166
Pozemský majetek 357
Poznávání Boha 730
Praduchovní úrovně I 999
Praduchovní úrovně II 1006
Praduchovní úrovně III 1013
Praduchovní úrovně IV 1019
Praduchovní úrovně V 1027

Praduchovní úrovně VI 1035
Praduchovní úrovně VII 1041
Prakrálovna 821
Právo dítěte vůči rodičům 291
Probuďte se! 28
Proste, a bude vám dáno! 856
První krok 67
Přátelský polibek 631
Přehled stvoření 954
Připoutaný k zemi 268
Příroda 969
Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem 405
Řeč Pána 203
Říše tisíce let 177
Sestup z kříže! 446
Slabé pohlaví 936
Služebníci Boží 626
Smrt 359
Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře 441
Smysl pro rodinu 898
Spasitel 240
Spiritismus 260
Strážkyně plamene 948
Strnulost 53
Stvoření člověka 219
Svatý Grál 374
Svět 72
Světlé nitky nad vámi! 811
Světové dění 394
Symbolika v lidském osudu 349
Syn Člověka 468
Tajemství krve 688
Tajemství Lucifera 380
Tajemství zrození 247
Temperament 694

To je mé tělo! To je má krev! 452
Uctívání Boha 306
Učitel světa 188
Úkol lidského ženství 652
Útulný domov 905
Uvalte na něho všechnu vinu 337
V hrubohmotné dílně bytostných 760
V říši démonů a fantómů 510
V zemi soumraku 613
Vánoce 884
Velká kometa 186
Věřící ze zvyku 912
Vidíš třísku v oku bratra svého, a břevna ve svém oku si nevšímáš! 537
Víra 355
Vnitřní hlas 235
Volání po pomocníkovi 12
Všechno mrtvé ve stvoření má být vzkříšeno, aby se soudilo! . 171
Všemoudrost 930
Všudypřítomnost 661
Vyhýbejte se farizejům! 840
Vylití Ducha svatého 546
Vývoj stvoření 413
Vzestup 44
Vzkříšení Kristova pozemského těla 455
Záchrana! Spása! 200
Zákon stvoření: pohyb 673
Zázrak 370
Zbořený most 942
Zesnulý 365
Zkřivený nástroj 634
Zločin hypnózy 340
Žena a muž 780
Žena pozdějšího stvoření 151
Žijte přítomností! 531
Život 601

DALŠÍ SPISY:

Desatero Božích přikázání ◦ Otčenáš
Lidem vyložil Abd-ru-shin

Odpovědi na otázky
Abd-ru-shinovy odpovědi na otázky
z let 1924 – 1937

Modlitby
které dal lidem Abd-ru-shin

Bližší informace a prospekty spisů souvisejících
s Poselstvím Grálu lze obdržet na adrese:

Defensor pacis, Chalabalova 5, 623 00 Brno

mobilní telefon: 775 030 638

e-mail: dpacis@volny.cz

ABD-RU-SHIN

VE SVĚTLE PRAVDY

POSELSTVÍ GRÁLU

Přeloženo z německého originálu
Im Lichte der Wahrheit, Gralsbotschaft.

Vydalo nakladatelství Defensor pacis, Brno
v roce 2016.

Toužíte být skutečně člověkem a opravdově hledáte? Pak je Ve světle Pravdy – Poselství Grálu ta pravá kniha pro Vás. Jestliže ji budete věcně zkoumat a důsledně uvažovat o všem, co přináší, dokážete si díky ní poradit v každé životní situaci a najdete odpověď na všechny otázky, které si naléhavě kladete.
Poselství Grálu totiž přináší vědění, jaké dosud nemohlo být lidem dáno. Oslovuje pouze jednotlivce bez ohledu na jejich národnost nebo vyznání. Když se jednotlivec obrátí k dobrému, bude i všechno ostatní dobré. Má to okamžitý vliv na něho, na manželství, rodinu a konečně na celý národ. Ten pak teprve může rozvinout svůj vlastní druh a vlastní kulturu k nejvyšší kráse, která je základem pravé harmonie mezi národy.
V dnešní době rychlého rozvoje vědy a techniky je nutné, aby se i duchovní život lidí dostal na vyšší stupeň. Poselství Grálu uvádí nepřeberné množství přesných informací přispívajících k poznání vesmíru a jeho zákonů. Už nestačí jen věřit něčemu, co dost dobře nechápeme, protože o tom nejsme dostatečně informováni. Nyní si za pomoci Poselství můžeme rozšířit a upřesnit vědomosti o celém stvoření i jeho působení a dospět tak k živému přesvědčení. Pak se také změní náš přístup k životu, žebříček hodnot a způsob řešení palčivých problémů.

Spisovatel Oskar Ernst Bernhardt, píšící pod jménem Abd-ru-shin, se narodil 18. dubna 1875 v Biskupicích (Bischofswerda) v Sasku nedaleko našich hranic. V letech 1923 až 1937 vznikly přednášky, které shrnul a vydal v knize Ve světle Pravdy – Poselství Grálu.
V roce 1928 se usídlil na Vomperbergu v Tyrolsku. Založil tam osadu Grálu ve snaze vybudovat na zemi sídlo jako ukázku, že mezi lidmi různých stupňů vzdělanosti a různých národností může vzniknout radostné působení v plné harmonii, jestliže je pojí stejný duchovní cíl. V březnu 1938 byl Abd-ru-shin po obsazení Rakouska nacistickým Německem zatčen gestapem a po těžkém žalářování vypovězen ze země. Byl mu přikázán nucený pobyt v Kipsdorfu na saské straně Krušných hor, kde byl stále pod dozorem gestapa; 6. prosince 1941 po velkém tělesném i duševním strádání zemřel.

Poselství Grálu je živé vědění a jeho autor čerpal z nejčistšího, nejvyššího pramene. Pozorný čtenář také z Poselství sám pozná, kým je vlastně jeho tvůrce.
Abd-ru-shin doporučuje číst přednášky obsažené v Poselství Grálu bez přeskakování v tom pořadí, jak jsou sestaveny. Kdo dobře přemýšlí a vyciťuje, uvědomí si jejich vysokou hodnotu.

DALŠÍ SPISY:

Desatero Božích přikázání ◦ Otčenáš
Lidem vyložil Abd-ru-shin

Odpovědi na otázky
Abd-ru-shinovy odpovědi na otázky z let 1924 – 1937

Modlitby
které dal lidem Abd-ru-shin

Bližší informace a prospekty spisů souvisejících s Poselstvím Grálu lze obdržet na adrese:

Defensor pacis, Chalabalova 5, 623 00 Brno
e-mail: dpacis@volny.cz
mobilní telefon: 775 030 638

Se svatým Grálem se setkáváme v písemnictví, výtvarném umění i hudbě. U nás se v době Karla IV. stává dokonce součástí státně politické doktríny – hrad Karlštejn buduje Karel IV. jako pozemský obraz hradu Grálu, jak o tom svědčí zejména zřízení a výzdoba hradní kaple. Teprve dnes, kdy začíná nová epocha duchovního vývoje lidstva, se nám dostává objasnění pravého významu, který má Grál pro vývoj celého stvoření.

ABD-RU-SHINOVY SPISY
V NĚMECKÉM ORIGINÁLU

Im Lichte der Wahrheit – Gralsbotschaft

Die zehn Gebote Gottes und das Vaterunser
den Menschen gedeutet von Abd-ru-shin

Fragenbeantwortungen
aus den Jahren 1924 bis 1937

Gebete
den Menschen gegeben von Abd-ru-shin

Jako první vznikl na počátku 30. let dvacátého století
překlad Poselství Grálu do češtiny. V současné době
je Abd-ru-shinovo dílo přeloženo i do dalších jazyků:

DO ANGLIČTINY

In the Light of Truth – The Grail Message

The Ten Commandments of God and The Lord's Prayer
Explained to mankind by Abd-ru-shin

Questions and Answers
Answers by Abd-ru-shin to questions with which
he was approached during the years 1924 – 1937

Prayers
Given to mankind by Abd-ru-shin

A MNOHA JINÝCH JAZYKŮ